

Giới thiệu Hoàng Thượng Không Thể Ăn Ta

Truyện Hoàng Thượng Không Thể Ăn Ta của tác giả Thảm Du kể về nhân vật chính là một cô nàng chỉ vì một hiểu lầm nhỏ nhỏ, mà bị mang tiếng là cướp bóc người khác. Uất ức đến không chịu nổi mà nhảy ra khỏi lầu bấy tự vẫn.

Cảm giác đầu tiên sau khi nàng mở mắt đó là cảm thấy nóng đầu đầy mồ hôi, ngay cả hô hấp đều bắt đầu khó khăn, điều đầu tiên mà Quý Ngừ Hàm nghĩ đến chính là xuyên qua.

Và câu chuyện bắt đầu với những tình tiết gây căng với thể loại 3S đó là Sắc, Sủng và Sạch! Mời các bạn theo dõi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ăn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Bi kịch lần đầu tiên gặp mặt

Ngay cả thời gian bị phần Quý Ngừ Hàm cũng không có, "Tùm tùm" một tiếng, nàng đột nhiên rơi vào trong nước.

A a a...

Vẫn chưa kịp suy nghĩ đã xảy ra chuyện gì, Quý Ngừ Hàm trợn mắt há hốc mồm mà nhìn mỹ nhân trước mặt.

Thật sự rất đẹp...

Đây là người thật sao? Đây là người thật sao? Đây là người thật sao...

Trong đầu nàng càng không ngừng lặp lại những lời này.

Ở hiện đại ảnh chụp mỹ nữ đã qua photoshop cũng kém xa vạn phần so với mỹ nhân trước mắt!

Trong nháy mắt Quý Ngừ Hàm liền suy nghĩ "Nếu mình là nam nhân thì tốt biết bao nhiêu".

Nhưng nàng lập tức liền ý thức được, hiện tại không phải thời điểm nhìn mỹ nhân đến chảy nước miếng.

Bởi vì vị mỹ nhân này... đang tắm.

Gần như thân thể của Mỹ nhân đều ở dưới nước, chỉ có một bộ phận nhỏ đường cong duyên dáng của xương quai xanh lộ ra từ giữa tóc đen.

"Ưc"...

Quý Ngừ Hàm không thể tiếp tục nhìn nữa, nàng tự nhắc nhở chính mình!

Dưới tình huống này mà còn chảy nước miếng với mỹ nhân, nàng nhất định sẽ bị Hộ Hoa Sứ Giả hành hung.

Nhanh chóng quét hai mắt chung quanh, nàng phát hiện đây là một hồ nước lớn, bốn phía cây cối um tùm, không có cột điện, xa xa cũng không nhìn thấy nhà cao tầng.

"Việc này... Xin hỏi một chút, nơi này có tivi, báo chí... hay không?"

Tóm lại dưới lầu nhà cô nhất định không có nơi như vậy, hiện tại nhất định là cô đã xuyên qua.

Dù sao cô cũng muốn biết mình chạy đến cổ đại hay là vài chục năm trước.

Bởi vì nói chuyện với mỹ nhân, Quý Ngừ Hàm thực không thể làm gì khác đành phải nhìn mặt người ta.

Đôi mắt thật đẹp...

Đôi mắt tinh tế, thật dài, như một ao nước mùa xuân, sóng sánh mị hoặc, khiến người nhìn thật sự muốn...

"Ưc"... Lại chảy nước miếng.

Nhìn xuống, nhìn xuống!

Quý Ngừ Hàm lại nhắc nhở chính mình.

Mỹ nhân nhìn nàng trong chốc lát, nhẹ lắc lắc đầu.

Xem ra là cổ đại.

"Khụ, vậy không quá rầy cô tắm rửa, tôi đi trước?" Quý Ngừ Hàm có chút thử hỏi.

Hắn sẽ không đơn giản mà đồng ý để cô đi như vậy?

Đây chính là cổ đại bảo thủ đó...

Quả nhiên, mỹ nhân hơi hơi nheo mắt, thần sắc nghiêm khắc hẳn lên.

"Tôi là nữ!"

Quý Ngừ Hàm vội vàng thanh minh, "Việc này, ta cũng không biết vì sao mình có thể rơi vào trong hồ này."

"Tôi thật sự không có ý nhìn lên cô, kỳ thật tôi cũng không thấy gì hết, thật đó!"

Cô cố gắng lộ ra một nụ cười chân thành, giải thích lung tung nửa ngày, mỹ nhân vẫn dùng vẻ mặt giống như vừa rồi nhìn cô.

"Không tin cô cúi đầu nhìn xem, tôi thật sự không nhìn thấy gì mà..."

Đôi mắt mỹ nhân liền nhìn chăm chú lên mặt nàng, không có ý định cúi đầu.

Hu hu... Chẳng lẽ cô còn chưa giải thích rõ ?

"Thật đó, nếu tôi nhìn lên cô, sao chính bản thân tôi lại có thể không mặc quần áo..." Quý Ngừ Hàm lộ vẻ mặt đau khổ giải thích.

Rất cục vẻ mặt có biến hóa một ít, ánh mắt mỹ nhân không còn nghiêm khắc, nhưng vẫn còn có chút hoài nghi nhìn nàng chằm chằm.

Ặc...

Quý Ngừ Hàm suy đoán, "Không phải cô không tin tôi là nữ nhân chứ?"

Rất có thể, tuy rằng khuôn mặt của mình rất nữ tính, nhưng không phải nói cổ đại có rất nhiều mỹ nam hay sao?

Có lẽ mỹ nhân nghĩ cô là một tên háo sắc đẹp trai.

Mỹ nhân không hề có phản ứng với câu hỏi này.

Khụ, chuyện này...

Quý Ngừ Hàm khê cắn môi, từ trong nước lộ một chút thân mình ra, "Cô xem, tôi có ngực, tôi thật sự là nữ."

Hu hu!

Kỳ thật cô chỉ lộ dưới xương quai xanh ra một chút, hơn nữa cánh tay che trước ngực, nhìn cũng không thấy cái gì.

Cho nên mỹ nhân vẫn không có phản ứng gì.

Nhưng mà nhìn vẻ mặt Quý Ngừ Hàm giống như trắng sãi cắt cổ tay, ‘nàng ấy’ vẫn thật sự cúi đầu nhìn thoáng qua.

"Vậy, ta có thể đi được chưa?" Quý Ngừ Hàm do dự hỏi.

Vẫn như cũ, không có phản ứng.

"..." Mỹ nhân thật ít nói.

Vậy rốt cuộc có được phép đi hay không đây?

Giống như thăm dò, Quý Ngừ Hàm đi chuyển về phía bờ.

... Mỹ nhân cũng không nói một lời liền theo sát nàng.

"..." Được rồi, xem ra vị mỹ nhân này vẫn không tin, không muốn thả nàng đi.

Cấn răng lại cắn răng, Quý Ngừ Hàm không thèm để ý nữa.

Đều là nữ, hơn nữa bộ dạng người ta còn đẹp hơn mình, có gì phải sợ !

Cánh tay xê dịch xuống phía dưới, Quý Ngừ Hàm lộ ra một chút..., "Cô xem, ta thật sự có ngực."

Hu hu...

Ánh mắt vốn vẫn nhìn chăm chú lên mặt Quý Ngừ Hàm, khi nhìn thấy vẻ mặt nàng bị phẫn, giống như cảm thấy chơi rất vui, tầm mắt của mỹ nhân di chuyển nhìn xuống phía dưới, dừng ở ngực nàng.

Nhìn một vòng, tầm mắt lại quay lại trên mặt nàng, trên mặt vốn có chút lạnh nhạt lộ ra một chút ý cười.

Đúng là mây tan, sương tạnh, ngày xuân tuyết tan, đôi mắt tinh tế hơi hơi nheo lại, vô cùng mỉa mai.

"..."

"Ừc"... Quý Ngừ Hàm nhìn đến ngây người.

Khụ, bình tĩnh, bình tĩnh.

"Cô nhìn thấy chứ? Tôi thật sự có ngực."

Ý cười trong mắt Mỹ nhân càng sâu sắc, chậm rãi đứng lên từ trong nước, lộ ra nửa người trên, rót cục đã mở miệng ——

"Ta không có."

"..."

Quý Ngừ Hàm nhìn bờ ngực bằng phẳng của "Mỹ nhân", trước mắt lóe ánh sáng chói lọi... Ngã quy về phía sau, hôn mê.

Ngã quy thì ngã quy đi, máu chốt là ——

Nàng ngã vào trong hồ nước, trên mặt nước nổi lên hai đường tơ máu... Người nào đó không... không chịu nổi, đã chảy máu mũi.

Đưa tay kéo Quý Ngừ Hàm té xiu từ trong nước ra, mỹ nhân vung tay, trong không khí giũ giũ, lắc lắc... nàng.

Cảm thấy hiệu quả làm khô nàng như vậy cũng không tệ, đi đến bên bờ, cầm áo choàng bao lấy Quý Ngừ Hàm.

"Thanh Long."

Rõ ràng tâm tình Mỹ nhân rất tốt, giọng ra lệnh khoái trá.

"Có thuộc hạ."

Một bóng người lướt tới trước người hấn, ánh mắt khó nén tò mò nhìn Quý Ngừ Hàm bị hấn chộp trong tay.

Vừa rồi hấn ta luôn luôn canh giữ bên cạnh, cũng tận mắt thấy vị tiểu thư này từ trên trời giáng xuống, rơi vào trong hồ.

Hồ không có cây đại thụ nào, rốt cuộc nàng rơi từ chỗ nào xuống vậy?

Cũng vì vậy nên Chủ nhân mới không trực tiếp ném người đi, ngược lại còn nắm trong tay?

"Hong khô nàng ấy, mang về cung."

"Vâng."

Thanh Long tiếp nhận Quý Ngừ Hàm còn đang hôn mê, nhanh nhẹn nhảy lên, dùng dây thừng nhỏ buộc giữa hai cây đại thụ, sau đó treo người lên "Phoi nắng".

Núi rừng gió lớn, nhìn người nào đó đang quấn áo bào trắng, treo trên dây thừng đón gió lung lay, Đoan Mộc Ly nổi lên thiện tâm hiếm có.

"Thảo xuống, phơi trên tảng đá đó đi."

"Dạ."

Chủ nhân luôn luôn chú trọng hiệu suất lại ra loại mệnh lệnh này, Thanh Long rất kinh ngạc, nhưng vẫn nghe theo.

Đoan Mộc Ly đã mặc xong quần áo, vừa lòng nhìn người trên tầng đá lớn kia.

"Một nén nhang sau lật mặt phơi, để mau khô một chút."

"Thuộc hạ tuân chỉ."

Đây là người, không phải đang phơi nắng đồ ăn đâu...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ẩn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Ăn quả táo cũng có thể gây tai nạn chết người

Nhưng khi chủ tớ đối thoại với nhau thì thần sắc vẫn bình thường, hoàn toàn không cảm thấy bọn họ dùng từ có gì không đúng.

Gật gật đầu, Đoan Mộc Ly cũng không thêm quan tâm chuyện bên này nữa, nhân nhả đi về hướng phía ngoài rừng, định hồi cung trước.

Đề lại Thanh Long, là một trong tứ đại thị vệ bên người Đoan Mộc Ly đã vào cung từ nhỏ.

Tuy rằng hắn không phải chủ nhân, nhưng bởi vì quan hệ mật thiết được Hoàng Thượng tín nhiệm, ở trong cung địa vị cực cao.

Cho nên...

Loại chuyện "Phơi nắng làm thức ăn" này vốn là chuyện của tiểu thái giám ở ngự thiện phòng, đừng nói làm, hắn ngay cả xem cũng chưa thấy qua.

Đi trở mặt khối "Thức ăn" không lồ này, Thanh Long cảm thấy thời gian trôi qua thật buồn tẻ, hắn cần tìm một thứ tiêu khiển đến để giết thời gian.

Nhìn chung quanh, hắn cảm theo kiếm đứng đây, tính đi săn, vừa làm thịt nướng vừa 'phơi nắng thức ăn' của hắn.

Chủ ý này không tồi, nhưng chờ hắn cầm lấy gậy rừng trong tay, cười vui vẻ quay về...

Gặp quý thật, 'thức ăn' đã biến mất!

Kỳ thật Quý Ngừ Hàm căn bản không biết chính mình sau khi hôn mê đã xảy ra chuyện gì, cũng không phải muốn chạy trốn.

Khi nàng mở mắt ra liền phát hiện tứ chi của mình dang rộng, nằm bò thành một khối lớn trên tảng đá, bên người không có những người khác.

A a a... "Mỹ nhân" kia lại chính là nam nhân !

Đây là suy nghĩ duy nhất của nàng sau khi thanh tỉnh.

Nghĩ tới lúc trước chính mình còn cường điệu "Ta có ngực", Quý Ngừ Hàm đã muốn ngất xỉu đi.

Rất bị phần !

Bởi vì loại cảm xúc này, nàng căn bản là không muốn ở bên hồ này ngốc nghếch thêm một giây nào, thở phì phì bỏ chạy.

Chạy... Chạy... Nàng liên lạc đường.

Vốn sẽ không biết phải làm gì để đi ra khỏi rừng cây này, hơn nữa đi tới đi lui, ngay cả phương hướng đều tìm không ra, Quý Ngừ Hàm khóc không ra nước mắt hoài nghi mình đang luôn luôn đảo quanh ở một chỗ.

Càng làm cho nàng bị phần là...

Rừng rậm lớn như vậy thế nhưng không có cây ăn quả!

Nàng từ buổi sáng đã bị nữ sinh kia kéo đến nơi này, đến bây giờ thì mặt trời đã ngã về phía tây.

Hơn nữa hiện tại cũng không biết trong rừng cây đi mấy giờ rồi, thật sự rất đói!

Nhưng thật ra không hề thiếu động vật nhỏ chạy tới chạy lui, nàng lại không biết săn thú, hiện tại chỉ có thể nhìn chăm chăm cảnh lá sum xuê trên đỉnh

đầu, hy vọng những cây cổ thụ không biết tên này có thể xuất hiện một gốc cây biến dị.

Hu hu, cho nàng một quả đại ăn cũng được mà!

Không biết có phải cầu nguyện của nàng linh nghiệm hay không, trên cây trước mắt thế nhưng thật sự xuất hiện một quả hồng hồng, một quả táo mờ mờ ảo ảo gì đó.

Hai mắt lập tức tỏa ánh sáng, ổn định, ổn định nào!

Liên tục chớp chớp mắt vài lần, Quý Ngữ Hàm muốn xác định không phải mình bị ảo giác, miễn cho bị mừng hụt.

Ha ha ha, quả táo còn ở đó!

Đó là thật sự!

Mừng rỡ bắt đầu vươn cánh tay xấn tay áo, Quý Ngữ Hàm nhặt lên hòn đá nhỏ trên mặt đất ném lên trên cây.

Lúc quả táo rơi xuống, Quý Ngữ Hàm mắt tỏa ánh sáng thêm khát mà nhào lên phía trước.

Có thức ăn !

Ha ha ha, cảm giác này giống như là bữa tiệc Mãn Hán đang mở ra ngay trước mặt!

Lau quả táo, nàng "Răng rắc" một ngụm cắn xuống, hương vị quả táo ngọt ngào trong nháy mắt tràn đầy trong miệng.

Ừm... Không có hóa chất nên ăn ngon thật!

Cũng không biết có phải vì đói kịch liệt hay không, mà Quý Ngữ Hàm cảm thấy, quả táo này so với quả táo hiện đại thật sự ăn ngon gấp vạn lần a!

Lúc đang cắn quả táo cảm thấy mỹ mãn, nàng đột nhiên nghe thấy một tiếng hét chấn động trời cao——

"A a a ——"

Quý Ngữ Hàm hoảng sợ, quả táo trong tay thiếu chút nữa rớt xuống, liền vội vàng đón lấy, nhìn về hướng phát ra âm thanh.

Ba người mặc trang phục nam nhân đang nhìn nàng như gặp quỷ, ánh mắt phẫn nộ, như là hận không thể trực tiếp đem nàng "Phách phách phách" mà băm thành thịt làm nhân bánh.

Ách...

Nàng vừa xuyên qua, nhưng khuôn mặt này, ở cổ đại nàng vẫn chưa hề giết người phóng hỏa cướp người phá hàng đó nha!

Sau khi kêu sợ hãi, ba nam nhân kia giống như hoàn hồn, chuẩn bị chạy về hướng này.

Cảm thấy không ổn, Quý Ngữ Hàm bỏ chạy.

Nhưng mà ăn no mới có khí lực chạy trời chết, nhất là quả táo trong rừng rậm lại rất quý giá...

Cho nên Quý Ngữ Hàm không bỏ được cảm trong tay quả táo, vừa ăn vừa chạy.

Nàng cảm tạ thói quen tự lập từ nhỏ của mình!

Cũng bởi vì thói quen ngủ nướng, lại sợ muộn, toàn bộ ba năm trung học, bữa sáng vẫn là vừa chạy như điên vừa giải quyết, mới luyện thành công phu vừa ăn vừa chạy này!

Giờ khắc này, Quý Ngữ Hàm vô cùng hoài niệm thời gian học trong lớp của Thầy Từ của những năm trung học.

Thầy Từ, em đã hiểu lầm thầy !

Thì ra thầy vẫn chịu nhục vì huấn luyện chúng em năng lực thích ứng sau khi xuyên qua, nên mới có hình phạt nghiêm trị biến thái khi đến trễ như vậy.

Thầy Từ, thầy là người tốt!

Em thề sau này không bao giờ rửa thầy khi mua mỳ ăn mà không có bột nêm nữa!

Trong lòng nghĩ như vậy, Quý Ngữ Hàm lại nghe đến một tiếng kêu to.

"Không được ăn nữa!"

A? Thì ra là giành ăn ?

Xem ra cũng vì trong rừng quá đói, cho nên phần nộ nạng có thể tìm được quả táo.

"Nghĩ thông suốt ", Quý Ngừ Hàm dùng tốc độ nhanh hơn, hai ba lần cắn giải quyết quả táo để rảnh tay.

Khụ khụ khụ...

Ăn nhanh quá, hạt táo cũng nuốt xuống.

"Ngay cả hạt cũng nuốt luôn? !"

Ba nam nhân phần nộ kêu to, vọt nhanh lại, bắt lấy Quý Ngừ Hàm lắc lắc không ngừng nghỉ.

"Nhỏ ra, mau nhỏ ra!"

"Ê, các người là nam nhân, đói bụng có thể săn thú mà!"

Bị người ta nắm lấy cổ chân lắc mạnh trong không trung, Quý Ngừ Hàm vội vàng kêu to.

"Ừa... Đừng lắc nữa, ủa..."

"Mau phun ra, phun ra ngay!"

Không có nghe lời của nàng, thấy nàng đang nôn khan, nhưng không ói ra được gì, ba nam nhân đều nóng nảy, lắc càng mạnh tay hơn.

Tần suất này, có thể sốc hết ruột gan người khác.

"Ừaaa..."

Trước mắt Quý Ngừ Hàm đều là ánh sao, không nói được một lời, chỉ có thể không ngừng nôn khan.

"Ừa, ủaaa!"

Ba nam nhân này còn không có nhìn ra sao?

Hiện tại có kêu "Ồi, đi, cho, tiền" cũng vô dụng, có thể ói được, nàng đã sớm ói ra!

Lắc đến mức tay cũng đều đau, ba nam nhân kia cũng không làm Quý Ngừ Hàm ói "Quả táo" kia ra, dần dần mất đi lòng tin.

Dựa theo tình huống bình thường, vừa ăn lại bị lắc đến như vậy, đã sớm nên ói ra hết.

Liếc mắt một cái, ba cái người nộ đồng thời buông tay.

"Phù phù" một tiếng, Quý Ngừ Hàm sắp bị vất thành bánh quai chèo ngã trên mặt đất.

May mắn bên trong rừng rậm bùn đất xốp, ngã té cũng không đau.

Quỳ rạp trên mặt đất chờ lực phù ngũ tạng của mình giống như chạy nhào sang chỗ khác du lịch trở về vị trí cũ, Quý Ngừ Hàm bị phần.

Chẳng lẽ là dáng vóc của nàng quá xấu?

Nàng rốt cuộc xuyên đến chỗ nào vậy?

Đến bây giờ thế nhưng ngay cả một người bình thường cũng chưa từng thấy qua!

"Hiện tại làm sao bây giờ?" Nam nhân A tức giận đưa mắt nhìn Quý Ngừ Hàm quỳ rạp trên mặt đất.

Nam nhân B rút kiếm ra, đề nghị, "Hiện tại Tiên Hạc Quả đã bị nàng ta ăn mất, dứt khoát đem nàng ta hầm chín mang đến cho chủ nhân đi! Hắn là cũng có công hiệu giống như ăn Tiên Hạc Quả vậy!"

"Mi điên à, chủ nhân làm sao có thể đồng ý ăn thịt người!" Nam nhân C lập tức phản đối.

Nam nhân A chợt nảy ra sáng kiến, "Chúng ta nói là săn đầu lợn rừng, lừa chủ nhân ăn!"

"..." Quý Ngừ Hàm chảy mồ hôi lạnh ròng ròng.

Cái gì Tiên Hạc quả?

Cái gì công hiệu?

Nàng đã đoán sai, những nam nhân này căn bản không phải đang tức nàng ăn "Quả táo" đó?

Hu hu, kia, rõ ràng là quả táo ăn rất ngon, có gì đặc biệt đâu chứ?

"Không được, không thể một hơi đều ăn hết 'Một cái đầu', chủ nhân sao có thể ăn nhiều thịt như vậy?"

"..." Đúng đúng đúng, Quý Ngừ Hàm lập tức cảm thấy vị "Chủ nhân" không biết là tròn hay méo là đồng chí tốt.

Không thể rượu chè, ăn uống quá độ!

Về phần chính mình bị dùng "Đầu" làm từ để đếm...

Nhìn đi, trước mắt mạng nhỏ quan trọng hơn!

"Vây..."

Nam nhân B do dự một chút, lại đề nghị, "Bằng không chúng ta sẽ tìm nhiều cao thủ lại đây, hợp lực đem chủ nhân hàng phục, buộc ngài ấy ăn hết? Cho dù sau này muốn trừng phạt, tốt xấu gì ngài ấy cũng là đem Tiên Hạc quả ăn rồi, có ỏi ra cũng không được."

Hai nam nhân khác đều trầm mặc suy nghĩ về chủ ý khá thi này.

Tuy rằng làm như vậy, sau này bị trừng phạt có khả năng sẽ thực đáng sợ, nhưng đối với chủ nhân thật ra là tốt nhất.

Ba nam nhân đều là một lòng trung thành, sau khi liếc mắt nhìn nhau vài lần, đồng thời gật đầu, "Tốt, cứ làm như vậy đi!"

Làm sao tốt chứ?

Một chút cũng không tốt!

Quỳ rạp trên mặt đất đứng dậy không nổi Quý Ngừ Hàm vội vàng lên tiếng ngăn cản, "Không được, chủ ý này tệ hết biết!"

"Câm miệng, ít nói nhảm đi!"

Ba nam nhân đồng thời phẫn nộ quát nàng ngưng lại.

Quý Ngừ Hàm làm sao có thể câm miệng, cố sức trở mình, đối diện với bọn họ.

"Ta không biết Tiên Hạc Quả là cái gì, nhưng các ngươi muốn đem ta cho chủ nhân các ngươi ăn, hấp thu dinh dưỡng của nó như thế nào thì mới tốt không?"

Chỉ có sáu luồng ánh mắt phẫn nộ nhìn chằm chằm nàng, không có người mở miệng nói chuyện.

Khụ, bình tĩnh ~

Ánh mắt này định làm gì? !

Nàng giống như bị dọa, không dám tiếp tục mở miệng, chỉ sợ lập tức có sáu cây dao thi nhau chặt đến, đem nàng băm thành thịt vụn !

"Không phải mới vừa nói muốn đem cả..."

Quý Ngừ Hàm thanh thanh yết hầu, thay đổi lượng từ, "Khụ, toàn bộ đều ăn? Máy người các ngươi có biết trong quá trình nấu phải tổn thất bao nhiêu dinh dưỡng hay không?"

"..."

Ba nam nhân cũng ngay ở nơi hoang dã cũng chỉ nướng thịt, đối với chuyện phòng bếp kỳ thật không hiểu gì, nghe nàng vừa nói, có chút mờ mịt.

Kỳ thật không chỉ có bọn hắn mờ mịt.

Cổ đại lại không có khoa học kỹ thuật hiện đại, cho dù là đầu bếp của ngự thiện phòng cũng không hiểu biết được ý này.

Nhìn bọn họ không tin, cũng không biết lấy gì có thể tin vào căn cứ khoa học, Quý Ngừ Hàm đành phải đổi cách nói.

"Các ngươi sao có thể dám cam đoan, đem ta..... nấu chín, khụ, cho chủ nhân các ngươi ăn liền nhất định có thể hấp thu công hiệu gì đó của quả gì

đó?"

"Tiên Hạc Quả!"

Ba nam nhân cùng nhau hung tợn hét nàg.

"Khụ, được rồi, Tiên Hạc Quả."

Nghe tên này, tám phần là có thể kéo dài tuổi thọ.

"Ta có thể bị nấu chín..." Quý Ngừ Hàm rùng mình một cái.

Ai, chuyện này, nói thực không được tự nhiên.

"Khụ, nếu ta đã bị ăn rồi, nhưng căn bản không phát huy công hiệu của Tiên Hạc quả, các ngươi phải giải thích như thế nào với chủ nhân đây?"

"..." Ba nam nhân bị hỏi.

A... Bị hù rồi, có hi vọng!

Quý Ngừ Hàm không ngừng cố gắng, "Cho nên các ngươi rõ ràng cái gì cũng đừng nói, 'Chủ nhân' cũng không biết các ngươi đã phát hiện Tiên Hạc quả nhưng mà không mang về, khẳng định cũng sẽ không trách tội các ngươi."

Bởi vì lúc trước đã bị đãi ngộ không thể nào tốt đẹp, trực giác của Quý Ngừ Hàm cho rằng ba người này là loại hạ nhân "chó cạy gần nhà, gà cạy gần chuồng". Đương nhiên cũng sẽ không quá trung thành. Đáng tiếc Quý Ngừ Hàm đã thất sách...

Ba người bọn họ có thái độ ác liệt như vậy, là vì Quý Ngừ Hàm ăn Tiên Hạc quả nên thuộc về chủ nhân bọn họ.

Ở trong lòng bọn họ, lợi ích của chủ nhân là quan trọng hơn tất cả.

Liếc mắt nhìn nhau một cái, nam nhân B mở miệng trước.

"Đây là chuyện lớn, chúng ta không làm chủ được, không bằng trực tiếp mang nàg ta trở về gặp chủ nhân!"

"Cũng tốt, chủ nhân thông minh như vậy, nhất định biết làm sao ăn có hiệu quả!" Thị vệ C rõ ràng đối với chủ nhân của mình cực kỳ tin tưởng phục tùng.

"Được!"

Thị vệ C cũng đồng ý, "Nếu chủ nhân không chịu ăn thịt người, chúng ta sẽ tìm người hợp lực lo liệu thuyết phục ngài ấy, bức chủ nhân ăn!"

A? Cái này cũng đạt tới thỏa thuận ?

Bị bọn họ bắt đứng lên từ trên mặt đất, Quý Ngừ Hàm vội vàng kháng nghị.

"Chờ, chờ một chút!"

"Nói nữa chúng ta giết ngươi trước!"

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ăn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Dĩ nhiên là Hoàng Thượng!

"Đúng vậy, dù sao chết sống gì cũng sẽ ăn!"

"..."

Nói bậy!

Đương nhiên giết chết là ăn ngon nhất!

Nhưng mà những lời này bị Quý Ngừ Hàm nuốt vào trong bụng.

Hu hu, nàng phải nhanh chóng nghĩ ra đối sách, không thể chờ mình bị người khác làm thành thịt người kho tàu bùng lên bàn!

Ba nam nhân xác định mục đích rõ ràng, dưới chân bay nhanh, rất nhanh liền ra khỏi rừng cây.

Rừng cây, có một chiếc xe ngựa xa hoa vừa ngừng, một nam nhân dáng người cao to mặc hoàng bào đưa lưng về phía bọn họ đứng, trước mặt có đặt một cái bàn, xem ra là đang viết chữ hoặc là vẽ tranh.

Vùng hoang dã hoang vu này, người này xuất hành thể nhưng còn mang theo bàn...

Khóe miệng Quý Ngữ Hàm run rẩy.

Sau khi run rẩy thì sẽ không chỉ là khóe miệng, cả người nàng đều muốn run rẩy...

Hoàng bào, người này, người này, người này...

Đây căn bản chính là long bào đó?

Chẳng lẽ này nam nhân là Hoàng Thượng?

A a a... Thì ra là Hoàng Thượng muốn ăn nàng!

Vậy càng không dễ đối phó rồi, nàng ngay cả nơi kháng án đều không có!

Gặp chủ nhân đang viết chữ, ba nam nhân đều không dám lên tiếng quấy rầy, chỉ bắt lấy Quý Ngữ Hàm, im lặng đứng ở một chỗ.

Không nên, không nên, nàng không thể ngồi chờ chết như vậy!

Quý Ngữ Hàm khẽ cắn môi, đem hết khí lực cả người tránh được tay của nam nhân, nhanh chóng hướng về phía nam nhân mặc long bào nhào tới.

"Hoàng Thượng cẩn thận!"

"Ồ..."

Một trận tiếng kêu la sợ hãi cùng một tiếng khóc thảm thiết đồng thời vang lên.

Cũng không để ý có người đang chuẩn bị kéo nàng đứng lên, Quý Ngữ Hàm ôm lấy nam nhân mặc long bào liền không buông tay.

"Hoàng Thượng, người còn nhớ ở ven hồ Đại Minh, Hạ Vũ... Khụ, Quý Ngữ Hàm không?"

Khụ, căng thẳng quá, thiếu chút nữa nói sai lời kịch.

Một câu kêu khóc hỏi han thê lương bi ai, mọi người ở đây nháy mắt cảm thấy nhất một thùng dấm chua rót xuống, chua đến nỗi bọn họ không ngừng run lên.

Ngay cả chính Quý Ngữ Hàm đều run lấy bầy.

Nhưng mà nàng thực xác định, Hoàng Thượng bị chính mình ôm lấy vẫn đứng thực bình tĩnh.

Không hổ là cửu ngũ chí tôn, như vậy cũng chưa bị dọa ngã, rất gan dạ, rất dũng mãnh.

Nam nhân bị nàng ôm giống như muốn quay đầu nhìn xem gương mặt của nàng, Quý Ngữ Hàm vội vàng xuất ra một vẻ mặt ai oán, ngửa đầu nhìn lại.

Nước mắt ơi, tận tình chảy đi!

Hai mắt đầm lệ sưng mù, nàng cũng không thấy rõ nam nhân trước mắt hình dáng ra sao.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ấn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Trông người có vẻ ăn rất ngon

Sau đó nàng liền cảm giác nam nhân bị mình ôm phát ra một trận chấn động rất nhỏ.

Đây là...

Đây là đại biểu phản xạ bình thường của Hoàng Thượng này có vẻ hơi chậm một chút, hiện tại mới bắt đầu cảm thấy đau xót, hay là bị về mặt của nàng dọa?

Khả năng thứ hai có vẻ không phải...

Ở hiện đại, mọi người đều nói nàng bộ dạng xinh đẹp, cho dù là hiện đại hay cổ đại có chút chênh lệch về thẩm mỹ, nàng cũng không thể bị xem giống như người có diện mạo đi dọa người khác?

Nói như vậy là Hoàng Thượng phản ứng chậm?

Quý Ngừ Hàm nháy mắt cảm thấy chiêm trổng vang trời, pháo sáng tứ phía, thẳng lợi đang hướng về phía nàng vẫy bàn tay nhỏ bé.

Hắc hắc hắc, phản ứng thật chậm, phản ứng thật chậm a!

Nhấn tâm véo một cái trên mu bàn tay của mình, Quý Ngừ Hàm tìm cách đem càng nhiều nước mắt xuất ra.

"Hoàng Thượng, Ngừ Hàm ngày nhớ đêm trông, rốt cục cũng gặp được ngài ~ "

Lời nói này được mang theo âm rung, so với lời vừa rồi nghe qua còn ủy khuất đáng thương hơn.

Hu hu, nàng rất đáng thương, nàng sắp bị lời nói của chính mình làm đau thương đến chết!

Nam nhân bị nàng ôm lấy chân động càng ngày càng kịch liệt, cuối cùng đã không khác gì tần suất chân động bắt đầu run lên.

Ách...

Là Hoàng Thượng chịu kích thích quá lớn, hay là lão nhân gia hấn bị... Động kinh?

Bởi vì nghi hoặc, Quý Ngừ Hàm nhất thời đã quên chớp lệ, tầm mắt cũng đã gần như khôi phục bình thường, liền nhìn đến...

Môi hồng răng trắng, mặt mày như họa... Chính là mỹ nhân vừa rồi trên cột nàng... Mỹ nam?

"Aaaaaaaa..."

Quý Ngừ Hàm hoảng sợ, lập tức buông ra tay nhảy về phía sau.

Sau đó, nàng liền nhẹ nhàng...

Đoan Mộc Ly bất lấy áo của nàng, tâm tình rất tốt mỉm cười, "Ven hồ Đại Minh ta không nhớ, trong hồ Lạc Anh vừa rồi thì ta nhớ rất rõ."

"..." A a a... Thực xin lỗi, nam nhân này để lộ ra khuôn mặt đẹp như vậy a!

"Chủ nhân, thuộc hạ thất trách!"

Đoan Mộc Ly rốt cục mở miệng, ba nam nhân phía trước lập tức quỳ xuống thỉnh tội, Chu Tước đem chuyện lúc trước nói một lần.

Đoan Mộc Ly hơi hơi nhíu mày, "Người ăn Tiên Hạc quả?"

"... Cái kia, ta căn bản không biết đó là Tiên Hạc quả..."

Hu hu, nàng rất oan!

Đoan Mộc Ly không nói chuyện, chỉ là hơi hơi nhíu mày đánh giá nàng.

Khuôn mặt thật đẹp nha...

Quý Ngừ Hàm, hiện tại không phải là lúc chảy nước miếng!

Không thể bị nam nhân này mê hoặc a a a...

"Không biết cũng không sao."

Trên mặt Đoan Mộc Ly lộ ra nụ cười cực kỳ ôn hòa, xoa xoa đầu Quý Ngừ Hàm.

Cảm thấy chơi rất vui, lại xoa nhẹ cái thứ hai.

Sau đó lại tiếp tục vò đầu...

Quý Ngừ Hàm cắn răng, khi còn nhỏ xem Ninja rùa không phải xem chơi, nàg nhin!

Tuy rằng có chút ác liệt, nhưng mà nam nhân này vẻ mặt thực ôn hòa, hơn nữa hấn không phải mới vừa nói "Không sao" sao?

Xem ra hấn sẽ không hung ác giống thù hạ của hấn như vậy.

Đôi mắt Quý Ngừ Hàm bắt đầu hướng về phía mỹ nam hoàng đế ôm thêm một đường hy vọng.

Đối với đầu của Quý Ngừ Hàm trái vỗ vỗ phải xoa xoa, chơi nửa ngày Đoan Mộc Ly rốt cục mở miệng nói chuyện.

"Không biết cũng không sao, ngươi hiện tại chính là Tiên Hạc quả, ta đem ngươi ăn là được."

Tâm tình của hấn rất tốt vỗ vỗ đầu Quý Ngừ Hàm, "Yên tâm đi, ta không ăn kiêng, hơn nữa ngươi thoát nhìn ăn rất ngon."

"..."

A a aaa... Quả nhiên là không thể đem hấn làm người tốt mà!

Bình tĩnh, Quý Ngừ Hàm chuẩn bị đình chỉ phê phán nam nhân này, giải quyết việc đại sự trước.

"Khụ, cái kia, Hoàng Thượng, ngươi nhìn lầm rồi, kỳ thật ta một chút đều không thể ăn!"

Đoan Mộc Ly hưng trí theo nàg thảo luận, "Ngươi từng ăn qua?"

"..." Hu hu, xuất sư bất lợi!

"Khụ, ngươi đem ta ăn, cũng không nhất định có thể hấp thu dinh dưỡng của Tiên Hạc quả a."

Đoan Mộc Ly thần thái vô cùng ôn hòa xoa đầu tóc của nàg, như là đang cảm tạ nàg tri kỷ đưa ra ý kiến bất đồng như vậy.

Nhưng mà lần này Quý Ngừ Hàm không dễ dàng bị lừa như vậy, tiểu lí tàng đao(*) chính xác là đang nói hấn!

(Nụ cười ẩn chứa đao kiếm)

Quả nhiên, Đoan Mộc Ly cười mở miệng, "Không có việc gì, ăn trước rồi hãy nói."

"..." Quý Ngừ Hàm bị nghẹn một chút.

Sau đó nàg miễn cưỡng cười nói, "Nhưng ăn một lần sẽ không đủ, cho nên nhất định phải thận trọng suy nghĩ, không thể ăn tùy tiện..."

Hu hu, nàg hiện tại nói như thế nào cũng coi như là động vật quý hiếm nha!

"Nói cũng đúng."

Đoan Mộc Ly lại xoa xoa đầu nàg, "Trước mang về cung nuôi, sau để cho đám đầu bếp của ngự thiện phòng nghiên cứu nên ăn như thế nào."

"..."

Nghe lời này... Sao lại không giống như đang nói chuyện với người vậy nè?

Nhưng mà chỉ cần không phải giết nàg ngay lúc này là tốt rồi, nàg tiếp tục nhin!

Trong hoàng cung rất rộng rãi a, đến bên trong, nàg nhất định có nhiều cơ hội chạy trốn không đếm được!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ăn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Vào ở tẩm cung của Hoàng Thượng

Kéo Quý Ngừ Hàm, Đoan Mộc Ly đi về hướng xe ngựa.

"Cái kia, ta cũng phải cùng ngươi ngồi xe ngựa sao?"

Nam nhân quay đầu lại, đối với nàng lộ ra nụ cười mỉa mai, "Ta sợ Tiên Hạc quả của ta chạy mất."

"..."

Chủ nhân đã lên xe, người bên ngoài lập tức thu hồi bàn, chuẩn bị xuất phát.

Xốc lên nhuyển liềm (tắm mình), Quý Ngữ Hàm hướng ra phía ngoài nhìn lên mới phát hiện bức họa bày ra trên bàn, thoát nhìn...

Chính là nàng?

"Ngươi về ta làm gì?"

"Muốn bắt ngươi trở về." Không nghĩ tới nàng lại bị bọn người Chu Tước bắt trở lại.

"... Lúc trước ta căn bản không có trêu chọc ngươi!"

Hu hu, rõ ràng chịu thiệt là nàng!

Nàng hiện tại nhớ tới câu nói của hắn "Ta không có" đều muốn đâm đầu chết quách!

Đoan Mộc Ly tiếp tục lấy tóc nàng làm sợi len vo thành một đồng, "Lại lịch không rõ, ta muốn biết ngươi là loại người nào."

Ánh mắt sáng lên, Quý Ngữ Hàm đột nhiên lại có chủ ý.

"Ta nói thật, kỳ thật ta là đến từ thời không khác!"

"Ừ."

Đoan Mộc Ly cũng không bị dọa, vẫn cười khẽ, nhẹ gật đầu.

Không có phản ứng?

Quý Ngữ Hàm do dự nhìn hắn, "Ngươi không sợ ta là yêu ma quỷ quái sao?"

"Không sợ."

"... Quả nhiên là không được dạy qua thế nào là an toàn thực phẩm mà! Thức ăn không rõ nguồn gốc sao có thể ăn tùy tiện chứ!"

"Ăn sẽ bị đau bụng sao?" Đoan Mộc Ly cười hỏi.

"... Sẽ!" Quý Ngữ Hàm cắn răng nhin.

"Không sao," Đoan Mộc Ly tiếp tục xoa đầu nàng, "Trở về tắm rửa phơi nắng, phơi nắng thì tốt rồi."

"..."

Quý Ngữ Hàm nghe được thanh âm học máu của chính mình.

Hu hu, nàng thua rồi!

Nàng vẫn là an phận dựa vào hai cái đùi chạy trốn, nói rõ ràng như vậy chỉ vì hắn!

Nàng không nói lời nào, Đoan Mộc Ly cũng không mở miệng, chỉ dùng ngón tay linh hoạt chơi đùa với tóc nàng.

Trước kia chưa thấy qua có người tóc rối tung ra khỏi cửa như vậy, nhưng thật ra chơi rất vui.

Đoan Mộc Ly chơi đến nghiện, trên đường hồi cung, mượn chuyện này làm tiêu khiển...

Vài lần phản kháng đều bị trấn áp, Quý Ngữ Hàm chỉ có thể tiếp tục nhin.

A a a...

Không phải là quân tử, báo thù ba năm cũng là không muộn!

Nàng muốn tìm Hoàng Thượng nước láng giềng gả cho hắn, nàng muốn cho lão công đến giúp nàng trả thù mỹ nam này!

Đến hoàng cung, xe ngựa vừa dừng lại, Quý Ngừ Hàm bị phản vừa mở cửa xe liền nhảy xuống ——

"Phù phù".

"Răng rắc".

Hai tiếng vang hợp lại.

Thanh âm thứ nhất là vì... Nàng rơi vào trong nước.

Tiếng thứ hai là ở trong lòng nàng, nàng cảm thấy thanh âm của mặt mũi chính mình rầm rầm vỡ vụn.

A a a...

AI lại đem xe ngựa đậu ở bên hồ, một chút đất để đứng cũng không có!

Đoan Mộc Ly cười từ cửa xe lộ ra thân người, đưa tay đẩy ra bậc thang trên xe ngựa, sau liền nhàn nhã đứng thẳng.

"..."

Không phải là xe ngựa có bậc thang rộng rãi sao, sao lại... Hu hu!

Vẫy tay ý bảo thủ hạ không cần lại đây hỗ trợ, Đoan Mộc Ly cúi người, đem Quý Ngừ Hàm theo trong hồ vớt ra.

"Thật vất vả mới phơi khô, lại bị ướt."

Hắn nói xong liền mang theo Quý Ngừ Hàm, giữa không trung giữ, rồi lại giữ...

"... Ngươi tên gì?"

Thất sách thất sách, lúc trước sao lại quên hỏi tên của hắn!

"Đoan Mộc Ly."

Hít sâu một hơi, Quý Ngừ Hàm rộng to, "Đoan Mộc Ly!"

"..."

Bọn người Thanh Long, tứ đại thị vệ đều hoảng cả lên.

Không phải bị tiếng la làm choáng váng, mà là vì...

Có người dám hô thẳng tên chủ nhân như vậy?

Tiên Hạc Quả quả nhiên không phải vật phàm, sau khi ăn có thể làm cho người ta trở nên điên cuồng ngang ngược như vậy!

Đoan Mộc Ly vẫn mỉm cười như cũ, trên mặt bắn tung tóe bọt nước, ánh mặt trời chiếu xuống rạng rỡ ánh sáng lấp lánh, làm khuôn mặt kia lại càng câu lòng người, đẹp đến mức không thể tin nổi.

Hình dáng duyên dáng của đôi môi hơi hơi nhếch, hắn cười hỏi, "Tên đẹp chứ?"

"..." Không khí không lên kịp, Quý Ngừ Hàm thiếu chút nữa bị nghẹn.

Là ai nói "Tướng từ tâm sinh"? (hình dáng do tính tình sinh ra)

Hu hu, tuyệt đối là làm người rồi!

Nam nhân này tính cách cùng khuôn mặt, một xu cũng đều không có quan hệ gì!

"A... Ngươi làm gì?"

Thất lung đột nhiên bị hắn ôm, Quý Ngừ Hàm đang bị phản bị làm sợ tới mức lập tức hoàn hồn.

"Mang người đi."

Tay vẫn là ôm vào thất lung của nàng, cũng không thấy nàng có động tác gì, Đoan Mộc Ly đột nhiên nhẹ nhàng mà bay lên.

Tuyệt đỉnh cao thủ a...

Xem ra nàng muốn chạy trốn, nhất định phải chờ thời điểm nam nhân này vào triều hoặc là đi sủng hạnh vị tần phi linh tinh nào đó cần thời gian dài để rời đi.

Ở trong lòng tính toán, Quý Ngữ Hàm ngẩng đầu, nhìn xem bốn phía.

Hiện tại nàng đã biết rõ vì sao xe ngựa lại đậu ở bên hồ.

Bởi vì chính giữa giữa hồ xây một tòa cung điện xanh vàng rực rỡ huy hoàng, mà hồ... Lại không có cầu.

Cảm giác không ổn a...

Quý Ngữ Hàm quay đầu nhìn nam nhân bên cạnh, "Kia là chỗ nào?"

"Tâm cung của ta."

"... Người dẫn ta đến tâm cung làm gì?"

"Ồ."

"... Đó là chỗ ở của người, sao ta tới ờ!"

Rất khủng bố, cho dù này nam nhân bộ dạng so với nàng còn đẹp hơn, nhưng nàng cũng không thể cùng hắn ở chung, rất nguy hiểm!

Đến lúc đó nàng còn chưa bị bùng lên bản, trước hết đã bị này nam nhân lấy một loại phương thức ăn khác, ăn sạch sẽ rồi!

"Ta sợ Tiên Hạc quả của ta chạy, nên lúc nào cũng phải đặt ở bên người để trông chừng."

"Hi hi..."

Quý Ngữ Hàm cố gắng lộ ra nụ cười ngoan hiền nhất của bản thân, "Người xem ta trung hậu thật thà như vậy, ta làm sao có thể chạy?"

Ánh mắt Đoan Mộc Ly trên mặt nàng quét một vòng, "Không giống trung hậu thật thà."

"..." Hu hu, như đâm vào tim của nàng, đau đầu quá!

Từ lúc còn nhỏ, Quý Ngữ Hàm đã biết bị phản về khuôn mặt mình.

Đợi cho đến thời kỳ trưởng thành, nàng ngay cả dáng người của chính mình cũng bị phản, toàn bộ ngoại hình đều làm cho nàng mỗi ngày cắn răng nhẫn nhịn.

Kỳ thật bộ dạng của nàng một chút cũng không khó coi, thật sự...

Hu hu, bình thường dưới tình huống này...

Các trưởng bối nói chuyện có vẻ hàm súc, sẽ khen một câu "Đứa nhỏ này bộ dạng thực xinh đẹp".

Nam sinh đánh giá trước hết xem nhẹ, nàng vẫn không muốn đi hỏi, về phần nữ sinh...

Gần như là muôn miệng một lời, các nàng nhắc tới tên của nàng ngay lập tức nghiêng răng nghiêng lợi ——

"Hồ ly tinh kia!"

Hu hu, không phải là bộ dạng có chút yêu mị, còn có khuôn mặt thực "Nguyên bộ" (đồng dạng) với thân phận sao?

Đáng thương nàng lớn như vậy ngay cả tình yêu cũng chưa nói qua, mỗi ngày lưng còn phải đeo tội danh hồ ly tinh.

Nàng bị oan a!

Đáng đáp như vậy, cũng không phải lỗi của nàng a...

Ô ô, nàng rõ ràng là cô bé đáng yêu năm tốt, bốn bề thương nha.

Sao lại có người xem nhẹ bản chất của nàng, không phát hiện tâm tính thuần lương, tính khiết ngây thơ trong sáng của nàng chứ?

Quý Ngữ Hàm đang chìm trong bi phiền xót xa cho bản thân, không phát hiện Đoan Mộc Ly đã mang theo nàng đáp xuống phía trước tâm cung.

Tinh thần nàng còn chưa trở lại, Đoan Mộc Ly cũng không kêu nàng, cứ mãi lấy tay nghịch tóc nàng chơi.

Đồng thời nâng lên hai bên tóc mai, Đoan Mộc Ly lui nhẹ về phía sau.

Ừm.

Hắn thực vừa lòng với đầu tóc nàng, rất giống lỗ tai “cầu”, đáng yêu.

Quý Ngừ Hàm không biết trong lòng hắn suy nghĩ cái gì, nhưng mà vô cùng buồn bực hắn đang lấy tóc của mình chơi nữa rồi.

"Ngươi rõ ràng cũng có tóc dài mà!"

Nàng thờ phỉ đem tóc mình kéo trở về.

"Chơi tóc của mình không có ý nghĩa."

Đoan Mộc Ly nói xong lại đem nàng kéo về bên người của mình, bàn tay to tiếp tục đưa tới đỉnh đầu nàng "Tàn sát bừa bãi".

"..." Quý Ngừ Hàm run rẩy khóe miệng.

"Khụ, này, Hoàng Thượng, ngươi... Tuổi thơ của ngài không có niềm vui nào sao?"

"Tuổi thơ? Vẫn vội vàng học bài, tập võ, không có tuổi thơ."

Quả nhiên giống như nàng nghĩ!

Hu hu, mỹ nhân Hoàng Thượng này là rốt cục phát hiện vật giống như có thể làm cho hắn tìm được cảm giác thơ ấu, cho nên chơi không để yên sao?

Rất khiến cho người ta bị phẫn !

Ba năm không muộn, ba năm không muộn... Quý Ngừ Hàm ở trong lòng nhắc nhở chính mình.

Còn chưa đến thời điểm báo thù, nàng hiện tại tiếp tục nhin!

Quý Ngừ Hàm cứng ngắc cười cười, "Hoàng Thượng, ta ở chỗ nào?"

Nụ cười trên mặt Đoan Mộc Ly còn tự nhiên hơn, vô cùng khoái trá nói cho nàng đáp án, "Đương nhiên là theo ta, bên trong tấm cung chỉ có một cái giường."

"..." Quý Ngừ Hàm hóa đá.

"Yên tâm đi."

Đoan Mộc Ly vô cùng ôn nhu sờ sờ tóc của nàng, "Ta ngủ thực nghiêm túc, sẽ không đem ngươi đè bẹp, ngươi không cần lo lắng mình vẫn chưa vào nôi, đã bị đè chết."

"..."

A a a... Mau xuất hiện thích khách giết nam nhân này đi!

Càng nhìn càng cảm thấy bộ dáng nàng nổi giận đùng đùng chơi cũng rất vui, Đoan Mộc Ly chọc chọc vào mặt của nàng.

"Bánh bao nhỏ tức giận."

"..." Chờ lúc nàng báo thù, nàng muốn đem hắn vắn lại thành bánh quai chèo!

"Ta không muốn ngủ cùng giường với ngươi!"

Đoan Mộc Ly không trực tiếp trả lời vấn đề của nàng, ngược lại hỏi nàng, "Ngươi không sợ ma sao?"

"... Ngươi hỏi ta chuyện này làm gì?"

Hu hu, nàng sợ, rất sợ...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ăn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Bị lừa cùng giường

"Trong cung oan hôn rất nhiều, đến buổi tối, bọn họ thích đi ra ngoài tụ tập."

Ngữ khí của Đoan Mộc Ly thoải mái, nghe lời này, ở trong lòng hắn liền có ý nghĩa "Nơi này, buổi tối thường xuyên có người tụ hội, rất náo nhiệt "...

Oan, oan hôn?

Mà lại còn rất nhiều?

Quý Ngừ Hàm nháy mắt cảm thấy da đầu run lên, gió lạnh từng trận.

Nàng cười gượng hai tiếng, "Hắc hắc, không làm chuyện thẹn với lòng, không sợ quỷ gõ cửa, cho dù nơi này có oan hôn, ta cũng không cần sợ."

Hu hu, những lời này là giả!

"Vậy là tốt rồi."

Bộ dáng của Đoan Mộc Ly giống như thực yên tâm, "Bọn họ đều là thành viên cũ, lần này rốt cục có thể có nhiều bạn để chơi, "

"..." Quý Ngừ Hàm khóe miệng run rẩy, "Có ý gì?"

"Người cũng chưa làm qua chuyện xấu, bọn họ sẽ bắt người làm bạn, như vậy các người mỗi đêm có thể chơi cùng nhau."

"..." Tưởng tượng một chút, có rất nhiều quỷ chạy tới tìm mình để "chơi"...

Quý Ngừ Hàm nháy mắt mặt không còn chút máu, hu hu, nàng không chơi có được không..

Nhìn người trước mặt giống như có chút sợ hãi, thiện tâm hiếm thấy của Đoan Mộc Ly rốt cục đi ra.

"Đừng sợ, " Hắn vỗ vỗ đầu nàng, "Bọn họ đều sợ ta, người đi theo ta, thì không cần sợ có ma tới tìm người."

Thiện tâm vẫn là không nhiều lắm a...

"..." Không có cửa đâu!

Bên trong tấm cung cũng sẽ không chỉ có một mình hắn, nàng đến phòng cung nữ ngủ!

Nhưng tìm một lượt cả tấm cung, Quý Ngừ Hàm bị phẫn.

Một nơi lớn như vậy thế mà chỉ có hai người bọn họ? !

Hoàng đế không phải đều đáng vẻ rất kiêu ngạo, mặc kệ đi đến chỗ nào đều có vô số người hầu hạ sao?

Vì sao nơi này ngay cả cái thái giám lẫn cung nữ đều không có!

Đoan Mộc Ly chính là nhìn ra suy nghĩ trong lòng nàng, cười giải thích, "Ta không thích người khác quấy rầy, cho nên đem tấm cung xây giữa hồ."

"... Ha ha, " Quý Ngừ Hàm cười gượng hai tiếng, "Ta cũng không ở chỗ này quấy rầy, người tìm người khác coi chừng ta đi."

Đoan Mộc Ly thực ôn nhu vỗ vỗ đầu nàng, "Ta là không thích 'người' quấy rầy, thức ăn thì không sao."

"..."

Tuy rằng không thể nào tin được lời nói của hắn, nhưng mà xem tivi nhiều, nghĩ như thế nào thì hoàng cung thật sự đều có thể có rất nhiều oan hôn.

Vào ban đêm, Quý Ngừ Hàm không dám rời đi, nhưng chết sống không lên giường

Nàng cứ như vậy đứng ở bên giường, nhìn giống như tiểu cung nữ hầu hạ của hắn.

"Thật sự không muốn theo ta ngủ cùng giường?" Đoan Mộc Ly cười hỏi.

Quý Ngừ Hàm thực kiên quyết, "Không muốn!"

"Vậy được rồi." Đoan Mộc Ly thỏa hiệp cười cười.

Không ổn!

Nam nhân này làm sao thật sự có thể thỏa hiệp?

Quý Ngừ Hàm vừa định bỏ chạy, tay Đoan Mộc Ly cũng đã đuổi tới.

Nhanh chóng điểm huyết đạo của nàng, làm cho nàng nửa phần khí lực đều không dùng được, Đoan Mộc Ly cười đem nàng kéo lên giường.

Tay đặt ở tóc của Quý Ngừ Hàm xoa xoa, Đoan Mộc Ly cười đến vô cùng vừa lòng, "Chơi rất vui."

"..." xấu xa!

Đoan Mộc Ly cũng không đùa giỡn với nàng nữa, nâng tay vung lên, tắt đèn, nhắm mắt chuẩn bị ngủ.

Ngủ đơn giản như vậy?

Quý Ngừ Hàm không thể nào yên tâm, thần kinh khẩn trương nhìn chằm chằm mặt Đoan Mộc Ly.

Sau đó nàng liền cảm thấy... Làm sao có thể có người có bộ dạng đẹp như vậy?

Ngừng! Bài học kinh nghiệm tàn khốc lại xuất hiện trước mắt!

Không thể bị khuôn mặt này lừa!

Ở trong lòng giáo huấn chính mình một phen, Quý Ngừ Hàm thay đổi đôi mắt đối với sắc đẹp phía trước thờ ơ, đối với hấn trọn mắt nhìn.

Mỹ nam trước mắt giống như đã ngủ say, Quý Ngừ Hàm không phát hiện tay hấn không biết khi nào thì đã đến phía sau nàng, động tác nhanh chóng ở trên lưng nàng điểm nhẹ một chút.

Hô ~

Huyệt ngủ bị điểm trúng, vừa rồi người còn trừng mắt liền ngoan ngoãn nhắm mắt lại, tiến vào mộng đẹp.

Đoan Mộc Ly cũng không mở mắt ra, tay trên sợi tóc nàng sờ sờ, tâm tình vui vẻ cong môi lên, lần này ngủ thật sự.

Sáng hôm sau, Quý Ngừ Hàm tỉnh lại khi phát hiện trên giường chỉ có một mình.

Nàng ngủ khi nào?

Hoảng sợ, nàng nhanh chóng ngồi xuống, phát hiện quần áo vẫn mặc, thật tốt.

... Được rồi, nam nhân kia tuy rằng thực xấu xa, nhưng ít ra có một ưu điểm, chính là sẽ không lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn.

Bên giường để một bộ quần áo, ánh mắt lại hướng xa, thấy được trên bàn bày đồ ăn gì đó, còn có khí nóng đang bốc lên.

Bữa sáng?

Hắn là không phải chứ... Nam nhân này còn có thể đối với nàng tốt như vậy sao?

Quý Ngừ Hàm theo trực giác nghĩ đến hắn lại đang chinh người, đứng dậy đi đến bên cạnh bàn, phát hiện thật sự là bữa sáng.

Hơn nữa mọi thứ đều ngon lành, nhìn khiến cho ngón tay cũng phải động.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ấn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Cấm địa bí mật của hoàng cung

Sao chỉ trong một đêm, nam nhân kia liền đổi tính ?

Quý Ngừ Hàm vô cùng nghi hoặc đi rửa mặt chải đầu, sau khi trở về phát hiện bữa sáng vẫn còn đang nóng.

Sờ sờ cái bàn, nàng mới phát hiện cái bàn này có độ ẩm giống như thân mình, giống như lò sưởi nhỏ vẫn làm ấm đồ ăn phía trên.

Thần kỳ a...

Quý Ngừ Hàm từ trên xuống dưới nhìn nửa ngày, xác định đây là cái bàn có thể tỏa nhiệt trong thời gian dài.

Thuận tiện!

Cổ đại không có lò vi sóng, cái bàn này thật đúng là bảo bối.

Chờ nàng trả thù xong nam nhân này, nhất định phải đem cái bàn này cướp đi!

Ở trong lòng định ra kế hoạch chạy trốn như thế nào, Quý Ngừ Hàm rất nhanh ăn qua bữa sáng, đi ra ngoài xem xét địa hình.

Chỗ hồ này diện tích rất lớn, đứng ở ngoài tầm cung, cảnh sắc trên bờ nàng chỉ có thể nhìn đại khái, cũng không phân biệt rõ lắm có người hay không.

Ngày hôm qua lúc xuống xe ngựa...

Nàng nhớ rõ chung quanh không có thủ vệ.

Nhưng mà trong cung cứ ba bước có một tốp, năm bước có một trạm canh gác, nàng vẫn là cẩn thận thì hơn.

Đông tây nam bắc bốn phương tám hướng đều nhìn một lần, ánh mắt Quý Ngừ Hàm quyết định lựa chọn là phía đông.

Xem ra phía đông là rừng cây linh tinh gì đó, hẳn không có nhiều người lắm.

Quyết định chủ ý này, nàng chuẩn bị vận động, "Phù phù" một tiếng nhảy vào trong nước.

Hắc hắc, cho dù tầm cung này bốn phía không có cầu cũng không sợ.

Nàng biết bơi, hơn nữa kỹ năng bơi lội tương đối tốt!

Bơi tới phía Đông, nàng thật cẩn thận thò đầu ra ——

A... Có người!

Vội vàng lúi vào trong nước, thân mình Quý Ngừ Hàm kề sát bên bờ, nghe có tiếng bước chân trên đầu tới gần rồi lại rời xa.

Lại đợi trong chốc lát, nàng mới lại từ trong nước chui ra, nhìn bốn phía, xác định không có người mới dám bò lên.

Không ngoài dự đoán của nàng, nơi này là một rừng trúc u tĩnh, hơn nữa...

Phía trước rừng trúc có một tấm bia đá, trên có khắc một chữ thật to "Cấm".

Chẳng lẽ nơi này là cấm địa hoàng cung?

Do dự một chút, Quý Ngừ Hàm quyết định không nhìn khối bia đá này.

Nó cũng không nói rõ.

Ai biết nó nói nơi này là cấm địa, không thể tự tiện xông vào, hay là nói cấm dừng xe, cấm chụp ảnh, cấm đốt lửa...

Rón ra rón rén, Quý Ngừ Hàm xông vào rừng trúc.

Nơi này rõ ràng nhìn rất bình thường, vì sao phải "Cấm?"

Nhưng mà lại đi về phía trước hơn ba mươi thước, Quý Ngừ Hàm không nghĩ như vậy nữa.

Hu hu, tò mò hại chết mèo...

Con gió nhẹ lạnh lẽo thổi, Quý Ngừ Hàm chân mềm nhũn nhìn bia mộ trước mắt.

Nơi này là lăng mộ hoàng gia?

Vậy vì sao không phải trọng binh gác! Hu hu...

Vừa định xoay người nhanh chóng chạy trốn, nàng nghe được một tiếng "Két".

A a a...

Ta không phải cố ý đến quấy rầy các ngươi, thật sự! Các ngươi đừng tới bắt ta!

Tiếng thét chói tai này chỉ có thể ở trong lòng, Quý Ngữ Hàm mở lớn miệng, đến ngay cả nói cũng đều không nói ra được.

Bởi vì... Bìa mặt bị đẩy ra, lộ ra khuôn mặt dò xét...

Trước mắt đen lại, Quý Ngữ Hàm bị phản phát hiện chính mình lại không thể ngất xỉu.

Hu hu, để cho nàng được chết một cách thống khoái đi!

Trắng không có chút sắc máu, thậm chí khuôn mặt có chút màu xanh bần ra, ánh mắt lướt nhanh nhìn chằm chằm Quý Ngữ Hàm.

"..." Quý Ngữ Hàm định há mồm nói chuyện, nhưng mở miệng vài lần, đều là tiếng răng mình run cầm cập.

Kỳ thật nếu nàng không phải sợ hãi như vậy, nàng sẽ phát hiện nam nhân này lộ ra khuôn mặt tuấn tú giống như được điêu khắc một cách hoàn mỹ, nhưng mà thần sắc lạnh như băng, nhìn không có chút nhân khí.

Run lên nửa ngày, Quý Ngữ Hàm ý thức được mình tiếp tục sợ hãi như vậy nữa, chỉ có thể bị quỳ ăn.

Mạnh mẽ bình tĩnh lại, nàng miễn cưỡng cố ra vẻ tươi cười, tận lực dùng giọng điệu thoải mái vui vẻ cùng hắn chào hỏi.

"Buổi sáng tốt lành."

Ánh mắt nam nhân không có tâm tình mà nhìn nàng, cũng không có ý định đáp lại.

"Khụ, cái kia... Ta là quý trong hồ nước, hôm nay đi ra dạo một vòng, ha..."

Nàng mới từ trong hồ đi ra, giọt nước tí tách, kỳ thật còn rất giống thủy quý(quý nước)...

Nam nhân vẫn không phản ứng.

"Ha ~ ngươi vẫn chưa ăn sáng sao? Không quấy rầy, ta đi trước."

Lần này nam nhân rốt cục có chút phản ứng, tầm mắt thay đổi, chăm chú nhìn trên mặt đất.

Quý Ngữ Hàm theo tầm mắt của hắn vừa nhìn ——

Hu hu, nàng có bóng, không thể giả quý!

"Hắc hắc... Thật sự rất giống, nhìn không ra sơ hở đúng không? Ta tu luyện rất lâu mới tu luyện ra cái bóng đó."

Quý Ngữ Hàm lại bắt đầu bịa chuyện, cảm thấy mình đã muốn từ quý nước tiến đến cấp bậc yêu quái ngàn năm..

Thấy hắn không phản bác, Quý Ngữ Hàm cười gượng hai tiếng.

"Ta đi trước, lần khác lại nói chuyện tiếp nha."

Nói xong Quý Ngữ Hàm liền giả bộ mạnh mẽ bình tĩnh xoay người, không thể chạy không thể chạy, nếu chạy có thể nhìn ra nàng đang chột dạ...

A a a... Lúc này là nàng muốn chạy cũng chạy không được !

Giống như phía sau lưng đột nhiên đã bị một cổ lực kéo lại, Quý Ngữ Hàm khóc không ra nước mắt, ở giữa không trung nhanh chóng lui về phía sau, tới trong tay "Quý" kia...

Hu hu, nàng có phải nên lựa chọn cắn lưỡi tự sát, còn có thể thống khoái một chút hay không? !

Ngươi bị rơi xuống, nhìn thẳng vào nam nhân kia.

Tay lạnh giống như một khối băng bóp ở cổ nàng, một đôi mắt không có chút tình dục ở trên mặt nàng.

"..." Hu hu, đừng ăn nàng, tha cho nàng đi!

"Cái kia, ngươi có việc tìm ta?" Quý Ngữ Hàm cố gắng cười hai tiếng.

"Người là ai?"

Nam nhân rót cục mở miệng nói chuyện, rõ ràng là thanh âm trầm thấp dễ nghe, nhưng bởi vì giọng điệu lạnh như băng, làm cho người nghe có cảm giác như rơi vào Bắc Cực, không rét mà run.

"... Quý nước..."

Quý Ngừ Hàm ở trong một trận tiếng giọt nước tí tách, thanh âm run rẩy trả lời.

Tay bóp cổ nàng chậm rãi siết chặt lại.

"Không đúng không đúng, ta không phải quý nước, ta là người!"

Phát hiện đáp án này không hù được người kia, Quý Ngừ Hàm vội vàng sửa miệng.

... Vẫn đang siết chặt lại như cũ.

Là quý hay không phải quý đều muốn bóp chết nàng?

Cái này, căn bản chính là không cho người ta một con đường sống a!

Dù sao đều là chết, tay chân Quý Ngừ Hàm đều bị kẹp không động đậy, chỉ có thể vô cùng bị phần va chạm phía trước, hướng về phía mặt của nam nhân này liên tục hung hăng cắn xuống!

Trả thù không được, nàng sẽ để lại ký hiệu!

Sau khi chết nàng cũng sẽ là quý, không cần sợ hãi, đến lúc đó lại đến trả thù!

Không nghĩ tới nàng sẽ đột nhiên có loại hành động này, nam nhân sửng sốt, nhất thời đã quên đẩy nàng ra.

Cảm thấy chính mình hẳn phải chết không thể nghi ngờ, Quý Ngừ Hàm một ngụm này cắn thật sự dùng sức, thậm chí cảm giác được một dòng máu ấm áp chảy ra.

Ừa, ủa, ủa?

Ấm áp ?

Chẳng lẽ hẳn không phải quý, là người?

Quý Ngừ Hàm ngây ngẩn cả người, kinh ngạc buông miệng, ngẩng đầu nhìn nam nhân trước mắt sắc mặt tái nhợt.

Quý? Người? Đều rất giống...

Nam nhân cũng sửng sốt, hơi hơi nhíu mi.

Nhưng không phải vì phản ứng của Quý Ngừ Hàm, mà là...

Tay bóp cổ nàng lỏng rồi rời ra, nhẹ vỗ về một cái ấn ký màu vàng bên gáy của nàng.

Tay lạnh như khối băng ở trên cổ mình nhích tới nhích lui, Quý Ngừ Hàm cũng không nhìn thấy trên cổ làm sao, nhưng mà cảm giác lỏng to rụng thẳng.

Một lần nữa nâng mắt nhìn Quý Ngừ Hàm, nam nhân lạnh giọng hỏi, "Người là người của Đoan Mộc Ly?"

"..."

Hiện tại nên trả lời là có hay không đây?

Đoan Mộc Ly thực xấu xa, hẳn là cừu gia đầy đất mới đúng.

Nhưng mà nam nhân trước mắt không biết là người hay quý, cũng không phải người lương thiện gì, tục ngữ thường nói vật hợp theo loài...

Trong lòng thiên thần và ác quỷ giao chiến một phen, Quý Ngừ Hàm cắn răng gật đầu, "Phải!"

Đánh cược vậy !

Tay không dời, nhưng mà cũng không siết cổ nàng nữa, nam nhân lẩm bẩm nói, "Người của Đoan Mộc Ly..."

"..." Bị phần !

Sống hay chết, người nói một câu cho thống khoái đi, kéo dài như vậy không phải sẽ làm cho nàng khẩn trương đến chết sao... Hu hu!

Lúc thần kinh của Quý Ngừ Hàm đều căng thẳng sắp đứt đoạn, nam nhân rốt cục buông lỏng tay ra.

"Chuyện hôm nay, không được tiết lộ nửa chữ."

Đây là muốn thả nàng đi?

Ha ha ha, nàng thành công !

Quý Ngừ Hàm liên tục gật đầu, "Ta nhất định sẽ không nói ra ngoài!"

"Ngay cả Đoan Mộc Ly cũng không thể."

"Được!"

Quý Ngừ Hàm miệng thì đáp ứng, nhưng trong lòng thật ra có chút nghi hoặc.

Còn tưởng rằng hai người bọn họ có quen biết, kỳ thật ngay cả Đoan Mộc Ly cũng không biết có người sống trong lăng mộ này?

"Người uống máu của ta, hiện tại đã trúng độc."

"..."

Hu hu, quả nhiên bạo lực là không đúng mà, phải lấy đức thu phục người...

Nàng cũng không dám cắn người nữa!

"Về sau cứ cách năm ngày, đến nhận giải được một lần, " Thanh âm của nam nhân lạnh lẽo, "Nếu người tiết lộ chuyện hôm nay..."

"Ta biết, ta biết!"

Cũng không muốn hẳn phải nói thêm nửa câu, Quý Ngừ Hàm liên tục gật đầu đáp ứng.

"Nếu ta đem bí mật này nói ra ngoài, người sẽ không cho ta giải được nữa, ta chỉ có thể chờ chết."

Hu hu, nàng biểu hiện thật tốt, thật tự giác a, không cần uy hiếp nàng nữa.

Nàng hiểu được, người khác xuyên qua là tới hưởng phúc, nàng xuyên qua là mạo hiểm mà...

Hu hu, nhất định là nhân phẩm của nàng không tốt mới có thể gặp chuyện không hay ho như vậy!

"Được rồi, người đi đi."

"... Được." Quý Ngừ Hàm dùng tốc độ nhanh nhất, đi ra khỏi lăng mộ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ấn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Nam nhân mặt lạnh như khối băng

Một lần nữa đứng ở dưới ánh mặt trời, nàng bỏ chạy.

Hu hu, nàng cũng không dám tùy tiện thám hiểm nữa !

"Trở về."

Một tiếng gọi lạnh buốt ở phía sau làm cho Quý Ngừ Hàm chân mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

Hu hu... Chẳng lẽ còn tính đem nàng ăn? Quý lật lọng đáng ghét !

Run run quay đầu lại, Quý Ngừ Hàm phát hiện nam nhân kia đã hoàn toàn từ trong lăng mộ đi ra.

Có bóng? !

Nói như vậy hẳn thật sự là người?

Nhưng mà như vậy cũng không khiến cho Quý Ngữ Hàm bớt sợ hãi chút nào, cho dù hẳn có bóng dáng, nhìn cũng không có chút nhân khí a...

Đang nghĩ tới, nam nhân nhẹ nhàng tiến lại.

"..." Quý Ngữ Hàm lại bắt đầu run rẩy.

Đây là khinh công?

Cái này cùng "Khí chất" của hắn cũng quá giống nhau, luyện khinh công đều luyện loại quý khí dày đặc này !

"Biết nấu ăn không?" Nam nhân hỏi nàng.

"... Vậy phải xem làm cái gì."

Nếu bảo nàng đem chính mình đi kho tàu, nàng tuyệt đối sẽ không làm!

Nam nhân không trả lời, chỉ là tay trái nâng lên, năm ngón tay cong nhẹ.

Nam nhân quá yêu mị, nói chuyện thì cứ nói, vì sao còn phải bày ra tư thế...

"Sur" một tiếng, một khối măng mùa đông từ trong đất nhảy lên, bay vào trong tay nam nhân.

"..."

Quý Ngữ Hàm, bình tĩnh, hãy bình tĩnh!

Đó không phải là măng mùa đông thành tinh, mà là nam nhân này dùng nội lực cách không chop tới !

Ở trong lòng an ủi chính mình, Quý Ngữ Hàm ngẩng đầu hỏi nam nhân như khối băng này, "Người muốn ăn măng mùa đông?"

Không có người trả lời nàng, nhưng mà măng mùa đông kia thật sự bị quăng vào trong tay nàng.

"..." Trời thật lớn...

Khóe miệng Quý Ngữ Hàm run rẩy.

Được rồi, khách mời thử vai đầu bếp cũng sẽ không mất miếng thịt nào...

Nhưng mà nàng nhìn nhìn chung quanh...

"Cái kia... Phòng bếp ở nơi nào?"

Khối băng nam nhân mặt không chút thay đổi nhìn nàng.

"..."

Bình tĩnh, bình tĩnh, chúng ta không nên kỳ thị người khác thiếu thốn biểu lộ cảm xúc...

"Ta hỏi nồi chén muống bàn, còn có... gọi là bếp? Ở đâu?"

Khối băng nam nhân mặt vẫn như cũ, không chút thay đổi, nửa điểm phản ứng đều không có.

"..."

Kiên nhẫn, kiên nhẫn, đối với trẻ em phản ứng chậm phải giống như mùa xuân ấm áp...

Nhưng đợi đến năm sáu phút, Quý Ngữ Hàm cảm thấy ấm áp của mình không thể nào bùng dậy được.

Hu hu, cùng một nam nhân khuôn mặt như khối băng hu hu thật thật tệ liệt chơi trò mắt to trừng đôi mắt nhỏ rất thiệt thòi, nàng sắp thua, không thể nghỉ ngơi!

"Người nhìn ta cũng vô dụng, người không nói cho ta biết phòng bếp ở đâu, ta không có cách nào nấu cơm."

Khối băng nam nhân rót cục mỡ miệng, "Không có."

"... Ngươi nói nơi này không có phòng bếp?"

Không có người trả lời nàng, xem ra đáp án là khẳng định.

"Cái kia... Ngươi đến ở tạm?"

Vẫn như cũ không có người trả lời nàng, Quý Ngữ Hàm sắp hôn mê.

Nàng còn tưởng rằng hẳn là phiên bản nam của Tiểu Long Nữ, là nơi này thường có người ở.

Lấy làm mộ làm quán trọ tạm thời, thương thức cũng quá độc đáo a...

Rùng mình một cái, Quý Ngữ Hàm mở miệng, "Không có phòng bếp, ta sẽ không làm."

Cái kia, nam nhân này lúc trước không nghĩ tới vấn đề này sao?

Xem ra không phải... Chỉ số thông minh có chút vấn đề, hay căn bản chỉ vì hỏi đại thiếu gia chút "Việc vặt" a.

Xem bộ dáng như đại gia của nam nhân này, xem ra khả năng thứ hai là đúng hơn.

Quả nhiên, khối băng đại gia ra lệnh, "Ta muốn ăn măng mùa đông."

"... Không có phòng bếp." Quý Ngữ Hàm run rẩy khoe miệng nhắc lại một lần.

"Trộm một cái đi."

"..." Quý Ngữ Hàm hoài nghi hẳn căn bản không biết phòng bếp là cái gì.

"E hèm, phòng bếp là một gian trong phòng ở, trộm không được."

Hu hu, vì sao nàng có cảm giác giống như đang nói chuyện với một người bạn nhỏ vậy nè?

Sau đó hai người tiếp tục mắt to trừng đôi mắt nhỏ...

Quý Ngữ Hàm quyết định buông tha vụ trừng mắt cùng hắn, "Khụ, kỳ thật ngươi muốn ăn có thể đến tửu lâu sẽ có một bàn."

Mọi người ngay cả nàng là người hiện đại đều biết tửu lâu, nam nhân này sẽ không phải ngay cả cái này cũng không biết chứ?

"Hiện tại không được."

"..." Đại gia, ngươi rất tàn nhẫn!

"Nếu không có phòng bếp ta thật sự không thể bắt nó biến thành thức ăn chín."

Khối băng nam nhân lạnh buốt nhìn nàng một cái, hạ một lời bình, "Ngốc."

"..." Nhịn!

Cùng một người không từng thương thức cuộc sống không có lời nào để nói!

"Ta đây đi về trước."

Nếu trở về quá muộn, Đoan Mộc Ly sẽ phát hiện nàng chuồn êm đi ra.

"Ta tiễn ngươi."

Ủa? Khối băng nam nhân này còn có lòng tốt đến như vậy?

Ý niệm này trong đầu vừa xuất hiện, Quý Ngữ Hàm liền bị phản phát hiện chính mình đã bị người ta đá lên không trung.

A a a...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ăn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Biến thành vật sở hữu của hắn

Quả nhiên không phải là hảo tâm! Tùy ý đá loạn là rất không có đạo đức a a a...

Sợ kinh động thị vệ, cũng không dám kêu to, Quý Ngữ Hàm chỉ có thể trơ mắt nhìn chính mình sắp bay về hướng đại môn của tử cung.

A a a... Khỏi bằng nam nhân, ta phải tìm người báo thù!

Tình huống lập tức sẽ bị trắng, Quý Ngữ Hàm nhắm chặt mắt, không dám nhìn nữa.

Chân đã muốn đạp đến nơi, thế nhưng lại không xảy ra tình huống như trong dự kiến.

Ủa?

Hay là nàng trước khi đụng vào cửa đã bị hù chết, cho nên hoàn toàn không có cảm giác đau?

Quý Ngữ Hàm trong lòng run sợ mở mắt ra, mở mắt nhìn đại môn trước mắt hoàn hảo không tổn hao gì.

Thế nhưng không đụng phải?

Do dự một chút, nàng xoay người nhìn về phía cấm địa.

Sẽ không phải khối băng kia khổng chế lực chân vừa tốt, vừa vận đem nàng đá tới trước cửa chứ?

Quý Ngữ Hàm hít một hơi khí lạnh, rất kì diệu...

Gã này nếu đi làm xiếc Ấn Độ vân vân, có nhiều đất dụng võ nha...

Thời gian không còn sớm, Quý Ngữ Hàm ở trong phòng tìm một vòng, không có quần áo dư.

Nói cách khác nàng hiện tại phải đem bộ quần áo trên người phơi khô, bằng không sẽ bị nghi ngờ.

Nhưng mà cổ đại cũng không có máy làm khô...

Không có biện pháp, Quý Ngữ Hàm đành phải đem cơm canh trên bàn bỏ đi, chính mình nằm sấp lên trên.

Ài, đành hong khô như vậy đi...

Hiện tại là mùa thu, nằm trên bàn ẩm áp dễ chịu vô cùng thoải mái.

Hơn nữa sáng sớm đã bị khối băng nam nhân kia vừa rồi làm hoảng sợ, Quý Ngữ Hàm nằm sấp trong chốc lát, mơ mơ màng màng liền ngủ.

Nàng bị cợt tỉnh.

Cảm giác có vật kỳ lạ gì đó trên đầu mình cọ đi cọ lại, đang ngủ say Quý Ngữ Hàm mơ mơ màng màng mở mắt ra.

"Mỹ nhân..."

Nước miếng Quý Ngữ Hàm thiếu chút nữa chảy ra, đẹp quá a... A?

Là Đoan Mộc Ly!

Sợ tới mức giật mình, Quý Ngữ Hàm nháy mắt liên thanh tỉnh, muốn ngồi dậy.

Đoan Mộc Ly cười đẽ nàng lại, còn đang vuốt tóc của nàng, "Người thực tự giác, nhưng mà ta hiện tại không vội."

"..." Cái gì cùng cái gì?

Rõ ràng là thanh tỉnh, sao một chữ đều nghe không hiểu?

Đoan Mộc Ly vẫn đang cười, dùng một loại giọng điệu đầy cung chiêu "Người thật sự là tiểu bướng bỉnh" tiếp tục nói.

"Tự mình còn biết chạy đến nằm trên bàn, nhưng mà ta hiện tại không muốn ăn người vội, lần sau người không cần nằm ở trên bàn chờ ta."

"..." A a a... Rất bị phần !

Quý Ngừ Hàm từ trên bàn nhảy xuống, vừa định nổi giận, chợt nghe Đoan Mộc Ly dùng giọng điệu ôn hòa hỏi làm cho da đầu nàng run lên——

"Buổi sáng đi đâu?"

Sao lại có cảm giác giọng điệu của hắn kỳ quái như vậy?

Lén lút sờ sờ tay áo, khô rồi mà, hắn là nhìn không ra.

"A, không làm gì, đi dạo chung quanh, sau đó liền nằm sấp ở trên bàn ngủ."

Quý Ngừ Hàm dùng giọng điệu thành khẩn nhất thành thật trả lời.

"Phải không?" Đoan Mộc Ly cười nhẹ vỗ vỗ đầu nàng.

"Đúng vậy!" Quý Ngừ Hàm liên tục gật đầu.

"Vậy trên đầu người sao lại có rong bèo?"

"..." Quý Ngừ Hàm khóc không ra nước mắt, nhìn trong tay hắn nắm bèo.

Hu hu, bại lộ rồi..

"Cái kia... A, ta bơi một vòng trong hồ."

"Buổi sáng lạnh như vậy, sao lại xuống hồ bơi lội?"

Ách...

Quý Ngừ Hàm cười gượng hai tiếng, "Buổi sáng ta có thói quen thức dậy phải tắm lần nữa, nên phải xuống hồ."

"Đã biết." Đoan Mộc Ly cười ôn hòa gật gật đầu.

"Đã biết" Là tỏ vẻ hắn tin?

Quý Ngừ Hàm run như cây sậy, chỉ e hắn lại nhả ra thêm một câu phía sau.

Quả nhiên, Đoan Mộc Ly còn có việc muốn nói...

"Về sau buổi sáng ta giúp người tắm trước, sau đó đi vào triều."

"..." Sét đánh ngang tai, Quý Ngừ Hàm lung lay.

"A, ha ha... Không cần làm phiền người, ta tự mình tắm là được."

"Không sao," Đoan Mộc Ly cười nói, "Vật thuộc của mình, đương nhiên phải trông nom tốt, ta giúp người tắm rửa là đương nhiên."

"..." Quý Ngừ Hàm cảm thấy mình sắp tới sẽ bị động kinh không xa, "Ta không phải vật của người!"

"Ta đã in lại con dấu."

"..." Quý Ngừ Hàm theo tầm mắt của hắn, nhìn về phía bên gáy của mình.

A...

Đã quên nhìn lúc trước khối băng nam nhâm kia phát hiện gì đó nên mới không xuống tay với nàng!

Chạy như điên đến trước gương đồng, Quý Ngừ Hàm cẩn thận nằm úp ở phía trước xem.

Đó là một dấu ấn...màu vàng?

Gương đồng phản xạ ra hình ảnh không rõ ràng, hình như là khắc rỗng còn với cái gì đó?

Chương 10: Đi tham quan lâm triều

A a a...

Quý Ngừ Hàm nổi giận, "Ngươi ăn cái gì, ăn khi nào!"

"Tôi hôm qua sau khi ngươi ngủ thì ăn."

Đoan Mộc Ly cũng không để ý đến nàng nổi giận đùng đùng, vẫn đang cười thực ôn hòa, như cũ "Như vậy ai ai cũng đều biết ngươi là của ta, không ai dám khi dễ ngươi."

"..."

Cái gì "Ngươi là của ta", nói lời ái muội như vậy là ý gì chứ?

Nhưng mà xem ra hôm nay là con dấu màu vàng này cứu nàng, bằng không nàng có thể đã bị khối băng nam nhân bóp chết.

Nghĩ như vậy, Quý Ngừ Hàm cũng không tức giận.

Nhưng mà nàng xem chính mình bên trong gương, vẫn là vô cùng buồn bực.

May mắn là màu vàng, không phải màu xanh, bằng không càng nhìn càng giống như cái dấu trên thịt heo đã qua kiểm dịch...

Hu hu, thật bị phẫn, thật ai oán.

Đoan Mộc Ly cười nhìn vẻ mặt của nàng, đột nhiên mở miệng, "Ngày mai theo ta cùng lên triều."

Miễn cho nàng muốn bơi hồ, muốn chạy trốn.

A?

Quý Ngừ Hàm ngẩn ngơ, lâm triều cũng không phải đi chợ, cho dù hần là Hoàng Thượng, cũng không thể nói đi thì khiến cho nàng đi?

Hần hần là tùy tiện nói thôi?

Chuyện này nàng cũng không để ở trong lòng, ngày hôm sau...

Đang ngủ mơ mơ màng màng, Quý Ngừ Hàm muốn trở mình, lại bị người kéo lại.

Chán ghét, đừng ngăn cản nàng trở mình chứ!

Nàng ngủ sắp bị đẹp rồi, muốn đổi tư thế!

Động hai cái, nhưng mà có người ngăn cản nàng, Quý Ngừ Hàm nổi giận.

Kỳ thật người nửa ngủ nửa tỉnh, là thực dũng mãnh...

Quý Ngừ Hàm hiện tại đang ở loại trạng thái này, không cho nàng trở mình, nàng liền trở mình!

Không biết chính mình bị nhốt lại bên trong cái chăn, Quý Ngừ Hàm ra sức uốn éo ——

"Rầm", "Phách", "A ——"

Liên tiếp âm thanh hỗn loạn cùng một trận tiếng kêu la sợ hãi xen lẫn cùng nhau.

Làm ra thanh âm lớn như vậy, Quý Ngừ Hàm đương nhiên là bị đánh thức.

Mở mắt ra, nàng đầu tiên nhìn thấy là một cái ghế dựa màu vàng.

Thực khí phái, thực xa hoa, thực quen mắt a...

Mồ hôi lạnh rơi xuống, Quý Ngừ Hàm cảm giác không ổn, "Ghế dựa" này sao lại giống như long ý trong truyền thuyết vậy trời?

Lời nói của Đoàn Mộc Ly ngày hôm qua lập tức quay về trong đầu nàng, không thể nào...

Cúi đầu nhìn, nàng phát hiện mình là bị chấn bông cuốn lại, chỉ lộ ra cái đầu.

Hiện tại có vẻ "Chấn bông cuốn" này ngã trên mặt đất.

Nhưng mà sao lại không đau?

Quý Ngừ Hàm nửa xoay người nhìn xem, phát hiện có một "Đệm thịt" vô cùng xinh đẹp ở phía dưới mình cười.

"..." Da đầu run lên, Quý Ngừ Hàm hít sâu một hơi, lại xoay người ——

Hu hu, quả nhiên là vẫn vô bá quan đã sắp hóa đá!

Không nói hai lời, Quý Ngừ Hàm thực sáng suốt lựa chọn đem đầu lùi về bên trong chấn.

Hãy cho bão táp xông tới thật mãnh liệt đi! Dù sao nàng muốn trốn đi...

Ngã trên mặt đất để lót, Đoàn Mộc Ly thực bình tĩnh nâng tay lên, dùng nội lực đem long ý nâng lên, sau đem chấn bông cuốn trong lòng mang lên, chính mình lại dường như không có việc gì đứng lên.

"Đồ đại nhân, nói tiếp đi."

Hắn thần thái tự nhiên vỗ vỗ góc áo, sửa sang lại long bào trên người một chút.

"..." Bị điểm đến danh, Đồ đại nhân run lên mấy cái, miễn cưỡng mới bình tĩnh.

"Lương châu, Lương châu..."

Lương châu là cái gì thế ?

Đồ đại nhân đã bình tĩnh lại, nhưng sớm đã quên lúc trước mình đang nói cái gì, chỉ có thể nhìn về phía đồng nghiệp xin giúp đỡ.

"..." Những người khác cũng đều lấy ánh mắt mờ mịt mà trả lời.

Lương châu là chỗ nào?

Khụ, mọi người đều điên rồi...

"Đề đập ở Lương châu."

Đoàn Mộc Ly thực bình tĩnh giúp Đồ đại nhân nhắc tuồng.

Đúng đúng đúng, hắn muốn nói là chuyện gia cổ đề đập ở Lương châu.

Đồ đại nhân thật vất vả nhớ ra, bản thân chưa kịp có thể bảo trì một chút năng lực suy nghĩ trong màn đã kích vừa rồi ——

Ngẩng đầu, Đồ đại nhân lại cảm thấy... Chính mình lại sắp chống đỡ không được.

Sửa sang xong quần áo của mình, Đoàn Mộc Ly đã muốn ngồi trở lại long ý, "Chấn bông cuốn" kia lại còn nằm ở trên đùi hắn.

Kỳ thật lúc trước một bên “chấn bông cuốn” lộ ra một cái gì đó rậm rạp đen đen, mọi người đều nghĩ Đoàn Mộc Ly mới nuôi một con chó lông rậm...

Khụ, hiện tại đáp án đã được công bố, mọi người đều đã biết.

Đó là người, là một nữ nhân thật yêu mị.

Máu chó là...

Cô nương nhà người ta đã đem đầu lùi về bên trong chấn, Hoàng Thượng anh minh thần võ thanh tâm quả dục của bọn họ thế nhưng còn đưa tay đem tóc của nàng lôi ra, ngón tay xoắn tóc thương thức.

Rất thân mật, rất ái muội!

Hơn nữa đây chính là lâm triều...

Trước mắt đen lại, Đồ đại nhân cả cuộc đời đối mặt với lựa chọn trọng đại chuyện mà trước nay chưa từng có ——

Ngất xỉu, hay không ngất xỉu?

Thật đúng là vấn đề.

Trước mắt là Hoàng Thượng đột nhiên biến đổi, phía sau là đám quan lại cùng triều ánh mắt sắc như dao——

Khụ, mọi người đều lo lắng Đồ đại nhân sắp hôn mê, thần chí đã sắp không rõ, bọn họ sẽ phải mở miệng nói chuyện.

Cho nên hiện tại trong mắt mọi người, chuyện quan trọng nhất là làm cho Đồ đại nhân kiên trì.

Không có biện pháp, Đồ đại nhân hoảng rồi lại hoảng, rốt cục vẫn là chịu đựng.

Cũng không dám ngẩng đầu nhìn về phía long ỷ nữa, Đồ đại nhân bắt đầu miễn cưỡng bình tĩnh nói lên vấn đề phòng bị ở Lương châu.

Triều đình chậm rãi khôi phục bình thường... Ít nhất nghe qua là như thế này.

Bên tai căn bản nghe không hiểu đại sự ở triều đình, Quý Ngữ Hàm lui ở bên trong chán bị phần, a a a...

Nàng muốn đâm đầu vào đậu hũ!

Nàng còn muốn lôi kéo Đoan Mộc đi đâm đầu vào đậu hũ lạnh!

Nhớ lại tình huống vừa rồi, nàng cảm thấy tình huống chân thật là Đoan Mộc Ly thật sự ôm bị nàng bao thành chăn bông cuốn vào triều, nàng lại mạnh mẽ xoay người...

Cho nên nàng liền bị mang đến đây, thuận tiện còn trở mình trên long ỷ...

Mà Đoan Mộc Ly không biết bởi vì sao nguyên nhân gì tiếp được nàng, lại làm đệm thịt cho nàng.

Hu hu, tám phần là sợ "Tiên Hạc quả" rót xuống hồng, không có cách nào ăn được... (T_T)

Mất mặt a!

Hu hu, một đời lấy lòng của nàng... Khụ, nàng ở chỗ này giống như không còn thanh danh nữa.

Tóm lại là rất mất mặt!

Hơn nữa nàng một chút cũng không muốn bị hán ôm ở trên đùi như vậy!

Nam nhân này cho dù định đem nàng ném đi, cũng không thể đem nàng là hoa quả a!

Nam nữ hữu biệt! Hán rốt cuộc có từng nghe qua chưa?

Nhưng nàng hiện tại không dám lại lộn xộn...

Hu hu, tiếp tục nhịn!

Nghe triều thần thượng tấu, Đoan Mộc Ly phân tâm, buồn cười cảm nhận được oán niệm rất lớn từ chăn bông cuốn trong lòng tỏa ra.

Trên mặt hán, vẻ mặt vẫn giống như bình thường, vừa vặn hơi hơi chấn động, Quý Ngữ Hàm ở trong lòng hán thực dễ dàng có thể cảm thấy được.

A a a... Hán thể nhưng còn cười!

Chờ đến lúc nàng báo thù, nhất định đem hán chiên xào xé phay, dùng các loại phương thức làm chín!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ăn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Đậu hủ... Chính là bị ăn như vậy

Thật vất vả chịu đựng lâm triều xong, Quý Ngữ Hàm vừa rời khỏi triều liền từ trong lòng hấn nhảy ra.

Không đợi Quý Ngữ Hàm mở miệng, Đoan Mộc Ly trước cười nói, "Về sau mỗi ngày cùng theo ta vào triều."

"Không được!"

Quý Ngữ Hàm lời lẽ nghiêm khắc chính nghĩa, "Nhiều người như vậy đều nhìn thấy, ngươi là vua của một nước, không thể hồ đồ!"

Nàng mới không vào triều đâu!

Thứ nhất nàng là người cũng không dậy nổi, thứ hai...

Thời gian lâm triều chính là thời cơ nàng tìm kiếm con đường chạy trốn tốt nhất!

"Cũng tốt, chỉ cần ngươi không ngại tắm cung buồn là được." Đoan Mộc Ly cười gật đầu.

Ừa?

Sao hấn lại dễ dàng đồng ý như vậy?

Đội nửa ngày cũng không thấy câu tiếp theo, Quý Ngữ Hàm vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ.

Chẳng lẽ lần này hấn nói thật?

Ha ha ha...

Không thể cười, không thể cười, hiện tại phải giả bình tĩnh, không thể để cho hấn nhìn ra sơ hở!

Bởi vì phải đang nhin cười, Quý Ngữ Hàm không thể mở miệng nói chuyện, vô cùng ngoan ngoãn mặc cho hấn mang về tắm cung.

Bên trong tắm cung đã chuẩn bị tốt đồ ăn sáng, Thanh Long nhìn thấy bọn họ trở về, cả người đều rút vào.

Kỳ thật hấn vẫn thấy đây là lỗi của mình.

Nếu hấn tận trung làm công tác, chuyên tâm mà ở đó "Phoi nắng người", Quý Ngữ Hàm cũng sẽ không chạy, lại càng sẽ không đánh bậy đánh bạ ăn Tiên Hạc quả.

Bởi vì chuyện này, hấn bị ba người Bạch Hổ quần ấu n lần, cho nên nhìn thấy Quý Ngữ Hàm đã nghĩ trút...

Đoan Mộc Ly không thích có người ở bên cạnh quấy rầy, đem đồ ăn sáng chuẩn bị xong xuôi, Thanh Long liền cáo lui.

Vui vẻ một đường, Quý Ngữ Hàm đã muốn mất đi cảnh giác, đơn giản sau khi rửa mặt chải đầu, tâm tình thoải mái ngồi vào bàn ăn.

Ôi... Thật thơm a!

Bưng lên không biết là nguyên liệu gì để nấu cháo liền uống một ngụm, thanh âm ôn hòa "quan tâm" của Đoan Mộc Ly vang lên ở bên tai nàng.

"Đúng rồi, một mình ngươi ở tắm cung rất buồn, chỉ bằng ta nuôi mấy con cá sấu trong hồ cho ngươi giải buồn."

"Phốc... Khụ khụ khụ..."

Hu hu, lời này sao lại thốt lên như thế chứ?

Dừng ngay "Thời khắc chuẩn bị"! Nàng sao có thể bị khinh thường? Phụt...

Đoan Mộc Ly sớm có chuẩn bị, lúc Quý Ngữ Hàm sắp đem cháo phun về phía trước, cũng đã đem đầu của nàng xoay chuyển hướng bên kia.

Cho nên hiện tại, điểm tâm trên bàn không hề tổn hao, chỉ có một mình Quý Ngữ Hàm sặc thực bị phẫn.

"Sao lại không cẩn thận như vậy?"

Trong lời nói của Đoan Mộc Ly cũng không thấy thâm oán, giống như chỉ là do tiểu bảo bối phạm sai lầm, đùa giỡn nàng giống nhau quở trách một câu.

Thừa dịp Quý Ngữ Hàm luôn hokhông ngừng, cũng không có khí lực giãy dụa, Đoan Mộc Ly thuận thể đem nàng ôm lại.

Một tay giúp nàng vuốt lưng thuận khí, một tay kia thực ôn nhu giúp nàng lau miệng.

"Buông... Khụ khụ..."

Buông nàng ra!

Ô ô..."Khụ khụ."

"Đừng vội nói chuyện." Đao Mộc Ly còn thực "quan tâm" nhắc nhở.

"Khụ khụ..." A a a... Đủ các loại bị phần a!

Ho nửa ngày, rốt cục Quý Ngữ Hàm có thể hô hấp bình thường, chuyện thứ nhất chính là đẩy hấn ra, "Nam nữ hữu biệt!"

Đao Mộc Ly ôn hòa cười cười, "Ta tin tưởng ngươi sẽ không chiếm tiện nghi của ta."

"..." Hu hu, nam nhân này rõ ràng thực xấu xa, vì sao lớn lên lại có khuôn mặt đẹp đến như vậy!

Phát hiện Đao Mộc Ly lại muốn đem mình kéo trở về, Quý Ngữ Hàm vội vàng lui về phía sau, "Ngươi muốn gì chứ?"

"Ngươi ăn cơm rất không cẩn thận, vẫn là để ta đút ngươi."

"... Ta rõ ràng là bị ngươi làm tức giận mới có thể sặc!"

"Ta sao có thể làm ngươi tức giận?" Đao Mộc Ly giống như thực khó hiểu hỏi.

Giả vô tội cũng không có cửa đâu!

"Ừc"...

Quý Ngữ Hàm, bình tĩnh, không được chảy nước miếng! Không thể trúng mý nam kế!

"Êm đẹp, việc gì phải nuôi cá sấu?"

Quý Ngữ Hàm dùng giọng điệu vô cùng nghiêm túc hỏi.

Hu hu, vậy nếu nàng định chuẩn đi, không phải sẽ bơi vào bụng cá sấu đi dạo sao?

"Thụy vương gia của Phong Gian Quốc vừa vặn kêu người tặng hai con cá sấu, ta cảm thấy mới mẻ mới muốn nuôi ở trong hồ giải buồn cho ngươi."

Đao Mộc Ly hoàn toàn là hiểu ý, giọng điệu ôn nhu săn sóc.

Thụy vương gia?

Quý Ngữ Hàm trong lòng mở ra sổ đen, ghi nhớ cái tên này, tặng cái gì không tặng lại đi tặng cá sấu!

Hu hu...

"Ha, " Quý Ngữ Hàm cười gượng hai tiếng, "Vật mới lạ như thế, rất quý giá, ngươi vẫn là tự mình chơi đi, ha..."

Hu hu.

Hiện tại nên làm cái gì bây giờ?

Nếu không đồng ý nuôi cá sấu, hấn nhất định sẽ mang nàng vào triều.

Ra tay trước mới là thượng sách...

Nàng hấn nên lập tức nói ra ý kiến mới

"Cái kia, Hoàng Thượng... He he."

Quý Ngữ Hàm vô cùng nhu thuận nhìn Đao Mộc Ly.

"Ừm, thực ngoan, trực tiếp kêu tên của ta là được."

Đao Mộc Ly cười vỗ vỗ đầu nàng, thuận thể đem nàng ôm lên trên đùi của mình.

"..."

Vừa rồi còn ôm, sao bây giờ còn làm trầm trọng thêm, trực tiếp đem nàng ôm trên đùi ?

Quý Ngừ Hàm cắn răng đem ngọn lửa nhỏ trong lòng tiêu diệt.

Nhịn!

Hiện tại nàng phải giả ngoan ngoãn, không thể phát giận!

Đoan Mộc Ly cũng không quản trong lòng nàng nghĩ như thế nào, đem người ôm lại sau đó liền tự mình dứt nàng ăn điểm tâm.

"..." Nhịn!

A a a... hãy để cho cái dao nhỏ trên đầu chữ nhân mạnh mẽ chút đi!

"A... Cái kia, kỳ thật bên trong tâm cung cũng rất buồn."

"Ngươi vẫn muốn theo ta đi vào triều?"

"Không phải!"

Quý Ngừ Hàm vội vàng phủ nhận, sau đó cố gắng xuất ra ánh mắt của con thỏ nhỏ, "Lâm triều cũng thực buồn a."

"Ngươi rất sợ buồn?"

"..." Cạm bẫy!

Dựa theo kinh nghiệm hai ngày nay cùng Đoan Mộc Ly "Đấu trí so dũng khí", Quý Ngừ Hàm phán định những lời này nhất định là cạm bẫy.

Nếu nàng gạt đầu, hẳn nhất định sẽ tìm nhiều chuyện kỳ quái đem tới cho nàng "Giải buồn" !

Cẩn rắng nhin nhin, Quý Ngừ Hàm bị phần trong lòng, trên mặt miễn cưỡng đưa ra nụ cười.

"Kỳ thật, ta cảm thấy... Nếu tiếp tục buồn nữa, ta sẽ bị mốc meo hết, không thể ăn..."

Hu hu!

Thiếu chút nữa phì cười, Đoan Mộc Ly nhin cười, ôn nhu vỗ vỗ nàng.

"Đừng sợ, nếu mốc meo, tắm rửa tẩy sạch sau đó lấy ánh mặt trời phơi nắng, phơi nắng thì tốt rồi."

"..."

Hu hu, vì sao không có thích khách xông tới! Mau tới ám sát người này đi!

Kế hoạch không thành công, Quý Ngừ Hàm không nhin nổi nữa, muốn từ hân trong lòng nhảy dựng lên.

Đoan Mộc Ly đem nàng kéo trở về, nhẹ nhàng nhìn nàng, "Sao lại không nghiêm chỉnh như vậy? Thực không ngoan."

"... Tại sao ta phải ngoan!"

Mắt Đoan Mộc Ly cong lên, cười, "Không ngoan thì không cần nuôi nữa, xem ra nên sớm một chút nghĩ xem đem ngươi ăn như thế nào."

"..." Hu hu, đây là uy hiếp trắng trợn mà!

"Kỳ thật ta rất ngoan..."

Quý Ngừ Hàm trông mong nhìn hân, nàng ngoan được chưa... Meo meo ~

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ăn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Con trai của Hoàng Thượng

"Thật đáng yêu, " Đuan Mộc Ly cười nheo mắt của nàng, "Vây, vẫn là nuôi lâu một chút sau đó mới ăn."

"..." Hu hu, đừng coi khinh nàng, nuôi nhiều nàng nhất định bắt hấn ănluôn!

Lần này kết quả là...

Không cái thiện hiện tại, bị ăn đậu hủ vô số, còn lâm vào tình cảnh sau này đều phải giả ngoan.

Quý Ngừ Hàm đã hoàn toàn bị đánh bại...

Điều này làm cho nàng bị phần suốt một ngày, thẳng đến buổi sáng ngày hôm sau tỉnh lại, phát hiện chính mình còn ở tẩm cung, mà Đuan Mộc Ly đã phải lâm triều.

Rời giường rửa mặt chải đầu, nàng vừa ngồi vào bàn ăn, chợt nghe đến một tiếng hô mang chút tính trẻ con——

"Thức ăn ! Thức ăn !"

Hả?

Bên trong tẩm cung sao lại có tiểu bằng hữu ở đây?

Quý Ngừ Hàm tò mò quay đầu, nhìn đến một đứa nhóc năm sáu tuổi vô cùng xinh đẹp đã sôi nổi chạy tới, miệng còn đang kêu "Thức ăn ".

Là người được mùi vị bữa sáng?

Quý Ngừ Hàm cười tủm tỉm cúi thân, muốn ôm lấytiểu nam hài đang chạy đến, dẫn hấn ăn bữa sáng.

Sau đó ——

Tiểu nam hài được nàng ôm, cao hứng phấn chấn kêu to, "Thức ăn !"

"..." Khóe miệng Quý Ngừ Hàm run rẩy.

Bất chấp cảm thấy tiểu nam hài này xinh đẹp đáng yêu, nàng trước sửa hấn.

"Em nên gọi ta là tỷ tỷ mới đúng, kêu bằng dì cũng được."

"Thức ăn tỷ tỷ!" Tiểu nam hài kêu lên ngọt ngào.

"... Bỏ chữ 'Thức ăn ', cứ kêu tỷ tỷ là được."

Tiểu nam hài khó hiểu nháy mắt, "Nhưng phụ hoàng nói tỷ là thức ăn!"

"..." Đuan Mộc Ly!

Quý Ngừ Hàm nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng mà cũng sùng sốt.

"Em là con của Đuan Mộc Ly?"

"Hắc hắc hắc..."

Tiểu nam hài lộ ra nụ cười gian xảo không hợp tuổi, "Thức ăn tỷ tỷ, tỷ không cần ghen, phụ hoàng không phải phụ thân thân sinh của ta."

Quý Ngừ Hàm khóc không ra nước mắt, "Ta đâu có ghen."

"Hắc hắc hắc..."

Tiểu nam hài vẫn cười xảo quyết, giống như không quá tin tưởng lời của nàng.

Chuyện này... Hình như là giải thích không rõ ?

Quý Ngừ Hàm tạm thời buông tha đề tài này, hiện tại việc cấp bách là...

"Ta không phải thức ăn." Hu hu.

Đây là được dạy từ nhỏ... Nàng nhất định phải sửa cho đúng quan niệm này!

"Ta gọi là Quý Ngữ Hàm." Nàng cười tủm tỉm nói.

"Thức ăn Ngử Nhi tỷ tỷ." Tiểu nam hài cũng nhu thuận kêu nàng.

"... Bỏ hai chữ "Thức ăn" kia đi..."

Hu hu, nàng xin hân !

Tiểu nam hài nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn ngây thơ nhu thuận, thật sự nghiêm túc hỏi nàng, "Ngử nhi tỷ tỷ, chẳng lẽ tỷ không thể ăn sao?"

"..."

Hu hu, Đoan Mộc Ly đem anh bạn nhỏ này dạy hư rồi!

"Không thể ăn." Quý Ngữ Hàm nghiêm trang nói.

"Vậy có thể là phương pháp ăn tỷ không đúng nha."

Tiểu nam hài cũng nghiêm trang, "Phụ hoàng nói thức ăn, vậy nhất định là thức ăn."

"..."

"Thức ăn tỷ tỷ, sao tỷ không nói?"

"... Em thật sự chỉ có năm sáu tuổi?"

"Đúng vậy!"

Tiểu nam hài kiêu ngạo ngẩng đầu, "Nhưng mà ta từ nhỏ chính là phụ hoàng dạy bảo, ta so với tiểu hài tử khác đều thông minh hơn!"

"..." Hu hu...

Đã không có biện pháp sửa đúng tên của mình, Quý Ngữ Hàm vô cùng bị phần chấp nhận số phận.

"Vậy em tên là gì?"

Tiểu nam hài rất là kiêu ngạo mà lui về phía sau hai bước, lớn tiếng tuyên bố, "Ta gọi là tiểu con riêng!"

"..." Quý Ngữ Hàm cảm thấy một đạo thiên lôi đánh xuống.

Thông minh là thông minh, chỉ là tuổi quá nhỏ a...

"Cái kia, là ai gọi em như vậy?"

Về mặt Tiểu nam hài càng kiêu ngạo, "Mọi người đều bảo ta như vậy, bọn họ nói ta là con riêng của phụ hoàng!"

"..." Quý Ngữ Hàm nổi giận.

Người trong cung sao lại nói với một đứa trẻ như vậy?

Lại nói chuyện này Đoan Mộc Ly không biết sao? Sao hân mặc kệ không lo như thế?

Tiểu nam hài rõ ràng là thực biết sát ngôn quan sắc (tùy mặt gửi lời), bàn tay mập mập nhỏ bé bắt lấy nàng.

"Thức ăn tỷ tỷ, tỷ đừng tức giận."

Hân kiêu ngạo ưỡn ngực, "Ta biết con riêng là có ý gì, ta rất vui khi bọn họ bảo ta như vậy!"

"..."

Quý Ngữ Hàm cảm giác con "động kinh" đang thân thiết vẫy vẫy bàn tay nhỏ bé về phía nàng, kêu nàng đi qua từng chút một...

Đây là chuyện đáng giá để tự hào sao?

Hu hu, rốt cuộc là ai nói trắng ra càng tốt ?

Nàng ở cô đại lại không gặp được một người bình thường!

"Thức ăn tỳ tỳ, nếu tỳ không thích gọi ta là tiểu con riêng, cứ kêu ta là Tiểu Dật đi."

Tiểu nam hài bĩu môi, có chút không hài lòng cái tên vốn là của mình.

"... Tiểu Dật." Quý Ngữ Hàm lệ nóng lưng tròng.

Tiểu Dật nhảy lên ghế, cùng nàng giải thích, "Thức ăn tỳ tỳ, mấy năm nay ít nhiều có ta, bằng không sự trong sạch của phụ hoàng liền khó giữ được !"

"..."

Nàng vẫn quên hỏi quốc gia này tên gọi là gì, kỳ thật nơi này chắc là Lôi Thần quốc (đất nước sấm sét) đi...

"Vị, vì sao?" Quý Ngữ Hàm nhanh chóng hỏi tiếp.

"Bởi vì con riêng như ta đó, rất khó đối phó a! Muốn làm mẹ kế của ta, trước hết phải đem ta giải quyết rồi hãy nói!"

"..." Quý Ngữ Hàm mờ mịt nháy mắt mấy cái.

Ý thì nàng thật hiểu được, nhưng vấn đề là...

Tuy rằng so với đứa nhỏ của thống lĩnh trưởng thành sớm, nhưng Tiểu Dật thực nhu thuận đáng yêu, có cái gì "Khó đối phó" ?

"Ta rất lợi hại nga!"

Tiểu Dật kiêu ngạo ưỡn ngực, sau đó thần sắc lại âm trầm, "Khoảng chừng ba tháng trước, ta đã công chúa Phong Gian Quốc đến bên trong nhà vệ sinh nhốt vài canh giờ, sẽ không nữ nhân nào dám đến tìm phụ hoàng nữa."

Hắn không hề thiếu những trò chơi thú vị như thế này...

Thật chán ghét.

"..." Quý Ngữ Hàm bị thu hút.

"Công chúa vùng lân cận? Như vậy có thể được không..."

Như vậy là vũ nhục công chúa, hoàng đế Phong Gian Quốc gì đó không bao nổi sao?

Làm như vậy chính là dễ dàng phá hỏng quan hệ hai nước, nếu đánh nhau thì làm sao bây giờ?

Tiểu Dật cúi đầu, lại ngược khuôn mặt, nước mắt đã lưng tròng, "Ta không muốn người khác cướp đi phụ hoàng..."

"Hu hu... Cha mẹ ruột của ta đều đã chết, ta chỉ có một mình phụ hoàng, ta không muốn người khác cướp hẳn!"

"Được, được, được, không cướp, không cướp, Đoan Mộc Ly hẳn sẽ không phải không cần Tiểu Dật."

Quý Ngữ Hàm bị bộ dáng hắn khóc tội nghiệp mà lòng chua xót, vội vàng ôm lấy thằng nhóc khóc nhè, trấn an hắn.

"Hắc hắc, thức ăn tỳ tỳ, tỳ cũng bị lừa!"

"..." Ách...

Quý Ngữ Hàm há mồm nhìn Tiểu Dật trên mặt còn nước mắt, nhưng mà cười giống như bộ dáng tiểu hồ ly.

Đây là giả khóc? Cũng giống như thật quá...

Tiểu Dật còn đang cười "Hắc hắc", cười cười, chu miệng lên, có vẻ rất không hài lòng.

Tiểu Dật, lại giống như một ông cụ non thở dài, "Phụ hoàng thực không cố gắng, đã lớn đến từng tuổi này, còn không tìm nương về cho ta! Ta xem, việc này vẫn là ta quan tâm giúp phụ hoàng rồi!"

"..."

Quý Ngữ Hàm lệ chảy mà nâng bát, uống một hớp cháo lớn.

Hu hu, nàng cần bồi bổ...

Tiểu Dật còn đang trong lòng nàng, "Thức ăn tỳ tỳ, tỳ ôm thật thơm mềm, so với phụ hoàng ôm còn thoải mái hơn."

Không đợi Quý Ngừ Hàm cao hứng, Tiểu Dật liền cao hứng phấn chấn nói tiếp theo.

"Ta nhớ ra rồi, ôm rất giống nắm gạo nếp! Tỳ quả nhiên là thức ăn tỳ tỳ a!"

"..." Khụ...

Quý Ngừ Hàm thanh thanh yết hầu, nhanh chóng thay đổi đề tài, "Cái kia, Đoan Mộc Ly, hắc giống như còn rất trẻ tuổi..."

Hắc là mới hơn hai mươi tuổi?

"Đã hai mươi lăm, có trẻ tuổi cái gì! Như ta, vậy mới là tuổi trẻ!"

"..."

Hu hu, nàng không nói chuyện với hắc nữa đâu...

Vẫn là ăn cháo thôi.

"Thức ăn tỳ tỳ, tỳ muốn gả cho phụ hoàng sao?"

"A? Khụ khụ, khụ..."

Quý Ngừ Hàm ăn cháo bị sặc, liên tục xua tay.

"Em... Khụ khụ, em đừng hiểu lầm, khụ, ta không phải muốn gả cho hắc, em không cần đem ta đá đến bên trong nhà vệ sinh đóng cửa."

"Ta vốn cũng không định làm như vậy."

Bàn tay nhỏ bé mập mạp của Tiểu Dật cầm lấy nàng, "Thức ăn Ngừ nhi tỳ tỳ, ta thực thích tỳ nha, nếu tỳ gả cho phụ hoàng, ta nhất định không phản đối!"

"..."

Hu hu, hắc thích nàng, là vì cảm thấy nàng giống "thức ăn" sao?

Dường như sợ nàng không tin, Tiểu Dật lại nhiều bổ thêm vài câu giải thích.

"Thật sự, ta không phải có ý khi dễ các nàng, ai bảo các nàng ấy đáng ghét như vậy, không phải là lớn lên thì có ngực sao! Gì chứ, lại phải dùng biện pháp lộ ra hết ở trước mặt phụ hoàng, phụ hoàng lại không muốn xem!"

"..."

Nơi này trang phục thực bảo thủ, đừng nói ngực, ngay cả cổ đều chỉ có thể lộ ra một nửa, dám tùy tiện đem ngực lộ ở trước mặt nam nhân...

Quả thật quá lớn mật.

Nhưng mà Tiểu Dật vẫn là một đứa nhóc.

Hu hu, thật sớm chính chắn.

"Khụ, không bằng chúng ta đổi đề tài?"

"Được, không nói về nữ nhân chán ghét!" Tiểu Dật muốn tìm đề tài một lần nữa.

"Thức ăn tỳ tỳ, tỳ muốn gả cho phụ hoàng sao?" Tiểu Dật thực chờ mong nhìn nàng.

"Khụ, Tiểu Dật, em đã hiểu lầm."

Quý Ngừ Hàm thực ai oán, "Đoan Mộc Ly, hắc đem ta mang về, là tính đem ta ăn, không phải ý tứ như em nghĩ."

"Vậy tỳ có thể làm cho phụ hoàng luyện tiếu ăn tỳ đi!"

"..." Hả?

Quý Ngừ Hàm nghĩ lại một chút.

Vào lúc nào thì nàng luyện tiếu ấn này ăn nọ?

Bình thường đều là vì rất quý, tiếu tiền a...

"Ta cảm thấy phương pháp này không quá khó có thể làm."

Hu hu, Đoàn Mộc Ly chính là hoàng đế, nào có thứ quý giá gì khiến cho hắn đều luyện tiếu mua?

"Rõ ràng có thể làm."

Tiểu Dật hưng trí bừng bừng lắc tay nàng, "Đem tỳ ăn, người đã không thấy tằm hơi, tỳ phải làm cho phụ hoàng cảm thấy không thấy tỳ là một chuyện thật không tốt!"

Ừm...

Lời này, ý tứ là, phải cố gắng biểu hiện, làm cho Đoàn Mộc Ly quên nàng là "Giá trị để ăn", phát hiện "Giá trị thực dụng" của nàng?

Nhưng mấu chốt vấn đề là...

Nàng trước hết phải hiểu rõ ràng "Giá trị để ăn" của mình cao bao nhiêu mới được.

"Tiểu Dật, Tiên Hạc quả thật ra là gì chứ?"

"Nghe nói thực thần kỳ, khi phụ hoàng còn nhỏ, có thích khách muốn giết hắn, nghe nói lúc ấy đoàn kiếm thiếu chút nữa liền đâm trúng tim, Thái y bỏ ra sức lực rất lớn mới cứu sống phụ hoàng."

Ách... Quý Ngừ Hàm nháy mắt mấy cái, thật thâm.

"Vậy bệnh cũ của hắn hết chưa?" Nàng hỏi thực vội.

Đoàn Mộc Ly nhìn thực khỏe mạnh.

"Dì?"

Tiểu Dật cười đến thực gian xảo, "Thức ăn tỳ tỳ, tỳ thực quan tâm phụ hoàng nha!"

"... Ta chỉ là cảm thấy hắn thực thâm."

Hu hu, anh bạn nhỏ không cần tưởng tượng phức tạp như vậy!

"Sau đó phụ hoàng vẫn luyện võ, điều dưỡng thân thể không sai biệt lắm, nhưng mà Thái y vẫn không yên tâm, nói khi đó phụ hoàng còn quá nhỏ, bị thương nặng như vậy, hiện tại chỉ là ở bên ngoài thoát nhìn thì tốt..."

Tiểu Dật thực chán nản bĩu môi, "Thái y nói không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, cho nên nghe nói Tiên Hạc quả có thể điều trị hết thấy nội thương, gia tăng dương thọ, tăng tiến công lực muốn tìm cho hắn ăn."

"..." Thì ra là như vậy.

Quý Ngừ Hàm bắt đầu ảo não chính mình mơ hồ ăn Tiên Hạc quả.

Ý của Thái y, nàng hiểu được.

Bình thường thoát nhìn có thể giống như người bình thường, nếu gặp phải thời điểm sống chết trước mắt, Đoàn Mộc Ly cần liều mạng, vết thương cũ trước kia có thể sẽ đối với hắn có ảnh hưởng.

Nhưng nàng cũng không thể thật sự đem chính mình kho tàu bùng lên bàn...

Một lớn một nhỏ, hai người đều bĩu môi, chán nản ngồi ở bên cạnh bàn nhìn nhau.

"Tiểu Dật, trên đời chỉ có một Tiên Hạc quả sao?"

"Hắn là không phải..."

Tiểu Dật cũng không rõ lắm, "Ta chỉ biết là Tiên Hạc quả rất khó tìm, hơn nữa nó rất có thể mới ở trên cây gì đó xuất hiện, mọi người cũng không biết nên đi đâu để tìm."

"..." Ai...

Quả kia sao lại đã bị nàng đụng phải?

"Thức ăn tỳ tỳ, chúng ta đừng nói chuyện này nữa."

Tiểu Dật lắc tay nàng. "Vẫn là nói phải như thế nào mới có thể làm cho phụ hoàng không đem tỳ đi ăn."

Nàng cảm thấy là không có biện pháp...

Như vậy xem ra, Tiên Hạc quả đối hấn thật sự là rất quan trọng, căn bản chính là có thể cứu hấn một mạng.

Nàng cho dù có biểu hiện tốt tốt cỡ nào, cũng không có khả năng quan trọng hơn so với mạng của hấn?

Ai... Vẫn là nhanh nghĩ ra kế hoạch chạy trốn.

Nhưng mà nếu chạy rồi, nàng cũng là muốn giúp hấn tìm Tiên Hạc quả.

Tuy rằng hấn thực xấu xa, nhưng cũng không phải người xấu.

"Thức ăn tỳ tỳ, tỳ có thể gả cho phụ hoàng, như vậy phụ hoàng nhất định không ăn chính nương tử của mình."

"..." Quý Ngữ Hàm bị nghẹn bởi suy nghĩ can đảm lớn như vậy.

"Khụ, cái kia, Tiểu Dật, vậy cũng phải được hấn đồng ý cưới ta trước mới được."

"Ta cảm thấy phụ hoàng thực thích tỳ, bằng không phụ hoàng làm sao có thể mang tỳ đến tẩm cung ở?"

"... Đó là bởi vì hấn sợ Tiên Hạc quả của hấn chạy."

Hu hu, vừa nói như vậy, nàng cảm giác chính mình thật ai oán.

"Thức ăn tỳ tỳ, tỳ rất được, hơn nữa thực đáng yêu."

"..."

Hu hu, cảm động!

Người bình thường đều thấy ngoại hình của nàng liền nhận định nàng là hồ ly tinh, nàng rất ít nghe thấy người khác nói nàng đáng yêu...

Nhưng mà lấy Đoan Mộc Ly xấu xa, người trong lòng hấn cũng nhất định là khác hấn với người thường...

Nhưng nàng không biết là Đoan Mộc Ly sẽ thích chính mình.

Hơn nữa lui một vịn bước mà nói... Cho dù hấn thật sự muốn cưới, nàng cũng không dám gả.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ấn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Khôi băng đại gia khó hầu hạ

Hu hu, tuy rằng hấn rất đẹp, rất tuần tú, cũng là cao thủ võ lâm, chính là hình tượng bạch mã hoàng tử tiêu chuẩn trong lòng nàng.

Nhưng mà... Gả cho một người nam nhân như vậy...

Không phải trong lòng rất lúng lúng thì chính là rất có dũng khí khiêu chiến người đời...

Một lớn một nhỏ hấn huyền thật hết ngày, thẳng đến khi Tiểu Dật miệng nói, "Thức ăn tỳ tỳ, ta nên đi luyện võ, lần khác lại tới tìm tỳ chơi."

"Ừ, vậy lần khác gặp."

Nhỏ như vậy đã đi luyện võ?

Đúng là kinh dị, Tiểu Dật đã cùng nàng vẫy vẫy tay, thân mình nhảy lên, liền nhẹ nhàng bay đến hồ bờ bên kia...

Hu hu, làm cao thủ thật tốt, nàng hâm mộ Tiểu Dật!

Tiểu Dật phải học gì đó rất nhiều, thời gian mỗi ngày muốn tới tìm nàng chơi không cố định, nhưng mà nàng ở bên trong tắm cung cũng không buồn.

Ở trong cung coi như tự tại, thẳng đến ba ngày sau ——

Đang ngủ say Quý Ngừ Hàm lui lui vào bên trong chăn.

Sao lại đột nhiên lạnh như thế? Chẳng lẽ là hạ nhiệt độ ?

Nhưng nàng sắp lui thành một đồng cũng đều không dùng được, vốn có chăn ấm đột nhiên trở nên giống như mới từ bên trong kho lạnh lấy ra.

Sao lại thế này?

Quý Ngừ Hàm mơ mơ màng màng mở mắt ra...

"A!"

Miệng thở ra khí lạnh, nàng sợ tới mức lập tức ngồi dậy, lui về phía sau đến giường, roi lệ nhìn khối băng nam nhân trước giường.

Trách không được nhiệt độ đột nhiên giảm nghiêm trọng như vậy...

Hu hu, bạn học khối băng à, bạn không biết mặt bạn thật trắng, nhìn thật âm trầm tới tận sao?

Đột nhiên xuất hiện ở bên giường người khác như vậy, thực dọa người!

"Người... Khụ, người có việc tìm ta?"

Khối băng nam nhân lạnh buốt bay ra một câu, "Người không đi lấy giải được."

"... Trong hồ vừa nuôi con cua."

Hu hu, nàng hoài nghi đây là Đuan Mộc Ly lừa nàng, nhưng cũng không dám thật sự xuống nước thử.

Khối băng nam nhân cái gì cũng chưa nói, chính là "bay" đi ra ngoài.

"..."

Sợ run cả người, Quý Ngừ Hàm nhanh chóng phủ thêm áo khoác, lại thêm áo choàng giúp chính mình chống lạnh, cũng đi theo ra cửa, muốn nhìn vị bạn học khối băng "Khí chất độc đáo" này muốn gì.

Đứng ở bên cạnh tắm cung, khối băng nam nhân hai tay mở ra, đưa vào trong hồ.

Tuy rằng mặt trời lớn, Quý Ngừ Hàm cũng vẫn là không nhìn ra hắn làm cái gì, chỉ là cảm giác trên mặt hồ có gợn sóng nhỏ.

Khối băng nam quay đầu, lạnh buốt lại tung một câu, "Hiện tại đã không có."

"..." Có ý gì?

"Có thì cũng đã chết."

"..." Quý Ngừ Hàm trước mắt đen lại.

Bạn học khối băng này thật bình tĩnh...

" Muốn giải được đi tìm ta."

Nói xong câu này nhẹ như con gió nhỏ, cái bóng của khối băng nam nhân nhẹ bay thối qua mặt hồ...

"..." Quý Ngừ Hàm ở tại chỗ, cố gắng nhắc nhở chính mình đừng run.

Hu hu, hắn lớn như vậy không mang theo!

Người đã tới đây, liền trực tiếp đem giải được đưa cho nàng không được sao, việc gì còn muốn nàng đi qua đó chứ!

Không có biện pháp, Quý Ngừ Hàm nhận mệnh cởi áo choàng, chuẩn bị, chuẩn bị xuống nước.

Tê... Lạnh a.

Hai ngày nay rõ ràng ẩm hơn một chút, nước ẩm không nên lạnh như vậy mới đúng.

Chẳng lẽ là bởi vì bạn học khối băng vừa "bay" đi qua?

Quả nhiên mạnh mẽ...

Boi tới bờ bên kia, tránh thoát thị vệ, Quý Ngữ Hàm đi thẳng về hướng cấm địa nơi rừng trúc.

"Khụ, người ở đâu?"

Không phát hiện bóng người, nàng nhỏ giọng gọi hân.

"Trong phòng."

"..." Quý Ngữ Hàm sợ run cả người.

Vừa rồi thanh âm hình như là từ bên trong lăng mộ truyền ra?

Thật sự là "Trong phòng"...

"Khụ, cái kia... Ta sẽ không đi vào quấy rầy."

"Tiến vào."

Hu hu, nàng sợ hãi!

Quý Ngữ Hàm cười gượng hai tiếng, "Không tốt lắm đâu... A!"

Như là bị có bàn tay vô hình bắt lấy, đem Quý Ngữ Hàm đang từ từ lui về phía sau bị bắt vào lăng mộ.

Quý Ngữ Hàm vội vã nhắm hai mắt, ô...

Nàng không phải cố ý đến quấy rầy, mặc kệ nơi này là ai ở, buổi tối không cần tìm nàng "Giảng đạo lý"...

Một bàn tay lạnh lạnh sờ đến trên mặt nàng.

"... Người, người sờ ta làm gì?" Quý Ngữ Hàm thanh âm phát run hỏi hân.

Khối băng nam nhân không trả lời, vẫn như cũ làm theo ý mình mở mí mắt của nàng, mở miệng của nàng ra, nhìn đầu lưỡi của nàng.

Hu hu, sao lại có cảm giác giống như đang kiểm dịch ở lò sát sinh để xuất xương...

Thật sự không trùng độc?

Khối băng nam nhân mắt hơi hơi nheo lại, nàng uống máu của hân, làm sao có thể không có việc gì?

Thanh âm lạnh buốt lại vang lên, "Ta không cho người giải dược."

"A?"

Quý Ngữ Hàm cả kinh, vậy mạng nhỏ của nàng không phải nguy hiểm sao ?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ẩn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Các người có quan hệ thân mật sao?

"Lúc ban đầu không phải nói rõ ràng rồi sao? Ta cũng không cùng người khác nói qua chuyện nơi này, sao người có thể nói lại không giữ lời gì hết vậy?"

Tầm mắt như hai khối băng khóa ở trên mặt nàng, không có người trả lời nàng.

Nàng sốt ruột khăn trương không giống như giả vờ, ngay cả nàng cũng không biết chính mình không trùng độc?

Khối băng nam nhân nhìn nàng trong chốc lát, cuối cùng bàn tay hướng trong bóng đêm, sau đưa ra thứ giống như đồ vật.

"..."

Đây là giải được?

Quý Ngừ Hàm rung mình.

Nơi này tối như mực, hắn tùy tay đưa ra, vụn nhắt lấy sai rồi làm sao bây giờ?

Nơi này chính là lãng, lãng mộ... Lấy sai chính là sẽ có tai nạn chết người.

Thấy nàng do dự, khối băng nam nhân đơn giản nắm cái mũi của nàng.

"Hô..."

Không phản ứng, chuyện gì xảy ra, nhưng vì thờ, Quý Ngừ Hàm theo bản năng hé miệng.

Sau được đã bị nhét vào miệng...

Hu hu, nàng tốt cuộc ăn cái gì!

"Mở mắt." Đốt cây đuốc xa xa, khối băng nam nhân ra lệnh.

Quý Ngừ Hàm nhát gan nhướng lông mi lên ——

"A..."

Khối băng nam nhân kia bày ra khuôn mặt trắng bệch bị ánh đuốc lay động chiếu lấy trở nên quỷ dị, Quý Ngừ Hàm vẫn sợ quý, sợ tới mức kêu một tiếng, đôi mắt trong phút chốc đã liền đỏ.

Sao lại nhát gan như vậy?

Khối băng nam không biết là khu lãng mộ này có cái gì đáng sợ, nhưng mà nhìn bộ dáng đáng thương của Quý Ngừ Hàm..

Đưa tay ra, hắn đem cây đuốc cách xa một khoảng bắt lại đây, chuyển qua chỗ gần.

Mặt của hắn như vậy thoát nhìn liền bình thường hơn, Quý Ngừ Hàm yên lặng rơi lệ, "Ta có phải có thể đi rồi?"

Khối băng nam nhân không để ý tới yêu cầu của nàng, trực tiếp bắt đầu thẩm vấn, "Đầu choáng váng?"

"... Không choáng váng."

"Buồn nôn?"

"... Ta đói bụng."

"Không có khó chịu ở đâu hết?"

Làm sao có thể? !

Hắn vừa rồi đưa cho nàng ăn không phải giải được, mà là kịch độc, hiện tại hắn là phát tác mới đúng.

"... Chân nhuyển." Quý Ngừ Hàm cảm thấy thật mất mặt trả lời.

Hu hu, đó là bị sợ quá...

Khối băng nam nhân không nói được một lời, chỉ nhìn chăm chăm Quý Ngừ Hàm.

"..." Hu hu, nhìn nàng làm gì? Vì sao còn không thả nàng đi?

Nàng vì sao không hay ho như vậy, vì sao lại gặp quái nhân toàn làm việc lạ lùng nhiều đến như vậy...

Sợ nhìn đến chuyện kỳ quái gì đó, Quý Ngừ Hàm tầm mắt cũng không dám loạn, chỉ có thể cùng khối băng nam nhân đối diện.

Tuy rằng lạnh lùng mười phần không có ý tốt, càng nhìn càng dọa người, nhưng hắn tốt xấu cũng là người a...

Nhìn nhìn, nàng liền phát hiện...

"Người đang chảy mồ hôi?"

Hiện tại vốn chính là mùa thu, hơn nữa nơi này còn rất... Râm mát.

Khối băng không nói lời nào, vẫn là mặt không chút thay đổi nhìn chằm chằm nàng.

Khụ, gặp được bạn học mặt tê liệt lại nói ít, ta nên tự lực cánh sinh, cố gắng tìm kiếm đáp án.

Cho nên Quý Ngữ Hàm cố gắng nhớ lại, nàng lúc trước ở bên trong tử cung thấy hắn, hắn giống như còn rất bình thường.

Chẳng lẽ là...

Tầm mắt hoài nghi bay tới cây đuốc.

Vị bạn học này sẽ không thật sự là làm từ khối băng, cho nên bị phản ứng "lửa đốt hóa"...

Định thí nghiệm, Quý Ngữ Hàm vươn tay, muốn đem cây đuốc lấy lại đây.

... Tay nàng bị một bàn tay lúc nóng lúc lạnh bắt được.

Ách... Chẳng lẽ nàng đoán đúng, hắn thật sự rất sợ nóng?

Sau khi sửng sốt, Quý Ngữ Hàm bắt đầu cảm thấy khối băng đồng học trước mắt bắt đầu đáng yêu.

Hắn là lo cho nàng, mới đem cây đuốc di chuyển tới?

Ngoài lạnh trong nóng... Thực nhìn không ra hắn còn rất biết quan tâm người khác.

Chỉ là, hơi có tính đại gia một chút.

Đang nghĩ tới, khối băng nam nhân lên tiếng, "Các người có quan hệ thân mật sao?"

"..." Quý Ngữ Hàm run lên, thiếu chút nữa bị nghẹn

"Cái gì, cái gì?"

Văn hóa khác biệt... Quý Ngữ Hàm tự an ủi chính mình.

"Quan hệ thân mật" ở Cổ đại cùng khẳng định không phải một ý cũng với hiện đại!

Khối băng nam nhân vẫn là giọng điệu lạnh như băng, "Ta ở tử cung Đoan Mộc Ly tìm được người."

"..." Hu hu, thật đúng là ý đó!

"Chúng ta không có vấn đề gì!"

Khối băng nam nhân không nói một lời, tựa hồ không quá tin.

Quả thật không thể tin, đều "Bất gian tại giường"...

Hu hu, Đoan Mộc Ly, còn đâu tên tuổi một đời của nàng!

"Cái kia... Tóm lại đây là hiểu lầm, chúng ta thực không có vấn đề gì!"

"Thật sự?" Khối băng nam nhân cẩn thận xác nhận lại.

"Thật sự!"

Hai lời chưa nói, khối băng nam nhân đưa tay liền cầm cổ áo Quý Ngữ Hàm.

"A..."

"A..."

Liên tiếp hai tiếng thét chói tai.

Chương 15: Nàng giống như đột nhiên biến thành bảo bối

Lần đầu tiên thét chói tai là nàng nghĩ rằng khối băng nam nhân muốn phi lễ nàng, nhưng động tác kế tiếp của làm cho nàng phát ra tiếng thét chói tai thứ hai càng khủng bố hơn.

Cấn, cấn người?

Hắn rõ ràng là đang hung hăng cấn một ngum phía dưới xương quai xanh của nàng a!

Hu hu... Bị điểm ở huyết đạo, động cũng không thể động, Quý Ngữ Hàm cũng không có biện pháp nói chuyện, khóc cũng khóc không được.

Nàng đề phòng sai người, thì ra người chân chính muốn ăn nàng là ở chỗ này...

Cấn lần thứ nhất, khối băng nam nhân lại không tiếp tục cấn xuống.

"Ừc".

Bên trong lồng mộ vô cùng im lặng, Quý Ngữ Hàm da đầu run lên nghe được thanh âm nuốt xuống.

Nàng thực xác định thịt mình còn ở trên người, không bị hắn cấn mất.

Vậy hắn hiện tại nuốt là... Nước miếng?

Hay là máu của nàng?

Hai ý tưởng này đều không tốt đẹp...

Đang lo lắng chính mình có phải nên trực tiếp cấn lưỡi tự sát hay không, miễn cho thời điểm bị hắn ăn nhỏ nuốt chậm, khối băng nam nhân ngẩng đầu.

Ánh mắt giống như viên đá đen ở trên mặt trắng bạch rạng rỡ lóe sáng, bên môi còn mang theo tơ máu đỏ sẫm..

Hu hu, ma cà rồng!

Hiện tại nàng xác định, vừa rồi hắn nuốt là máu của nàng!

Khối băng nam nhân thần sắc không rõ nhìn nàng, thế nhưng ngón tay hơi chút có chút độ ấm xoa miệng vết thương ở xương quai xanh của nàng.

"..."

Hu hu, muốn ăn thì cứ ăn, không cần kéo dài thời gian hù dọa người như vậy!

Thực kỳ dị, vốn miệng vết thương rất đau nhưng xuất hiện cảm giác mát lạnh, hơn nữa tê tê, có chút ngứa.

Theo bản năng co rút lại, Quý Ngữ Hàm mới phát hiện huyết đạo của mình không biết đã giải khi nào, nàng đã có thể tự do di động.

"Miệng vết thương ngày mai sẽ tốt."

Không đợi Quý Ngữ Hàm thét chói tai, khối băng nam nhân mở miệng trước.

"..." Lời muốn hét đều nghẹn lại trong cổ họng.

Ngày mai?

Chẳng lẽ nói nàng có thể còn sống để thấy ngày mai?

Hắn không tính ăn nàng hoặc là uống máu của nàng?

Chẳng lẽ vừa rồi là "Nghiệm hóa", kết quả hắn phát hiện nàng không thể ăn?

Ý nghĩ loạn thất bát tao trong đầu trong óc chạy tới chạy lui, Quý Ngữ Hàm giữ chặt quần áo, đề phòng nhìn hắn.

"Đừng để cho Đoàn Mộc Ly phát hiện trên người ngươi có miệng vết thương."

"..."

Đây là nguyên nhân vừa rồi hấn thốt nên những lời đáng sợ như vậy?

Nói như vậy, hấn ngay từ đầu không định để cho nàng chết tại đây?

"Cái kia... Ngươi rốt cuộc muốn gì chứ?"

Bạn khối băng không trả lời, hỏi lại nàng, "Sư phụ ngươi là ai?"

"... Không có."

Vốn liền mặt lạnh hiện lên như là phủ thêm một tầng sương lạnh, "Nói thật!"

"... Thực không có, a... Có!"

Phát hiện tay hấn lại siết đến trên cổ mình, Quý Ngữ Hàm vội vàng sửa miệng.

Hu hu, đây là cứng rắn buộc người khác nói dối a!

"Là ai?"

Khối băng nam nhân không buông tay, thần sắc sắc giọng hỏi nàng.

"Tà đại thúc!"

Hu hu, Tà thúc, ta không phải cố ý nói ra tên của thúc đâu, thật sự là nàng một nghĩ đến lão sư (sư phụ), người đầu tiên đã nghĩ đến là người khiến cho nàng oán khí tận trời trong ba năm trung học...

Dù sao khối băng này cũng không có khả năng tìm đến hiện đại, hu hu, Tà thúc, thúc tha thứ cho ta!

Khối băng nam nhân khẽ nhú mày.

Tà đại thúc?

Trên giang hồ chưa từng nghe qua cao thủ này.

Nhưng mà chính là người không nghe nói qua tên thì mới càng có thể tin.

Đại hiệp cùng thần y nổi danh trên giang hồ, hấn đã tìm đến từng người, không có nào người có thể giải hàn độc trên người hấn.

Nhưng hấn vừa mới uống chút máu trên người tiểu nha đầu trước mắt, hàn độc thể nhưng hơi có chút bị ngăn chặn...

Quả nhiên giống như hấn nghĩ, tiểu nha đầu này ăn qua linh đan gì đó có thể giải trăm độc!

Sư phụ của nàng nhất định có biện pháp giúp hấn giải độc!

Tự nhận tâm tư có vẻ kín đáo, khối băng nam nhân bị Tà đại thúc uy vũ hàng đầu hù dọa...

Quý Ngữ Hàm không biết trong đầu hấn có ý niệm đó, vừa rút lui sát tường.

"Cái kia, nếu ta vẫn không quay về, Đoàn Mộc Ly cũng sắp trở lại."

Hu hu, không biết có phải vì so sánh với khối băng nam nhân mà cả rùng hay không, âm hồ Đoàn Mộc Ly quả thực rất đáng yêu!

Khối băng nam nhân đi hai bước, đẩy ra mộ bia, nhìn xem bầu trời.

"Còn có nửa canh giờ."

"..."

Hu hu, biết cái gì không tốt, hờ ra là sẽ nhìn lên trời...

Sau đó khối băng nam nhân liền vẫn dùng một loại ánh mắt quỷ dị đang nhìn nàng, nhìn đến mức da đầu của Quý Ngữ Hàm run lên, khóc không ra nước mắt.

Là thấy sai sao?

Vì sao nàng cảm giác ánh mắt này thực rối rắm, giống như là đang nói ——

"Rốt cuộc nên ăn hay không " ?...

Khẽ cắn môi, Quý Ngữ Hàm bất cứ giá nào.

"Người muốn ăn cứ việc nói thẳng, không cần trước cho ta hy vọng, lại lật lọng..."

Hu hu, loại kháng nghị ăn uống không hề có chút đạo đức này!

"Ta sẽ không ăn người." Khối băng nam nhân lạnh như băng cam đoan.

"..."

Quý Ngữ Hàm rùng mình.

Rõ ràng là cam đoan, sao lại có thể để cho hắn nói được lạnh như thế?

"Thật sự?"

Ánh mắt hip lại một chút, khối băng nam nhân cam đoan, "Chẳng những không ăn, ta còn sẽ cam đoan an toàn của người."

"..." A?

Sao lại từ thực khách lập tức liền biến thành "Người chăn nuôi " ?

Thân phận này chuyển hoá cũng quá nhanh.

Khối băng nam dùng ngón tay dài từ trong lòng lấy ra một sáo ngọc tinh xảo bỏ trong túi, "Có phiền toái có thể thổi nó, tự nhiên sẽ có người tới cứu người."

"..." Quý Ngữ Hàm sợ run cả người, không dám nhận.

Ai biết là có người tới cứu nàng hay là có người đến "Liên hoan", cùng nhau đem nàng ăn...

Hu hu, nàng phát hiện sau khi nàng đi vào cổ đại như thế nào cũng không thoát khỏi được vận mệnh lo lắng bị ăn?

A a a... Nàng thật sự không thể ăn!

Sáo ngọc cứng rắn bị nhét vào trong tay nàng, chạm tay thấy ấm, dĩ nhiên là khối ngọc ấm.

Có thể từ bạn khối băng cảm ấm ngọc trong tay, Quý Ngữ Hàm cảm thấy thật thần kỳ giống như con thỏ nhỏ cắn cái củ đột nhiên cắn trúng khối thịt dầu bên trong.

Phục hồi tinh thần lại, nàng phát hiện khối băng nam nhân đã đi ra khỏi lăng mộ.

A a a...

Đừng để nàng ở chỗ này một mình a!

Quý Ngữ Hàm sợ tới mức chân mềm nhũn, vội vàng chạy ra khỏi lăng mộ, ở dưới mặt trời hảo hảo mà rùng mình.

"Ta có thể đi chưa?"

"Ta đưa người."

Uy uy uy, không cần tiễn!

Nói còn chưa ra khỏi miệng, người cũng đã bị đá đến giữa không trung, cảnh vật trước mắt cũng thay đổi.

A a a...

Quả nhiên lại là loại phương pháp đưa tiễn này!

Nhìn đến Quý Ngữ Hàm tại không trung giương nanh múa vuốt, khối băng nam nhân nhú mi.

Nhất thời thuận tay liền đem người đẩy ra, đã quên hiện tại nàng là bảo bối quý giá, phải nên đối đãi thật tốt mới đúng.

Nhanh chóng bay theo, khối băng nam nhân bắt lấy Quý Ngữ Hàm ở không trung, lại mang về cấm địa to lớn sát bên hồ.

(Giải thích chỗ này: Ảnh đá chệch xong mới nhớ nên đối xử tốt với chị nên bay lên ôm lại)

A?

Lại làm sao vậy?

Trên mặt lạnh buốt lộ ra vẻ mặt cổ quái, ra vẻ "Nhe răng nhếch miệng"...

(Hình như là ảnh cười đỏ các nàng =))

"Ta đưa ngươi đi qua."

Nói xong khối băng nam nhân mang theo Quý Ngữ Hàm cùng nhau nhẹ bay qua hồ.

"..." Quý Ngữ Hàm cảm thấy chính mình sắp kiên trì không được, thật sự là rất muốn vui vui vẻ vẻ mà hít không khí...

"Khụ, cái kia, vừa rồi là ngươi đang cười sao?"

"Đúng." Khối băng giọng nam nhân âm lãnh cứng rắn ở trên đầu.

Sau hấn động động cơ bắp trên mặt, lại "Nhe răng nhếch miệng"...

"..."

Quý Ngữ Hàm rung mình, "Ta cảm thấy... Ngươi vẫn là đừng cười, động tác này không hợp với khí chất của ngươi."

Hu hu, khí chất đại gia ngài rất độc đáo, cười đến rất giống muốn cắn ngươi!

Đem Quý Ngữ Hàm đưa đến cửa tâm cung, khối băng nam nhân đặt hai tay ở trên vai nàng.

"..."

Này, lại muốn gì chứ?

Hu hu, bạn khối băng à, ta biết ngươi nói ít, nhưng hành vi của ngươi luôn rất quý dị, tốt xấu cũng báo trước một tiếng chứ...

Nhưng mà không cần báo trước, hiệu quả lập tức xuất hiện ——

Cảm giác một trận gió lạnh từ đầu thổi đến chân, Quý Ngữ Hàm lại cúi đầu phát hiện quần áo của mình đã hoàn toàn khô.

Cũng không chào hỏi, khối băng nam nhân xoay người rồi đi.

Hơn nữa tay phải của hắn còn buông thẳng, cùng mặt song song đặt ở bên chân.

"..." Khóe miệng Quý Ngữ Hàm run rẩy, đây là... Muốn múa ba lê?

Chờ khối băng nam nhân bay qua hồ, Quý Ngữ Hàm mới nhìn ra hiệu quả ——

Vốn trên mặt đất còn có chút nước đọng, hắn vừa đi qua như vậy, trên mặt cũng hoàn toàn khô mát.

Quý Ngữ Hàm nháy mắt mấy cái.

Chẳng những tự mình đưa nàng trở về, còn phụ nàng hong khô quần áo cùng lau sạch mặt đất giống như phục vụ...

Rất tri kỷ !

Nhưng vấn đề là... Khối băng nam nhân vì sao phải làm như vậy?

Một trận gió lạnh thổi qua, Quý Ngữ Hàm đột nhiên nhớ tới trước kia khi xem qua ngục trang văn nghệ thanh niên thường nói ——

Đáp án ở không trung bay đi.

Sợ run cả người, Quý Ngữ Hàm trở về phòng.

Đã bay đi, nàng vẫn là đừng đoán...

Một ngày như vậy liền qua đi, Đoan Mộc Ly không vội mà đem nàng bung lên bàn, Quý Ngữ Hàm liền mỗi ngày nói bóng nói gió theo Tiểu Dật hỏi thăm kết cấu bố cục trong cung.

Ai, Đoan Mộc Ly rất giỏi hoạt, nàng là không dám trực tiếp ở chỗ hắn nói lời khách sáo, chỉ có thể ở bên Tiểu Dật hỏi thăm chút tin tức.

Hu hu, nàng không phải lợi dụng Tiểu Dật, nàng chính là thật tâm thích cậu nhóc đáng yêu này.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ấn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Mọi người ai ai cũng nham hiểm

Quý Ngữ Hàm còn đang sấm hối, cảm thấy chính mình không nên lợi dụng anh bạn nhỏ không có cảnh giác mà tìm hiểu tin tức——

"Phụ hoàng, phụ hoàng!"

Tiểu Dật bị kích động vọt vào ngự thư phòng, chạy thẳng đến chỗ Đoan Mộc Ly.

Đoan Mộc Ly buông tấu chương trong tay, cười khom người ôm lấy hắn.

"Lại đến giành công?"

"Đúng vậy!"

Tiểu Dật cao hứng phấn chấn vùng bàn tay mập mạp, "Thức ăn tỳ tỳ hôm nay lại muốn từ miệng con hỏi về bố cục hoàng cung!"

"Ừm, vậy Tiểu Dật nói như thế nào?"

Đoan Mộc Ly cười giúp nó lau vụn đường bên khóe miệng.

Tiểu Dật thực tự hào hất mặt lên, "Con nói cho nàng vị trí vài tòa cung điện, nhưng mà đông tây nam bắc đều đảo lộn hết!"

Nói xong nó cười gian trá, "Phụ hoàng, thức ăn tỳ tỳ cho dù muốn chạy cũng chạy không thoát, nàng chỉ có thể ở lại trong hoàng cung!"

Đoan Mộc Ly bật cười xoa bóp mặt của hắn, "Tiểu lừa đảo."

Tiểu nha đầu bên trong tấm cung nếu biết chính mình vẫn bị cậu nhóc này lừa, phỏng chừng là tức muốn chết rồi?

Tiểu Dật đối với tên gọi này... Vô cùng tự hào.

"Phụ hoàng, phụ hoàng, phụ hoàng sẽ cười thức ăn tỳ tỳ sao?"

Tay mập mạp bắt lấy vạt áo của hắn, thực vội đông đưa không ngừng.

"Tiểu Dật thích nàng?"

"Đúng vậy, bằng không con mới không nói dối, ngăn cản nàng chạy trốn!"

"Phụ hoàng thì sao? Phụ hoàng thích thức ăn tỳ tỳ không?"

Đoan Mộc Ly mỉm cười, vỗ vỗ mặt của hắn, "Tiểu Dật thật ngoan, thật đáng yêu, lần khác phụ hoàng cùng con đi chơi."

"Vâng!" Tiểu Dật cao hứng phấn chấn vỗ tay.

"Con đi về trước học bài đây, đem bài học mấy ngày nay học hết!"

Đoan Mộc Ly tuy rằng thực sủng Tiểu Dật, nhưng mà định ra quy tắc cũng thực nghiêm, muốn đi chơi, trước đó cũng phải an bài cho tốt thời gian mới có thể.

"Ừm, đi đi." Đoan Mộc Ly lộ ra nụ cười ôn hòa.

Bị kích động, chạy ra khỏi ngự thư phòng, đã trở lại nơi ở của mình, Tiểu Dật mới hồi phục lại tinh thần.

Nó không phải đang hỏi phụ hoàng có phải thích thức ăn tỷ tỷ hay không sao?

Người này sao lại đem đề tài đi chơi đề gạt đi, sau đó chính nó còn bỏ chạy trở lại?

Chán ghét, phụ hoàng lại lấy khuôn mặt tuyệt đẹp mê hoặc lòng của nó!

Mỗi lần Phụ hoàng cười, nó liền đã quên mình lúc trước nói cái gì !

Vì thế đứa nhỏ này cũng bị phần...

Ai, bụng đen vẫn là đầu không lại đại nham hiểm a.

Tiểu Dật đi không lâu, bóng người Chu Tước xuất hiện ở cửa ngự thư phòng, "Chủ nhân, thuộc hạ có chuyện quan trọng bẩm báo."

"Vào đi."

Sau khi vào cửa, Chu Tước hạ giọng mở miệng, giọng điệu nghe có chút ngạc nhiên.

"Phong Gian Quốc Thụy vương gia kêu người đưa cá sấu tới sau đó giả vờ rời khỏi kinh thành, kỳ thật là che giấu tung tích, ngay lập tức thuê một ngôi nhà nhỏ, hơn nữa mấy ngày nay hoạt động thường xuyên."

"Nga?"

Đoan Mộc Ly buông tấu chương, ngẩng đầu, "Bọn họ đang làm gì?"

"..."

Chu Tước do dự nửa ngày, cuối cùng vẫn là có chút hổ thẹn nói, "Không biết."

Hắn giải thích, "Bọn họ mỗi ngày đều đi ra ngoài, thần sắc cổ quái, chưa bao giờ cùng người khác nói chuyện, cũng không biết là đang làm gì, nhưng mà..."

"Nhưng mà làm sao?" Đoan Mộc Ly truy vấn.

"Mấy ngày hôm trước, bọn họ chạy loạn khắp nơi, không có mục đích cố định, sau đó thật ra thích đi chợ, ngày hôm qua còn thiếu chút nữa đem một nam nhân trung niên bán cà tím (*)bắt đi."

"Bán cà tím?"

Đoan Mộc Ly chau mày, "Tra được lai lịch không?"

"Đã dò xét qua, tổ tông tám đời cùng tất cả quan hệ đồng hương đều tra qua, không có thể điểm khả nghi."

Cho nên bọn họ nói không biết thủ hạ của Thụy vương gia muốn gì...

Đang êm đẹp, làm sao có thể tìm một người bán cà tím để rồi phiền lòng?

Luôn luôn thông minh, Đoan Mộc Ly cũng không hiểu rõ rằng, đây là có chuyện gì?

Hai chủ tớ đang suy nghĩ, Thanh Long lại ở bên ngoài gõ cửa.

"Chủ nhân, thủ hạ của Thụy vương gia đưa bái thiếp tới, nói hắn đang ở kinh thành?"

Bởi vì quá mức kinh ngạc, những lời này của Thanh Long là câu hỏi.

Thụy vương gia đại danh鼎鼎 Phong Gian Quốc mọi người đều biết, chính là người có tiếng không thích náo nhiệt.

Cho dù hắn thật sự ở kinh thành, cũng có thể nên chọn sống ở nơi không ai mới đúng, nhưng mới vừa rồi làm sao có thể chủ động đưa bái thiếp tới?

Đây không phải chờ kêu chủ nhân bọn hắn mở tiệc chiêu đãi tên đó sao? Hắn chẳng lẽ không sợ yến hội nhiều người âm ỷ chết hắn?

Hơn nữa hai ngày này thủ hạ của Thụy vương gia lại hành động cổ quái...

Thanh Long cảm thấy, Thụy vương gia đại khái là ở Phong Gian Quốc chịu buồn lâu năm, đầu óc đã xảy ra một ít vấn đề.....

Mọi người còn nhớ lúc bạn khối băng ở chương trước hỏi sự phụ của chị là ai, chị trả lời là Tà Đại Thúc, thực ra nguyên văn chính là Cà Tím đại thúc, nên chắc giờ các bạn đã hiểu rõ lai lịch của bạn khối băng và hành động bất người bán cà tím chưa

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ăn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Vương gia thần bí Phong gian quốc

Mặc kệ Thụy vương gia hiện tại có bình thường hay không, nếu Đoan Mộc Ly đã muốn biết hấn ở chỗ này, hiện tại là nhất định phải chiêu đãi hấn vào trong cung đến làm khách.

Quý Ngừ Hàm nghe nói tin tức này, vô cùng hưng phấn.

Tuy rằng Thụy vương gia kia bởi vì đem tặng Đoan Mộc Ly cá sấu, xuất hiện ở trong sổ đen của nàng, nhưng nàng thật sự là vô cùng, vô cùng hoan nghênh hấn đến!

Ha ha ha... Hãy để cho Đoan Mộc Ly cùng hấn ăn cơm đi!

Hi hi, như vậy hấn sẽ không thể tìm cớ nói sợ nàng ăn cơm bị sặc, cứ đòi dứt nàng...

Rõ ràng là tìm cách ăn đậu hũ của nàng mà!

Nhưng nhìn vẻ mặt của Đoan Mộc Ly lại không giống...

Ai, có lẽ hấn thật sự đem nàng trở thành hoa quả, cho nên không nghĩ tới nam nữ hữu biệt mà.

Hừ hừ, tổng kết so với bị hấn sờ sảng thì tốt hơn.

Ha ha ha, mặc kệ, nói như thế nào, nàng có thể tạm thời thoát khỏi Đoan Mộc Ly !

Cao hứng như vậy?

Đoan Mộc Ly thực bất mãn nhìn bộ dạng cố nén cười của Quý Ngừ Hàm, chính mình cũng mỉm cười.

"Ta còn chưa nói xong, ngươi chuẩn bị một chút, buổi tối ta mang ngươi cùng đi."

"..."

Một chậu nước lạnh đổ xuống, Quý Ngừ Hàm nháy mắt liên lệ rơi đầy mặt.

Hu hu, khách quý đến đây cũng không buông tha cho nàng, quá đáng mà!

"Vị Thụy vương gia kia thân phận thực tôn quý sao?" Quý Ngừ Hàm tội nghiệp hỏi.

Hoàng thượng cùng Vương gia cũng không giống nhau, có một vài Vương gia chỉ có thể xem như là họ hàng xa với hoàng gia...

"Ừ, khi lão hoàng đế Phong Gian Quốc qua đời, hấn vốn là được chọn làm người kế vị, không biết vì sao, hấn lại đem ngôi vị hoàng đế tặng cho Tam đệ của hấn, cho nên ở Phong Gian Quốc lời nói của hấn cũng rất có trọng lượng."

"Nga..."

Xem ra là nhân vật lợi hại a.

Hắc hắc hắc, vậy thì nàng an tâm, Đoan Mộc Ly không có khả năng ở trước mặt một người như vậy biểu hiện rất "Quá đáng"...?

Ngắm lại lúc trước lâm triều, trải qua lần đó, da đầu Quý Ngừ Hàm tê dại, không phải thực xác định.

Hu hu, nàng về sau còn muốn chạy trốn nữa mà.

Cái Phong Gian Quốc kia không biết là chỗ nào, có xinh đẹp hay không, nói không chừng còn có thể trở thành điểm dừng chân của nàng!

Nàng kiên quyết không thể ở trước mặt Thụy vương gia làm chuyện mất mặt!

Nghĩ nghĩ, Quý Ngừ Hàm trông mong nhìn Đoan Mộc Ly, "Ta có thể mang khăn che mặt hay không?"

Cho nàng mang khăn che mặt đi, cho dù mất mặt, vị Thụy vương gia kia cũng không biết nàng là ai.

Thật ai oán... Thế nhưng cần thường xuyên đề phòng chuyện mất mặt.

"Có thể." Đoan Mộc Ly cười đáp ứng.

Vừa vặn hần cũng không muốn cho nhiều người thấy mặt của nàng, đề nghị này thật rất hợp ý hần.

Vào ban đêm, Đoan Mộc Ly mang theo Quý Ngừ Hàm trang phục cầu kỳ, nhưng là oán khí tản ra tận trời bay qua hồ, đến Hiên Di Cung dự tiệc.

Quý Ngừ Hàm nghiêng răng đều sắp nát, hần không thể trực tiếp đem nam nhân bên cạnh ném đi như ném cái nôi.

"Ta cũng đã che mặt, việc gì còn phải chải kiểu tóc phức tạp như vậy?"

Đoan Mộc Ly mặt không thay đổi sắc, tim không đập loạn, ôn hòa cười cười, "Đây là lễ nghi."

"... Người khác căn bản nhìn không thấy, lễ nghi cái gì!"

Quý Ngừ Hàm nổi giận, "Người nhất định là cố ý!"

"Cố ý cái gì?" Đoan Mộc Ly còn đang giả vô tội.

"Cố ý chải đầu cho ta!"

Hai người đã đến hồ bờ bên kia, Quý Ngừ Hàm xốc khăn che mặt lên, để cho hần xem ánh mắt sắc bén của mình.

A a a... Dùng ánh mắt giết chết hần!

"Cổ nhân các ngươi không phải thực coi tóc như bảo bối sao? Chuyện chải đầu không phải thực thân mật sao?"

Quý Ngừ Hàm vô cùng có khí thế trừng mắt nhìn hần, không thể thỏa hiệp!

Hôm nay nhất định phải hỏi rõ!

Nàng như thế nào cũng đều cảm thấy hần đang cố ý chiếm tiện nghi của nàng!

"Ý của ngươi nói là ta đang chiếm tiện nghi của ngươi?"

Theo thói quen, Đoan Mộc Ly tay lại đưa tới trên đầu Quý Ngừ Hàm.

Chắc, tóc chải rồi sẽ không chơi đùa được.

Vì thế tay vòng sang hướng khác, sửa lại đi sờ mặt...

"... Đoan Mộc Ly!"

Quý Ngừ Hàm một phen đẩy tay hần ra.

Nàng đang "xét hỏi" hần, hần thế nhưng lại phạm tội nặng hơn, cố tình ăn thêm đậu hũ!

Quý Ngừ Hàm tròn mắt nhìn hần, "Ta nói chính là ý này!"

Không nhìn tức giận của nàng, trên mặt Đoan Mộc Ly vẫn cười rất chi là ôn nhu hòa hoãn.

Thanh âm thực bình tĩnh nhẹ nhàng băng quơ nói ——

"Ta cảm thấy ta xinh đẹp hơn so với ngươi."

"..." Vẫn đang khí thế mưòi phần, trong nháy mắt Quý Ngừ Hàm còn có cảm giác muốn học máu.

Hu hu, đây là vấn đề trọng điểm!

Nàng cảm thấy bộ dạng của mình rất xinh đẹp, nhưng so với Đoan Mộc Ly...

Hu hu, đừng so, vẫn là thay đề tài đi.

Ai có thể nói mỹ nam sẽ không thể là sắc lang ?

Hơn nữa...

Nàng vẫn cảm thấy khuôn mặt này của Đoàn Mộc Ly cùng khí chất của hắn rất không xứng, nàng hoài nghi hắn là đeo mặt nạ da người, gương mặt này là giả !

Kỳ thật ý tưởng này đã tồn tại trong lòng của Quý Ngữ Hàm rất lâu, nhưng cũng chỉ là dừng lại ở giai đoạn hoài nghi.

Nhưng hôm nay...

A a a... Không trăm mặc bị bùng nổ, ngay lúc trăm mặc bị diệt vong!(nguyên văn: Bất tại trăm mặc trung bạo phát, tựu tại trăm mặc trung diệt vong!)

Mạng nhỏ quan trọng, không thể diệt vong, nàng muốn bùng nổ!

Nói liên tục, vốn chính là đang trêu người nào đó, Quý Ngữ Hàm đột nhiên vươn tay, đặt ở mặt hắn bắt đầu nhéo.

Đoàn Mộc Ly cũng không ngăn cản, thành thành thật thật đứng ở một bên, để cho nàng "chà đạp" mặt mình.

Như thế nào cũng tìm không thấy mặt nạ, Quý Ngữ Hàm không tin kết quả này.

Cho nên nàng đem ánh mắt tiếp cận gần một chút, dường như sắp dán đến trên mặt Đoàn Mộc Ly.

Kỳ thật động tác này cũng không có gì, nhưng kết quả từ góc nhìn bên cạnh thì...

Quý Ngữ Hàm giống như đang hôn bên gáy Đoàn Mộc Ly, mà Đoàn Mộc Ly cũng không phản kháng.

Thấy một màn như vậy, tứ đại thị vệ bên cạnh Đoàn Mộc Ly đều hoảng hốt.

Trong lòng bọn họ đối với Quý Ngữ Hàm đã có chút bóng ma tâm lý, Thanh Long trước hết không kiên trì nổi.

Nhưng mà huấn luyện dài lâu đã dưỡng thành thói quen, muốn ngắt cũng không phải dễ dàng ngắt đi như vậy...

Cho nên hắn xin giúp đỡ, nhìn về phía ba người khác, muốn cho bọn Chu Tước vốn đánh hắn theo thói quen, đem hắn đánh đến hôn mê, giải cứu hắn một chút.

Cút !

Ba người đồng thời dùng ánh mắt trừng hắn, tức giận đem hắn đẩy qua một bên.

Đang xem diễn, lộn xộn cái gì!

... Thanh Long ai oán.

Quý Ngữ Hàm một lòng muốn "Vạch trần" Đoàn Mộc Ly, cũng không chú ý bên người đã xảy ra chuyện gì.

Tìm nửa ngày, cảm giác mặt của hắn cùng cổ giống như đều là "Nhất thể hóa", Quý Ngữ Hàm đành phải buông tha.

Là mặt thật sao?

Khi nàng buông tay ra mới phát hiện mặt Đoàn Mộc Ly bị nàng nhéo tới nhéo lui, đã muốn đỏ lên, còn mơ hồ thấy dấu ngón áp út.

Ách... Nàng giống như nhất thời kích động... Bạo lực.

Đang muốn xin lỗi, Đoàn Mộc Ly ngược lại mở miệng trước.

"Thì ra ngươi thích sờ mặt của ta."

"..." Hơi thở không kịp lên óc, trước mắt Quý Ngữ Hàm toàn là ánh sao bay loạn, thiếu chút nữa ngất xỉu đi.

"Đó không phải là sờ!"

Đoàn Mộc Ly vô cùng "khoan dung" cười cười, "Ta biết ngươi sẽ ngại thừa nhận, không sao."

"... Ngươi biết võ công! Nếu thật sự thấy ta đang sờ mặt của ngươi, ngươi đã sớm né tránh !"

Đoan Mộc Ly lộ ra nụ cười vô cùng làm cho người ta chảy nước miếng, thực bình tĩnh mở miệng.

"Nhiều người đang nhìn như vậy, ta không muốn làm cho cô nương mất mặt."

"..."

"Nhiều người như vậy"?

"Đều nhìn"?

Hai tổ hợp từ này làm cho da đầu Quý Ngữ Hàm run lên, cảm giác từng đạo thiên lôi đang liên tiếp đánh xuống.

Không thể nào...

Run như cây sậy quay đầu nhìn, tầm mắt của Quý Ngữ Hàm chống lại một đám quần chúng đang vây xem đã muốn hóa thạch.

Có tứ đại thị vệ, còn có vài vị trọng thần trong triều được sủng ái, liền ngay cả cung nữ thái giám cùng thị vệ vốn là bình thường đi ngang qua, cũng đều đồng loạt giống như tượng điêu khắc mở lớn miệng đang vây xem bọn họ.

Hu hu...

Quý Ngữ Hàm không biết mọi người nghĩ đến chuyện gì, vừa rồi nàng đối Hoàng Thượng anh minh, thần vũ, vô địch, mỹ mạo của bọn họ động thủ động cước lại thêm nói chuyện...

Nhưng mà nhìn vẻ mặt bọn họ, cũng biết không thích hợp.

Quý Ngữ Hàm nhanh chóng kéo váy lên, bỏ chạy.

... Nhưng mà nàng vừa bước một bước chân, đã bị Đoan Mộc Ly cấp tốc kéo lại.

Hắn thực bình tĩnh mở miệng, "Người không thể không chịu trách nhiệm mà bỏ đi như vậy."

"..."

A a a... Không cần nói khoan dung như vậy sẽ làm cho người ta hiểu lầm đó!

Thực ra hắn là đem hắn kéo đến hiện đại, đi học một khóa ngữ văn là tốt nhất! Hu hu...

Quý Ngữ Hàm nghiêng răng nghiêng lợi, hạ giọng, "Người nói như vậy, mọi người tưởng bởi vì ta đã làm gì đó với người, nên phải cần phụ trách!"

Đoan Mộc Ly bình tĩnh mỉm cười, "Chẳng lẽ người không có làm sao?"

"..." Trước mắt là một màu đen, Quý Ngữ Hàm kiên trì không nổi nữa.

Người té xỉu vốn hắn là ngã về phía sau, nhưng nàng đứng trước mặt là Đoan Mộc Ly a...

Tay chân lung lay, Quý Ngữ Hàm liền mềm mại ngã vào trong lòng hắn.

Trên mặt vẫn cười bình tĩnh như cũ, Đoan Mộc Ly đưa tay tiếp được nàng.

Một màn này...

Ai, đặt ở hiện đại là chàng trai galăng, ở cổ đại... Coi như là anh hùng cứu mỹ nhân đi.

Mọi người cũng thực bình tĩnh, biểu tình một chút biến hóa cũng đều không có ——

Bởi vì bọn họ đã hoàn toàn hóa đá...

Cho dù hiện tại thật sự có sét đánh xuống, phỏng chừng bọn họ cũng là ánh mắt cũng không nháy đến một cái.

Nhưng mà...

Một đám "Người đá" đột nhiên cảm giác được một trận hàn khí thấu xương.

Có võ công hoàn hảo mà nói, người thường nháy mắt liền cảm thấy tầng vỏ ngoài hóa thạch của mình đều bị nứt, cũng đều tỉnh táo lại.

"Đoan Mộc huynh."

Giống như đang bình thường đột nhiên nổi lên bão táp, từng cơn mưa băng vèo vèo đánh tới.

"..." Run lên một chút, Quý Ngừ Hàm đã muốn ngất xỉu đi cũng bị đông lạnh mà tỉnh.

Ào giác... Sao nàng lại giống như nghe được thanh âm của vị khối băng đại gia bên trong cấm địa vậy?

Run run một chút, Quý Ngừ Hàm cảm thấy một trận hàn ý quen thuộc.

Quay đầu...

Aaa! Thật đúng là vị đại gia kia!

Cũng giống như bình thường, hắn vẫn một thân trường bào màu bạc, không có trang sức, hơn nữa trên mặt như đắp thêm một trận hàn sương——

Hoan nghênh đến xem triển lãm khắc băng tại hoàng cung... Hu hu, khắc băng sống a.(mọi người phụ vỗ tay nào)

"Thụy vương gia."

Đoan Mộc Ly buông Quý Ngừ Hàm đang ôm ở cánh tay, đem nàng đưa đến bên cạnh mình, hướng tới khối băng nam nhân cười cười.

Thụy, Thụy vương gia?

Quý Ngừ Hàm hóa thạch.

Thì ra hắn chính là Thụy vương gia đăng nhập sổ đen của nàng?

Êm đẹp làm Vương gia, việc gì phải chạy đến cấm địa lăng mộ hoàng cung của nước láng giềng ở...

Trong nháy mắt, bên trong đầu Quý Ngừ Hàm chạy qua N loại suy nghĩ.

Trong đó nhiều nhất, tất nhiên chính là... m m m!

Muốn tìm thời cơ ám sát Đoan Mộc Ly?

Nhân cơ hội tìm hiểu tình báo, sau khi diệt vụ này nàng lại quên hỏi tên nước này gọi là gì?

Tóm lại sẽ không phải là chuyện tốt, hơn nữa có thể làm cho Thụy vương gia địa vị rất cao ở Phong Gian Quốc tự mình xuất mã, nhất định là đại sự.

Có nghĩa là...

Hu hu, nàng đang gặp nguy hiểm !

Nàng đại khái là người duy nhất biết thân phận chân thật của hắn lại biết hắn là người ở tại lăng mộ!

Hiện tại trăm ngàn lần không thể để cho hắn nhận ra, miễn cho ——

"Người biết rất nhiều"

"Tha cho... A!"

Chỉ một đoạn đối thoại đơn giản như vậy, nàng sẽ phải đi tìm Diêm vương chơi rồi...

Hu hu, phải bí mật! Đêm nay nhất định phải cẩn thận!

Đơn giản chỉ là một tiệc tối, ở trong lòng Quý Ngừ Hàm lập tức liền tăng cao chiến đấu đến trạng thái cao nhất, biến thành chuyện sống còn.

Trong lúc tâm tư của Quý Ngừ Hàm xoay chuyển đủ loại, khối băng nam nhân lại chỉ là gật đầu nhẹ, cũng không nhìn Quý Ngừ Hàm lâu.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ẩn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Giống như có người đang ghen?

Một là Hoàng Thượng, một là Vương gia, hai người hàn huyên vài câu...

Khụ, kỳ thật Đoan Mộc Ly chỉ là khách sáo vài câu, khối băng nam nhân vẫn mang khuôn mặt đông lạnh không có biểu tình, trừ bỏ gật đầu, ít có đáp lại.

Thụy vương gia có tật xấu không thường mở miệng, mọi người đều nghe nói qua, cũng không có người nào cảm thấy hấn như vậy là cố ý khiêu khích, khi nói chuyện, bọn họ đã đi vào Hiên Di Cung ngồi xuống.

Người là bồn hoa, người là bồn hoa...

Quý Ngừ Hàm luôn luôn ở trong lòng thôi miên chính mình, tận lực giảm xuống sự tồn tại của chính mình, hy vọng khối băng nam kia đừng phát hiện ra mình.

Hu hu, đêm nay mang cái khăn che mặt đến là rất sáng suốt !

Ngồi ở giữa Quý Ngừ Hàm vẫn khản trương, chỉ e khối băng nam nhân kỳ thật có một lúc cẩn thận nổi dậy mà làm chuyện bất quá, đột nhiên tò mò xem bồn hoa như nàng có hình dáng ra sao, lại sẽ đem khăn che mặt của nàng xốc lên.

May mà, chuyện như vậy không có phát sinh, khối băng đại gia hấn vẫn một mực yên lặng không lên tiếng, ăn cơm, giống như nửa điểm cũng không muốn để ý tới những người khác.

Ở đây các đại thần cùng dự tiệc đều tròn tròn mắt.

Bọn họ biết Thụy vương gia Phong Gian Quốc tính tình gì, hấn có loại phản ứng này cũng không kỳ quái.

Nhưng vấn đề là...

Lần này là hấn tìm tới cửa.

Nếu không có việc gì, vì sao hấn phải chạy đến hoàng cung, còn không nói một câu?

Chẳng lẽ là... Xuất môn quên mang tiền ?

Bọn người Thanh Long tứ đại thị vệ trong đầu hốt hoảng lại còn một ý tưởng khác.

Đồn rằng Thụy vương gia thực thông minh...

Suy nghĩ giống như quả thật có chút vấn đề...

Đáng tiếc!

Anh hùng vẫn chưa đến tuổi xế chiều, vậy mà đã hờ đồ, aiiiiii.

Cảm giác người ngồi ở bên cạnh mình cũng không nhúc nhích, giống như bị điểm huyết, Đoan Mộc Ly nghi hoặc nhìn về phía nàng.

Tiểu nha đầu này đang làm cái quỷ gì?

Không nên nhìn nàng, để nàng làm bồn hoa đi!

Hu hu, đừng đem lực chú ý của người khác dẫn tới trên người nàng!

Cũng không thể nói chuyện, tay Quý Ngừ Hàm dưới bàn liên tục ra dấu với Đoan Mộc Ly.

Hu hu, ăn cơm ngoan ngoan, đừng nhìn loạn chung quanh!

Cũng không biết Đoan Mộc Ly nghe có nghe hiểu được hay không, tóm lại hấn nhìn đến Quý Ngừ Hàm tay đã loạn lên, phản ứng là ——

Bình tĩnh đưa tay cầm

Một màn này đều phát sinh ở dưới bàn, vẻ mặt của hấn đều không có một chút biến hóa, nhìn ra không nửa điểm sơ hở.

Quý Ngừ Hàm muốn đem tay rút ra, lại sợ động tác quá lớn khiến cho khối băng nam nhân chú ý, chỉ có thể cong ngón tay lên, lấy móng tay đâm Đoan Mộc Ly.

Đoan Mộc Ly đương nhiên là không thể khiến nàng đâm xuống, cho nên hấn...

Thực bình tĩnh thay đổi tư thế, cùng mười ngón tay của Quý Ngừ Hàm nhanh chóng giữ chặt lại.

"..." Quý Ngừ Hàm bị phần.

Tại sao mặc kệ đang ở tình huống nào, hấn giống như đều có thể chiếm tiện nghi của nàng?

Chẳng lẽ là hấn đặc biệt học qua? !

Rất có thể! Hu hu, sắc lang khoác da mỹ nhân...

Động tác hai người bọn họ, người bình thường nhìn không ra, nhưng không lừa gạt được ánh mắt của khối băng nam nhân võ công cao thâm, sức quan sát sâu sắc.

Nhưng mà cũng không hề có biểu hiện gì, vẫn như cũ vui đầu ăn cơm.

Đại thần cùng dự tiệc thực ai oán.

Hoàng Thượng gọi bọn hấn đến đây, bọn họ lại không thể không ăn cái gì.

Nhưng máu chốt là...

Ai, có Thụy vương gia lạnh buốt ở chỗ này, sao lại có cảm giác ăn cơm sẽ bị đau bụng?

Càng kỳ quái là... Rõ ràng là Hiền Di Cung thực sạch sẽ, sao không khí đột nhiên liền lên men (bị chua)?

Bạn khối băng vẫn như cũ cúi đầu cũng không để ý đến ai, căn bản không ý thức được trên đầu của mình có một chữ “Chua” thật to.

Một buổi cơm rốt cục ăn xong, sau vài câu hàn huyên nhạt nhẽo, bạn khối băng đột nhiên như là vừa chú ý tới Quý Ngừ Hàm, lạnh buốt mở miệng hỏi

"Vị này là?"

Đúng vậy, đây là ai a!

Cả đêm mọi người như ai oán đột nhiên đều kích động giống như đang đấu gà.

Phía trước cái khăn che mặt của Quý Ngừ Hàm xốc lên, bọn họ nhận thức khuôn mặt xinh đẹp này thật sự yêu mị, đây là người lần trước khi lâm triều...

Ngừng, không thể nhớ lại một màn kia!

Da đầu mọi người ở đây đều run lên, cố gắng ngừng nhớ lại.

Hoàng Thượng rốt cuộc là đem vị tiểu thư này thành người có vị trí như thế nào?

Lúc này có thể tiết lộ một chút hàm ý để cho bọn họ biết được không?

Không thể không nói, vị Thụy vương gia lạnh như băng hỏi một vấn đề thật quá đúng!

Bạn khối băng ở trong cảm nhận của mọi người nháy mắt liền anh tuấn...

Khụ, kỳ thật người ta vốn cũng là đại soái ca kinh thiên động địa, chẳng qua mặt lạnh một chút, không thân thiết với dân chúng như Đoan Mộc Ly vậy.

Một phòng mọi người đang chờ đáp án của Đoan Mộc Ly.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ẩn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Lãng mạn.....Dưới ánh trăng?

Ngay cả chính Quý Ngừ Hàm cũng thực khản trương, hấn sẽ trả lời như thế nào?

Có thể trăm ngàn lần không cần tiết lộ thân phận chân thật của nàng!

Nhiều người nhìn mình như vậy, Đoan Mộc Ly cũng không cảm giác có áp lực, trên mặt vẫn như cũ là chiêu bài tươi cười ôn hòa.

Giọng của hắn đầy vẻ thoải mái mà đáp một câu ——

"Người trong cung."

"..." Mọi người hóa đá.

Đáp án này... Nói được rất "Dễ hiểu"! Nói cùng chưa nói có cái gì khác biệt chứ...

Quý Ngừ Hàm vừa lại vừa buồn bực phần nộ, vô cùng mâu thuẫn.

Nàng nói rồi mà, Đoan Mộc Ly cần đi học khóa ngữ văn!

Đáp án này... Rất nghệ thuật.

Nhưng mà điều này không phải cũng nói rõ, lúc trước hắn căn bản ý thức được chính hắn nói những lời này đều có nghĩa khác?

Giận... Thì ra hắn thật sự cố ý!

Khởi băng nam nhân nghe loại đáp án như thế cũng không có phản ứng quá lớn.

Như là thuận miệng hỏi một chút, hắn cũng không chú ý vấn đề này nữa.

Tiếp tục hàn huyên vài câu, Đoan Mộc Ly sai người mang bạn khởi băng đi nghỉ ngơi, chính mình lại mang theo Quý Ngừ Hàm về tẩm cung.

Vừa rời đi khỏi tầm mắt của mọi người, khuôn mặt Quý Ngừ Hàm liền nghiêm túc.

"Đoan Mộc Ly! Ta về sau muốn cùng ngươi bảo trì khoảng cách!"

"Thật sự?"

Đã bay đến tẩm cung, Đoan Mộc Ly không có dừng lại, mà là vòng đến hoa nhỏ viên sau tẩm cung.

"Thật sự!"

"Vậy được rồi, ta đi trước."

Đoan Mộc Ly nói xong liền buông tay, mỉm cười muốn rời khỏi.

A...

Quý Ngừ Hàm thiếu chút nữa hét chói tai, tay chân luống cuống bắt lấy hắn, "Phía dưới là đất đó!" Ngã xuống nàng có thể trở thành nhân bánh thịt mất!

Đoan Mộc Ly xem nhẹ câu nói kia, cúi đầu nhìn xem Quý Ngừ Hàm tay đang nhanh chóng ôm chặt lấy thắt lưng của mình, cố ý không nâng tay ôm lấy nàng, chỉ là lắc đầu thờ dài.

"..." Giả vờ giả vịt!

Hiện tại nàng đã biết, mặc kệ khuôn mặt nam nhân này có đẹp hoặc có ôn nhu đến bao nhiêu, cũng không thể tin tưởng hắn!

Nhưng hiện tại vì đang ở giữa không trung, phía dưới lại là đất cứng...

Hu hu, đây không phải thời cơ thương lượng tốt, nhin!

Cho nên Quý Ngừ Hàm đành phải bi phần, vẻ mặt thực ngoan.

"Vì sao không trở về tẩm cung?"

Đoan Mộc Ly cười vỗ vỗ đầu nàng, "Bởi vì phải ở bên ngoài ngắm phong cảnh."

"..." Hu hu, kia không đúng với câu hỏi!

Nàng cũng căn bản không phải muốn đáp án, đó là đang nhắc nhở hắn, nên trở về!

Tuy biết rằng Đoan Mộc Ly đang giả ngu, nhưng tính thể không bằng người ta, Quý Ngừ Hàm giận mà không dám nói gì.

Đợi cho đến một ngày nào đó nàng sẽ báo thù... Hắc hắc hắc.

Ở trong lòng tưởng tượng một chút hình ảnh chính mình đang hành hung Đoan Mộc Ly, trong lòng Quý Ngừ Hàm cảm thấy thoải mái hơn.

"Người như vậy một chết đi."

Quý Ngừ Hàm tiếp tục dùng giọng điệu nhu thuận nói, "Không bằng chúng ta xuống mặt đất trước đi?"

"Tiểu Quả Quả, người thực biết quan tâm." Đoan Mộc Ly cười nói.

"..."

Quý Ngừ Hàm nháy mắt mấy cái, "Người gọi sai tên."

Quả nhiên Hoàng Thượng có ba ngàn giai nhân ở hậu cung, quen biết lâu như vậy, thế nhưng ngay cả tên cũng đều nhớ lắm.

"Sao lại nhớ lắm?"

Đoan Mộc Ly cười vỗ vỗ đầu nàng, "Không phải tiểu Tiên Hạc quả sao?"

"..." A a a a... Nhịn!

Đoan Mộc Ly mang theo Quý Ngừ Hàm tức giận bay đến một cây đại thụ, ngồi ở trên nhánh cây.

"Được rồi, ăn cơm trước đi."

Quý Ngừ Hàm đang nổi nóng, hiện tại lại vô cùng bất mãn trừng mắt.

Trên cây ăn cơm cái gì? Cắn lá cây sao?

"Người đâu." Đoan Mộc Ly cười kêu thủ hạ.

Thanh Long vẻ mặt bi tráng xuất hiện, trong tay còn cầm một cái giỏ đồ ăn, lễ độ cung kính đưa qua.

@#¥%&*!!

Ba gã không có tình nghĩa kia, sao lại đá hắn ra đây!

Đem giỏ đồ ăn đưa cho Đoan Mộc Ly, Thanh Long xoay người bỏ chạy, nhìn cũng không dám liếc mắt nhìn Quý Ngừ Hàm một cái, miễn cho chính mình thực run rẩy té ngã ở chỗ này.

"Thanh Long." Đoan Mộc Ly gọi hắn lại.

"..." Đang ở giữa không trung Thanh Long run lên, vì thế thiếu chút nữa đã ngã xuống.

Run run xoay người lại, Thanh Long rơi lệ nhìn chủ nhân, chỉ e mình còn phải lưu lại hầu hạ.

"Người đi nghỉ vài ngày đi, trong tay còn chuyện gì giao cho ba người bọn hắn." Đoan Mộc Ly cười nói.

"..." Thanh Long thiếu chút nữa thật sự rơi lệ.

Chủ nhân, cũng là ngài tốt nhất! Ba tên đó quá mức không đúng rồi!

Ách...

Quý Ngừ Hàm không nói gì, nhìn ánh mắt lộ ra biểu tình dâm lệ của Thanh Long thực uy vũ.

Chờ Thanh Long rời khỏi, Đoan Mộc Ly đem hộp mở ra, "Ăn đi, Quả Quả."

"..." Quý Ngừ Hàm tự động xem nhẹ cái tên gọi kia.

"Đây là cho ta?"

Buổi tối vì giả thành bồn hoa, nàng cái gì cũng chưa ăn, hiện tại thật sự đói bụng.

Nhưng nàng không nghĩ tới Đoan Mộc Ly sẽ nghĩ đến điểm ấy... Hắn tốt như vậy sao?

Đoan Mộc Ly ôn nhu vỗ vỗ đầu nàng, "Gà sẽ không thể ăn."

"..."

Hu hu, quả nhiên là không thể đối với hấn ôm một tia hy vọng nào mà!

Quý Ngừ Hàm cảm giận nâng tay, chuẩn bị ăn cơm, "A..."

Tay vừa rời khỏi nhánh cây dưới thân, nàng liền cảm giác chính mình muốn ngã xuống, vội vàng lại bắt tay nắm lại chỗ cũ.

"Đừng lo lắng, ta dứt nguoi thì tốt rồi." Đoan Mộc Ly thực "quan tâm" nói.

Quý Ngừ Hàm cắn răng, "Ta không ăn !"

Đoan Mộc Ly cũng không nghe lời nói của nàng, trực tiếp bắt đầu dứt nàng ăn, "Ngoan, há miệng."

"..." Nói không ăn sẽ không ăn!

Quý Ngừ Hàm nghiêm mặt, ngậm miệng.

Tươi cười trên mặt Đoan Mộc Ly càng sâu sắc, "Quả Quả, muốn ta tự mình dứt cho nguoi sao?"

"... Nguoi hiện tại không phải đang tự mình dứt cho ta sao?" Quý Ngừ Hàm cảm giác không ổn.

Đoan Mộc Ly thực bình tĩnh, "Ta nói là dùng miệng."

"Răng rắc" Một đạo sét đánh xuống, Quý Ngừ Hàm lắc lư.

"Đoan Mộc Ly —— "

Người bị hét lên trên mặt vẫn là nụ cười ôn nhu như cũ, thực tự nhiên nhìn nàng.

"..." Cười thế này nhất định là được vẽ trên mặt... Hu hu!

Bị buộc bắt đắc dĩ, Quý Ngừ Hàm đành phải để cho hấn dứt.

Ba năm không muộn, ba năm không muộn đâu, hu hu!

Hộp đồ ăn lại để trên đùi mình, Đoan Mộc Ly một tay dứt cho Quý Ngừ Hàm, một tay kia động tác rất nhanh cời tóc nàng, sau đó bắt đầu xoay tròn tóc nàng mà chơi đùa...

Ừm, chơi rất vui.

Trên mặt Đoan Mộc Ly lộ ra nụ cười vừa lòng.

Còn Quý Ngừ Hàm lại cảm thấy chính mình đã tức đến đầu muốn bốc khói.

"Đừng đùa với tóc ta!"

Đoan Mộc Ly thực "Vâng lời" nhẹ gạt đầu, "Vậy thì sờ mặt?"

"..." Thật bị phẫn.

Hai người bọn họ đều là ngồi ở trên nhánh cây, như thế nào tay nàng hơi chút rời nhánh cây liền cảm giác muốn ngã xuống, hấn lại có thể chuyển tâm n lần mà dùng như vậy, còn ngồi vững như vậy?

Quý Ngừ Hàm cảm thấy cổ quái, không khỏi nhìn nhìn nhánh cây dưới thân của hấn.

Đang dứt cho nàng ăn cơm Đoan Mộc Ly đột nhiên thờ dài, "Nguoi nhìn đi."

".... " Cái gì?

Đoan Mộc Ly "Khoan dung" cười cười, "Ta nói nguoi muốn nhìn cái gì thì nhìn đi, ta cũng không phải không cho cô nương nhà nguoi một chút mặt mũi."

"..."

Quý Ngừ Hàm hít sâu một hơi, rống to, "Ta căn bản là không muốn nhìn nguoi! Hơn nữa không cần gạt nguoi! Thật sự nếu muốn như vậy, nguoi đã sớm bị người khác ăn sống nuốt tươi !"

Đoan Mộc Ly cười vỗ vỗ đầu nàng, "Các nàng là các nàng, nguoi thì lại khác."

"..."

Đánh bài ôn nhu cũng... Vô dụng! Hơn nữa hấn căn bản chính là đang nói hươu nói vượn!

Quý Ngừ Hàm cảm giận nhìn mặt của hấn, cười đẹp như vậy làm gì chứ...

"Có cái gì không giống!" Nàng nói hung hờn.

"Chúng ta lần đầu tiên gặp mặt, ngươi cũng đã đem ta xem hết."

"... Một nữa!"

Sau khi nói xong, Quý Ngừ Hàm mới ý thức được chính mình đang nói gì, vội vàng đỏ mặt sửa miệng.

"Kỳ thật ta lúc ấy cái gì cũng không thấy! Nước... Đúng, nước vào trong mắt!"

"Không sao, "Đoan Mộc Ly vẫn là đang cười, "Dù sao ta cũng đều xem hết."

Sau hấn còn làm trầm trọng bổ sung thêm một câu, "Mắt của ta không bị nước vào, nên khi xem đều thấy rất rõ."

"..." A a a...

Ngày đó một màn dọa người lại chạy tới chạy lui trong đầu nàng, Quý Ngừ Hàm bị phần.

Hu hu, nàng muốn đập đầu vào đầu hù!

"Về sau không cần nhắc lại chuyện này!"

"Được, "Đoan Mộc Ly mỉm cười nói, "đây là bí mật của hai chúng ta."

"... Không cần nói ái muội như vậy!"

"Ái muội sao?"

Đoan Mộc Ly vẫn mỉm cười như cũ, "Quả Quả, là trong lòng ngươi có quỷ mới có thể cảm thấy ái muội?"

"..." Giận!

Tay chân cũng không có thể tùy tiện di động, nhưng Quý Ngừ Hàm thật sự là rất muốn ra sức đánh bẹp hấn một chút.

Tức giận dâng lên, nàng đơn giản dùng đầu va mạnh vào trên đầu hấn, hừ, đụng choáng váng người!

Quý Ngừ Hàm có một "Sở trường", chính là ót so với người bình thường cứng rắn hơn nhiều.

Mới trước đây chơi trò chơi đụng đầu, nàng vẫn thắng nhất.

Cho nên hôm nay, nàng nghĩ đến mình nhất định sẽ đem người này đụng choáng váng, nhưng kết quả là ——

"Cạch" một thanh âm vang lên, ót đánh lên... Miệng cũng đánh lên.

Quý Ngừ Hàm mờ mịt nháy mắt mấy cái, có chút phản ứng nhưng mà đã xảy ra chuyện gì.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ấn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Nhịp tim ái muội

Lông mi thật dài chớp chớp, lướt nhanh ở trên mặt Đoan Mộc Ly, thân mật lại ái muội.

Con ngươi đen tối thăm, nhưng vẫn nhìn xuống, không trực tiếp hôn.

Cũng không lui về phía sau, bảo trì tư thế bất động như vậy, Đoan Mộc Ly cười mở miệng, "Tiểu Quả Quả, ta biết tâm ý của ngươi, ta sẽ cân nhắc."

Môi của hai người đã dán lại cùng một chỗ, hần vừa nói, giống như là hôn môi lên cánh môi khít lại nhau liên tục lau chạm, ái muội nói không nên lời.

Mặt trong nháy mắt liền đỏ bừng, Quý Ngữ Hàm vừa phục hồi lại tinh thần

Vội vàng ngửa đầu về phía ra sau, tránh hần, "Ngươi..."

"Làm sao vậy?"

Bỏ qua cái gió đồ ăn vương bận, Đoan Mộc Ly tay ôm chặt thắt lưng của Quý Ngữ Hàm, không cho nàng cách xa mình như vậy.

Tâm tư Quý Ngữ Hàm đều nghĩ về chuyện vừa rồi, cũng không ý thức được chính mình bị hần ôm.

Về điểm ái muội này đã muốn đem nàng vốn cũng sắp bị tức đầu hồ đồ biến thành lại giống như sôi lên, suy nghĩ chột loạn, hoàn toàn không thể suy nghĩ như bình thường.

"Quả Quả, ta thật không nghĩ tới ngươi sẽ chủ động hôn ta." Đoan Mộc Ly cười nói.

"..."

Những lời này làm cho đầu của Quý Ngữ Hàm minh mẫn một ít, "Đó là trùng hợp! Ta chỉ muốn đụng người!"

"Được."

Đoan Mộc Ly cười đến ôn hòa lại sùng nịch, như là đang trấn an đứa trẻ giận dỗi, "Ngươi nói cái gì thì là cái đó."

"..." Đầu lại sôi lên.

Thừa dịp nàng choáng váng, vô cùng choáng váng, tay Đoan Mộc Ly lại càng không nghiêm túc, trực tiếp làm cho nàng tựa vào trong lòng mình.

"Tiểu Quả Quả, ngươi đã chủ động thổ lộ như vậy, ta nhất định sẽ suy nghĩ nghiêm túc."

"..."

Nâng tay lên, xoa cái trán Quý Ngữ Hàm bị đụng hồng, giọng điệu Đoan Mộc Ly đầy ôn nhu.

"Lần sau muốn hôn ta cứ việc nói thẳng, đừng lén lút như vậy, có thể làm bị thương chính mình."

"... Đoan Mộc Ly!"

Hần cười thờ dài, "Được, cho ngươi hôn."

Đoan Mộc Ly nói xong cúi đầu, nhanh chóng hôn nàng một cái...

A a a...

"Ta là đang hét với ngươi, không phải muốn hôn ngươi!"

"Phải không?"

Trên gương mặt thật đẹp lộ ra vẻ mặt vô tội, "Đó là ta lý giải sai rồi, ta còn tưởng rằng ngươi rất muốn hôn ta."

"... Không cần giả vô tội! Ngươi làm sao có thể hiểu lầm chuyện này!"

"Bởi vì ngươi chảy máu mũi." Đoan Mộc Ly nói thực bình tĩnh.

"..."

Vốn đã không khác gì quả cà chua, mặt đã hồng lại càng thêm hồng, Quý Ngữ Hàm luống cuống tay chân lau máu mũi.

Ừa, không có?

Đang nghiêng răng nghiêng lợi muốn nắn hần, Đoan Mộc Ly mở miệng trước, "Nga... Nhìn lầm rồi."

Đem Quý Ngữ Hàm đã muốn há mồm, nhưng thời điểm sắp phát ra âm thanh, hần lại bỏ thêm một câu ——

"Nhưng mà lần trước ta nhìn rõ khi ngươi đó quả thật chảy máu mũi."

"..." Trước mắt một trận trắng sao bay loạn, Quý Ngữ Hàm ngất đi.

Đoan Mộc Ly cười tiếp được nàng, người đã muốn ngất, hẳn tự nhiên có thể càng thêm không kiêng nể giờ trò đối với nàng...

Khụ, chỉ là nhằm vào tóc.

Thân ái ôm Quý Ngữ Hàm, Đoan Mộc Ly chơi rất vui vẻ ——

"Chủ, chủ nhân." Thanh âm vang lên có chút run rẩy.

Thanh Long được nghỉ phép, lần này bị kịch là Chu Tước một trong tứ đại thị vệ có kinh công tốt nhất, nhưng mà võ công lại kém một bậc.

... Hẳn chính xác đã bị Bạch Hổ cùng Huyền Vũ hai người liên kết đá tới đây.

"Ừ."

Trước mặt tâm phúc, Đoan Mộc Ly cũng không kiêng dè, trên mặt vẫn như cũ là nụ cười đầy cung chịu, hẳn cúi đầu nhìn Quý Ngữ Hàm, ngón tay còn đang xoay vòng trên tóc nàng chơi đùa.

Chu Tước dao động, "Thủ hạ của Thụy vương gia đêm nay cũng chưa xuất môn, hơn nữa đều họp lại, hình như là muốn họp."

Thủ hạ của Thụy vương gia cũng không phải kẻ đầu đường xó chợ, bọn người Chu Tước chính là sợ rút dây động rừng, không dám tùy tiện tới gần, chỉ có thể trở về tìm Đoan Mộc Ly tự thân xuất mã.

"Ừ."

Đoan Mộc Ly hiểu được ý tứ thuộc hạ, ôm Quý Ngữ Hàm còn đang hôn mê nhảy xuống cây đại thụ.

Đem người trở về tắm cung đặt trên giường, động tác của Đoan Mộc Ly rất nhẹ nhàng, giúp nàng đắp chăn, sau đó xoay người.

"Đi thôi."

"... Chủ nhân, thuộc hạ phải đợi một chút..."

Chu Tước đỡ vách tường, miệng sắp sùi bọt mép nói.

Chủ nhân, ngài tự mình đi qua trước...

Đoan Mộc Ly bật cười nhìn tâm phúc của mình, "Không quen như vậy sao?"

"..." Chu Tước không nói gì mà chống đỡ.

Nói đến việc này... Chỉ có lệ trào như suối a!

Hắn vẫn có thói quen chủ nhân trước kia ra vẻ thật ôn nhu, kỳ thật âm hiểm xảo hoạt, thủ đoạn độc ác, lạnh bạc vô tình... Khụ, kỳ thật hắn muốn nói là anh mình thần võ...

Hắn vẫn đã quen chủ nhân kia, nhưng chủ nhân hiện tại đã "hoàn lương"...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ấn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Vương gia khối băng ghen

Sợ run cả người, Chu Tước yên lặng rơi lệ.

Chủ nhân cũng đã "hoàn lương", bọn họ cũng từ từ quen đi.

Hai chủ tớ đã rời đi, Quý Ngữ Hàm còn đang choáng váng trên giường.

Kỳ thật nàng đã ngủ, bởi vì nàng hiện tại đang nằm mơ.

Trong mơ, một nơi với ánh trắng mờ mờ ảo ảo sương mù, trước mắt chỉ có một cái gì đó màu hồng phấn là đang hiện rõ.

Nhìn ăn rất ngon nha...

Trong mộng hai tai Quý Ngừ Hàm dài như hai lỗ tai thỏ ngoan ngoãn, vừa vận ngạc nhiên nhìn chăm chăm cái hồng phấn gì đó.

Càng xem càng cảm thấy ăn ngon, tiểu bạch thỏ kiểm chế không được lòng hiếu kỳ, thuận bước từ từ đi qua.

Ừm, ngọt, mềm, quả nhiên ăn rất ngon!

Hai lỗ tai lác lác, tiểu bạch thỏ cười tủm tỉm cắn một ngụm ——

Sương mù đột nhiên tản ra, Đoan Mộc Ly đuôi sói xuất hiện...

Mà tiểu bạch thỏ vô tội đang cắn môi của hắn...

"Tiểu Quả Quả, nguoi lại trộm hôn ta."

Tiểu bạch thỏ hóa đá tại chỗ, hai lỗ tai "Suru" sụp xuống dưới.

Đang lúc con sói cảm thấy mỹ mãn chuẩn bị đem tiểu bạch thỏ khiêng về nhà "Hương dụng", trong mơ cảnh xuân về hoa nở đột nhiên trở thành trời đông giá rét.

Bạn khối băng từ trên trời đáp xuống, một phen đoạt lấy tiểu bạch thỏ ——

"Theo ta xem khắc băng đi!"

...

Quý Ngừ Hàm bị lôi kéo tỉnh dậy.

Nàng quả nhiên là sắp bị một người không bình thường tra tấn điên rồi, nằm mơ đều có thể mơ thấy tình tiết quái dị như vậy ô...

Thật lạnh, nàng run run, lui về phía trong rụt lại.

Ủa? Không đúng!

Nhanh chóng mở mắt, quả nhiên chống lại tầm mắt của bạn khối băng đang phẫn nộ.

Phẫn nộ?

Chẳng lẽ thân phận bại lộ ?

Quý Ngừ Hàm sợ tới mức co rụt lại, lập tức ngồi dậy, "Nguoi muốn gì?"

Nàng nhìn chung quanh, Đoan Mộc Ly đâu?

Hu hu, bình thường đuổi cũng đuổi không đi, không phải cùng nàng ngủ một giường, hiện tại đã chạy đi đâu?

Khối băng nam nhân cúi người, hai tay chống trên giường, gần sát nàng, "Nguoi dám gạt ta!"

"Không, không có!"

Đêm nay nữ nhân ngồi ở bên cạnh Đoan Mộc Ly thật sự không phải nàng, nàng cái gì cũng không biết, thật sự!

Hu hu...

"Ta tìm khắp nơi, hoàn toàn là không có cà tím đại thúc!"

"..." A?

Quý Ngừ Hàm nháy mắt mấy cái, hắn nói là chuyện này?

Nhìn bộ dáng nàng nhất thời không biết gì, khối băng nam nhân cảm giác phiền muộn trong lòng, lạnh nhạt mở miệng, "Không được nháy mắt, bằng không ta đem lông mi nguoi nhổ xuống "

"..." Hu hu, cuồng bạo lực mà!

Quý Ngừ Hàm lập tức che mắt, lúc nàng mờ mịt chính là thường hay nháy mắt a...

"Bỏ tay xuống!" Hơn phân nửa khuôn mặt của nàng đều bị che khuất, khối băng đại gia lại khó chịu ra lệnh.

"..." Bạo quân! Độc tài!

Không có biện pháp, Quý Ngữ Hàm đành đem tay dôi đi, bảo trì ánh mắt bất động, cùng khối băng nam nhân mắt to trừng mắt nhỏ.

"Sư phụ nguoi rốt cuộc là ai!"

"Cà tím đại thúc..."

"Còn nói dối! Căn bản là không có người này!"

Ồ... Hung cái gì mà hung.

Quý Ngữ Hàm vô cùng vô tội, "Ta nói ta không có sư phụ nguoi lại không tin."

"Không sư phụ, bản lĩnh của nguoi là học ở đâu!"

"Ta có bản lĩnh?"

Ánh mắt của Quý Ngữ Hàm lập tức sáng rõ, "Bản lĩnh gì?"

Đến cổ đại, nàng vẫn bị Đoan Mộc Ly là võ công cao thủ chèn ép, chẳng lẽ nàng còn có bản lĩnh thần kỳ gì chưa bị đào móc ra?

Khối băng nam nhân bị phản ứng của nàng biến thành sừng sốt.

Nàng đến tốt cùng là quá đơn thuần hay là quá mức xảo quyệt?

Trong mắt hiện lên hoài nghi, hần đột nhiên vươn tay, trên mặt Quý Ngữ Hàm sờ sờ.

"..." Lạnh a.

Quý Ngữ Hàm sợ run cả người, "Cái kia, ta không dịch dung, nguoi không cần..."

Hành động này lúc chạng vạng nàng vừa làm, đương nhiên biết đại biểu có ý tứ gì.

Xác nhận khuôn mặt này của nàng là thật, khối băng nam nhân hơi hơi nhú mị, nhanh chóng nhìn nàng chăm chăm.

"..." Quý Ngữ Hàm vội đưa tay kéo áo choàng bên giường, trên thêm cái chăn chống lạnh.

Hu hu, máy đông lạnh nhà ai chạy lạc đến đây, mau đem trở về đi...

Nhìn nàng nửa ngày, khối băng nam nhân lựa chọn tin tưởng nàng.

"Nguoi ăn qua cái gì?"

"... Rất nhiều, ta không ăn kiêng."

Khối băng nam nhân mặt đen lại, "Ta hỏi nguoi có ăn qua cái gì đặc biệt không!"

"... Sau khi tiến cung, ăn gì ta cũng đều không biết."

Tóm lại đều thật là phức tạp, đoán cũng đoán không ra là cái gì.

Hai người hoàn toàn là "ông nói gà bà nói vịt"...

Luôn luôn chỉ biết lạnh buốt, bạn khối băng cũng nổi giận, mạnh tay bắt lấy bả vai nàng.

"Ta hỏi trừ bỏ đồ ăn bình thường, nguoi có từng ăn qua cái gì hiếm lạ chưa!"

... Tiên Hạc quả.

Quý Ngữ Hàm vội vàng đem đáp án này nuốt vào.

Tiên Hạc quả hẳn rất nổi tiếng, Thụy vương gia nhất định cũng nghe nói qua.

Mặc kệ hẳn lúc trước ép hỏi mục đích là gì, đều có thể vì vậy đem nàng bắt đi, tìm cái nồi gần nhất đem nàng nấu chín mà ăn...

Hu hu, nàng thật sự lúc ấy chỉ nghĩ cái mình ăn là quả táo thôi!

Biết vậy chẳng ăn...

"Ví dụ như cái gì?" Quý Ngừ Hàm dùng giọng điệu vô tội hỏi lại.

"..." Đường đường là Thụy vương gia lại bị hỏi.

Ở trong mắt hần, Quý Ngừ Hàm là tiểu mợ hồ, thực mới có thể trong lúc vô tình ăn qua linh đan diệu dược gì đó có thể giải trăm loại độc, nhưng chính nàng hoàn toàn không ý thức được, cho nên hiện tại cũng nhớ không được.

Hình dáng linh đan diệu dược có thể là gì, hần hiện tại sao có thể trả lời được?

Lạnh buốt liếc nhìn nàng một cái, khối băng nam đứng thẳng, chuẩn bị rời đi.

Bị ánh mắt của hần nhìn chăm chăm, Quý Ngừ Hàm vô cùng tự giác mà bảo đảm

"Chuyện đêm nay ta sẽ không nói với người khác, bao gồm Đoan Mộc Ly!"

Bạn khối băng vừa lòng.

Hần lui ra phía sau, độ ẩm liên khôi phục bình thường, Quý Ngừ Hàm nhẹ nhàng thở ra đem bàn tay ở trong chăn đem ra.

Thấy tay nàng, bạn khối băng đã nửa xoay người đột nhiên dừng lại cước bộ, ánh mắt cũng nhanh chóng nhìn chăm chăm bàn tay nhỏ bé không tha.

Ồ... Không phải là một bàn tay sao, có cái gì đẹp ?

... Chẳng lẽ là hần buổi tối chưa ăn no?

Luôn lo lắng cho mình sẽ bị ăn, hiện tại Quý Ngừ Hàm gặp việc lạ liền lo lắng nghĩ vậy...

Hu hu, đây là tay, không có gì ngon đâu!

Chính mình run như cây sậy, khối băng nam nhân đột nhiên đưa tay, giữ chặt tay nàng đang muốn lui về mà bắt lại...

"Người, người muốn gì?"

Khối băng nam nhân không trả lời, chỉ là dùng ánh mắt kỳ quái nhìn bàn tay nhỏ bé trắng nõn bị hần nắm ở trong lòng bàn tay.

Tiệc tối hôm nay, khi hình ảnh Đoan Mộc Ly kéo tay nàng bắt đầu không ngừng thoáng hiện ở trong đầu hần.

Một màn kia cũng không có gì khả nghi, tại sao hần lại nhớ?

Không nghĩ thông suốt vấn đề này, khối băng nam nhân chính là cảm thấy cánh tay trước mắt này làm cho hần nhìn cực kỳ thuận mắt giờ lại rất là không thuận.

"Bàn, trên bàn có điểm tâm!"

Bị ánh mắt của hần lộ vẻ nhìn kỳ quái, da đầu Quý Ngừ Hàm run lên vội vàng tự cứu mình, nhắc nhở hần còn có đồ ăn khác.

Hu hu, trễ như vậy mà ăn thịt thì không tốt cho tiêu hóa đâu...

Khối băng nam nhân lạnh buốt mở miệng, "Ta không đói bụng."

Không phải muốn ăn nàng?

Vậy đừng dùng ánh mắt lộ vẻ kỳ quái như vậy nhìn chăm chăm tay nàng làm gì?

Quý Ngừ Hàm định đem tay rút về, không nghĩ tới bị hần cầm thật chặt.

Không chỉ như thế, ngón tay khối băng nam bắt đầu ở trên cổ tay nàng vuốt ve.

Kỳ thật động tác này nếu từ người khác làm, Quý Ngừ Hàm sẽ lập tức cho rằng đây là đang ăn đậu hủ của nàng.

Nhưng bạn khối băng trước mắt lộ ra khuôn mặt tuấn tú, trên tay nửa điểm độ ẩm cũng không có...

Nhìn thế nào cũng không làm người khác liên tưởng đến tình tiết ái muội kiểu điểm gì.

Cho nên Quý Ngữ Hàm nghĩ là...

Hắn không phải đang theo kế hoạch nên từ chỗ nào hạ đao chém tay nàng chứ?

"Cái kia... Ha, kỳ thật tay cũng không có gì, một chút giá trị ẩn chứa đều không có."

Khối băng nam nhân không để ý tới hồ ngôn loạn ngữ của nàng, thẳng lấy ra một khối khăn lụa, bắt đầu lau tay vốn đã sạch sẽ.

"..." Đây là muốn lau khô sạch sẽ rồi ăn, hay là lau khô sạch sẽ rồi chém?

Trong đầu Quý Ngữ Hàm nghĩ đến đều là hình ảnh không tốt đẹp.

Lau đến nổi làn da trên tay nàng đều đỏ lên, khối băng nam nhân giống như rút cục vừa lòng.

Tay lạnh như băng nắm chặt, đem tay nàng toàn bộ nắm vào lòng bàn tay của mình.

"..." Quý Ngữ Hàm thật không hiểu gì.

Rốt cuộc là chuyện gì?

Thật cẩn thận thử đem tay rút ra ——

Ánh mắt lạnh buốt lập tức quét về phía nàng.

"..." Hu hu, được rồi, đại gia ngươi muốn làm gì thì cứ làm đi...

Quý Ngữ Hàm đành phải bị phần mặc hắn nắm.

Bảo thù!

Nàng về sau sẽ xây một phòng xông hơi thật lớn, mỗi ngày đem đại khối băng này đẩy đi hâm nóng !

"Ngươi vì sao lại ở bên cạnh Đoan Mộc Ly?" Khối băng nam nhân mở miệng hỏi.

"..."

Nên trả lời như thế nào đây?

Ý thức của Quý Ngữ Hàm liền nhanh chóng xoay chuyển.

Trước kia nói hai người bọn họ không có quan hệ thân mật, nhưng hiện tại cũng không thể nói nàng là người trong hậu cung.

Vậy nên giải thích như thế nào việc nàng lại ở tại tẩm cung?

Tôm lại không để lộ ra chuyện Tiên Hạc quả là được... Ừm.

"Ta nợ hắn, hắn sợ ta chạy, cho nên tự mình trông chừng ta."

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ẩn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Bị bắt xem nửa thân trần của mỹ nam...

Quý Ngữ Hàm trả lời bằng đáp án nửa thật nửa giả, nghe cũng rất hợp lý.

Khối băng nam nhân cũng không có hỏi gì, cúi đầu nhìn xem tay nàng trong lòng bàn tay của mình, đột nhiên nhớ tới Tam đệ luôn lái nhai chuyện hắn còn chưa thành thân.

"Chờ ta việc xong rồi, sẽ giúp ngươi trả."

A?

Quý Ngừ Hâm bị câu nói không đầu không đuôi này biến thành sững sốt, một lát sau mới phản ứng được chuyện hân nói là nàng còn nợ Đoan Mộc Ly gì đó.

Ách...

Hân việc gì phải giúp nàng "trả nợ" ?

Hơn nữa... Sau đó thì sao?

Nàng phải ở bên cạnh hân làm tiểu nha hoàn sao?

Không biết đãi ngộ thế nào, có trợ cấp thêm phòng sưởi ấm hay không..

Khởi băng nam nhân cũng chưa cho nàng cơ hội đề hỏi, lạnh buốt liếc nhìn nàng một cái, đứng dậy đi.

Quý Ngừ Hâm không hiểu ra sao, sao hân làm nhiều chuyện mà một chuyện nàng nhìn cũng đều không hiểu vậy?

Về nằm trên giường, Quý Ngừ Hâm lùi về bên trong chăn, nghỉ hoặc bắt đầu suy nghĩ.

Nhưng nàng còn không có suy nghĩ được bao lâu, cửa lại bị đẩy ra, Đoan Mộc Ly đi đến.

A a a...

Tỉnh lại liền thấy vị Vương gia khởi băng kia, thiếu chút nữa đã quên chuyện té xỉu lúc trước!

Quý Ngừ Hâm vội vàng nhắm mắt giả bộ ngủ.

Hu hu, kẻ địch rất giáo hoạt quá cường đại, nàng phải bắt nhanh thời gian chạy trốn, tìm người giúp nàng báo thù!

Đang nghĩ tới, Đoan Mộc Ly chạy tới bên giường, "Tiểu Quả Quả?"

Khò khò... Nàng đang ngủ, nàng đang ngủ.

"Xem ra là đang ngủ thật."

Đoan Mộc Ly cười, thanh âm vang lên, "Ta muốn làm cái gì đều có thể tùy tiện."

"... Ngươi muốn làm gì!"

Quý Ngừ Hâm nổi giận đùng đùng từ trên giường nhảy dựng lên, sau đó thét chói tai, "Aaaaaaaa..."

Hu hu hu, Quý Ngừ Hâm lệ chảy mà che ánh mắt, "Ngươi cời quần áo làm gì!"

Đoan Mộc Ly vẫn như cũ nửa vạt áo mở rộng, thờ dài.

"Quả Quả, ngươi thực giáo hoạt."

"... Ta đang nói chuyện ngươi cời quần áo, đừng nói sang chuyện khác!"

Đoan Mộc rời chỗ, ngồi bên người nàng, sờ sờ đầu nàng,

"Rõ ràng là ngươi giả bộ ngủ, đợi cho ta đem vạt áo cời bỏ, mới mở to mắt... Aiiii."

"..."

Quý Ngừ Hâm nổi giận, buông tay, "Ta... Ngươi vì sao còn không mặc lại quần áo!"

Đoan Mộc Ly lại thờ dài, "Dù sao cũng bị ngươi xem, mặc lại cũng không có ích gì."

"..."

A a a... Đừng nói giống như nàng là sắc lang!

Đoan Mộc Ly lách qua tay nàng đang đánh tới, sờ sờ đầu nàng.

"Quả Quả ngoan, lần sau đầu tiên đem máu mũi lau khô rồi hãy tiếp tục nói dối, ngươi không muốn xem."

"... Ta sẽ không bị lừa nữa!"

Hừ, lần trước hẳn chính là dùng chiêu này, kết quả căn bản là nàng không chảy máu mũi!

Nhưng vừa dứt lời, nàng liền cảm giác có cái gì ảm áp chảy ra...

"Phách".

Trên chân gấm hiện ra một đóa huyết hoa nho nhỏ.

Hu hu... Đù loại bị phẫn a!

"... Đây là do tức giận !" Quý Ngừ Hàm luống cuống tay chân bôi bôi cái mũi. Ô...

"Được, là tức giận, người nói cái gì thì là cái đó."

Đoan Mộc Ly thực cười cười đầy cung chiều, đưa tay giúp nàng đem cái mũi lau khô.

Bởi vì động tác của hắn, cảnh xuân bên trong vạt áo nửa mở rộng lộ ra ngay tại trước mắt Quý Ngừ Hàm..

Máu mũi liền rục rịch có xu hướng chảy tiếp...

Quý Ngừ Hàm ở trong lòng liều mạng nhắc nhở chính mình phải hài hòa, phải thuần khiết.

Cố gắng nửa ngày, nàng đem ánh mắt dời đi, đem đến trên mặt Đoan Mộc Ly.

Chẳng qua... Đầu nàng hiện tại có chút choáng váng, năng lực chống lại dự hoặc trực tiếp giảm xuống.

Cho nên nàng vừa thấy mặt Đoan Mộc Ly cũng rất muốn chảy nước miếng...

Hu hu, thật bị phẫn!

Nam nhân này rõ ràng thực xấu xa a! Không thể bị sắc đẹp mê hoặc!

Quý Ngừ Hàm vô cùng hung ác nhìn hắn, "Không cần giả vô tội!"

"Quả Quả, kỳ thật không cần hung dữ như vậy."

Đoan Mộc Ly thở dài, "Người muốn làm cái gì thì làm đi, ta sẽ không phản kháng."

"Người còn giả bộ!"

Quý Ngừ Hàm thật sự là rất muốn đập bẹt hắn, "Rõ ràng là ta bị người ức hiếp!"

"Ta ức hiếp người cái gì ?"

"Người..."

Nổi giận bùng bùng Quý Ngừ Hàm bị nghẹn.

Giống như tìm không thấy chứng cứ?

Nam nhân này mặc kệ làm chuyện xấu gì đều có thể tìm ra chứng cứ đường hoàng, nhưng lại lại ở trên người nàng... Hu hu!

"Ta không thèm nghe người nói nữa!"

Hu hu, ý chí của nàng không đủ kiên định, chống đỡ không được mỹ nam kế, vẫn là nhịn một ngày đi.

Dù sao địa hình trong cung nàng cũng hỏi thăm không ít rồi, nàng quyết định, ngày mai nàng sẽ bỏ chạy!

A a a... Chờ nàng trở về báo thù đi!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ẩn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Lần đầu tiên ôm nhau mà ngủ

Lại nằm vào bên trong chăn, Quý Ngừ Hàm quyết định chủ ý, lần này mặc kệ hắn nói cái gì nữa, nàng cũng không tiếp lời.

Một trận thanh âm tất tất tốt tốt.

Cũng không biết Đoàn Mộc Ly là đang cởi quần áo hay là mặc quần áo, Quý Ngừ Hàm nhắm chặt mắt, không để ý tới hắn.

Một lát sau, có người nằm trên giường.

Long sàng rất lớn rất lớn, cho dù nằm cùng một chỗ, ở giữa cũng cách rất xa, cho nên Quý Ngừ Hàm cũng không lo lắng.

Chính là nàng sắp từ từ nhắm hai mắt thôi miên chính mình hãy ngủ đi, lại nghe được thanh âm rất êm tai của Đoàn Mộc Ly... Không đúng, là thanh âm thật xấu xa vang lên.

"Quả Quả, cùng ta trò chuyện đi."

Không nói, không nói, nhất định không nói!

Quý Ngừ Hàm cắn giận chu miệng lên, không để ý tới hắn.

Đoàn Mộc Ly nghiêng thân, cười nhìn nàng cách xa một khoảng cách, thì ra tiểu nữ nhân đang giận lấy.

"Quả Quả, ngươi sẽ chọi trách nhiệm với ta"... Còn nói lời này để làm người khác hiểu lầm!

Nhưng mà lần này nàng mới không bị lừa, hắn thích nói cái gì thì nói đi, nàng coi như không có nghe thấy!

"Trước kia bên trong tấm cung chỉ có mình ta, còn có mấy bọn quý lại đây cùng ta nói chuyện, ngươi bây giờ gần ta nhất, bọn họ đều không được."

Đoàn Mộc Ly cười cười, "Ngươi nói ngươi có nên chịu trách nhiệm hay không?"

"..." Gió lạnh từng trận, âm khí phơ phất...

Đoàn Mộc Ly nói tiếp, "Trước kia mỗi lần bọn họ đi ra, ta còn phải cùng bọn họ chào hỏi."

"..." Hu hu...

Quý Ngừ Hàm đang sợ hãi, chợt nghe đến Đoàn Mộc Ly vô cùng thân thiết mở miệng, "Ngủ chưa?"

"A..."

Thực giác cho rằng hắn là đang cùng chào hỏi nói chuyện phiếm với quý, Quý Ngừ Hàm sợ tới mức lập tức lui đến bên cạnh hắn.

"Làm sao vậy, Tiểu Quả Quả?"

Đoàn Mộc Ly vô cùng "phối hợp" giang hai cánh tay, đem người nào đó ôm vào trong lòng, vô cùng vừa lòng với hiệu quả này.

"Quý..." Hu hu.

"Làm gì có quý?"

Trong lòng ôm giai nhân, Đoàn Mộc Ly cười đến cực kỳ vừa lòng, chẳng qua thanh âm vẫn hoàn toàn vô tội.

Quý Ngừ Hàm không dám mở mắt, run run nói, "Ngươi vừa rồi còn chào hỏi với bọn họ."

"Nga, ngươi nói cái kia." Đoàn Mộc Ly "Bình tĩnh hiểu ra".

"Ta chỉ là đang làm mẫu một chút cho ngươi xem ta chào hỏi bọn họ như thế nào."

Hắn nói xong khẽ vuốt tóc người trong lòng.

Ừm, cảm giác ôm như thế này thật tốt.

Đoàn Mộc Ly vô cùng vừa lòng hiệu quả này.

Mặt thực nóng, nơi nóng nhất là cái mũi.

Nhưng mà Quý Ngừ Hàm thực xác định lần này không phải vì chảy máu mũi, mà là vì...

Nàng nhìn trước mắt... Hoặc là nói cơ bắp tron nhẵn rần chắc đã muốn cọ trên chóp mũi của nàng, sắp dán đến trên mặt nàng, đầu hôn mê choáng váng.

Nàng cái gì đều không thấy được, cái gì đều không rõ...

Nói cơ ngực là cái gì, là cái gì...

Đầu tiên là bị dọa, sau lại là choáng váng vì "Sắc", Quý Ngừ Hàm qua nửa ngày mới dần dần khôi phục ý thức bình thường, ý thức được... Nàng lại bị lừa!

"Đoan Mộc Ly! Ngươi buông ra!"

Nàng ngẩng đầu, đối với nam nhân đang cười trợn mắt nhìn.

Đoan Mộc Ly hướng với nàng nháy mắt mấy cái, đối với nàng làm một ánh mắt 'Ta hiểu được', "Không buông."

Suy nghĩ trong chốc lát cũng không hiểu được ánh mắt kia có ý tứ gì, Quý Ngừ Hàm lửa giận ngập trời hỏi hấn, "Mất ngươi bị chuột rút hả?"

"Muốn ta nói rõ sao?"

"Đương nhiên!"

"Ta biết ngươi ngại thừa nhận ngươi muốn ôm ta, "Đoan Mộc Ly cười nói, "Cho nên ta đương nhiên phải phối hợp với ngươi, mặc kệ ngươi nói cái gì, ta đều không buông tay."

"..." A a a... Ngụy biện tà thuyết!

Quý Ngừ Hàm nổi giận, cố gắng muốn trong lòng từ hấn chui ra.

Luôn luôn đang cười, sắc mặt Đoan Mộc Ly thay đổi, đè nàng lại, "Tiểu Quả Quả, ngươi lại lộn xộn tiếp nữa ta sẽ nghĩ ngươi quyến rũ ta."

"..." Quý Ngừ Hàm cứng đờ, nhiệt khí từ đầu chạy đến chân, cả người đều biến thành đỏ bừng.

Nghe không hiểu, nghe không hiểu... Hu hu, kỳ thật nàng cái gì cũng đều không hiểu!

Cũng không dám lộn xộn, Quý Ngừ Hàm vô cùng bi phần theo hấn thương lượng.

"Ngươi biết rõ chính mình là đang nói bậy, buông!"

"Không buông."

Thật vất vả đợi cho nàng "Chủ động" yêu thương nhưng nhớ, Đoan Mộc Ly đang rất cao hứng, làm sao buông tay được.

"... Không buông ngươi sẽ hối hận!"

Tuy rằng coi biểu hiện của nàng khôn g hề thay đổi... Câu nói hung dữ không thể nào có thể tin, nhưng mà lần này nàng nói thật!

Đoan Mộc Ly thật sự không tin tưởng, chỉ vuốt vuốt sợi tóc của nàng, "Quả Quả ngoan, đi ngủ sớm một chút đi."

"..."

A a a... Đêm mai hấn sẽ biết lợi hại của nàng!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ấn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Chạy ra khỏi hoàng cung

Tuy rằng trong lòng cảm thấy bi phần, nhưng ở trong lòng Đoan Mộc Ly đêm nay, Quý Ngừ Hàm thật ra ngủ say vô cùng.

Ngày hôm sau, buổi sáng khi tỉnh lại, sinh hoạt cũng giống như bình thường, Đoan Mộc Ly đã phải rời đi để vào triều.

Hắc hắc hắc...

Đây chính là ngày mà nàng chờ đợi đã lâu!

Từ trên giường đứng lên, lại dùng tốc độ nhanh nhất rửa mặt chải đầu, ăn cơm, Quý Ngừ Hàm bắt đầu làm việc.

Đầu tiên là đem bức họa bản đồ trong cung nghe được từ chỗ Tiểu Dật lấy ra, sau đó...

Chính là chuẩn bị chuyện trả thù Đoan Mộc Ly.

Làm xong, Quý Ngừ Hàm bắt đầu đánh giá gian phòng này.

Bên trong tẩm cung, đồ đáng giá gì đó rất nhiều, nhưng mà không có ngân phiếu để mang theo.

Trừ bỏ không biết niên đại lạc hậu này là gì, nhưng nàng nhìn ra, đáng giá nhất hẳn là viên dạ minh châu có nhiệm vụ làm đèn đầu giường kia.

Nếu lấy xuống rồi mang đi, giống như mục tiêu quá lớn, dễ dàng bị bắt a...

Nghĩ nghĩ, Quý Ngừ Hàm buông tha cho dạ minh châu, vẫn là trực tiếp đến hộp trang sức.

Chọn mấy thứ giống như thực đáng giá, nhưng mà lại không khoa trương, cảm giác phú hộ bình thường cũng có thể mua được đem bọc lại, coi như lộ phí trên đường

Ha ha ha... Cuộc sống tốt đẹp, nàng đến đây!

Ban ngày, Đoan Mộc Ly hơn phân nửa làm việc chính sự, rất ít khi trở về, đồ ăn cũng đều là tứ đại thị vệ thay phiên đưa tới.

Rất cực chịu đựng được đến thời khắc trời hơi tối, Quý Ngừ Hàm trên đầu một cái bao vải nhỏ, tinh thần phá lệ phấn chấn mà đi ra ngoài tẩm cung.

Nhưng đợi cho nàng đã muốn lên bờ bốn năm phút, nàng cười không nổi.

Ly Tử cung... Cung này, không phải nên ở phía nam sao?

Nhưng rõ ràng đây là hướng Bắc mà!

Liên tục gặp mấy tòa cung điện, Quý Ngừ Hàm rốt cục bị phần nhận rõ sự thật —— Nàng bị Tiểu Dật lừa!

Đường đi đều là sai, chẳng lẽ hiện tại lại phải đi về tẩm cung?

Không được, đã ra đi, nói cái gì cũng đều phải thử một lần!

Hơn nữa hoàng cung lớn như vậy, tránh được người nào cũng có thể tránh trước, chung quy so với trở về, bị đại sắc lang sờ sảng thì tốt hơn.

Nghĩ như vậy, Quý Ngừ Hàm lại khôi phục tin tưởng, thật cẩn thận dán sát tường mà đi.

Lần này bản thân nghĩ thông suốt, trước tiên phải trộm một bộ quần áo cung nữ mới được a...

Tên các cung đều nghe nói qua, nhưng Tiểu Dật có thể nói cho nàng sai phương hướng, lúc trước nói tác dụng của các cung điện cũng nhất định là giả.

Hu hu... Tiểu Dật cái bụng nguoi thật đen!

Hiện tại chỉ có thể đi loạn...

Nhìn nhìn chung quanh, Quý Ngừ Hàm như mèo hạ thất lưng, tránh thoát một đội thị vệ tuần tra, hướng một tòa cung điện thoạt nhìn thực hẻo lánh hoang vắng chạy tới.

Tòa cung điện này rất lớn, trước kia nhất định có chủ nhân lợi hại, hiện tại cho dù không có người ở, nhưng mà cũng có thể tìm được bộ quần áo?

Quý Ngừ Hàm thật cẩn thận đẩy cửa gỗ, muốn thử thời vận.

Kết!

Vừa mở cửa, nàng hoàn toàn miệng thở khí lạnh, Đoan Mộc Ly?

Hu hu, nhanh như vậy đã bị bắt được?

Nhưng ngay sau đó nàng liền phát hiện là bên trong ánh sáng quá mờ, nàng nhìn lầm.

Cách cửa đại khái hơn hai mươi bước, người ngồi ở trên ghế kỳ thật cùng Đao Mộc Ly một chút cũng không có điểm nào giống nhau, nhưng không biết tại sao, nếu chỉ nhìn thoáng qua, hai người lại rất giống nhau.

Ách... Thật không nghĩ tới bên trong cung điện bỏ hoang cũng sẽ có người.

Quý Ngữ Hàm có chút ngốc nghếch nhìn người trước mặt.

Nàng thật sự đau lòng vì... Bản thân có tính cách không tương xứng với khuôn mặt yêu kiều.

Nhưng so với người trước mắt thì ——

Ai, đẹp dễ thương cùng kiều diễm cũng không giống nhau a...

Nàng nhiều nhất chỉ có thể nói là tiểu bạch thỏ thành tinh, người trước mắt thì lại có thể nói là hồ ly thành tinh.

Có kinh nghiệm lúc trước vừa gặp liền nhìn nhầm Đao Mộc Ly, lần này Quý Ngữ Hàm không dám tùy tiện cho rằng người trước mắt là nữ nhân.

Nhưng mà...

Người này mặc một thân y phục đỏ thẫm, trong tay còn cầm bức thêu chưa xong, hẳn là nữ nhân?

Vừa muốn mở miệng, Quý Ngữ Hàm lại cảm thấy không đúng.

Trong đầu tìm tòi một vòng, nàng phát hiện tạo hình này cùng Đông Phương Bất Bại (*) giống nhau...

(Một nhân vật nổi tiếng trong truyện võ hiệp, tu luyện nội công nam biến thành nữ, chuyên mặc một bộ y phục màu đỏ.)

Bị ý nghĩ của chính mình làm sợ run cả người, nàng càng hoang mang không biết nên gọi người đó như thế nào.

"Cái kia, người làm việc của người đi."

Quý Ngữ Hàm xấu hổ nở nụ cười, "Ta chỉ là tìm một bộ quần áo, lập tức sẽ đi."

Xung quanh chỉ có một tòa cung điện hoang vắng như vậy, nơi khác nàng cũng không dám xông loạn.

Cho nên tuy rằng mỹ nhân trước mắt này, xuất hiện ở bên trong cung điện hoang vắng nhìn có chút kỳ quái, Quý Ngữ Hàm vẫn kiên trì ở lại.

Sợ bị người khác nhìn thấy, nàng vội vàng quay lại đóng cửa cho kín.

Bởi vì động tác của nàng, ấn ký bên gáy màu vàng ở bên ngoài ánh sáng chợt hiện ra.

Ánh mắt híp lại, bàn tay của hồng y mỹ nhân đã vận sẵn nội lực chợt thả lỏng.

Quý Ngữ Hàm không biết mình đã vừa ở tại Quý Môn Quan đi một vòng (Ý nói suýt chết), hướng đại mỹ nữ yêu mị.... Vẫn là trước kêu đại mỹ nhân đi.

Hướng đại mỹ nhân cười cười, nàng nhìn chung quanh, bắt tay vào tìm quần áo.

Cung điện này tựa hồ thật lâu không có người đến đây, nơi nơi đều là bụi bặm, động tác hơi mạnh chút, sẽ làm cho người bị ho vì bụi bặm bay lên.

Nhưng mà vật dụng nơi này thật ra đầy đủ mọi thứ, ngay cả ly trà trên bàn một cái cũng không thiếu, cũng không biết chủ nhân lúc ban đầu chuyển đến là người nào, nhưng vật gì cũng không hề mang đi.

Tìm được căn phòng nhỏ của cung nữ nghỉ ngơi, Quý Ngữ Hàm mở ngăn tủ ra, bên trong quả nhiên có mấy bộ y phục cung nữ ở đó.

Ha ha, kỳ khai đắc thắng (thắng ngay trong trận đầu), điềm tốt a!

Trong lòng Quý Ngữ Hàm rất vui vẻ chạy đến sau bình phong đổi quần áo, sau khi đều mặc xong, bước nhanh chạy ra.

"Cái kia..."

Quý Ngữ Hàm vẫn là không biết nên gọi người trước mắt là gì, "Người quen ta sao?"

Mỹ nhân không nói chuyện nhìn nàng.

Cùng hấn đối diện gần gũi như vậy, Quý Ngữ Hàm mới phát hiện con mắt của hấn màu đen nhưng lại phát ra tia sáng tím, không phải thực trong suốt, nhìn ngược như là lấp lánh màu sắc của châu ngọc.

Rõ ràng chỉ là đang đánh giá người mà thôi, ánh mắt lại có vẻ lưu ly mỹ hoặc.

Đẹp đến mức câu hồn người khác... Quý Ngữ Hàm suýt nữa chảy nước miếng.

Mỹ nhân như vậy không có khả năng là cung nữ?

Quý Ngữ Hàm vẫn không có hỏi Đoan Mộc Ly hậu cung có những ai, cho nên hiện tại cảm thấy...

Người trước mắt thật ra có thể là sủng phi của hấn.

Vậy hấn là không biết sự tồn tại của nàng? Bằng không sẽ không dễ dàng tha thứ cho chuyện có nữ nhân ở bên trong tẩm cung của Đoan Mộc Ly.

Quý Ngữ Hàm yên tâm, chỉ cần đừng nhanh chóng tiết lộ hành tung của nàng là được.

"Ta đi trước, tạm biệt."

Khoát tay, Quý Ngữ Hàm tâm tình thật tốt ra cửa.

Hắc hắc hắc, nàng muốn nghênh đón cuộc sống mới tốt đẹp!

Gần như nàng vừa một bước ra cửa, mỹ nhân trên ghế liền đứng lên.

Thân cao giống như Đoan Mộc Ly không sai biệt lắm, đại khái khoảng... 1m85 đi.

Chúc mừng Quý Ngữ Hàm, lần này nàng không cùng một người nam nhân chứng minh nàng có ngực...

=))

Ra cửa, chuyện thứ nhất mà Quý Ngữ Hàm làm chính là vươn tay cọ một tầng bụi thật dày, xoa lên mặt, sau đó lau lên tay cùng cổ tay, để tránh lộ ra màu da trước kia.

Hi, trời còn chưa sáng, hấn là không quá dễ dàng nhận ra nàng.

Nhiều lối rẽ như vậy, bên kia càng dễ dàng đi ra ngoài...

Do dự một chút, Quý Ngữ Hàm nhắm mắt lại tùy tiện chọn một đường.

Hiện tại thì hoàn toàn dựa vào số phận đi!

Đi được hơn hai mươi bước ——

Hu hu, số của nàng quả nhiên không tốt mà!

Cảnh tượng trước mắt là một đám người vội vàng đi tới, đi đầu đúng là Chu Tước vừa rời khỏi Đoan Mộc Ly.

Đừng chạy, đừng chạy, chạy liền có vẻ khả nghi...

Ở trong lòng không ngừng nhắc nhở chính mình, Quý Ngữ Hàm xoay người, quẹo vào một đường mòn, để tránh phải đối diện với Chu Tước.

Khẩn trương về phía phía trước đi, thẳng đến phía sau tiếng bước chân đã muốn nhỏ đi, Quý Ngữ Hàm mới thờ dãi nhẹ nhõm một hơi.

Phù...

May quá, hữu kinh vô hiểm (có chút sợ hãi nhưng không sao).

Nhưng mà nơi trước mắt...

Lầu các tinh xảo, bên trong cửa sổ rộng mở là lụa mỏng mềm mại như mưa, dường như có mùi thơm son phấn bay ra.

Nhất định là nơi nữ nhân ở, lại không giống như cung điện xa hoa bình thường...

Là nơi Đoan Mộc Ly giấu giai nhân?

Đang nghĩ tới, Quý Ngữ Hàm đột nhiên nghe thấy một tiếng kinh hi kêu to, "Thân thể của nàng thật vừa vặn!"

A?

Còn chưa phục hồi lại tinh thần đã có người bỏ nhào vào trên người nàng, mang đến mùi hương rất nặng.

Ách...

Kỳ thật đó là một đồ trang điểm di động...

Quý Ngừ Hàm hóa thạch nhìn trước mắt... Khuôn mặt đen đen, trắng trắng, hồng hồng.

Người này chắc là vừa đánh cướp xong cửa hàng son phấn nhà ai đó, đem "Chiến lợi phẩm" đều đánh hết vào mặt, trang điểm còn đậm hơn so với geisha Nhật Bản, phòng chừng đánh một cái trên mặt nàng ta đều có thể xuất hiện vết nứt.

"..." Quý Ngừ Hàm khoe miệng run rẩy vài cái, "Có, có việc sao?"

"Cô nương, cô nương hiện tại có việc sao?"

Người kia nhào vào người nàng ánh mắt nháy mạnh, hừ hừ thực thực đang liếc mắt đưa tình nhỏ giọng hỏi lại nàng.

Nàng này trang điểm quá đậm, nháy mắt như vậy, phấn bột tuôn xuống, rất giống như đang có tuyết rơi...

"..." Quý Ngừ Hàm cảm giác động kinh lại đang thân thiết vầy vầy bàn tay nhỏ bé đối với nàng...

Quý Ngừ Hàm roi lệ.

Trong cung quả nhiên là yêu nhân như mây, tùy tiện đi hai bước có thể gặp phải lực sát thương lớn như vậy.

"Ta, ta có việc." Nàng hiện tại thậm chí muốn bỏ chạy... Hu hu.

"Nga, " Bạn trang điểm đậm thật đậm kia thân mật ôm nàng đi về hướng tiểu lâu trước mắt, "Vậy đi theo ta."

"... Ta nói ta có việc."

Vừa tiến vào, Quý Ngừ Hàm mới phát hiện người bên cạnh rất cao, nhìn ra có thể là 1m8, hơn nữa sức lực thật lớn, tuy rằng nàng cố gắng muốn tránh tay nàng ấy, nhưng bị nàng ấy cứng rắn kéo vào tiểu lâu.

Bi phần, nàng đánh không lại Đoan Mộc Ly cùng bạn khối băng, không thể ngay cả nữ nhân, sức lực cũng so không tới chứ!

Quý Ngừ Hàm cố gắng tránh ——

Sau đó nàng đã bị bạn trang điểm đậm khiêng trên vai mang đi...

Đi nhanh sai bước vào bên trong, bạn trang điểm đậm đem nàng ném tới bên trong ghế dựa, môi cười to như bồn máu, "Bảo ta Phi Phi là được, tiểu cô nương, cảm ơn cô nương đã tới hỗ trợ."

"..." Quý Ngừ Hàm run lên một chút, "Ta không muốn hỗ trợ..."

Phi Phi tay "Phách" chụp đến trên vai nàng, "Khách sáo cái gì ~ "

"..." Hu hu, hiện tại nàng mới biết được, tâm cung của Đoan Mộc Ly lại là nơi tốt đẹp như vậy...

Ép buộc nửa ngày, Quý Ngừ Hàm mới hiểu được đây là chuyện gì.

Nơi này là Vũ Linh Phưởng của hoàng cung, người trang điểm đậm trước mắt kêu Phi Phi là lão đại của Vũ Linh Phưởng.

Đêm nay nhóm ca vũ phải biểu diễn, nhưng mà có vài vị cô nương tới hôm qua ăn cái gì bị đau bụng, hôm nay đều cùng toilet kết tình gắn bó keo sơn, Phi Phi ngay cả người thay thế bổ sung đều đá lên sân khấu, nhưng mà còn thiếu một người.

Vũ đạo là đã sớm tập luyện tốt, thiếu một người, đội hình liền rối loạn, căn bản không có cách nào lên sân khấu, cho nên lão đại Phi Phi thực gấp gáp.

Sau đó Quý Ngừ Hàm đã bị nàng phát hiện...

Run lên mấy lần, Quý Ngừ Hàm lui bên trong ghế dựa, "Ta chưa cùng các người luyện tập qua, không có cách nào múa."

"Không cần sợ!"

Phi Phi lại một chường chụp đến, "Người đứng ở vị trí góc khuất, chỉ cần đừng lăn xuống đài là được, phía trước người, tay áo người khác đều vung cao,

cũng thấy không rõ động tác của người."

"... Nếu thấy không rõ, vậy thiếu một người cũng không thành vấn đề."

"Không được! Ta lập đội hình, cho dù chỉ đóng vai cây cột, cũng phải có người đứng ở cái vị trí kia cho ta !" (chỉ đóng vai cây cột =))

"..." Đây là nàng đã chọc tới thổ phi sao?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ẩn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Bị bắt hiển vũ

"Cái kia... Các người bình thường đều ở trong cung?"

"Hỏi cái này làm gì?"

"Khụ, nếu muốn ta hỗ trợ, có thể, nhưng khi các người ra khỏi cung phải đem ta mang đi ra ngoài."

"Được!" Phi Phi miệng đầy đáp ứng, xách nàng tha đi, "Thay quần áo đi!"

"..." Quý Ngữ Hàm roi lệ.

Nếu không phải nàng ta trang điểm đậm như vậy, nàng thật nghĩ đến nàng ta là nam nhân.

Nàng coi như làm cây cột sơn màu một lần đi..

Hắc hắc, hiện tại nhìn một chút, sau đó nàng có thể thuận lợi trốn ra cung a!

Mọi người đã muốn lên sân khấu, vài vị cô nương bị đau bụng cũng đã ổn, định ra cung tìm đại phu xem bệnh.

Trong cung mặc dù có ngự y, nhưng cũng không thể tùy tiện xem bệnh cho các nàng.

"Mỹ nữ, mỹ nữ, các người muốn xuất cung?"

Ánh mắt Quý Ngữ Hàm lập tức sáng lên đi tới tiếp cận, "Có thể giúp ta một việc không?"

"Giúp ta mang cái này đi ra ngoài, tùy tiện tìm khách điểm nào nhiệt gì đó bỏ lại là được."

Đều vội vã ra cung, vài vị ca vũ cũng không hỏi nhiều, tiếp nhận bao vải nhỏ, ôm bụng bỏ chạy ra cửa.

Hắc hắc hắc... Đoan Mộc Ly, ngày mai người liền thăm !

Nghĩ như vậy, tâm tình của Quý Ngữ Hàm vô cùng khoái trá tiếp nhận bộ y phục vải mỏng của người múa, trốn sau bình phong thay quần áo.

Sửa sang lại cổ áo, nàng mới nhớ tới màu vàng ấn ký bên gáy.

Nguy hiểm thật, nguy hiểm thật, thiếu chút nữa đem cái này quên, nếu như bị phát hiện, thì ai cũng đều biết nàng là vật sở hữu của Đoan Mộc Ly, muốn chạy cũng đừng hòng chạy.

Lấy bút kẻ lông mày của nhóm diễn viên múa mà vẽ lên tay, biến thành tay đen kịt, sau đó lau ở trên cổ, Quý Ngữ Hàm mới yên tâm.

Phi Phi vừa nhìn thấy nàng, không chậm, "Sao nhìn người giống như cục than nhỏ vậy!"

"..." Roi lệ.

"Trắng" như người, mới thật sự không thể nhìn.

Quý Ngữ Hàm cười gượng hai tiếng, "Dù sao cũng làm cây cột, đen thì đen đi."

Như vậy mới không dễ dàng bị nhận ra, hu hu.

Vũ đạo kỳ thật rất phức tạp, hiện tại mới học là không kịp rồi, cho nên đôi mắt Phi Phi như hai động tối phát ra một tia sáng, đưa ra biện pháp hữu hiệu

nhất——

"Các nàng làm như thế nào người liền học theo như vậy, nếu múa sai thì đêm nay người liền theo ta ngủ!"

"..." Quý Ngữ Hàm run lên, đây là ý gì?

Miệng toe toét, Phi Phi chế nhạo nói, "Buổi tối ta không xóa lớp hóa trang."

"..."

Hu hu, thì ra người cũng biết người có khuôn mặt thực dọa người!

Đã muốn lên thuyền gác, hiện tại muốn chạy cũng không còn kịp, hơn nữa còn phải trông cậy vào các nàng ấy đem nàng mang ra cung.

Quý Ngữ Hàm đành phải cắn răng thử một lần.

Nàng lúc tiểu học có học qua vũ đạo, tuy rằng năm không nhảy, nhưng mà vẫn là có thể đủ tư cách nhảy bừa chứ?

Nhưng chờ nàng đứng ở trên đài biểu diễn, Quý Ngữ Hàm đã không còn nghĩ như vậy.

Đây là một tòa tiểu lầu hình cung, nhóm chủ nhân ngồi ở lầu hai vui chơi giải trí, nhìn các nàng dưới lầu biểu diễn.

Chuyện hù bại hướng lạc như vậy, Đoan Mộc Ly tự nhiên cũng ở trong đó, bên cạnh còn có bạn khối băng ngồi tòa ra hàn khí.

Kỳ thật khoảng cách rất xa, nhưng sao nàng lại cảm thấy...

Đoan Mộc Ly vừa rồi nhìn nàng một cái? Còn nở nụ cười?

Ảo giác, ảo giác, nàng ngay cả ánh mắt Đoan Mộc Ly dài ngắn ở đâu đều thấy không rõ, càng miễn bàn ánh mắt của hắn hiện tại đang liếc về phía nào.

Nàng tuyệt đối là tự mình hù dọa mình!

Ở trong lòng an ủi chính mình một phen, Quý Ngữ Hàm không hề khẩn trương, khi tiếng đàn sáo vang lên, nàng cũng chăm chú nhìn người bên cạnh bắt chước.

Kỳ thật múa may loạn xạ không chỉ một mình nàng, vòng ngoài mọi người là tay áo vung vẩy qua lại, nhiều nhất là vị trí đứng có chút biến hóa, người múa đơn chính giữa mới là nhân vật mấu chốt.

Phi Phi vẫn là mang khuôn mặt trang điểm rất đậm, đứng ở hành lang lầu một, nhìn tình huống nhóm múa.

Nàng ấy nhìn giống như người làm ăn bình thường, đang quan tâm thuộc hạ của mình có làm sai gì không, chỉ có ám khí nàng giấu trong tay áo, tay sẵn sàng mới có thể tiết lộ mục đích chân thật của nàng.

Mất đột nhiên nhú lại, Phi Phi có chút không thể tin được chủ nhân đưa nàng ám hiệu, không được động thủ?

Cùng chủ nhân trao đổi vài ánh mắt, Phi Phi vô cùng kinh ngạc nhìn về phía Quý Ngữ Hàm.

Vậy giải quyết cục than nhỏ kia?

Bảo bối của Đoan Mộc Ly?

Điên rồi, ánh mắt gì đây!

Tuy rằng hoài nghi, nhưng Phi Phi vẫn vội vàng ám chỉ thủ hạ trong nhóm múa, ngừng lại kế hoạch.

Cô nương múa đơn đã muốn nhảy lên, giống tiên giáng trần bay nhẹ nhàng về phía lầu hai, dựa theo kế hoạch, nàng đang múa đến Đoan Mộc Ly đâm một nhát xuyên người.

Hiện tại kế hoạch đột nhiên bỏ dở, nàng ấy sững sốt lui về phía sau, nhưng người còn đang ở trên không trung, liền đã quên động tác, mắt thấy sắp ngã xuống.

Mồ hôi chảy như thác...

Quý Ngữ Hàm nhìn cô nương kia lập tức sẽ ngã dẹt, run lên.

Sẽ không xui xẻo như vậy? Nhảy bừa cũng sẽ ngã sao?

Đầu còn chưa lấy lại tinh thần, thân thể đã có phản ứng——

Quý Ngừ Hàm liên tục lui lại mấy bước.

Máu chốt là...

Nàng tại đang đứng bên mép đài biểu diễn cao cả thước, lui về phía sau như vậy... Nàng liền ngã xuống.

Một chân đạp vào khoảng không, Quý Ngừ Hàm hoảng sợ, cũng không thấy rõ chính mình cách mặt đất bao nhiêu, đưa tay bắt loạn, nghĩ muốn bắt được bực gỗ bên cạnh.

...Nhưng nàng bắt lấy chính là mắt cá chân của một vũ cơ đang chạy tới cứu người

Bất ngờ không kịp phòng thủ lại bị người bắt lấy, vũ cơ cũng kêu sợ hãi ngã về phía sau, cũng đưa tay bắt loạn, bắt được một người khác.

Giống như hiệu ứng Domino, nhóm vũ cơ một đám rớt xuống đài, tiếng thét chói tai một vùng.

Buổi biểu diễn này hoàn toàn bị hủy.

Mà Quý Ngừ Hàm đã sớm nên bị đề thành bánh thịt lại thần kỳ từ bên trong đồng người bay ra, vũng vàng dừng ở trên đài.

Hiện tại trên đài chỉ có một mình nàng..

Bị mọi người đồng loạt dùng ánh mắt vây quanh, Quý Ngừ Hàm cảm thấy áp lực tương đối lớn, lớn đến mức nàng muốn khóc.

Hu hu, đã xảy ra chuyện gì?

Phi Phi thái dương nổi gân xanh.

Trời ơi, đen như khúc than còn chưa tính, lại còn là khúc than phá hoại!

Ánh mắt của Đoan Mộc Ly rất cuộc bị sao vậy?

Con tức thật lớn đến mức lúc chạy lên đài, trong đầu Phi Phi nghĩ ra chủ ý là ——

Tìm một cơ hội đem khúc than nhỏ bắt đi, nghiên cứu nàng ta có sức quyến rũ gì.

"Hoàng Thượng tha mạng!" Phi Phi cố nhỏ giọng mở miệng, "Dân nữ quần áo không chu toàn, cái này..."

"Không có việc gì."

Thanh âm ôn hòa của Đoan Mộc Ly ngắt lời Phi Phi, "Biểu diễn cũng không thể dừng lại, nếu mọi người đều bị thương, để cho vị tiểu thư này múa đơn đi."

"..."

Toàn bộ người ở đây, nhất là vương công đại thần cùng tứ đại thị vệ quen thuộc Đoan Mộc Ly đều hoảng.

Hoàng Thượng của bọn họ gần đây... Càng ngày càng huyền ảo a.

Quý Ngừ Hàm trước mắt đen lại, đây không phải cố ý chinh nàng sao?

Hu hu, nhất định là bị nhận ra rồi!

Nam nhân này ánh mắt kiêu gì vậy a, nàng đều đem mình biến thành đen như vậy, Thanh Long cùng khối băng, bọn họ cũng chưa nhận ra được, vì sao hấn lại có thể nhận ra là nàng!

Nàng đã nói lúc trước làm sao có thể đột nhiên từ bên trong một đồng người bay ra ngoài, thì ra là hấn ra tay!

Quý Ngừ Hàm cảm giác người bạn nhỏ mang tên "Tự do" đã nhanh chóng chạy vội tới bên người nàng, đột nhiên "Cạch" một cước đá bay nàng, lại xoay người chạy...

Hu hu...

Nếu bị bắt, muốn chửi muốn nấu tùy hấn là được, việc gì phải bắt nàng nhảy múa...

Bên người ngấm thức dục mà tạo thành "trận tuyết nhỏ", Phi Phi đang hướng về phía nàng chớp mắt, mau nhảy đi!

Quý Ngừ Hàm ra tay, dù sao cũng trốn không thoát vận mệnh bị ăn, dù sao cũng đều chết, nàng mới không nhảy đâu!

Đang ở trong lòng bi tráng, thanh âm của Đoan Mộc Ly vô cùng ôn hòa lại vang lên.

"Nếu nhảy tốt, đêm nay liền lưu lại thị tẩm."

"..."

Một trận thanh âm của chén ly đổ vỡ, những lời này thành công làm cho một nhóm người co rút.

Quý Ngừ Hàm cũng sắp co rút, "Nếu, nếu nhảy không tốt?"

"Nhảy không tốt."

Thì sẽ ra sao...

Quý Ngừ Hàm rầu rĩ than thở, "Chẳng lẽ sẽ thả ta đi?"

"Đương nhiên."

A?

Quý Ngừ Hàm sùng sốt, thật hay giả?

Nàng ngẩng đầu, Đoan Mộc Ly sẽ không chinh người thành nghiện, kỳ thật hấn căn bản không nhận ra nàng?

Cách xa như vậy, cũng thấy không rõ trên mặt hấn có biểu tình gì, nhưng mà bên cạnh hấn nhiều vương công đại thần như vậy, hấn chung quy sẽ không nói dối, thực sự sẽ không tính toán gì hết?

Quý Ngừ Hàm trong nháy mắt liền tỉnh táo tinh thần, nhảy đẹp thì quá vất vả, nhảy kém còn không dễ dàng sao?

Ha ha ha, tự do đã ở phía trước rồi!

Nhảy múa...

Nếu không tính ở đại học khi đó có vũ hội giao lưu, điệu múa nàng nhảy một lần cuối cùng trước ánh mắt nhìn chăm chú của mọi người, tiết nghệ thuật hay nhất là ở sân thể dục tại trường học, tiết mục tập thể hay nhất chính là... "múa thờ".

Kỳ thật năm đó "múa thờ" rất thịnh hành... Nhưng mà nàng hiện tại nhớ không rõ là múa như thế nào, chỉ nhớ rõ tên này.

Cho nên không lâu sau đó, mọi người liền nhìn đến một khuôn mặt đen như than nhảy tới nhảy lui trên đài, nhảy tới nhảy lui...

Tim của mọi người cũng bị "Điệu múa" làm cho càng ngày càng yếu ớt, càng ngày càng yếu ớt.

Sau thời gian một ly trà, Quý Ngừ Hàm vẫn còn đang nhảy.

Mọi người đều nóng nảy.

Con cái nhà ai bị động kinh, mau nhận trở về, đừng ở chỗ này hù dọa người!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ấn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Đêm nay liền lưu lại thị tẩm đi

Nhảy mệt, Quý Ngừ Hàm rút cục ngừng giây vò bản thân, thành thành thật thật đứng lại.

Mọi người đều nhẹ nhàng thở ra, uống một ngụm trà an ủi.

Đoan Mộc Ly đột nhiên cười nâng tay, vỗ vỗ, "Nhảy thật hay."

"Phốc —— "

"Khụ khụ..."

"Ặc..."

Phun phun, sắc sắc, nghen nghen, mọi người ở lầu hai sắp không chịu được.

Hiện tại, mọi người ở hiện trường được gọi bình thường cũng chỉ có Đoàn Mộc Ly cùng khối băng Thụy vương gia.

Thụy vương gia vẫn ngồi ở đằng kia như đem hấn khắc băng, dưới lầu xảy ra chuyện gì, đại gia hấn căn bản không phân tâm tư chú ý.

Nhưng mà thái độ khác thường của mọi người bên cạnh cùng Đoàn Mộc Ly không chút do dự khen ngợi khiến cho hấn chú ý, tầm mắt cũng rốt cục đem xuống dưới lầu.

Nhiều mắt, hấn nhận ra thân phận thật sự của cục than đen kia.

Đoàn Mộc Ly cười tiếp tục nói, "Nếu như vậy, người đêm nay liền lưu lại thị tẩm."

Một bên Tể tướng đại nhân đã sắp co rút, giấy dựa đỡ lấy cái bàn, "Hoàng Thượng, vạn lần không thể a!"

Tuy rằng Hoàng Thượng bọn họ có khúc mắc, nhiều năm như vậy, vẫn không chạm vào nữ nhân, hiện tại rốt cục đồng ý tìm người thị tẩm là một chuyện tốt.

Nhưng vị cô nương dưới lầu kia...

Ai, không phải là bọn hấn trông mặt mà bắt hình dong.

Bộ dạng không xinh đẹp không sao, nhưng vị cô nương này... Bộ dáng không dám khen ngợi a!

Hấn nói gì cũng không thể để cho "Trong sạch" của Hoàng Thượng bị mất ở trên tay vị cô nương này!

"Chủ, chủ nhân?"

Thanh Long vẫn còn đang nghỉ phép, Chu Tước lại không hay ho bị hai người nào đó kết hợp đập ra.

Hấn tiến đến bên cạnh Đoàn Mộc Ly, hạ giọng, "Ngài ngài ngài..."

Chủ nhân lúc trước không phải thích vị Quý tiểu thư kia sao?

Chu Tước ánh mắt rút gần nhìn khúc than đen dưới lầu kia đã hóa thạch.

Lần này, khẩu vị cũng chênh lệch quá lớn...

"Ngài cần phải suy nghĩ cho kĩ!" Chu Tước càng nghĩ càng quý dị, chỉ còn lại có một câu này.

Đoàn Mộc Ly cong khoe môi lên, "Đương nhiên là nghĩ kĩ rồi."

Dưới lầu, Quý Ngữ Hàm rốt cục hoàn hồn.

Nàng không tin có người sẽ cảm thấy điệu nhảy này là đẹp.

A a a... Hấn hoàn toàn chính là cố ý !

Hấn ban đầu cố ý làm cho nàng thị tẩm, còn cố ý nói như vậy, làm cho nàng không chú ý.

Hu hu... Kẻ địch quá âm hiểm, nàng trúng kế rồi!

"Hoàng Thượng, " Quý Ngữ Hàm nghiêng răng nghiêng lợi, "Dân nữ cảm thấy điều kiện của mình không tốt, tự biết xấu hổ."

"Nhưng ta thấy rất đẹp."

Đoàn Mộc Ly vẽ mặt "Chân thành" cười.

"... Đó là ngài ngồi quá xa, không thấy rõ."

"Vậy người đi lên."

Đoàn Mộc Ly cười vươn tay, "Hay là ta đi xuống ôm người đi lên?"

"..." Chân Quý Ngữ Hàm mềm nhũn.

Hu hu, vừa rồi nàng nên trực tiếp ngã xuống đi!

"Không cần, " Quý Ngữ Hàm liều mạng miễn cưỡng nở nụ cười, " Bộ dạng dân nữ thực xấu, sợ dọa đến Hoàng Thượng."

"Xấu cũng không sợ, chỉ cần ta thích là được rồi."

"..."

A a a... Quý Ngữ Hàm bị phần.

Ngươi còn lời dối trá nào buồn nôn hơn không!

"Kỳ thật dân nữ đã thành thân !"

Đoan Mộc Ly lộ ra tươi cười cực kỳ ôn hòa, nhẹ nhàng băng quơ nói, "Vậy bỏ hấn đi."

"..." Quý Ngữ Hàm thấy trước mắt đen lại, cắn răng, "Không thể!"

"Vì sao?"

Có thể ngồi ở lầu hai, dù sao đều là người trải qua sóng gió.

Các đại thần đều cảm thấy không thể để cho một mình Tể tướng đại nhân tuổi tác đã cao chiến đấu hăng hái, cho nên đều cố gắng suy nghĩ muốn mở miệng nói chuyện, ngăn cản Đoan Mộc Ly lún quẩn trong lòng đem "Trong sạch" của mình tặng ra ngoài.

Xem bọn hấn còn thờ hớn hển vẫn chưa lấy lại được hơi thở, vẫn là khối băng Thụy vương gia đảm đương mở miệng.

"Bởi vì người nàng gả là ta."

"..." Thần kinh vốn đã yếu ớt quá mức, các đại thần lúc này hoàn toàn ngắt đi.

Nhất thời lầu hai thanh âm "Phanh" "Phanh" ngã xuống đất, mỹ nam Đoan Mộc Ly liền cùng Thụy vương gia tỏa hàn khí đang bay lên giữa cỏi hồng trần bình tĩnh đối diện.

Dưới lầu Quý Ngữ Hàm cũng hoảng, thiếu chút nữa ngã trên đài.

Cái gì... Khối băng đại gia, ngươi muốn làm diễn viên phụ cũng theo ta thương lượng trước một chút chứ...

Định thần, nàng phát hiện hai nam nhân trên lầu hai còn đang "Thâm tình đối diện" Đây, hình như là thời cơ chạy trốn tốt?

Quý Ngữ Hàm không nói hai lời, bỏ chạy.

... Sau đó nàng liền cảm giác một tả một hữu, hai luồng sức mạnh phân biệt nắm lấy bả vai của nàng, đem nàng bắt trở về.

Trở về sẽ lại..

Quý Ngữ Hàm bị kịch phát hiện chính mình không phải bị bắt về lầu một có đài biểu diễn

Hiện tại nàng là...

Quý Ngữ Hàm bị kịch phát hiện bản thân không phải bị bắt về lầu một dựng đài biểu diễn, mà là hai chân nhẹ nhàng, bay ở lan can lầu hai, gần gũi xem xét hai soái ca " thâm tình nhìn nhau".

Hai luồng sức mạnh lớn nhỏ không sai biệt lắm, nàng liền bị khống chế như vậy, bay lơ lửng giữa không trung.

Kỳ thật nơi này phong cảnh cũng không tồi, nên bay như vậy cũng không có gì không tốt, nhưng mà...

Hu hu, nàng không muốn lơ lửng ở chỗ này!

Ở trên đất còn có cơ hội chạy, hiện tại nàng chỉ có thể chờ để người khác bắt thôi !

Đối phó với người không bình thường, phải tìm người không bình thường.

Cho nên Quý Ngữ Hàm xin giúp đỡ, nhìn về Phi Phi phía dưới lầu trang điểm đứng đầu về độ đậm

Chỉ bằng khuôn mặt trang điểm này, Phi Phi có thể đao thương bất nhập, thiên hạ vô địch...

Phi Phi trả lời với nàng bằng ánh mắt đồng tình.

Lúc trước khi hành động còn nghe nói Đoàn Mộc Ly là người rất thông minh rất lợi hại, hiện tại nàng xem như hiểu được, nha đầu này có bệnh!

Nhưng mà đồng tình thì đồng tình, Phi Phi cũng không có ý định hỗ trợ.

Hiện tại che giấu thân phận thật sự là quan trọng nhất, cái khác... Để sau đi ~

Hu hu... Thực không biết đồng cảm mà!

Quý Ngừ Hàm bị phẫn, cúi đầu hướng Phi Phi nói, "Mang cho ta một chút điểm tâm đi."

"..." Phi Phi dao động.

Điên àh, bây giờ là lúc nào còn muốn ăn! Khúc than đen này không cứu được mà!

Đương nhiên muốn ăn.

Thân thể là tiền vốn của cách mạng, không ăn no, cho dù có cơ hội trốn cũng không có sức a!

Hơn nữa hai người bọn họ còn không biết sẽ nhìn nhau tới khi nào, nàng ở chỗ này bay bay, rất không có ý nghĩa...

Nhưng mà Quý Ngừ Hàm cũng không rảnh rỗi giải thích, bởi vì nàng yêu cầu vừa dứt lời, trong tay liền đã có hơn một khối điểm tâm.

... Là hai nam nhân đang dùng ánh mắt tiến hành trao đổi "Thân mật thân mật" phân công nhau ném tới.

Hừ, không ăn đồ của Đoàn Mộc Ly giao hoạt âm hiểm đưa!

Cầm giận đem khối điểm tâm kỳ quái của Đoàn Mộc Ly đưa cho ném về phía đầu của hắn, Quý Ngừ Hàm nâng tay phải, muốn cắn một ngụm ăn bánh hoa quế bạn khối băng quăng cho nàng.

"Vèo" ~

Bị đánh bay, bánh hoa quế tự nhiên cũng không cam chịu yếu thế, lại bay trở về, cùng điểm tâm kỳ quái đánh nhau một chỗ.

... Quý Ngừ Hàm muốn hỏng mắt.

A a a... Các ngươi đều có ma thuật sao!

Kỳ thật, bi kịch nhất hiện trường không phải Quý Ngừ Hàm, mà là bọn người Chu Tước đã từng chung sống với Đoàn Mộc Ly trước kia, hiện tại đã hoàn toàn muốn ngắt xi.

Dựa vào tường chống thân thể, trong lòng ba người đều vô cùng hâm mộ ghen tị với Thanh Long đang nghỉ phép, đồng thời quyết định trong nháy mắt phải đi đập hắn đến khi nằm một đồng mới hả giận.

Nhưng mà hiện tại..

Nhìn xem chủ nhân thao túng, giữa không trung khối điểm tâm cùng bánh hoa quế càng đấu càng hăng, trước mắt ba người bọn họ đen lại.

Trời ơi, không có cách nào khác!

Đầu nửa ngày, khối điểm tâm kỳ quái đột nhiên ngừng bất động.

Đoàn Mộc Ly cười mở miệng, "Không chơi, ta không nỡ làm cho Quả Quả bị đói, vẫn là cho nàng ăn trước cái gì đi."

Thụy vương gia lạnh buốt mở miệng, "Đa tạ Đoàn Mộc huynh quan tâm Ngừ Nhi nhà ta như vậy."

"Thì ra Thụy vương gia hài hước như vậy." Đoàn Mộc Ly cười tán thưởng.

"Đoàn Mộc huynh mới là nói đùa."

"Quả Quả nàng trừ buổi sáng, căn bản không ăn điểm tâm ngọt."

Đoàn Mộc Ly lời còn chưa dứt, điểm tâm kỳ quái luôn ngừng ở không trung đột nhiên "Phốc" mở ra, lộ ra nhân bên trong.

Quả nhiên là mận.

Đi? Quý Ngừ Hàm vô cùng kinh ngạc.

Đoan Mộc Ly làm sao mà biết nàng có thói quen ăn gì?

Hắn vừa nói như vậy, chuyện mà Thụy vương gia nói hai người đã thành thân không còn tin được

Nhưng mà khối băng trừ phi thay đổi, bằng không không có gì biến hóa...

Thụy vương gia thần sắc không thay đổi, "Nàng ăn."

"Đúng đúng đúng, ta ăn!" Quý Ngữ Hàm vội vàng gật đầu phối hợp.

Đã đảo Đoan Mộc Ly! Nhảy ra hố lửa vạn tuế!

Đoan Mộc Ly quay đầu nhìn nàng, mắt hơi hơi nheo lại, lộ ra ý cười ôn nhu đến cực điểm.

"Quả Quả, ngươi thật sự ăn sao?"

"..." Quý Ngữ Hàm nháy mắt có cảm giác sờ tóc gáy.

Hu hu, hồng Quả Quả bị đe dọa!

Không thể cúi đầu trước thế lực hung ác!

Hơn nữa nàng bây giờ còn có Vương gia khối băng làm núi dựa vào!

"Ta ăn!" Nàng rất khí thế mà gật đầu.

"Ừ." Đoan Mộc Ly thế nhưng không lại truy vấn, chỉ là mỉm cười gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ăn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Con của nàng và Hoàng Thượng

Thần sắc hắn ôn nhu cười cười, "Quả Quả, ta đây về sau mỗi ngày đều đút ngươi ăn đồ ngọt."

"..."

"Không có về sau."

Thanh âm lạnh buốt của Thụy vương gia vang lên, "Ngữ nhi nàng vì cãi nhau với ta, lén lút chạy đến đây, trong khoảng thời gian này đã khiến quý quốc thêm phiền toái."

"Nhưng nàng đã sớm ở chung với phụ hoàng!"

Thanh âm có chút tính trề con đột nhiên xông ra.

Tiểu Dật?

Quý Ngữ Hàm ai oán nhìn thẳng nhóc chạy về hướng lầu hai.

Hu hu, bụng đen, ta bị ngươi làm hại thật thảm!

Tiểu Dật hôm nay không giống bình thường kêu nàng là "thức ăn tỷ tỷ", trực tiếp chạy đến lầu hai, vọt tới trước mặt Thụy vương gia.

"Nàng cùng phụ hoàng cãi nhau liền rời cung trốn đi, mấy năm nay vẫn không trở về, thì ra là ở bên cạnh ngài."

Bạn khối băng không nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của thẳng nhóc nghịch ngợm, thanh âm vẫn lạnh lẽo như cũ, "Tiểu tử kia đừng nói bậy."

"Con không có nói bậy mà!"

Tiểu Dật ủy khuất nâng cái miệng nhỏ nhắn, nước mắt đảo quanh ở trong hốc mắt, "Ngài nói oan cho con."

"..." Quý Ngừ Hàm rơi lệ, Tiểu Dật, người rất biết diễn !

Tiểu Dật "Cố nén" không khóc, khuôn mặt nhỏ nhắn mập mạp đều đặn đỏ, "Nàng cùng phụ hoàng đã thành thân thật nhiều năm, ngay cả cục cưng đều có, ta mới không nói bậy đâu!"

"..." Trước mắt Quý Ngừ Hàm đen lại.

Hu hu... Tiểu Dật, không định hủy thanh danh nàng như vậy chứ...

Thanh âm lạnh buốt không thay đổi, "Không nghe nói Đoan Mộc huynh có con nối dòng."

"Sao lại không có..."

Chuyển chuyển, Tiểu Dật vẫn "Cố nén" nước mắt "Phách" đến rơi xuống một giọt.

Sau đó nước mắt liền càng không thể cứu vãn, khuôn mặt nhỏ nhắn mập mạp bị nước mắt loang lổ che kín, cực kỳ đáng thương.

"Rõ ràng có, chính là con mà... Hu hu..."

Tiểu Dật khóc lớn nhào vào trong lòng Đoan Mộc Ly, chỉ lộ ra con mắt, nhìn Quý Ngừ Hàm.

"Hu hu... Nương, nương thật sự không nhận Tiểu Dật sao..."

"..." Trước mắt một trận trắng sao bay loạn, Quý Ngừ Hàm muốn ngắt đi, nhưng không thể nào ngắt được,

Hu hu, nàng thật đáng thương, thật đáng thương mà, lại đây đập nàng ngắt xiu đi!

Tiểu Dật dựa vào trong lòng Đoan Mộc Ly từ trong tay áo đem ra một viên đường, nhét vào miệng, mắt cong hiện ý cười, nhưng miệng tiếp theo lại phát ra tiếng khóc lớn vừa ủy khuất lại đáng thương, "Hu hu..."

Thụy vương gia chỉ có thể nhìn Tiểu Dật đưa lưng về phía hắn nhích tới nhích lui, còn tưởng rằng tên nhóc đó đang khóc tức tưởi đến run rẩy hết cả bờ vai.....

Nhưng một màn này đối với Quý Ngừ Hàm đang bay bên cạnh Tiểu Dật nhìn thấy rất rõ ràng, Tiểu Dật còn nháy mắt mấy cái cùng nàng chào hỏi.

Ô...

Quý Ngừ Hàm nháy mắt liền cảm thấy linh hồn bé nhỏ của mình đã bị kích thích quá độ, giống như có hàng ngàn mũi kim ghim vào tim mình thành n cái lỗ, giống như cái lỗ thừa vậy.

Nàng nhận thua... Hu hu, một lớn một nhỏ này là tổ hợp vô địch.

Bạn Khôi băng bị lừa, không nói lời gì, chỉ dùng thần sắc kỳ quái liếc mắt nhìn Quý Ngừ Hàm một cái.

"Ồ" Bé nhóc ở trong lòng, Đoan Mộc Ly không xem nhẹ ánh mắt của hắn.

Xem ra về sau hắn phải đem tiểu nha đầu không thành thật như vậy trông cẩn thận mới được.

Ôm Tiểu Dật đứng lên, Đoan Mộc Ly cười cười, "Cáo từ trước, Thụy vương gia mời tự nhiên."

Nói xong vung tay lên, đem Quý Ngừ Hàm kéo vào trong lòng mình, mang theo một lớn một nhỏ, "Cả nhà đoàn tụ" đi.

Người ta ngay cả đứa nhỏ cũng đều có, hắn cũng không thể ép buộc đi cướp người trở lại ——

Ít nhất không thể lộ liễu trắng trợn mà cướp như vậy được.

Thụy vương gia không ngăn cản nữa, mặc cho bọn họ rời đi.

Quý Ngừ Hàm thực hy vọng chính mình lập tức ngắt xiu đi.

Đương nhiên nàng càng hy vọng Đoan Mộc Ly có thể ngắt xiu theo.

Đáng tiếc hai nguyện vọng này đều không thực hiện được, bọn họ một đường khỏe mạnh an khang trở về tẩm cung.

Một bước tiến vào tẩm cung, Tiểu Dật "Khóc" dọc đường thay đổi sắc mặt, cười hi hi.

"Phụ hoàng, Thức ăn tỷ tỷ, con đi về ngủ trước, ngày mai gặp!"

Quý Ngừ Hàm nhìn bóng dáng Tiểu Dật như "Công thành lui thân" rơi lệ.

Làm sao còn có ngày mai!

Tiểu Dật, ngươi thật không thể hiểu phụ hoàng ngươi mà, đêm nay hắn sẽ đem ta vào nôi, nấu nấu xào xào !

Hu hu...

Chờ bên trong tâm cung chỉ còn lại có hai người bọn họ, Đoan Mộc Ly vén tay áo, ôn nhu vỗ vỗ đầu Quý Ngừ Hàm

"Tiểu Quả Quả, sao lại đem mình làm bản như vậy? Đến đây, ta giúp ngươi tắm rửa."

"Không cần!"

Quý Ngừ Hàm lập tức lui về phía sau, tránh đi vuốt sắc lang của hắn, "Ta thích như vậy!"

"Vẫn là hồng phấn nhìn ăn ngon hơn. " Đoan Mộc Ly cười đem nàng bắt trở về, "Ngoan, rửa cho tốt rồi thị tắm "

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ấn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Cấm địa của Hoàng gia

Quý Ngừ Hàm sợ tới mức về lui mạnh phía sau, "Ngươi thật sự thị tắm ta? Không phải chỉ bắt trở về ăn sao?"

Đoan Mộc Ly cũng không bắt nàng trở về, cười ngồi vào bên cạnh bàn, bình tĩnh tự mình rót ly trà, dùng nội lực đun nóng sau đó làm ra tư thế nhàn nhã thổi trà.

"..."

Bây đặt khoe cái gì! Mau trả lời câu hỏi của nàng!

Đoan Mộc Ly rót cục trả lời, đáng tiếc chỉ có hai chữ ——

"Không phải."

"... Ngươi cũng đã có mỹ nhân xinh đẹp như vậy, thế nhưng còn muốn tìm người khác thị tắm!"

"Mỹ nhân?"

"Đẹp vô cùng yêu khí, thực là đại mỹ nữ câu hồn người!"

Tay cầm ly trà hơi cứng đờ, Đoan Mộc Ly rũ mắt xuống, thanh âm bình tĩnh, "Ngươi nói như vậy ta làm sao mà biết là ai, ngươi thấy ở nơi nào ?"

Thì ra hậu cung của hắn có rất nhiều vị mỹ nữ như vậy?

Quý Ngừ Hàm càng khinh bỉ hắn, "Ngay tại Bắc ngạn không xa, bên trong một tòa cung điện bị bỏ hoang."

" 'Nàng' đang làm cái gì?"

"Hình như đang thêu."

"Ừm."

Buông ly trà, Đoan Mộc Ly đứng dậy, lên tiếng.

Quý Ngừ Hàm liên tục lui về phía sau, "Ngươi đừng xăng bậy, cái kia... Sau khi thị tắm có thể ảnh hưởng đến giá trị dinh dưỡng, nói không chừng ăn sẽ không có hiệu quả !"

Hu hu...

"Nói cũng đúng, " Đoàn Mộc Ly cười nói, "Vậy trước đừng thị tẩm."

A?

Dễ dàng liền thay đổi chủ ý như vậy?

Quý Ngừ Hàm thực đề phòng nhìn hấn, sẽ không lại có câu tiếp theo gì đó chứ

Đoàn Mộc Ly thật sự đã mở miệng, cũng nói ——

"Quả Quả, người trước tiên ngủ đi, ta muốn đi ra ngoài một chút."

A a a?

Chẳng những không cần nàng thị tẩm, đêm nay còn không cùng nàng ngủ chung một giường?

Hắc hắc hắc... Nàng hiểu rồi.

Chắc đi tìm vị kia đại mỹ nữ áo đỏ kia?

Xem ra sau này kẻ hào sảng này nếu lại có ý niệm gây rối trong đầu, đem vị mỹ nữ áo đỏ kia nhắc tới là được nha.

Quý Ngừ Hàm nháy mắt cảm thấy ánh sáng hy vọng ở trước mắt, hôm nay chạy trốn một lần vẫn là có thu hoạch!

Hắc hắc.

"Tắm qua sau đó nhanh đi ngủ, " Đoàn Mộc Ly cười vỗ vỗ đầu nàng, "Bằng không ta lại thay đổi chủ ý."

Bỏ chạy, Quý Ngừ Hàm dùng tốc độ nhanh nhất rửa mặt chải đầu, sau quay về trên giường.

Đi nhanh, đi nhanh, đi nhanh đi! Đi càng xa càng tốt!

"Quả Quả, " Đoàn Mộc rời chỗ ngồi đến bên giường, xoa nhẹ mặt của nàng, "Đừng nghĩ rằng có thể thoát khỏi ta."

Lần này đương nhiên cũng không thể dễ dàng buông tha nàng như vậy, nhưng mà hấn hiện tại vội vã đi ra ngoài, trước hết để cho tiểu nha đầu này lại thêm một ngày tốt lành đi.

"..."

Khi không hài lòng điểm gì, thì có làm gì cũng vô nghĩa a, nhưng mà lại dễ dàng làm cho người ta hiểu lầm!

Quý Ngừ Hàm mắng ở trong lòng, liền cảm giác tay mình bị người nào đó từ bên trong chặn lấy ra, còn nửa hôn nửa cắn.

Ô... Tay của nàng!

"Người làm gì?" Quý Ngừ Hàm rút tay về, lui đến góc giường.

Đoàn Mộc Ly nở nụ cười, "Thử xem ăn được không."

"..."

"Ăn sống cũng rất ngon, " Đoàn Mộc Ly cười nói, "Ngày mai lại cắn nơi khác thử xem sao."

Quý Ngừ Hàm không ý thức được câu nói này chính là mượn cớ, cảnh tượng sói chân thật...

Nhưng mà nghe nói thế, nàng cũng không nhịn được, dùng sức hướng ra phía ngoài đẩy hấn, "Mau đi ra!"

Ô... Vì sao hôm nay nàng chạy trốn không thành a!

Bật cười xoa mặt của nàng, Đoàn Mộc Ly rốt cục xoay người đi ra ngoài.

Khi bước ra cửa tẩm cung, hấn ngẩng đầu nhìn ánh trăng trên trời, hướng bờ bên kia vẫy tay.

Người luyện võ thị lực so với người bình thường mạnh hơn rất nhiều, cho nên tuy rằng khoảng cách có xa, nhưng ở bờ bên kia, người đang hầu đợi lệnh vẫn có thể thấy chủ nhân ra lệnh.

Đêm nay, trong tứ đại thị vệ thay phiên công việc là Huyền Vũ, rất nhanh hiện lên hồ, hấn khẽ khom người đứng bên cạnh Đoàn Mộc Ly.

Bộ dáng của hần nhìn thực cung kính, thực chuyên nghiệp, kỳ thật hiện tại ở trong lòng hần, tất cả đều là những câu hỏi linh tinh.

Chủ nhân sao lại đi ra ?

Đêm nay không phải muốn... Cái kia?

Sớm biết khúc than đen chính là Quý tiểu thư, bọn họ cũng không phải chịu kích thích lớn như vậy.

Ai.. Màn kịch lúc này nghĩ lại quá kinh hãi !

Nhưng mặc kệ nói như thế nào...

Huyền Vũ có chút muốn khóc, chủ nhân rốt cục cũng đồng ý tìm người thị tẩm !

Đoan Mộc Ly hạ giọng, "Gần đây trong cung lại có động tĩnh gì?"

Huyền Vũ sững sốt.

Chủ nhân hỏi... Không phải ngài đang nghĩ đến sự kiện kia chứ?

Chẳng lẽ khúc mắc năm đó vẫn chưa coi bỏ?

Huyền Vũ nghiền ngẫm tâm tư của chủ nhân, sợ phá hư "Hưng trí" của hần, không dám tùy tiện trả lời.

Đoan Mộc Ly hơi nhú mày, "Quả Quả thấy hần."

Thấy?

Huyền Vũ rùng mình, thần sắc nghiêm túc, "Trong cung gần đây cũng không hề có động tĩnh gì, hần là chỉ có một mình Quý tiểu thư thấy hần."

"Ừm, "Đoan Mộc Ly dừng một chút, "Tập trung bọn họ lại đây."

"Dạ."

Huyền Vũ lập tức trở lại bờ bên kia, đi đem bốn người Chu Tước kêu đến.

Bởi vì tình huống đặc thù, ngay cả Thanh Long đang nghỉ phép cũng theo trở về.

Từ đại thị vệ tề tộ, chờ mệnh lệnh của chủ nhân.

"Các người lưu ở chỗ này, có việc lập tức báo ta trở về."

"Chủ nhân?!"

Bốn người đều là sững sốt, "Ngài..."

Chủ nhân muốn tự mình đi ra ngoài?

Không được, rất nguy hiểm !

Tuy rằng trước kia võ công hai người không khác nhau lắm, nhưng hiện tại...

"Ở lại chỗ này, giúp ta bảo vệ nàng."

Bỏ lại một câu này, Đoan Mộc Ly thi triển khinh công, bay đến bên kia hồ bờ.

Bọn Thanh Long bốn người đành phải theo mệnh lệnh, ở lại tại chỗ bảo vệ cẩn thận.

Ở trong lòng chủ nhân, an toàn của Quý tiểu thư mới là quan trọng nhất.... Ai.

Bốn người liếc mắt nhìn nhau, tâm tình đều có chút nặng nề.

Êm đẹp như thế, chủ nhân cũng tìm được người trong lòng, hần lại xuất hiện?

Đến bờ Hồ Bắc, Đoan Mộc Ly trực tiếp đến tòa cung điện mà Quý Ngũ Hàm ban ngày đi qua.

Bị bóng đêm xâm chiếm, tòa cung điện nhìn vốn đã trống rỗng lại còn hoang vắng, thậm chí còn có một tia quỷ khí dày đặc.

Ở trong sân do dự một lát, Đoan Mộc Ly chung quy không đẩy cửa đi vào.

Vòng hướng khác, hần đi thẳng đến rừng trúc ở hồ Đông, trực tiếp lướt đến phía trước tòa lăng mộ, mới dừng cước bộ.

Đứng đó một lúc lâu, hần khẽ thở dài một cái, "... Hoàng huynh."

Đêm tĩnh lặng không gió, không có thanh âm trả lời hần.

"Hoàng huynh, huynh đang ở đây?" Đoan Mộc Ly lại hỏi một tiếng.

Vẫn như cũ không có người trả lời hần, Đoan Mộc Ly ở trong lòng cười khổ một chút.

Cho dù thật sự có "Ngươi" trả lời, hần làm sao mà biết kia là người hay quý?

"Hoàng huynh, cảm ơn huynh đã không động đến nàng, nhưng mà Quả Quả nhất gan, nếu huynh thật sự đã chết, về sau đừng xuất hiện ở trước mặt nàng."

Dừng một chút, hần ngược mắt cười, "Hoàng huynh, chuyện năm đó là ta nợ huynh, dù huynh còn sống hay là đã chết, có thể bất cứ lúc nào cũng có thể trở về trả thù, nhưng mà nếu huynh dám động đến Quả Quả, ta sẽ không kiêng nể gì tình cảm huynh đệ."

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ẩn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Bồi hoàng thượng lâm triều

Cái gì kêu là bình tĩnh trước bão táp?

Quý Ngừ Hàm hiện tại rốt cục đã hiểu được.

Nhưng "Hiểu được", phải dùng máu và nước mắt của nàng đổi lấy bài học kinh nghiệm !

Hu hu... Nàng là bị buộc hiểu !

Tối hôm qua Đoan Mộc Ly vẫn không trở về, sau khi tiến cung nàng vốn ngủ một giấc cảm thấy an ổn thoải mái.

Kết quả buổi sáng hôm nay... Thảm kịch tại nhân gian đã xảy ra.

Ngủ mơ mơ màng màng, nàng bị người nào đó từ trong chăn ấm lôi ra.

Nhưng mà cũng chỉ là lạnh một chút, nàng lập tức liền rơi vào một "Ổ chăn" khác ấm áp hơn, thoải mái hơn.

Sau nàng chợt nghe thanh âm của ác ma ——

"Tiểu Quả Quả, chờ sau khi thượng triều lại theo ta làm nũng, bằng không thời gian không còn kịp rồi."

A?

Quý Ngừ Hàm sợ tới mức lập tức trợn mắt, phát hiện chính mình lại đang ở trong lòng Đoan Mộc Ly, lại chủ động đưa tay ôm hần.

Ô... Thì ra đây là bộ mặt thật sự của "Ổ chăn" mới!

"Vì sao ngươi không thượng triều!"

Buổi sáng mỗi ngày khi nàng tỉnh lại, đại ác ma giáo hoạt này đều đã đi rồi, cho nên nàng mới cảnh giác thấp như vậy !

"Lập tức phải đi, không phải chờ ngươi thức sao?"

"..."

Quý Ngừ Hàm da đầu run lên, có loại dự cảm bất hảo, "Ngươi vào triều, muốn ta thức dậy làm gì?"

Đoan Mộc Ly ôn nhu vỗ vỗ đầu nàng, "Đương nhiên là cho ngươi theo giúp ta vào triều."

"..." Quý Ngừ Hàm trước mắt đen lại.

"A... Ha ha... Ngươi không phải đã bỏ ý tưởng này rồi sao?"

"Tiểu Quả Quả, "Đoan Mộc Ly cười vòng quanh đầu nàng đùa tặc, "Ngươi không thành thật, muốn chạy trốn, không phải ngươi sẽ cho rằng ta sẽ không phạt ngươi chứ?"

"..." Hu hu, cuộc đời không nên mang theo trở trêu như vậy !

Kẻ thù trước mặt xảo quyết lại quá mạnh, phản kháng không có hiệu quả...

Cho nên Quý Ngừ Hàm bị cứng rắn buộc thay quần áo, theo hấn xuất môn.

Dọc theo đường đi, Quý Ngừ Hàm nhìn thấy tường đã muốn đụng, nhìn thấy hồ đã muốn nhảy.

Hu hu, để cho nàng hôn mê đi!

Đáng tiếc vẫn như cũ không có hiệu quả...

Đoan Mộc Ly mỗi lần cũng không ngăn cản nàng, thẳng đến lúc nàng sắp đụng, hoặc là sắp nhảy vào hồ, mới đem người bắt trở về.

Sau đó hấn dùng một câu thành công đánh mất suy nghĩ không thành thật trong đầu Quý Ngừ Hàm——

"Tiểu Quả Quả, chờ ngươi hôn mê, ta có thể tùy theo lòng mình."

"..." Hu hu... Nàng thành thật được chưa...

Khi sắp bước vào cung điện lâm triều, trước mắt Quý Ngừ Hàm đen lại.

"Ta cứ như vậy mà đi vào?"

"Ừ." Đoan Mộc Ly tâm tình rất tốt gật đầu.

"..." Hu hu, lần trước dù sao cũng còn có cái chắn bông bọc nàng!

"Cái kia..."

Quý Ngừ Hàm cười gượng hai tiếng, "Không bằng ngươi lại dùng chăn đem ta bọc lại đi."

Vỗ vỗ đầu nàng, Đoan Mộc Ly cười đến thực ôn nhu, "Ta sợ ngươi không thở được."

"Không có việc gì, không có việc gì, ta hô hấp tốt lắm! Cho dù ngươi lấy túi tiền đem ta bọc lại cũng không có vấn đề gì!"

Chỉ cần đừng để cho nàng phơi bày ở trong tầm mắt mọi người là tốt rồi a... Quý Ngừ Hàm trông mong nhìn hấn.

Hu hu, nàng cũng đã chịu nhục như vậy, hấn ngẫu nhiên thiện lương một chút, đừng đối trả như vậy, ác ma như vậy !

Đoan Mộc Ly nở nụ cười, xoa xoa tóc của nàng, "Tiểu Quả Quả, sợ ngươi thở không được là giả, kỳ thật ta muốn trừng phạt, trừng phạt ngươi."

"..." Quý Ngừ Hàm cảm giác linh hồn nhỏ bé của mình sắp... Hông mất.

Nàng thu hồi lời nói lúc trước, về sau hấn vẫn cứ đối trả giống như trước đi!

Quý Ngừ Hàm nhận định đây sẽ là một chuyến lâm triều động kinh.

Bận nhất hấn không phải là đại quan triều thần nhiều trọng trách, mà là Thái y tới cứu người...

Cuộc đời a... co giật, co giật, cứ co giật, cả đời cũng liên nhanh chóng trôi qua.

Hu hu...

Nhưng ngoài dự kiến của nàng, nàng bị Đoan Mộc Ly mạnh mẽ kéo ngồi ở trên long ý, nhận bách quan quý lạp, thế nhưng một người co giật cũng không có.

Kỳ thật cũng không phải...

Vậy có lẽ là một loại hình thức co giật khác.

Mặc kệ bình thường lúc đi đường uy vũ hay tuyệt đối là phong cách nho nhã, hiện tại bách quan đứng phía dưới, khuôn mặt đều giống như cùng một khuôn mẫu khắc ra ——

Hai mắt sáng loáng, mặt đầy sắc hồng, cơ bắp trên mặt co rúm, hai tay nắm chặt, làm trạng thái chuẩn bị gào thét.

Đây là tình huống gì...

Quý Ngừ Hàm đồng tình với bọn họ.

Cái kia... Tận tình co giật đi, đừng nghẹn!

Nhưng mọi người vẫn không co giật...

Phải nói lâm triều hôm nay không giống với bình thường, chẳng qua là khi đại thần thượng tấu, lúc nói chuyện thanh âm có chút đồng dạng, hơn nữa tất cả đều không nhìn Đao Mộc Ly, ánh mắt xảo quyết nhìn chăm chăm vào Quý Ngừ Hàm.

Quý Ngừ Hàm có cảm giác bị ánh sáng đèn huỳnh quang vây quanh...

Ồ, không phải nàng hại bọn họ, nàng cũng là bị ép buộc vào triều!

Không khí quý dị lúc lâm triều chấm dứt, chẳng qua...

Vận rủi của nàng còn chưa chấm dứt!

Thời điểm bãi triều đương nhiên là Hoàng Thượng rời đi trước, các đại thần có thể tùm năm tùm bảy nói chuyện phiếm, chậm rãi thông thả đi ra cung.

Nhưng hôm nay...

Mọi người ngay cả thảo luận cũng không có, hành động thống nhất, Đao Mộc Ly chân trước vừa bước ra, bách quan liền cũng lao ra cửa, bọn họ đi theo phía sau.

m thanh này, cũng quá lớn...

Hu hu, các người đây là đi du ngoạn sao!

Thức dậy vào triều sớm như vậy, không thoải mái thì về nhà ăn cơm nghỉ ngơi, vì sao phải đi theo phía sau bọn họ a... Ô.

Giờ khắc này, Quý Ngừ Hàm vô cùng hy vọng mình là con rùa nhỏ.

Ít nhất còn có thể có cái mai rùa chắc chắn ở phía sau lưng... Nàng cảm thấy lưng của mình đã muốn sắp bị nhìn xuyên qua, khóc.

Quý Ngừ Hàm nghĩ như thế nào cũng không hiểu bách quan đang kích động cái gì, hơn nữa dọc theo đường đi, bọn cung nữ thái giám nhìn thấy bọn họ cũng đều ngăn cả người, lập tức theo thói quen nghe ngóng tình huống của chủ nhân.

Một trận thanh âm thảo luận "Ông ơng ông", kích động càng nhiều người...

Tốt xấu gì nàng cũng là nhân vật chính, hẳn nên nói cho nàng chuyện này có gì kích động a!

Hay là kỳ thật mọi người cũng đã sớm đối với Đao Mộc Ly bất mãn, hiện tại nhìn thấy có người không liên quan cùng hắn vào triều liền đi ra, nhận định đầu hắn nhất định xuất hiện vấn đề.

Cho nên... Mọi người đang cao hứng có thể tạo phản được rồi?

Vậy vì sao phải nhìn nàng a...

Quý Ngừ Hàm không nói gì mãi miết nắc nhen, chỉ có thể xin giúp đỡ nhìn Đao Mộc Ly vốn không có khả năng có thiện tâm.

"Ta muốn về tẩm cung..."

Hu hu, nàng trước kia quả thực chính là đang ở trong phúc mà không biết hưởng!

Ở hoàng cung này, ai ai cũng không bình thường, tẩm cung không có người quấy rầy quả thực chính là thiên đường!

Đao Mộc Ly cúi đầu cười cười, ôn nhu vỗ vỗ đầu nàng, "Ngoan, còn chưa đi xong một vòng đâu."

"..."

Quý Ngừ Hàm khóe miệng run rẩy, "Một vòng? Một vòng hoàng cung sao?"

"Đương nhiên."

"A... Ha ha... Cái kia, Hoàng Thượng, nhà của ngài rất lớn a, đi như vậy không thích hợp..."

Hu hu, nàng không muốn đi một vòng hoàng cung dọa người đâu mà!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ấn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Vì nữ nhân mà đập đầu vào tường

"Một sao?"

Đoan Mộc Ly dừng chân, ôn nhu cười mở ra hai tay, "Ta đây ôm người đi."

"..." A a aaaa...

Bình tĩnh, bình tĩnh! Nàng đánh không lại hắn!

Quý Ngữ Hàm quyết định, đêm nay trước đem hắn giết, sau đó chạy trốn!

Hai người, một ôn nhu như nước, một đặng đặng sát khí đối diện nhau, mọi người nhìn thấy vui mừng không thôi.

Ánh mắt nhìn nhau trao đổi... Bao hàm cảm tình khắc sâu a!

Các lão thần đều muốn nước mất lưng trông, thì ra Hoàng Thượng thật sự coi bỏ khúc mắc, nguyện ý tiếp nhận nữ nhân.

Sớm biết rằng sẽ có kết quả như vậy, đoạn thời gian lúc trước bọn họ có bị co giật thêm vài lần cũng không một câu oán hận!

Lượng ánh mắt quý dị lại đồng loạt ném vào Quý Ngữ Hàm.

Kỳ thật nếu nàng nhìn kỹ sẽ phát hiện, trong ánh mắt này rõ ràng viết chính là ——

"Đồng chí, ta rốt cục tìm được người!"

...

Một vòng hoàng cung cũng không cần, Đoan Mộc Ly mang theo nàng ở trong hoàng cung biểu diễn chỉ đi một lần, xác định mọi người trong cung đều thấy hết một màn này, vừa lòng.

Lòng tràn đầy bi phần Quý Ngữ Hàm rốt cục cũng được phép ăn bữa sáng.

Đương nhiên, Đoan Mộc Ly cũng muốn cùng nàng ăn chung.

A a a... Tra tấn sau đêm nay sẽ chấm dứt!

Chờ hắn ngủ say, nàng liền thay trời hành đạo! Hắc hắc hắc...

"Quả Quả," Đoan Mộc Ly đột nhiên mở miệng, "Ngày hôm qua cái người mặc y phục màu đỏ có nói chuyện cùng người ko?"

"Không có." Quý Ngữ Hàm đang nghĩ nên hạ đao từ chỗ nào.

Đoan Mộc Ly cười cười, "Nếu lại nhìn thấy hắn, đừng đề ý tới hắn nữa."

"Vì sao?"

Lực chú ý của Quý Ngữ Hàm quay về cuộc nói chuyện.

Ngữ khí của hắn, so với bình thường còn chân thật hơn.

Đoan Mộc Ly vỗ vỗ đầu nàng, "Hắn rất nguy hiểm."

Nguy hiểm?

Không phải sủng phi của Đoan Mộc Ly sao?

Quý Ngừ Hàm thực hoài nghi, hay là đang cố ý hù dọa nàng?

"Nàng là ai vậy?"

Đoan Mộc Ly không tính giấu giếm nàng, ăn ngay nói thật, "Hoàng huynh của ta."

Hoàng, hoàng "Huynh" ?

Quý Ngừ Hàm roi lệ, "Hắn là nam nhân?"

Hu hu, mọi người ở nhà này là gì thế...

Đi? Không đúng.

"Sao chưa từng thấy qua hắn?"

Nếu quả thật là hoàng huynh của hắn, vậy cũng là Vương gia, sao lúc mở tiệc chiêu đãi Thụy vương gia, hắn không lộ diện?

Đoan Mộc Ly thực bình tĩnh trả lời, "Bởi vì hai năm trước, hắn đã chết."

Một trận gió lạnh thổi qua...

Hu hu... Quý Ngừ Hàm mặt mũi trắng bệch, không nên mang theo hù dọa người như vậy.

"Ta ngày đó rõ ràng là thấy nàng... Hắn, giống như người mà..."

Ồ... Quý không phải cần biến ra khuôn mặt khủng bố mặt sao? Vậy kỳ thật là người...

Đoan Mộc Ly trấn an vỗ vỗ đầu nàng, "Năm trước cũng có người gặp qua hắn, cũng vẫn giống như trước kia, kỳ thật ta cũng không biết hắn còn sống hay là đã chết."

Quý Ngừ Hàm vừa sợ hãi vừa kinh ngạc, "Làm sao có thể ngay cả chuyện này cũng không rõ? Hắn mất tích ở trên chiến trường?"

"Không phải, hắn tự sát, "Đoan Mộc Ly dừng một chút, "Ngay ở trước mắt ta."

"..."

Là nhìn sai sao? Sao lại nghe giọng điệu của hắn kỳ quái như vậy?"

"Người nhìn thấy là tòa cung điện của hắn, trước kia vị hôn thê của hắn ở, chết ở trước đêm bọn họ thành thân."

Đoan Mộc Ly giương mắt nhìn nàng, "Người là ta giết."

"..." Quý Ngừ Hàm sợ run cả người.

Hắn có thể đổi phương thức kể chuyện khác hay không... Loại phương thức tự thuật này thực dọa người a...

"Vị, vì sao?"

Đoan Mộc Ly đột nhiên nở nụ cười, "Tiểu Quả Quả, người không nên đem ta trở thành đại ma đầu tùy tiện giết người."

Ách...

Hình như đúng. Sao nàng lại hỏi nguyên nhân?

"Có thể là ta bị dọa đến hồ đồ." Quý Ngừ Hàm đoán.

Hắn thấy tiểu nha đầu này đã có chút tin nhiệm hắn.

Trong lòng Đoan Mộc Ly đột nhiên ảm áp một chút, cười kéo tay nàng qua, "Cẩn một chút, bằng không không có sức kể chuyện."

"..."

"Vị hôn thê của hoàng huynh họ Tề, Tề Mị Nhi, ba người chúng ta vốn là cùng nhau lớn lên, theo lời của nàng ấy, là nàng ấy nhận lầm tình cảm, nàng ấy

kỳ thật liền xem hoàng huynh là ca ca, người chân chính trong lòng là ta."

"..." Rất cầu huyết, "Cái kia... Nàng ấy thẳng thắn nói rõ ở trước tân hôn đêm?"

"Đúng, " Đoan Mộc Ly cúi đầu cầm đầu ngón tay nàng chơi, "Hoàng huynh từ nhỏ cùng chiều nàng ấy, Mị Nhi tính tình vốn có chút nuông chiều, sau lại càng bị hấn cùng chiều mà không quan tâm đến cảm nhận của người khác, làm việc không lo lắng hậu quả."

Quý Ngừ Hàm đối với chuyện năm đó vô cùng hiểu kỳ, nhưng hiện tại nàng càng quan tâm là ——

"Đừng chơi tay của ta!"

Nhưng móng vuốt sói Đoan Mộc Ly lôi kéo tay nàng không để ý, còn nắm cùng một chỗ lắc lắc.

"..." Kẻ hảo sắc này hôm nay thực quý dị.

Quý Ngừ Hàm vô cùng cảnh giác.

Tuy rằng hấn luôn luôn làm việc kỳ quái, nhưng hôm nay động tác sắc lang của hấn giống như đặc biệt nhiều hơn?

Vì thế đôi tay nhỏ Quý Ngừ Hàm liền cùng móng vuốt sói Đoan Mộc Ly triển khai giằng co đại chiến...

Nhưng mà ký ức Đoan Mộc Ly còn đang tiếp tục diễn ra bình thường.

"Đêm đó nàng ấy gọi người tới tìm ta, nói là thân phận sau khi thành thân sẽ không còn giống lúc trước, cho nên chuẩn bị rượu ngon, ba người chúng ta sẽ rất vui vẻ."

Ừ, đêm độc thân trước khi kết hôn.

Quý Ngừ Hàm gật đầu, lấy có thật tốt.

"Sau khi tới mới phát hiện hoàng huynh không có ở đó, lúc nàng ấy biểu lộ tâm tư, còn muốn chứng minh ta đối với nàng ấy kỳ thật có tình yêu nam nữ."

Cái gì?

Nga... Nói cho cùng mịt mờ, khụ.

Quý Ngừ Hàm đã trải qua quá trình từ mờ mịt đến ngộ đạo.

Nói vậy phương pháp chứng minh có vẻ... Trực tiếp quá.

Trên đầu Quý Ngừ Hàm chảy giọt mồ hôi lạnh, đây chính là vị đệ đệ hôn phu của mình, nhưng mà lại ở trước đêm tân hôn...

"Sau đó đã xảy ra chuyện gì?"

"Vốn cũng không có gì, ta chỉ là muốn cự tuyệt nàng ấy, nhưng mà sau đó ta lại nổi cơn điên."

??? Quý Ngừ Hàm nghe không hiểu ra sao, tay kéo mạnh về phía sau.

Bệnh chó dại?

Cổ đại không có vắc-xin phòng bệnh...

"Tiểu Dật chắc đã nói qua với nàng, ta trước đây bị thương quá nặng, uống qua rất nhiều loại dược, ngày đó nàng ấy trong phòng bỏ chút xuân dược hương, Thái y nói là dược bên trong máu của ta kết hợp lại, tạo nên phản ứng."

Ách... Quý Ngừ Hàm sững sốt, thật không hay ho.

"Sau đó thì..." Nàng thật cẩn thận hỏi.

"Chuyện sau đó ta không có ấn tượng, lúc tỉnh lại, bốn người Thanh Long đều bị ta đá thương, Tề Mị Nhi cũng đã chết, hoàng huynh đuổi tới, cùng bọn người Thanh Long chế ngự ta, bằng không người chết còn có thể nhiều hơn."

"..." Aiiiiii.

Ở trong lòng nàng Đoan Mộc Ly vẫn thực đáng giận bỗng trở nên đáng thương, Quý Ngừ Hàm không náo loạn, vỗ vỗ móng vuốt sói của hấn, muốn an ủi hấn.

Trên thực tế... Suy nghĩ của đại sói hoang giáo hoạt dị thường khác xa người thường.

"Aiiii..."

Thở dài một tiếng, Đoan Mộc Ly thuận thế đem Quý Ngữ Hàm ôm lại, vùi đầu vào cổ của nàng.

"..." Được rồi, hắn đang thương tâm, để cho hắn ôm một chút.

Quý Ngữ Hàm cũng không giãy dụa, còn đưa tay an ủi vỗ vỗ hắn.

"Người không nói cho hoàng huynh người tình hình thực tế sao?"

"Ta nói, nhưng mà hắn không tin ta."

"... Cái kia, hay là người xích ra trước đi."

Cảm giác nói như vậy rất kỳ quái a... Mặt Quý Ngữ Hàm chậm rãi đỏ.

"Hoàng huynh thực yêu Tề Mị Nhi, ngày đó người nhìn thấy hắn cảm xúc thù vẫn chưa thù xong, chính là Mị Nhi thù."

Được rồi, có thể hắn đã rơi vào hồi ức, không nghe thấy nàng nói cái gì.

Quý Ngữ Hàm đành phải nín thở ngưng thần, tận lực bình tĩnh tiếp tục nghe hắn nói.

Cũng chính là người nọ dựa vào cổ nàng, khi nói chuyện khí nóng còn thổi qua làn da của nàng, cảm giác rất kỳ quái.

Không sao, coi như là con chó được rồi...

"Hắn căn bản là không tin ta nói, cứ cho rằng ta cố ý giết nàng ấy."

Ai..

Suy nghĩ của Quý Ngữ Hàm lại bắt đầu đi theo hồi ức của hắn.

Tề Mị Nhi ngay trước hôn lễ mới hiểu rõ được suy nghĩ thật sự của nàng ấy, càng đừng nói hoàng huynh của Đoan Mộc Ly.

Kia chính là vị hôn thê thanh mai trúc mã của hắn, hắn làm sao có thể dễ dàng tin tưởng nàng đột nhiên yêu chính đệ đệ của mình, còn có ý đồ quyến rũ Đoan Mộc Ly?

Aiiii.

"Sau đó?"

"Sau đó hoàng huynh ai khuyên cũng không nghe, muốn đem bài vị của Tề Mị Nhi cưới về, hơn nữa những lễ nghi cần thiết đều không thiếu."

Đoan Mộc Ly dừng một chút, "Ngày đó hắn đến đây mời rượu ta, mọi người vẫn nghĩ hắn sẽ trả thù ta... Không nghĩ tới chính hắn uống rượu độc, ở trước mặt ta tự sát."

Đoan Mộc Ly cười khổ một chút, "Hoàng huynh nhất định là rất hận ta, muốn cho ta cả đời lương tâm bất an."

Ngẫm lại ngày đó nhìn thấy người đó một thân y phục đỏ thẫm ^

Quý Ngữ Hàm nhớ lại có chút run run, thì ra là hi phục.

Anh em trong nhà cãi cọ nhau, bị kịch a... Ai, rõ ràng là hiểu lầm, thế nhưng lại biến thành kết quả như vậy.

Quý Ngữ Hàm vỗ vỗ hắn, "Đừng khổ sở, hắn đã chết nhất định cái gì cũng đều đã biết, sẽ không trách người."

"Người nhìn thấy hắn, giống như không trách ta sao?"

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ăn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Như vậy cho nên coi như đã gả!

Ách...

Quý Ngừ Hàm nhớ lại một chút.

Ngày đó là vì bị dung mạo mỹ nhân áo đỏ làm kinh sợ, không nhớ được bao nhiêu.

Kỳ thật... Mi tâm hoàng huynh Đoan Mộc Ly mang theo chút tàn bạo a.

Quý Ngừ Hàm nghĩ mà sợ run cả người.

Nói như vậy kỳ thật ngày đó nàng thiếu chút nữa đã đánh mất mạng nhỏ?

"Đừng sợ, " Đoan Mộc Ly trấn an nàng, "Ta sẽ không để cho ngươi có chuyện."

"... Đúng vậy, nếu ta có chuyện gì thì ngươi cũng không có thức ăn..."

Quý Ngừ Hàm vội vàng sửa lại lời nói cho khác nghĩa, nói một phiên bản "Chính xác".

Đoan Mộc Ly bật cười ôm thắt lưng của nàng, "Tiểu Quả Quả, ngươi thật đáng yêu."

Bình tĩnh, bình tĩnh, những lời này có ý là "Nhìn cũng ăn rất ngon".

Ở trong lòng lại một lần "Phiên dịch" lời của hắn, Quý Ngừ Hàm cảm thấy không thích hợp.

"Sao ngươi còn cười được?"

"Vì sao cười không được?"

"... Ngươi vừa rồi đang nhớ lại, không phải nên rất khổ sở sao?"

Đó cũng không phải là ký ức vui vẻ gì, cho dù Đoan Mộc Ly không giống người bình thường, cũng sẽ lưu lại bóng ma tâm lý.

"Tâm tình ta không tốt, cho nên mới muốn tìm chuyện có thể làm cho lòng ta tốt một chút."

Kỳ thật cũng đủ loại dấu hiệu cho thấy hoàng huynh của hắn căn bản không chết, bằng không tâm tình của hắn cũng sẽ không nhẹ nhàng như vậy.

"..." Quý Ngừ Hàm nổi giận.

Dùng sức muốn đẩy hắn ra, "Ngươi cố ý chiếm tiện nghi của ta!"

A a a... Nàng không bao giờ cùng giải quyết mọi chuyện với tên đại lừa đảo này nữa!

Đoan Mộc Ly cũng không buông tay, ngược lại càng ôm nàng chặt hơn, "Ngươi là của ta, vì sao không thể ôm?"

"... Ai nói ta là của ngươi!"

Đoan Mộc Ly rớt cục như Quý Ngừ Hàm mong muốn đem đầu từ cổ của nàng nâng lên, cười mở miệng.

"Ngươi đã gả cho ta, vì sao không là của ta?"

"..." Quý Ngừ Hàm không chế xúc động muốn một chưởng đập tới.

A a a... Không được cười nữa!

Hiện tại thực sự đang là cuộc nói chuyện nghiêm túc, không thể dùng mỹ nam kế mê hoặc nàng!

Quý Ngừ Hàm đem biểu tình hung ác nhất, nghiêm túc nhất, "Ai nói ta gả cho ngươi!"

"Buổi sáng ngươi cũng đã theo ta vào triều, " Đoan Mộc Ly cười nói, "Hiện tại chỉ là thiếu một nghi thức mà thôi, nhưng mà mọi người đều biết thân phận của ngươi rồi."

Trước mắt xuất hiện vô số ánh sao, phản ứng quái dị của các đại thần lúc trước đang hiện lên trước mắt, dự cảm mãnh liệt không rõ làm cho Quý Ngừ Hàm... Hôn mê.

Đoan Mộc Ly tâm tình vô cùng tốt ôm lấy tân hôn nương tử ngất xỉu, hướng ngự thư phòng đi tới.

Đọc theo đường đi, một màn thu hoạch vô số ánh mắt "Ấm áp".

Các cung nữ đều hâm mộ nhìn Quý Ngừ Hàm "Hạnh phúc" ở trong lòng Đoan Mộc Ly "Từ từ nhắm hai mắt".

Hoàng Thượng thật sẵn sàng a, ngay cả đường đi cũng đều không nề để cho nương nương đi, còn phải bế nàng.

Đúng vậy, 'Nương nương'.

Trong cảm nhận của mọi người, danh phận của Quý Ngừ Hàm đã được xác định...

Đến cửa ngự thư phòng, Tiểu Dật đã trông mong chờ ở cửa.

"Phụ hoàng, phụ hoàng, người đem thức ăn tỳ tỳ về rồi!"

Đoan Mộc Ly bảo thủ hạ lấy một ghế dựa ra, sau đó cười nhắc nhở Tiểu Dật, "Còn gọi tỳ tỳ? Con nên sửa lại."

"A? Gọi là phi gì đó thật khó nghe nha..." Tiểu Dật mất hứng.

Sau hần đề nghị, "Gọi Thức ăn nương được không?"

"Có thể." Đoan Mộc Ly chấp nhận đề nghị vô lương này.

Đem Quý Ngừ Hàm đặt ở bên trong ghế dựa, Đoan Mộc Ly vào thư phòng, chỉ chốc lát sau, cầm một bức thêu ảnh của mình đi ra, đặt ở trong tay Quý Ngừ Hàm.

"Tiểu Dật, biết nên làm như thế nào chứ?"

"Biết!"

Tiểu Dật cười hắc hắc, đem một viên đường bỏ vào miệng, hai má hồng hồng gật đầu, "Phụ hoàng, người đi làm việc của người đi, nơi này cứ giao cho con!"

... Quý Ngừ Hàm thật sự choáng váng hoàn toàn.

Cho nên tới bây giờ nàng cũng chưa tỉnh, không biết mình lập tức sẽ rơi vào hai ma quỷ của phụ tử này...

Khụ, kỳ thật nàng đã sớm rơi vào rồi, vẫn không trốn được...

Chờ Đoan Mộc Ly vào ngự thư phòng, Tiểu Dật nhìn trái nhìn phải, cảm thấy không quá vừa lòng.

Cho nên hần chạy vào ngự thư phòng, bùng ly trà đi ra, sau chấm vài giọt nước trà, chạy đến khoe miệng Quý Ngừ Hàm...

Huyền Vũ một lòng canh giữ ngoài cửa, đột nhiên bắt đầu đồng tình với Quý Ngừ Hàm.

Chủ nhân cùng chủ nhân Tiểu Dật... Aiiii,

Đang là ban ngày, ngoài cửa ngự thư phòng tự nhiên sẽ có người đi lại.

Nếu là bình thường, mọi người sợ ầm ỹ đến Đoan Mộc Ly, không ai dám tùy tiện dừng lại, nói chuyện ở bên ngoài ngự thư phòng.

Nhưng mà hôm nay... Coi như ngày hi.

Hơn nữa Quý Ngừ Hàm nhắm mắt lại ngồi ở trên ghế dựa ngay cửa ngự thư phòng... Rất kỳ quái.

Có một tiểu cung nữ hơn mười tuổi thật sự kiềm chế không được lòng hiếu kỳ, hạ giọng hỏi.

"Tiểu con riêng, nương nương đang ngủ sao? Như vậy dễ bị cảm lạnh a."

Đây cũng không phải bọn họ dám bắt kính đối với chủ nhân, nếu bọn họ không kêu như vậy... Tiểu Dật sẽ đánh bọn họ, aiiii.

Tiểu Dật vô cùng nhu thuận tròn ánh mắt, "Nương đang nhìn ảnh thêu của phụ hoàng, nhìn xong đã bị mê ngất thôi."

Nói xong ngón tay mập mập hướng trên khoe miệng Quý Ngừ Hàm phát ra ánh sáng. "Ngươi xem, còn chảy nước miếng!"

"Nga..."

Tiểu cung nữ vô cùng kinh ngạc, bình thường nhìn nương nương giống như không thích Hoàng Thượng a, lúc trước bọn họ còn đoán Hoàng Thượng là

cường bức đem người bắt về.

Nhưng mà nghĩ lại, nàng "tĩnh ngộ".

Cũng đúng, bộ dạng Hoàng Thượng thật đẹp, người lại sẵn sóc ôn nhu, nương nương nhất định là da mặt mỏng, nương nương để cho mọi người thấy tâm tư của nàng, cho nên cố ý biểu hiện không thích Hoàng Thượng.

"Nghĩ thông suốt " điểm này, tiểu cung nữ vô cùng hưng phấn muốn đi đem tin tức tốt này truyền ra, thăm hỏi một chút rồi vui vẻ chạy đi.

Tiểu Dật vẫn canh giữ ở bên người Quý Ngữ Hàm, mỗi người đi qua, hần đều ngoan ngoãn đem "Sự thật" Giải thích một lần, nửa điểm không kiên nhẫn đều không có.

Đương nhiên sẽ không phải không kiên nhẫn a...

Lúc Quý Ngữ Hàm tỉnh lại, vừa vặn nghe được thanh âm trẻ con của Tiểu Dật đang cùng người khác nói lời này.

Tiểu Dật nói ai thế? Háo sắc như vậy.

Khi mở mắt, nàng chỉ nhìn thấy bóng dáng một tiểu cung nữ đang bị kích động.

Nhưng cúi đầu liền thấy...

ơ! Thêu cái gì đây?

Gió thổi qua, khóe miệng cảm giác lạnh lạnh...

Quý Ngữ Hàm sờ sờ bên miệng, trước mắt đen lại, hận không thể lại ngất xỉu.

"Tiểu, Tiểu Dật, ngươi vừa rồi nói với người kia... Sẽ không phải ta chứ?"

"Chính là nương "

Tiểu Dật nhào qua, hôn nàng một cái, ngoan ngoãn kêu, "Thức ăn nương."

"..." Quý Ngữ Hàm một hơi nuốt nửa thớ không được.

Hu hu... Cuộc đời rất u ám !

"Tiểu Dật, đừng nói lung tung... Ta với phụ hoàng ngươi không có quan hệ!"

"Nhưng ngươi cũng đã cùng phụ hoàng lâm triều rồi."

"... Vậy nói lên điều gì?" Quý Ngữ Hàm run sợ trong lòng hỏi.

Roi nước mắt, nàng giống như... Roi vào bên trong cạm bẫy?

"Đương nhiên là có quan hệ a! Tề Loan quốc chúng ta chỉ có hoàng hậu mới có thể cùng Hoàng Thượng lâm triều, bằng không tùy tiện ngồi trên long ý, phải chém đầu !"

"... Ta, ta lần trước cũng bị hần mang theo!"

"Nhưng lần trước thức ăn nương là bị phụ hoàng ôm, không tính ngồi trên long ý."

Quý Ngữ Hàm ôm một tia hy vọng hỏi, "Người không thể, vậy hoa quả cũng không thể sao..."

Hu hu, đến lúc này, cứ tận tình đem nàng trở thành Tiên Hạc quả đi, nàng một chút cũng không ngại!

"Hoa quả đương nhiên có thể." Thanh âm Đoan Mộc Ly vui vẻ vang lên ở phía sau nàng.

Hu hu, nàng mới không tin tên gian ác này sẽ giúp nàng nói chuyện!

Quý Ngữ Hàm xoay người, vô cùng bị phần giận dữ trừng mắt nhìn nam nhân tuần tú.

"Nhưng mà nếu ngươi có thể chứng minh mình là hoa quả thì mới được."

Đoan Mộc Ly cười kéo nàng qua, "Quả Quả, để cho ta cắn một miếng."

"Xấu hổ, xấu hổ, xấu hổ!"

Tiểu Dật đưa tay che mặt, ánh mắt quay tròn theo giữa khe hở lộ ra, "Phụ hoàng muốn hôn thức ăn nướng!"

"..." Hu hu, Tiểu Dật, không cần ngại báo trước !

Quý Ngừ Hàm vội vàng đẩy nam nhân thật muốn cắn người ra, "Chuyện này không tính toán gì hết! Ta căn bản là không biết chuyện gì! Người đây là lừa hôn! Ta muốn cùng những người khác trong cung vạch trần người!"

Đoan Mộc Ly ôn nhu cười cười, vỗ vỗ đầu nàng, "Vừa rồi Tiểu Dật nói những gì, hẳn là đã truyền khắp cả tòa hoàng cung."

"..." Hu hu...

Nàng muốn trả thù, trả thù!

Ách...

Nghĩ đến trả thù, Quý Ngừ Hàm đột nhiên cứng đờ.

Nguy rồi, ngày hôm qua kêu các cô nương của Vũ Linh Phường hỗ trợ đem bao vải nhỏ ra ngoài.

Hu hu, khi đó nàng nghĩ rằng mình sẽ thành công chạy ra!

Cái này thâm rồi... Hu hu, có thể bị ném vào trong nồi nấu lập tức hay không?

Nghĩ vậy, Quý Ngừ Hàm ngay cả tâm tư phản kháng đều không có.

Dù sao cũng là Đoan Mộc Ly đang chinh nàng thôi, cũng không phải thật sự muốn kết hôn với nàng.

Trước mắt chạy thoát thân mới là quan trọng hơn!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ăn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Tập tranh bí mật của hoàng thượng

"Hắc... Cái kia, gà thì gà."

Quý Ngừ Hàm cười gượng hai tiếng, "Hoàng Thượng, người bề bộn nhiều việc? Ta đây không quấy rầy, ta tự mình về tắm cung."

Đoan Mộc Ly hoài nghi nhún mày, tiểu nha đầu này đã làm chuyện gì đuổi lý rồi?

"Chủ, chủ nhân..." Chu Tước thanh âm run run đột nhiên gia nhập bọn họ nói chuyện.

Hắn từ xa xa chạy tới, khi đi qua bên người Quý Ngừ Hàm, còn nhìn nàng một cái.

Quý Ngừ Hàm thấy, đều cảm thấy... ánh mắt kia chính là "Ca ca đang cầu phúc cho người"..

Hu hu, nhất định là bại lộ rồi!

Quý Ngừ Hàm muốn bỏ chạy, đáng tiếc bị Đoan Mộc Ly mặt vẫn mang mỉm cười kéo lại.

"Chuyện gì?"

Chu Tước run một chút, đưa qua một chồng giấy, "Trong kinh thành hiện tại đang bán cái này rất đắt khách... Thuộc hạ thu hồi về."

Kỳ thật bên ngoài đã muốn cướp đến điên rồi, bọn họ bỏ ra không ít sức lực, cũng chỉ cướp về một bộ phận nhỏ... Thiếu chút nữa bị móng tay của các tiểu thư cào chết.

Ồ...

Chạy cũng chạy không được, Quý Ngừ Hàm chỉ có thể roi lệ nhìn trong tay Đoan Mộc Ly là "Kiệt tác" của mình.

Kỳ thật đó là một tập tranh...

Đầu đề, có tên “Mỹ nam đang ẩn nấp bên trong hoàng thượng—— Vén lên bí mật chân thật của Đoan Mộc Ly 》.

Kỳ thật nàng chỉ đưa ra đầu đề để thu hút người đọc, không vén lên bí mật gì, thật mà.

Xem vài tờ Chu Tước cướp về sẽ biết ——

"Mỹ nam mị nhân đồ", "Mỹ nam dục đồ", "Mỹ nam thay quần áo đồ"...(tranh vẽ mỹ nam xinh đẹp, mỹ nam tắm, thay đồ)

Đoan Mộc Ly cúi đầu lật xem một chút, ngẩng đầu, vô cùng ôn nhu vỗ vỗ đầu Quý Ngữ Hàm

"Tiểu Quả Quả, kỹ thuật vẽ tranh rất tốt."

"..." Ô, nàng có học qua về...

Nhưng nàng hiện tại thật hy vọng mình về không đâu vào đâu, không cần giống như bây giờ, vừa thấy biết đó là mặt của Đoan Mộc Ly a!

"Quả Quả, " Đoan Mộc Ly làm cho nàng cúi đầu nhìn mấy bức họa kia, "Mặt rất giống, dáng người hoàn toàn không giống lắm."

Nàng vốn cũng không biết dáng người của hấn a... Ô.

"Ta muốn về tâm cung." Quý Ngữ Hàm đáng thương nói.

"Được, đi về trước đi."

Đoan Mộc Ly ôn nhu vỗ vỗ đầu nàng, "Chờ ta trở về, nói cho người đáng người hấn nên về như thế nào, người về lại cho ta một lần nữa."

"..."

"Muốn nhìn bây giờ sao?"

Đoan Mộc Ly đối với Quý Ngữ Hàm đã hóa thạch lộ ra nụ cười sùng nịch, "Được, nghe lời người."

Nói xong liền nâng tay, làm bộ muốn tháo vạt áo...

Quý Ngữ Hàm trước mắt đen lại, vội vàng đề tay hấn, "Không cần! Ta không vội, người làm việc của người đi!"

Hu hu... Nàng phải chạy trốn! Bằng không đêm nay sẽ bị buộc chờ xem Đoan Mộc Ly cởi sạch...

Rời khỏi ngự thư phòng, Quý Ngữ Hàm phải nói là khóc chạy.

Nhìn chung quanh, nàng phát hiện Đoan Mộc Ly không phải người đi theo mình.

Hiện tại bỏ chạy?

Vừa rời ở trong hoàng cung đi một vòng, đại khái phương hướng nàng có thể hiểu rõ, hiện tại...

"Cục than nhỏ!"

Hiện tại đi trộm một bộ quần áo cung nữ?

Nhưng người trong cung cơ bản đều biết nàng a, lần này càng phải cẩn thận mới được.

Quý Ngữ Hàm ở trong lòng nghĩ nên làm cái gì bây giờ, không chú ý thanh âm đang hét lên.

Có người "Phách" một chương chụp ở trên vai nàng, "Cục than nhỏ, gọi người đấy!"

Ách...

Quý Ngữ Hàm nhìn khuôn mặt trang điểm quá tay y như cái bàn trang điểm.

"Phi Phi"?

Phi Phi cao thấp đánh giá nàng,

"Về mặt sao đau khổ vậy?"

Thì ra cục than nhỏ này rất trắng, cũng không biết chỉ số thông minh có phải cũng trắng giống như vậy hay không..

Chủ nhân muốn nàng đem cục than nhỏ mang đi, nơi này là hoàng cung, nếu nàng gây dựa phản kháng, thật đúng là không quá dễ dàng mang người đi.

Phi Phi trong lòng đang nghĩ tới như thế nào đem người lừa đi, Quý Ngữ Hàm giống như nhìn thấy người thân bắt lấy tay nàng.

"Lần trước ngươi không phải nói dẫn ta đi sao? Ngươi không thể nói chuyện không giữ lời được!"

Hu hu, nàng được cứu rồi!

Hắc ~ Cục than nhỏ còn chủ động muốn đi theo nàng chạy?

Phi Phi mừng rỡ thoải mái, "Đi, ta mang ngươi đi ra ngoài!"

Dễ dàng đồng ý như vậy?

Quý Ngữ Hàm mắt sang rực theo phía sau Phi Phi.

Ha ha ha... Đây là hi vọng!

Cuộc sống tự do... Nàng đến đây!

Đi theo Phi Phi trở về Vũ Linh Phòng thay quần áo, lại xen lẫn trong một đám vũ linh ra khỏi cửa cung, Quý Ngữ Hàm kích động sắp rơi lệ.

Hu hu, nàng rốt cục thoát khỏi đại ma đầu kia !

Mà gần đến cửa cung, Tiểu Dật khó hiểu nhìn bọn họ đi ra ngoài.

"Phụ hoàng, vì sao người không đem Thức ăn nướng bắt trở về nhà?"

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ăn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Cuộc hành trình trốn cung náo nhiệt

Đoan Mộc Ly vô cùng bình tĩnh lắc lắc cổ tay mình, "Nếu nàng không chạy ra ngoài vài ngày, ta cũng không có cơ để phạt nặng nàng."

"Nga..." Tiểu Dật tỉnh ngộ.

Vẫn là phụ hoàng thông minh! Hắn còn phải học hỏi nhiều.

"Được rồi, ta phải đi bảo vệ nướng ngươi."

Đoan Mộc Ly nhìn theo bóng dáng Quý Ngữ Hàm, lộ ra ôn nhu mỉm cười.

"Con cũng muốn phải đi, con cũng muốn đi!"

Tiểu Dật đem hai chân ngắn phát huy, nghĩ muốn đuổi kịp.

Nắm thẳng nhóc lên, Đoan Mộc Ly đầu cũng không quay lại đem hắn ném cho Chu Tước ở xa xa, "Ngoan ngoãn ở trong cung đi."

Hu hu... Phụ hoàng khi dễ người, có đi chơi cũng không dẫn hắn theo!

Bay giữa không trung Tiểu Dật cũng bị phẫn.

Về sau hắn muốn dẫn thức ăn nướng rời cung trốn đi, hừ!

Quý Ngữ Hàm không biết phía sau có ác ma đang bí mật theo dõi nàng, còn đang đắm chìm trong hưng phấn.

"Phi Phi, Phi Phi! Ngoài cung bầu trời càng thêm xanh!"

Phi Phi khoe miệng run rẩy hai cái, "Rõ ràng là cùng một bầu trời."

"Tâm tình không giống... Há?"

Quý Ngừ Hàm vừa trả lời, lại thấy không thích hợp, hoảng sợ quay đầu.

"Phi Phi, thanh âm của ngươi..."

Sao lại đột nhiên biến thành trầm thấp ?

"Thanh âm có gì không đúng ?" Phi Phi bất mãn trở mặt xem thường.

"... Rất giống thanh âm nam nhân a..."

"Vô nghĩa! Ta vốn chính là nam nhân !"

"..." Cái gì?

Nhìn xem nàng... Không, hiện tại nên là "Hắn", Quý Ngừ Hàm run lên.

"Vậy ngươi việc gì mặc nữ trang, còn hoá trang..."

"Bộ dạng quá đẹp trai, che lại!"

"..."

"Ngươi, đó là ánh mắt gì!"

Phi Phi bất mãn, "Ta vốn bộ dạng rất đẹp trai mà!"

"Ừ, đẹp..."

Quý Ngừ Hàm cười gượng hai tiếng, "Cái kia, cảm ơn ngươi dẫn ta ra cung, ta đi trước."

"Đứng lại!"

Phi Phi ngăn cản nàng, " Ngươi dễ bị lừa như vậy, đi ra ngoài vài bước không biết bị người ta bán bao nhiêu lần!"

"... Làm gì có chứ." Quý Ngừ Hàm nghĩ phải vì mình giải thích một chút.

Thế nhưng đem hắn làm người tốt, còn nói không dễ bị lừa?

Phi Phi xem thường, "Không phải là nam nhân, có cái gì phải sợ ! Ngươi sợ ta chiếm tiện nghi của ngươi, ta còn sợ ngươi chiếm tiện nghi của ta kia!"

"..." Hắn có cái gì tốt để chiếm tiện nghi vậy...

Nhưng chờ Phi Phi rửa mặt, đổi nam trang, Quý Ngừ Hàm thay đổi suy nghĩ.

Được rồi, vẫn rất nên chiếm tiện nghi mà...

Đẹp, rất đẹp, đẹp đến kinh thiên động địa!

Đi vào cổ đại, nàng mới phát hiện từ ngữ của mình thiếu thốn biết bao nhiêu a...

Nhưng mà cũng là khuôn mặt bộ dạng bọn hắn vốn không thể dùng lời nói mà hình dung được.

Nhìn thấy diện mạo thật sự của Phi Phi, Quý Ngừ Hàm yên tâm.

Cũng không phải ai ai cũng đều không bình thường giống Đao Mộc Ly, người có bộ dáng đẹp như vậy, đối phó với bị truy đuổi đều ứng phó không kịp, sao có thể còn chủ động chiếm tiện nghi người khác?

Phát hiện Phi Phi kỳ thật là nam nhân, Đao Mộc Ly vẫn đi theo phía sau bọn họ tâm tình cũng vô cùng tốt.

Cùng nam nhân chạy ra cung?

Ừ, tội thêm một bậc, "Trùng phạt" của hắn còn có thể nặng một chút.

Nhìn bóng dáng Quý Ngừ Hàm, Đao Mộc Ly cười đến cực kỳ ôn nhu.

Đột nhiên cảm giác phía sau lưng lạnh cả người, Quý Ngừ Hàm sợ run cả người.

"Phi Phi, vẫn là nhanh rồi kinh thành trước đi."

Chỉ cần người còn ở bên trong kinh thành, nàng liền cảm thấy không có thuận tiện, giống như đại ác ma trong cung kia bất cứ lúc nào cũng đều có thể đem nàng bắt trở về, trước sổ sàng, sau ăn thịt...

"Đi, người theo ta trước."

Chủ nhân chỉ nói muốn đem cục than đen này mang về, cũng không quy định thời gian, vừa vặn hẳn có thể đem nhiệm vụ khác làm trước.

Dù sao cục than đen này nhìn rất nghe lời, cũng không quấy rối hẳn.

"Người có mục đích chưa? Có vui không?" Trong đầu Quý Ngữ Hàm nghĩ đều là du sơn ngoạn thủy.

"Không, nhưng mà có bảo bối."

"Bảo bối gì?"

"Tiên Hạc quả."

"..." Quý Ngữ Hàm giật mình một chút.

"Người cũng nghe qua Tiên Hạc quả?"

Truyền thuyết Tiên Hạc quả mọi người đều nghe qua, cho nên nhìn đến Quý Ngữ Hàm hóa thạch, Phi Phi cũng không cảm thấy có gì không đúng.

"... Hắc, nghe qua a."

Quý Ngữ Hàm cười gượng hai tiếng, "Chính là một loại quả thực thần kỳ, người đang tìm?"

"Đúng vậy."

Đúng hơn là chủ nhân muốn tìm, hơn nữa tìm đã hơn một năm, gần đây mới nghe được một chút tin tức.

Phi Phi liếc nàng một cái, "Cục than nhỏ, không được tiết lộ, muốn tìm Tiên Hạc quả, cũng không phải có một mình ta."

"... Được."

Quý Ngữ Hàm hai mắt đắm lệ nhìn trời.

Nàng hiểu được, bi kịch của nàng căn bản chính là từ việc ăn Tiên Hạc quả

Hiện tại nàng hiểu được từng yêu tinh đều muốn ăn một miếng thịt của Đường Tăng là cảm giác gì...

Hu hu, nàng sống chết cũng không thừa nhận nàng đã ăn Tiên Hạc quả !

Nghe nói Phi Phi cũng muốn tìm Tiên Hạc quả, Đoan Mộc Ly càng cao hứng.

Đi theo người không rõ lai lịch, vào nhầm tay địch?

Ừ, tội càng thêm một bậc.

Khụ, bạn Quả Quả sắp gặp bi kịch...

Chẳng qua hiện tại nàng vẫn chưa biết.

Quý Ngữ Hàm hoàn toàn không ý thức được có đại sói hoang giáo hoạt đang cười tủm tỉm theo phía sau mình, tính toán nên đem nàng ăn sạch sẽ như thế nào, chỉ là ở trong lòng nghĩ đến chuyện Tiên Hạc quả.

"Cái kia... Phi Phi, người bị trọng thương sao?"

"Không có!"

Phi Phi xem thường, Cục than đen đang rửa hân?

"Vậy sao người muốn tìm Tiên Hạc quả?"

Phi Phi tùy tiện tìm cái lấy cớ, "Cường thân kiện thể!"

"... Nga."

Vậy không có công dụng gì to lớn sao.

Kỳ thật trong lòng Quý Ngữ Hàm vẫn thực ảo não ăn Tiên Hạc quả có thể cứu một mạng Đoan Mộc Ly, hiện tại...

Không bằng nàng không chạy trốn nữa, một đường đi theo Phi Phi đi tìm Tiên Hạc quả, sau đó nghĩ biện pháp đoạt lấy, đưa cho Đoan Mộc Ly?

Ai nha, Đoan Mộc Ly rõ ràng là tên xấu xa, sao nàng vẫn nghĩ đến hắn làm gì?

Mâu thuẫn đấu tranh một chút ——

Quên đi, không cùng hắn so đo! Vẫn là mạng người quan trọng nhất.

Quý Ngữ Hàm quyết định, cười tủm tỉm, "Vậy Phi Phi, chúng ta tìm Tiên Hạc quả đi."

Phi Phi tim đập dồn dập, sau đó tức giận liếc nàng một cái.

"Cười nhìn thực ngốc!" Không phải cục than đen, là tiểu ngốc!

"... Cho tới bây giờ không có người nói ta cười nhìn thực ngốc."

Hu hu, người ta đều nói nàng cười rất dễ thương.

"Ta nói ngốc chính là ngốc!" Phi Phi xoay người bước đi.

"..." Thảm nỗi có vấn đề...

Đoan Mộc Ly ở cách đó không xa, cười nhìn một màn này.

Ủ, trêu chọc tâm nam nhân khác, lại ghi một tội.

Cảm giác lạnh lạnh phía sau lưng lại xuất hiện, Quý Ngữ Hàm run lên một chút, bước nhanh đuổi kịp Phi Phi.

Ngốc thì ngốc, còn hơn so với giống Đoan Mộc Ly, cường bức cho rằng nàng là "Thức ăn"...

Quý Ngữ Hàm vội vã rời kinh thành, Phi Phi cũng không phải vội vàng đi tìm Tiên Hạc quả, hai người ăn nhip với nhau, tăng tốc chạy đi, đêm đó liền ăn ngủ nơi hoang dã.

"Người thật sự có thể chịu đựng?" Phi Phi hoài nghi liếc mắt nhìn Quý Ngữ Hàm.

Nơi hoang dã cũng không phải là nơi ở tốt, nàng là một cô nương, nửa đêm võ công cũng không có, có thể chịu được sao?

"Không thành vấn đề!" Quý Ngữ Hàm thực tin tưởng nói.

Coi như đi chơi ở vùng ngoại ô đi.

Phi Phi quăng cho nàng một cái thảm, "Chịu không được kêu ta, chúng ta tìm khách điểm."

"Đã biết."

Quý Ngữ Hàm tâm tình thật tốt dùng thảm bao lấy chính mình, ngã đầu chuẩn bị ngủ.

Phi Phi cũng không phải không biết nàng trước kia có bao nhiêu thâm nha... Hắc hắc, chỉ cần bên người không có Đoan Mộc Ly, ngủ ở đâu đều thoải mái!

Chờ hai người đều ngủ, Đoan Mộc Ly từ chỗ tối hiện thân, đưa tay tiếp nhận một tay nải to Chu Tước vừa chạy tới đưa cho hắn.

"Người đi về trước đi."

"Chủ nhân hiện tại không đem nương nương mang về?"

"Có tin tức Tiên Hạc quả, ta vừa vắn đuổi theo." Đoan Mộc Ly đơn giản trả lời.

"Dạ."

Nói như vậy lại có hi vọng tìm được Tiên Hạc quả ? Chu Tước sắc mặt vui vẻ, dừng lại.

Hắn đã nhìn ra người nam nhân tên Phi Phi võ công không thấp, ít nhất không hề dưới hắn.

Nếu hắn ở phía sau theo dõi, thực dễ dàng bị phát hiện.

Nhưng mà nương nương lần này... Bị kích.

Lặng yên không một tiếng động xẹt qua đi, Đao Mộc Ly điểm huyết ngũ hai người, sau mở ra tay nắm.

Lấy ra mấy thâm lông mềm mại lót trên mặt đất, đem người ôm vào trong lòng, lại phủ chăn gấm lên trên, Đao Mộc Ly cười xoa mặt Quý Ngừ Hàm.

Tiểu nha đầu này thật muốn từ bên người hắn mà đào tẩu?

Chờ sau khi hồi cung, xem hắn phạt nường như thế nào.

Quý Ngừ Hàm một đêm ngủ thật sự thoải mái.

Đương nhiên thoải mái a... Có người làm đệm lót, dưới thân mềm mại thêm ấm áp mà ôm nường.

Nhưng mà trước khi nường tỉnh lại, Đao Mộc Ly đã rời đi, thức dậy cũng đều thu dọn xong xuôi, nửa điểm cũng chưa lộ ra dấu hiệu hắn đã từng tới.

Quý Ngừ Hàm nghĩ đến nguyên nhân mình ngủ ngon như vậy là bởi vì rốt cục có thể thoát khỏi Đao Mộc Ly.

Cảm giác tỉnh lại, nường thân thanh khí sáng hô hấp không khí mới mẻ nơi hoang dã.

A... Tự do nha!

Hắc hắc hắc, ngày lành của nường bắt đầu!

Đương nhiên nếu không có cướp thì tốt...

Quý Ngừ Hàm không nói gì nhìn đạo tặc che mặt từ trên trời giáng xuống, quay đầu nhìn Phi Phi.

"Kẻ thù của ngươi?"

"Không biết, " Phi Phi về mặt hưng phấn, "Kẻ thù ta quá nhiều, không nhớ được !"

Giả thành nữ nhân trong thời gian dài như vậy, đã lâu không đánh nhau, xương cốt đều sắp rỉ sắt rồi !

"..."

Khóc, nường giống như tìm nhầm "Đồng lõa" chạy trốn.

Quý Ngừ Hàm rất tự hiểu mình phải lui ra phía sau, cái kia... Hắn lên trước, nường có thể làm đội cổ động...

Bóng người chớp động, hai người ra tay đều rất nhanh, Quý Ngừ Hàm mới đầu còn nhìn không ra tình huống gì, dần dần, bóng người Phi Phi chậm lại.

Ách... Không ổn!

Đang nghĩ tới chạy trốn, người bị mặt đã điểm trúng huyết đạo Phi Phi, làm cho hắn không thể động đậy.

Trên mặt nạ, một đôi mắt lạnh liệt nhanh chóng nhìn chăm chăm Quý Ngừ Hàm muốn chạy trốn.

"Cái kia... Ngươi muốn bắt ta?"

Đạo tặc che mặt gật đầu.

"Khụ, cái kia... Kỳ thật ta cùng hắn vừa mới quen, hai người các ngươi có thù hắn gì, một chút đều không có liên quan với ta... Ta vô tội."

Quý Ngừ Hàm cười gượng không ngừng giải thích, tận lực kéo dài thời gian, muốn đem sáo ngọc mà bạn khối băng từng đưa trong tay áo của nường lấy ra.

Lúc trước hắn nói, thời điểm có nguy hiểm đều có thể bất cứ lúc nào cầu cứu.

Tìm nơi nương tựa là khối băng đương nhiên so với rơi vào trong tay đạo tặc che mặt thân phận không rõ ràng, tất nhiên đáng giá hơn!

Nếu bạn khối băng là Vương gia, hắn chắc là thật sự có năng lực giành thiên hạ tới mấy lần.

Đạo tặc che mặt không nói chuyện, thẳng hướng Quý Ngừ Hàm đi tới.

"Cái kia, người không cần ép buộc ta, muốn đi thì đi, ta đi theo người."

Ồ... Sáo ngọc vương trong túi tiền ! Quần áo này thiết kế cũng thật không có tính người mà !

Nghe nàng nói như vậy, người áo đen thật sự không có ép buộc nàng, xoay người hướng nơi khác mà đi.

Nhìn qua Phi Phi không thể động đậy bên cạnh, Quý Ngữ Hàm roi lệ nhìn hấn.

Ta cũng muốn cứu người, nhưng ta không có võ công..

Phi Phi đã muốn muốn nổi giận.

Trời ơi, sớm biết thì bắt cục than đen chạy nhanh đem đưa cho chủ nhân, không nghĩ tới hiện tại lại bị người khác bắt mất!

Hơn nữa, cục than ngọc này liền đi cùng người khác như vậy?

Nàng có một chút tự giác nàng là nữ nhân hay không, có biết cùng nam nhân đi như vậy có bao nhiêu nguy hiểm hay không?

Mất cả lực nửa ngày, vừa đem sáo ngọc từ trong tay áo lấy ra, đạo tặc che mặt đi phía trước đột nhiên quay lại, nhìn chăm chăm tay nàng.

Trong lòng cả kinh, Quý Ngữ Hàm vội vàng đem sáo ngọc tiến đến bên môi.

"Không cần thôi." Đạo tặc che mặt cũng không ngăn cản nàng, chỉ dùng thanh âm lạnh lẽo nói.

Quý Ngữ Hàm tự nhiên sẽ không nghe hấn, dùng sức thôi.

Thanh âm giá rét thẳng tới tận trời, Quý Ngữ Hàm ngược lại cảm thấy hoảng sợ.

Thanh âm sáo ngọc thật lớn... Trách không được có thể dùng để báo tin.

"Thôi cũng vô dụng, " Đạo tặc che mặt lập lại một lần nữa, "Không có người tới cứu người đâu."

"... Vì sao?"

Bạn che mặt lạnh như băng thào miếng khăn xuống, "Bởi vì sáo ngọc này là ta đưa cho người."

"..." Quý Ngữ Hàm hóa đá nhìn trước mắt che... Không, bạn khối băng.

Chuyện cười này hoàn toàn không thể nào cười được...

Vốn là muốn cho Quý Ngữ Hàm có thể biết một chút người đời hiểm ác, ở bên cạnh hấn có bao nhiêu an toàn, hạnh phúc hơn lại ra tay đem người cứu trở về.

Nhìn khuôn mặt thật sự của người bị mặt, Đoan Mộc Ly đánh mắt chủ ý cứu người.

Quả Quả cùng Thụy vương gia đã sớm quen biết?

Trên mặt xinh đẹp lại xuất hiện tươi cười ôn nhu, tốt lắm, tiểu nha đầu này tội danh lại nhiều thêm một cái.

"A... Hắc... Sao người ở chỗ này?"

Bạn khối băng trước sau như một, một chữ như vàng, "Cướp người."

"... Cướp về làm nha hoàn sao?"

"Trong vương phủ thiếu một người."

Tuy rằng câu trả lời lúc này mang đến gió lạnh vù vù, nhưng tâm tình Quý Ngữ Hàm vẫn lập tức liền dễ chịu.

Thì ra là đến thông báo tuyển dụng!

"Thiếu người nào?"

Nếu thiếu nha hoàn gì đó, đường đường là Vương gia nhất định sẽ không tự mình đi đuổi theo.

Hắc hắc hắc, nhất định là chức vụ quan trọng!

"Thiếu quân gia sao? Hoặc là kế toán, tuy rằng ta không phải học kế toán, nhưng quản lý kế toán nhất định so với người cổ đại thì rõ ràng, công khai hơn."

Quý Ngừ Hàm hưng trí bừng bừng tự mình tiến cử mình.

Ở phủ Vương gia làm quân gia hoặc là kế toán, cũng xem như thành phần lãnh đạo?

Thụy vương gia mặt không chút thay đổi nhìn nàng, thanh âm lạnh buốt tuyên bố đáp án, "Vương phi."

A?

Quý Ngừ Hàm có chút không hiểu được hắn nói cái gì.

Bạn khối băng khó được một lần nhiều lời, "Ta thiếu một Vương phi."

"A... Ha ha... Vậy ta tìm cho ngươi." Quý Ngừ Hàm cười gượng mặc đàn ra.

Hu hu... Chuyện cười một chút cũng không buồn cười!

"Ngươi còn muốn trở về bên Đao Mộc Ly?"

Bởi vì tin Tiểu Dật lần trước nói, khối băng thực nghĩ đến nàng đã sớm gả cho Đao Mộc Ly.

Đương nhiên không muốn!

Nhưng mà hiện tại tuyệt đối không thể nói lời thật, bằng không khối băng đại gia trước mắt không phải càng có lý do đem nàng bắt đi sao!

Quý Ngừ Hàm khẽ cắn môi, "Đương nhiên ! Trái tim ta đều ở trên người hắn, đương nhiên sẽ trở lại bên cạnh hắn!"

Nôn...

"Vậy ngươi còn ra cung?"

"Khụ, cái này, cãi nhau thôi."

Quý Ngừ Hàm không sợ buồn nôn nói bậy bạ, "Hắn thực sùng ta, cho nên ta liền giận đối làm nũng với hắn, sau sẽ chờ hắn tới tìm ta."

Nói xong nàng kiểm điểm, "Ta cảm thấy làm như vậy rất không nên, về sau ta nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe lời hắn."

A a... Những lời này cũng không là thật !

Kỳ thật nàng thầm nghĩ đem tên khốn kiếp kia đập một trận thành làm nhân bánh thịt sắc lang!

Khối băng không phải dễ lừa như vậy, mắt lạnh nhìn nàng, "Mặt ngươi không đỏ."

A?

"Vì sao phải mặt đỏ..."

Thanh âm lạnh buốt vang lên, "Ngươi lúc yêu thương thẹn thùng."

Ách... Có sao? Quý Ngừ Hàm nghi hoặc.

Xa xa nhìn này một màn Đao Mộc Ly hơi hơi nhú mày, Quả Quả chưa từng thẹn thùng ở trước mặt hắn?

Tốt lắm, thêm một tội.

... Trên tay hắn đúng là có một bản ghi tội danh.

Lật qua lật lại, Đao Mộc Ly cảm thấy tội danh gom lại không sai biệt lắm.

Đao Mộc Ly ôn nhu cười cười, giúp Quả Quả nghĩ vô cùng "Chu đáo".

Chờ phạt xong, hắn còn có thể tiếp tục cho nàng phạm lỗi sai nhỏ, tiếp theo lại phạt.

Bên kia Quý Ngừ Hàm còn đang có ý đồ giải thích, "Không có, kỳ thật ta rất rộng rãi, nói cái gì đều không đỏ mặt, ngươi nhất định là nhớ lầm."

Khối băng lạnh lạnh liếc nhìn nàng một cái, "Mặc kệ ngươi nói cái gì, hôm nay ta đều phải cướp ngươi."

"..." Khóc, sao không nói sớm, nàng không cần phải nói nhiều lời nói dối buồn nôn như vậy.

Tuy rằng nàng không chán ghét vị khối băng đại gia này, nhưng không có nghĩa là nàng muốn gả cho hắn!

"Điên à, ngươi nói cướp liền cướp sao! Cường bức cưới nữ nhân không có năng lực phản kháng, ngươi được tính là nam nhân sao!"

Rốt cục phá tan á huyết Phi Phi nhện không được mắng.

"Điên à, ngươi nói cướp liền cướp sao! Cường bức cưới nữ nhân không có năng lực phản kháng, ngươi được tính là nam nhân sao!"

Rốt cục phá tan á huyết Phi Phi nhện không được mắng

Đúng vậy đúng vậy!

Hình tượng Phi Phi ở trong mắt Quý Ngữ Hàm trong phút chốc liền cao lớn, sau đó Phi Phi tặng thêm một câu:

"Ta còn chưa cướp, ngươi dám đến giành sao!"

"..." Quên đi, cứ là hình tượng ban đầu đi.

Đoan Mộc Ly nhũ mảy, người kêu Phi Phi này cũng đối với Quả Quả có ý tứ?

Liếc mắt cười cười, hắn cảm thấy đã muốn đem Quả Quả mang về nhà "Trừng phạt".

Trước mắt đột nhiên lại thêm người bịt mắt, trước mắt Quý Ngữ Hàm đen lại.

Hôm nay quả nhiên là không nên xuất hành...

Phi Phi đã sắp phá tan huyết đạo, lại đột nhiên xuất hiện nam nhân che mặt trốn mất nhìn.

Trời, lại xuất hiện một người vô gộp vui !

Thụy vương gia đã nhìn ra người mới xuất hiện không phải dễ dàng đối phó giống Phi Phi, lạnh lùng hạ mắt, cả người tỏa ra hàn khí làm cho người ta sợ hãi.

Rất nhân nhả trái ngược với người vừa rồi mạnh mẽ xâm nhập, bàn tay trần đứng ở đằng kia, tuy rằng cách khăn vải che mặt vẫn làm cho người khác có cảm giác hắn đang cười

Về phần Quý Ngữ Hàm...

Khụ, nàng đang từ từ lui ra phía sau.

Các người đánh đi, ta lợi dụng chạy trốn là được

Thụy vương gia võ công giống như rất cao, nếu quyết đấu, nhất định không có sức phân thân bắt nàng, cho nên...

A?

Nháy mắt mấy cái, Quý Ngữ Hàm nhìn Thụy vương gia đã té trên mặt đất.

"Hắn hắn hắn..."

"Thua." Người bịt mắt đề thấp thanh âm nghe qua thực vui vẻ.

"... Đấu võ sao?"

"Từ lúc ta đi ra liền đấu võ, " Người bịt mắt cười nói, "Cũng không phải đi ra làm ra về."

Quý Ngữ Hàm ghen một chút, "Các người không phải mới vừa đang so nội lực sao..."

Cao thủ quyết đấu không phải đều nhìn nhau một trận rất cao thâm, sau đột nhiên có giọt nước nhỏ bé linh tinh từ trên trời rơi xuống tạo ra biến hóa, hai người lập tức vùng chiến đấu cùng một chỗ sao?

Người bịt mắt cười cười, "Ta làm việc chú ý hiệu suất, thích trực tiếp động thủ."

"... Kỳ thật người đó là thừa dịp người khác chưa chuẩn bị, đánh lén..."

"Đối đầu kẻ địch mạnh, còn muốn phân tâm so nội lực? Nội lực của hắc vốn cũng không như ta, bằng không cũng sẽ không dễ dàng liên thua như vậy."

"..." Sao như thế nào giống như đạo lý đều ở bên hắc vậy ?

Không đúng, Quý Ngữ Hàm vừa ý thức được, sao nàng lại cùng một tên cướp "Trò chuyện với nhau thật vui " thế?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ăn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Vây lấy thân báo đáp đi

Quý Ngữ Hàm đề phòng lui về phía sau từng bước, "Người muốn làm gì?"

"Tiểu thư đừng sợ."

Người bị mặt cười cười thực nhả nhận, "Ta chỉ là gặp chuyện bất bình, rút dao tương trợ mà thôi."

"..." Thật sự?

Gặp xui xẻo đã lâu, Quý Ngữ Hàm có chút không tin bản thân mình ở cổ đại bị kịch cũng có thể có may mắn tốt.

"Nếu là cứu người, vì sao người phải che mặt?"

Người bị mặt cup mắt xuống, cười đến có chút thẹn thùng, không trực tiếp trả lời.

A, hiểu rồi... Làm chuyện tốt không cần lưu danh tính!

Quý Ngữ Hàm nhú mắt, thì ra cổ đại cũng có người bình thường, hơn nữa là siêu cấp người tốt!

"Đa tạ trước... Khụ, công tử cứu giúp, đại ân đại đức không biết làm sao báo đáp..."

"Vây lấy thân báo đáp đi." Người bị mặt giọng điệu nhẹ nhàng nói tiếp lời của nàng.

Thân bị nghiêng, Quý Ngữ Hàm suýt nữa ngã xuống.

Người bị mặt lập tức cười đỡ lấy nàng, "Xem ra tiểu thư đáp ứng rồi, nương tử." Hắc trực tiếp liền sửa lại miệng.

"..."

Quý Ngữ Hàm miệng sắp sùi bọt mép, "Ta không đồng ý!"

Người bị mặt đề đầu nàng lại, nhún nhún gật gật, "Không phải đồng ý rồi sao."

"..." Quý Ngữ Hàm bị ghen nói không nên lời nói, trước mắt đen vài lần, nghĩ nên làm thế nào để đem người trước mắt đập cho hôn mê.

Cổ đại rất nguy hiểm...

"Nương tử, nàng trước chờ ta một chút, ta có lời nói muốn cùng hắc."

Đem Quý Ngữ Hàm đặt dưới gốc cây to, người bị mặt không điểm huyết đạo của nàng, cũng không trói nàng, trực tiếp xoay người đi về hướng Phi Phi.

Phi Phi vừa thấy hắc liền tức giận đánh thì không lại, "Thì ra cũng là sắc quỷ muốn cướp người! Phiên nhất là người giả bộ thành con cừu non, kỳ thật là sói đuôi to !"

Người bị mặt cũng không tức giận, chỉ là hạ giọng, "Ai phải người tới ?"

Phi Phi rùng mình, tức giận trừng hắc liếc mắt một cái, "Lão tử chính mình phải chính mình đến!"

"Thân thủ của người cũng không tồi, người có thể ra lệnh cho người, trên đời này cũng không có mấy người."

Người bị mặt cười cười, "Là Đoan Mộc Hồng?"

Đoan Mộc Hồng chính là tên hoàng huynh hắc.

Phi Phi lại cảnh giác, nhưng vẫn giả dạng làm bộ dáng không kiên nhẫn.

"Đoan Mộc Hồng? Người nói hoàng tử tự tử? Hắn không phải đã sớm chết rồi sao!"

"Trước kia hắn chết hay không chết ta không biết."

Người bịt mặt cười cười, "Nhưng mà nếu hắn dám đụng vào Quý Ngữ Hàm, hắn sẽ chết thật."

Nói xong câu đó, hắn nâng tay vỗ, Phi Phi đang cố gắng phá tan huyết đạo bị hắn đập hôn mê.

Xoay người, không ngoài ý muốn đã thấy dưới tàng cây không còn bóng dáng của ai đó, Quý Ngữ Hàm đã sớm chạy.

Cũng không vội mà đuổi theo, nhìn Phi Phi, nhìn lại Thụy vương gia đã sớm té xỉu, bây giờ còn chưa đứng lên.

Sau hắn liền đem khối băng rách đứng lên, sắp đứng ở bên cạnh Phi Phi...

Khụ, thực bên cạnh.

Hai người đứng thật sự gần, quả thực muốn dính cùng một chỗ, gần như lập tức sẽ hôn...

Thực vừa lòng nhìn hiệu quả này, người bịt mặt xoay người bỏ đi.

Bên kia, Quý Ngữ Hàm đang ở trong rừng cây chạy như điên.

Cái người bịt mặt kia cũng không biết cùng Phi Phi nói cái gì, tốt nhất là nói đến trời tối, sớm đem nàng quên một bên đi!

Ồ...

Vì sao người khác gặp được đều là mỹ nam soái ca, người nàng gặp được toàn đều là kỳ quái như vậy!

Thật bị phẫn, bên người đột nhiên thêm một người.

Quý Ngữ Hàm đang vắt chân lên cổ mà chạy như điên, người kia đang nhàn nhã bước chậm, nhưng tốc độ hai người thoát nhìn là giống nhau...

"..." A a a... Lại đuổi theo !

Tuy rằng thanh âm có ý đề thấp, vẫn ôn hòa mang chút vui vẻ đột nhiên vang lên, "Nương tử, đang rèn luyện thân thể sao?"

"... Người rốt cuộc muốn gì chứ!"

"Chờ nàng báo ân."

"Phương pháp báo ân có rất nhiều, vì sao phải lấy thân báo đáp!"

Cũng chạy không được, Quý Ngữ Hàm đơn giản dừng chân lại, trừng mắt nhìn người bịt mặt.

Người bịt mặt cũng dừng lại, cười nhìn nàng, "Bằng không nàng có biện pháp báo ân?"

Có thể thương lượng?

Quý Ngữ Hàm có chút hoài nghi, nhưng mà cũng muốn thử một lần.

Người này xấu xa như vậy, hắn là tham tiền?

Quý Ngữ Hàm từ trong bao quần áo lấy ra vòng cổ trân châu, đưa qua, cắn răng nói, "Đa tạ công tử ra tay cứu giúp, cái này..."

Vòng cổ này... Thực ㊦ thực đáng giá.

Từng viên trân châu đều lớn và tròn, khi nàng lần đầu tiên nhìn thấy còn tưởng là chuỗi Phật châu...

Người bịt mặt không khách khí đưa tay tiếp nhận, cất vào trong ngực, cười hỏi, "Còn nữa không?"

"..." Bị ghen dừng lại, Quý Ngữ Hàm ngược lại cao hứng.

Thì ra thật sự là tên tham tiền!

Vậy là tốt rồi, cho dù đem đồ vật đáng giá trên người nàng có đều cầm đi, so với việc nàng thật sự bị bắt lại đi thành thân cũng tốt hơn!

Ôm loại ý tưởng này, Quý Ngừ Hàm trong bao quần áo có cái gì cũng dâng bằng hai tay ra hết, cuối cùng trở nên nghèo rớt mồng tơi...

"Hết rồi?"

Nghe giọng điệu của người bịt mắt, hình như không vừa lòng lắm, "Sao xuất môn liền mang ít tiền như vậy?"

"..."

Như vậy còn ít?

Cho dù nàng đối với giá trị hàng hóa ở cổ đại vẫn chưa hiểu biết, nhưng cũng biết châu báu này cũng đủ một nhà từ hai cho tới ba mươi người ăn tới già !

Người bịt mắt cười cười, "Đây đều là châu báu trong cung, nghe nói trong cung đang truy tìm người, tìm chính là nàng?"

"..."

Da đầu Quý Ngừ Hàm run lên, "Người nhìn lầm rồi, mấy thứ này chỉ là có vẻ đáng giá mà thôi."

"Nhưng ta mới từ kinh thành chạy tới, số châu báu về trên bồ cào đều như vậy."

"..." A a a... Đoan Mộc Ly người là tên khốn kiếp!

"Yên tâm đi, " Người bịt mắt cười cười, "Ta sẽ không báo quan."

"... Người muốn gì?"

Quý Ngừ Hàm đã đối với chuyện "Hắn là người tốt" không còn ôm hy vọng, cho nên trực tiếp hỏi.

"Muốn nàng lấy thân báo đáp."

Người bịt mắt không để ý nàng phản đối, cứng rắn giữ chặt tay nàng, "Nhưng mà người đã chấp nhận qua một lần, vậy hiện tại nên đem kiếp sau cũng cho ta."

"..." Trong lòng Quý Ngừ Hàm đột nhiên nhảy dựng.

Sao người này có thể đem lời nói đánh đồng giống như thề non hẹn biển

Bàn tay ấm áp nhanh chóng lôi kéo nàng, người bịt mắt cười cười vô cùng ôn nhu, "Nương tử, chúng ta đi động phòng."

"..." Quý Ngừ Hàm co giật, rồi lại co giật...

Hít sâu một hơi, nàng rống to, "Đoan Mộc Ly!"

"Nhận ra rồi?"

Người bịt mắt nhướn mày cười cười, tháo khăn vải xuống, hiện ra khuôn mặt đẹp khiến cho người khác đui mù, "Tiểu Quả Quả, ta vốn định trừu nàng thêm một lúc nữa."

Hắn đột nhiên cười cúi đầu, hôn mặt nàng một cái, "Nàng quấy rầy kế hoạch của ta, ta phải phạt nàng."

"... Rõ ràng là chính người ngốc, lộ ra dấu vết !"

Quý Ngừ Hàm tức giận lau mặt mình.

A a a... Nàng sớm nên nghĩ đến !

Trừ bỏ kẻ hão sắc này, còn ai có thể mỗi một câu nói đều làm cho người ta muốn đập hắn!

Hu hu... Vì sao nàng trốn không thoát lòng bàn tay ác ma này.

"Ừm, " Đoan Mộc Ly cười gật đầu, "Lại nắng ta ngốc, Tiểu Quả Quả, tội của nàng lại thêm một tội."

Phát hiện Đoan Mộc Ly từ trong lòng đem ra cái quạt trắng làm bản danh sách nhỏ, đang dùng đầu ngón tay viết chữ ở mặt trên, Quý Ngừ Hàm hoảng.

Không có việc gì, không có việc gì, có lẽ hắn chỉ là đang luyện nội lực, không phải như nàng nghĩ...

Ở trong lòng an ủi chính mình vài câu, Quý Ngừ Hàm mở miệng hỏi hắn, "Người đang làm gì?"

"Ghi tội danh của nàng."

Đoan Mộc Ly cười vỗ vỗ đầu nàng, "Yên tâm đi, Tiểu Quả Quả, ta sẽ lần lượt tính sổ với nàng."

"..."

Quý Ngừ Hàm nhận mệnh, "Đoan Mộc Ly, ngươi trực tiếp giết ta đi..."

"Nàng không muốn sống?" Đoan Mộc Ly cười nói "Đúng không?"

"Đúng!" Quý Ngừ Hàm vẻ mặt bi tráng.

Ô... Roi xuống trong tay hắn bị trừng phạt, nàng còn sống làm cái gì!

"Được rồi, ta đáp ứng nàng, đem mắt nhắm lại."

"..." Ô, đã muốn động thủ giết người, người còn cười!

Lại liếc mắt hung hăng nhìn Đoan Mộc Ly một cái, Quý Ngừ Hàm nhắm mắt lại.

Nàng lần trước cũng chưa chết thành, lần này nhất định cũng sẽ không chết!

Ô... Hãy cho nàng xuyên qua đến một nơi bình thường đi...

Bàn tay ấm áp dừng ở cổ nàng, sau đó chuyển qua sau gáy.

Xem ra nàng là sắp bị bóp chết...

Tay hơi hơi xiết chặt... Sau đó nàng bị hôn...

"Ngô ngô ngô..."

Nàng cũng đã muốn tìm cái chết, hắn còn chiếm tiện nghi của nàng!

Hàm răng đột nhiên xiết lại, Quý Ngừ Hàm muốn cắn hắn một cái.

Nhưng Đoan Mộc Ly sớm có chuẩn bị nhanh chóng lui ra phía sau, sau lại cúi đầu, nhanh chóng hôn nàng một cái.

"Tiểu Quả Quả, nàng đã không muốn sống, mạng này từ nay về sau là của ta."

Đoan Mộc Ly cười xoa mặt của nàng, "Người đương nhiên cũng là của ta."

"..." A a a... Rất giáo hoạt !

Quý Ngừ Hàm đã tức giận đến không nói được, ô...

Đoan Mộc Ly nhàn nhã đưa ra bản ghi nhỏ lúc trước, "Không quý trọng sinh mệnh, ý đồ cắn ta, ừm, lại thêm hai tội danh."

"... Ngươi ngươi ngươi... Ngươi đừng quên ta ăn Tiên Hạc quả!"

"Ừm, cho nên?" Đoan Mộc Ly chuyển động ngăn cản tay nàng, tâm tình rất tốt xoa xoa đầu của nàng.

"Nếu ngươi đánh ta, có thể sẽ không có cái để ăn..." Hu hu.

Đoan Mộc Ly cười cười, vô cùng vừa lòng, "Cho là ta sẽ đánh nữ nhân, lại thêm một tội."

"... Biểu hiện của ngươi vốn cũng không giống chính nhân quân tử!"

"Lại thêm một tội."

Hu hu... Nàng không nói nữa!

Đoan Mộc Ly mỉm cười nâng mặt của nàng lên, "Tiểu Quả Quả, nhiều tội danh như vậy, nàng nói ta nên phạt nàng như thế nào?"

"..." Dù sao cũng nhiều tội như vậy, không sợ lại thêm một tội...

Mặt đột nhiên cúi nhanh xuống, Quý Ngừ Hàm mạnh mẽ cắn mu bàn tay của hắn.

Hu hu... Vì sao nàng chỉ còn loại công kích này?

Kiếp sau nàng nhất định phải làm hiệp nữ!

Đoan Mộc Ly bất động để cho nàng cắn, chờ nàng rút cục buông miệng, rút tay mình về nhìn.

"Tiểu Quả Quả, khi Thụy vương gia ở hoàng cung, trên mặt hình như có một dấu răng."

"..." Đột nhiên nghe hần nhắc tới chuyện này, Quý Ngữ Hàm giật mình.

"Hắc... Phải không? Ta không chú ý lắm"

Đoan Mộc Ly cười đến ôn nhu cực kỳ, "Ta chú ý, hơn nữa ta vừa phát hiện, đó là dấu răng giống y như trên tay ta lúc này."

"..." Quý Ngữ Hàm lệ chảy thành dòng.

Lần trước vì sao nàng không học được bài học chứ! Hu hu... Không thể tùy tiện cắn người a...

Hu hu, nàng lúc đó chẳng phải bị tình thế ép buộc, lại không có biện pháp khác đánh hần chứ sao!

Ý cười ôn nhu càng sâu, đẹp kinh người, lại làm cho Quý Ngữ Hàm nhìn mà da đầu run lên.

"Tiểu Quả Quả, nàng cùng Thụy vương gia quen biết, còn cắn hần?"

"..."

Lui về phía sau.

Kéo trở về,

"Tiểu Quả Quả, không trả lời vấn đề, ta muốn cắn nàng."

"... Quen, cắn qua." Aaaa.

Tay Đoan Mộc Ly đột nhiên giữ sau cổ nàng, "Cắn" môi nàng một cái, "Trả lời ta."

"..." A a a... Cắn bản chính là tìm cơ cắn đầu hủ của nàng!

Quý Ngữ Hàm nhanh chóng ngậm miệng, hạ quyết tâm không thèm nhắc lại.

Hừ, xem hần còn lấy cơ như thế nào!

Kết quả ——

"Không ngoan, hỏi nàng, nàng cũng không trả lời." Đoan Mộc Ly nói xong lại "Cắn" một cái.

"... Đoan Mộc Ly! Ngươi dù sao cũng là Hoàng Thượng, là cao thủ, sao lại có thể khi dễ nữ nhân!"

"Tiểu Quả Quả, sao nàng lại đổi trắng thay đen? Vẫn đều là nàng khi dễ ta mà."

Quý Ngữ Hàm trước mắt ánh sao bay loạn, hít sâu một hơi, "Ngươi mới là đổi trắng thay đen!"

Ô ô, nàng cũng muốn khi dễ hần, nhưng phải có bản lĩnh mới được!

Đoan Mộc Ly lộ ra vô cùng ôn nhu cười, bắt đầu tan vỡ.

"Chúng ta lần đầu tiên gặp mặt, ta chính đang tắm, ngươi đột nhiên nhảy ra muốn cùng ta tắm..." giọng điệu thật ai oán.

"... Ta không nói qua như vậy! Hơn nữa ta cũng là bị rút xuống! Ngươi biết rõ ta không phải người ở đây!"

Đoan Mộc Ly hiển nhiên là "Không có nghe thấy", tiếp tục nói.

"Sau đó ta vì chứng minh với ngươi ta là nam nhân, đành phải từ trong nước đi ra, ta liền như vậy bị ngươi xem hết..." Càng ai oán.

"... Rõ ràng là ngươi không làm sáng tỏ hiểu lầm, chiếm tiện nghi của ta!"

Tiếp tục "Không có nghe thấy".

"chuyện Tiên Hạc quả sẽ không quên, không lâu sau, lần thứ hai gặp mặt, ta còn không thấy rõ người là ai, người liền từ sau lưng đem ta ôm lấy, hỏi ta còn có nhớ người hay không."

Đoan Mộc Ly thở dài, "Ta chính là lần đầu tiên bị nữ nhân ôm lấy."

"..." Nếu hiện tại trước mặt có tường, nàng thật sự rất muốn đâm vào.

A a a... Lúc trước nàng là muốn giả làm tình nhân cũ của Hoàng Thượng, lừa dối quá mặt, tạm trốn vận mệnh bị ăn a!

Ô... Sự thật chứng minh, không phải ai đều có thể đi con đường của quỷ nhai dao về sẵn.

"Người còn nhớ rõ Đại Minh ven hồ Hạ Vũ Hà sao", câu này lại không thể tùy tiện dùng..

Đây là bài học kinh nghiệm đầy máu và nước mắt mà nàng tự mình trải qua!

"Người đem tiện nghi của ta đều chiếm hết, lại muốn chạy khỏi cung, ta bỏ lại chính sự, đi ra đuổi theo người, người nói đúng không phải người khi dễ ta?"

Đoan Mộc Ly dùng giọng điệu vô cùng ai oán nói tổng kết câu.

"..." Quý Ngừ Hàm nghe được thanh âm lòng mình đang học máu.

Ô... Nàng rút cuộc vì sao may mắn kém như vậy gặp phải hắn, vì sao!

Hiện tại nàng vô cùng muốn biết, những người từ nhỏ liền quen biết Đoan Mộc Ly, là như thế nào kiên cường sống đến lớn như vậy... Ô.

Đoan Mộc Ly trên mặt là không thay đổi "Ôn nhu" tươi cười, dặt tay nàng.

"Ngoan, Quả Quả, theo ta hồi cung, ta còn chờ người phụ trách."

"..."

Đoan Mộc Ly tiếp tục cười, sùng nịch vỗ vỗ đầu nàng, "Chờ người phụ trách xong, ta lại chậm rãi trừng phạt người."

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ăn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Rốt cục... Bị ăn

"... Người vẫn là trực tiếp đem ta ăn đi."

Đoan Mộc Ly thâm ý nở nụ cười, "Tiểu Quả Quả, thì ra nàng vội vã muốn bị ăn như vậy."

Nói xong liền ôm lấy nàng, tâm tình vô cùng vui vẻ cười, "Đi thôi, ta rốt cục có thể đem nàng ăn rồi."

Hiện tại vị trí của bọn họ đã ở ngoài kinh thành, nhưng bởi vì Đoan Mộc Ly có khinh công, không đến thời gian nửa ngày, bọn họ đã trở về hoàng cung.

Bị kịch, lần này nàng chạy trốn, đã vậy còn nhanh chóng bị bắt trở lại..

Hậu viện của Tẩm cung, hiện tại có một nồi to đang nấu nước, Quý Ngừ Hàm đang nhìn nồi nước thật to sôi sùng sục sùng sục nhiệt khí không nói gì nước nổ nghẹn ngào.

Thì ra là muốn nấu nàng... Hu hu

Thật phải bị ăn rồi, nàng bắt đầu sợ hãi.

"Cái kia... Người xác định nấu có thể hấp thu dinh dưỡng sao?"

Đoan Mộc Ly ôn nhu vỗ vỗ đầu nàng, cười nói, "Ta biết phương pháp ăn."

... Bạn Quả Quả không có nghe ra thâm ý bên trong lời này.

"Nếu nghĩ sai... Về sau ngươi cũng không có ăn..." Hu hu.

"Sẽ không."

Làm sao có thể không có "Ăn" chứ? Về sau mỗi ngày và cả đời hẳn đều có ăn.

"Không thương lượng sao?"

"Không thương lượng."

"... Đao Mộc Ly, ta muốn xin ngươi một chuyện."

"Chuyện gì?"

"Để cho ta đánh ngươi một cái."

Đao Mộc Ly lộ ra nụ cười cực kỳ sùng nịch, "Không được."

Đưa tay che lại cái miệng đang muốn mắng của nàng, Đao Mộc Ly cười hỏi, "Tiểu Quả Quả, là nàng ngoan ngoãn tắm rửa, hay là nàng tiếp tục mắng ta đến tắm giúp nàng?"

"..." Tắm rửa?

Quý Ngừ Hàm nghi hoặc nhìn nước sôi ùng ục ùng ục, kia không phải dùng để nấu nàng?

Hu hu, trước khi ăn cái gì, quả thật phải rửa trước a...

Quý Ngừ Hàm trốn về trong phòng đi tắm, Đao Mộc Ly thế nhưng cũng không làm phiền nàng, bình yên trước cơ giông bão, dường như lại tới nữa...

Nhìn Quý Ngừ Hàm thấy vừa tắm rửa xong, da hồng, còn hơi nóng bốc lên...

Đao Mộc Ly thực chính nhân quân tử không có trực tiếp nhào qua, khụ.

Bình tĩnh đi qua, ôm lấy Quý Ngừ Hàm, "Tiểu Quả Quả, ngủ một giấc thật ngon trước."

"..." Còn "chấp thuận" nàng ngủ?

Quý Ngừ Hàm càng ngày càng hồ đồ.

Hắn chỉ là hù dọa nàng, kỳ thật căn bản là không muốn ăn nàng?

Nói thật, chạy lâu như vậy, hơn nữa lúc trước bị người cướp tới cướp lui, nàng đã sớm mệt mỏi.

Sau khi tắm nước ấm, nàng thật sự rất muốn ngủ thật nhiều nha, nhưng mà...

Không có "Nhưng mà".

Phịch, huyết ngủ bị điểm trúng, Tiểu Quả Quả ngoan ngoãn ngã tiến vào trong lòng đại sói hoang, bị ôm trên giường đi ngủ.

Cũng không biết ngủ bao lâu, mơ mơ màng màng, Quý Ngừ Hàm cảm thấy có người đang cắn nàng.

Không phải thật sự cắn, rất nhẹ, nhẹ giống như hôn.

Nơi bị "Cắn" đến, có chút ngứa, còn có chút giống bị điện giật, cảm giác rất là kỳ quái.

Không khí giống như không hiểu trở nên có chút loãng, hô hấp đều dồn dập.

Còn chưa phục hồi lại tinh thần, Quý Ngừ Hàm mở mắt ra.

Đối diện, ở trước mắt nàng là một đôi mắt xinh đẹp kinh người.

Đao Mộc Ly tóc xõa xuống ở bên cạnh nàng, như là hai màn che, ngăn cách toàn bộ thế giới bên ngoài, liền đem hai người bọn họ vây ở trong đó, yên lặng nhìn lẫn nhau, hình thành một bầu không khí thân mật lại ái muội.

Tim đập đột nhiên trở nên rất nhanh, khẩn trương, còn mang theo một loại tình huống nói không nên lời.

"Ngươi, ngươi muốn gì chứ?"

"Nàng nói xem?"

Đoan Mộc Ly lộ ra tươi cười quen thuộc, nhưng bên trong không khí lúc này, vốn là cười ôn nhu lại nhìn có cảm giác mê hoặc.

"Ngươi, ngươi không phải nói muốn ăn ta sao?"

"Ta đang ăn."

Hắn nói xong phủ cúi người xuống, cách nàng càng ngày càng gần, thẳng đến khi chóp mũi hai người đều để ở cùng nhau.

"Tiểu Quả Quả, để cho ta ăn sao?"

So với bình thường, thanh âm có chút khàn khàn trầm thấp vang lên ở bên tai nàng, tuy rằng là đang hỏi, nhưng nụ hôn nhẹ nhàng đã muốn rơi xuống.

Mỹ nam kế mạnh mẽ như vậy, không phải ai cũng đều có thể chống đỡ được...

Cho dù đầu đã muốn đặc lại thành một đồng, Quý Ngừ Hàm cũng hiểu được, "Ăn" này hoàn toàn không phải là "Ăn" kia.

Nàng hoảng hốt muốn đẩy hắn ra, "Ta không muốn vào hậu cung của ngươi!"

"Ta vốn cũng không có hậu cung."

Đoan Mộc Ly trừng phạt khế cắn nàng một cái, "Tiểu Quả Quả, có phải nàng chưa bao giờ quan tâm chuyện của ta?"

"Ta, ta muốn nói ta không cần cùng người khác chia sẻ một nam nhân... Không đúng, ta muốn nói ta không muốn bị ngươi ăn!"

Ồ... Thật sự hôn mê, nàng làm sao có thể nói ra nửa câu đầu kỳ quái như vậy

Quả nhiên, Đoan Mộc Ly nghe ra không thích hợp, tâm tình rất vui, cười cúi đầu...

Quý Ngừ Hàm vội vàng che miệng lại.

Vẫn đang cười như cũ, Đoan Mộc Ly hôn lên mu bàn tay nàng, "Tiểu Quả Quả, câu nào là quan trọng?"

"Câu sau!"

Quý Ngừ Hàm trả lời không chút do dự, thanh âm to dần đầu, giống như hô khẩu hiệu.

"Câu sau sao?"

Đoan Mộc Ly mắt cong cười lớn, "Kháng nghị không có hiệu quả, nếu câu trước, ta ngược lại có thể suy nghĩ, suy nghĩ."

Tuy rằng biết hắn thực mới có thể đang dối gạt người...

Hu hu, có chút hy vọng còn hơn so với không có.

Quý Ngừ Hàm thanh âm như muỗi kêu, "Câu trước."

Đoan Mộc Ly đem lời mình nói "Nói xong", "Ngược lại có thể suy nghĩ để giải thích."

"..." Quả nhiên bị lừa!

Không biết là vì tức giận hay là thẹn thùng, Quý Ngừ Hàm mặt đỏ như quả cà chua nhỏ.

"Giải thích cái gì? Còn nữa, vừa rồi ta đang dối gạt ngươi, câu sau mới là trọng điểm!"

"Không nghe ta giải thích?"

Đoan Mộc Ly xấu xa cười, "Tiểu Quả Quả, vậy ta đây trực tiếp thúc đẩy."

"..." Quý Ngừ Hàm cảm giác muốn đẩy hắn ra, nhưng hắn ngược lại cách nàng càng gần.

Vốn Đoan Mộc Ly còn dùng khuỷu tay chống thân thể, hiện tại cánh tay thả lỏng, cả người hắn đều đã dán ở trên người nàng.

"Được, đừng tức giận, ta giải thích."

Hắn nhẹ nhàng hôn trán nàng, "Tiểu Quả Quả, muốn nghe ta giải thích trước sao?"

Đoan Mộc Ly giống như vỡ ra, "Là ta trước kia không có nữ nhân khác, hay là ta về sau cũng không định có hậu cung, hoặc là ta thích nàng, thực thích, thực thích, thích đến mức muốn đem nàng cướp về, mọi lúc mọi nơi mang theo trên người, cả đời cùng chiều nàng như vậy, nhưng lại rất muốn trèo cột nàng, đùa giỡn với nàng, bởi vì bộ dáng nàng thờ phỉ phỉ đáng yêu vô cùng?"

Trầm mặc thời gian dài, Quý Ngữ Hàm hoàn toàn giật mình, Đoan Mộc Ly chung quy vẫn mỉm cười chờ nàng hoàn hồn.

Đương nhiên, hắn cũng không nhân rồi.. Thỉnh thoảng lại nhẹ nhàng hôn nàng.

"Người, người không cần gạt ta nữa!"

"Bộ dáng của ta giống như đang gạt nàng sao?"

Đoan Mộc Ly cười bốp chóp mũi nàng, ánh mắt dừng ở bên gáy nàng, "Tiểu ngu ngốc, nàng cho là ai đều có thể được ta bảo hộ sao? Trên đời này cũng chỉ có trên người một mình nàng có ấn ký này, nàng sớm nên biết tâm ý của ta."

Kéo chân qua, chậm rãi lui, lùi về bên trong chăn.

Sau đó thanh âm xầu xa của Đoan Mộc Ly đang ở ngoài chăn vạch trần nàng, "Tiểu Quả Quả, vì sao lại trốn vào bên trong chăn cười?"

"... Ta mới không cười." Rõ ràng thanh âm mang theo không chỉ vui sướng từ bên trong chăn truyền ra.

"Tiểu lừa đảo."

Bàn tay Đoan Mộc Ly tiến vào bên trong chăn, nhẹ nhéo nàng một cái, "Rõ ràng ta nghe được tâm tư thật cao hứng."

"... Không cần nhéo loạn." Quý Ngữ Hàm mở ra móng vuốt sói của hắn.

"Nàng lui ở bên trong chăn, ta lại không nhìn thấy, nếu không nàng đi ra đi?"

"..." Mới không đâu.

Đỏ mặt, Quý Ngữ Hàm tránh ở bên trong chăn cười.

Ha ha ha...

"Cái kia... Người giải thích từng cái đi."

"Giải thích cái gì?" Đoan Mộc Ly cười giả ngu.

"..." Hắn vừa rồi rõ ràng là hỏi "Muốn nghe ta giải thích trước không" !

Vậy hiện tại liền đã kể, lại nói thôi...

Đang chờ nghe "Giải thích", chăn đột nhiên mở ra, Đoan Mộc Ly cũng chui vào bên trong chăn, thương yêu ôm chặt nàng.

"Người... Người ở bên ngoài giải thích là được!" Ô.

"Tiểu Quả Quả..."

Thanh âm trầm thấp khàn nhẹ dụ hoặc vang lên ở bên tai nàng, bàn tay mang độ ấm cũng không thành thật tiến vào vạt áo nàng, "Ta nghĩ tối nay hãy tiếp tục giải thích."

Quý Ngữ Hàm liều mạng muốn đem tay hắn lôi ra, "Ta muốn nghe ngay."

Ô...

Đoan Mộc Ly cúi đầu cười, hô hấp nóng rực phảng phất ở bên gáy mẫn cảm của nàng, "Muốn ta vừa 'Ăn' vừa giải thích sao?"

"Không, không cần, " Quý Ngữ Hàm rút lui, "Ta nghĩ tối nay hãy bị ăn..."

Hu hu, giống như ý thức phản kháng càng lúc càng mờ nhạt...

"Sợ ta sao?"

Đoan Mộc Ly cúi người, ôn nhu hôn nàng, sau mang theo nàng xoay người, để cho nàng dựa vào trên người mình.

Thiếu đi thân thể hắn bao quanh trên người mình tạo cảm giác áp bách, Quý Ngữ Hàm cảm giác thoải mái một chút.

Nhưng cũng chỉ là một chút...

Tim đập vẫn như nổi trống như cũ, có chút không biết làm sao nhìn hấn.

"Ngoan, đừng sợ."

Đoan Mộc Ly mềm nhẹ hôn mắt nàng, làm cho nàng nhắm mắt lại, sau thực ôn nhu thực ôn nhu, mang theo chút tính chất trấn an tiếp tục hôn nàng.

"... Cái kia, ta cảm thấy hấn là trước nên bồi dưỡng cảm tình một chút."

Chút lý trí còn sót lại của Quý Ngừ Hàm không nhiều lắm khiến cho nàng giãy dụa mở miệng.

"Tiểu Quả Quả, ta đã cho nàng thời gian rất dài để thích ứng."

Thấy nàng không khăn trương, hôn ôn nhu trở nên nóng bỏng, bá đạo một chút.

"Ngươi rõ ràng đều là đang khi dễ ta, ta vẫn nghĩ chính mình đang đấu tranh với kẻ địch..."

Môi Đoan Mộc Ly bắt đầu đi xuống phía dưới, "Về sau ta cũng sẽ khi dễ nàng như vậy nữa."

"..." Ô... Nàng cũng không thể tiếp thu thô lộ của hấn...

Nàng muốn cự tuyệt, nhưng vừa mở miệng lại biến thành một tiếng kêu sợ hãi, "Ngươi không cần cời quần áo!"

Đoan Mộc Ly cười thấp lên tiếng, "Tiểu Quả Quả, không muốn để ta cũng giống như nàng?"

"..." A?

Quý Ngừ Hàm cúi đầu vừa thấy ——

Ô, bị cời sạch khi nào vậy trời?

Muốn tiến vào bên trong chăn, lại bị Đoan Mộc Ly một phen kéo trở về, tán thưởng nhìn nàng, "Quả Quả, nàng thật đẹp."

"... Ngươi đừng nhìn..."

Nếu không xem không thể, cũng không cần nói a... Nàng thực muốn thành chim đà điểu

Tán thưởng biến thành nhẹ nhàng hôn, từng chút, từng chút một, từ cổ nàng bên gáy di chuyển xuống dưới, chậm rãi trở nên nồng nhiệt.

Không biết là vì giống như có dòng điện chạy qua từng đợt, hay là thân thể rắn chắc kề sát chính mình, cảm nhận nhiệt độ nóng bỏng, Quý Ngừ Hàm cảm giác nhiệt độ cơ thể chính mình cũng càng ngày càng cao.

Lý trí dần dần rời xa, bất an sớm biến mất, bên tai nghe được, đều là lời thầm thì của hấn.

Thanh âm khàn khàn, hơi thở có chút không xong, thì thào nói xong lời yêu, lượn lờ ở bên nàng.

Không biết khi nào thì, nàng bị hấn đặt dưới thân, hô hấp đều là hơi thở của hấn, có cảm giác đang được bảo vệ chặt chẽ.

Dần dần, ôn nhu ái muội biến thành mạnh mẽ nóng bỏng, thanh âm hỗn hển cùng ngâm nga đan vào cùng một chỗ, thân thể gát gao dựa vào, dây dưa lẫn nhau.

Trong phòng nóng bỏng, liên tục thật lâu...

Đêm động phòng hoa chúc là chuyện quan trọng, nhưng buổi sáng ngày hôm sau thì sao?

Hấn là tân nương tỉnh lại ở trong lòng lão công, chờ lão công ôn nhu đưa lên một cái hôn chào buổi sáng...

Ít nhất Quý Ngừ Hàm vẫn là mơ mộng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ấn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Sau đêm động phòng hoa chúc

Nhưng nàng đối mặt tình huống là ——

Nàng thật ở trong lòng Đoan Mộc Ly, nhưng không phải trên giường!

Nơi này nàng đã từng gặp qua... Là ôn tuyền sau tấm cung.

Trong lòng Quý Ngữ Hàm lập tức phát ra một tiếng rên rỉ.

Ô, buổi sáng lãng mạn "Ngày hôm sau" của nàng.. Nàng hi vọng mặc xong quần áo!

"Tĩnh?"

Đoan Mộc Ly ở sau lưng ôm lấy nàng, để cho nàng tựa vào trước ngực mình, tay còn rất cẩn thận mà ở trên người nàng mát xa.

"Còn đau không?"

"..."

Ô... Chuyện này cũng không phải là trong tưởng tượng của nàng!

Nàng tưởng tượng hần là lão công thực ôn nhu hôn nàng, sau hỏi "Đã đói bụng chưa".

"Buổi sáng ngày hôm sau" của chuyện nhi đồng thật khác biệt so với chuyện người lớn, làm cho Quý Ngữ Hàm rơi lệ.

Bị triệt để hoàn toàn xem nhẹ, Đoan Mộc Ly bật cười cúi đầu hôn nàng.

"Tiểu Quả Quả, đang nghĩ cái gì?"

Nghiêm mặt, Quý Ngữ Hàm đem lời trong lòng nói cho hần.

Đoan Mộc Ly bật cười,捏o chóp mũi nàng, "Được, chúng ta làm thêm một lần nữa."

Nếu đây là Quả Quả mơ ước đã lâu, hần đương nhiên phải phối hợp.

Đoan Mộc Ly nói xong liền đem nàng từ trong ôn tuyền ôm đi ra, dùng làm khăn vải giúp nàng lau khô thân thể.

Ô, "Ta tự mình lau."

Quý Ngữ Hàm mặt nóng đỏ lên, không biết hần làm sao còn có thể bình tĩnh như vậy.

Đoan Mộc Ly trả lời lại còn hôn sâu nóng bỏng, "Quả Quả ngoan, ta đến giúp nàng."

"..." Quý Ngữ Hàm hoàn toàn choáng váng hoa mắt, khuất phục dưới mỹ nam kế...

Giúp nàng mặc quần áo, hai người nằm trên giường, lại một lần nữa.

Vì thế ——

Trong phòng ánh mặt trời chiếu xuống, một đôi phu thê mới cưới quần áo chỉnh tề ôm nhau nằm ở trên giường.

Đôi mi như cánh bướm chọt động, Quý Ngữ Hàm mở mắt ra, thẳng tắp đối diện với khuôn mặt Đoan Mộc Ly thâm tình nhìn mình.

"Chào buổi sáng, Tiểu Quả Quả."

Đoan Mộc Ly ôn nhu cúi đầu hôn nàng, còn phải nhắc nhở chính mình lướt qua rồi ngừng lại, không thể hôn sâu.

Tiểu nha đầu này muốn chính là "Buổi sáng hôm sau" Ấm áp lãng mạn.

"... Chào, chào buổi sáng."

Thanh âm của Đoan Mộc Ly muốn có chút lười biếng hơn bình thường, nghe qua rất gọi cảm không nên lời, rất là tiêu chọc người.

Cho nên... Trong đầu đột nhiên hiện lên bộ dáng lão công nhà mình không mặc quần áo, mặt Quý Ngừ Hàm ảm ảm đỏ.

Hu hu... Đuổi đi nam nhân trần truồng, đuổi đi!

Nàng muốn là những suy nghĩ trong sáng thuần khiết cơ!

Nhìn ra tâm tư của nàng, Đoan Mộc Ly nhin cười, vô cùng thân thiết xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

"Quả Quả, đã đói bụng chưa?"

"..."

Rất nhanh một câu xuất hiện trong đầu —— Là thời điểm tối hôm qua nàng cự tuyệt bị "Ăn", hấn cúi đầu nói một câu "Ta đói bụng".

Hu hu... Quý Ngừ Hàm thật muốn khóc, những suy nghĩ trẻ con trong sáng của nàng a!

Nàng đã biến thành sắc nữ!

Thân mình co rụt lại, nàng tiến vào bên trong chăn sấm hổi, nàng mất đi thuần khiết rồi.

Đoan Mộc Ly bật cười đem nàng ôm ra, hôn nàng một cái, "Ngoan, đừng đỏ mặt, ăn cơm trước."

Đem nàng ôm đặt trên đùi mình, cẩn thận đút nàng ăn bữa sáng, Đoan Mộc Ly thấp giọng hỏi nàng, "Còn một không?"

"..." Quý Ngừ Hàm mặt đỏ lác đác.

Như vậy, hấn thật ôn nhu a...

Đoan Mộc Ly cười vỗ vỗ đầu nàng, "Vậy cơm nước xong chúng ta tiếp tục."

"..." Một ngụm cháo ngậm trong miệng đã quên nuốt xuống, Quý Ngừ Hàm hóa đá nhìn hấn.

Nhất định là bây giờ cả đầu nàng đều là hình ảnh giới hạn độ tuổi, mới có thể nghe được phương diện này đều nghĩ về phương diện kia, hấn hỏi tuyệt đối không phải ý tứ đó đâu mà...

Ở trong lòng tự an ủi chính mình, Quý Ngừ Hàm nuốt cháo xuống, khẩn trương hỏi hấn, "Tiếp tục cái gì?"

Đoan Mộc Ly vô cùng thân thiết hôn nàng một cái, "Đương nhiên là ăn nàng."

"... Không, không phải ăn rồi sao..."

"Mới chỉ ăn một lần."

Đoan Mộc Ly nghiêm trang nhìn nàng, "Đêm qua xem như nàng đối với ta phụ trách, bắt đầu từ bây giờ, là lúc ta nên 'Trừng phạt' nàng."

"..."

Hu hu, ôn nhu vừa rồi đều là biểu hiện giả dối! Căn bản chính là một đại sắc lang thích gạt người!

Tối hôm qua làm sao nàng có thể nghe được tỏ lộ của hấn liền rơi vào cạm bẫy... Hu hu.

Phản kháng là vô dụng... Ăn qua điểm tâm, Quý Ngừ Hàm bị ôm về trên giường, nghiên cứu vấn đề "Trừng phạt"...

Bởi vì từng rời cung hai ngày, cho nên "Trừng phạt" qua đi, Đoan Mộc Ly còn phải đi xử lý chính sự bị hấn bỏ lại.

Nhưng mà... Thụy vương gia là xuất phát từ suy nghĩ cá nhân, Đoan Mộc Hồng là vì ôm trả thù, hai đối thủ không hề yếu đều muốn cướp đi Quý Ngừ Hàm.

Thời điểm này, Đoan Mộc Ly tự nhiên là sẽ không để Quả Quả một mình ở tẩm cung, nhưng hấn lại cho Quả Quả ở trên giường hảo hảo nghỉ ngơi...

Cho nên Đoan Mộc Ly xóa bỏ lệnh cấm luôn luôn không cho phép người ngoài tiếp cận tẩm cung, trực tiếp đem công sự đều chuyển đến tẩm cung để xử lý, miễn cho thời điểm phát sinh có việc, hấn không thể đuổi tới đúng lúc.

Vừa có cảm giác ngủ thoải mái xong, Quý Ngừ Hàm mặc quần áo, đẩy cửa ra liền nhìn đến Tiểu Dật di chuyển băng ghế nhỏ, cười tùm tùm ngồi ở cửa.

"Thức ăn nướng!"

Tiểu Dật vừa nhìn thấy nàng liền đứng lên, bàn tay mập mập bắt lấy quần áo của nàng.

"..." Quý Ngừ Hàm lão đảo một chút, chưa từ bỏ ý định cùng hắn thương lượng một lần nữa.

"Khụ, Tiểu Dật, đừng gọi ta như vậy."

"Vậy phải gọi thức ăn mẫu hậu sao?"

"... Ý của ta là nói đem hai chữ ‘Thức ăn’ bỏ đi..."

"Nhưng thêm hai chữ kia nghe mới hay."

Tay ú núc ních kéo nàng, bắt đầu làm nũng, "Thức ăn nướng, nướng để cho con gọi vậy đi, Thức ăn ~ "

"..."

Quý Ngừ Hàm thật sự là không thể cự tuyệt khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu kia, đành phải yên lặng rơi lệ mà gật đầu, "Được, Tiểu Dật thích là được rồi."

Ô...

"Thức ăn nướng, phụ hoàng đã cho người chuẩn bị đại hôn, qua mấy tháng, nướng chính là hoàng hậu !"

"Nga." Quý Ngừ Hàm mặt có chút đỏ mà gật đầu.

Tiểu Dật rất ngạc nhiên tròn tròn ánh mắt, "Vậy các người đến lúc đó còn có thể làm đêm động phòng hoa chúc một lần nữa sao?"

"..." Quý Ngừ Hàm bị nghẹn.

"Khụ, Tiểu Dật, ngươi còn nhỏ, đừng nói bậy bạ."

"Con không nhỏ."

Tiểu Dật còn thật sự vì chính mình giải thích, "Con đều biết ngày hôm qua các người đã làm đêm động phòng hoa chúc!"

Quý Ngừ Hàm trước mắt đen lại một chút, vừa ý thức được Tiểu Dật lúc trước hỏi là "Lại một lần nữa" là sao.

"Khụ, Tiểu Dật, đừng thích nghe mọi người nói bậy, ngày hôm qua không có đêm động phòng hoa chúc gì cả."

"Vậy vì sao phụ hoàng đến một lúc liền đem nướng nhốt tại trong phòng, còn để cho bọn người Thanh Long canh giữ ở hồ bờ bên kia, không cho con lại đây."

Quý Ngừ Hàm vô cùng nghiêm túc, "Kỳ thật tối hôm qua ta và phụ hoàng ngươi là đang thương lượng chính sự."

"Như vậy..."

Cái miệng nhỏ nhắn của Tiểu Dật ngậm lại, giọng điệu rất là tiếc nuối, "Con còn tưởng rằng con lập tức có tiểu muội muội đến chơi với con... Xem ra còn phải chờ một chút."

"..." Thăng nhóc sớm trưởng thành nói chuyện rất sắc bén... Hu hu.

Ừa?

Tiểu Dật nghi hoặc quay đầu, "Thức ăn nướng, nghe con nói vậy, ngươi vẫn không chịu thừa nhận ngày hôm qua ngươi cùng với phụ hoàng đã làm đêm động phòng hoa chúc."

"..."

Quý Ngừ Hàm hoàn toàn bị thất bại.

"Tiểu Dật, chúng ta nói chuyện khác đi..." Ô.

"Được, " Tiểu Dật hưng trí bừng bừng, "Thức ăn nướng, chừng nào thì ngươi sinh tiểu đệ đệ hoặc là tiểu muội muội cho con?"

"... Tiểu Dật."

"Dạ?"

"Ngươi đi tìm người khác chơi đi..." Hu hu, nàng phải đi về khóc một lát.

Vào lúc ban đêm, Đoan Mộc Ly vui đầu vào tấu chương, Quý Ngữ Hàm bưng trà sâm, về mặt nhu thuận cúi đầu đi vào.

Tiểu nha đầu này lại làm chuyện quái quỷ gì?

Đoan Mộc Ly cười nhủ hàng này kiêu, chờ xem nàng muốn làm cái gì.

"Muốn mài mực sao?" Quý Ngữ Hàm chủ động biểu hiện cơ hội yêu cầu lập công.

"Ừm."

Cúi đầu nhìn nhìn, Quý Ngữ Hàm cảm lấy cây mài, có lẽ là mài như vậy đi...

Lúc trước mặc dù nịnh nọt, nhưng chuẩn bị không đầy đủ a.

Ở trong lòng mình sám hối một chút, Quý Ngữ Hàm cố kéo dài thời gian mài mực, lại hỏi hần, "Muốn mát xa bả vai một chút không?"

"Ừm."

Vì thế tiếp cận đi qua, ngoan ngoãn mát xa...

Cơ bắp của Đoan Mộc Ly vô cùng rắn chắc, tuy rằng cách quần áo, nhưng vuốt vẫn là cảm giác... Không, không có cảm giác chút nào!

Thời khắc máu chót, Quý Ngữ Hàm cực lực thay đổi suy nghĩ.

Đúng vậy, chính là không có cảm giác, không được nghĩ nhiều!

Ở trong lòng cảm giận đem sắc tâm mắng đến từng góc nhỏ, đem thuần khiết của nàng này hai ngày gần như mất tích tìm ra, Quý Ngữ Hàm yên tâm

Hu hu, không thể tiếp tục làm sắc nữ, nàng phải tự cứu mình!

Nói đến tự cứu...

Bàn tay nhỏ bé mát xa bả vai không thành thật trượt xuống dưới, chạm đến trong lòng Đoan Mộc Ly.

Sờ sờ, sờ nữa sờ.

Đoan Mộc Ly rũ mắt xuống, nhìn cặp tay nhỏ bé đang đốt lửa kia, bật cười nhủ mày.

Hần biết không phải Quả Quả luôn then thùng vì thích chính mình có thể nhanh như vậy liền chủ động bắt đầu dụ hoặc hần, cho nên nàng hiện tại là...

A, tìm được rồi!

Quý Ngữ Hàm ở trong lòng hoan hô, đem cái quạt trắng làm thành bản ghi chép lấy ra.

Hu hu... Nàng lúc trước chính là bị chiếu theo những tội danh không biết hần tìm ra như thế nào để ghi trên quạt này, bị "Trừng phạt" không yên mấy hôm nay!

Bản ghi tội này là vẽ đường cho hươu chạy, giúp người xấu làm việc xấu, là suối nguồn của ội ác, là thủ phạm đuổi đi tâm hồn nhỏ bé ngây thơ của nàng!

Nàng hận bản ghi tội này!

Hôm nay, nàng sẽ thay nàng hành đạo, tiêu diệt bản ghi tội này!

Hắc hắc hắc...

Trên mặt vẫn nhu thuận cúi đầu cười như cũ, Quý Ngữ Hàm hỏi Đoan Mộc Ly, "Ta hôm nay giúp ngươi bưng trà sâm, ngoan không?"

Đoan Mộc Ly nhin cười mà gật đầu, "Ừm."

"Vậy có thể xóa bỏ một cái tội danh hay không?" Mắt thật to vô cùng vô tội nhìn hần.

Đoan Mộc Ly nhủ mi lại, giống như đang do dự.

"Bỏ đi, bỏ đi." Quý Ngữ Hàm cũng kéo tay áo của hần làm nũng.

Ô, Tiểu Dật làm nũng đều có hiệu quả, nàng làm nũng hần cũng có chút hiệu quả.

Quả nhiên, lòng máy Đoan Mộc Ly nhú lại bỗng giãn ra, kéo nàng hôn một cái, "Ừm."

Nha! Thành công!

Quý Ngừ Hàm vui vẻ ra mặt, vèo một cái mà rút ra dao cắt hoa quả đã sớm dự chuẩn bị tốt, piu piu piu, vô cùng sung sướng vạch bỏ trên tiểu gố nhỏ một tội danh.

Vì thế mà, mát xa, ban ngày giúp hần thay quần áo, lúc hần cường bức lợi dụ... Khụ, hiện tại tự nhiên là phải sửa miệng nói là nàng cam tâm tình nguyện chủ động hôn Đoan Mộc Ly một chút...

Việc này đều bị Quý Ngừ Hàm đều nghĩ ra, để hần xóa từng tội danh.

Không biết về sau hần có thể đổi ý hay không...

Quý Ngừ Hàm có chút lo lắng, có phải nên một lần đem tội danh đều xóa bỏ sạch sẽ?

Lúc này, Đoan Mộc Ly thực "Tri kỷ" đưa ra đề nghị——

"Không bằng người chủ động hôn ta một cái, coi như là biểu hiện lập công."

Này... Mặt Quý Ngừ Hàm bắt đầu có vẻ giống như đỏ lên

Kỳ thật căn bản không cần có vẻ, chủ động hôn hần một cái, hoặc là bị động... Khụ, lúc không bị động sẽ bị hần "Ăn" một lần sạch sẽ, đương nhiên là về trước có vẻ thích hợp để tìm về tâm hồn nhỏ bé ngây thơ đã thất lạc của nàng.

Cho nên đang liên tục chủ động hôn Đoan Mộc Ly năm mươi hai cái...

Đúng, chính là năm mươi hai cái hôn!

Ồ... Cho nên mới nói, nàng hận bản ghi nhớ đó thôi!

Bởi vì người được hôn vô cùng không phôi hợp... Không đúng, hơn cả phôi hợp nữa cơ...

Cho nên nàng chủ động luôn làm cho hần phản công trở về... May mắn nàng đang lúc hy vọng mãnh liệt, Đoan Mộc Ly đồng ý từ môi đối môi sửa lại là hôn mặt, nhiệm vụ này mới thuận lợi hoàn thành.

Nhưng mà... Trọng điểm ở chỗ "Nhưng mà"! Hu hu...

Lúc Quý Ngừ Hàm với ý nghĩ bản ghi chép đã có thể xóa bỏ hết, cảm thấy thời điểm mình đã có thể yên tâm kết thúc công việc——

Đoan Mộc Ly đem nàng kéo về trong lòng mình, cười đến vô cùng ôn nhu một tay ôm chặt nàng, "Lại theo giúp ta trong chốc lát."

Nói xong liền cầm bút chấm mực, bắt đầu viết chữ trên giấy.

"... Người đang viết cái gì?" Quý Ngừ Hàm cảm giác không ổn.

Đoan Mộc Ly cười cười, "Tội danh của nàng."

Sau hần bỏ thêm câu giải thích, "Vừa rồi bản ghi chép đó, đều ghi sâu trong đầu ta."

"... Cái kia, người lại viết một lần nữa làm cái gì? Không phải đều xóa hết sao?"

Đoan Mộc Ly vỗ vỗ đầu nàng, cười nói, "Ta khi nào thì nói như vậy?"

"... Lúc ấy người đã gạt đầu! Quân vô hí ngôn! Người không thể nói chuyện không suy nghĩ như vậy."

Đoan Mộc Ly thực bình tĩnh cười, "Ta chỉ là nói 'Ừm', ta còn chưa nói xong."

"..."

"Nửa câu sau là 'Nàng nằm mơ đi.'"

"... Đoan Mộc Ly!" A a a...

Kháng nghị không có hiệu quả, giai cấp thống trị phong kiến sẽ không thỏa hiệp cùng giai cấp lao động của nàng..

Cho nên tại ánh mắt Quý Ngừ Hàm bị phần, Đoan Mộc Ly đem năm mươi hai tội danh kia nhớ lại ghi trên giấy.

Hoàn thành, hắn không buông bút, cười hên lên khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận của Quý Ngừ Hàm.

"Tiểu Quả Quả, nàng có ý đồ hối lộ ta, còn chưa được ta cho phép liền bản ghi chép hủy đi, lại thêm hai tội."

"..."

Trời, không có cách nào khác... Hu hu.

Quý Ngừ Hàm cố gạt mà không chảy ra giọt nước mắt nào, "Người không vội xuất cung sao?"

Đoan Mộc Ly nhủ mảy, tiểu nha đầu này muốn đuổi hắn đi?

"Vì sao phải xuất cung?"

"Phi Phi biết tin tức của Tiên Hạc quả, người không đuổi theo đi xem sao?"

"Không đi."

Đoan Mộc Ly buông bút, để cho nàng tựa vào trong lòng mình.

"Hắn hắn là người của hoàng huynh ta, nếu hoàng huynh muốn Tiên Hạc quả, ta sẽ không tranh giành cùng hắn."

"Nhưng Tiên Hạc quả cũng không nhất định chỉ có một quả a..."

Có một chút muốn đem hắn đuổi ra cung, nhưng mà trong lòng Quý Ngừ Hàm càng thật sự muốn hắn nhanh chóng đi tìm Tiên Hạc quả.

Tuy rằng Đoan Mộc Ly võ công rất cao, rất cao, hắn là sẽ không gặp thời điểm cần liều mạng giống như Thái y nói...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thế Ấn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Cải trang vi hành

Cẩn thận thì vẫn tốt hơn.

Đoan Mộc Ly có chút bất đắc dĩ xoa bóp mũi nàng, "Quả Quả, không phải ai ai cũng đều có may mắn tốt như nàng vậy, Tiên Hạc quả là trăm năm khó gặp, nhìn thấy một quả chính là trăm năm khó gặp, ta chưa từng nghe qua có hai quả đồng thời xuất hiện."

"..." Nàng là may mắn tốt sao?

Hu hu... Đây rõ ràng là nguồn gốc bị kịch của nàng!

Nếu không có Tiên Hạc quả, nàng cũng sẽ không bị hắn bắt hồi cung, cuộc sống mỗi ngày như nước sôi lửa bỏng.

Nhưng mà nàng cuối cùng thu hoạch được một lão công rất thương nàng...

Được rồi, nàng thừa nhận may mắn của nàng cũng rất tốt.

"Không nhất định."

Quý Ngừ Hàm lắc cánh tay hắn, "Vẫn là đi xem đi, nói không chừng sẽ có hai quả xuất hiện."

"Tiểu Quả Quả."

Đoan Mộc Ly bật cười nhìn nàng, "Cho dù ta xuất cung, cũng sẽ đem nàng mang theo bên người."

"..." Vẻ mặt Quý Ngừ Hàm nháy mắt như liền suy sụp xuống dưới, ô...

"Mang thì mang... Ngươi vẫn là đi xem đi."

Quý Ngừ Hàm đáng thương nhìn hắn, nhận mệnh nói.

Bởi vì Quý Ngừ Hàm yêu cầu mãnh liệt, Đoan Mộc Ly đồng ý rồi cung.

Phân phó chuyện trong cung, hắn liền lấy danh "Cải trang đi tuần" làm cớ, mang theo lão bà thân ái cùng tứ đại thị vệ, xuất phát đi tìm Phi Phi.

Khoảng cách phía trước Quý Ngừ Hàm bị nắm trở về từ rừng cây không xa, có một tòa thành gọi là Khê Thủy Thành.

Hiện tại, ở lầu hai lầu lớn nhất của Khê Thủy Thành, chỉ có hai nam nhân ngồi hai bàn khác nhau.

Không phải vì lầu làm ăn không tốt, mà là...

Hai người ngồi bàn này thoạt nhìn quả thực chính là sát thần, vừa lên lầu, liền đem khách nhân dọa chạy.

... Lão bản lầu muốn khóc.

Một ngụm uống cạn rượu trong ly, Phi Phi nổi giận mà ném cái chén.

"Điên rồi, ngươi muốn cùng tới thì tới, có thể cách ta xa một chút hay không!"

Thụy vương gia ngồi một bàn khác mặt lạnh lùng, không nói một lời.

Đúng vậy, hai sát thần có thể dọa khóc các bạn nhỏ này chính là Phi Phi cùng Thụy vương gia.

Về phần vì sao thời gian dài như vậy, hai người bọn họ còn không có rời rừng cây nhỏ...

Khụ, đương nhiên là bởi vì "Kiệt tác" của Đoan Mộc Ly.

Lúc hai người bọn họ tỉnh dậy, ánh mắt đầu tiên nhìn thấy chính là mặt của đối phương khoảng cách rất gần, mỗi người ai cũng không đứng vững, suýt nữa hôn nhau...

Vì thế hai nam nhân đều nổi giận, không nói hai lời liền vùng chường lên.

Võ công của Phi Phi vốn là không bằng khối băng, nhưng hắn tính tình tự đại, giận quá mà...

Bắt đầu đánh chính là không muốn sống, khối băng cũng chỉ có thể cùng hắn đánh ngang tay.

Mặt hai người hiện tại biến thành đều chỗ xanh chỗ tím, cũng không biết tổng cộng đã đánh bao nhiêu hiệp, cho nên hành trình bị kéo dài thật sự chậm.

Giống như hiện tại, hai người liền lại đánh tiếp...

Bọn người Đoan Mộc Ly đến Khê Thủy Thành, nhìn thấy chính là một màn này.

Ách... Quý Ngừ Hàm ngây ngẩn cả người.

"Hai người bọn họ có thâm cừu đại hận gì sao?"

Căn bản chính là không thể nào quen biết được.

Đoan Mộc Ly thực bình tĩnh cười cười, "Trước kia không có, ta giúp bọn hắn có."

Nghe Đoan Mộc Ly nói hắn là kiệt tác ngay lúc đó, Quý Ngừ Hàm có chút co giật.

"Ngươi quá âm hiểm..."

"Ai bảo bọn họ muốn cướp nàng đi."

Đoan Mộc Ly cười ôm bả vai nàng, "Không cần ta tự mình động thủ, chính là bọn họ đánh đó thôi."

"..." Thật sự là một người phúc hắc có thù tất báo, âm hiểm giả dối!

Bởi vì hiện tại cần Phi Phi dẫn đường, cũng không thể để mặc cho bọn hắn đánh đánh giết giết "Khiến chậm trễ hành trình" như vậy.

Cho nên Đoan Mộc Ly mở miệng gọi người, "Đừng đánh, là ta cho hai người các ngươi hôn nhau."

Lúc sự thật được vạch trần... Thanh âm hơi lớn một chút.

Cho nên khiến cho Phi Phi cùng Thụy vương gia hai người đang đặng đặng sát khí từ lâu hai từ lâu lao tới, tiếp nhận hơn phân nửa ánh mắt đồng loạt nhìn chăm chăm của dân chúng Khê Thủy Thành...

Quý Ngữ Hàm đối với bọn họ vô hạn đồng tình.

Ai, chộc ai không chộc, lại chộc Đoan Mộc Ly...

Đoan Mộc Ly bình tĩnh mở miệng, "Đi tìm Tiên Hạc quả."

Đang đây người sát khí muốn ra tay, nghe câu đó, miễn cưỡng ngăn lại tức giận, "Tiên Hạc quả với ngươi có quan hệ gì! Ngươi đừng hy vọng ta dẫn đường!"

n oán cá nhân hiển nhiên là không có quan trọng bằng Tiên Hạc quả, Thụy vương gia cũng đem con tức áp chế, mặt lạnh lùng đứng ở một bên.

Nhưng mà hần chỉ liếc mắt nhìn Quý Ngữ Hàm đang bị Đoan Mộc Ly nắm chặt.

Ách... Quý Ngữ Hàm xấu hổ quay đầu, nhìn chăm chú vào một cây hòe bên cạnh.

Đoan Mộc Ly tiếp tục bình tĩnh, "Nếu chỉ có một quả, ngươi cứ việc lấy đi, ta còn có thể giúp ngươi đuổi nam nhân này đi."

Giúp hần đuổi Thụy vương gia đi?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ấn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Ba nam nhân... Diễn trò luận võ

Phi Phi nhú mi.

Thụy vương gia lạnh như băng cũng biết chuyện Tiên Hạc quả, võ công so với hần lại cao, quả thật là mối họa lớn nhất trong lòng hần, nhưng mà...

"Ta dựa vào cái gì tin tưởng ngươi?"

"Ngươi cũng chỉ có thể tin tưởng ta."

Đoan Mộc Ly ôn hòa cười cười, "Bằng không ta có cách làm cho ngươi vĩnh viễn không thể nào rời khỏi nơi này."

Khụ, phải lấy đức thu phục người... Quý Ngữ Hàm ở trong lòng phê phán nhỏ một chút.

Phi Phi biết lúc này không phải lúc cãi nhau, võ công nam nhân này quả thật lợi hại, ngay cả chủ nhân đều đánh không lại hần.

Nhưng thừa nhận thua như vậy, nhất là còn đang ở trước mặt Quý Ngữ Hàm...

Sắc mặt Phi Phi rất khó coi, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy nhiệm vụ chủ nhân phân phó quan trọng hơn, "Mục đích của ngươi?"

"Nếu có Tiên Hạc quả thứ hai, ta muốn."

"Được."

Do dự một lát, Phi Phi gật đầu, "Ta dẫn đường."

Thụy vương gia vẫn mặt lạnh lùng đang nghe một bên, nghe được Đoan Mộc Ly nói muốn giúp Phi Phi đuổi hần đi, sắc mặt của hần cũng không có gì biến hóa.

Đoan Mộc Ly quay đầu nhìn hần, cười nói, "Mặc Kỳ huynh, nếu huynh còn muốn đi, liền đứng lên đi."

A nga... Thì ra bạn khối băng họ Mặc Kỳ, Quý Ngữ Hàm vừa biết.

Đoan Mộc Ly kêu như vậy, hiển nhiên chính là dứt bỏ thân phận trói buộc của hoàng đế hoặc là Vương gia.

Hiện tại là thời điểm nói chuyện bằng thực lực, có bản lĩnh, ngươi liền cướp Tiên Hạc quả, cũng không có ai có thể có một câu oán hận.

Đương nhiên, bằng thực lực nói chuyện, hắn vẫn là lão đại... Khụ.

Vì thế một đám người chậm rãi xuất phát.

Đây hiển nhiên không phải một phân đội nhỏ hài hòa, tứ đại thị vệ ngược lại không có gì, Quý Ngữ Hàm cũng vô cùng an phận, mấu chốt là ba nam nhân kia.

Hiện tại bọn họ chẳng những có lợi ích chung —— Tiên Hạc quả, còn có nữ nhân họ đồng thời cùng thích...

Cảm tình của Phi Phi đối với Quý Ngữ Hàm có vẻ bình thường, chỉ có thể nói là hảo cảm, nhưng là hắn tính tình tự đại, dễ dàng nóng nảy...

Khởi bẩm Thụy vương gia... Hiện tại nên đổi giọng gọi là Mặc Kỳ Thụy, hắn đã sớm quyết định chủ ý đem người mang về làm Vương phi, cũng không quản Quý Ngữ Hàm hiện tại là thân phận gì.

Đoan Mộc Ly còn lại thực bình tĩnh.

Vô luận là hai nam nhân kia dám dùng ánh mắt không an phận nhìn Quý Ngữ Hàm, hay là bọn họ có ý đồ tới đây lấy lòng, hắn đều vô cùng bình tĩnh... Mà đem người đánh bay.

Vì thế, đây nhất định là một cuộc hành trình "Tinh phong huyết vũ" (gió tanh mưa máu)...

So với hiện tại ——

"Cục than nhỏ!"

Phi Phi tâm tình không tồi hướng lại, "Quả đại trong rừng ăn rất ngon, người nếm thử đi."

"Cảm ơn." Quý Ngữ Hàm đưa tay muốn tiếp nhận.

"Người ăn của người, ta giúp người cầm." Phi Phi ý đồ kéo tay Quý Ngữ Hàm

piu~

Tay còn không có đụng tới, người đã bị xóc bay lên, quả đại trong tay bị cuốn đi.

Đoan Mộc Ly bình tĩnh cắn một quả, sau đem phần còn lại đưa cho Quý Ngữ Hàm, "Xác thực ăn ngon."

"..." Quý Ngữ Hàm không nói gì ngừng nuốt, đồng tình nhìn Phi Phi mắc ở trên cây.

Kẻ háo sắc này ham muốn chiếm giữ rất mạnh a.

Nam nhân khác muốn chạm vào nàng... Ai, vẫn là bay đến một bên tỉnh lại đi thôi.

Từ trên cây nhảy xuống, Phi Phi phát hỏa.

"Đoan Mộc Ly, người là một đại nam nhân sao lại tiểu nhân như vậy!"

Đoan Mộc Ly bình tĩnh mỉm cười, hoàn toàn không để ý tới chuyện bị lên án như vậy.

thái độ này của hắn làm cho tính tình Phi Phi luôn luôn thực nóng nảy, dè dặt không được tức giận, "Đến đây, đến đây, đến đây, đi ra đấu một mình!"

Vì thế hai người đấu võ...

Có khi là Phi Phi, có khi là Mặc Kỳ Thụy, cảnh tượng như vậy mỗi ngày đều phải trình diễn mấy lần, Quý Ngữ Hàm mỗi lần đều là yên lặng roi lệ ngồi xem

Ba nữ nhân thành sân khấu diễn hài, ba nam nhân... Hắn là sân khấu đánh võ ?

Tuy rằng về bề ngoài của ba người bọn họ đều đã muốn vượt qua diễn viên thần tượng, nhưng vẫn không thể che giấu trình độ biểu diễn bạo lực!

Vì sao không có người nhiệt tình yêu thương hòa bình, chủ trương lấy đức thu phục người vậy...

Tuy rằng thường thường sẽ đấu võ, nhưng bọn họ cũng không chậm trễ hành trình.

Bởi vì Đoan Mộc Ly luôn luôn chú trọng hiệu suất, trừ bỏ thời gian nghỉ ngơi cố định, đều là vừa đánh người vừa đi đường...

Cười ngựa không thông thạo, ngựa chạy nhanh thì không dám động thủ?

Không thành vấn đề, vậy đừng đánh.

Cho nên Phi Phi cùng Mặc Kỳ Thụy đều cần rèn luyện cưỡi ngựa, trình độ liều mạng không thua gì khi năm đó học võ, hơn nửa đêm còn thường xuyên thấy hai người bọn họ cưỡi ngựa lác lác đi ra ngoài.

Hành trình này giống như là hai người bọn họ ngoại trừ ‘Truy tìm bảo vật’ còn kèm thêm "Học nghề" và "Rèn luyện thân thể"...

Ai, chỉ có thể nói gặp được Đoan Mộc Ly, mọi người đều là bị kịch.

Mục đích cũng không xa, cách Khê Thủy Thành lộ trình hơn hai ngày xuất hiện một sơn cốc không biết tên.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ấn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Thật là may mắn ...

Phi Phi cũng chỉ là nghe được tin tức, nói nơi này có Tiên Hạc quả, về phần nó cụ thể ở đâu, không có cách nào xác định.

Cho nên vào sơn cốc, bọn họ cũng không đánh nhau, phân công nhau đi tìm.

Hiện tại hoàn toàn là bằng may mắn của mỗi người.

Thụy vương gia tuy rằng đơn thương độc mã, nhưng có chỗ tốt chính là hấn cần tác dụng của Tiên Hạc quả nhất là chính hấn.

Nếu hấn có thể tìm được trước, lại có thể đem Tiên Hạc quả ăn trước khi người khác phát hiện, những người khác cũng chỉ có thể tự nhận không may.

Hiện tại trừ bỏ Quý Ngữ Hàm còn đi theo Đoan Mộc Ly, những người khác đều đều tự tản ra, chuyên chú bắt đầu tìm kiếm.

"Mệt không?" Đi một đoạn đường, Đoan Mộc Ly quan tâm cúi đầu hỏi.

"... Không mệt." Quý Ngữ Hàm không muốn làm người yếu ớt.

Đoan Mộc Ly bật cười xoa khuôn mặt nhỏ nhắn tinh thần mạnh mẽ của nàng, "Nếu không mệt, thì ta muốn phạt nàng."

"... Mệt." Hu hu.

Đoan Mộc Ly cười ôm lấy nàng, thực vô cùng thân thiết lén, "Ở chỗ này nghỉ một lát, ta gọi là bọn người Thanh Long lại đây bảo vệ nàng."

"Vâng."

"Thực ngoan." Cúi đầu hôn một chút.

Hôn, rồi lại hôn, rồi lại hôn...

"... Nhanh đi tìm Tiên Hạc quả!"

...

Sắc lang bị đuổi đi, còn lại bọn người Thanh Long cùng nhau bị kêu trở về, bảo vệ Quý Ngữ Hàm.

Quý Ngữ Hàm cảm thấy Đoan Mộc Ly thật sự là quá lo lắng.

Rừng cây này tuy rằng không có bóng người, nhưng thực an toàn, cũng không có độc xà mãnh thú gì, đại đa số động vật chính là những con sóc nhỏ.

Mở rộng tầm mắt, đầy mắt đều là nấm... Đi?

Quý Ngữ Hàm xoa dụi mắt, cũng không quá mệt a, làm sao có thể hoa mắt chứ?

"Làm sao vậy, Hàm chủ nhân?"

Chỉ e Quý Ngữ Hàm có một chút sơ xuất, bọn người Thanh Long lập tức khẩn trương hỏi.

"Không có gì."

Quý Ngừ Hàm lắc đầu, "Ta vừa rồi giống như nhìn thấy một cây nấm chân dài đang chạy..."

Dứt lời, nàng đen mặt, không muốn đối diện với ánh mắt khinh bỉ bốn người bọn họ

Hu hu... thần kinh của nàng còn bình thường, nhưng vừa rồi nàng giống như quả thật thấy mà !

Bọn Thanh Long đều nhin.

Phải bình tĩnh, đã sớm biết bảo bối tâm can của chủ nhân bọn họ thực ㄟ...

Bởi vì chuyện này, Quý Ngừ Hàm cảm thấy chính mình vô cùng dọa người, đành phải bị phần nhìn chăm chăm một vùng nấm trước mắt.

Sau nàng liền nhìn đến...

Một đám nấm nhỏ không phí công rồi... Từ trong đất nhảy lên đi ra, chạy, chạy...

"A a a..."

Quý Ngừ Hàm nhất thời kích động, nhanh chóng đi qua, "Chính là nó! Nó có chân!"

Khóe miệng bọn Thanh Long đều run rẩy, yên lặng quay đầu.

"Ta nói thật, ta tận mắt thấy nó có chân, nó chạy !"

Bốn người dùng ánh mắt một phen chém giết lẫn nhau, cuối cùng Thanh Long thất bại, nhận mệnh đi qua, nhỏ đám nấm Quý Ngừ Hàm nói tới.

"Hàm chủ nhân, ngài nhìn lầm rồi." Ai.

Ách...

Quý Ngừ Hàm không nói gì tiếp nhận đám nấm nhỏ kia, toi công lớn, quả thật chỉ là nấm bình thường mà thôi.

Hu hu... Nàng vừa mới rõ ràng thấy!

Hai chân nhỏ ngấn chạy trốn còn rất nhanh.

Có chút chưa từ bỏ ý định, nàng đâm đâm nấm nhỏ, "Chân của ngươi đâu? Lộ ra cho ta xem xem."

"..." Bọn Thanh Long yên lặng quay đầu, không nhìn Quý Ngừ Hàm lời nói hư hư thực thực giống như đùa giỡn con gái nhà lành.

Lúc bọn họ quay đầu——

piu~

nấm nhỏ đột nhiên vươn chân, đập mạnh Quý Ngừ Hàm một cước.

"A!"

Chỉ có chân lớn như ngón tay cái, sức lực lại vô cùng lớn, Quý Ngừ Hàm không ngồi vững, bị đá té ngã về phía sau.

"Hàm chủ nhân." Bọn Thanh Long đều cả kinh, ba chân bốn cẳng nâng nàng dậy, "Ngài làm sao vậy?"

"... Nó đập ta một cước."

Quý Ngừ Hàm lệ chảy thành dòng chỉ vào nấm nhỏ trong tay lại biến thành bộ dáng bình thường.

"..."

Nếu không phải là người quan trọng nhất trong lòng chủ nhân bọn họ, bọn người Thanh Long thật sự rất muốn đem người này trực tiếp đá văng ra...

Vì không muốn bị coi trở thành bệnh thần kinh, Quý Ngừ Hàm đành phải chịu đựng, thở phì phì nhìn chăm chăm nấm nhỏ trong tay, chờ Đoan Mộc Ly trở về.

"Nấm chân dài?"

Nghe xong Quý Ngừ Hàm kể lại, Đoan Mộc Ly vừa trở về kinh ngạc lặp lại.

"Đúng vậy..."

Ô, nếu Đoàn Mộc Ly đều không tin nằng, nằng liền thật muốn khóc nha.

Đoàn Mộc Ly không hỏi nhiều nữa, tiếp nhận nắm sau đó ném trên mặt đất, thực bình tĩnh cầm lấy một tảng đá bên cạnh, "ầm" mà đập...

... Nắm không chạy.

Nhưng mà nó hiện tại đã hoàn toàn dẹp lép...

Đang lúc mọi người đều hóa thạch, Đoàn Mộc Ly nhặt nắm nhỏ dẹp lép, thổi thổi bụi trên mặt, lấy nước đổ lên, xem như sạch sẽ.

Sau đó hắt quãng cho Thanh Long, "Ăn nó."

"..." Thanh Long không nói gì tiếp nhận, trực tiếp quăng vào miệng.

Nắm nhỏ đã sắp bay đến bên miệng Thanh Long, đột nhiên biến thân...

Một mảnh dẹp dẹp run lên giữa không trung, lại biến thành một cây nắm mập mạp trắng trẻo.

piu~

Một cái chân nhỏ xuất hiện, một cước đá bay Thanh Long, vèo vèo về phía xa xa.

Sớm có chuẩn bị Đoàn Mộc Ly từ trong tay quăng ra hòn đá, vừa vịn chạm đến trên người nắm nhỏ.

Run lên một cái, nắm nhỏ rơi trên mặt đất.

Đoàn Mộc Ly lại bình tĩnh đi qua, đem nó nhặt lên, "Quả nhiên có chân."

"..." Mọi người hóa thạch.

Giống như cho rằng nắm nhỏ hư hư thực thực thành tinh, còn Đoàn Mộc Ly giống như bình tĩnh có vẻ thương thức một chút...

"Đây là cái gì..." Phục hồi lại tinh thần, Quý Ngữ Hàm đi qua nhìn.

Nói là nắm tinh thì có chút khoa trương, bởi vì nắm nhỏ này chính là giống nắm bình thường ở vị trí cuống chia làm hai nhánh, nhìn rất giống chân mà thôi, cũng không có mắt mũi hay gì khác.

Hiện tại nó vẫn không nhúc nhích, cũng không có biến trở về nguyên dạng, chẳng lẽ đã... Hôn mê?

"Chủ nhân, " Chu Tước quá khiếp sợ thanh âm miễn cưỡng hỏi, "Có phải bị ngài đánh chết hay không..."

Đoàn Mộc Ly cúi đầu nhìn, "Nếu đã chết, sẽ giết thịt rồi ăn đi."

Mọi người đang hóa đá vì Đoàn Mộc Ly máu lạnh, nắm nhỏ vẫn "hôn mê" đột nhiên lại nhảy dựng lên, hướng ra phía ngoài bỏ chạy.

Thì ra nắm này làm bộ...

"Trời ơi, đùa cái gì vậy?"

Phi Phi vừa trở về thấy một cái gì màu trắng hướng tới chính mình bay đến, bực dọc mà tiện tay hất đi ra ngoài.

"Không cần a ——" Quý Ngữ Hàm vội vàng ngăn cản.

Bắt đầu từ giờ phút này, ký ức của Quý Ngữ Hàm từng bước khắc sâu.

Lúc ấy nàng kêu nếu "dừng tay", miệng hẳn là cũng nên mở nhỏ một chút, nắm nhỏ... Cũng sẽ không dễ dàng bay vào được như vậy...

Biết vậy chẳng làm a!

Tóm lại lúc ấy Phi Phi tay vung lên... Nắm thẳng tắp liền bay vào trong bụng Quý Ngữ Hàm

Mọi người kinh sợ.

Liền ngay cả Đoàn Mộc Ly luôn luôn bình tĩnh lúc này sắc mặt cũng đều thay đổi, kia cũng không biết là cái gì, sao có thể tùy tiện liền ăn?

Vì thế Quý Ngữ Hàm lại trải qua một lần ‘chăm sóc’ kinh hoàng...

Vận công giúp nàng kích thích ói ra không có hiệu quả, Đoan Mộc Ly đành phải nhẫn tâm để cho bọn người Thanh Long hỗ trợ, xách ngược Quý Ngữ Hàm lên, bắt đầu điên cuồng vung vẩy.

"Nôn..." Hu hu.

Quý Ngữ Hàm nôn khan không ngừng, trước mắt tất cả đều là ánh sao, trong lòng đã muốn chảy lệ.

Đây là may mắn gì chứ...

Cũng giống như lần trước ăn Tiên Hạc quả, mặc kệ bọn họ ép buộc như thế nào, Quý Ngữ Hàm đều không phun được cái gì, chỉ là không ngừng nôn khan.

Hiện trường một mảnh hỗn loạn, âm ỹ đem Mặc Kỳ Thụy còn đang tìm kiếm đằng xa đều đem trở về.

Xa xa nhìn thấy Quý Ngữ Hàm đang "Chịu đủ tàn phá", hần chạy vội đến, "Làm sao vậy?"

Mấy nam nhân đều đang vội vàng lắc người, không có người nào có tâm tình trả lời hần, nhưng thật ra Quý Ngữ Hàm thực sự rơi lệ oán giận.

"Nắm... Nôn... Chân... Ăn... Nôn..."

Nàng hận nắm! Hu hu...

Nàng nói đứt quãng, thanh âm lại không rõ ràng, Mặc Kỳ Thụy nghe được nhưng không thực hiểu được.

Sừng sốt trong chốc lát, hần đột nhiên giữ Quý Ngữ Hàm, "Nắm chân dài?"

Quý Ngữ Hàm muốn trả lời, nhưng mà Mặc Kỳ Thụy tạm thời nghe không được, bởi vì——

"Cạch" "Cạch" liên tiếp hai tiếng vang ——

Tay Đoan Mộc Ly cùng mọi người cũng chưa ngừng, cho nên Mặc Kỳ Thụy chạy lại đây như vậy, khó tránh khỏi phải đụng vào trên người Quý Ngữ Hàm.

Chính là va chạm này, phát ra một tiếng vang "Cạch".

Tiếng vang thứ hai, là vì... Mặc Kỳ Thụy ngất đi, té lăn trên đất.

Ở trên đầu hần, nơi bị Quý Ngữ Hàm đụng vào, tạo ra vết thương lớn chảy máu..

Mọi người hóa đá.

Nhìn người bị chủ nhân đánh bất tỉnh, thông thạo y thuật nhất trong một đám người là Huyền Vũ bất chấp kinh ngạc, trước đem người cứu tỉnh vẫn hơn.

Những người khác cũng đều tỉnh táo, đồng loạt nhìn về phía Quý Ngữ Hàm còn đang bị bọn họ xách ngược mang theo.

Đoan Mộc Ly không hỏi nhiều, trước để cho nàng đứng vững bình thường, cẩn thận kiểm tra tay nàng, "Đau không."

Những người khác tiếp tục đối với nàng nhìn chăm chăm.

"Cái kia... Hần đụng vào trên tay ta, bị vòng tay làm bị thương..."

Quý Ngữ Hàm thực vô tội, rất muốn khóc, Hu hu...

Đáp án này không có người tin, đừng nói Mặc Kỳ Thụy là cao thủ, cho dù là nam nhân bình thường, cũng không phải làm bằng bì, sao có thể yếu ớt như vậy, bị một cái vòng tay phi thúy đụng ngất đi?

Đoan Mộc Ly liếc mắt đảo qua một cái, đem ánh mắt bọn họ đều nhìn đến mức bọn họ phải thu trở về, sau cúi đầu, thực ôn nhu sờ sờ trán nàng, "Có thấy không thoải mái hay không?"

Bị lắc thời gian dài như vậy đều phun không được, xem ra không có hy vọng.

Mặc Kỳ Thụy nhất định biết nắm kia là cái gì, hiện tại chỉ có thể chờ hần tỉnh lại.

Quý Ngữ Hàm lắc đầu, "Không có... Nhưng mà ta rất muốn chạy..."

Đoan Mộc Ly sùng sốt một chút, "Chạy?"

"Vâng."

Quý Ngừ Hàm sắp chảy lệ, "Ta giống như bị nắm nhỏ lây bệnh... Ta muốn chạy." Hu hu.

Vừa rồi bị bọn họ xách lên không trung nên vẫn chưa cảm thấy được cái gì, hiện tại vừa đứng trên mặt đất, đột nhiên nàng liền cảm thấy chân đặc biệt rất muốn di chuyển...

Vì thế Đoan Mộc Ly liền cùng Quý Ngừ Hàm, hai vợ chồng bắt đầu chạy vòng quanh rừng cây...

Thời điểm bọn họ chạy đến vòng thứ ba, Mặc Kỳ Thụy rốt cục tỉnh lại, nhưng mà thoát nhìn trạng thái không tốt, tùy thời đều có khả năng lại ngất xỉu.

Đoan Mộc Ly thẳng tiến đến, đơn giản hỏi, "Thứ tốt?"

"..." Hơi hơi nhắm mắt, tựa hồ là ý tứ gật đầu, Mặc Kỳ Thụy lại hôn mê bất tỉnh.

Thời gian giành được vừa vặn, nếu câu hỏi của Đoan Mộc Ly dài dòng thêm một chút nữa, Mặc Kỳ Thụy sẽ không có thời gian đáp.

A a a... Thứ tốt?

Trái tim u ám của Quý Ngừ Hàm rốt cục có thể buông xuống, nhất thời kích động, mạnh mẽ kéo tay người bên cạnh.

Nàng nghĩ rằng mình kéo là Đoan Mộc Ly, nhưng mà kéo sai, giữ chặt là Phi Phi.

Đây không phải trọng điểm, trọng điểm là...

"Rắc" một tiếng, mặt Phi Phi nhấn lại.

Không phải vì đau, mà là hấn không chấp nhận được chuyện thực sự như vậy... Xương ngón tay của hấn bị gãy ?

Điên rồi!

Hấn vốn là thân kinh bách chiến, không phải làm bằng đậu hủ !

Khi Phi Phi nâng tay lên, đem ngón tay hấn triển lãm góc độ gấp khúc không giống bình thường, mọi người lại hóa đá lần nữa.

Lần này Quý Ngừ Hàm không thể không thừa nhận, chuyện này cùng vòng tay phi thúy không hề có quan hệ gì, vừa rồi quả thật giống như người khác vì nàng đụng làm bị thương, vòng tay chính là dưới sức của nàng đem người va chạm tạo ra vết thương mà thôi...

Hay nói cách khác, nàng hiện tại giống như có lực sát thương rất lớn...

Nàng mờ mịt nhìn về phía Đoan Mộc Ly, đây là tình huống gì...

Chỉ cần không phải Quý Ngừ Hàm có nguy hiểm, Đoan Mộc Ly đều có thể bình tĩnh.

Cho nên hiện tại về mặt của hấn vô cùng bình thường nhất lên một tảng đá, "Bóp nát thử xem."

Quý Ngừ Hàm tiếp nhận, "Ta làm sao có thể bóp nát... Ách..."

Bị nàng sờ, tảng đá vỡ thành bột phấn theo khe hở của tay chảy ra, bị gió thổi đi nhẹ nhàng.

Mọi người cảm giác khả năng duy trì thân kinh giống người bình thường của mình cũng nhẹ nhàng theo... Muốn cách bọn họ đã xa.

Bọn họ muốn động kinh, thật sự muốn!

Quý Ngừ Hàm run lên một chút.

Bình tĩnh, bình tĩnh, tảng đá này có thể vừa vặn bị nấu qua, thử lại một khối khác.

Nói xong nàng liền tự mình xoay người nhặt một khối khác, sờ... Nát.

Lại một khối, tiếp theo lại một khối, một khối...

Cuối cùng Quý Ngừ Hàm đứng thẳng người, thực nghiêm túc, "Tảng đá trên núi này đều rất dễ vỡ !"

Đoan Mộc Ly bật cười vỗ vỗ đầu nàng, "Tiểu Quả Quả, là sức lực của nàng hiện tại vô cùng lớn."

"..."

Cái kia, phải bình tĩnh, không thể tùy tiện tin tưởng bản thân mình đột nhiên biến thành siêu nhân.

Kỳ thật sức vô cùng lớn thế nào thì nàng không biết, hiện tại nàng chỉ biết là...

"Ta muốn tiếp tục chạy bộ."

Hu hu, nàng thực hoài nghi bản thân đã bị bệnh thích chạy loạn của năm nhỏ lây bệnh mất rồi!

Vì thế hai vợ chồng lại bắt đầu vòng quanh núi mà chạy...

Mà Quý Ngữ Hàm không có võ công, nhưng thể lực rõ ràng là rất tốt, trong quá trình chạy còn càng không ngừng trên trốn dưới nhảy...

Mọi người ở lại tại chỗ, yên lặng rơi lệ.

Đã xảy ra chuyện gì!

Quý Ngữ Hàm vừa chạy vừa rơi lệ, nàng cũng không muốn mình bị bệnh chạy như điên thế này!

Nhưng nàng hiện tại hình như có khí lực dùng không hết, nếu đứng bất động ở một chỗ, nàng cảm thấy chính mình có thể sẽ trực tiếp ngất xỉu.

Hu hu, hình tượng của nàng...

Hiện tại tất cả nghi hoặc đều chỉ có thể chờ Mặc Kỳ Thụy tỉnh lại, sau đó mới có người giải đáp.

Vì thế vài người ở lại tại chỗ bắt đầu nhìn chăm chăm Mặc Kỳ Thụy vẫn đang trong hôn mê như cũ.

Đương nhiên, ánh mắt bọn họ cũng liếc trên mặt đất, đều hy vọng có cây nấm nào đó đột nhiên nhảy lên, từ chân bọn họ khoe khoang nó có hai cái đùi.

Ăn nấm kia, sức lực giống như sẽ thành lớn, nhưng không phải lớn bình thường...

Ba canh giờ sau, lúc mọi người khó chịu, hận không thể trực tiếp lác tinh hấn thì Mặc Kỳ Thụy rốt cục cũng mở mắt ra.

Mọi người nín thở ngưng thần, chỉ e kinh động người vừa tỉnh lại, chờ hấn tuyên bố đáp án.

Mặc Kỳ Thụy vẫn không thể nào khôi phục trạng thái, động tác thông thả quay đầu, nhìn Quý Ngữ Hàm cố nén ngược xúc động.

"Người ăn cái gì?"

"..." Quý Ngữ Hàm 囧 "Chúng ta đang đợi người tuyên bố đáp án mà."

"Đó là Ảnh linh chi, ta hỏi lúc trước người ăn qua cái gì?"

"..." Kỳ thật thì nàng tương đối vội vã muốn biết Ảnh linh chi là cái gì hơn.

Đoan Mộc Ly cùng Mặc Kỳ Thụy cố ý muốn nghe đáp án nhìn nhau một chút, sau đó mở miệng, "Nàng ăn qua Tiên Hạc quả."

"Cái gì?"

Phi Phi kêu sợ hãi, khó tin nhìn về phía Quý Ngữ Hàm, "Tiên Hạc quả? Người gặp, không phải, đã ăn qua?"

Đối với những người trên đại lục mà nói, Tiên Hạc quả như sấm bên tai, đừng nói ăn, gặp dường như cũng không ai gặp qua.

"... Khụ, thật ngại quá."

Kỳ thật nàng là đánh bậy đánh bạ ăn nhầm, hu hu...

Mặc Kỳ Thụy từ trên mặt đất đứng lên, võ đầu có chút choáng váng, nhìn Quý Ngữ Hàm giống như nhìn động vật quý hiếm.

Quý Ngữ Hàm cảm giác không ổn, "Cái kia... Ảnh linh chi là cái gì?"

"Truyền thuyết nói dưới gốc cây của Tiên Hạc quả, bình thường sẽ có Ảnh linh chi, ăn xong..."

Mặc Kỳ Thụy dừng một chút.

"..." Quý Ngữ Hàm lệ.

Không cần thừa nước đục thả câu... Hu hu, nàng đều vội muốn chết.

"Sau khi ăn, sẽ trở nên giống nó."

Giống nó?

Trắng trắng mập mập, không mắt không miệng, chỉ có hai cái đùi???

"..." Trước mắt đen lại, Quý Ngừ Hàm ngắt.

Đoan Mộc Ly cười nụ cười làm cho người ta sờn tóc gáy, "Người hù dọa Quả Quả chứ gì?"

Mặc Kỳ Thụy cũng thích Quả Quả, nếu thật sự là như vậy, hắn bây giờ còn mang vẻ mặt bình tĩnh như vậy sao?

Thanh âm lạnh buốt thực bình tĩnh vang lên, "Ta ghen tị với nàng."

"..."

Đường đường đại nam nhân đồ kỵ tiểu cô nương, đem người dọa ngắt xỉu sau đó còn dám thừa nhận...

Vương gia, lòng dạ người quả nhiên thực hẹp hòi!

Mặc Kỳ Thụy liếc bọn họ một cái, "Ta nói giống nhau là chạy trốn, có sức mạnh lớn, không sợ bị đánh."

"..." Mọi người đều nhớ lại một màn biểu hiện của năm chân dài khi xuất hiện.

Lấy bộ dáng của nó như vậy, có thể đá bay Thanh Long...

Khí lực xác thực rất lớn.

Chạy trốn nhanh tự nhiên không cần phải nói, hơn nữa... Không sợ đánh?

Bọn người Thanh Long ánh mắt đồng loạt dừng lại ở trên người Quý Ngừ Hàm còn rất choáng váng.

"Chẳng lẽ cũng có thể giống cây nấm kia, bị tảng đá đập dẹt cũng không sợ?"

Mọi người lòng hiếu kỳ tràn đầy, thật sự vô cùng muốn thử xem...

"Đập dẹt?"

Mặc Kỳ Thụy lạnh lẽo hừ một tiếng, "Vậy cũng phải đập thử mới được."

Đoan Mộc Ly cười ngắc đầu, nhìn về phía mọi người, "Các người nếu muốn thử, ta chặt tay các người."

"..." Nọn Thanh Long lập tức quay đầu nhìn trời, bọn họ chỉ là tò mò chút thôi...

Phi Phi nóng lòng muốn thử, nhưng mà vạn nhất thí nghiệm thất bại, người sẽ không còn...

Cho nên hắn cố gắng kiềm chế lòng hiếu kỳ của mình.

Mặc Kỳ Thụy lại mở miệng, "Nhưng mà..."

"Nhưng mà cái gì?" Mọi người vội hỏi.

Nhiều người chờ đáp án của hắn như vậy, Mặc Kỳ Thụy không nói, đỡ đầu ngồi xuống, tự mình tìm thuốc uống.

Bệnh lâu cũng thành thầy thuốc, y thuật của hắn đã có thể xem như cấp thần y, bằng không cũng sẽ không biết đến Ảnh Linh Chi ít có người nghe nói.

"Hừ, khoe khoang gì chứ!"

Phi Phi nổi giận, "Đại nam nhân mà lòng nhỏ nhen như vậy, ghen tị với tiểu cô nương!"

Nhưng mà nghĩ lại... Được rồi, hắn cũng ghen tị.

Phi Phi ở một bên buồn bực.

Bọn Thanh Long liếc nhìn nhau vài lần... Đây là chênh lệch a!

Bọn họ lao tâm khổ tứ tìm kiếm, vật quý hiếm như bảo bối như thế, mà Hàm chủ nhân của bọn họ mơ hồ lại ăn hai cái...

Buồn bực!

Bốn người bọn họ cũng chạy đến một bên.

Chỉ có Đoan Mộc Ly vẫn là vẻ mặt cười cười, ôm Quý Ngữ Hàm còn chưa tỉnh táo.

Nương tử thân ái của mình, càng mạnh thì càng không có ai có thể thương tổn được nàng, hấn đương nhiên cao hứng.

Quý Ngữ Hàm tỉnh lại, vô cùng ai oán nhìn mặt Đoan Mộc Ly trước mắt.

"Mặt của ta còn không?" Ô...

"Còn, "Đoan Mộc Ly bật cười xoa của mặt nàng, "Còn xinh đẹp hơn trước kia."

Sợ nàng lo lắng, hấn rất nhanh giải thích một lần ý nghĩa của "Giống nhau" là gì.

Sao lại đột nhiên giống như biến thành siêu nhân...

Quý Ngữ Hàm có chút cảm thấy không đúng, sốt ruột hỏi khối băng ngồi dường thương ở đằng kia, "Chẳng qua cái gì?"

Khối băng hiện tại hiển nhiên đã muốn phát triển lớn mạnh, có thể đi đảm đương làm bối cảnh kỳ băng hà. "Chính là người còn ăn thêm Tiên Hạc quả."

Thanh âm này thật lạnh... Quý Ngữ Hàm run run.

Đoan Mộc Ly lấy áo choàng của mình, khoác lên nàng, cười mở miệng, "Hấn ghen tị mà thôi."

"Ta cũng ghen tị!" Thanh âm khó chịu của Phi Phi từ dưới tàng cây xa xa truyền đến.

"Thêm chúng tôi..." Từ đại thị vệ thanh âm bắt đầu dĩ.

Này... Quý Ngữ Hàm rồi rầm một chút.

Hâm mộ nàng?

Nàng ăn nhảm thứ tốt... Đối mặt rất có thể là vận mệnh "Tàn khốc"!

Hiện tại nhiều người đều biết nàng ăn một Tiên Hạc quả còn thêm Ảnh linh chi như vậy...

Hấn là càng nhiều người bắt đầu có chủ ý bắt nàng về ăn... Hu hu.

"Cái kia... Ăn Tiên Hạc quả, sẽ có ảnh hưởng gì sao?"

"Có."

Mặc Kỳ Thụy lạnh buốt nhìn nàng, "Người vốn hấn là trở nên trắng."

"..." Quý Ngữ Hàm vô tội sờ sờ mặt, "Ta không đen."

"Ta nói trắng giống như Ảnh linh chi vậy."

"..." Kia không phải giống như tờ giấy trắng, nửa đêm đi ra có thể hù dọa người?

Mawý quá, may quá, không có biến đổi giống nó.

Đoan Mộc Ly có chút lo lắng, "Còn có thể có ảnh hưởng gì?"

Thanh âm của Mặc Kỳ Thụy mang đến từng trận gió lạnh, "Ta cũng không biết, ta cho tới bây giờ chưa từng nghe qua có người đồng thời ăn Tiên Hạc quả cùng Ảnh linh chi."

Hấn cũng nhìn thấy sắc mặt Quý Ngữ Hàm không thay đổi thành trắng như tờ giấy, mới đoán nàng lúc trước ăn qua cái gì thần kỳ khác lạ.

"..." Quý Ngữ Hàm cúi đầu sám hối, mọi người tận tình ghen tị nàng đi...

Nhưng mà... Nàng đồng thời ăn hai loại, có thể xuất hiện phản ứng gì không tốt hay không?

Trước mắt là không có.

Quý Ngừ Hàm chỉ cảm thấy mình giống như thêm chứng thích đi động, chung quy muốn khắc chế bản thân mình trên trốn dưới nhày... Khụ.

Theo lời Mặc Kỳ Thụy nói, đây chính là vì Ảnh linh chi vốn còn có công hiệu gia tăng sức mạnh, hơn nữa nàng trước kia ăn qua Tiên Hạc quả...

Nên cũng giống như người uống nhiều thuốc bổ, tinh lực sung túc quá, cần phát tiết...

Vì thế Đoan Mộc Ly vẫn cùng nàng chạy như điên ở trong núi...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ẩn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Cứu vớt võ lâm

Cho nên không có mấy người nghiêm chỉnh làm ăn, cũng mang đến những chiếc ghế nhỏ, ngồi ở cửa vẫy xem.

Quý Ngừ Hàm đang tự mình chạy ở trên đường.

Vốn là Đoan Mộc Ly muốn phụng bồi nàng, bất quá bị nàng cứng rắn bắt chạy trở về nghỉ ngơi.

Nàng hiện tại hoàn toàn không cần bảo vệ, ha ha ha.....

Nàng bây giờ là cao thủ!

Khụ, khụ, phải khiêm tốn, phải có dáng vẻ, có khí chất.

Làm cao thủ..... Không thiếu được là phải đưng phải ân oán giang hồ.

Bất quá Quý Ngừ Hàm không có tâm tư để ý đến chuyện này, cho nên khi có một người từ trên trời giáng xuống, té ở trước mặt nàng lúc, nàng sợ hết hồn.

Người rơi xuống căn bản không có chú ý Quý Ngừ Hàm ở bên cạnh, cả người toàn là máu, còn gãy dựa muốn đứng lên.

Vang lên một tiếng cười giả tạo, một nam nhân áo đen cả người đầy sát khí đuổi theo rơi xuống, trong tay xách theo một thanh trường kiếm vẫn còn đang rỉ máu, "Không Không đại sư, đem lệnh phù cùng bí kíp giao ra đây đi ~"

"Người nằm mơ! Dù ta có bỏ mạng nơi đây cũng sẽ không đem nó giao vào trong tay loại người như ngươi!"

Thiện ác đã phân biệt ra được, Quý Ngừ Hàm không định gọi Đoan Mộc Ly ra ngoài giúp một tay, chuẩn bị tự mình rút dao tương trợ một mình.

Ngay thẳng chính giữa lăm lẹ đứng trước người nam nhân áo đen, Người áo đen sùng sốt, đột nhiên phát ra tiếng cười quái dị.

"Thật là một mỹ nhân a ~ Không nghĩ tới trên đường cái cũng có thể nhìn thấy tuyệt sắc như thế."

Lời của hắn vừa dứt, đột nhiên cảm thấy trước mắt xuất hiện thêm bạch y nam nhân đang mỉm cười.

Nam nhân này xuất hiện lúc nào vậy?

Bất quá bởi vì nụ cười của bạch y nam nhân quá mức ôn nhu, Người áo đen căn bản không đem hắn để ở trong lòng, còn một lòng một dạ muốn đùa giỡn Quý Ngừ Hàm.

(Mình cầu nguyện cho bạn này ^^~)

A..... Quý Ngừ Hàm ngược lại cả kinh.

Đừng tước đoạt cơ hội nàng hành hiệp trượng nghĩa mà!

Nàng liều mạng chạy tới ra dấu cho Đoan Mộc Ly, ý bảo hắn cứu người trước, Người áo đen này giao cho nàng xử lý.

Đoan Mộc Ly cười bất đắc dĩ, bất động thanh sắc đem viên thuốc đưa vào trong miệng nam nhân đang trọng thương nằm dưới đất, sau đó đi trở về uống trà.

Quý Ngừ Hàm yên tâm, cực kì yên tâm.....

Không từng hành hiệp trượng nghĩa qua, không có kinh nghiệm, không biết nên mở miệng thế nào a.....

Mặc dù còn chưa nói, nhưng nàng ngần ở trước mặt Không Không đại sư đang bị trọng thương, ý đồ đã rất rõ ràng.

Cho nên Không Không đại sư hết sức cảm kích mở miệng, "Đa tạ vị tiểu thư này cứu giúp, không biết tiểu thư có đồng ý tiếp chương lệnh phù?"

Không Không không hề chú ý đến việc Đoan Mộc Ly đã cho ông ta ăn linh dược rồi, vốn là đã cảm thấy sắp chết, đột nhiên công lực lại khôi phục hai thành, trực giác của ông cho là mình hồi quang phản chiếu, cho nên vội vã đem lệnh phù giao ra.

Thật ra thì Không Không không phải là rất tình nguyện, nhưng trước mắt chỉ có hai người.....

Mặc dù tiểu thư trước mắt không rõ thân phận, nhưng theo năng lực nhận thức người của ông, nhìn ra được đây nhất định không phải là ác nhân, ít ra giao cho nàng tốt hơn tên ác bá kia nhiều.

"Lệnh phù? Là lệnh phù đại biểu thân phận của ông sao?" Quý Ngữ Hàm tò mò cúi đầu hỏi ông ta.

"Đúng vậy."

"....."

Quý Ngữ Hàm run lên một cái, sau đó mãnh liệt lắc đầu, "Cái đó..... Làm xong chuyện không cầu hỏi báo! Khụ, khụ, ông cứ yên tâm dưỡng thương đi, không có việc gì, lệnh phù tự mình giữ lại mà dùng."

Không Không không hiểu, "Tiểu thư vì sao phải cự tuyệt dứt khoát như thế?"

Đôi mắt khắp thiên hạ, cũng không có mấy người có thể đối với lệnh phù trong tay ông ta không nhúc nhích, cho nên Không Không đối với phản ứng của Quý Ngữ Hàm hết sức kinh ngạc.

"....."

Quý Ngữ Hàm 囧囧 ròi lẹ, "Đại sư, ngài là hòa thượng nha..... Ta còn rất lưu luyến phàm trần, và lại ta còn là một cô nương đó."

Nàng tiếp chương lệnh phù của hòa thượng làm cái gì..... Hu hu.

(Chỗ này có nghĩa là chị sợ ko lấy đc chồng làm ni cô =))

"....." Không Không cứng họng, bấp thết trên mặt co giật, rồi lại co giật.

"Thì ra là tiểu thư không phải là người trong võ lâm....."

Không Không cảm giác mình thật sự là đại nạn đã buông xuống, cho nên đã nhìn lầm.

Ông còn tưởng rằng trên da vị cô nương này có một loại ánh sáng trong suốt như một loại châu ngọc trân bảo khác hẳn với thường nhân, là một cao thủ thâm tàng bất lộ.

Không Không đại sư không nghĩ tới, có người được ăn thuốc bổ, ăn linh dược thần kỳ, ăn nhiều cũng sẽ như vậy.....

Hai người bọn họ ở nơi đó tán gẫu rất náo nhiệt, vốn là tới đây đuổi giết, sau lại muốn đùa giỡn người, Người áo đen hiện tại hoàn toàn đã bị bỏ quên sang một bên, không để mắt đến.

Hừ một tiếng, hắn đột nhiên nâng kiếm chỉ vào Không Không đại sư, nói với Quý Ngữ Hàm, "Tiểu mỹ nhân, chờ ta giải quyết hắn, lát nữa sẽ tán gẫu với nàng."

Quý Ngữ Hàm không động đậy.

Người áo đen sắc mặt khó coi một chút, "Tiểu mỹ nhân, ta cũng không phải là người biết thương hương tiếc ngọc, nếu nàng không tránh ra, ta sẽ động thủ."

"Ta cũng muốn động thủ, nhưng là không biết nên hạ thủ thế nào." Quý Ngữ Hàm nói rất nghiêm túc.

Sừng sốt, sau đó Người áo đen đầy vẻ dè dặt cất tiếng cười.

"Thế nào, mỹ nhân không bỏ được ta sao?"

"Không phải thế."

Lắc đầu, sau đó Quý Ngữ Hàm có chút khó khăn, "Cái này..... Ta lần đầu tiên chủ động sử dụng võ lực, sợ lập tức đem người đánh thành bánh nhân

thịt, sau này ta sẽ có bóng ma trong lòng, không dám động thủ cùng người khác."

Sau này nàng vẫn còn muốn tiếp tục giấc mơ hiệp nữ của nàng a.....

"Phốc....."

Tiếng cười đột ngột đến từ một đám người Đoan Mộc Ly đang ngồi trên lầu cao xem náo nhiệt.

Bất quá trừ Đoan Mộc Ly, những người khác đều tràn đầy ghen tị với cô nàng may mắn này.

Nếu người ăn Tiên Hạc quả cùng Ảnh Linh Chi là bọn họ, bây giờ bọn họ cũng có thể nói như vậy a.....

Khụ, khụ, mặc dù lấy võ công của bọn họ, vốn đã có thể nói như vậy, nhưng cảm giác này chính là không giống, rất không giống a.

"Ha ha....."

Trong đám người vây xem cũng phát ra một trận cười ầm lên thiện ý, cũng cho là Quý Ngữ Hàm đang nói đùa.

Người áo đen còn lại là mặt lộ vẻ trào phúng, "Mỹ nhân, mạnh miệng nói một chút là được rồi, nể tình gương mặt của nàng, ta có thể không so đo với nàng."

"Cục than nhỏ à, quý nam nhân này đang xem thường người đó."

Phi Phi đang xem náo nhiệt quạt gió thổi lửa, "Chuyện này nếu là ta, không thể nào nhịn nổi mà, chỉ không biết người nghĩ sao thôi."

"....." Quý Ngữ Hàm 囧.

Nàng đang suy tư vấn đề nghiêm túc, đừng chọc cười nàng!

"Hướng về phía nơi này đập xuống, dùng ba thành lực."

Đây là Mặc Kỳ Thụy dùng thanh âm lạnh buốt nói lên đề nghị.

Nếu như là bình thường, Quý Ngữ Hàm có thể sẽ tin.

Bất quá bây giờ..... Nàng cảm thấy bạn khối băng đã thẳng thắn rất ghen tị với nàng, hiện tại rất khả nghi.

Cho nên nàng ngẩng đầu nhìn về hướng Đoan Mộc Ly.

Đoan Mộc Ly mỉm cười nói cho nàng biết đáp án, "Theo địa phương hán nói đánh xuống, nam nhân này liền tan xác."

"....." Quả nhiên!

Quý Ngữ Hàm đối với bạn khối băng dùng ánh mắt khi dễ mãnh liệt.

"Ta ghen tị." Khối băng lạnh như băng thừa nhận.

"....." Được rồi, nàng đối với Vương gia khối băng dùng cảm thừa nhận như vậy cũng vô lực.

Hu hu, nàng rốt cuộc nên đánh nơi nào mới có thể làm cho người này chết toàn thân đây?

Nàng chỉ có yêu cầu đơn giản như vậy a.....

Bởi vì các nam nhân trên lầu toàn bộ lên tiếng, tầm mắt quần chúng vây xem cũng đều chuyển hướng nhìn lên lầu, sau đó liền phát hiện.....

Ặc! Đám người kia từ đâu tới?

Thật là nam tuấn tú, nữ xinh đẹp mà! Ánh mắt của bọn họ nhìn cũng không đủ!

Vì vậy một cuộc bạo lực đẫm máu ở đầu đường liền biến thành tiết mục nhìn ngó diễn viên thần tượng vừa xuất hiện. ...

Quý Ngữ Hàm cảm giác bản thân vừa “Xuất đạo” trận đầu tiên liền có chút hỗn loạn. ...

Cho nên nàng thanh thanh cổ họng ” Cái này...Không bằng người theo ta trở về trước, chúng ta chậm rãi tính, muốn đánh như thế nào tùy ý người được không?”

Quý Ngữ Hàm thề rằng lời nàng nói lúc này tuyệt đối với thái độ nghiêm túc.

Bất qua nghe vào Người áo đen lời này liền thay đổi. Đang lúc cười vang đầy háo sắc, người áo đen liền biến sắc:

” Muốn chết”

Lời còn chưa dứt thì một kiếm khí thế kinh người kia liền đánh xuống. . .

“Ba” “Piu” . . .”Phanh”

Không có tiếng kêu thảm thiết, cũng không có huyết nhục mơ hồ, chỉ có 3 âm thanh kì dị. Tất cả mọi người đều tròn mắt há mồm nhìn người này trước mặt. . .

Đây là người sao?

Lúc một kiếm chém tới, Quý Ngữ Hàm theo bản năng nâng tay ngăn cản. . .Sau đó trường kiếm liền gãy đôi.

Đoạn gãy kia mang theo nội lực của người áo đen cùng khí lực của Quý Ngữ Hàm, cùng bắn ngược trở lại, cũng nện thẳng vào đầu của Người áo đen liền ngất đi.

Ách. . . Quý Ngữ Hàm ngậy ngậy cả người, có chút đưa đám.

“Thế nào?” Cùng lúc với Người áo đen động thủ, Đoan Mộc Ly nhảy xuống bật cười hỏi. Tiểu nha đầu này bây giờ cư nhiên giống một nữ hiệp nha

“Ta là những tướng giống như các cao thủ trên ti vi đây phong cách ôm quyền mà nói 1 câu ‘đa tạ’” Nhưng bây giờ hần lại ngất đi, nàng không có cơ hội trải nghiệm. . .Aiizz. . .

“” Cơ mặt mọi người gần như co giật không ngừng !!!

Phi Phi thật sự muốn nổi giận.” Đây chính là khoe khoang mà! Trời ạ, ta cũng muốn quơ bậy quơ bạ mà đánh một cái đem người đánh ngất a!”

Quá nổi giận! Nhất định phải tìm người đánh một trận! Vì vậy hần đi về phía Mặc Kỳ Thụy “Mặt lạnh, ngươi còn nhớ lần trước thiếu chút nữa đã hôn ta không, hử?”

“ . . .” Vốn dân chúng đang hóa đá vì tràng cảnh trước đó cũng nhờ câu nói này mà bùng tỉnh

“” Sắc mặt lập tức trắng bệch, Mặc Kỳ Thụy không nói hai lời liền ra quyền đánh tới. Vì vậy mà hai người ngay trên đường cái loạn thành một đoàn.

Quý Ngữ Hàm đứng tránh xa thật xa, thật vất vả mới được làm nữ hiệp một lần nên đừng liên lụy đến hình tượng mới của nàng.

Không Không đại sư từ mặt đất giăng co, dò xét hơi thở của Người áo đen.

Hơi khom người coi như cảm tạ, Không Không vươn tay, đánh vào phía trước ót Người áo đen

“Đại sư, ngài mới vừa rồi là. . .?”

Quý Ngữ Hàm rất nghi ngờ, cho nên chờ Không Không đứng lên, nàng liền trực tiếp mở miệng hỏi.

Không Không hiền hòa đáp:

” Ta tiến hần đi gặp Phật tổ.”

“Đi gặp Phật tổ?”

“Đến Tây Thiên.”

“”

Không thèm để đến về mặt bị đánh bại của mọi người, Không Không đặc ý trưng ra bộ mặt “Ta rốt cục đã giải thoát” nhìn Quý Ngữ Hàm.

“Tại hạ Không Không đa tạ tiểu thư tương trợ.”

“Ách.Đừng khách sáo.”

Quý Ngữ Hàm bị ánh mắt kia nhìn đến da đầu tê dại, cũng kì quái vị đại sư trẻ tuổi này lại không xưng danh” Bàn tăng.”

“Không nghĩ tới tiểu thư chính là thâm tàng bất lộ, bên người lại có tầng tầng cao thủ bảo hộ, không biết tiểu thư có hứng thú tiếp quản lệnh phù không?”

“Ta thật sự không muốn xuất gia.”

Hu hu, sao nói một vòng lại là cái đề tài này nữa a!

Không Không phát nhẹ một cái, lại giải thích, “Tiểu thư hiểu lầm, ta cũng không phải mời cô nương đi làm phương trượng Thiếu lâm tự, lệnh phù mà ta nói, chính là lệnh phù của mình chủ võ lâm.”

“....”Quý Ngừ Hàm quả thật bị làm cho kinh hãi.

Đoan Mộc Ly hơi cau mày, thì ra hẳn chính là tâm nhậm mình chủ võ lâm đương thời. Người này hiện tại cùng tin đồn siêu phàm thoát tục, không nhiễm bụi trần....Lại không hề có chút phù hợp.

Quý Ngừ Hàm bình tĩnh định thần,” Khụ khụ, đại sư, chọn mình chủ võ lâm là một việc rất lớn nha, không thể nói cho ta làm thì sẽ để cho ta làm được”.

“Tại hạ lại cảm nhận được năng khiếu làm mình chủ võ lâm trên người tiểu thư.”

Không Không về mặt hết sức nhiệt tình, đồng dạng nói,”Hơn nữa tiểu thư còn một thân công phu kinh hãi thể tục....balabala..”

Tài ăn nói của hắn hiển nhiên rất tốt, hướng mọi người bắt đầu khen ngợi Quý Ngừ Hàm đến trên trời dưới đất. Trong nháy mắt làm Quý Ngừ Hàm cảm giác liên tưởng đến đại hội tuyên dương công đức...Cũng quá thoải phòng đi.

“Cho nên vì thiên hạ bá tính, tiểu thư nhất định phải đón lấy trọng trách cứu vớt võ lâm cao cả này” Không Không rốt cục cũng kết lại trọng điểm.

“.....”

Quý Ngừ Hàm đỏ mặt hơi lạnh, “Đại sư, ngài chẳng phải vừa bị thương nặng sao, sao lại còn sức nói một hơi dài như vậy.”

Nàng cảm thấy có phải Không Không đại sư này đã bị trọng thương ở đầu hay không, nên mới xuất hiện suy nghĩ nhường ngôi mình chủ võ lâm cho nàng.

Hai mắt Không Không lập tức sáng lên, vỗ ngực một cái,” Rốt cuộc cũng tìm được người tiếp nhận, thương thế của ta đã tốt lắm! Khụ,khụ khụ, khụ khụ...”

Lời còn chưa dứt hắn liền khạc ra ngay một búng máu... Trên đầu mọi người đều trượt xuống mồ hôi lạnh, đem đỡ hắn vào trong khách điểm. Còn vị Người áo đen đã đi gặp Phật tổ kia có Thanh Long tìm người mai táng.

Nhân vật chính đã giải tán mà người xem vẫn chưa qua kinh ngạc mà tỉnh lại. Đầu năm nay....Người bình thường cũng không còn nhiều nữa...

Sau khi tiến vào khách điểm, xử lý nội ngoại thương, lúc này nhìn Không Không mới thấy cảm giác mang phong phạm không nhiễm bụi trần trong truyền thuyết....

“Quý tiểu thư đã suy nghĩ kỹ chưa?” Vừa mới xử lý vết thương Không Không liền ngay lập tức tràn đầy nồng nhiệt hỏi tới.

“.....Không Không đại sư, mình chủ võ lâm có phải là đang bị đuổi giết hay không, vậy nên mới gấp mà đẩy qua cho ta như vậy?”

“.....” Không Không cười khan hai hai tiếng, ” Cô nương xem ta trông giống loại người như vậy sao”.

“.....”

” Tiểu thư cứ nói thật là được.”

Quý Ngừ Hàm ngượng ngừng gật đầu..

“.....” Không Không là lần đầu tiên trong đời có cảm giác bị đánh bại triệt để, cùng mọi người hóa đá tại chỗ.

” Khụ, khụ” Quý Ngừ Hàm lúng túng cười “Là, là chính người bảo ta nói thật...” Nàng cũng chỉ là đơn thuần hưởng ứng lời của hắn thôi. Bị nàng thẳng tay vạch trần, Không Không quyết định hỏi ra nghi vấn trong lòng:

“Tiểu thư, cô nương....Sao lại không bị bề ngoài của ta lừa vậy?”

Người bình thường thấy bộ mặt này của hắn cũng sẽ không cho là hắn có âm mưu mục đích gì, rất vô hại nha. Qua thời gian dài, vậy hắn luôn giả bộ mình ra vẻ như một thế ngoại cao nhân.

“Khụ, khụ, cái này....” Quý Ngừ Hàm đưa mắt nhìn về phía Đoan Mộc Ly.

Hu hu.... Bởi vì từng có vết xe đổ đó! Ngần lần, vạn lần không nên để bị vẻ bề ngoài lừa !”

Nhìn đến điệu cười rất chi là ‘ôn nhu’ của Đoan Mộc Ly, Không Không ngộ ra được phần nào, thì ra là gặp phải đồng loại cao tay mà...

” Hạnh ngộ, hạnh ngộ, sau này nhất định có dịp sẽ so tài” Không Không hăng hái bừng bừng hướng Đoan Mộc Ly ôm quyền đi tới.

Tất cả mọi người như bị sét đánh một cái.

So tài cái gì vậy?

So tài làm thế nào để lợi dụng gương mặt đó để gạt người sao?

Không Không thần sắc nghiêm chỉnh: “Tại hạ thật không dám giấu diếm, quả thật là tại hạ không thể chịu nổi ngày nào cũng bị dây vào cuộc sống chém giết này, bất quá cũng là vì nhân phẩm của tiểu thư cũng không tệ, hơn nữa thân thủ đích xác là rất khác hẳn người thường, căn bản là không sợ bị người khác đuổi giết, bởi vậy tại hạ mới có thể đem vị trí Minh chủ này nhường cho tiểu thư!”

Nhưng hẳn cũng thật không muốn hại chết người!

Nếu không phải là hẳn bị ép buộc phải làm Minh chủ vô lâm, tính ra trung bình mỗi tháng cũng có hơn hai mươi lần bị người ta đuổi giết thì hẳn đã sớm đem lệnh phù này giao cho người khác, một mình tiêu dao tự tại từ lâu rồi!

“.....” Là thế này phải không?

Nói thật, cái chức vị “Minh chủ vô lâm” này vừa nghe qua cũng rất là mê người a!

Nhưng nhìn thái độ của Không Không đại sư, thế nào cũng để cho nàng cảm thấy chuyện này có chút gì đó là lạ?

Đoan Mộc Ly bỗng dừng nở nụ cười: “Nếu như Không Không đại sư đã nói như vậy, thì Quả Quả à, nàng nên nhận lệnh phù này đi!”

A?

Mặc dù cảm thấy kì quái, nhưng người nào đó cũng rất giao hoạt gian trá, quý kẻ đa đoan.

Khụ khụ, lão công rất thông minh cũng đã nói như vậy, thế nên Quý Ngữ Hàm cũng không có ý kiến: “Vậy cũng được, ta nhận!”

“Quý tiểu thư quả nhiên tính tình thật sáng khoái!”

Không Không tâm tình vô cùng tốt đem lệnh phù giao lại cho Quý Ngữ Hàm, sau đó khoát tay: “Tại hạ cáo từ trước, đa tạ các vị hôm nay đã xuất thủ cứu giúp tại hạ”

“.....” Đi liền vậy sao?

Quý Ngữ Hàm ế một cái: “Cái lệnh phù này cũng không phải là đồ trang sức nhà, người tốt nhất nên chỉ cho ta cách dùng nó đi chứ?”

Còn có, nàng phải đi đâu, để làm “Minh chủ vô lâm” gì đó, nàng cái gì cũng còn không biết kia mà.

“Ha, chết thật. Nhất thời, ta quên mất cách dùng rồi!”

Không Không cười khan hai tiếng: “Ta một lòng suy nghĩ đi tìm người yêu, thật là rất nóng lòng nha!”

“..... Cái đó, người yêu???”

Quý Ngữ Hàm mặt đầy hắc tuyến: “Ngài không phải là người xuất gia sao?”

“Ai nói ta là người xuất gia a?” – Không Không giải thích: “Ta là đệ tử tục gia!”

“Nhưng ... Ngài gọi là Không Không?”

Đây cũng không phải là điều khó thấy, Không Văn hay mấy tên linh tinh gì đó bắt đầu bằng chữ “Không” cùng tên của cao tăng Thiếu lâm đặc đạo không khác nhau sao?”

“Đúng vậy, cái tên này là do sư phụ của ta đặt, có nghĩa sắc tức là không!” “.....”

Vậy mà người cũng không biết nghe lời sư phụ dạy bảo sao? “Người yêu”? Trong lòng mọi người tất cả đều phát ói vì hai từ “Người yêu” này!~

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thế Ấn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Minh chủ võ lâm

Không Không lộ ra khuôn mặt bó tay đối với vô số người có vẻ mặt lửa khói nhân gian: “Các vị thật là có điều không biết, nếu nói sắc tức là không, thì không cũng chỉ là không.”

Bởi vậy..... Cho nên???

Không Không cười cười: “Nếu tất cả đều là không, ta cũng không nên bỏ gái đẹp chứ!”

“.....”

Quý Ngừ Hàm yên lặng, liền trốn sau lưng Đoan Mộc Ly.

Hu hu, không ngờ tấm cung của nàng lại là nơi an toàn và đẹp đẽ nhất!

Tất cả mọi người đều bị sét đánh, bất quá cũng không nhận được mà quay lại hỏi: “Ngươi là đệ tử tục gia, tại sao không quy y mà xem nào nhiệt làm gì?”

“Tránh cho đào hoa quá nhiều.”

“..... Ngươi cũng đã nói muốn tìm gái đẹp một chút.” Quý Ngừ Hàm nhắc nhở hắn.

“Tại hạ có muốn tìm gái đẹp cũng có nguyên tắc của việc tìm gái đẹp chứ, trừ mấy ngày trước gặp được người yêu, những người khác muốn cho tại hạ, tại hạ cũng không thêm nhá!.....”

Phi Phi trong lòng không nhận được, một phát liền đem hắn đẩy ra cửa: “Vừa vừa thôi! Trời ạ, ngươi là một đại nam nhân, làm sao có thể dài dòng như vậy cơ chứ?!”

Riêng Không Không cũng đang thầm ước được rời đi nhanh một chút, ra ngoài tìm gặp người yêu đây!

Cho nên, hắn vội vã bỏ đi còn để lại một câu —

“Ngươi đi mà tìm khách điểm nào náo nhiệt, cứ việc đem lệnh phù đặt lên bàn, bảo đảm trong một nén nhang sẽ có người ra nghênh đón ngươi!”

“..... Có phải mấy người muốn theo đuổi giết ta cũng tới luôn không?”

“Ha ha, điều đó là dĩ nhiên mà!”

“.....”

Quý Ngừ Hàm bây giờ thật sự rất muốn đem khối lệnh phù tượng trưng cho phiên toái này một phát ném trở về, bất quá, Không Không đã cao chạy xa bay rồi!

Quý Ngừ Hàm đem Đoan Mộc Ly kéo đến, thấp giọng hỏi: “Tại sao ngươi lại muốn ta nhận cái lệnh phù này chứ? Phiên phúc thật!!!”

Đoan Mộc Ly cười cười, “Nàng sẽ biết ngay lập tức!”

Thần bí như vậy sao?

Được rồi, nàng liền thử một chút vậy.

Cho nên mọi người đều đi xuống lầu, tìm một cái bàn trống ngồi xuống, chuẩn bị chờ thức ăn mang lên.

Mấy người bọn họ dung mạo vốn vô cùng xuất chúng, hơn nữa lại ngồi cái bàn ngay chính giữa, hết sức dễ nhìn thấy, tuyệt đối không cần lo lắng người khác tìm không ra.

Phi Phi gõ gõ tay lên lệnh phù: “Wa, chất liệu vật này rất đặc biệt, khua không ngừng!!!”

Mặc Kỳ Thụy đưa tay lau phía trên lệnh phù một cái, mở miệng

nói bằng giọng lạnh lùng: “Nó không tan!”

“.....”

Thật may là nó không tan ra như nước! Nếu mà hóa thành nước thật thì nàng biết lấy cái gì làm tín vật đây? Hu hu hu!!!

Bất quá không cần phải hỏi nữa, bạn khối băng nhất định lại hết sức thẳng thắn trả lời nàng một câu “Ta đang ghen tỵ”

Đoan Mộc Ly tay cầm lệnh phù, hai mắt nhìn chăm chú: “Tiểu Quả Quả à, có muốn thử xem mình mạnh đến mức nào không?”

Cái này..... Dĩ nhiên là muốn a!

Sắc mặt Quý Ngữ Hàm hăng hái bùng bùng cầm tấm lệnh phù lên, định dùng sức bẻ một góc.

“Không được a, sẽ gãy mất.”

Quý Ngữ Hàm không dám dùng lực, sợ rằng sẽ trực tiếp bẻ gãy lệnh phù này.

“Phốc thông”.

Nghe được câu nói này, từ chỗ tối xông ra hai người chân mềm nhũn đụng trúng bàn, liếc mắt nhìn nhau một hồi, sau đó nhấc chân chạy ra bên ngoài.

Ách... Quý Ngữ Hàm nhìn bóng lưng bọn họ ngày một nhỏ dần, lại nhìn lệnh phù trong tay một chút.

Nàng thật không phải là cố ý hù dọa người đâu, nàng thực sự muốn uống cong lệnh phù này một chút thôi mà!

Bắt quả hai người kia, là tới giết nàng sao?.....

Hù dọa họ chạy mất, tốt nhất khi gặp người khác nhớ khen nàng nhiều một chút, đỡ cho nàng phải lo ứng phó đám người đuổi giết khác.

Lúc ngẩng đầu lên, nàng có thể nhìn thấy được, trừ lão công của mình ra, thì mọi người đều nhìn Quả Quả bằng ánh mắt tuyệt đối ghen tị.

Oan a..... Nàng thật sự không muốn khoe khoang ở đây đâu mà! Huhu!!!!

Phi Phi vỗ bàn một cái, bộ dáng giống như là chuẩn bị tìm người đánh nhau cho hả giận vậy!

“Lạnh buốt kia, ngươi còn nhớ lần trước ngươi thiếu chút nữa hôn ta không hả?”

(Muốn kiểm chuyện anh chỉ biết dùng câu gây sốc này --~)

Mặc Kỳ Thụy một quyền liền đánh qua, lập tức phui bô: “Không cho phép ngươi nhắc lại chuyện này!”

“Được ~”

Phi Phi lại bắt đầu cùng hán quán lấy nhau, trong miệng còn hỏi lại: “Ngươi còn nhớ chuyện lần trước ta thiếu chút nữa hôn ngươi không hả?”

Không muốn thì ta thay cách nói a ~~~~

“..... Cút!”

Tính cách Mặc Kỳ Thụy luôn luôn lạnh nhạt, vậy mà cũng nóng nảy, thế nên hai người này lại đánh nhau sống chết!

Quý Ngữ Hàm im lặng lấy tay che mặt, thật là mắt mặt quá đi!!! Hình tượng của nàng đã bị bọn họ phá hoại mất rồi!

“Minh Chủ!”

Đột nhiên vang tới một trận kêu to, không có chuẩn bị trước nên Quý Ngữ Hàm cũng giật mình, nhưng vội vàng trấn định lại.

Chú ý khí chất, chú ý khí chất nha~ mấy người này tới đây chính là đón tiếp nàng đó!

Quý Ngữ Hàm xoay người lại, cùng lúc thấy mấy người trong giang hồ đến đón tiếp nàng, tựa hồ cũng có chút choáng váng.

Bọn họ đã thấy ám hiệu Không Không Minh Chủ để lại, cũng biết được tân nhậm minh chủ này lại là một cô nương trẻ tuổi, nhưng không nghĩ tới lại là một đại mỹ nhân xinh đẹp như thế này a!

Tầm mắt chuyển đến người đang cùng nàng ngồi rất gần, rõ ràng rất thân mật là Đoan Mộc Ly, bọn họ càng thêm sùng sốt, sau đó mặt cũng lạnh xuống.

Bắt quả giọng nói của bọn họ đối với Quý Ngữ Hàm ngược lại vô cùng cung kính: “Nơi này nói chuyện thật bất tiện, kính xin Minh Chủ dời bước đến Lạc Hà trang!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thế Án Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Vào cung hành thích

Biểu hiện của bọn họ sao lại kỳ quái như vậy?

Quý Ngừ Hàm nghi ngờ trong lòng, nhưng không hỏi nhiều, đứng dậy đi theo bọn họ.

Đến Lạc Hà Trang, tất cả mọi người đã sớm chờ ở cửa trang đều phản ứng giống nhau——

Đầu tiên đối với dung mạo của Quý Ngừ Hàm là bày tỏ kinh ngạc, sau đó giống như rất bất mãn với Đao Mộc Ly, nhưng cũng không nói thêm cái gì.

Lòng hiếu kỳ của Quý Ngừ Hàm lên tới cực điểm, chẳng lẽ bọn họ không thích nam nhân có dáng vẻ đẹp trai?

Nhưng Phi Phi cùng Mặc Kỳ Thụy cũng thật đẹp, còn có trước đó là Không Không sét đánh, cũng đẹp trai mà, thế nào không bị bọn họ khinh bỉ?

Sau khi ngồi xuống, mấy người thay nhau tự giới thiệu về mình.

Nam nhân mặc cẩm bào màu đen, bộ dáng như thương nhân là chủ nhân của nơi này, Nghiêm trang chủ. Râu mép hoa râu, là lão nhân tính thần quắc thước như võ lâm tiền bối, Trương đại hiệp. Vóc người khôi ngô, mặt mũi uy nghiêm chính là kim đao Triệu đại hiệp.....

Người rất nhiều, nhất thời có chút không nhớ được.

Thành thật mà nói..... Minh chủ võ lâm như thế này có cảm giác rất tốt.....

Khụ, khụ, phải khiêm tốn, phải chiều cổ tâm tình bọn người Phi Phi.

Hàn huyền qua đi, Trương đại hiệp đổi lại vẻ mặt nghiêm túc, “Minh Chủ, Không Không đại sư đã nói cho ngài rồi chứ?”

“..... Chưa.”

Nhìn vẻ mặt này, nhất định là muốn nói chính sự, năng rất xác định vị Không Không sét đánh kia không có nói với nàng chính sự gì.

“Chuyện này.....” Tất cả mọi người sùng sốt.

Bất quá bọn họ cũng cho là Không Không đại sư trải qua suy nghĩ rất cawjcn kề, đột nhiên thoái vị, đương nhiên phải có thâm ý.

Nhưng mà thâm ý này phải.....

“Trang chủ, có người đưa tới tin khẩn!” Ngoài cửa đột nhiên có người báo lại.

“Minh Chủ chờ một chút.” Nghiêm trang chủ vừa nói liền bước nhanh ra ngoài, không bao lâu, sắc mặt hần vui mừng mà cầm một phong thư trở lại.

“Là Không Không đại sư phái người đưa tin tới!”

Vừa nói hần vừa khom người, giọng nói cung kính lại kích động, “Không Không đại sư nói ngài là cao thủ khó gặp, hơn xa ngài ấy.”

“Khụ, khụ, là Không Không đại sư quá khen rồi.” Khiêm tốn, phải khiêm tốn.

“Minh Chủ không cần quá khiêm tốn, Không Không đại sư ở trong thư nói, kế hoạch lần này, chỉ cần có ngài ra tay, nhất định sẽ mã đáo công thành!”

“Kế hoạch gì?”

Bọn người Nghiêm trang chủ liếc mắt nhìn nhau, hạ thấp giọng, “Vào cung hành thích!”

“Phốc ——”

Nước trà còn chưa uống xong cũng đã bị phun ra ngoài, Quý Ngừ Hàm cũng không cố giữ hình tượng, xoa miệng, vội hỏi, “Hành thích? Hành thích ai.....”

“Hoàng đế.”

“.....” Cái đó..... Thật kinh ngạc và vui mừng nha!

Một nhiệm vụ thể hiện nhiều giá trị cuộc sống của nàng a..... Hu hu, đường đời của nàng sao quá trái ngang!

“Được!”

Phi Phi ở một bên mặt mày hớn hờ vỗ tay, “kế hoạch tốt, chí hướng tốt, chọn người tốt! Minh Chủ các người nhất định có thể thuận lợi hành thích người đó!”

Sau hấn hiện ra về mặt đại thù tất báo mà nhìn Quý Ngữ Hàm, hạ thấp giọng, “Cho người khoe khoang đó!”

Mặt khối băng Mặc Kỳ Thụy cũng được ánh mặt trời chiếu khắp, xông tới chấp tay với Quý Ngữ Hàm một cái, “Chúc mừng, chúc mừng.”

..... Hai chữ ghen tỵ trong lòng cuối cùng cũng được san bằng.

Đoan Mộc Ly hết sức bình tĩnh mà giúp Quý Ngữ Hàm xoa miệng, “Quả Quả, hoàn hồn.”

“..... A, hắc ~”

Trần định, trần định.

Thần kinh vững vàng, Quý Ngữ Hàm cười khan hai tiếng, hỏi Trương đại hiệp, “Chuyện này Không Không đại sư không hề nói với ta, kế hoạch của các người chuẩn bị đã lâu lắm rồi sao?”

“Đúng vậy.” Trên mặt Trương đại hiệp có một vẻ tự hào.

”.....”

Kế hoạch lâu như vậy, sao lại không tìm nàng sớm?

Hu hu..... Nhớ ngày đó, nàng suy nghĩ rất nhiều, rất nhiều cách muốn giết Đoan Mộc Ly, nhưng chỉ là không có gặp tổ chức thôi!

Hiện tại tìm được tổ chức..... Người nàng cũng không nỡ giết, đây chính là lão công của mình đó.

Xúc động một phen, tinh thần của Quý Ngữ Hàm mới vòng vòng trở về, trước hết phải nghĩ đến chính sự.

Nếu bọn họ chuẩn bị kế hoạch đã lâu rồi, sao ngay cả hoàng thượng có hình dạng gì cũng không biết?

Đoan Mộc Ly ngồi bên cạnh nàng bình tĩnh.

Chẳng qua nghi vấn này không cần hỏi ra miệng, bởi vì Trương đại hiệp đã đưa tới một bức họa cuộn tròn.

“Minh Chủ mời xem, đây chính là bức tranh vẽ hoàng đế.”

”..... Khụ, khụ, đây là từ đâu tới?”

Trong bức họa là một mỹ nam, nhưng so với lão công của nàng..... Còn kém xa một đoạn rất lớn a, chẳng qua ngũ quan cũng thật sự có điểm tương tự.

Hiện tại nàng hiểu tại sao những người này nhìn Đoan Mộc Ly không vừa mắt, bởi vì hấn có bộ dáng rất giống”Hoàng đế” đáng hận của bọn họ.

”Đây là lão phu mua được từ một họa sĩ cao tuổi trong cung về quê dưỡng lão, bảo ông ta vẽ.” Trương đại hiệp tiếp tục tự hào.

“.....” Quý Ngữ Hàm thấy lão công của mình vẫn giữ vẻ mặt ôn nhu bình tĩnh cười cười.

Ai..... Không cần đoán, Đoan Mộc Ly nhất định đã sớm biết bọn họ muốn giết hấn, mới để cho nàng làm võ lâm minh chủ.

Về phần bức họa..... Tám chín phần cũng là hấn giao phó người khác vẽ không phải mặt của mình ra ngoài gạt người như vậy.

Trong nháy mắt Quý Ngữ Hàm có cảm giác cùng bọn người Trương đại hiệp có chung mối thù.

Bọn họ đều bị nam nhân giả hoạt này lừa rất thâm a a a.....

Khụ, khụ, hay là trước đem chuyện này hỏi rõ ràng rồi hãy nói.

Đoan Mộc Ly cũng không phải là bạo quân, theo lý mà nói võ lâm chánh đạo không muốn giết hấn mới đúng.

Cho nên bây giờ đối với người có ý đồ mưu phản..... Cũng phải giống như mùa xuân vui vẻ ấm áp.

Nói không chừng còn có thể xúi giục, để cho phần tử kinh khủng biến thành nhân sĩ yêu thích hòa bình.

Quý Ngữ Hàm về mặt nghiêm túc nhìn thấy Trương đại hiệp tiếp tục lấy ra bức họa rách.

“Đây, đây, đây..... Đây là từ đâu tới?” Nàng đã muốn nhào tới đánh.

Trương đại hiệp mặt tức giận, bởi vì nghĩ đến Minh Chủ mới nhậm chức của bọn họ là một nữ nhân, hơn phân nửa một phần bức họa cũng bị hấn che.

“Đây là thời gian trước trong kinh thành lưu truyền, nói là tập tranh bí mật của hoàng đế !”

“.....” Hu hu, nàng biết đây là cái gì, bởi vì căn bản là xuất phát từ tay của nàng!

Rõ ràng lần trước lúc vẽ, nàng có ý đồ trả thù Đoàn Mộc Ly, nhưng sao lại chạy đến trong tay Trương đại hiệp.....

Phần lớn các bức họa cũng bị bọn người Thanh Long đoạt lại, về phần bức trong tay Trương đại hiệp.....

Giống như “Bức họa mỹ nam hoàng đế khóa thân chạy” Vẫn không có tìm trở về được.....

Quý Ngừ Hàm đã có thể đoán được mình sẽ gặp “Trùng phạt” gì, muốn khóc.

“Cái đó, chuyện này có thể không liên quan gì đến hoàng đế.”

Lần này thì rốt cục Đoàn Mộc Ly vô tội.

Trương đại hiệp giận đến râu mép cũng run lên mấy cái, “Nếu không phải là hôn quân để cho người khác vẽ mình, ai dám trêu cợt hấn như vậy!”

Đương nhiên là có.

Tứ đại thị vệ ở một bên cũng nhin cười ở trong lòng trả lời.

Chính là hoàng hậu tương lai được hoàng thượng coi như bảo bối, căn bản là không phạt được.

“A..... Chuyện này, vẫn nên bàn kĩ lại~”

Quý Ngừ Hàm cười khan mà nói.

Chẳng qua Trương đại hiệp căn bản sẽ không nghe Quý Ngừ Hàm nói gì, râu mép vẫn run rẩy, lòng đầy căm phẫn mà căm tở” Hình ảnh tục tĩu”, liệt kê các loại tội trạng của Đoàn Mộc Ly.

Hơn nữa bởi vì họa sư kia vẽ ra “dung mạo chân thật” đẹp trai hơn nhiều, Trương đại hiệp còn cho rằng hôn quân trong kinh thành là một tên ngu ngốc ham thích hư vinh, cố ý muốn cho dân chúng biết đáng đáp tuần tũ của hấn.....

Quý Ngừ Hàm càng nghe càng kinh hãi, “Cái đó, các người không phải bởi vì bức họa này, mới muốn vào cung hành thích chứ?”

“Đây chỉ là một trong những nguyên nhân.”

“.....” Thật đúng là trò đùa quái đản, liên quan gì đến nàng?

Quý Ngừ Hàm có chút xúc động, da đầu tê dại mà chuyển sang nhìn Đoàn Mộc Ly.

Hu hu..... Nàng chết chắc.....

Đoàn Mộc Ly không nói gì, chẳng qua là giống như tâm tình cực tốt mà vỗ vỗ đầu của nàng, từ trong ngực móc ra cái quạt mỏng làm cuốn sổ, ghi chép từng “Tội” một của Quý Ngừ Hàm

“.....” Địa Ngục đang vẫy tay về hướng nàng.....

“Giết xong ta chính là lão đại sao?” Quý Ngừ Hàm rất nghiêm túc hỏi bọn Trương đại hiệp.

Nàng có thể làm bộ giết hấn, sau đó đem Đoàn Mộc Ly trói lại, nàng chính là lão Đại, cũng không cần sợ trùng phạt..... Ha ha ha!

Chẳng qua mộng đẹp này chỉ có thể mấy giây, bởi vì.....

Nàng đưa mắt liếc thấy Đoàn Mộc Ly dường như rất có “Linh cảm”, đang ghi chép lại trên cuốn sổ không ngừng, đã lật sang tờ khác.....

Quý Ngừ Hàm bị phần, “Người viết nhiều như vậy làm gì?”

Đoàn Mộc Ly cười ngẩng đầu lên, “Một lát còn phải đi ra ngoài, cái này vốn không đủ viết.”

“.....” Người còn muốn viết bao nhiêu?”

Đoàn Mộc Ly bình tĩnh mà nói cho nàng biết, “Tội lỗi chồng chất.”

"....." Hu hu, dứt khoát liền trực tiếp đem Đoàn Mộc Ly giết đi!

Bất quá ý tưởng này chỉ có thể suy nghĩ một chút, Quý Ngữ Hàm khóc ròng mà quay đầu nhìn Trương đại hiệp, "Còn có nguyên nhân gì khiến cho các người muốn giết hân?"

Nàng muốn lấy công chuộc tội, để cho những nhân sĩ giang hồ cũng bỏ đi suy nghĩ này, có thể đem công lao ra chống đỡ một chút.....

Trương đại hiệp đang nghe bọn họ nói chuyện, nghe đến nhập thần.

Minh Chủ cùng vị công tử này mới vừa rồi đang nói cái gì?

Nhất định là rất có thâm ý, nhưng hân một chữ cũng nghe không hiểu..... Ai, hay là trình độ ông ta không đủ.

Trương đại hiệp tự cố ép mình mà đem hình tượng Quý Ngữ Hàm nghĩ đến vĩ đại hơn, cho nên lúc nói chuyện giọng điệu cũng phá lệ cung kính.

"Thật không dám dấu diếm, là lão Minh Chủ quá cố đã được một vị cố nhân nhờ vả, bảo chúng tôi giúp một tay giết hôn quân này."

Thật ra bọn họ đều là nhân sĩ giang hồ, cũng không quan đến chuyện triều đình làm gì.

Bất quá lão Minh Chủ lúc lâm chung có nói, hoàng đế hoang dâm vô độ, năm đó vì một cường chiếm một nữ tử đã có hôn ước, hại chết vô số người, vị cố nhân kia, chính là người năm đó may mắn còn sống sót.

Cái này..... Quý Ngữ Hàm nghe thấy mà sùng sốt.

Chuyện cũ này nghe có chút quen quen, gần giống với chuyện Tề Mị nhi năm đó nhưng phiên bản này cường điệu quá mức khoa trương không xác thực, chẳng lẽ cố nhân đó.....

Chính là Đoàn Mộc Hồng, hoàng huynh của Đoàn Mộc Ly?

Quý Ngữ Hàm hừ hừ cổ họng, "Tiền bối đã gặp mặt vị cố nhân kia chưa?"

"Vị cố nhân kia vẫn chưa từng lộ diện, chúng tôi chỉ nghe lão Minh Chủ đề cập tới."

Lén lén lút lút vậy sao ? Vậy thì có vấn đề.

Bất quá hân đồ oan cho Đoàn Mộc Ly, vốn là đã có vấn đề.

"Khụ, khụ, chuyện hành thích này..... Hãy giao cho ta đi."

"Đúng đúng, "Phi Phi ở một bên giúp nàng cam đoan, "Minh Chủ các người nhất định có thể thuận lợi đem đầu hoàng thượng trở về."

"....." Hình tượng, phải chú ý hình tượng, Quý Ngữ Hàm nhắc nhở mình không thể nổi khùng.

Nàng rất có phong độ mà đứng lên, "Chuyện này các vị không cần lo lắng nữa, ta tự có tính toán."

"Dạ" cung cung kính kính mà đáp một tiếng, về mặt Trương đại hiệp đột nhiên mang chút do dự mà nhìn Đoàn Mộc Ly một cái, sau đó mở miệng.

"Minh Chủ, có thể vừa đi vừa nói chuyện hay không?"

"Ừ."

Quý Ngữ Hàm chấp tay sau lưng cùng Trương đại hiệp đi bên cạnh, tiếp tục giữ vững hình tượng ~

"Minh Chủ, " Trương đại hiệp hạ thấp giọng, "Vị bạch y công tử kia....."

Quý Ngữ Hàm tặng người nào đó một họ giả, "Hân họ Đoàn, là..... Bằng hữu của ta."

Trương đại hiệp cũng không hỏi "Bằng hữu" này là bằng hữu này thân mật ra sao, chỉ hỏi tiếp, "Ngài không cảm thấy Đoàn công tử này có dáng dấp rất giống người trên tập tranh sao?"

"....."

Khó cực duy trì hình tượng bề nết, Quý Ngữ Hàm cười khan hai tiếng, "Đúng, thật giống."

Hu hu, sớm biết cũng sẽ không vẽ giống như vậy.....

Lại do dự nửa ngày, thanh âm của Trương đại hiệp ép tới thấp hơn, "Hoàng đế đó để cho người khác vẽ tranh, sao lại vẽ ra bộ dáng của Đoàn công tử ? Lão phu cảm thấy....."

Quý Ngừ Hàm yên lặng rồi lễ, "Trương đại hiệp cứ việc nói thẳng."

"Nghe đồn tên hôn quân đó rất háo sắc, tranh này giống như lại họa ra bộ dáng của Đoàn công tử....."

Lúc nói được một nửa, Quý Ngừ Hàm không ngừng gật đầu trong lòng.

Lời đồn đãi cũng có lúc chính xác.

Đâu chỉ háo sắc thôi! Hu hu, hoàn toàn là một con sói háo sắc đó!

Trương đại hiệp liếc nhìn khuôn mặt đẹp như tranh vẽ của Đoàn Mộc Ly cách đó không xa, mà lo lắng, "Chỉ sợ là tên hôn quân hoang dâm mơ ước sắc đẹp của Đoàn công tử a."

"....." Một đạo sét đánh xuống, Quý Ngừ Hàm lung lay mấy lần.

Thật là trí tưởng tượng phong phú, nhiều tư tưởng mới mẻ a, đã vậy còn quá nhanh đến nỗi có thể nghĩ đến điểm này.....

Trương đại hiệp không hề phát hiện sự khác thường của nàng, tình ý sâu xa mà nói, "Minh Chủ, ngài phải cẩn thận a."

"....." Quý Ngừ Hàm hoàn toàn ngã xuống đất.

Nghiêm trang chủ cùng Trương đại hiệp bọn họ hết sức khách khí, nghe nói bọn người Quý Ngừ Hàm muốn dừng lại ở Bình An thành, kiên trì muốn giữ bọn họ ở lại Lạc Hà trang.

Nam viện nơi đón tiếp khách quý ——

"Đây là hoàng huynh người an bài sao?"

"Không phải, hoàng huynh ta sẽ không dùng biện pháp dẫn như vậy."

Đoàn Mộc Ly cười nói, "Là hoàng thúc ta."

"..... Hoàng thúc? Chưa nghe nói qua."

"Hắn không thích xuất hiện, bình thường cũng giả vờ không màng danh lợi, vụng trộm đưa ra mưu phản."

Ách.....

Quý Ngừ Hàm nghi ngờ, "Vậy người giữ lại hắn làm gì? sao không sớm đem hắn bắt lại đi? Nếu thế lực của hắn trở nên to lớn, cũng thật phiền toái."

"Không cần lo lắng, "Đoàn Mộc Ly bình tĩnh mà nói, "Tâm phúc của hắn đều là người của ta."

"..... Vậy tại sao người còn không bắt hắn?"

"Khi đó còn chưa biết nàng, ngày thường có chút nhàm chán."

"....." Quý Ngừ Hàm co gập.

Nguyên nhân này thật "Rất khác biệt".....

"Vây, vậy, bức họa thì sao?" Quý Ngừ Hàm khước miệng co quắp hỏi.

Xem ra hắn thật sự đã sớm biết có người muốn giết hắn, bức họa kia cũng nhất định là hắn cố ý an bài.

"Về chính là hoàng thúc ta."

"....." Quý Ngừ Hàm miệng sắp sùi bọt mép, "Người cho là hoàng thúc người không biết sao?"

"Ông ta rất nhất gan, không dám theo chân bọn họ gặp mặt, cũng không biết những nhân sĩ giang hồ này tính sai đối tượng."

"....."

Muốn một cái chết bình thường không quá đau khổ, thì ngàn vạn lần không nên tới chọc đến Đoàn Mộc Ly a.....

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ấn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Cục than nhỏ, ta hận người

Mặc dù Ảnh Linh Chi bị Quý Ngừ Hàm ăn, nó đã xuất hiện nhưng cùng xuất hiện song song với nó là Tiên Hạc quả vẫn còn chạy trốn không thấy bóng dáng đâu, nhưng nhất định nó vẫn còn ở trong rừng cây ngày đó.

Cho nên bọn họ cũng tạm thời ở lại Bình An Thành, mỗi ngày đi vào rừng cây lục soát.

Nhưng có một vấn đề.....

Bọn Phi Phi chết sống không chịu để cho Quý Ngừ Hàm đi theo, chẳng qua Đoàn Mộc Ly không yên lòng để cho nàng rời khỏi cạnh mình trong thời gian dài, kiên trì muốn dẫn nàng theo.

"Trời ơi, nếu cục than nhỏ này đi theo nữa, ta sẽ chết ở chỗ này!"

Đoàn Mộc Ly bình tĩnh mà chỉ vào trong sân,

"Cây kia đang thích hợp treo ngược."

"....."

Mặc Kỳ Thụy cũng không thể giá lạnh nữa, mở miệng ngăn cản, "Lấy may mắn của nàng, bất kể người nào trong chúng ta tìm được Tiên Hạc quả, cuối cùng cũng rất có thể chạy vào trong bụng của nàng."

"....." Thật ra thì nàng còn sợ ăn thứ thần kỳ gì đó nữa mà.

Giống như bây giờ, nếu ăn một lần nữa, sẽ trở nên càng mạnh hơn.....

Càng làm người ta vất vả hơn, ngày ngày phải làm gì đó hay chế tạo người gì đó, tiêu bớt năng lượng.....

Một phen thương lượng..... Khụ, khụ, thật ra là Đoàn Mộc Ly dùng võ lực theo chân bọn họ "Thương lượng".

Tất cả mọi người đồng ý, sau khi Quý Ngừ Hàm đến rừng cây, sống chết không mở miệng, nếu nhìn thấy đồ kỳ quái, lập tức làm ra thanh âm gọi bọn họ đến.

Đến bên ngoài rừng cây, mọi người tản ra khắp nơi tìm Tiên Hạc quả, còn lại Quý Ngừ Hàm cầm một quyển tiểu thuyết, dựa vào cây khô xem sách.

Xem một chút.....

"Ba" một tiếng, một quả đại rơi bên người nàng.

Quý Ngừ Hàm nhìn cái quả gì đó cảm thấy giống quả táo, nếu rơi trên đầu nàng, nàng cũng thành Newton a..... Quả táo?

Chọt chọt vào quả đại màu hồng hồng, xác định đây không phải là ảo giác của mình, Quý Ngừ Hàm dùng sức gõ vào cái chiêng bên cạnh, gọi bọn họ trở lại.

Quá 囧, đơn giản giống như là ca diễn.....

"A a a....." Trong rừng cây một tiếng thét chói tai vui mừng, xuất hiện đầu tiên ở trước mắt nàng chính là Phi Phi.

Nhìn thấy quả đại hồng hồng, ánh mắt Phi Phi sáng ngời, bất chấp tất cả liền nhào tới.

Nàng phát hiện Tiên Hạc quả, dĩ nhiên là giữ lại cho lão công của mình, tuyệt đối không thể để cho người khác cướp mất.

Quý Ngừ Hàm vừa muốn rút tay về phía sau, liền thấy Đoàn Mộc Ly mới vừa chạy tới hướng với nàng ra dấu tay.

Có ý gì? Không cho nàng muốn hành động sao?

Quý Ngừ Hàm sững sờ một chút, Phi Phi đã đánh tới.

Bởi vì sợ Tiên Hạc quả bị người khác đoạt đi, hắn xông đến quá nhanh, nhất thời không thấy rõ đường dưới chân ——

Piu~

Phi Phi té với với hình ảnh thật rất khiếm nhã.

Mặt Phi Phi xanh mét.

Cũng là đại nam nhân, vừa luyện võ, té một cái cũng không sao

Nhưng máu chốt là..... Lúc hắn té, miệng vừa đúng lúc nhào tới quả đại hồng hồng, miệng đập đầu võ, võ của quả đại cũng bị hắn gặm một miếng.

"Điên rồi, ta không có ý định ăn!"

Hắn chuẩn bị cướp được, trở về báo cáo kết quả của nhiệm vụ !

Đoan Mộc Ly bình tĩnh mà đi tới, "Tiên Hạc quả nhất định ăn hết một quả mới có tác dụng, nếu đã gặm lóp vò, ngươi liền ăn đi."

Phi Phi liếc nhìn Tiên Hạc quả, bắt đầu dĩ bắt đầu ăn.

"Hoàng huynh, hắn cần Tiên Hạc quả cứu mạng? Nếu như không cần, ngươi cũng không cần phải đau lòng."

Cũng đúng, đây cũng không phải là hắn cố ý!

Hắc hắc, hắn cũng không phải tốt số giống như Cục than nhỏ sao? Trùng hợp thế nào liền được ăn Tiên Hạc quả!

Phi Phi trong nháy mắt liền mặt mày hớn hở, hi hục mà gặm Tiên Hạc quả, còn vội vàng nói chuyện, "Chủ nhân khỏe mạnh, không cần Tiên Hạc quả cứu mạng..... Trời!"

Hắn mới vừa ý thức được mình nói sai.

Đoan Mộc Ly cười, "Thì ra là ngươi thật sự là thủ hạ của hoàng huynh."

"Nam hồ ly đáng chết!"

Phi Phi tức giận mắng hắn, "Thật âm hiểm狡 hoạt!"

Mắng như vậy, hắn bắt đầu cảm thấy không đúng.

"Sao ngươi lại bình tĩnh như vậy? Ngươi không phải tìm Tiên Hạc quả để bảo vệ tánh mạng sao?"

"Đúng vậy."

Đoan Mộc Ly bình tĩnh mà xoay người đi vào trong rừng cây, "Ta còn phải tiếp tục tìm."

"....."

Phi Phi cảm giác mây đen bực đỉnh đầu, "Tìm? Vậy mới vừa rồi, ta ăn là cái gì?"

"Một loại quả đại khiến cho người ta tiêu chảy, " Thanh âm lạnh buốt của Mặc Kỳ Thụy bay tới, "Không có tên, chẳng qua là đáng đáp có chút giống Tiên Hạc quả."

Còn ngại mặt Phi Phi không đủ xanh, " Chủ nhân chúng tôi ngược lại cho nó một cái tên."

"Tên là gì?"

Quý Ngừ Hàm không kiềm chế được lòng hiếu kỳ, núp ở phía sau cây, tránh ánh mắt giết người hỏi.

"Gọi là ‘ ngày mai hãy nói ’."

"....." Hoàn toàn nghe không hiểu.

Quý Ngừ Hàm không hiểu ra sao, "Tên này có ý nghĩa gì?"

Từ đại thị vệ cũng nhin cười, rất nghiêm chỉnh mà nói, "Bởi vì ăn quả này, sẽ phải không ngừng chạy tới nhà xí, bất kể có bao nhiêu chuyện, đều phải đợi ngày mai hãy nói."

"....."

Ha ha ha.....

"Cục than nhỏ, ta hận ngươi ——" Chạy như điên rồi đi, Phi Phi điên cuồng hét lên.

Ha ha ha.....

Ngày đó..... Phi Phi cứ như vậy không thấy bóng dáng, khụ, khụ.

Sáng sớm ngày thứ hai, tất cả mọi người ăn điểm tâm xong, Phi Phi mới xuất hiện với vành mắt giống như vẽ thêm một lớp trang điểm màu đen của than khói.

"Cục than nhỏ, ta hận ngươi!"

Phi Phi nói chuyện cũng không còn khí lực, nhưng thanh âm gây hấn ngược lại thật lớn.

"Phốc..... Khụ, khụ, ta cũng cho cái đó là Tiên Hạc quả a, ta vô tội."

"Nói nhảm! Ngày hôm qua ta cũng nhớ rất rõ....."

"Ồ đâu mà nhớ lại?" Tứ đại thị vệ đột nhiên cùng nhau ngắt lời hần.

"Ha ha ha ha....." Tất cả mọi người rất không có lương tâm mà cười thật to.

"....." Phi Phi đã sắp tức đến run người, mặt xanh nghiêm túc rống to, "Cục than nhỏ"

"Phốc..... Khụ, khụ, ngươi không thể đem tức giận trút hết trên người ta, "Quý Ngừ Hàm kháng nghị, "Ta là thiện lương, bọn họ mới Vô Lương Tâm."

"....." Mọi người cùng nhau khinh bỉ nằng.

Đoan Mộc Ly ôm nương tử hôn nhẹ, bình tĩnh mà nhìn Phi Phi, "Là ngươi tự mình chạy tới cướp, đem quả đại ăn, chỉ có thể trách ngươi chạy quá nhanh, không bằng cứ đem chân chặt cho hả giận đi."

"....." Mọi người phục.

Phi Phi tức giận không có nơi ăn vạ, kéo cao tay áo nơi cánh tay, "Cũng đừng ngắt lời ta!"

Mọi người im lặng, rất nể tình nà chờ hần phát biểu giải thích cao minh.

Lần này Phi Phi đem nửa câu sau của "Ngày hôm qua nhớ rất rõ" bỏ bớt, tức giận chỉ vào Đoan Mộc Ly, "Ngày hôm qua ngươi rõ ràng có thể chạy tới trước ta, nhưng sau đó đột nhiên liền dừng lại, ngươi căn bản đã sớm phát hiện đó không phải là Tiên Hạc quả, cố ý chỉnh ta!"

Ừ..... Mọi người nghe được đều gật đầu.

"Đã như vậy, thì không thể giận cái chân."

"Ừ, là bởi vì đầu phản ứng chậm, nên giận cái đầu."

"Không bằng đem đầu chém cho hả giận."

Mọi người ngơ ngác một câu ta một câu, dựa theo Logic của Đoan Mộc Ly, giúp Phi Phi làm ra một lựa chọn "Sáng suốt".

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ăn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Hoàng huynh yêu nghiệt

"..... Điện àh!" Phi Phi đi ra ngoài gấp trở ngại.

Lần này Tiên Hạc quả là một con quạ, mọi người còn phải tiếp tục tìm.

Bất quá lúc này, trừ Đoan Mộc Ly, tất cả mọi người đều cảm thấy Quý Ngừ Hàm là một "Nhân vật nguy hiểm".

Bọn họ cũng quyết định chủ kiến, nài đi theo, có thể, bắt quá bắt kẻ nài phát ra thanh âm gì nữa, lần này tuyệt đối đều không nhìn tới, đem nài như mây bay gió thoảng là được rồi ~

Chờ mọi người tản ra khắp nơi tìm Tiên Hạc quả, Quý Ngữ Hàm tựa vào thân cây bên cạnh mà ngồi.

Nài sao giống như trở thành vũ khí nguyên tử có rất nhiều nguy hiểm?

Rõ ràng nài là người yêu thích hòa bình, không có lực sát thương!

Trong lòng Quý Ngữ Hàm nghĩ như vậy, vì tăng cường ý chí, nài còn mạnh hơn vỗ mặt đất một cái.

"Ầm" một tiếng, mặt đất bị nài đánh thành một hố sâu, chính nài thiếu chút nữa té xuống.....

Ách..... Quý Ngữ Hàm đứng ở bờ hố nhìn đáy hố xa xa một cái.

Quả thật cần nhìn xa, cái hố sâu ghê.

Cái này..... Nài thật sự là người không có lực sát thương ư? E hèm.

Vì duy trì hình tượng thực nữ của bản thân, Quý Ngữ Hàm hòa tóc quơ một đồng nhánh cây che lên trên cái hố, lại đắp chút lá cây cùng nắm, để cho nó thoát nhìn giống như lúc ban đầu.

Nghe được thanh âm, hần vốn là chạy về trước xem chuyện gì xảy ra.

Nhìn thấy động tác của nài, Đoan Mộc Ly đoán được đại khái không có lên tiếng gọi nài, cố nhịn cười, rồi tiếp tục đi sâu vào rừng cây tìm Tiên Hạc quả.

Làm xong, Quý Ngữ Hàm yên lòng lại tìm gốc cây gần đó dựa vào ngồi xuống.

Nhìn đi, nài đúng là một người không có lực sát thương..... E hèm.

Lần này nài không dám đánh tùy tiện nữa, an phận mà vừa tựa vào cây vừa xem sách.

"Quý Ngữ Hàm "

Thanh âm vô cùng chậm chạp ưu nhã đột nhiên vang lên.

Quý Ngữ Hàm ngẩng đầu lên, ngay sau đó sững sốt, hóa đá mà nhìn Hồng Y nữ quý trước mắt..... Không đúng, là mỹ nam.

Chỉ là bây giờ không biết sao hần lại nhẹ nhàng bay ở giữa không trung, giống như nữ quý.....

Quý Ngữ Hàm khe khẽ rung mình một cái, sau đó mới lên tiếng.

"Cái đó..... Ngươi như vậy thật cực khổ? Thật ra thì ta biết ngươi còn sống, không cần làm ta sợ, hay là ngươi xuống đây đi."

"....."

Quý Ngữ Hàm phản ứng cùng hần dự liệu hoàn toàn khác nhau, mặt Đoan Mộc Hồng cứng một cái.

Bình tĩnh, bình tĩnh, không thể chảy nước miếng.....

Hu hu..... Không để cho nước miếng chảy là không phúc hậu !

Quý Ngữ Hàm lập tức giơ sách lên, ngượng ngừng nửa che mặt

Thật ra thì nài cảm giác đáng vẽ của mình sắp chảy nước miếng quá mất mặt, muốn che giấu.....

Lần này ánh sáng tốt, thấy mọi thứ rõ ràng hơn, hoàng huynh của Đoan Mộc Ly thật đúng là yêu nghiệt a a a!

Ánh mắt Đoan Mộc Hồng dừng lại ở trên mặt nài, "Ngươi biết chuyện ta cùng Đoan Mộc Ly?"

"Phiêu" Đoan Mộc Hồng ở giữa không trung, ổng tay áo hơi vung, từ giữa không trung rơi xuống.

"Ừ, thật ra thì các ngươi..... A, ngươi....."

"Câm miệng!"

Vốn là vẽ mặt yêu nghiệt rất mê người đột nhiên thanh âm trầm xuống, "Đừng mong giúp hần giải thích!"

"Không phải....."

Không còn kịp rồi.....

"Phanh" một tiếng, Đoan Mộc Hồng rơi vào trong cái hố.....

Trên đầu Quý Ngữ Hàm chảy xuống giọt mồ hôi lạnh, chạy đến bờ hố.

"Cái đó..... Ta chỉ là muốn nhắc nhở người phía dưới này là một cái hố....."

"....."

Trên gương mặt yêu nghiệt của Đoan Mộc Hồng mơ hồ hiện lên xanh mét.

Quý Ngữ Hàm đang muốn mở miệng, lại nghe đến một tiếng kêu, "Quý tiểu thư ~"

Hả?

Quý Ngữ Hàm nhìn người có bộ mặt cười chạy tới, "Không Không?"

"Đừng gọi thân thiết như vậy, " Không Không vỗ vỗ y phục, "Người yêu của ta ở gần đây, để cho nàng nghe sẽ hiểu lắm nữa."

"..... Vậy ta gọi đại sư đi." Máu chót là hấn không phải là hòa thượng thật.....

Quý Ngữ Hàm hừ hừ cổ họng, "Người đã đuổi kịp người yêu ? Nàng ở đâu?"

"Còn không có đuổi kịp, tính tình nàng lạnh băng, đến bây giờ cũng đối với ta hờ hững."

Không Không vừa nói vừa nhìn khắp nơi, "Ta rõ ràng là đuổi theo nàng đến đây mà, người đâu?"

"....."

Mồ hôi lạnh vèo vèo trượt xuống, Quý Ngữ Hàm khòe miệng co quắp hỏi, "Người trong lòng người không phải là mặc y phục màu đỏ chứ?"

"Đúng là mặc y phục màu đỏ!"

(Phụt!!!!)

Không Không mặt say mê, "Ta lần đầu tiên nhìn thấy nàng, nàng còn cầm khung thêu đang thêu, thật là nữ nhân hiền lành!"

"....."

Quý Ngữ Hàm đã bị sét đánh đến mức ngoài tiêu trong tan nát, yên lặng rơi lệ mà chỉ chỉ đáy hố, "Người nói là hấn?"

"A..... Sao nàng té xuống đó vậy? Người nào thất đức, đào cái hố sâu như vậy hả!"

Không Không lập tức muốn tìm sợi dây cứu người.

Quý Ngữ Hàm kéo hấn, "Cái đó..... Hấn là ca ca của Đoan Mộc Ly."

"....." Không Không không phản ứng kịp.

"..... Hấn là nam."

"....." Không Không nhìn khuôn mặt yêu nghiệt hết sức xinh đẹp của "Người yêu", trước mắt tối sầm, hôn mê.

Quý Ngữ Hàm im lặng rơi lệ, đây mới là ý nghĩa sâu xa đích thực của hồng nhan họa thủy.....

"Để cho ta đi lên."

Thanh âm chậm chạp ưu nhã từ đáy hố nhẹ nhàng vang lên.

"Khụ, khụ, hay là người trước tiên ở đáy hố, chờ Đoan Mộc Ly trở lại hãy nói."

"Người thật muốn chờ hấn trở lại?"

Mắt hơi đẹp cong cong mang ý cười, giống như là cát giấu diêm dựa dẫm đã vỡ nát, ánh mắt mỉa mai hoặc câu người, "Hấn trở lại, ta có thể sống nổi nữa"

sao."

..... Mỹ nam kè! Mỹ nam kè của Yêu nghiệt!

Cái này..... Đối đãi với yêu nghiệt, phần thưởng khả quan, nhưng chỉ có thể chảy nước miếng, chứ không thể tiếp tục bị lừa gạt!

Cho nên Quý Ngừ Hàm lau nước miếng, "Ta không thể để cho ngươi đi lên, Đoan Mộc Ly hẳn cũng sẽ không giết ngươi, hay là các ngươi hảo hảo nói chuyện một chút đi."

Bất quá nàng một chút cũng không để ý đến hắn đang cười cười với nàng a..... "Ừc".

Vui vẻ trên mặt Đoan Mộc Hồng sâu hơn, "Ta ngược lại lần đầu tiên nhìn thấy có người đối với gương mặt của ta không động lòng, ngươi cảm thấy Đoan Mộc Ly tuần tú hơn so với ta?"

Hu hu, ai nói nàng không động lòng ? Nàng đây không phải là đang cảnh báo mình không chảy nước miếng sao?

"Dáng dấp ngươi yêu nghiệt hơn so với hắn." Quý Ngừ Hàm nói thật.

Nhưng vẫn là lão công mình tốt nhất!

Nếu như sắc lang kia không giả bộ ghen, ở trên cuốn sổ ghi chép "Tội danh" của nàng, nàng còn có thể lôi kéo lão công cùng nhau thưởng thức mỹ nam.

"Ngươi ngược lại không giống như nữ nhân trước kia của Đoan Mộc Ly."

"..... Cái đó, kích bác lý gián vô dụng, trước kia hắn không có nữ nhân."

"Hắn nói?"

Mị hoặc vui vẻ sâu hơn, "Có muốn xem chúng có hay không?"

"Không muốn." Quý Ngừ Hàm trả lời như chém sắt.

Đoan Mộc Hồng hơi sùng sờ, "Tại sao?"

"..... Bởi vì có thể ngươi muốn đem ta mang tới một nơi không có ai, tìm nồi đem ta nấu."

Hu hu..... Nói đi nói lại, nàng vẫn lo lắng bị ăn!

Chẳng qua nàng thật sự có chút tò mò, bây giờ có người không muốn thả nàng vào trong nồi nấu, nàng cũng có chút không quen a.....

Đôi mắt dài hẹp yêu nghiệt của Đoan Mộc Hồng hơi nhíu, "Ta không có hứng thú ăn ngươi."

"....." ? ? ?

"Ta ăn chay."

"....." Hu hu, lời này nghe thế nào cũng đều giống như là đang mắng chửi người khác.....

Quý Ngừ Hàm cười khan hai tiếng, "Cái đó, ăn chay rất tốt....."

"Hiện tại chịu đi theo ta xem chúng có chưa?"

"Không đi." Lần nữa như đinh đóng cột.

Gân xanh trên trán Đoan Mộc Hồng nhảy nháy, nhưng cũng không có nổi giận, nụ cười mê người lại sâu hơn, "Lần này lại sợ cái gì?"

"..... Đề tài tiếp theo đi."

Đáp án này quá mất mặt, nàng sợ Đoan Mộc Ly ghi thêm tội danh cho nàng.....

Không nghĩ tới Quý Ngừ Hàm khó đối phó như vậy, kiên nhẫn của Đoan Mộc Hồng tiêu hao hầu như không còn, hơi lui về phía sau một bước, giống như đang quan sát nàng lần nữa, "Ngươi cho rằng ta tự mình lên không được?"

"Vậy lên đây đi....."

Quý Ngừ Hàm nhìn độ cao, suy đoán, "Bất quá ngươi đi lên cũng sẽ tạo ra thanh âm, như vậy Đoan Mộc Ly cũng sẽ chạy về thôi"

Ánh mắt mị hoặc hơi nhíu, "Ta không giống ngươi, có ý nghĩ đàn như vậy."

"....."

Khụ, khụ, phải bình tĩnh, coi như đây là đang khen nàng.....

"Lần đầu tiên gặp mặt, ta không có giết người."

"..... Nga." Không phải muốn nàng nói cảm ơn chứ?

"Đó không phải bởi vì người nhìn thấy bên gáy ta có ấn ký màu vàng sao?"

Trên mặt rất yêu nghiệt đột nhiên có nhiều tia sát khí lạnh lẽo, "Đó là phòng của Mị nhi, ai xông vào cũng đều đáng chết."

"....." Quý Ngừ Hàm rung mình một cái.

Nói như vậy nàng vừa mới xuất hiện, cũng đã bị kết án tử tội?

Người trong hoàng cung cũng quá không phúc hậu, chỗ nguy hiểm như vậy, ít ra cũng phải làm bằng thông báo cấm vào chứ.....

Khi đó, hắn còn không nhìn thấy ấn ký bên gáy nàng?

Vậy vì sao hạ thủ lưu tình với nàng?

Thanh âm lạnh lẽo của Đoan Mộc Hồng trả lời nghi vấn trong lòng nàng, "Ta không trực tiếp giết người, là bởi vì hình dáng người cùng Mị nhi rất giống nhau."

Cho nên hắn lưu nàng lại.

Chờ lúc hắn thật sự muốn ra tay, liền phát hiện nàng là người của Đoan Mộc Ly, cho nên tạm thời buông tha cho suy nghĩ giết người.

Dĩ nhiên, chẳng qua chỉ là tạm thời.

"Nga?"

Quý Ngừ Hàm sừng sốt, thiệt hay giả vậy?

Không nghe Đoan Mộc Ly đề cập tới, những người khác trong cung cho tới bây giờ cũng không hề đề cập tới chuyện này.

Đoan Mộc Hồng từ trong ngực đem ra một bức thêu, hải lòng nhìn về mặt Quý Ngừ Hàm đang khiếp sợ đến biến thành ngốc ngếch.

Tầm mắt rơi vào hình ảnh bức thêu trong tay, thanh âm của hắn thấp đi, "Đây chính là Mị nhi."

Quý Ngừ Hàm tiếp tục dờ dẩn.

"Người không nghĩ tới sao? Đoan Mộc Ly cũng chịu người, có thể là nguyên nhân khác."

Tiếp tục dờ dẩn.

Đội nửa ngày, phản ứng của Quý Ngừ Hàm đều là hóa đá, Đoan Mộc Hồng có chút không kiên nhẫn, mở miệng gọi nàng, "Quý Ngừ Hàm."

"....."

"..... Quý Ngừ Hàm!"

"A? Nga....."

Quý Ngừ Hàm rốt cục hoàn hồn, hỏa tốc cầm sách che kín mặt, "Tay của người đẹp quá à....."

Bình tĩnh, không thể chảy nước miếng!

Nàng lúng túng cười cười, "Ngại quá, mới vừa rồi người nói với ta cái gì? Ta thất thần nên không nghe."

"....." Đoan Mộc Hồng sắp ngã xuống.

Về mặt yêu nghiệt rất hấp dẫn hiện tại hơi vụn vặt, thoạt nhìn giống như muốn ăn thịt người, "Ta nói đây chính là Mị nhi!"

Lần này Quý Ngừ Hàm cuối cùng đem ánh mắt chăm chú đặt ở ảnh thêu, có chút ngạc nhiên gật đầu, "Hình như có chút giống nhau."

"....." Không tức giận?

Chỉ phản ứng như vậy?

Đoan Mộc Hồng đột nhiên có chút quá mệt mỏi, mắt hết ý chí, muốn tìm ngọn núi ẩn cư, suy nghĩ muốn tránh Quý Ngữ Hàm thật xa, đừng bao giờ gặp lại.....

Hắn cắn răng nghiêng lợi, "Người không cảm thấy khả nghi? Đoan Mộc Ly rốt cuộc là thích người, hay là bắt người làm thể thân?"

"....."

Quý Ngữ Hàm đấu tranh một lát, cuối cùng dùng giọng nói uyển chuyển nhất, khéo léo mà nói, "Ta cảm thấy Đoan Mộc Ly rất thông minh, sẽ không làm chuyện tìm thể thân ngu xuẩn như vậy."

"....." Về mặt yêu nghiệt từ mê người chuyển sang sang xanh mét, bắp thịt trên mặt đều co giật dữ dội.

"..... Khụ, khụ, người không nên hiểu lầm, ý của ta không phải nói người ngu."

Quý Ngữ Hàm hơi né sang bên cạnh, tránh khỏi tầm mắt muốn giết người của hắn.

Giọng nói của nàng đã đủ uyển chuyển rồi a..... Ai.

Khuôn mặt Đoan Mộc Hồng có hình dáng vô cùng yêu nghiệt không phải giống người, hơn nữa hiện tại ánh mắt hắn hung ác, Quý Ngữ Hàm thấy thể trong lòng vô cùng sợ hãi.

Chẳng qua lòng hiếu kỳ lại rất muốn được thỏa mãn.....

"Khụ, khụ, ta muốn hỏi người một chút, bây giờ người có muốn ăn ta hay không?"

Hiện tại hắn cũng rất muốn ăn thịt người.....

"....." Đoan Mộc Hồng cảm giác thần kinh mình nổ tung.

Vươn tay chọt đánh hướng đáy hồ, lợi dụng phản lực bắn ngược xông ra, Đoan Mộc Hồng nhảy khỏi hồ sâu, không thèm nhìn Quý Ngữ Hàm một cái, trực tiếp lặn mình rời khỏi rừng cây.

Chỉ đi như vậy sao? Quý Ngữ Hàm sững sờ tại chỗ.

Công phu chỉ trong nháy mắt mấy cái, Đoan Mộc Ly đã xông trở lại, ôm cổ nàng, "Thể nào?"

"Không có gì."

Quý Ngữ Hàm vội vàng an ủi lão công nhà mình đang vô cùng khẩn trương kiểm tra, "Là hoàng huynh người tới."

Đoan Mộc Ly càng thêm khẩn trương, vội hỏi, "Hắn không có thương tổn nàng chứ? Sao hắn có thể đơn giản liền đi như vậy?"

"Không có, người yên tâm đi, hắn cũng không đụng đến ta."

Quý Ngữ Hàm do dự một chút, "Cái đó, ta cảm thấy hắn là bị ta dọa 吓 chạy mất....."

Thật ra thì lúc hắn từ đáy hồ ra ngoài, hoàn toàn có thể thử đem nàng bắt theo, nhưng hắn không hề làm như vậy.....

Đại khái là bởi vì cảm thấy đem nàng trở về, hắn sẽ bị 吓 bị sét đánh trái phải tan xác mất, mà không có đường về?

Đây không phải thật sự là chuyện đáng kiêu ngạo gì..... Hu hu.

Nghe Quý Ngữ Hàm kể lại, Đoan Mộc Ly cười ha ha.

"Lần sau gặp được hoàng huynh, nàng cứ một quyền đánh thẳng đi, để cho hắn thông khoái ngắt đi."

"Ta hôm nay thật đúng là muốn làm như vậy, bất quá không thể ra tay được."

"Ừc"..... gương mặt rất yêu nghiệt a, đánh hư rồi sẽ không còn đẹp nữa.

Đang nhớ lại gương mặt Đoan Mộc Hồng, Quý Ngữ Hàm nghe được một trận tiếng sột soạt.

Bong bóng màu hồng trong nháy mắt tan đi, Quý Ngữ Hàm sắp khóc mà ý thức được mình đã nói sai.

Ngẩng đầu nhìn lên, Đoan Mộc Ly quả nhiên là vẻ mặt vô cùng tốt, cầm cuốn sổ nhỏ đang "Múa bút thành văn".

Hu hu, "Ta chỉ nhìn có một chút, không thể tính là tội danh, đừng ghi mà."

"Vậy ngày mai ta cũng đi nhìn mỹ nữ."

"Được, người đi đi." Quý Ngừ Hàm lập tức gật đầu.

Nàng tin tưởng lão công nhà mình sẽ coi mỹ nữ như mây trời.

(Khụ, vậy các bạn đoán, anh có đi xem mỹ nữ thật không, hay là... He he...)

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ăn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Hồ ly tinh vô tội

Đoan Mộc Ly cười gật đầu, "Nghe nói ta muốn đi xem mỹ nữ cũng không ghen, lại thêm một tội danh."

"....." A a a..... Gian trá!

Quý Ngừ Hàm nổi giận, hăng hái phản kháng, "Hôm nay ta đem hoàng huynh người đuổi chạy, ta có công!"

"Ừ."

Đoan Mộc Ly ôm lấy nàng, cười xấu xa mà nháy mắt mấy cái, "Tiểu Quả Quả, ta biết nàng có công, tối nay trở về ta sẽ có phần thưởng cho nàng."

"....." Mặt hồng như bị thiêu đốt, Quý Ngừ Hàm khóc không ra nước mắt.

Hu hu, mới vừa rồi nàng nên ngoan ngoãn đi cùng Đoan Mộc Hồng!

Nàng quyết định, sau này nếu có ai bắt nạt muốn bắt cóc nàng, nàng nhất định sẽ không phản kháng !

Không Không khi nãy té xỉu mới vừa tỉnh lại, nhìn thấy một màn này, lắc đầu than thở, "Ra về đạo mạo, mặt người dạ thú a."

"Phù phù" ——

Đoan Mộc Ly rất bình tĩnh mà đem người đập vào trong cái hồ.

Quý Ngừ Hàm nhìn xuống đáy hồ, "Không Không, ta đem người cứu ra, người bắt cóc ta nhé."

Không Không ngược đầu, sắc mặt do dự, nghiêm túc hỏi, "Người là nữ nhân ?"

"....."

Không Không xoa trán, "Người cũng biết, lần trước ta cho người ta là nữ nhân, kết quả lại thảm đến nam nhân lâu như vậy."

"..... Ta là nữ."

"Có những lời này của người ta an tâm rồi! Ta đi lên sẽ bắt cóc người đi!"

"..... Hay là lần sau rồi hãy nói."

Hu hu, muốn tìm người bình thường đem bắt cóc nàng đi cũng không dễ dàng như vậy!

Đoan Mộc Ly cũng đứng ở bờ hồ, cúi đầu, "Người đã sớm biết ta là ai?"

Không Không rất đau buồn, "Ta đều đã như vậy, người còn muốn hỏi ta?"

"Thanh Long."

Đoan Mộc Ly không trực tiếp trả lời hắn, ngược lại cất giọng gọi thủ hạ của mình.

Rất nhanh, bóng người Thanh Long lập tức xuất hiện, "Chủ nhân?"

Đoan Mộc Ly bình tĩnh chỉ chỉ xuống hố sâu, "Lấp hố."

"Ta nói, ta nói!"

Tiếng la thật to của Không Không từ trong cái hố truyền tới, "Ta muốn trả lời ngay lập tức, trễ lát nữa ta sẽ không còn hứng thú!"

"....." Quý Ngữ Hàm im lặng mà nghiêng đầu nhìn bầu trời.

Theo chân bọn họ so sánh, nàng đơn giản mà có thể ban cho mình giải thưởng lớn nhất là một người bình thường toàn cầu a.

Bởi vì sợ bị chôn sống, Không Không chủ động trả lời, "Ta đoán, bởi lúc trước ta có gặp Thụy Vương gia một lần, còn nghe nói....."

Không Không không nói tiếp, chỉ là có chút do dự mà nhìn Quý Ngữ Hàm một cái.

"Trong cung thế nào?" Quý Ngữ Hàm tò mò hỏi tới.

Không Không rất đề phòng mà nhìn về phía Đoan Mộc Ly, "Ta nói, ngươi cũng không thể chôn sống ta."

"Ừ, ngươi nói đi." Đoan Mộc Ly sáng khoái gật đầu đáp ứng. "Khụ, khụ, nghe nói trong cung gần đây xuất hiện một con hồ ly tinh, vậy thân phận các ngươi cũng rất dễ đoán rồi."

"....." Hu hu..... Xưng hô quá quen thuộc, nàng lại bị người khác cho là hồ ly tinh! (lúc ở hiện đại chị ấy cũng bị gọi là hồ ly tinh)

Nàng hận gương mặt này!

Đoan Mộc Ly ôm lấy nàng, chỉ chỉ cái hố sâu, rất bình tĩnh mà phân phó Thanh Long, "Đổ nước."

"Dạ"

"Uy uy uy!"

Không Không nóng nảy, ở đáy hố hô to, "Ngươi đã hứa là không chôn sống ta, quân vô hí ngôn a!"

Thanh Long giúp chủ nhân đáp lại, "Đây không phải là chôn sống, đây là nhấn nước."

"....." Còn không đều là chết!

"Ta đây cũng chỉ kể lại lời của người khác, dáng vẻ của Quý tiểu thư là hồ ly tinh sao? Vừa nhìn thấy đã biết là con thỏ nhỏ thuần khiết lương thiện!"

Đoan Mộc Ly cũng quá che chở cho Quý tiểu thư đi, hắn nói xấu nàng một câu, lại chỉnh hắn như vậy?

Lúc này Đoan Mộc Ly hài lòng, ý bảo thủ hạ có thể thả hắn.

Tránh được một kiếp, Không Không được Thanh Long từ trong hố kéo ra, lập tức nhảy lên cách hố sâu một chỗ xa vô cùng.

Phi Phi cùng Mặc Kỳ Thụy vừa trở về cũng nghe được những lời này, đều nhìn về Quý Ngữ Hàm.

"Hồ ly tinh?"

Mặc Kỳ Thụy lạnh buốt mà mở miệng, "Vừa nói liền lộ tẩy."

Phi Phi còn trực tiếp khinh bỉ nàng, "Ngay cả cái đuôi cũng không có, không biết xấu hổ còn dám nói mình là hồ ly tinh?"

"....." Quý Ngữ Hàm bị sét đánh yên lặng rơi lệ.

Chậm rãi hoàn hồn, nàng sửa lại bọn họ, "Hồ ly tinh không phải là khen người....."

Phi Phi liếc mắt, "Đối với ngươi chính là khen đó, thỏ tinh có lợi hại hơn hồ ly tinh sao?"

"....."

Quý Ngữ Hàm rơi lệ, "Chúng ta đổi đề tài đi."

Hu hu..... theo chân bọn họ nói tiếp nữa, nàng sẽ bị 硃 ngất đi.

"Phải, chúng ta phải thay đổi đề tài, người đi đi ~" Phi Phi giờ tay đuổi Không Không đi.

Không Không xoa trán, "Thật không có lòng thông cảm gì hết, ta đang thất tình, còn đuổi ta đi."

"Người thất tình thì liên quan gì đến chúng ta?"

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thế Ấn Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Nàng muốn nhìn yêu nghiệt.....

Không Không vốn đang định nói láo, bất quá ánh mắt Đoan Mộc Ly quét tới, hần cảm giác mình nói láo cũng chậm một bước, hay là nói thật đi.

"..... Ta gần đây đang bị người ta đuổi giết." Mọi người cùng nhau khinh bỉ hần, thì ra là tới tị nạn.

Không ai để ý đến hần nữa, ăn một chút, Phi Phi cùng Mặc Kỳ Thụy trở lại rừng cây tiếp tục tìm Tiên Hạc quả, Đoan Mộc Ly ở lại nói chuyện cùng Quý Ngữ Hàm.

"Hình dáng của ta giống Tề Mị nhi sao?" Quý Ngữ Hàm hết sức tò mò hỏi.

Đoan Mộc Ly nhủ mi, nhớ lại một cái, "Thật đúng là có chút tương tự."

"....."

Quý Ngữ Hàm rất vô lực, thì ra Đoan Mộc Ly căn bản là nhớ không rõ bộ dáng của Tề Mị nhi.....

Nếu Đoan Mộc Hồng nghe được câu này, có thể sẽ học máu.....

Đoan Mộc Ly thân mật ôm nàng, tựa vào dưới tàng cây, "Hần không chịu gặp ta?"

"Ừ, hần giống như vừa nghe thấy tên của người cũng rất bài xích."

"Cái đó....."

Quý Ngữ Hàm do dự một chút, "Nếu không lần sau hần trở lại bắt ta, ta đi cùng hần nhé, dù sao hiện tại ta cũng không sợ người khác có thể tổn thương ta, ít nhất hần không bài xích gương mặt ta, ta còn có thể mượn cơ hội khuyên hần một chút."

Nếu không huynh đệ hai người bọn họ gặp mặt nhất định sẽ trực tiếp đánh, cũng không có biện pháp giải thích.

Hoặc là nói.....

"Tiểu Quả Quả, không phải là nàng muốn nhìn gương mặt hoàng huynh của ta đó chứ?" Đoan Mộc Ly bật cười hỏi.

Khụ, khụ, lại bị đoán trúng.

Mặt Quý Ngữ Hàm nghiêm túc, "Không có, ta không phải là người như vậy ~"

"Ừ."

Đoan Mộc Ly cười gật đầu, hôn nàng một cái, "Nói dối với ta, tội thêm một bạc."

"....." Hu hu.

"Đây là phúc lợi tặng kèm, không phải là mục đích chính a....."

Quý Ngữ Hàm giải thích, "Đây chính là biện pháp hữu hiệu nhất, người có thể âm thầm bảo vệ, ta còn có thể trực tiếp đem người đánh dẹp, cũng không cần sợ ta gặp nguy hiểm."

Chẳng qua nàng là người tôn trọng hòa bình....

Ừ, phải lấy đức thu phục người, nàng chuẩn bị bằng tài ăn nói thuyết phục vị hoàng huynh yêu nghiệt kia.

Đoan Mộc Ly cười gật đầu, "Có thể, có thể, chẳng qua là....."

"Ừ?"

"Tiểu Quả Quả, chúng ta về nhà hảo hảo nghiên cứu một chút, ta cùng hoàng huynh rút cuộc người nào sức quyền rũ hơn."

"....." Hu hu.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ăn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Kế hoạch ám sát

Không biết Đoan Mộc Hồng có phải bị phản ứng của Quả Quả lần đó làm cho sét đánh hay không, vào lúc này, rất nhiều ngày cũng không có xuất hiện nữa.

Những người khác mỗi ngày vẫn chạy đi, bắt quả vẫn không tìm được Tiên Hạc quả, cho nên oán khí đối với Quý Ngừ Hàm cũng càng lúc càng lớn, mỗi ngày đều ném ánh mắt đỏ hồng về phía nàng.

Cứ như vậy, bọn họ ở Lạc Hà trang cũng đã được một đoạn thời gian, bọn người Trương đại hiệp có chút đứng ngồi không yên.

Buổi tối một ngày, Trương đại hiệp đến Nam viện lúc đang ăn tối.

Đầu tiên là mấy câu khách sáo, hỏi thăm nơi ở như thế nào, cơm tối đậm bạc có hợp khẩu vị hay không, sau liền trực tiếp hỏi.

"Chuyện ám sát hôn quân, không biết Minh Chủ có kế hoạch gì chưa, có cần chúng tôi đi chuẩn bị cái gì hay không?"

"Khụ, khụ, không cần chuẩn bị, quá nhiều người dễ dẫn tới hoài nghi, tự ta đảm nhiệm chức vụ là được." Quý Ngừ Hàm trả lời rất nghiêm trang.

Không Không đã nói qua, bọn Trương đại hiệp nói gì cũng không chịu tin tưởng Đoan Mộc Ly là một minh quân, chuyện này cũng không phải dùng đôi ba lời là có thể nói rõ ràng, cho nên không thể dễ dàng bại lộ thân phận thật sự.

"Cục than nhỏ, ta thấy ngươi cũng không cần lưu lại nơi này, hay là nhanh chóng trở lại kinh thành, đem tên hôn quân đó giết rồi hãy nói." Phi Phi nhân cơ hội trả thù.

Đoan Mộc Ly khề thờ dài một cái, "Phi Phi, ngươi cùng hoàng đế là ân oán cá nhân, đừng lợi dụng Quả Quả."

Cái gì?

Ánh mắt Trương đại hiệp lập tức liền trợn to, đề phòng hỏi, "Vị này..... Thiếu hiệp quen biết hôn quân?"

Nam hồ ly đáng chết!

Phi Phi nổi giận, "Ngươi cũng quá âm hiểm, ta dù sao cũng từng giúp các ngươi mà!"

Mắng xong, Phi Phi cùng Trương đại hiệp giải thích, "Ta cùng hoàng đế có quen biết, chẳng qua là kẻ địch!"

"Vậy sao thiếu hiệp lại không nói ra?"

"Bởi vì hấn thích nữ nhân của hoàng đế."

"Hắn còn thiếu chút nữa đã trở thành tình địch của hoàng đế."

"Cho nên chuyện hấn muốn không giống với chúng ta, cũng không ai hiểu hấn đang suy nghĩ gì."

Từ đại thị vệ một người một câu, cuối cùng Chu Tước mở miệng phát hiện mình giống như không còn từ nào, do dự một chút, "Tóm lại hấn không phải là người tốt lành gì, Trương đại hiệp, đem hấn mang đi ra ngoài đánh một trận đi."

"..... ! !" Phi Phi mắng to lao ra khỏi phòng.

"Không cho đi!" Trương đại hiệp đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ẩn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Bị hoàng huynh yêu nghiệt bắt đi

Mất thấy bi kịch của Phi Phi, Mặc Kỳ Thụy cảm thấy..... Hắn cũng nên đem thù hạ gọi tới trợ giúp thôi.

Mặc dù lần này Trương đại hiệp thúc giục, đã lấy trêu cợt cho qua chuyện, nhưng cũng không thể mỗi lần đều nháo như vậy.

Cho nên.....

Đoan Mộc Ly bình tĩnh mở miệng, "Không Không, người đi tìm Trương đại hiệp, thù diệt kế hoạch hành thích sao cho có thể tin được, và nói Quả Quả đang chuẩn bị."

"..... Tại sao là ta?"

Thanh Long vỗ vỗ vai hắn, "Bởi vì người đánh không lại chúng ta."

"....."

Không Không nổi giận, "Quân tử động khẩu không động thủ ~"

"Người có thể nói thẳng chủ nhân của chúng ta sao?" Tử đại thị vệ cùng nhau hỏi ngược lại.

Không Không liếc nhìn Đoan Mộc Ly bình tĩnh, không có khí thế, "Ta đi bịa kế hoạch....."

Có Minh Chủ tiền nhiệm là Không Không lập kế hoạch, Trương đại hiệp tin tưởng bọn họ mỗi ngày tiến tiến xuất xuất đều là đang vội vàng thảo luận kế hoạch ám sát, cũng không dám tới quấy rầy nữa.

Trong lúc Quý Ngữ Hàm đang tràn đầy hy vọng, Đoan Mộc Hồng rốt cục lại xuất hiện, khu, khu.

Chính là đang ở rừng cây, mọi người vẫn đang đi tìm Tiên Hạc quả, Quý Ngữ Hàm thì đọc sách dưới tàng cây.

Sau đó nữ nam yêu nghiệt lại đột nhiên xuất hiện.....

Thật ra thì Đoan Mộc Hồng đã do dự rất lâu.

Mỗi lần hắn thực hiện kế hoạch đem người bắt trở về, ngay lúc đó nhất định lại sẽ có dự cảm xui xẻo cho bản thân, cho nên chậm chạp không có ra tay.

Bất quá hiện tại hắn đang cần Tiên Hạc quả gấp, duy nhất tìm được chính là quả đã bị Quý Ngữ Hàm ăn.

Cho nên sau khi liên tục do dự, hắn vẫn là xuất hiện, dự tính bắt người.

Lần này hắn trước tiên ở chỗ tối quan sát địa hình, xác định nơi này không có hổ, không có động, không có bầy rập, mới nhảy ra, điểm huyết đạo Quý Ngữ Hàm sau đó trực tiếp đem người bắt đi.

Ách.....

Bay ở giữa không trung, Quý Ngữ Hàm xúc động, nàng hiện tại quả nhiên rất mạnh mẽ a.

Đoan Mộc Hồng rõ ràng điểm huyết đạo của nàng, nhưng nàng vẫn có thể tự do mà di chuyển tay để ra dấu.

Chuyển mắt nhìn xung quanh, nàng thấy được trong rừng bay lên một luồng khói xanh.

Đó là tín hiệu nàng cùng Đoan Mộc Ly thống nhất, điều này nói rõ hắn đã biết nàng bị bắt đi, đã đuổi theo tới đây.

Yên tâm, Quý Ngữ Hàm bắt đầu yên lòng thưởng thức nữ nam.

Khoảng cách gần, nhìn càng thêm yêu nghiệt a..... "Ưc".....

Khụ, khụ, bình tĩnh, nàng còn phải vừa nhìn vừa nắm chặt thời gian làm thuyết khách.

Ho khan một tiếng....." Quý Ngừ Hàm hừ hừ cổ họng, chuẩn bị bắt đầu nói chuyện.

"....." Đoan Mộc Hồng đang mang theo nàng hướng nơi xa mà chạy, đột nhiên dừng bước, khiếp sợ nhìn nàng.

Ách.....

Quý Ngừ Hàm bị nhìn như thế, rất vô tội.

Sao vậy?

Nhìn ánh mắt hần, sao giống như nàng không phải mới vừa nói tiếng người?

Hu hu.

"Ngươi có thể nói chuyện?"

"....." 囧.

Quý Ngừ Hàm hết sức khó xử, "Cái đó, ta vốn không phải câm, ngươi không phải nhớ lầm người chứ?"

Chẳng lẽ vị yêu nghiệt nữ nam này hôm nay không phải tới bắt nàng sao? Lạ thể.

Gân xanh trên trán Đoan Mộc Hồng nhảy nhảy, lần nữa hoài nghi quyết định bản thân lần này tới bắt người có chính xác hay không?

"Ta đã điểm á huyết của ngươi (huyết câm)! Sao ngươi còn có thể nói chuyện?"

"..... Ta còn tưởng rằng ngươi điểm chính là huyết đạo để ta không thể hoạt động chứ."

Quý Ngừ Hàm giơ tay lên, gãi gãi chỗ ngứa một chút sau đó thả trở về.

Ai, nàng bị lộ.....

Nhìn thấy tay nàng tự do hoạt động, vẻ mặt Đoan Mộc Hồng có chút vận vẹo.

"Hai huyết đạo ta cũng điểm, chẳng qua là nhanh tay, ngươi cho rằng chỉ điểm một!"

"....." Khụ, khụ, kế hoạch mai phục bên cạnh quân địch không quá thành công, xuất sư bất lợi.

Quý Ngừ Hàm cười khan hai tiếng, "Cái này..... Ta cảm thấy đừng nên tranh cãi về vấn đề này, chúng ta nói chuyện khác đi."

"....." Tồn hơi thừa lời.

Nữ nhân này cho là hần bắt người về để tâm sự, tán gẫu sao?

Cho nên một chút đều không sợ, còn có thể cười được!

Đoan Mộc Hồng hé ra khuôn mặt yêu nghiệt, "Ngươi cho rằng ta bắt ngươi trở lại làm gì?"

"..... Ngươi không ăn ta?"

"..... Ta muốn cứu Mị nhi!"

" Cứu?"

Quý Ngừ Hàm ngẩn cả người, "Tề tiểu thư không phải đã..... Ngươi có thể cải tử hồi sinh?"

"Mị nhi không có chết."

Bởi vì nghĩ đến chuyện năm đó, Đoan Mộc Hồng mặt càng âm trầm, "Nàng chẳng qua là vẫn ngủ, ta không có năng lực làm cho nàng tỉnh lại mà thôi."

"....." Quý Ngừ Hàm kinh ngạc đến ngây người mà nháy mắt mấy cái.

Nếu như không phải Đoan Mộc Hồng không cách nào tiếp nhận chuyện thanh mai trúc mã mà hần thương yêu đã thật sự qua đời, thì lời hần nói có thể là trạng thái người thực vật?

Chuyện này cũng rất có thể, mọi người năm đó không phải cũng cho là Đoan Mộc Hồng cũng đã chết sao?

Nhưng hắn bây giờ còn rất yêu nghiệt như vậy.

Đoan Mộc Hồng mặt âm trầm, "Ta cần Tiên Hạc quả chế thuốc."

"..... Nga, thì ra là ngươi muốn đem ta ném vào lò luyện đan."

Về mặt Quý Ngữ Hàm như mới vừa chợt hiểu ra, làm cho cả khuôn mặt yêu nghiệt của Đoan Mộc Hồng cũng co lại.

Nữ nhân này rốt cuộc nghe không hiểu tiếng người!

Cũng sắp bị ném vào lò luyện đan, còn một bộ dáng "Thì ra là như vậy a" !

Quý Ngữ Hàm không có chú ý sự khác thường của hắn, hảo tâm đề nghị, "Y thuật của Mặc Kỳ Thụy cũng rất tốt, hơn nữa hắn biết rất nhiều thứ kỳ quái, ngươi có muốn cùng hắn nghiên cứu một chút hay không?"

"....."

"Ngươi....."

"Câm miệng!" Đoan Mộc Hồng nghiêm mặt quát nàng.

"Nhưng....." Quý Ngữ Hàm định đưa tay ngăn cản hắn.

Quay đầu tránh tay Quý Ngữ Hàm, Đoan Mộc Hồng lập tức mạnh mẽ mà... đứng mạnh vào một thân cây..... =))

"Ta chỉ muốn nhắc nhở ngươi phía trước có cây....."

Quý Ngữ Hàm rất vô tội nhìn Đoan Mộc Hồng ngã xuống đất.

Sao mỗi lần hảo tâm muốn nhắc nhở người ta, cũng bị người ta quát bảo câm miệng là sao vậy kìa?

Bởi vì Quý Ngữ Hàm biểu hiện quái dị, Đoan Mộc Hồng giận đến mức chỉ lo tranh cãi kịch liệt, hoàn toàn không có chú ý đường, hơn nữa tốc độ tiến về phía trước cực nhanh, nên va chạm này.....

Cho dù hắn phản ứng nhanh hơn nữa, cũng là đứng rất mạnh.

Trên trán xuất hiện rất nhiều khối hồng hồng tím tím, trước mắt rất nhiều ngôi sao bay quanh, trong lòng rất nhiều hỏa khí có thể nổ tung như núi lửa hủy diệt thiên địa, Đoan Mộc Hồng loạn loạn choạng đứng lên.

"Ta thật sự nên đem ngươi để lại bên cạnh Đoan Mộc Ly mà!" Hắn cắn răng nghiêng lợi mà nói.

"..... Là bản thân ngươi không nhìn đường."

Hu hu, không phải là bị nàng làm xui xẻo, nàng rõ ràng là tượng trưng cho may mắn!

Ở dưới tầm mắt sắp ăn thịt người của Đoan Mộc Hồng, Quý Ngữ Hàm lựa chọn trầm mặc.

Hay là trước thưởng thức mỹ nam đi....."Ưc".

Bởi vì sợ Đoan Mộc Ly đuổi theo, Đoan Mộc Hồng nắm Quý Ngữ Hàm lên, tiếp tục chạy về hướng đã định.

Trong rừng cây bên kia.

Đoan Mộc Ly phát hiện Quả Quả đã bị hoàng huynh hắn mang đi nên lập tức gọi thủ hạ tới, phân phó bọn họ lưu lại tiếp tục tìm kiếm Tiên Hạc quả, còn mình nhanh chóng đuổi theo.

Biết đã xảy ra chuyện, Mặc Kỳ Thụy nhíu mi lại, sau đó không nói một lời liền đuổi theo.

"Thụy Vương gia, ngài..... Ngài không cần Tiên Hạc quả?" Thanh Long gọi hắn.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ăn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Ngày ngày ở cùng yêu nghiệt

Mặc Kỳ Thụy không nói một lời, chẳng qua là không chút do dự đuổi theo. Bọn Thanh Long liếc mắt nhìn nhau, đây là lo lắng an toàn của Hàm chủ nhân, nên không có tâm tư tìm Tiên Hạc quả có thể loại bỏ hàn độc của hắn ?

Không có tâm tư, tốt, vừa đúng lúc bọn họ ít đi một đối thủ cạnh tranh.

Vừa quay đầu, Phi Phi liền đứng ở phía sau bọn họ, cau mày nhìn hướng Đoan Mộc Ly rời đi.

"Đừng nhìn, Hàm chủ nhân là bị lão Đại của người bắt đi, người sẽ không giả vờ ngớ ngẩn mà cũng muốn đuổi theo chứ?"

Phi Phi không lên tiếng, vẫn duy trì tư thế lúc trước.

"Bị chủ nhân điểm huyết ?"

Thanh Long tiến tới, liếc mắt nhìn, "Không có, không có điểm huyết người từng sờ cái gì."

Phi Phi rốt cục nói chuyện, "Trời ơi, ta cam tâm tình nguyện!"

Nói xong hắn bắt đầu xắn tay áo nơi cánh tay, quay đầu lại nhìn rừng cây kia, "Ta đi!"

Bọn Thanh Long choáng váng, "Người cũng muốn đuổi theo sao? Có chủ nhân chúng ta ở đó, Hàm chủ nhân cũng không có chuyện gì!"

Hơn nữa hiện tại cho dù không có ai bảo vệ, cũng không có ai tổn thương được Hàm chủ nhân a!

"Ta cam tâm tình nguyện!"

Phi Phi mắng một câu, lắc mình đuổi theo.

Bọn Thanh Long nhìn nhau mấy lần, "Sao chỉ còn dư lại chúng ta? Mị lực của Hàm chủ nhân ghê gớm thật."

"Hong nhan họa thủy a." Không Không nhìn hướng bọn họ rời đi lắc đầu than thở.

"Nói cái gì đó!" Thanh Long không khách khí gõ đầu hắn một cái.

"Dám nói xấu Hàm chủ nhân của chúng ta? Đánh hắn!"

"Leng keng ầm ầm".....

Không Không choáng váng, luống cuống tay chân theo sát bọn họ đánh nhau, "Quý tiểu thư có đáng vẽ họa thủy ! Ta nói chính là Đoan Mộc Hồng đã bắt nạt đi mà !"

"Giả bộ không nghe thấy, tiếp tục đánh!"

"....."

Quý Ngừ Hàm bị mang về một tòa sơn cốc bí ẩn, cơ quan ngoài cốc trải rộng, người ngoài không cách nào tùy ý xông vào.

"Trông người cũng không ngốc như ta thấy nhỉ, xem ra thật không muốn để cho ta còn sống đi ra ngoài."

"..... Biết là tốt rồi." Đoan Mộc Hồng nghiêng răng nghiêng lợi.

Nhìn ánh mắt của nàng, hắn thật sự hoài nghi nàng có hiểu câu "Không thể còn sống đi ra ngoài" là có ý gì hay không!

"Người cũng đã có ý định giết ta, có thể đáp ứng ta một điều kiện hay không?"

"..... Không thể!" Tôn hơi thừa lời.

Đoan Mộc Hồng hung tợn xách nàng lên, đi vào phòng nghỉ.

"Khụ, khụ, người như vậy không được a."

Quý Ngừ Hàm hết sức nghiêm túc, "Người không đáp ứng điều kiện của ta, lúc ta bị ném xuống nồi sẽ mang theo oán khí, như vậy ăn..... Không phải là, là hiệu quả chế thuốc nhất định sẽ không tốt."

"....." Đinh đầu Đoan Mộc Hồng bắt đầu xuất hiện khói xanh.

"Ta nói thật, dù sao ngươi cũng muốn giết ta, ta cũng không sợ ngươi coi ta thành yêu ma quỷ quái, nói thật với ngươi, ta không phải là người thời đại này, chỗ của chúng ta, khoa học kỹ thuật rất phát triển, đây là kết quả đã được thí nghiệm, không phải là ta nói bậy."

"....." Khói xanh càng ngày càng nhiều, khuôn mặt yêu nghiệt của Đoan Mộc Hồng đều muốn vụn vỡ.

Ai, sao lại không có cái phản ứng?

Xem ra nàng còn phải tiếp tục dài dòng rồi.

Quý Ngừ Hàm hừ hừ cổ họng, nhớ lại báo cáo đã từng xem qua.

"Thật đó, thí nghiệm nói là gia súc đang bị giết bởi vì quá sợ hãi, đặc biệt lúc ấy trong cơ thể sẽ sinh ra độc tố, độc tố a! Vậy sao còn có thể đem chế thuốc?"

"....."

Quý Ngừ Hàm hết sức nghiêm túc mà nhìn hấn, "Ngươi đáp ứng điều kiện của ta, ta bảo đảm thời điểm bị ném xuống nôi sẽ vững tâm bình khí, để một chút độc trong người cũng không có."

Nhất định phải chú ý nhìn ánh mắt thành khẩn của nàng nha.....

"....." Kiên nhẫn đã bị người nào đó mài đến độ vỡ vụn thật nhanh, Đoan Mộc Hồng nghiêm mặt, hung tợn nhìn nàng.

"....." Tiếp tục thành khẩn.

Từng chữ từng chữ đều giống như là từ trong kẽ răng nặn ra, "Điều kiện gì!"

Hắc hắc, thành công rồi!

Quý Ngừ Hàm mặt mày hớn hở, "Đơn giản thôi, chúng ta tới đây tán gẫu chút đi, không cho phép ngươi trốn tránh đề tài."

Đoan Mộc Hồng mặt lạnh, "Ngươi cho rằng bằng mấy câu nói của ngươi, là có thể giải thích cho Đoan Mộc Ly sao?"

"Không có, hắc hắc, trước hàn huyền một chút, tán gẫu xong ta sẽ ngoan ngoãn vào nôi."

"....."

Sau nửa canh giờ, trước mặt hai người để nước trà cùng điểm tâm, còn bày một mâm trái cây lớn đã được rửa sạch.

Quý Ngừ Hàm hài lòng, "Nói chuyện cũ đi."

"....." Đoan Mộc Hồng mặt lạnh lẽo như tượng ác quỷ, nhưng phát hiện nữ nhân ngồi đối diện lại hoàn toàn không sợ hấn.

"Ngươi đã đến thăm Tề tiểu thư?" Quý Ngừ Hàm hỏi trước.

Trước đó nàng vội vàng chuẩn bị nói chuyện nên đã ăn chút ít món linh tinh, Đoan Mộc Hồng lại không thấy bóng dáng, chắc là đi chăm sóc Mị Nhi.

Đoan Mộc Hồng giống như không nghe thấy, không để ý đến nàng.

"Khụ, khụ, trước đó đã nói, không cho phép ngươi trốn tránh đề tài."

"....."

Đoan Mộc Hồng nổi bão, "Đúng, ta là đi chăm sóc Mị Nhi!"

"Ngươi không mời người đến để đặc biệt chăm sóc nàng sao?"

Quý Ngừ Hàm rất quan tâm mà đề nghị, "Cũng giống như mỗi ngày giúp nàng xoa bóp tứ chi, nếu không thân thể sẽ xơ cứng."

"....." Nàng ngủ ở hàn ngọc băng, không cần lo lắng điểm này."

Nói đến Tề Mị Nhi, giọng nói Đoan Mộc Hồng rốt cục ôn hòa một chút.

Giống như hiện tại không thể nào nổi giận nha.....

Quý Ngừ Hàm quan sát thần sắc của hấn, mới cẩn thận dè dặt mà mở miệng, "Thật ra thì ngươi cũng không thể xuống tay giết Đoan Mộc Ly đúng"

không?"

Mặt đã bình thân trong nháy mắt liền lại lạnh xuống, "Hắn thiếu chút nữa hại chết Mị nhi, ngươi cho rằng ta sẽ nương tay với hắn sao?"

"Lần trước Phi Phi giả trang thành lão Đại Vũ linh phường, ẩn vào trong cung, là ngươi muốn giết Đao Mộc Ly?"

"Không sai!"

"Nhưng chuyện này đã hai năm, ngươi mới cho người động thủ....."

"..... Ta đang chuẩn bị!"

"Cũng không phải là kế hoạch phức tạp gì cho lắm, làm gì cần chuẩn bị đến hai năm, ngươi rõ ràng cũng còn nghĩ tới huynh ấy....."

"Im miệng!"

Đao Mộc Hồng chợt vỗ bàn một cái đứng lên, tiến tới gần Quý Ngữ Hàm, "Ngươi còn dám nói từ đó....."

"Khụ, khụ, " Quý Ngữ Hàm ngắt lời hắn, nhắc nhở, "Đem ta bóp chết sẽ không có biện pháp bỏ vào nồi chế thuốc....."

"....."

Nghiến răng, mặt vặn vẹo, yêu nghiệt rất mê người biến thành yêu quái ăn thịt người.

Quý Ngữ Hàm tròn to mắt, hóa đá.

Rất cục hủ được nàng rồi?

Tức giận của Đao Mộc Hồng cuối cùng cũng tan bớt một chút, bắt quá mặt lại vặn vẹo lợi hại hơn, định đem Quý Ngữ Hàm dọa cho sợ đến mức cũng không dám cùng hắn dài dòng nữa.

Quý Ngữ Hàm cũng thò ra một hộp khí lạnh, hoàn hồn.

"Ta lần đầu tiên nhìn thấy một người đang giận đến mức mặt vặn vẹo biến hình mà còn đẹp đến yêu nghiệt như vậy....."

"Ưc", rất đẹp trai.

"....." Đao Mộc Hồng muốn học máu.

Ở một chỗ bí ẩn trong sơn cốc, Đao Mộc Ly luôn luôn đang âm thầm bảo vệ người nào đó, cười cười lấy ra cuốn sổ.

Rất tốt, lại một thêm tội danh.....

Tâm tình của hắn rất tốt, còn Đao Mộc Hồng cách đó không xa đã muốn nổ tung.

"Đao Mộc Ly đến tốt cùng làm sao chịu nổi ngươi vậy!"

Sống cùng nữ nhân này lâu như vậy, lại không đem nàng ta bóp chết?

Quý Ngữ Hàm buồn bực, "Câu hỏi này ngươi hỏi ngược rồi....."

Hu hu, rõ ràng nên hỏi là nàng làm sao chịu được con sắc lang giao hoạt đó!

Về mặt ai oán của nàng bị Đao Mộc Ly thấy rất rõ ràng, vì vậy lại thêm một tội danh ra đời.....

Vì có thể thuận lợi đem nàng bỏ vào nồi, Đao Mộc Hồng ngăn chặn hỏa khí, ngồi xuống.

"Khụ, khụ, ngươi mới vừa rồi vỗ bàn, bình trà vỡ rồi."

"....." Lửa mới vừa đề xuống lại chui lên.

"Mang thêm bình nữa đi."

Quý Ngữ Hàm rất nghiêm túc, "Cái này.....Lúc ta nói chuyện phiếm thường có thói quen phải uống nước."

"....." @#¥%

Lần này Quý Ngữ Hàm đề phòng uống công rồi, vì Đao Mộc Hồng không có nổi dóa, chẳng qua là mặt càng ngày càng lạnh.

"Ừc"..... Bỗng son mỹ nhân!

Khụ, khụ, nữ nam, nữ nam

Không có nói gì nữa, Đoàn Mộc Hồng đột nhiên xoay người rời đi, không để ý tới nàng nữa.

Đây là..... Nghe lời của nàng sao?

Hắc hắc, trận đầu báo cáo thắng lợi!

Chờ Đoàn Mộc Hồng đi xa, Quý Ngừ Hàm nhìn chung quanh một cái, muốn tìm xem lão công nhà mình núp ở chỗ nào.

Piu~

Một hòn đá nhỏ đánh vào dưới chân nàng.

Tâm tình tốt ngẩng đầu lên nhìn, thấy Đoàn Mộc Ly ở cách đó không xa hướng về phía nàng cười cười..... Trong tay còn vung vẩy cuốn sổ nhỏ.

Hu hu..... Tâm tình không tốt !

Quý Ngừ Hàm không để ý tới hắn, hết sức bi phẫn mà trở về phòng.

Tòa son cốc này rất lớn, Quý Ngừ Hàm ở bên trong cũng không chạy loạn, cho nên lúc gặp lại Đoàn Mộc Hồng, đã là ba ngày sau.

Mấy ngày không gặp, Đoàn Mộc Hồng giống như gãy một vòng, vốn là đôi mắt long lanh yêu nghiệt mị hoặc hiện tại cũng không có thần thái gì.

Bất quá khi hắn nhìn thấy Quý Ngừ Hàm, ánh mắt lập tức tỏa sáng.....

Khụ, khụ, là đang tức giận.

"Người ở đây làm gì!" Nghiến răng kèn kẹt.

"....."

Quý Ngừ Hàm lúng túng từ trong nồi đứng lên, "Khụ, khụ, ta muốn ở chỗ này phơi nắng, nhưng nơi này lại không có chỗ ngồi, ta chạy vào ngồi trong lò luyện đan."

Một lò luyện đan rất đẹp a..... Rất lớn, không khác gì bồn tắm cỡ lớn, nằm đứng rất thoải mái.

"....."

"Khụ, khụ, dù sao hiện tại nơi này cũng không có đồ vật gì, liền lợi dụng một chút."

"..... Người một chút cũng không lo lắng ta trực tiếp đốt lửa nấu người!"

Đoàn Mộc Hồng nổi giận, "Rốt cuộc đầu người có não không!"

"....." Dù là đáng ghét yêu nghiệt cũng không thể tùy tiện mắng chửi người nhé.....

Quý Ngừ Hàm nghiêm trang, "Ta dựa theo sinh tử mà suy xét, đây là siêu thoát....."

Đoàn Mộc Hồng trong nháy mắt thật sự kích động, muốn làm cho nàng hoàn toàn "Siêu thoát".

Hai người bắt đầu mắt to trừng mắt nhỏ, cuối cùng Đoàn Mộc Hồng cứng rắn ngăn chặn lửa giận.

"Các người đang tìm Tiên Hạc quả?"

"Ừ."

Thanh âm lạnh như băng không mang theo tâm tình, "Nếu như tìm được, người cũng không cần chết."

Bỏ lại những lời này, Đoàn Mộc Hồng lại muốn lách mình rời đi.

Hắn bắt đầu dao động?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ăn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Khác thường..... Là bởi vì động tâm

Quý Ngừ Hàm vội vàng đuổi theo, "Người đừng chạy, ta không biết dùng khinh công!"

Làm thế nào cũng không đuổi kịp bóng lưng sắp biến mất, Quý Ngừ Hàm nổi giận.

"Người chạy nữa ta cũng không ôn hòa nữa nhá nhận mà chịu ngồi vào nồi đầu !"

"....." Thân hình cao to xa xa vụt qua một cái, suýt nữa từ giữa không trung té xuống.

"..... Quý Ngừ Hàm!"

Đoan Mộc Hồng xông trở lại, nhìn không được mà quát lớn tên nàng.

"Khụ, khụ, phải bình tĩnh, tức giận dễ dàng già cả, có nhiều nếp nhăn ~"

Quý Ngừ Hàm nuốt nước miếng nhìn hấn, "Người nên hảo hảo bảo dưỡng gương mặt này."

"....."

Đoan Mộc Hồng nhìn lò luyện đan phía sau nàng có thể dùng để nấu thức ăn, đột nhiên cảm thấy ăn chay đã lâu, ăn thịt cũng là lựa chọn tốt.....

Người chính là không thể ăn tùy tiện.....

Cho nên Quý Ngừ Hàm đang trong son sắc sống rất tốt, nhưng mà Đoan Mộc Hồng lại không thể nào tốt được.

..... Phải nói là hết sức không tốt, hấn mỗi ngày đều bị tức chết không biết bao nhiêu lần ầm ức trở về.

Một đêm, lúc hai người đã ngủ, Phi Phi trở lại trong cốc, đứng ở bên cạnh là Đoan Mộc Ly.

Võ công của hấn chưa đủ tốt, sợ Đoan Mộc Hồng phát hiện, thời điểm ban ngày vẫn không dám vào cốc.

"Chủ nhân gần đây không giống như trước kia." Phi Phi mở miệng.

" Vì sao người gọi hấn là chủ nhân?"

"..... Đánh cuộc thua."

Phi Phi một bụng oán khí, hai huynh đệ này cũng không có một ai là trung hậu đáng hoàng !

Đoan Mộc Ly cười một tiếng, "Người muốn nói gì?"

"Tình tình của hấn không cần ta nói người cũng biết, ngạo mạn, mắt cao hơn đầu, để cho hấn mở miệng nói so với lên trời còn khó khăn hơn, cho dù muốn hấn liếc người ta một cái cũng không dễ dàng."

Phi Phi vừa nói nhìn về phía gian phòng của Đoan Mộc Hồng

"Hấn mấy ngày nay cùng Cục than nhỏ nói đã quá nhiều, ta cũng lần đầu tiên nhìn thấy hấn có thể tiếp nhận có người ở bên cạnh hấn nhanh như vậy."

Chuyện này rất khác thường.

Đoan Mộc Ly cười, "Quả Quả vốn là có lực tương tác, ta còn chưa nhìn thấy người nào có thể ghét nàng."

Lời này cũng không phải tán thành, nhưng đây không phải là vấn đề chính.

Hấn có chút phát hỏa, hạ thấp giọng, "Người biết rõ ta nói gì mà! Phản ứng của người như thế là sao? Nếu hoàng huynh người thích cục than nhỏ, người còn muốn chấp tay đem nàng đưa ra ?"

Hắn càng nghĩ càng cảm thấy có thể, "Chuyện năm đó người vẫn cảm thấy đối với hắn ta có chút áy náy, hắn ta đã mất đi Tề Mị nhi, nếu lần này hắn ta thích cục than nhỏ, người sẽ đem nâng đưa ra?"

Phi Phi oán giận mà nói một chuỗi dài như vậy, Đoan Mộc Ly chỉ đáp lại bằng một câu nhẹ nhàng.

"Người nghĩ quá nhiều."

"....."

Đoan Mộc Ly nói xong cũng định đi, Phi Phi đang muốn đuổi theo, lại phát hiện lòng bàn chân không biết bị thứ gì dính lại, không thể động đậy.

"Trời ơi, thứ gì nữa vậy?"

"Nhựa cây của Đoan Quỳnh Thảo."

Đoan Mộc Ly cười lắc lắc nửa đoạn quỳ thảo trong tay, "Người bị dính."

"....."

Phi Phi giận đến mức giương nanh múa vuốt, "Có phải người chính người nghiện rồi không!"

Đoan Mộc Ly ôn hòa cười một tiếng, "Không sai."

"....."

"Ở chỗ này coi chừng, ta đi một chuyến."

Nhường sao?

Nợ hoàng huynh, hắn có thể dùng phương thức khác để đền bù, về phần Quả Quả..... Chỉ có thể là của một mình hắn, hoàng huynh nói gì cũng sẽ không nhường.

Phi Phi nhìn bóng lưng Đoan Mộc Ly nhàn nhã xuất cốc, nổi giận mà tiếp tục dùng gót chân chiến đấu hăng hái với chất lỏng của Đoan Quỳnh thảo.

Ngoài cốc, Mặc Kỳ Thụy thân sắc lạnh như băng mà tựa vào trên cây khô, từ xa xa nhìn sang chính là một tòa tượng đá.

..... Nhìn gần là tượng đá ngồi rất đẹp.

"Trừ Tiên Hạc quả, còn có biện pháp gì khác làm cho Tề Mị nhi tỉnh lại không?" Đoan Mộc Ly trực tiếp hỏi hắn.

Mặc Kỳ Thụy cũng không nói nhiều, "Có lẽ có, ta cần nhìn tình huống của Tề Mị nhi."

Đoan Mộc Ly đưa mắt hướng về trong cốc, "Hàn ngọc băng không thể thấy ánh nắng, để bảo vệ, phải đặt ở mật thất trong lòng đất."

"Người không tìm được?" Mặc Kỳ Thụy lạnh buốt hỏi.

Hắn dĩ nhiên là không rảnh rỗi mà giúp Đoan Mộc Ly chăm sóc huynh đệ hắn ta, nhưng nếu quả thật cứu sống Tề Mị nhi, thì đồng nghĩa với việc khiến cho Quý Ngừ Hâm ít phiền toái, cho nên hắn hiện tại mới có thể cùng Đoan Mộc Ly nói nhiều như thế.

Đối với Vương gia khối băng ít nói mà nói, hỏi đáp bình thường là rất quý rồi.....

"Không tìm được, cửa vào mật thất ở trong phòng hoàng huynh."

"Người không yên lòng rời khỏi nàng?" Lạnh buốt.

"Đúng vậy." Giọng nói tràn đầy ấm áp hoàn toàn vui vẻ.

Hai nam nhân nhiệt độ chênh lệch cực lớn nhìn nhau một phen.....

"Người cùng Phi Phi giúp ta bảo vệ an toàn cho Quả Quả."

"Ta cùng Phi Phi đi vào."

Hai người đồng thời mở miệng.

Sau đó Mặc Kỳ Thụy mặt lạnh, "Ta đi cùng Phi Phi, võ công hai chúng ta không cao như người, người trông chừng nàng, chúng ta xông vào thử một chút."

Vì Quý Ngừ Hàm, tình địch liền tạm thời bắt tay hợp tác.

Chỉ là kết quả hợp tác thật sự là không thể nào tốt đẹp.....

Ngày thứ hai, Phi Phi cùng Mặc Kỳ Thụy thừa dịp Đoan Mộc Hồng rời phòng, cùng nhau xông vào, cũng rốt cuộc không thể ra ngoài.

Ở một góc thạch thất dưới đất, Phi Phi bức tức rất lớn, "Mới vừa rồi nên nghe ta, đi bên trái!"

Mặc Kỳ Thụy không có phản ứng.

"..... Diên rồi, bị nhốt thì bị nhốt, còn phải bị nhốt chung với khối băng như nguoi, ngay cả giải buồn cũng không có!"

..... Tiếp tục không có phản ứng.

Buồn bức cũng không có cách nào, ai, chờ cứu viện đi.

Hai người bọn họ không có nguy hiểm gì, hai người trên mặt đất cũng nóng nảy, không biết phía dưới xảy ra tình huống gì.

Trực tiếp yêu cầu đi nhìn Tề Mị nhi, bây giờ không tìm thấy liền trực tiếp động thủ sao?

Hiện tại cũng chỉ có thể như vậy.

Thương lượng đối sách, Quý Ngừ Hàm đi tìm Đoan Mộc Hồng.

Phía tây sơn cốc, Đoan Mộc Hồng đang chấp tay đứng ở bên thác nước.

Tóc dài như tơ lụa đen bóng đổ xuống trên vai, đôi mắt tràn đầy ánh sáng mịn hoặc khẽ khép, thác nước bay lên bọt nước văng khắp nơi ở bên cạnh hắn, Quý Ngừ Hàm nhìn không khỏi rung động.....

Không có mang máy chụp hình a!

..... =.=

Lau nước miếng, nàng chạy tới, "Làm sao vậy?"

"....."

Đoan Mộc Hồng hiện tại vừa nhìn thấy nàng thì có cảm giác gần xanh trực tiếp nhảy vọt, "Nguoi lại muốn làm sao?"

Mặc dù giọng nói hung ác, nhưng hắn cũng không có trực tiếp đem người đuổi đi.

Giống như..... Đã quen có nàng ở bên cạnh để nhìn nhin.

Đoan Mộc Hồng nhìn nàng chăm chăm, mặt lạnh trầm xuống từng chút từng chút.

Hắn mới vừa ý thức được, mình gần đây quá khác thường, cũng quá dễ dàng tha thứ cho nữ nhân trước mắt này.

Ách.....

Hiện tại tuyệt đối không phải là thời điểm tốt để thương thức mĩ nam, Phi Phi cùng khối băng còn chờ nàng đi cứu.

Quý Ngừ Hàm có chút hơi khản trương.

Sao nhìn nàng như vậy?

Nàng mới mở miệng nói một câu nói, ngay cả mục đích cũng chưa nói, không thể lộ tẩy nhan h như vậy chứ?

"Đi theo ta." Đoan Mộc Hồng rốt cục lạnh lùng lên tiếng.

“Đi đâu?"

Thanh âm Đoan Mộc Hồng rất lạnh, "Đến gặp Mị nhi."

Sừng sốt một chút, Quý Ngừ Hàm lộ nóng đoanh tròn.

Mĩ nam này rất hiểu ý người mà, nàng còn chưa mở miệng nói mục đích, hắn đã chủ động nói lên yêu cầu này.

Về phần dụng ý của hắn.....

Tạm thời không suy tính, đem bọn Phi Phi cứu ra trước rồi hãy nói.

Giống như bọn người Đoan Mộc Ly đoán, Tề Mị nhi hiện tại ở một tòa thạch thất trong lòng đất, mà cửa thạch thất đang ở trong phòng Đoan Mộc Hồng.

Vào gian phòng, Quý Ngữ Hàm nhìn thấy đầu tiên chính là một bức vẽ tỉ mỉ, người được vẽ cùng nàng có chút tương tự, chính là Tề Mị nhi lần trước nhìn ở trên ảnh thêu.

Đẩy ra bức họa bên cạnh, lộ ra cửa thạch thất ở phía sau, Đoan Mộc Hồng nhìn cũng như không nhìn Quý Ngữ Hàm, trực tiếp đi vào.

Son cốc này luôn luôn không có người ngoài xông vào, Đoan Mộc Hồng cũng không có phòng bị, sau khi đi vào cũng không có đóng cửa.

Chờ tiếng bước chân bọn họ hơi đi xa một chút, Đoan Mộc Ly luôn luôn ẩn ở chỗ tối đi theo cũng lác mình đi vào.

Không giống như Quý Ngữ Hàm nghĩ, từ cửa đi vào, trước mắt là một hành lang dài đen như mực, hai bên không có phòng, cũng không có cơ quan.

Nhìn phản ứng của Đoan Mộc Hồng, cũng không giống như đã bắt được bọn Phi Phi, vậy bọn họ chạy đi đâu rồi?

"Người đang nhìn gì vậy?"

Đi ở phía trước, Đoan Mộc Hồng đột nhiên xoay người hỏi nàng.

"....." Đây là có mắt ở sau lưng sao?

Quý Ngữ Hàm lúng túng, khụ, khụ hai tiếng, "Ta cảm thấy nơi này rất tối, có chút sợ."

Những lời này ngược lại nửa thật nửa giả.

Nếu không phải biết Đoan Mộc Ly đang đi theo ở phía sau, nơi tối như vậy, nàng thật sự rất sợ.

Hu hu..... Nàng sợ ma.

Ánh sáng quá kém, cũng không thấy rõ vẻ mặt Đoan Mộc Hồng, nhưng hần xoay người, sau đó bước chân chậm lại.

Chậm đến mức Quý Ngữ Hàm đi với tốc độ đi bình thường, cũng không tốn mấy bước liền đi tới bên cạnh hần.

Hành lang dài không rộng, hai người đi song song có vẻ có chút chật chội.

Quý Ngữ Hàm không biết tại sao hần lại đi chậm như vậy, dứt khoát dừng bước lại, muốn cho hần đi trước.

Trong bóng tối đột nhiên có bàn tay nắm lấy cánh tay của nàng, "Đi."

"....." Hả?

Cánh tay kia bắt được nàng sau đó không buông ra, Quý Ngữ Hàm kinh ngạc một lần nữa.

Là nàng suy nghĩ quá nhiều chăng.....

Nghĩ thì nghĩ như thế, Quý Ngữ Hàm vẫn đem cánh tay rút về phía sau một cái, muốn tránh tay của hần.

Dừng bước, Đoan Mộc Hồng nhìn nàng.

"Khụ, khụ, sao không đi? Nơi này rất tối."

Đoan Mộc Hồng mặt lạnh thật lâu đột nhiên cười, "Hình như cuối cùng người cũng sợ ta."

"....." Đúng vậy, mồ hôi tuôn như suối a.

Quý Ngữ Hàm cảm giác có chút không ổn, cũng không biết yêu nghiệt hoàng huynh trước mắt muốn nói gì, nếu như lúc này mà Đoan Mộc Ly lao ra đánh nhau với hần.....

Hai huynh đệ đại khái vĩnh viễn cũng chưa có cơ hội hòa thuận?

Nghĩ tới đây, Quý Ngữ Hàm bắt đầu hướng chỗ tối phía sau lưng điên cuồng xua tay, ý muốn bảo Đoan Mộc Ly không nên kích động.

"Người đang làm gì?"

"Khụ, khụ, cái đó, hoạt động đầu dây thần kinh....."

"....."

Quý Ngừ Hàm nghiêm trang, hết sức nghiêm túc theo sát hấn nghiên cứu thảo luận vấn đề dưỡng sinh.

"Người nghe không hiểu sao? Đây là một từ hiện đại, tóm lại chính là thường xua tay như vậy, có ích cho sức khỏe."

"....." Cảm giác gân xanh trên trán trực tiếp nhảy lại trở lại,

"Quý Ngừ Hàm!"

"..... Có mặt?"

Sao có cảm giác như điểm danh.....

"Đừng ở chỗ này mà đông kéo tây kéo !" "

"....." Nàng không phải muốn nói sang chuyện khác sao.....

Chẳng qua xem ra không quá thành công.

Đoan Mộc Hồng chống một cánh tay trên thạch bích bên cạnh nàng, cúi đầu, "Người cho rằng ta muốn nói gì?"

Tu thế quá mập mờ a.....

Quý Ngừ Hàm rất khản trương, cứ tiếp tục như vậy không phải sẽ lập tức phải trình diễn một cuộc đại chiến huynh đệ đánh nhau sao?

Nàng dán chặt thân thể vào thạch bích ở sau lưng, muốn cách xa Đoan Mộc Hồng một chút.

"Khụ, khụ, ta cũng không biết. Bất quá ta cảm thấy chỗ này không thích hợp nói chuyện phiếm, không bằng chúng ta đi ra ngoài trước đi."

"Người sợ ở chung với ta?"

Thanh âm của Đoan Mộc Hồng chậm chạp ưu nhã, ở nơi ánh sáng mờ ảo này nghe làm cho người ta mơ tưởng viễn vông.

Quý Ngừ Hàm hiện tại cố nhớ lại những hình ảnh đã nhìn thấy trước đây trong đầu, bất quá tất cả đều là hình ảnh bạo lực.....

"Khụ, khụ..... Ta ghét nhất nam nhân không chung thủy!"

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ấn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Đều bởi vì yêu

Quý Ngừ Hàm đột nhiên lại nói một câu khiến cho Đoan Mộc Hồng khẽ cười một tiếng, "Người cho rằng ta thích người?"

Thanh âm mặc dù là đang cười, nhưng giọng nói lại vô cùng lạnh lẽo, làm người nghe cảm thấy sợ hãi.

"....."

Quý Ngừ Hàm đang do dự nên trả lời thế nào, tay đột nhiên bị người kéo lại, ôm vào trong ngực đầy quen thuộc.

Ách..... Đoan Mộc Ly đi ra?

Mồ hôi lạnh phút chốc rơi xuống, Quý Ngừ Hàm cảm thấy hình ảnh lập tức sẽ trở nên rất bạo lực.

Trước mắt đột nhiên thêm một người, là một người tự xưng là cừu nhân, Đoan Mộc Hồng rung mình.

Võ công của hấn thật tiến bộ quá nhiều, cho nên đến bên cạnh mình mà mình mới phát giác.

Hai huynh đệ đã lâu không gặp mặt liếc mắt nhìn nhau, không khí nhất thời cứng đờ.

Quý Ngừ Hàm do dự, có nên mở miệng nói gì hay không.

Đoan Mộc Ly cười vỗ vai nàng, "Giao cho ta đi."

"..... Nga."

Đoan Mộc Hồng rót cục mở miệng, "Ngươi đã sớm ở đây, là sợ ta làm khó nàng nên mới xuất hiện?"

"Đúng"

Đoan Mộc Ly cười cười, "Muốn đánh nhau, thì đi ra ngoài trước, "

Không khí nhất thời lại trở nên cứng đờ, không ai mở miệng nói chuyện, trong hành lang dài liền nghe "Phù phù", "phù phù".....

Tiếng tim đập của một mình của Quý Ngừ Hàm rất kịch liệt.

Hu hu, rõ ràng là hai người bọn họ đang giằng co, sao nàng lại khản trương vậy?

Ánh mắt Đoan Mộc Hồng không chút dấu vết mà quét tới Quý Ngừ Hàm được Đoan Mộc Ly bảo hộ ở phía sau, quả đấm cứng rắn nắm chặt, sau đó từ từ buông lỏng.

Thanh âm chậm rãi phá vỡ cục diện bế tắc, "Ta không nghĩ tới ngươi cũng sẽ rất bá đạo."

Một câu nói đơn giản, giọng nói nghe thế nào cũng không tốt lành, nhưng ít nhất tỏ rõ hấn tạm thời chưa định liều mạng cùng Đoan Mộc Ly, khiến cho Quý Ngừ Hàm thở phào nhẹ nhõm

Nụ cười ôn hòa lại tràn ra, "Thật ra thì ta luôn luôn như vậy, chẳng qua là các ngươi cũng bị ta lừa."

"....." Quý Ngừ Hàm im lặng rơi lệ, trước kia sao hắn không nói với nàng những lời này vậy!

Mắt Đoan Mộc Hồng lóe sáng.

Bị hắn lừa?

Hắn luôn luôn biết Đoan Mộc Ly thích trêu đùa người khác, rõ ràng tâm tư kín đáo, hết lần này tới lần khác luôn là vẻ mặt ôn hòa.

Nhưng bá đạo.....

Trước kia hắn quả thật không phát hiện Đoan Mộc Ly cũng bá đạo. Cũng có thể nói..... Chưa từng có một ai làm hắn thực sự quan tâm, quan tâm đến mức biểu lộ ra một mặt bá đạo này

Tầm mắt lần nữa rơi vào trên người Quý Ngừ Hàm, nghi treo hai năm án ở trong lòng Đoan Mộc Hồng giống như rót cục giải khai.

Đoan Mộc Ly căn bản cũng không phải là loại "Ta sẽ yên lặng yêu ngươi".

Người hắn thích, hắn sẽ bá đạo mà đoạt đến bên cạnh mình, sau đó háo hão mà yêu thương cung chịu, không để cho người mình yêu bị tổn thương dù chỉ một chút.

Nếu như năm đó Đoan Mộc Ly thật sự thích Mị nhi, đã sớm ra tay chiếm đoạt, không thể nào đợi đến lúc trước một ngày bọn họ thành thân mới muốn cưỡng ép Mị nhi.

Cho nên chuyện năm đó.....

Cúi đầu, trên mặt yêu nghiệt mê người lộ ra nụ cười khổ.

Một lát sau, hắn ngẩng đầu, vẻ mặt vân đạm phong khinh giống như cái gì cũng chưa từng xảy ra, "Ngươi vào đây làm gì?"

Hắn không nói, Đoan Mộc Ly cũng ăn ý không hề nói nữa, "Thụy Vương gia cùng Phi Phi bị nhốt ở trong thạch thất."

"Phi Phi?"

Đoan Mộc Hồng cười một cái, nhìn về phía Quý Ngừ Hàm, "Lần trước ở rừng cây, ta liền nhìn ra toàn bộ tâm tư của Phi Phi đều chạy đến chỗ ngươi."

"....." Khụ, khụ, lời này không phải là nói với nàng, không phải là nói với nàng.

Quý Ngừ Hàm đem Đoan Mộc Ly kéo đến đối diện tầm mắt yêu nghiệt, bình tĩnh mà giả bộ ngu.

Coi như cái gì nàng cũng không biết.....

Hành động của nàng khiến cho hai nam nhân đều bật cười, ánh mắt Đoan Mộc Hồng âm u.

Rất khả ái.....

Nhưng cuối cùng không phải của hấn.

Tầm mắt lại rơi vào trên tay hai người từ lúc gặp mặt vẫn nắm chặt.

Coi như hấn muốn giành, làm sao mà giành được đây?

Xoay người, Đoan Mộc Hồng thu lại ý nghĩ này, thanh âm nghe bình tĩnh không chút xúc động, "Đi tìm bọn Phi Phi trước, ngại để cho bọn họ đi vào làm cái gì?"

"Thụy Vương gia thông thạo y thuật, ta để cho hấn đi vào xem Tề Mị nhi."

"Ừ."

"Hoàng huynh." Giọng nói ôn hòa của Đoan Mộc Ly vang ở trong hành lang dài ánh sáng âm đạm.

Đoan Mộc Hồng không trả lời.

Trong lòng còn có khúc mắc, hấn không muốn trả lời lại với câu "Hoàng huynh" này, nhưng cũng không có phản đối hấn gọi như vậy.

"Chúng ta sẽ tìm được Tiên Hạc quả."

Đoan Mộc Ly không có nói thẳng, nhưng ý tứ đã rất rõ ràng.

Nếu như hấn tìm được Tiên Hạc quả, hấn sẽ đem nó nhường cho Đoan Mộc Hồng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ăn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Người thần bí

Bước chân hơi dừng lại một chút, không phản ứng đối với những lời này, Đoan Mộc Hồng tiếp tục đi về phía trước.

Cấu trúc của thạch thất cũng không phức tạp, đi xuyên qua hành lang thật dài, quẹo trái là thạch thất Tề Mị nhi đang ở, còn lại hướng bên phải là một gian mật thất cơ quan nặng nề.

Lúc mở cửa mật thất, Quý Ngữ Hàm thiếu chút nữa bật cười.

Trong mật thất, Mặc Kỳ Thụy giống như ngày thường, bộ dáng tượng đá không có gì khác biệt, chẳng qua là.....

Khụ, khụ, nửa trên của hấn cái gì cũng không mặc.

Mà Phi Phi thì vùi ở góc tường, trên người bao quanh là y phục của Mặc Kỳ Thụy, co lại thành một đồng run lấy bầy.

..... Đơn giản chính là hình tượng cô vợ nhỏ chịu đủ khi dễ.

Hình tượng này..... Thấy thế nào, không đúng thế nào ấy.

Nhìn thấy bọn họ đi vào, Phi Phi tựa như nhìn thấy người thân..... Nổi giận.

"Lập phu, lập phu!" Hấn mồm miệng đông lạnh lắp bắp mà nói.

Trong lúc này nàng mặc nhiều nhất, Quý Ngữ Hàm cố nén cười, đem áo choàng của mình đưa qua, sau đó lùi về bên người Đoan Mộc Ly sười ầm.

Phi Phi giống như người máy chậm chạp nhận lấy áo choàng, đem y phục Mặc Kỳ Thụy ném trở về, tức giận nhìn bọn họ.

"Cười cái gì cười, có lòng thông cảm hay không! Ta sắp bị đông cứng a!"

"Phốc..... Khụ, khụ, hai người các ngươi bị giam chung một chỗ, sao chỉ có ngươi lạnh như thế?"

Nơi này gần Hàn ngọc băng, nhiệt độ quả thật cực thấp, bất quá nhìn phản ứng Mặc Kỳ Thụy, nàng còn tưởng rằng người có võ công căn bản không sợ lạnh.

Phi Phi càng thêm tức giận không chỗ phát tiết, "Hắn có thể sợ lạnh sao? Hắn vốn chính là khối băng, đi tới nơi quý quái này bị nhốt, vừa đúng lúc càng làm hắn thêm khỏe mạnh! Ta thấy là hắn ta tới để nghỉ mát, không phải là tới bị nguy hiểm!"

Tất cả mọi người nhìn về phía Mặc Kỳ Thụy.

Nhìn bộ dáng hắn, xác thật giống như thích ý hơn so với bình thường.....

Phốc ha ha ha.....

Quý Ngữ Hàm cúi đầu, không tiếng động cười thật to, vì khuôn mặt Phi Phi đông cứng như oán phụ, mặc niệm một cái.

Thời tiết đã bắt đầu vào đông, bởi vì biết hôm nay phải xuống lòng đất, nên Quý Ngữ Hàm mặc chính là một cái áo choàng rất dày, Phi Phi quần lấy một lát, cũng ấm áp lắm.

Hiện tại hắn mới kịp nhận ra, Đoan Mộc Hồng cũng ở đây.

Mặc dù là đánh cuộc, nhưng vì thua cuộc, hiện tại hắn gọi Đoan Mộc Hồng là chủ nhân, mọi chuyện cũng phải nghe hắn ta.

Lần này..... Hắn coi như là triệt triệt để để mà cãi lời hắn ta.

"Ta làm trái với lời thề, người nói đi, phạt thế nào ta ta cũng nhận!"

Đoan Mộc Hồng nhìn Phi Phi một cái, lại đưa mắt nhìn Quý Ngữ Hàm, "Quên đi."

Quên ?

Phi Phi đã chuẩn bị xong tư tưởng bị chém bị giết, liền ngây ngẩn cả người, đã lâu không gặp, "Chủ nhân" hắn liền đổi tính?

Đoan Mộc Hồng mặc dù không âm hiểm xảo trá giống đệ đệ hồ ly của hắn, nhưng trước đây cũng không phải là hiền lành gì

Phải, hay là trước ra khỏi hầm băng tựa như nơi quý ở này rồi hãy nói.

Phi Phi đứng lên, hoạt động tứ chi đông cứng, "Trước hết để cho Lạnh Buốt đi chữa trị cho Mị nhi đi."

..... Lạnh buốt là tước hiệu hắn cho Mặc Kỳ Thụy.

Khối băng ngồi không di động, thanh âm so với nhiệt độ thạch thất còn thấp hơn mở miệng, "Ta có điều kiện."

"Điều kiện gì?" Quý Ngữ Hàm tò mò hỏi.

"Nếu như có thể trị hết cho Tề Mị nhi, ta muốn hàn ngọc băng ở vách bên cạnh."

"....." Xem ra Phi Phi nói đúng, bạn khối băng thật đúng là thích nhiệt độ rét chết người.....

Đoan Mộc Hồng gật đầu không hề chần chờ.

Giường kia vốn chính là tìm vì Tề Mị nhi, nếu như nàng khỏe lại, cái giường kia ở trong tay hắn cũng vô ích.

Thương lượng xong, mấy người xoay người đi ra ngoài.

Trừ tiếng bước chân, mọi người có thể nghe được trong thạch thất đột nhiên vang lên một tiếng"Ca".

Sắc mặt đại biến, Đoan Mộc Hồng hướng trước cửa xông tới.

Người khác không biết vì sao, cũng không có thời gian hỏi, cũng đều lạnh lung, xông ra ngoài theo hắn, duy nhất Quý Ngữ Hàm không biết khinh công được Đoan Mộc Ly ôm.

Những người này cũng coi như tuyệt đỉnh cao thủ, khoảng cách ngắn tiến lên tốc độ cũng cực nhanh.

Nhưng nháy mắt, bọn họ đi tới cửa vào mật thất cũng đã bị một khối giống như là cửa sắt che lại, ngăn cản bước chân bọn họ.

Đoan Mộc Hồng ngừng lại, bộ mặt không thể tin, "Làm sao có thể?"

"Đây là cơ quan?" Về mặt Đoan Mộc Ly đầy nghiêm túc.

"Là cơ quan."

Đoan Mộc Hồng dùng một chút mới mở miệng, "Đây là cơ quan ta bỏ ra hơn một năm tâm tư sức lực tạo được, vốn dùng để vây khốn người khác."

Trong lòng mọi người đều trầm xuống.

Cơ quan hao phí thời gian dài như vậy mới tạo ra, hơn nữa đây là dùng để đối phó thân thủ thật tốt của Đoan Mộc Ly.....

Nói như vậy cơ quan này không phải là dễ phá như vậy.

Nhìn chằm chằm cửa trước mắt, Đoan Mộc Hồng hít sâu một hơi.

"Không ra được, lúc ta thiết kế cơ quan đã từng nghĩ qua tất cả những khả năng, bảo đảm người bị nhốt ở bên trong nhất định không nghĩ ra được biện pháp đi ra ngoài."

"....." Một phòng an tĩnh.

Đoan Mộc Ly ôm chặt Quý Ngữ Hàm, trấn an mà vỗ về nàng, thanh âm bình tĩnh mở miệng hỏi Đoan Mộc Hồng.

"Cơ quan cần không chế ở bên ngoài?"

"Phải"

Nghe hỏi đáp như thế, mọi người đều sùng sốt.

Trong sơn cốc chỉ có mấy người bọn họ, người nào có thể trong lúc bọn họ không có chút nào phòng bị bí mật đi vào, hơn nữa còn buông xuống bộ phận then chốt của cơ quan

Vấn đề này nhất thời không tìm được đáp án, mấy người bọn họ đều không phải là người bình thường, mỗi người đều có cừu gia lợi hại, người khả nghi quá nhiều.

Đoan Mộc Ly thần sắc bình tĩnh, "Bất kể là người nào, hấn tính đúng thời cơ đem chúng ta vây ở nơi này, chung quy có chút mục đích."

"Mục đích?"

Bên ngoài thạch thất đột nhiên vang lên thanh âm khàn khàn khó nghe, rét lạnh quanh quẩn bên tai bọn họ.

"Mục đích của ta chính là để cho các người cùng chết ở chỗ này!"

Ở bên ngoài, lúc người nọ mới vừa mở miệng, Đoan Mộc Ly cũng đã ôm chặt Quý Ngữ Hàm, đưa tay bưng kín lỗ tai của nàng.

Cho nên nàng cũng không nghe thấy người nọ sau đó lại nói cái gì, bất quá thanh âm mới vừa mở miệng thì lạnh lùng, hung ác đầy hận thù khiến cho nàng rùng mình một cái.

Người thần bí bên ngoài vừa dứt lời, bọn Đoan Mộc Ly cũng nghe được một loạt tiếng kim loại va chạm.

Đoan Mộc Hồng sửng một cái, còn nói tình hình cho mọi người biết, "Cơ quan bị hủy."

Hiện tại cho dù có người chạy tới sơn cốc, cũng không cách nào cứu bọn họ ra ngoài.

.....

Một phòng trầm mặc, tất cả mọi người nghe được tiếng bước chân người thần bí rời đi.

Chờ trong thạch thất khôi phục lại an tĩnh, Đoan Mộc Ly quan sát kim loại chướng ngại trước mắt.

"Đây làm bằng cái gì? Có thể dùng chất thuốc tan ra không?"

"Theo ta được biết, không thể nào." Không giống Đoan Mộc Ly trấn định tự nhiên, thanh âm Đoan Mộc Hồng đơn giản bất lực, sắc mặt cũng cực kỳ ảm đạm thất bại.

Hắn hiểu làm đệ đệ ruột mình hai năm, còn làm một cơ quan như vậy muốn nhốt hấn báo thù cho Mị nhi.....

Không nghĩ tới, hiện tại sẽ biến thành kết quả này.

Mặc Kỳ Thụy chạy tới cửa, nghiên cứu cửa bằng kim loại, sau buông tha mà lắc đầu một cái.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ăn Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Nàng thành anh hùng

Trên người hấn có mang theo một đồng được liệu quý hiếm, cũng không có loại nào có thể làm tan ra kim loại kỳ quái này.

Phi Phi đi tới, rút ra chủy thủ chém sắt như chém bùn, dùng hết mười phần sức lực chém xuống.

Một trận tia lửa vẩy ra, kim loại làm cửa cũng chỉ có một vạch thật nhỏ.

Chém không được, dùng thuốc không thay đổi, cơ quan khổng lồ phía ngoài đã bị hủy, bọn họ giống như đã không có hy vọng đi ra ngoài.

"Cái đó....."

Quý Ngừ Hàm sờ sờ cánh cửa kia, "Ta muốn thử một chút."

Tất cả mọi người nhìn về phía nàng, ánh mắt từ mờ mịt chuyển thành khiếp sợ, sau lại trở nên rất vui mừng cùng mong đợi.

Quý Ngừ Hàm bị bọn họ nhìn thế thì áp lực cực lớn, "Ta chỉ thử một chút....."

Hu hu, nàng cũng không phải là Xuyên Sơn Giáp, cũng không nhất định có thể đi ra ngoài a.

Thấy nàng cầm lấy chủy thủ của Phi Phi, trực tiếp chém xuống, Đoan Mộc Ly liền vội vàng kéo nàng.

"Thụ Vương gia, giúp ta bảo vệ cổ tay nàng."

Võ công của Mặc Kỳ Thụ không phải là cao nhất, nhưng y thuật lại là tốt nhất.

Tay lạnh băng cầm ở cổ tay Quý Ngừ Hàm, xương cốt đường gân nổi bị ngón tay của hấn chế trụ.

Hiện tại cho dù có lực bắn ngược trở lại, cũng sẽ không chấn động làm gãy cổ tay nàng.

Thấy khối băng chuẩn bị xong, Đoan Mộc Ly cầm lấy tay Quý Ngừ Hàm, cùng nàng nắm chặt chủy thủ, trấn an mà cười cười với nàng, "Đừng sợ, ta sẽ cùng nàng."

"Ừ."

Khăn trương trong lòng Quý Ngừ Hàm bình tĩnh lại, hít sâu một hơi.

Ở trong ánh mắt khăn trương lại mong đợi của mọi người, Quý Ngừ Hàm dùng sức chém xuống——

"Tê lạp lạp" một trận tia lửa văng khắp nơi, kim loại xuất hiện một cái khe sâu nửa ngón tay.

Chém thì chém được, nhưng theo tốc độ này, muốn đi ra ngoài, có thể phải mất tám đến mười năm.

Hi vọng thất bại, mọi người một trận trầm mặc.

Nhìn cái khe kia, ánh mắt Đoan Mộc Ly lại đột nhiên sáng lên.

"Lệnh phù! Chất liệu này giống lệnh phù!"

A?

Quý Ngừ Hàm sững sốt một chút mới phản ứng được hấn nói cái gì, vội vàng đem lệnh phù mình chủ võ lâm lấy ra.

A a a.....

Thật sự giống nhau!

Ha ha ha.....

Mọi người trong nháy mắt lại có tinh thần, chuẩn bị lại thí nghiệm một lần nữa.

Làm giống lần đầu tiên, Quý Ngữ Hàm chỉ phụ trách dùng toàn lực, hai nam nhân che chở nàng như sẵn sàng đón quân địch, những người còn lại đều nín thở mà chờ kết quả.

Lệnh phù giờ cao, chặt xuống ——

Piu~

Ách.....

Mọi người hóa đá.

Lệnh phù như bấm vào khối đậu hũ chẳng giống chém vào kim loại, đơn giản như không có trở ngại gì.

Nếu không phải là Đoan Mộc Ly phản ứng mau, kịp thời cùng rút tay Quý Ngữ Hàm ra, nếu không tay của bọn họ bây giờ cũng đã trực tiếp đánh vào cửa kim loại chắc gãy xương luôn.

"Thành công!"

Sau khi sùng sốt, mọi người hoan hô.

Ha ha ha.....

Nàng hình như đã thành anh hùng a ~

Trong nháy mắt Quý Ngữ Hàm cảm thấy bản thân cao lớn uy vũ, hình tượng chói sáng.

Thì ra đây chính là ngày nàng thực sự cảm nhận được mình đã mang trên mình những trọng trách cao cả với tư cách cá nhân!

Những đau khổ nàng gặp lúc ban đầu..... Khụ, khụ, coi như đau khổ, thì ra là đều là chặn đệm, chặn đệm a!

Bình tĩnh, bình tĩnh, bây giờ nàng là anh hùng, phải có khí chất ~

Rất có phong thái mà ngẩng đầu lên, chuẩn bị nghênh đón ánh mắt sùng bái của mọi người, nàng phát hiện ——

Phi Phi rất giận, "Cục than nhỏ, ta khinh bỉ ngươi!"

Gương mặt núi băng, "Ta ghen tỵ."

Quý Ngữ Hàm chớp mắt mấy cái, "Các người mới vừa rồi còn hoan hô....."

"Đó là mới vừa rồi, hiện tại chúng ta cũng không còn nguy hiểm, nên ghen tỵ, phải nhân cơ hội ghen tỵ!"

"....."

Hu hu, lý tưởng tốt đẹp, chẳng qua, chẳng qua thực tế không nghe nàng a.....

Đoan Mộc Ly đập bay hai người nhiều chuyện kia, cười ôm lấy nàng lắc lắc, "Tiểu Quả Quả, nàng thật lợi hại."

"Hắc hắc....."

Chỉ có lão công tốt nhất, Quý Ngữ Hàm hạnh phúc vui cười.

"Khí lực nàng ấy sao lớn như vậy?"

Đoan Mộc Hồng không rõ tình huống mới từ trong khiếp sợ phục hồi lại tinh thần, hỏi bọn Phi Phi.

"Nàng ấy rất vạm vỡ dũng mãnh." Phi Phi lập tức cho ra đáp án 'Chính xác'.

"Nàng ấy ăn nhiều." Mặc Kỳ Thụy cũng lạnh buốt mà đáp.

Khụ, khụ, thật ra thì thật đúng là "Ăn nhiều".....

"....." Híc híc..... Nói xấu hình tượng của nàng!

Quý Ngữ Hàm bị phẫn, ngẩng đầu nhìn Đoan Mộc Ly, "Ta muốn đánh ngươi."

"Quả Quả, " Đoan Mộc Ly cười vỗ vỗ đầu của nàng, "Không thể khi dễ trẻ yếu đuối."

"....." Phi Phi cùng Mặc Kỳ Thụy mới vừa rồi còn đắc ý giờ đây lỗ mũi lệch ra.

Phốc.....

Quý Ngừ Hàm nhin cười, "Nhưng mà hai người bọn họ nói hư nói vượn."

"Vây cũng không thể sử dụng bạo lực."

Thanh âm của Đoan Mộc Ly cực kỳ ôn hòa, vừa nghe chính là người "Yêu thích hòa bình".

Hắn nhìn về phía hai người bọn Phi Phi, cười nói, "Chờ chúng ta đi ra ngoài, để cho một mình Phi Phi lưu lại nơi này ở một thời gian ngắn đi."

"..... Nam hồ ly đáng chết!"

"Ồ" một đoạn thời gian?

Căn bản là bắt giam hắn một đoạn thời gian!

Phi Phi rất giận, "Hãy nói tại sao chỉ bắt giam mình ta? Lạnh buốt đâu?"

Đoan Mộc Ly hết sức "thân mật" mà nói, "Nơi này quá lạnh, hãy để cho hắn đến một nơi ấm áp một chút."

"....." Mặc Kỳ Thụy luôn luôn sợ nóng nên mặt đen lại.

"Ừ," Quý Ngừ Hàm gật đầu, "Cứ làm như thế đi, không sử dụng bạo lực, đây là lấy đức thu phục người ~"

"....." Hai người kia khinh bỉ nàng.

Lúc nói chuyện, Quý Ngừ Hàm vẫn không có dừng tay, cầm lệnh phù cố gắng mở ra cánh cửa kim loại trước mắt.

Chẳng qua lệnh phù quá nhỏ, cửa kim loại vừa dày vừa lớn, cho dù làm như vậy dễ dàng, có thể cần hai ba ngày mới có thể đi ra ngoài.....

Quý Ngừ Hàm do dự mà quay đầu liếc mắt nhìn.

Đoan Mộc Hồng vẫn không hề thúc giục, nghe bọn Phi Phi nói xong chuyện Ảnh Linh Chi, vẫn đứng an tĩnh.

Nhưng trong lòng hắn nhất định rất sốt ruột?

Kẻ địch thân phận không rõ lại xông vào trong sơn cốc, Tề tiểu thư lại vẫn còn ở bên ngoài chứ.

Hơn nữa Tề Mị nhi không có năng lực phản kháng, cũng không biết hiện tại thế nào.

Nàng kéo kéo Đoan Mộc Ly, nhỏ giọng thương lượng, "Người có nhớ không, ta có thể bẻ lệnh phù?"

Đoan Mộc Ly có chút không tán thành mà nhún nhún, sau đó tầm mắt chuyển tới trên người hoàng huynh mình.

Thử một chút đi, dù sao tất cả đều là một dạng chất liệu, nếu nàng có thể bẻ lệnh phù, cánh cửa kim loại trước mắt cũng nhất định không có gì vấn đề —— Quý Ngừ Hàm dung ánh mắt cùng hắn thương lượng.

Thấy Quý Ngừ Hàm kiên trì, Đoan Mộc Ly cuối cùng đồng ý.....

Cho nên một nén nhang sau, bọn họ đi ra ngoài.

Đầu Quý Ngừ Hàm cúi gằm, bước nhanh đi về phía trước.

Hu hu.....

Đoan Mộc Ly luôn luôn nhin cười, ba nam nhân còn lại hiện ra trạng thái đờ đẫn, thỉnh thoảng lại quay đầu lại nhìn một chút.

Sau lưng bọn họ, cánh cửa kim loại bền chắc không thể phá gãy trong truyền thuyết hiện tại phá một lỗ thủng to.

Lỗ thủng to hình dáng không quá quý tộc, nhìn thật giống như một..... Hình người?

Không sai, là người, còn có tay có chân.

Phi Phi quay đầu, "Mới vừa rồi đúng là Cục than nhỏ trực tiếp đục cửa đi ra?"

Lỗ thùng lớn đó đúng là Cục than nhỏ dung thân thể mình đựng vỡ ra ngoài?

"....." Hu hu.....

Quý Ngừ Hàm bị phẫn, "Sau này không cho nói chuyện này!"

Hình tượng của nàng a..... Sao nàng giống như nữ thần kim cương vậy?

Nhìn cười nửa ngày Đoan Mộc Ly ôm nàng, sờ sờ cái trán của nàng, "Có đau không?"

"..... Không đau."

Hu hu, chính là không đau mới phải rơi nước mắt nè.

Nàng chỉ là đựng nhẹ, không ngờ đã đựng vỡ cánh cửa kim loại vắng ra ngoài, chẳng lẽ là có nội lực của Đoan Mộc Ly che chở.....

Cho nên một chút cũng không đau?

Nàng đã biến thành Transformers (Biến hình kim cương) rồi..... Hu hu.

Đoan Mộc Ly bật cười hôn nàng một cái, "Tiểu Quả Quả, đây chính là chuyện tốt, sau này ta không bao giờ... lo lắng có người khác có thể gây tổn thương cho nàng."

"....." Nhưng nàng cảm thấy như vậy có chút quá mức dừng mãi.....

Hôn rồi lại hôn, Đoan Mộc Ly ôm chặt nàng, "Tiểu ngu ngốc, bất kể nàng lợi hại đến đâu, đều là Quả Quả trong lòng ta."

"..... Ừ." Hi hi.

"Buồn nôn!" Phi Phi khinh bỉ bọn họ, nhưng ngay sau đó người liền bị đập sang một bên.

Mọi người náo loạn một đường, chờ trở lại hành lang dài, tất cả đều cứng đờ.

Trừ một bên bọn họ đi ra còn hoàn hảo như lúc ban đầu, thạch thất dưới đất đã đều bị hủy.

Sau khi ngẩn ngơ, Đoan Mộc Hồng lập tức nhìn về thạch thất tán loạn, xông về gian phòng của Tề Mị nhi.

Mọi người rối rít động thủ giúp một tay, trong lòng đã có dự cảm xấu.

Thạch thất mà Tề Mị nhi đang ở..... Cũng đã là một đồng hoang tàn.

Nhìn trong đồng đá vụn lộ ra một góc của hàn ngọc băng, Đoan Mộc Hồng cặp mắt đỏ như máu, tựa như điên xông tới.

Hai chân này nhú lại, Mặc Kỳ Thụy lập tức xông tới, điểm trúng huyệt của hắn.

"Nếu không hắn sẽ nổi điên."

Thanh âm lạnh lùng giải thích cùng những người khác.

Đem Đoan Mộc Hồng đã bất tỉnh mang tới một chỗ cho ngồi xuống sắc mặt, mọi người đều cực kém, không nói một lời động thủ bắt đầu dọn dẹp thạch thất.

Nhiều đá vụn rơi trên hàn ngọc băng như vậy..... Không có hy vọng.

Đem hòn đá cuối cùng cũng mang ra, mọi người đều sững lại, không có ai?

Làm sao có thể!

Có chút không dám tin, ngay sau đó cả tòa thạch thất cũng bị bọn họ tìm một lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ăn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Nam nhân thay lòng

Nam nhân thay lòng kết quả chỉ là một dạng, Tề Mị nhi quả thật đã không thấy bóng dáng, ngay cả mảnh vạt áo tìm khắp nơi cũng không có.

Đây là.....

"Bị người thần bí mang đi?"

Quý Ngừ Hàm vui mừng hỏi những lời này.

Đúng là vui mừng, chỉ cần người không chết là tốt rồi.

Mặc dù bị người thần bí bắt đi, nhưng còn có hi vọng.

Thở phào nhẹ nhõm, Đoan Mộc Ly đầu tiên chính là xoay người lại, trước giải huyết đạo Đoan Mộc Hồng.

"Hoàng huynh?"

Hắn dè hoàng huynh lại, "Tề Mị nhi chưa chết, nàng bị người khác mang đi."

Đoan Mộc Hồng mắt có chút sững sờ nhìn hắn, giống như thất thần chưa tỉnh.

Quý Ngừ Hàm cũng đi theo, ngồi xổm người xuống, "Người nghe không? Tề tiểu thư còn sống, chúng ta còn có thể đem nàng cứu về, nàng còn có thể trở lại bên cạnh người."

Trong ánh mắt từ từ có thần thái, Đoan Mộc Hồng lướt nhìn, nhìn về phía hàn ngọc băng đã hoàn toàn lộ ra.

"Nàng không có ở đây? Còn sống?"

Sau đau buồn bất chợt mừng rỡ, luân phiên kích thích khiến cho Đoan Mộc Hồng trước mắt tối lại, thiếu chút nữa ngất đi.

Cẩn trọng chịu đựng, hắn đứng lên, "Bất kể nàng bị mang đi nơi nào, ta cũng sẽ đem nàng tìm trở về!"

Nhìn bóng lưng hắn rời đi, Quý Ngừ Hàm thở phào nhẹ nhõm, nhỏ giọng nói, "Ta trước đây còn tưởng rằng hắn thích ta đây."

Xem ra là hiểu lầm.

Người hắn thích vẫn là Tề Mị nhi, không có thay lòng.

Đoan Mộc Ly ôm chặt nàng, không nói gì.

Không phải mỗi người đàn ông sẽ chuyên tâm vì một nữ nhân, trong lòng, hoàng huynh còn nghĩ đến Tề Mị nhi, cũng không nhất không động tâm với Quả Quả.

Có một câu Quả Quả nói rất đúng, nam nhân thay lòng, là rất đáng ghét.

Từ trong thạch thất ra ngoài, mọi người mới phát hiện tất cả vật kiến trúc trong tòa sơn cốc này cũng biến thành một đồng vờ nát.

"Xem ra đây là cừu nhân của người." Phi Phi nhìn Đoan Mộc Hồng.

Nếu không sẽ không bắt đi Tề Mị nhi đang mê man bất tỉnh, còn đem tòa sơn cốc này phá hủy trong chốc lát.

Đoan Mộc Ly cũng nhìn hoàng huynh mình, "Còn có người biết huynh chưa chết?"

"Trừ Phi Phi, lúc trước ta không hề nói với người khác, có thể là hắn vô tình phát hiện."

Ánh mắt Đoan Mộc Hồng lạnh lùng, ở trong đầu tập hợp những người khả nghi.

Nếu như kẻ thù là người của hắn, Mị nhi rơi vào trong tay người thần bí liền nguy hiểm!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ấn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Chết mà sống lại

Hắn nhất định đem người tìm ra lập tức!

Đoan Mộc Ly nhìn đồng hồ nát trước mắt, "Tề Mị nhi rơi vào trong tay hắn, hiện tại thời gian cấp bách, nếu hắn là kẻ thù của huynh, đơn giản trực tiếp để cho hắn tới tìm huynh."

Để cho người thần bí mình tới tìm?

Dĩ nhiên có thể.

Bất quá biện pháp của Đoan Mộc Ly là rất khảo nghiệm thần kinh của người trong cung mà.....

Mấy ngày sau, đoàn người trở lại hoàng cung.

"Hoàng..... Hoàng thượng?"

Thị vệ canh cửa cung thỉnh an rất cung kính đột nhiên hết vang một câu, nghe giống như bị người khác bấm ở cổ, thanh âm bén nhọn chói tai.

"....." Thị vệ mở miệng mấy lần, cũng đều là phí công, không phát ra được nửa lời.

Ở cửa cung một đám thị vệ đều là bộ mặt hoảng sợ chỉ vào “Quý” sau Đoan Mộc Ly.

Hồng vương trở lại báo thù.....

"Đừng sợ, đừng sợ."

Quý Ngữ Hàm dùng giọng nói hiền hòa nhất cùng hắn giải thích, "Đó không phải là quý, thật ra thì hắn chưa chết."

"....." Người "chết" hai năm thật ra thì không có chết?

Quá mức khiếp sợ, một đội thị vệ ở cửa cung hôn mê một nửa.

"Mọi người đều bị người hù dọa ngất hết rồi, " Phi Phi lên án Quý Ngữ Hàm, "Bọn họ cũng nhìn ra người rất dũng mãnh."

"....." Hic hic, bọn họ vẫn chưa hết ghen tị mà.....

Giải thích không có hiệu quả, từ khi bọn họ bắt đầu xuất hiện, dọc theo con đường này đã có N người ngất đi.

Bất quá mục đích của Đoan Mộc Ly cũng thật sự đạt tới.

Sáng sớm ngày thứ hai, tin tức Đoan Mộc Hồng "Chết mà sống lại" lại ra cửa cung, bị truyền đi khắp đường phố, hàng cùn ngõ hẻm đều nghe thấy.

Biết kẻ thù còn sống từ trong thạch thất đi ra, người thần bí kia nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ, dùng tốc độ nhanh nhất giết hoàng thượng?

Chỉ cần người thần bí xuất hiện, vậy thì hết thảy dễ giải quyết.

Bọn họ nhiều cao thủ như thế, không tin đánh không lại hắn!

Vấn đề này coi như là tạm thời giải quyết, nhưng những vấn đề mới lại xuất hiện.

Bởi vì bọn họ hồi cung, tứ đại thị vệ luôn luôn ở rừng cây tìm kiếm Tiên Hạc quả cũng đều chạy trở lại.

Không có chút thu hoạch nào.

Tiên Hạc quả không biết núp ở nơi nào, bọn họ đem cả rừng cây lật không biết bao nhiêu lần, nhưng vẫn là không tìm được.

Lúc giang hồ tung tin đồn, cũng từng có chuyện phát sinh như vậy.

Theo mọi người nói, chỉ có người có duyên mới có thể tìm được Tiên Hạc quả, những người khác có bỏ ra nhiều sức lực hơn cũng chỉ là phí công.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ấn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Nàng thành thực vật trân quý cần bảo vệ

Nhớ tới tin đồn trong giang hồ, bọn Phi Phi cũng dùng ánh mắt đỏ hồng nhìn về phía "Người hữu duyên" duy nhất mà bọn họ biết.

Ách.....

Đang uống sữa tươi, Quý Ngữ Hàm rút về phía sau một cái, lúc ấy nàng không hề biết tình tiết bên trong chút nào, căn bản không biết mình ăn cái gì!

Hu hu.....

Đoan Mộc Hồng cần Tiên Hạc quả cứu người, Đoan Mộc Ly cùng Mặc Kỳ Thụy cũng muốn Tiên Hạc quả bảo vệ tánh mạng, bọn họ đều cần dùng gấp.

Nhưng tới chỗ nào tìm Tiên Hạc quả đây.....

Quý Ngữ Hàm về mặt đau khổ, "Lúc ấy ta đem hạt của Tiên Hạc quả cũng nuốt luôn, nếu không các người đem ta đi trồng đi....."

Lời của nàng vừa dứt, mọi người đồng loạt dùng một ánh mắt kỳ dị nhìn nàng.

Hu hu.....

Quý Ngữ Hàm sắp khóc, "Các người sẽ không thật sự muốn đem ta đi trồng chứ?"

Khóc lớn..... Lúc này thậm chí ngay cả lão công của nàng cũng không che chở nàng!

Mọi người tiếp tục duy trì trạng thái tựa như bị sét đánh, không ai phản đối những lời của nàng.

"Vậy thì trồng đi..... Chỉ có điều có thể chỉ trồng đến thất lung được không..... Trồng mà quá sâu sẽ rất buồn bực....."

Nếu thật sự có thể trồng, nàng cũng nhận.

Quý Ngữ Hàm rơi lệ, "Đào hầm đi, bắt quá các người phải mỗi ngày tới nói chuyện phiếm với ta, trời mưa phải giúp ta che dù, trời lạnh phải đắp chăn, thật ra thì cũng cần nhà kính, các người nghe nói qua vật này chưa....." Hu hu.

Đoan Mộc Ly cắt đứt mơ mộng của nàng đang càng ngày càng bị kịch, kéo tay của nàng ——

"Quả Quả..... Nàng nảy mầm"

"....." Nảy mầm?

Quý Ngữ Hàm lúc này mới phát hiện, nghiêm túc mà nói, bọn họ không phải là đang nhìn nàng, tầm mắt của bọn họ đều là rơi vào đỉnh đầu nàng.

Đỉnh đầu có cái gì?

Da đầu lập tức tê dại, Quý Ngữ Hàm có loại dự cảm bị kịch hơn cả việc bị người ta đem trồng vào trong đất.

Giơ tay lên muốn sờ sờ ——

"Đừng động!" Mọi người cùng nhau hét với nàng.

Hu hu.....

Hãy nên để cho nàng biết sự thật đi mà?

Đoan Mộc Ly dùng tốc độ nhanh nhất trở về phòng cầm gương đồng trở lại, Quý Ngữ Hàm nhìn vào kính ——

Có một chồi nhỏ đang lung lay ở đỉnh đầu nàng.....

Không đúng, không phải là đang lung lay, hoàn toàn là đang sinh trưởng ở trên đầu nàng !

Trước mắt tối lại, Quý Ngữ Hàm vô cùng muốn ngất đi, chờ sau khi tỉnh lại, biết đây đều là ảo giác thật tốt.

Nhưng chuyện nàng mong đợi không hề trở thành sự thật, mặc dù đầu choáng váng thật lợi hại, nàng vẫn luôn thanh tỉnh.

Hu hu.....

Đây còn hơn cả việc bị trồng trong đất!

"Tiên Hạc quả không phải sống ở trên cây sao? Vạn nhất nó cũng thay đổi thành cây nhỏ làm sao bây giờ....."

Có thể hiện tại rút ra trồng ở trong đất hay không?

Đầu có thể bị thủng lỗ hay không? Hu hu.....

Đoan Mộc Ly ôm lấy nương tử thân yêu đang muốn gào khóc thật to, đứng lên nhìn kỹ một chút, bật cười an ủi nàng.

"Không phải từ trong đầu nàng mọc ra, là....."

Đoan Mộc Ly đoán không biết phải hình dung như thế nào, "Là dính ở đỉnh đầu lớn lên."

Những người khác cũng đều đứng lên, để tới gần quan sát.

Sau đó bọn họ cũng lui về phía sau, giống như sợ sẽ hù dọa chồi cây nhỏ, hạ thấp giọng.

"Đúng là dính ở đỉnh đầu lớn lên."

Cầm tới thật nhiều gương đồng, Quý Ngữ Hàm rốt cục thấy rõ tình huống nơi đỉnh đầu.

Đây là..... Đầu của nàng là vườn hoa, tóc của nàng làm đất nông nghiệp rồi sao?

Đây rốt cuộc là đồ quý giá gì !

Tất cả mọi người không dám tùy tiện chạm loạn vào chồi cây nhỏ, cho nên Quý Ngữ Hàm chỉ có thể cẩn thận đi tới vườn hoa, ngồi xổm người xuống, cúi đầu.

"Người đi xuống đi, trong vườn hoa thích hợp người sinh trưởng hơn....."

Những lời này bị nàng lặp đi lặp lại nói N lần, nhưng một canh giờ đã qua, chồi cây nhỏ hoàn hảo mà ở đầu nàng ngây ngô, không hề có ý định muốn di chuyển.

Hu hu..... Vẫn bám dính lấy nàng?

Nàng là người, không phải là vườn hoa!

Lắc lư đầu, không xuống.

Nhảy nhảy, còn chưa muốn xuống.

Xem ra chồi cây nhỏ không hề có ý định dọn nhà.....

Quý Ngữ Hàm ngược đời mắt đầm lệ lưng tròn, "Nó là không phải là muốn lớn lên thành cây có trái luôn chứ?"

Thật ra đây là chuyện tốt, nhưng nơi nó sinh sống..... Hu hu.

Khóc cũng không có ích lợi gì, đầu Quý Ngữ Hàm nhiều thêm một" vật Trang sức ", nghiêm nhiên trở thành một cảnh lạ trong cung.

Hiện tại cho dù bọn Đoan Mộc Ly, bốn người đẹp trai đồng thời xuất hiện, cũng không ai nhìn bọn họ lâu, sẽ đem ánh mắt cố định ở trên đầu Quý Ngữ Hàm, không dời đi được.

Hu hu.... Nàng không muốn nổi danh bằng phương pháp này!

Quý Ngữ Hàm mặt mày ủ rũ mà ngồi ở bên cạnh bàn.

Hai ngày trước bộ dáng cao hứng bừng bừng, hiện tại cũng giống như những người khác cũng là mặt mày ủ rũ luôn.

Bởi vì..... Chồi cây nhỏ trên đỉnh đầu Quý Ngữ Hàm không lớn lên nữa, ngược lại có xu hướng khô héo, ngày ngày cũng không có tinh thần mà rũ xuống.

Chồi cây nhỏ rất có thể sẽ biến thành cây lớn cho ra một Tiên Hạc quả, bao nhiêu nhân mạng cũng trông cậy vào nó!

Hiện tại nó đột nhiên không lớn, mọi người dĩ nhiên rầu rĩ.

Quý Ngừ Hàm roi lệ.

Hiện tại cho dù là đem đỉnh đầu nàng làm chậu hoa cho cây kia lớn lên nàng cũng không oán trách, chồi cây nhỏ chỉ cần lớn lên nhanh một chút..... Hu hu

Doan Mộc Ly nhìn chồi cây khô héo, "Hạt của Tiên Hạc quả sớm đã bị Quả Quả ăn, sao đến giờ nó mới mọc ra?"

A.....

Tất cả mọi người cảm thấy hỏi vấn đề này phải có đạo lý, cấp tốc đưa đến giấy và bút mực, bắt đầu nhớ lại trong khoảng thời gian này Quả Quả đã làm chuyện đặc biệt gì.

"Có phải là từ trên mặt đất xuống thạch thất chạm vào cơ quan nên tăng trưởng hay không?"

Phi Phi suy đoán nói, "Nói không chừng là càng va chạm mạnh thì lớn lên càng nhanh."

"....." (ㄟ_ㄟ) Phi Phi, người xác định người không phải là đang trả thù ta đó chứ.....

Nhưng dù sao đây cũng là một chuyện đặc biệt gần đây Quý Ngừ Hàm làm nhất, cho nên.....

Thử đi.

Đến một mảnh rừng rậm phía bắc hoàng cung, Quý Ngừ Hàm tìm một cây đại thụ lớn nhất, bảo vệ chồi cây trên đầu, lấy một loại tâm tình hết sức bi phần mà đụng tới.....

Đại thụ dĩ nhiên là không chịu nổi va chạm của nàng, cho nên nàng trực tiếp liền xuyên qua từ khoảng giữa cây bị vỡ ra.....

Đụng liên tiếp mấy cây, Quý Ngừ Hàm nhìn đám gỗ trên đất mà lệ rơi đầy mặt.

Nàng giống như là tới chặt củi.....

Nhưng phương pháp này không có có hiệu quả.

Khẩn trương một buổi tối, sáng ngày thứ hai, chồi cây không có lớn lên, nhìn đã là nửa chết nửa sống.

Mọi người sắp phát điên.

Phi Phi này sinh ác độc, "Không bằng bón phân thử xem!"

"..... Hay là các người trực tiếp đem nấu ta đi....."

Hu hu, đây là cổ đại, không có phân hóa học a!

Phi Phi nghĩ ra ý tưởng kinh khủng này, không ai muốn thử, chỉ có thể nhìn chồi cây nhỏ sắp chết mà nóng ruột.

Gần đây nàng còn làm chuyện đặc biệt gì?

Vất hết óc dùng sức nghĩ, Quý Ngừ Hàm đột nhiên ánh sáng chợt lóe.

"Hôm đó ta có uống sữa tươi!"

Mọi người đều bị một tiếng kêu kinh hoàng của nàng làm sợ hết hồn, sau đó Phi Phi chạy như điên đi ra ngoài, cầm một chén sữa tươi trở lại đưa cho nàng.

Quý Ngừ Hàm khẽ cắn răng, lấy một loại tâm tình tráng sĩ chặt cổ tay một hơi đem sữa tươi uống vào.

Hu hu..... Nàng thật ra bị dị ứng đối với sữa tươi.....

Nếu nói dị ứng, thật ra thì chính là chứng không thể tiêu hóa lac-to-za, uống sữa chua chắc sẽ không có vấn đề.

(Lactose cũng được biết đến như đường sữa là một đường được chủ yếu tìm thấy trong sữa, chiếm khoảng 2-8% về khối lượng)

Nhưng ở đây không có sữa chua..... Hu hu.

Ngày đó nàng thực sự đang thèm, nên mới có thể uống hai phần sữa tươi, rất có thể có liên quan với chuyện này?

Uống cạn sữa tươi, Quý Ngừ Hàm tinh thần khẩn trương mà nhìn phản ứng của mọi người.

Có lớn lên chút nào không?

Chờ thật lâu, chồi cây hình như là không có thay đổi, nhưng bệnh chứng không tiêu hóa với sữa của nàng phát tác.....

"Không được nhúc nhích!" Mọi người hét lên với nàng.

"..... Đau bụng....." Hu hu.

Một đám người lập tức lại chuyển sang quát Mặc Kỳ Thụy, "Tìm thuốc cho nàng!"

Khụ, khụ, bởi vì nóng lòng khẩn trương, nên tất cả mọi người đều nóng nảy.....

"Không thể tùy tiện uống thuốc, " Quý Ngữ Hàm lệ rơi đầy mặt, "Vạn nhất ảnh hưởng nó lớn lên làm sao bây giờ?"

Này.....

Tất cả mọi người không nhìn về mặt đáng thương của nàng, ai, chịu đựng đi.

"Cục than nhỏ, nhìn qua lần này, ngươi muốn cắn ta cũng đều được!"

"..... Ta cũng không muốn cắn....."

Đoan Mộc Ly lấy tay che trên bụng nàng, nội lực ám áp truyền đến, đau đớn giảm bớt rất nhiều, Quý Ngữ Hàm lại bắt đầu khẩn trương mà lo lắng chồi cây trên đầu.

Một canh giờ đã qua.

Mọi người cứ như vậy khẩn trương mà chờ, sau đó.....

"Hình như có chút sức sống rồi."

Tất cả mọi người không dám nói lời nào, cẩn thận hạ thấp giọng, hai mắt sáng lên mà nhìn về chồi cây nhỏ.

Lại một canh giờ trôi qua.

Trở về nguyên dạng!

Một đám người hưng phấn hoa tay múa chân, lại không dám lớn tiếng hoan hô, nhìn từ xa giống như là bệnh viện tâm thần đã đến giờ cho bệnh nhân ra hóng gió.....

Quý Ngữ Hàm cũng âm thầm cười to không tiếng động.

Ha ha ha..... Quả nhiên là sữa tươi!

Lúc mọi người còn chưa hiểu rõ thế nào là sữa chua đã được lên men trước, Quý Ngữ Hàm mỗi ngày đều phải uống một cân sữa tươi.

Hiện tại mỗi ngày một cân sữa rót cuộc có thể giúp một người Trung Quốc cường tráng hay không nàng không dám bảo đảm, nhưng nhất định có thể cường tráng một thân cây.....

Thời gian ba ngày, chồi cây nhanh chóng sinh trưởng đã biến thành cao hơn mười cm..... Một gốc cây nhỏ như cây mạ?

Ít nhất chột nhìn qua là có hiệu quả.....

Vì vậy mỗi ngày, Quý Ngữ Hàm đành buồn bực tiếp nhận mọi người vây nhìn.

Điều này làm cho Quý Ngữ Hàm vô cùng rơi lệ, tại sao, tại sao nhất định phải ở trên đầu nàng a!

Hu hu.....

Phi Phi cười như kẻ trộm, "Cục than nhỏ, ngươi không thể ngày ngày buồn bực ở trong phòng như vậy, phải đi ra ngoài phơi nắng."

Mặc Kỳ Thụy lạnh buốt, "Thấy ánh mặt trời, cây nhỏ mới lớn lên nhanh được."

"Quý tiểu thư, hình dáng gốc cây nhỏ này có rất nhiều khác biệt a, đi ra ngoài để cho mọi người nhìn xem." Không Không bộ dáng như cao tăng đắc đạo, giựt giãy nàng.

"Hàm chủ nhân, hôm nay khí trời tốt, chúng ta đi ra ngoài một chút đi." Bọn Thanh Long cũng đi theo tham gia náo nhiệt.

Thừa dịp Đoan Mộc Ly vào triều, một đám người cũng chạy đến tìm Quý Ngữ Hàm.

Bị bọn họ vây ở giữa, Quý Ngữ Hàm bị phần mà uống sữa chua do ngự trù rót cục đã nghiền cứu ra được làm thế nào lên men.

"Các người cần bản muốn cho ta đi ra ngoài mát mặt thôi!" Hu hu.....

Nhất định là như vậy, nếu không bọn họ sao cứ phải chọn thời điểm Đoan Mộc Ly không có ở đây mà tới?

"Thức ăn nướng."

Bàn tay béo ú của Tiểu Dật bắt được nàng lắc lắc, "Ngày hôm qua thừa dịp người ngủ, con muốn ở trên đầu người thử trồng gốc cây khác, bị phụ hoàng phát hiện."

"....." Quý Ngữ Hàm đưa đôi mắt đắm lệ nhìn hấn.

Thì ra là thằng nhóc con này còn có ý tưởng này.....

Hu hu, đây là đầu nàng, không phải là ruộng thí nghiệm!

Tiểu Dật rất đau buồn, "Phụ hoàng nói bắt đầu từ hôm nay, mỗi ngày con đều phải ăn một đĩa to khổ qua..... Con ghét khổ qua! Phụ hoàng ngược đãi trẻ con!"

Quý Ngữ Hàm tiếp tục nước mắt lưng tròng, "Ngược đãi thật là tốt....."

"....."

Phi Phi nghe không nổi nữa, "Tiểu con riêng, đừng quấy rầy chúng ta nói chính sự, chúng ta muốn khuyên Thức Ăn Nướng của người đi ra ngoài phơi nắng."

"Ta cũng đang nói chính sự a!"

Tiểu Dật liếc bọn họ một cái, đây không phải là đang làm nèn sao!

Nó tiếp tục ngậm miệng lại, đáng thương mà nhìn Quý Ngữ Hàm.

"Thức Ăn Nướng, phụ hoàng còn nói muốn trừ nửa năm tiền tiêu vặt hàng tháng của con, muốn tiêu tiền liền tự mình kiếm"

"Con muốn ta cùng con kiếm sao?"

Mặc dù thật tò mò sao lúc này nó lại nhắc tới chuyện này, Quý Ngữ Hàm vẫn hỏi.

"Dạ!"

Tiểu Dật gật đầu nhiều lần, ôm lấy nàng, "thức ăn nướng, đầu nướng tròn tròn có cây trồng thật là xinh đẹp! Nhất định sẽ có thật nhiều người chịu mua vé đến xem!"

"Phốc ha ha ha....." Mọi người phun.

"Ý kiến hay!"

Phi Phi liền tiếp trầm trồ khen ngợi, "Chúng ta tìm chậu hoa lớn, đem Cục than nhỏ để vào, muốn xem, thì phải mua vé!"

Quý Ngữ Hàm lệ rơi đầy mặt, bị phần mà nhìn mọi người, rồi nhìn về phía mặt tiểu Dật đang cười như kẻ trộm.

Tiểu Dật, rốt cục người vẫn xem ta là mẹ kế.....

Hu hu, không nên chinh người như vậy chứ!

Không Không mặt thâm trầm, "Quý tiểu thư, thật ra thì chúng tôi chỉ muốn tốt cho cô nương, cô nương quả thật không thể suốt ngày ở trong phòng chờ dẫn mãi."

"....." Quý Ngữ Hàm khinh bỉ hấn, nàng biết hấn gạt người!

"Ta nói là sự thật, nghe bọn Thanh Long nói, cây có thể cho ra Tiên Hạc quả thì thân cây thấp nhất cũng cao bằng hai người, đến lúc đó trên đầu cô nương có một thân cây cao như vậy, trong cung ở không chứa được cô nương."

"....." Gào khóc.....

Đã là mùa đông, chẳng lẽ nàng còn phải uống không khí ngủ ngoài trời sao? Hu hu, Hu hu.....

Nơi này rất cuộc có ny lon lớn bằng lều hay không! Hu hu.....

Mọi người vốn mỗi lần thấy dáng vẻ tội nghiệp của nàng cũng sẽ cảm thấy chơi thật vui, nhưng lần này.....

"Trời ơi! Tại sao lại héo rồi!"

"Có phải sữa chua vô dụng? Cầm sữa tươi tới!"

Phát hiện gốc cây nhỏ trên đỉnh đầu Quý Ngữ Hàm lại bắt đầu buồn bã ỉu xìu rũ xuống, tất cả mọi người đều phát điên.

"Ta uống..... Ngộ....."

Nàng muốn nói nàng đã uống sữa chua mấy ngày nay, rõ ràng không có ảnh hưởng gì.

Nhưng nàng không có cơ hội kháng nghị, sữa tươi cũng đã rót vào.

Ở trên không, cầm gương đồng nhìn mình trong đó, Quý Ngữ Hàm lệ chảy thành dòng.

Rõ ràng đang lớn lên rất tốt, sao đột nhiên lại như vậy?

"Điên rồi, vô dụng! Lại càng héo!"

Không do dự, mấy người bọn họ cùng nhau xóc Quý Ngữ Hàm lên, hỏa tốc đi tìm Đoàn Mộc Ly.

Mọi người đang lâm triều, N người từ trên trời giáng xuống, ở giữa còn có cây.....

Không phải, là, là đỉnh đầu hoàng hậu tương lai của bọn họ có cây lại cao hơn a.....

Các quan lại suy nghĩ lộn xộn đủ loại, cũng vì chuyện này đột nhiên biến thành co giật.

Đầu năm nay toàn chuyện lạ, trước đây trong triều cũng không bất an đến như vậy.

Quý Ngữ Hàm đã sắp khóc lên, mặc dù không nhìn thấy, nhưng thần sắc sắp điên rồi của mọi người cũng cho nàng biết cây nhỏ trên đầu mình đang nhanh chóng khô héo.

Trong mấy người, tính tình Mặc Kỳ Thụy là lạnh nhất, lúc này cũng còn có thể gắng giữ tĩnh táo, dùng lời ngắn gọn nhất đem chuyện phát sinh trước đó nói một lần.

Xem bộ dáng Quý Ngữ Hàm gấp đến độ vành mắt cũng đỏ.....

Nhìn lại cây nhỏ trên đầu nàng giống như sắp ngã, Đoàn Mộc Ly đột nhiên đem bọn Phi Phi đá văng sang một bên.

Ôm lấy Quý Ngữ Hàm, hần ôn nhu cười cười, trấn an nói, "Cây nhỏ lại khôi phục trạng thái héo ỉu, có thể là do bọn họ gây ra, đến chỗ ta là tốt nhất."

A?

Quý Ngữ Hàm mắt đã đỏ, có chút không dám tin tưởng, "Đúng không?"

Khi nàng đang nói chuyện, đồng thời bọn Phi Phi bị đá văng khiếp sợ phát hiện cây nhỏ trên đầu nàng run lên, phấn chấn giống như muốn đứng thẳng.

"Không sai."

Đoàn Mộc Ly cũng nhìn thấy biến hóa trên đầu nàng, biết mình đã đoán đúng, tiếp tục trấn an.

"Đúng vậy, nó hiện tại giống trước kia, không tin nàng cứ hỏi bọn họ."

"..... Đúng đúng đúng!"

Phục hồi lại tinh thần tất cả mọi người gạt đầu mạnh mẽ, ngay cả bá quan không sao hiểu được chuyện gì xảy ra cũng gạt đầu theo.

Há há..... Quý Ngữ Hàm yên tâm.

Vì vậy lại mọi người nhìn thấy.....

Vốn là đã vàng, cây nhỏ muốn ngã xuống, nay bỗng chốc chuyển xanh, run rẩy đứng thẳng ở trên đầu Quý Ngữ Hàm.

"Sao nữa vậy?"

Phát hiện tất cả mọi người sững sờ chăm chú mà nhìn đầu của nàng, Quý Ngữ Hàm lại khấn trương.

"Không có sao, không có sao!" Mọi người cùng nhau mạnh mẽ lắc đầu, chỉ sợ hù dọa nàng lần nữa.

Xem ra trạng thái lớn lên của cây nhỏ này có quan hệ đến cảm xúc của Quý Ngữ Hàm! Sau này cũng phải cẩn thận một chút.

Quay đầu dặn dò mấy câu, để cho bá quan bãi triều trước, tất cả mọi người không có dị nghị mà đi.

Ai cũng biết Tiên Hạc quả liên quan đến tính mạng hoàng thượng của bọn họ, hiện tại Quý Ngữ Hàm chính là tổ tông, phải cung kính!

Bất quá địa vị của nàng ở trong cung vốn cũng không sai biệt lắm.....

Bọn người đi, Đoan Mộc Ly ôm nàng ngồi xuống, "Tiểu Quả Quả, trước đó sao thế, không vui à?"

Quý Ngữ Hàm mặt lại xụ xuống, "Chờ cây cao hơn, ta sẽ phải ở bên ngoài....." Hu hu.

Bọn Phi Phi còn chưa rời đi hoảng sợ nhìn kia gốc cây nhỏ lại có khuynh hướng héo.

Thảm, sau này cũng không dám tùy tiện trêu chọc nàng nữa, bọn họ ít đi chuyện vui đùa rồi.

"Tiểu ngu ngốc, sao ta chịu để cho nàng ở bên ngoài chứ?"

Đoan Mộc Ly cười siết chặt mặt của nàng, "Ta cũng chuẩn bị xong, chờ cây cao hơn, chúng ta liền dời đến Lăng Phong các đi."

"A..... Người nói tòa tháp cao kia sao?"

Tòa tháp kia cao chừng mười tầng lầu, trung tâm thông suốt đến đỉnh, cho dù cây này lớn lên cao hơn nữa, cũng đủ cho nàng ở.

Quý Ngữ Hàm yên tâm, há há.

Chỉ có lão công nhà nàng tốt nhất, đã sớm giúp nàng nghĩ xong, nàng căn bản là không cần phải lo lắng.

Thấy nàng khôi phục nụ cười, Đoan Mộc Ly cũng cười, cúi đầu hôn nàng một cái.

Tất cả mọi người nhìn ra được nàng đang cười, cũng nhìn thấy.....

Cây nhỏ trên đầu nàng giống như rất có tinh thần mà run lên một cái?

Chẳng lẽ tâm tình nàng tốt, cây nhỏ còn có thể lớn lên nhanh hơn?

Mọi người cùng nhau nhìn Quý Ngữ Hàm.

Nói đi cũng nói lại, nàng không thường đau thương tức giận, đại đa số thời gian đều là cười híp mắt, hơn nữa hiện tại cũng rất thư thái, cho nên rất ít có chuyện gì có thể làm cho tâm tình nàng không tốt.

Mọi người đột nhiên đều có ý tưởng bỏ đói nàng mấy ngày, không để cho nàng ăn bữa cơm no.....

Bất quá điều này cũng chỉ có thể là suy nghĩ một chút, nếu thật sự làm cho nàng đói bụng, thứ nhất Đoan Mộc Ly nhất định không đành lòng, nói không chừng sẽ lại đập bọn họ một bữa.

Thứ hai..... Điều này cũng ảnh hưởng đến sinh trưởng của cây nhỏ?

Hai người trên long ý đang ngọt ngào mà thù thi nhẹ nhàng, tất cả mọi người đau đầu, lúc này.....

Giọng nói non nớt của Tiểu Dật vang lên.

Khụ, khụ, cái này..... Nếu nói "Lời của trẻ con không cấm kị", thật ra thì cũng đồng nghĩa là lời nói của thằng nhóc này có thể sẽ làm cho người ta động kinh!

Đây là chân lí khi họ nghe xong lời của tiểu Dật.

Đứng ở trong triều đình, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng của tiểu Dật cực kỳ nghiêm túc, mang theo giọng non nớt nghiêm túc nói lên đề nghị ——

"Phụ hoàng, người cởi quần áo đi!"

"....." Run lên một cái, Quý Ngừ Hàm thiếu chút nữa từ long ý té xuống.

Chuyện này là sao a.....

Quý Ngừ Hàm ngược đôi mắt đăm lẹ nhìn tiểu Dật, nhóc con à, suy nghĩ của ngươi quá thoáng đi.....

Mọi người cũng đều theo không kịp suy nghĩ của tiểu Dật, hơi động kinh mà nhìn người bạn nhỏ nghiêm túc này.

Tiểu Dật giống như ông cụ non, giọng nói rất có khí thế hào hùng dấn dất gang san, về phần những điều mà nó nói.....

"Phụ hoàng, thức ăn nướng nhìn thấy người không có mặc y phục liền rất cao hứng đó, đến lúc đó cây nhỏ có thể lớn lên thật nhanh!"

"....." Đập bàn mà khóc lớn.....

Nàng xác định, tiểu Dật nhất định là rốt cục cảm thấy nàng là mẹ ghê mà!

Hu hu..... Không cần trả thù phải thảm như vậy.....

Bởi vì lời của tiểu Dật, tất cả mọi người đều động kinh.....

Chỉ có Đoan Mộc Ly vẫn bình tĩnh, mang theo Quý Ngừ Hàm đứng lên.

"Phương pháp này không thể nào có tác dụng, mấy người các ngươi trở về nghĩ cách nên làm thế nào để cho Quả Quả vui vẻ."

Nói xong lời này, hấn liền thần sắc như thường mà dẫn Quý Ngừ Hàm ra cửa.

"Không có hiệu quả sao?"

Tiểu Dật khổ não.

Nó rõ ràng cảm thấy mỗi lần phụ hoàng cùng thức ăn nướng chơi trò hôn nhẹ, thức ăn nướng mặc dù mặt đỏ hồng, nhưng ánh mắt lại đang cười.

Mặc dù đã rời triều, không còn mắt mặt nữa, nhưng Quý Ngừ Hàm lại đang roi lệ không ngừng.

Bởi vì nam nhân bên cạnh quá bình tĩnh, thật sự rất không giống như Đoan Mộc Ly nàng biết.....

Như thường ngày, Đoan Mộc Ly sẽ thi triển khinh công mang theo nàng trở về tẩm cung, cho nên bây giờ bọn họ đang ở giữa không trung.

Cùng hấn ở chung một chỗ đã lâu, Quý Ngừ Hàm cảm giác mình cũng học được gian trá.

Cho nên nàng chỉ vào trên đất, dùng thanh âm vui mừng nói, "Ta giống như nhìn thấy cây trâm ngày hôm qua ta làm mất! Chúng ta đi xuống tìm đi ~"

Đoan Mộc Ly nhìn cũng không nhìn trên đất, chỉ cúi đầu cười hôn nàng một cái.

"Tiểu Quả Quả, gạt người là phải thêm một tội danh."

"....." Hic hic, đạo hạnh gạt người của nàng còn chưa đủ mà.....

"Ngươi muốn đi về dùng đồ ăn sáng?" Quý Ngừ Hàm đôi mắt đăm lẹ lưng trông, còn ôm một tia hi vọng hỏi.

"Dĩ nhiên."

Đoan Mộc Ly cười vỗ vỗ đầu của nàng, "Bất quá đề nghị của tiểu Dật mới vừa rồi không tệ, dùng qua đồ ăn sáng, ta ăn thêm nàng."

"....." Tiểu Dật, ta hận ngươi.....

Nàng cũng biết con sắc lang này không thể nào bình tĩnh như vậy!

Đây hoàn toàn là ra về đạo mạo tiêu chuẩn a a a —— Quý Ngừ Hàm bị phần hô to ở trong lòng.

Bất quá may mà hấn không có ở trước mặt bọn Phi Phi nói như vậy, còn giúp nàng tạo tiểu hình tượng trong sạch thuần khiết.....

Hu hu, gả cho sắc lang, thuần khiết trở thành người lạ vầy vầy tay với nàng!

Trở lại tẩm cung, chờ Đoan Mộc Ly ăn xong điểm tâm, Quý Ngừ Hàm kháng nghị.

Khóc lớn..... Nàng đều không có phản kháng, tại sao không trực tiếp ăn, tại sao lại muốn dùng mỹ nam kế!

"Không cho cỡi quần áo!" Quý Ngừ Hàm che mắt.

Đoan Mộc Ly lộ ra nụ cười mỉ hoặc, ngữ điệu chậm rãi mang theo tia hấp dẫn, "Tiểu Quả Quả, không cỡi quần áo thì làm sao ăn nàg?"

"....."

Ý của nàg là bí mật cỡi, không nên để cho nàg nhìn thấy a!

Phản kháng không có hiệu quả.....

Dưới những nụ hôn nóng bỏng cùng tấn công của đại sắc lang, tiểu bạch thỏ mơ mơ màng màng mà mở mắt ra, bị lừa gạt mà thương thức nửa thân trần của mỹ nam.

Hic hic.....

Quý Ngừ Hàm bị phần che cái mũi nhỏ rục rịch của mình, muốn chảy máu mũi.....

"Chảy máu mũi sẽ ảnh hưởng đến cây nhỏ sinh trường....." (T_T)

Đoan Mộc Ly cười nhìn giống như cây nhỏ rất có tinh thần, "Tiểu Quả Quả, nàg thật giống như đang nói dối."

"....." Nàg hận tiểu Dật, nàg hận cây nhỏ!

Sáng sớm ngày thứ hai, Đoan Mộc Ly lại lâm triều.

Quý Ngừ Hàm buồn bực ở tẩm cung, đỏ mặt cắn khăn tay nhỏ bé, yên lặng rơi lệ.

"Thức ăn nướng?" Tiểu Dật từ cửa thò đầu vào.

"Ừ, sao sớm như vậy người đã tới rồi?"

Quý Ngừ Hàm lập tức ngồi nghiêm chỉnh, làm ra tình huống nghiêm túc kín đáo.

"Con đến vì người."

Đôi chân nhỏ của Tiểu Dật đã chạy tới, bắt được váy nàg.

"Thức ăn nướng, bọn họ cũng buồn bực ở phòng của mình nghĩ cách làm thế nào giúp người vui vẻ, con tới đây cùng người trước."

Tiểu mao đầu lém lỉnh, chẳng qua.....

Quý Ngừ Hàm ngược đôi mắt đầm lệ, hôm nay nàg không muốn để cho người khác giúp!

Hu hu.....

"Thức ăn nướng, hôm qua người cùng phụ hoàng trở về tẩm cung làm gì vậy ạ?"

Tiểu Dật nháy nháy mắt to tựa như đá đen, thanh âm ngây thơ hỏi.

Quý Ngừ Hàm trong nháy mắt liền khẩn trương, trên mặt cũng càng làm ra vẻ nghiêm túc kín đáo, "Người cũng biết ta không biết dùng bút lông, hôm qua phụ hoàng người luôn luôn dạy ta viết chữ."

"Nga..... Thức ăn nướng, người rất hiếu học."

"Đúng vậy a, ta là người hiếu học."

Quý Ngừ Hàm lau mồ hôi lạnh, tiếp tục thâm trầm.

"Ta còn tưởng rằng phụ hoàng đem người mang về, rồi dùng mỹ nam kế với thức ăn nướng." Tiểu Dật mặt như đưa đám.

"....."

Không thể mềm lòng, không thể mềm lòng, Quý Ngừ Hàm thầm nhắc nhở mình trong lòng.

Hu hu thẳng nhóc này không chỉ là khả ái, hần còn là một đứa bé rất giao hoạt!

Quý Ngừ Hàm rất bình tĩnh, "Phụ hoàng ngươi không phải đã nói rồi sao, cái phương pháp đó sẽ không có hiệu quả."

"Nhưng tại sao hôm nay cây nhỏ cao hơn nhiều như vậy?"

"....." Quý Ngừ Hàm nuốt nửa học máu.

Hu hu..... Đây chính là nguyên nhân hôm nay nàng buồn bực !

Cây nhỏ này bởi vì ngày hôm qua..... Thật là khỏe mạnh lên không ít a..... (T_T)

Hừ hừ cổ họng, Quý Ngừ Hàm rất nghiêm túc nhìn tiểu Dật.

"Không phải mới vừa nói sao, ngày hôm qua phụ hoàng ngươi dạy ta viết chữ a, ta là người chăm chỉ hiếu học, cho nên tâm tình tốt hơn, cây nhỏ liền lớn lên nhanh hơn."

Khóc lớn.....

"Nga....." Tiểu Dật đáp một tiếng.

Không biết có phải là có tật giật mình hay không, nàng chung quy cảm thấy thanh âm kéo dài kia rất có "Thâm ý" a.

Hu hu, đừng hỏi nàng nữa, nàng là tông phạm, thủ phạm đã..... Vào triều rồi.

Tiểu Dật mặt cười ngoan ngoãn, đứng lên, "Thức Ăn Nương, vậy con đi nói cho bọn họ biết, nương là người chăm chỉ hiếu học, để cho bọn họ mỗi ngày đều dạy người học giúp người vui vẻ đi."

"..... Được."

Chân nhỏ bước ngắn, tiểu Dật chạy ra cửa.

Quý Ngừ Hàm đang chuẩn bị bị phẫn mà tiếp tục cắn khấn tay nhỏ bé, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng lại dò xét đi vào.

Lần này, tiểu Dật mang trên mặt nụ cười như kẻ trộm.

"Thức ăn nương, người không lừa được con đâu! Nhất định là bởi vì phụ hoàng dùng mỹ nam kế, cây nhỏ mới cao như vậy !"

"....."

"Hắc hắc hắc, thức ăn nương, nương bị lộ rồi ~ nương là sắc nữ!"

"....." Gào khóc.....

Bởi vì..... Khụ, khụ, "Tìm đúng phương pháp rồi", cây nhỏ trên đầu Quý Ngừ Hàm đang ngày càng khỏe mạnh lớn lên.

Đây là kết quả tất cả mọi người muốn nhìn đến, chính Quý Ngừ Hàm cũng rất vui vẻ.

Chẳng qua..... Hu hu, nếu cây nhỏ lớn lên ở chỗ khác nàng sẽ càng vui vẻ hơn!

Trước kia thấy liễu rủ bên bờ cũng cảm thấy rất đẹp, nhưng nếu nó sinh trưởng ở trên đầu mình.....

Nàng không muốn trước mắt mình có màn cửa nhiều màu xanh biếc !

Đem cành liễu tựa như chạc cây gờ qua một bên, tránh cho nó ngăn trở tầm mắt, Quý Ngừ Hàm cực kỳ buồn bực mà đến ngự thư phòng tìm Đoan Mộc Ly.

"Minh Chủ, là người sao?"

Bên cạnh núi già đột nhiên phát ra tiếng người.

Quý Ngừ Hàm sững sốt một chút mới lấy lại tinh thần, nhìn chung quanh một chút, không có ai, "Trương đại hiệp?"

Trên đầu trong phút chốc trượt xuống giọt mồ hôi lạnh, "Sao ngươi lại tới đây? Khụ, khụ, ngươi đi ra đi, nơi này không có ai."

"Minh Chủ, nơi này nói chuyện bất tiện....."

Trương đại hiệp nhô đầu ra, một thân ăn mặc như thái giám.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ẩn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Có người muốn giết nàng

Lúc ẩn núp ở trong núi giả, Trương đại hiệp còn chưa nhìn rõ, hiện tại đi ra ngoài, hình tượng thần kỳ của Quý Ngừ Hàm lập tức bị hắn thấy rất rõ ràng.

"Minh Chủ, ngài đây là....."

Trước kia Không Không bịa ra kế hoạch hành thích từng nói qua Quý Ngừ Hàm sẽ ẩn nấp vào cung, cho nên lần này Trương đại hiệp mới tìm đến trong cung.

Nhưng ẩn núp không phải cũng nên khiêm tốn một chút sao?

Trương đại hiệp kinh ngạc đến ngây người mà nhìn cái cây không tính là quá nhỏ trên đầu nàng.

"Khụ, khụ, ta đang luyện võ tăng sức nặng đi lại."

Quý Ngừ Hàm mặt thâm trầm, "Không thể thư giãn, bước chân cũng phải luyện sức chịu đựng."

Sau khi sững sờ, Trương đại hiệp về mặt kính nể, không trách được Minh Chủ còn trẻ, đã có thể thân thủ kinh người như vậy!

"Trương đại hiệp, ngài tới hỏi chuyện hành thích hoàng đế sao?"

Chuyện hoàng thúc của Đoàn Mộc Ly đã xử lý tạm ổn, sớm nhất ngày mai, trễ nhất ngày mốt là có thể ra kết quả, bất quá bây giờ nàng nhìn thấy Trương đại hiệp vẫn có chút khẩn trương.....

Hiện tại là đang ở hoàng cung, nàng cũng quá dễ dàng bại lộ thân phận.

"Lão phu biết chuyện hành thích Minh Chủ tự có định đoạt, không dám thúc giục, hôm nay tới là muốn nhắc nhở Minh Chủ cẩn thận....."

Nghe được có tiếng bước chân đến gần, Trương đại hiệp vội vàng im miệng, lách mình tránh trở về trong núi giả.

Cẩn thận cái gì?

Quý Ngừ Hàm vội vã muốn nghe câu sau, đối với tiểu cung nữ đi tới làm một động tác chó có lên tiếng, ý bảo các nàng không cần thành an.

Mặc dù không hiểu tại sao nàng lại ra lệnh như vậy, tiểu cung nữ còn chưa mở miệng nói chuyện, cùng nàng cười chào hỏi sau liền bỏ chạy.

"Tốt lắm, người đã đi."

Lần nữa từ trong núi giả ra ngoài, về mặt Trương đại hiệp ngưng trọng, "Mấy ngày trước, chúng tôi nhận được hồi báo, có người đang hỏi thăm tin tức của Minh Chủ."

"Nga? Là người muốn khiêu chiến sao?"

"Không phải, người hỏi thăm tin tức giống như hoàn toàn không biết ngài là Minh Chủ, hẳn chẳng qua là cảm bức họa ngài, chạy đến đặc biệt dò xét tin tức nhờ Phi Ưng bang đi hỏi thăm ngài."

Hả?

Quý Ngừ Hàm kinh ngạc.

Ở cổ đại, người nàng quen biết không tính là ít, ai cũng đều biết thân phận của nàng, người này là ai?

"Hắn dò xét tin tức của ta làm cái gì?"

"Hình như là mời người ra giá, muốn tìm sát thủ tới giết ngài."

"Giết ta?"

Nàng mà cũng sẽ có cừu già sao?

"Đúng, từ lúc rời khỏi Phi Ưng bang, hần muốn đến Khiếu Thiên Bảo mời sát thủ, đó là tổ chức sát thủ đệ nhất giang hồ, được xưng chỉ cần có thể ra giá tiền được Phi Ưng bang đánh giá tốt, cũng chưa có người nào mà bọn họ không giết được."

Cho nên hần mới vội vàng chạy đến hoàng cung thông báo cho Minh Chủ.

Lòng hiếu kỳ của Quý Ngữ Hàm lại nổi lên, "Ta bị ra giá bao nhiêu?"

Trương đại hiệp do dự một chút, "Người của Phi Ưng bang không biết bang chủ, lại không tra được bối cảnh của ngài, cho nên tạm thời định giá..... Hai lượng bạc."

"....." Không cần xem thường người ta như vậy chứ.....

"Ít tiền như vậy, người của Khiếu Thiên bảo cũng chịu nhận sao?" Quý Ngữ Hàm roi lệ hỏi.

Cũng không biết Khiếu Thiên bảo ở nơi nào, chỉ hai lượng bạc, cũng không đủ lộ phí.....

Lại do dự một chút, Trương đại hiệp có chút do dự mà mở miệng, "Bọn họ nhận."

"....." Nhận? 囧.

Xem ra người trong giang hồ không giống cảnh tượng như trong tiểu thuyết võ hiệp viết như vậy a.

Tổ chức sát thủ được xưng giang hồ đệ nhất, vậy mà cũng nhận hai lượng bạc để sống.....

Thật không giàu có.

Trương đại hiệp đoán ra nàng hiểu lầm, lúng túng giải thích, "Thật ra thì bọn họ không phải là muốn hai lượng bạc kia, là, là....."

"Là cái gì? Người nói thẳng đi, không sao." Quý Ngữ Hàm tò mò cực kỳ.

"..... Là Phó bảo chủ của bọn họ thấy bức họa của ngài, nói rất đẹp, vừa đúng lúc Bảo chủ bọn họ thiếu nương tử."

"....."

Quý Ngữ Hàm nhẹ co giật một cái, cái thế giới này thật đúng là quá chấn động mà.....

Xem sắc mặt Trương đại hiệp, Quý Ngữ Hàm cảm giác có chút không ổn, "Còn có cái gì chưa nói?"

"..... Phó bảo chủ bọn họ nói đường đường bảo chủ phu nhân Khiếu Thiên bảo, hai lượng bạc trị giá con người quá thấp, muốn nâng cao đến hai trăm vạn lượng."

"....." Hu hu, đây là Phó bảo chủ gì, khoe giàu àh.....

Hơn nữa nàng nhất định đáng giá hơn hai trăm vạn lượng, cái khác không nói, chỉ riêng cây nhỏ trên đầu nàng đã chính là bảo vật vô giá.....

Quý Ngữ Hàm roi lệ, "Mặc kệ tên Khiếu Thiên bảo đáng chết đó, thân phận người muốn giết ta ra sao?"

Trương đại hiệp lắc đầu, thần sắc ngưng trọng, "Hần vẫn che mặt, lời nói cử chỉ cũng không có lộ ra thân phận, lão phu từng tìm người thử qua thân thủ của hần, không nhìn ra thuộc môn phái nào, cũng chỉ có thể nói là thân thủ trung đẳng."

Thân thủ trung đẳng, lại không biết thân phận của nàng..... Muốn giết nàng?

Kỳ quái a, có người đồng thời phù hợp hai hạng điều kiện này sao?

Cảm ơn đặc biệt Trương đại hiệp nhắc nhở nàng, chờ sau khi hần rời đi, Quý Ngữ Hàm cứ mãi nghi ngờ đi về hướng phía ngự thư phòng.

Buồn bực.....

Đứng ở cửa ngự thư phòng, Quý Ngữ Hàm gọi lão công mình ra ngoài.

Híc hic..... Cây nhỏ quá cao, nàng không vào cửa được.....

Lúc Đoan Mộc Ly ra ngoài, liền thấy nàng vẻ mặt đau khổ đứng ở cửa, không khỏi bật cười ôm lấy nàng hôn một cái.

"Theo tốc độ này, chưa tới hơn nửa tháng nữa nó có thể kết quả."

Suy nghĩ sau này không cần lo lắng cho Đoan Mộc Ly nữa, đành nhìn một thời gian vậy.....

"Ta trên đường tới đây mới vừa rồi đã gặp phải Trương đại hiệp."

Quý Ngừ Hàm đem chuyện có người muốn giết nàng tất cả nói một lần, "Kỳ quái, vậy mà có người muốn giết ta."

Nàng suy nghĩ hồi lâu cũng không có cảm giác mình sẽ có cừu nhân.

Nàng đi tới thế giới này, người đầu tiên nàng gặp chính là Đoan Mộc Ly, sau đó dường như không hề rời khỏi hắn, bên cạnh mình người tới người đi cũng chỉ mấy người kia.

Kỳ quái..... Căn bản không có kết thù.

Mặc dù chuyện này nghe không có gì uy hiếp, nhưng có người muốn bắt lợi đối với Quý Ngừ Hàm, ở trong mắt Đoan Mộc Ly dĩ nhiên là đại sự.

Ở trong đầu sàng lọc mấy lần, Đoan Mộc Ly cũng không tìm được nhân vật khả nghi.

"Gần đây sao chuyện lạ nhiều như vậy a....."

Quý Ngừ Hàm nghi ngờ, "Còn nữa, chúng ta cũng trở về đã lâu, tại sao người đem Tề Mị nhi bắt đi còn chưa xuất hiện?"

Kể từ khi trở lại hoàng cung, Đoan Mộc Hồng vẫn sống ở cung điện trước kia Tề Mị nhi ở qua, ít ra ngoài.

Trong lòng hắn nhất định vội vàng muốn chết đi?

Đoan Mộc Ly nhíu mày, "Có lẽ hắn luôn ở gần chúng ta, chờ cơ hội ra tay. Nếu hắn có thể làm cho chúng ta không nghĩ ra được hắn là ai, nhất định là người am hiểu che giấu."

"Ừ..... Cũng đúng a."

Người nọ nhất định là cực hận Đoan Mộc Hồng, nếu như không am hiểu che giấu, hận ý hoặc nhiều hoặc ít cũng sẽ lộ ra ở trên mặt, Đoan Mộc Hồng đã sớm hoài nghi đến hắn.

Đoan Mộc Ly vuốt tóc của nàng, "Có lẽ bắt đi Tề Mị nhi, cùng muốn giết nàng, đều là cùng một người."

"Hả?"

Quý Ngừ Hàm rất kinh ngạc, "Làm sao như vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ẩn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Đại hỗn chiến bi kịch..... và hài kịch

Không thể nào!

Bắt đi Tề Mị nhi chính là cừu nhân của Đoan Mộc Hồng, nàng là lão bà tương lai của đệ đệ Đoan Mộc Hồng, trả thù trên người nàng.....

Giống như có chút vòng vèo? Nghe không thể tin được.

Nhìn ra suy nghĩ của nàng, Đoan Mộc Ly bật cười hôn nàng một cái, "Tiểu ngu ngốc."

Quả Quả đúng là không hiểu được tâm tư hoàng huynh.

"Cái gì, " Quý Ngừ Hàm bĩu môi, "Người đang bận, ta đi về trước."

Nàng vốn là tùy tiện đi dạo ở trong cung, mới tới nhìn hắn một chút, không có chuyện gì quan trọng.

"Ta tiễn nàng."

"Không cần."

Quý Ngừ Hàm rất buồn bã, "Ta muốn để cho cây nhỏ phơi chút mặt trời, đến bên hồ để cho bọn Thanh Long đưa ta trở về là được."

Bật cười, hôn rồi lại hôn nàng, "Ta cũng sắp xong, không đến một canh giờ nữa sẽ trở về đi cùng nàng."

"Ừ."

Rời khỏi Đoan Mộc Ly, Quý Ngừ Hàm do dự một chút, chuyển đi tìm Đoan Mộc Hồng.

Cũng không biết hẳn sao rồi?

Dù sao ở trong cung buồn bức như vậy, sợ rằng còn chưa tìm được Tề tiểu thư trở về, người đã sụp đổ trước.

Đoan Mộc Hồng đứng ở trong sân, nhìn thấy Quý Ngừ Hàm vào cửa, rõ ràng sửng sốt.

"Sao ngươi lại tới đây?"

"Tôi thăm ngươi một chút." Quý Ngừ Hàm khẽ mỉm cười.

Đoan Mộc Hồng lắc mình, "Ta không có gì."

"Ngươi dường như rã rời quá, không có tin tức chính là tin tức tốt."

"Nga?"

Đôi mắt tinh tế như hoa đào hơi nhú, một động tác lơ đãng liền có vẻ yêu nghiệt mê hoặc lòng người.

Tinh táo, tinh táo nào, người yêu của người ta tung tích còn không rõ, hiện tại tuyệt đối không phải là thời điểm chảy nước miếng.....

Ở trong lòng cảnh báo mình xong, Quý Ngừ Hàm bình tĩnh.

"Đem nàng bắt đi chính là cừu nhân của ngươi, nếu như hẳn muốn thương tổn Tề tiểu thư, coi như không có can đảm động thủ ở trước mặt ngươi, cũng nhất định sẽ làm cho ngươi nghe được tin tức này, như vậy mới có thể làm cho ngươi thống khổ, nếu không cần bản không tính là trả thù gì, cho nên Tề tiểu thư hiện tại nhất định rất an toàn."

Tĩnh lặng chốc lát, Đoan Mộc Hồng cười, "Ngươi rất biết an ủi người khác."

"Hắc..... Ta nói thật."

"Đúng là nói thật. Cũng cùng lời nói giống như nhau, nếu như là Đoan Mộc Ly nói ra, ta có thể cho là hẳn đang kiểm soát an ủi ta, nhưng ngươi..... Thoạt nhìn cũng không giống như sẽ gạt người."

Quý Ngừ Hàm buồn bức, dáng dấp nàng lại không giống nghiêm trang, khéo léo, cho nên.....

"Không phải ngươi đang nói ta đàn chứ?"

Không nhận được bật cười thành tiếng, Đoan Mộc Hồng lắc đầu một cái, "Ta chỉ nói là ngươi rất đơn thuần."

"..... Nga, cảm ơn." Quý Ngừ Hàm có chút ngượng ngùng mà cười cười.

Híc híc, lại mất mặt.....

Nụ cười của nàng khiến cho ánh mắt Đoan Mộc Hồng lóe lên một cái, sau lại hồi phục ảm đạm, "Mang cây này một chết đi? Hay là về sớm một chút nghỉ ngơi đi."

Hả?

Quý Ngừ Hàm sửng sốt.

Mặc dù lời của hắn nói rất khách khí, nhưng rõ ràng thấy đang đuổi người nha, hơn nữa giọng điệu của hắn cũng thay đổi có chút xa cách.

Mới vừa rồi rõ ràng còn bình thường.....

Nghĩ không ra tại sao mình lại bị hạ lệnh trục khách, Quý Ngừ Hàm cảm thấy có chút lúng túng, nhanh chóng cáo từ.

Mất mặt quá.....

Có chút buồn bực mà đi về hướng tâm cung, Quý Ngữ Hàm thấy được Không Không vẻ mặt buồn thiu, đang..... Khụ, khụ, cào tường.

"Không Không?"

Quý Ngữ Hàm đi tới, "Người cũng có chuyện phiền lòng sao?"

Không Không không phải là vẫn luôn mang bộ dáng rất giống cao tăng đắc đạo sao?

Mặc dù hần căn bản cũng không phải là hòa thượng thật.....

"Dĩ nhiên phiền, ai....."

Không Không thờ dài một hơi, tiếp tục cào tường, "Hiện tại ta bị đuổi giết, ngày ngày đều phải dựa vào các người bảo vệ, quá uất ức."

"Bọn họ nhiều người, lại luôn đánh lén." Quý Ngữ Hàm an ủi hần.

Bất quá nói đến đây, nàng cũng nghi ngờ, "Người chọc cừu gia gì lợi hại vậy, hơn nữa còn nhất định phải giết người?"

Trước đây bọn họ còn tưởng rằng Không Không muốn tránh né chẳng qua muốn làm nhân vật giang hồ bình thường, nhưng sau đó lại mới phát hiện, người tới võ công cũng rất cao, tài nghệ không hề thua kém bọn Thanh Long, hơn nữa phối hợp tương đối ăn ý, rất có tính tổ chức.

Bây giờ bọn họ đã trở lại hoàng cung, đám người kia còn không có buông tha đuổi giết Không Không, cách mấy ngày sẽ xuất hiện một lần.

Như thế dù nhìn như thế nào cũng đều không giống giang hồ chém giết bình thường.

Không Không do dự một chút, đáp qua loa, "À..... Bọn họ muốn cướp đồ của ta."

"Nga." Quý Ngữ Hàm cũng không hỏi nhiều.

Chắc là bảo bối kỳ kỳ gì đó.

Thành thật mà nói, kể từ khi vô tình ăn Tiên Hạc quả cùng Ảnh Linh Chi, nàng đối với bảo bối kỳ kỳ đã có chút bóng ma trong lòng.....

Quý Ngữ Hàm không hỏi tới, Không Không càng cảm thấy băn khoăn.

Hần bây giờ còn dựa vào người ta bảo vệ, nhưng ngay cả chuyện thật tình cũng không để cho bọn họ biết, nhưng.....

Ai, hay là đừng nói, nếu không lại thêm một cuộc phiền toái.

Nhìn ra hần lúng túng, Quý Ngữ Hàm nhìn chung quanh một chút, "Nhà của người có gì ăn không? Ta đói bụng."

"Có, đều ở trên bàn đây, tự người đi lấy đi, ta rửa tay, mới vừa rồi cào tường, đã làm dơ tay."

"..... Ừ."

Khóc, sao có thể đem chuyện cào tường này nói một cách tự nhiên như vậy?

Đi về khoảng không của gian phòng, trên bàn quả nhiên bày mấy đĩa điểm tâm tinh xảo.

Chẳng qua nàng ban ngày không thích ăn ngọt a..... quên đi, không ăn.

Đang muốn xoay người, Quý Ngữ Hàm lại dừng bước, nhìn trên bàn không chớp mắt..... Cây củ cải?

Đúng là cây củ cải, bất quá mùa này có vật này sao?

Quý Ngữ Hàm nhớ lại một chuyện, sau đó phát hiện..... Không biết.

Quá mức thiếu hụt cuộc sống như người bình thường mà.....

Cây củ cải hình như là mới vừa rửa xong, phía trên còn mang theo giọt nước lướt qua, càng thêm vẻ tươi ngon mọng nước, rất mê người rất muốn ăn.

Không Không trở lại, liền thấy Quý Ngữ Hàm ngồi ở bên cạnh bàn ăn cái gì đó.

Hần không để ý, thẳng đi tìm khăn lau tay.

"Cây củ cải này, ăn rất ngon nha." Hự hự, cắn củ cải.

"Củ cái gì?"

Lau khô tay, Không Không hướng về phía gương đồng sửa sang lại y phục, "Ta đây nào có cây..... củ cái? !"

Một câu nói thờ ơ dỗi lầy tiếng thét chói tai, gương đồng chiếu rọi ra bộ dáng Không Không hiện tại đang nghẹn hống nhìn trần trối, giống như là bị sét đánh trúng.

Quý Ngừ Hàm bị tiếng thét chói tai đột nhiên dọa cho sợ đến thiếu chút nữa nghẹn, cũng hóa đá.

"Gì đó, gì đó?" Phi Phi mặt hưng phấn xông tới.

Nghe được Không Không thét chói tai, hấn còn tưởng rằng là người đuổi giết lại tới, đang hưng phấn lại có thể đánh nhau một trận.

Vào cửa liền thấy hai tòa tượng đá, hấn vỗ vỗ Quý Ngừ Hàm, "Cục than nhỏ, các ngươi làm sao vậy?"

Quý Ngừ Hàm vỗ ngực một cái, hoàn hồn, "Không sao, không biết tại sao hấn lại đột nhiên hét một tiếng."

Vừa nói lại hỏi tượng đá trước gương đồng, "Không Không, ngươi làm sao vậy?"

"....." Không Không đứng ở trước gương, thân thể còn cứng đờ như vậy.

"Không Không?" Quý Ngừ Hàm gọi một tiếng.

Không có phản ứng.

"Không phải là trúng độc chứ?"

Phi Phi cảm giác không ổn mà suy đoán, sau đó cất giọng hô to, "Lạnh buốt, tới đây cứu người!"

..... Không có phản ứng.

"Điên rồi, thật không có lòng đồng cảm mà!"

Phi Phi sửa lại miệng, rống to, "Cục than nhỏ trúng độc!"

Những lời này lập tức có hiệu quả.....

Chỉ mấy giây sau, Mặc Kỳ Thụy xuất hiện ở trước mặt bọn họ, còn có hai huynh đệ Đoan Mộc Ly cùng Đoan Mộc Hồng đồng thời chạy tới.

Ách, khinh công Đoan Mộc Ly ngược lại thật lợi hại, rõ ràng cách là xa nhất, lại có thể theo chân bọn họ đồng thời chạy tới.

Phi Phi khinh bỉ bọn họ, "Trọng sắc khinh bạn, một đám lòng mang ý xấu."

"..... Ta không sao." Quý Ngừ Hàm có chút lúng túng nói.

Ba nam nhân đều thờ phào nhẹ nhõm, nhưng biểu hiện cũng khác nhau.

Mặc Kỳ Thụy đối với Phi Phi thoáng nhìn lạnh như băng, trong phòng thoáng chốc biến thành băng tuyết ngập trời.

Đoan Mộc Ly cười cười, ôm lấy Quý Ngừ Hàm, rất bình tĩnh mà đập Phi Phi một cước.

Đoan Mộc Hồng xuất hiện có vẻ đột ngột nhất, cho nên hiện tại vẻ mặt hấn cũng là mất tự nhiên nhất.

Cùng Đoan Mộc Ly gật đầu một cái, coi như là chào hỏi, hấn không nhìn lại Quý Ngừ Hàm mà rời đi.

Mặc Kỳ Thụy đã kiểm tra giúp Không Không.

"Không trúng độc." Hấn lạnh buốt mà nói.

Nhưng Không Không còn hiện ra trạng thái hóa đá, ai kêu hấn cũng không để ý.

Phi Phi không nhịn được nổi bão, một quyền đánh thẳng tới, "Ngươi làm sao vậy!"

Người đụng vào gương đồng, Không Không giống như rớt cục hoàn hồn, bất quá không có xoay người, người liền dính vào gương đồng, chỉ có thanh âm cứng ngắt vang lên.

"Ngươi ngươi ngươi..... Ngươi đã ăn củ cái?"

"....." Mọi người im lặng.

Đợi nửa ngày, còn tưởng rằng là đại sự gì, không phải chỉ là cây củ cải sao!

"Đúng vậy....." Quý Ngừ Hàm cũng không giải thích mà trả lời.

"Thật là củ cải sao?"

"..... Thật"

"Thật sự sao!" Thanh âm lại bắt đầu cất cao bén nhọn.

Phi Phi nhin không được, "Trời ơi, không tin người liền tự mình quay đầu lại nhìn, dài dòng cái gì!"

"..... Ta không dám."

Nghe thanh âm của Không Không, giống như là bị dọa, thật đúng là không dám.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ăn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Ăn cái đó..... Là có nguy hiểm

Giống như là muốn phối hợp với ý nghĩ này của bọn họ, Không Không ở trước gương đồng, bắt đầu giống như trứng gà tự làm bánh, "Củ cải, củ cải, củ cải..... A a a a a..... Không thể nào người lại ăn là củ cải!"

Làm này thanh âm hô to, hần chột xoay người, vọt tới trước mặt Quý Ngừ Hàm vừa nhìn ——

"Thật đúng là nó....."

Trước mắt tối sầm, Không Không ngất đi.

"....." Quý Ngừ Hàm bắt đầu có cảm giác không ổn.

Mọi người cũng đều ý thức được có cái gì đó không đúng, ánh mắt đồng loạt rơi vào “củ cải” trong tay nàng.

"Mùa này có củ cải sao?" Đoan Mộc Ly hỏi.

Không ai trả lời hần, bọn họ đều không mua thức ăn..... Không ai biết.

"Sẽ không là đồ tốt gì nữa chứ?" Phi Phi bắt đầu ghen tỵ.

"Theo may mắn của Cục than nhỏ, rất có thể!"

"Sao ta cảm thấy đây không phải thế....."

Quý Ngừ Hàm muốn sắp khóc, "Nhìn vẻ mặt Không Không, giống như là nhìn thấy quỷ, không phải là kịch độc gì chứ....."

Không có do dự mà xuất thủ đánh tỉnh Không Không, Đoan Mộc Ly an ủi nàng, "Không sao, nàng đã ăn Tiên Hạc quả, có thể giải trăm độc."

Nói thì nói như thế, nhưng bởi vì phản ứng quá kỳ quái của Không Không, tất cả mọi người vẫn có chút khẩn trương.

Cho nên chờ Không Không mở mắt ra, mọi người cùng nhau vội hỏi, "Đó là cái gì?"

"..... Không biết."

“Sao người có thể không biết!"

Không Không cũng sắp phát điên, "Không ai biết nó là tốt hay xấu. Nói nó là thánh vật, ai ăn xong cũng có thể sẽ chết!"

Đều không có thương lượng, mấy người đồng loạt ra tay, bắt được Quý Ngữ Hàm bắt đầu lắc mạnh, muốn thúc giục nàng ói ra.

..... Vì vậy vừa một trận đái ngộ làm thùng lắc lư.

Nhưng cũng giống như trước kia, cái gì cũng phun không ra, ăn vào tựa như sinh trưởng ở trong bụng của nàng.

"..... Ta không có cảm giác có gì không đúng, sao nữa vậy nè?" Quý Ngữ Hàm chảy lệ.

Đây mới là họa từ miệng mà ra.....

Nếu nàng còn có sau này, nhất định cũng sẽ không dám ăn đồ lung tung nữa đâu!

Không Không lau mặt, "Đây là Phật Đà Thánh quả."

"Hả! Sau đó thì sao?"

Hiện tại không người nào có ý định quan tâm nó tên gì!

"Không có sau đó!"

Không Không cũng nổi giận, "Trừ cái tên, ai cũng không biết nó là cái gì! nghe tên này giống như đồ tốt, các vị tổ sư ăn xong đều chết hết!"

"Ăn xong? Ăn rồi còn có quả khác....."

Chẳng lẽ Phật Đà Thánh quả này có rất nhiều quả sao?

Qua tức giận, Không Không hữu khí vô lực mà ngồi xuống, "Nó lập tức liền biến về nguyên dạng."

"....."

Theo những lời của Không Không, "Củ cải" đã ăn một nửa trong tay Quý Ngữ Hàm..... Lại hoàn hảo như lúc ban đầu.....

Sửng sốt, Quý Ngữ Hàm nhanh chóng đem nó ném trở về trên bàn.

Hu hu, củ cải tinh.....

Đoan Mộc Ly ôm lấy nàng, cười hôn nàng một cái, "Đừng sợ, có ta cùng nàng."

Vành mắt đỏ lên, Quý Ngữ Hàm buồn nói, "Ta không cần người cùng ta."

"Không cần ta?"

Nắm tay của nàng lên cắn một cái, Đoan Mộc Ly vẫn cười rất ôn nhu, "Tiểu Quả Quả, vốn còn nhiều tội danh như vậy, bắt kẻ nàng đi đâu, ta đều phải theo nàng, từ từ phạt."

"....." Quý Ngữ Hàm vừa cảm động, vừa muốn đánh hấn.

Không khí lãng mạn như vậy, sao lại nói tếu ngoe như thế..... Huh u.

Có Đoan Mộc Ly an ủi, cảm xúc của Quý Ngữ Hàm ổn định rất nhiều.

Chết thì chết, dù sao còn có lão công phụng bồi, cũng không có gì đáng sợ.

Nghĩ như vậy, nàng bắt đầu tính sổ, ánh mắt khi nhìn Không Không vừa buồn bã, vừa bi phẫn.

"Đây mới là nguyên nhân người bị đuổi giết? Vật trân quý như thế tại sao người lại bỏ trên bàn?"

Hu hu, còn nữa, gọi "Phật Đà Thánh quả" Cái tên uy vũ như vậy, sao lại có hình dáng như củ cải vậy chứ.....

Bởi vì cảm xúc Quý Ngữ Hàm biến chuyển, không khí trong phòng cũng không bị đè nén như vậy.

Không Không cũng rất buồn bực, "Người chưa từng nghe qua thật thật giả giả sao, chưa từng nghe qua chỗ nguy hiểm nhất chính là chỗ an toàn nhất sao! Quan trọng như vậy, bọn họ cũng cho là ta sẽ mang theo bên người, ai có thể nghĩ tới đang ở trên bàn! Hơn nữa có nhiều đồ ăn như vậy, sao người lại ăn củ cải!"

"..... Nhìn ngon....."

Hu hu, sau này nàng cũng không dám ăn kiêng nữa!

Phi Phi khinh bỉ nàng, "Người giống con thỏ nhỏ, ăn thức ăn cũng giống con thỏ!"

"....." Hu hu.....

"Nhìn cái gì, cùng lắm thì ta cũng chết cùng ngươi!"

"....." Quý Ngữ Hàm hóa đá.

Cái đó, đề tài biến đổi quá nhanh.....

"Nhìn cái gì vậy!"

Phi Phi hết sức hung dữ, "Đừng nghĩ sai lệch! Kẻ thù của ta cũng đã bị ta giết rất nhiều, hiện tại không có ai để giết, cho nên định đi Địa phủ trọng sát một lần nữa!"

"....."

Phát hiện tất cả mọi người bởi vì lời này hóa đá, Phi Phi bất mãn.

Hắn khinh bỉ gương mặt lạnh băng vẫn giả bộ tượng đá của Mặc Kỳ Thụy, "Giả bộ thâm trầm cái gì! Ngươi không theo tham gia náo nhiệt sao?"

Mặc Kỳ Thụy lạnh buốt mà liếc nhìn hắn một cái, "Không có Tiên Hạc quả, ta vốn cũng không sống được mấy năm nữa."

"Sống mấy năm là mấy năm! Lấy có làm gì ~"

Vì vậy hai người này lại sang một bên đầu võ.....

Quý Ngữ Hàm yên lặng roi lệ, thì ra tất cả mọi người không quá bình thường a.....

Vẫn là nói chính sự đi, nàng hỏi Không Không, "Ta cũng ăn đã lâu, cũng không có phản ứng gì a."

Không Không mặt mày ừ ừ, "Phải đợi một canh giờ."

Hắn nhìn người chung quanh một chút, "Không bằng ta cũng đi tham gia náo nhiệt với các ngươi?"

"....." Quý Ngữ Hàm roi lệ, thật là quái nhân gì cũng đều có.....

"Đây là chết, không phải là tổ chức thành đoàn thể đi du lịch a..... Ngươi xem náo nhiệt gì!"

"Mấy người các ngươi nhìn cũng chơi rất vui, ta cũng chưa từng thấy qua người hợp ý như vậy."

Không Không vừa nói hạ thấp giọng, thần thần bí bí theo sát Quý Ngữ Hàm nói, "Mấy người bọn họ cũng rất thâm tình đối với ngươi....."

"Ai thâm tình gì với Cục than nhỏ chứ!"

Đang đánh nhau bẽ bộn Phi Phi đột nhiên xông lại lớn tiếng phản bác, dọa Quý Ngữ Hàm giật mình.

Sau đó, nàng có cảm giác đầu mình vẫn luôn rất nặng, chột nhẹ, cái đó..... Cây nhỏ của nàng.....

Mọi người cũng đều kinh ngạc đến ngây người mà nhìn đầu nàng, Đoan Mộc Ly động tác thật nhanh cầm lấy gương đồng, sau cầm chặt tay của nàng, trấn an mà hôn nàng một cái.

Được rồi, có lão công nhà nàng cùng nàng, bất kể đầu nàng hiện tại xảy ra chuyện gì, cũng cứ coi như đang xem phim.....

Đã chán bị tâm lý, Quý Ngữ Hàm mở mắt ra, nhìn về phía gương đồng.

Ách..... Đây là một bộ phong cảnh du lịch, chủ đề đại khái là..... Mùa thu.

Cây nhỏ vừa cao được hơn một thước vốn đang xanh mát rậm rạp, hiện tại lá cây lại nhanh chóng chuyển vàng, tuôn rơi xuống.

Cây nhỏ đang..... Chết đi.....

Đang lúc cảm xúc của mọi người xuống thấp tới cực điểm, cây nhỏ khô héo ngã xuống đất, thì ra ở gốc mọc lên một chồi nho nhỏ khác.

Cái lão hoàn đồng?" Phi Phi nhìn chằm chằm chồi cây, nhỏ giọng nói.

"Cái này không giống như chồi cây nhỏ trước kia....."

Quý Ngừ Hàm cũng cẩn thận hạ thấp giọng, lo lắng kinh động cây nhỏ trên đầu.

Tất cả mọi người nhìn chằm chằm cây nhỏ kia, nhìn màu sắc của nó từ từ chuyển nhạt, dần dần biến thành trong suốt, lại thêm tia ánh sáng lấp lánh.

Rất giống vật trang sức bằng thủy tinh rất tinh xảo.....

Cứ như vậy, sẽ không có biến hóa tiếp sao?

Sao càng ngày càng có cảm giác sẽ không chết?

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng cảm xúc của Quý Ngừ Hàm vẫn còn tiếp tục xuống thấp, cây nhỏ không có.....

Chỉ còn chồi cây nhỏ kỳ quái này, không có cách nào ra Tiên Hạc quả.....

"Ai da ~"

Đang rầu rĩ, cả người Quý Ngừ Hàm đột nhiên bay lên, té nhào xuống đất.

Tốc độ nhanh đến nỗi Đoan Mộc Ly cũng không tới kịp tiếp được nàng, để cho nàng một bên cánh tay đập trên đất.

Nhìn một chút, không có rách da, nhưng mà rất đau a.....

Đưa tay muốn xoa xoa cánh tay, Quý Ngừ Hàm đột nhiên cứng lại, chăm chú nhìn mọi người, "Ta cảm thấy đau."

"....." Những người khác đều khiếp sợ.

Quý Ngừ Hàm đã không chỉ là làm bằng sắt đơn giản như vậy, phải nói là bất kể thế nào đánh nàng, đẩy té nàng, nàng cũng không có cảm giác mới đúng, sao hiện tại chỉ là đụng một cái đã cảm thấy đau ?

"Hả, người đem theo cái thứ đồ quý quái gì, sao ăn xong thì Tiên Hạc quả cùng Ảnh Linh Chi cũng bị mất hiệu quả!"

"Ta nào biết!" Chính hắn vẫn còn hận không được đem Phật Đà Thánh quả gì gì đó đem đập đây!

"Quên đi, ít nhất chúng ta không có gì chuyện a, hơn nữa vật này xinh đẹp quá."

Quý Ngừ Hàm vừa nói muốn đem cây nhỏ trong suốt trên đầu hái xuống.

"Ai u ~"

Giống như lúc này, nàng đột nhiên lại bay, mạnh mẽ bị ném trên đất.

Lần này có chuẩn bị, Đoan Mộc Ly kịp thời tiếp được nàng, hoài nghi mà nhìn đầu nàng.

"Quả Quả, lần trước té, lúc đó nàng nghĩ cái gì?"

"Ta đang nghĩ nó rất kỳ quái, nhất định không thể ra quả, có chút....."

Hai chữ "Vô dụng" được nàng kịp thời nuốt trở về trong bụng, lập tức gương lên, ngơ ngác mà nhìn đỉnh đầu.

Mọi người cũng đều ngơ ngác.

Không thể, Đoan Mộc Ly quá nhạy cảm chăng.....

Quý Ngừ Hàm bị ngã xuống hai lần không giải thích được, có thể là bởi vì Tiểu Trong Suốt trên đầu nàng ?

Quý Ngừ Hàm thử dò xét mà gọi nó, "Tiểu vô dụng?"

"A....."

Người nhanh chóng bị bay lên, sắp té dưới đất.

"Ta nói giỡn !" Quý Ngừ Hàm vội vàng thanh minh.

Đã sắp ném tới trên đất, nàng đột nhiên lại bay, sau..... Đụng xà ngang nóc nhà.

Hu hu.....

Được Đoan Mộc Ly kịp thời mang về, Quý Ngữ Hàm khóc không ra nước mắt, "Ai có thể nói cho ta biết đây là cái gì....."

"Củ cải tinh!" Phi Phi sáng khoái mà đưa ra phán đoán.

"....."

Vậy thì cho nó thành tinh đi, Quý Ngữ Hàm roi lệ, "Cái đó..... tiểu hữu dụng?"

..... Lại té.

"Cây nhỏ?"

..... Tiếp tục té.

Giăng co rất nhiều lần, cho đến khi gọi tên "Tiểu Trọng Suốt" này, Quý Ngữ Hàm mới yên ổn mà ngồi ở trên ghế, không ngoài ý muốn.

Gạt lệ, đại gia ở đỉnh đầu này rốt cục chọn tên rất hay.

"Tiểu Trọng Suốt, cái đó..... Ta có thể đem người hái xuống không?"

Không có "Người" trả lời, đám người Quý Ngữ Hàm lại liên tiếp hỏi mấy vấn đề, thậm chí mắng nó mấy câu, nó cũng không có phản ứng.

"Đây là..... Ngủ rồi?" Quý Ngữ Hàm cảm thấy có chút sét đánh hỏi.

Sét thì sét, nhưng phỏng đoán này có khả năng rất lớn.

Phi Phi vươn tay, "Thừa dịp nó ngủ, đem nó lấy xuống."

"Đừng lộn xộn, " Đoan Mộc Ly ngăn hẳn lại, "Người tới đây."

Phi Phi vừa mới bắt đầu không hiểu ý tứ của hắn, nhưng chò đứng ở nơi cách rất gần Quý Ngữ Hàm, sắc mặt hắn biến đổi.

"Thế nào?"

Quý Ngữ Hàm khàn trương, hu hu, cuộc sống thật trở trêu.....

"Nội lực rất thâm hậu, chẳng qua cách hơi xa một chút nên hoàn toàn không cảm giác được."

Mặc Kỳ Thụy cũng đã đứng tới, sau gạt đầu, "So nội lực của Đoan Mộc Ly còn thâm hậu hơn."

Ách.....

Ở trong mắt nàng, nội lực còn cao hơn Đoan Mộc Ly thì không phải là người.....

Bất quá trên đỉnh đầu vốn là cũng không phải là người, gạt lệ.

"Cho nên nó cũng muốn nương nhờ trên đầu ta?" Quý Ngữ Hàm lệ chảy thành hàng hỏi.

Mặc dù Tiểu Trọng Suốt nhìn rất đẹp, mang nó tựa như trang sức, nhưng nàng muốn cây nhỏ trước kia.....

Hu hu, "Bây giờ đem ta nấu thì cũng không thể nấu được Tiên Hạc quả ?" Quý Ngữ Hàm như đưa đám.

Đoan Mộc Ly ôm nàng trấn an, "Ta thấy Tiểu Trọng Suốt cũng không đơn giản."

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ấn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Không phải họa sẽ là phúc

"Bây giờ nàng đã té liền đau, giống người bình thường."

"Thử một lần chẳng phải sẽ biết sao."

Phi Phi chỉ chỉ cái bàn, "Đánh một quyền xem có thể đánh nát nó không?"

Quý Ngữ Hàm không có lòng tin, bắt quá vẫn hoạt động cổ tay một chút, một quyền đánh thẳng xuống.

Bởi vì sợ đau, một quyền này không dùng bao nhiêu khí lực, kết quả là.....

Không có phản ứng.

Híc híc..... sức mạnh thần kỳ của nàng không có.

"Đến chỗ ta, thí nghiệm ngươi còn có thể kháng độc hay không." Mặc Kỳ Thụy lạnh buốt mà nói.

"Ừ."

Tất cả mọi người đi theo hần ra phía ngoài, lúc đến cửa, một trận gió thổi tới, mang đến cát bụi dày đặc.

Chờ gió ngừng ——

"Khụ, khụ, Không Không, nơi này của ngươi sao bẩn như vậy!" Phi Phi vỗ mạnh bụi trên người.

"Ta cũng đâu có làm gì chứ."

Không Không cũng đầy bụi đất, lại quay đầu nhìn, hần nổi giận.

Giống như bão cát đến từ sa mạc, Mặc Kỳ Thụy đại khái dùng nội lực đem cát bụi ngăn cách bên ngoài, hiện tại vẫn mặc một thân trường bào màu bạc sạch sẽ, một tượng băng khác thật đẹp.

Về phần Đoan Mộc Ly..... Người ta chẳng những ngăn cách cát bụi, hoàn hảo mà che chở cho Quý Ngữ Hàm, mỹ nhân trong lòng.

Sao bọn họ lại không nghĩ đến nên dùng nội lực?

Đang trầm hồi hện ở trong lòng, ánh mắt Không Không nhìn thẳng, kinh ngạc đến ngậy người mà chỉ vào phía sau bọn họ.

Là cái gì?

Hu hu, chẳng lẽ có quái thú?

Mới từ trong ngực Đoan Mộc Ly ngẩng đầu lên Quý Ngữ Hàm xoay người nhìn sang.

Đầu tiên nhìn, nàng không có cảm thấy có gì đó không đúng, đó là gian phòng kia mà.

Không đúng, không đúng, giống như trở nên trống trải ?

Phải.... A, không có cái bàn!

Quý Ngữ Hàm sững sốt, "Cái bàn đâu? Sao giống như có ma thuật vậy..... "

Câu nói mới vừa hỏi ra, nàng đột nhiên phản ứng kịp, cúi đầu xem cây nhỏ có bị "Cát bụi" hoàn toàn thổi bay.

Không phải cát bụi, đây rõ ràng là vụn gỗ, không đúng, bụi gỗ.....

Tầm mắt di chuyển từ tay mình đến nơi trống trải giữa gian phòng di động qua lại, Quý Ngữ Hàm khần trương.

"Cái đó..... Hình như là ta một quyền đem cái bàn đánh cho thành bột ? Không thể nào....."

"Có thể."

Đoan Mộc Ly vừa nói vừa đi tới cái ghế bên cạnh, nhìn một quyền như rất nhẹ đánh xuống, lại dùng tay quạt một cái.

Hô, một trận bụi gỗ bay lên, Đoan Mộc Ly cười nhìn lại Quý Ngữ Hàm.

"Chỉ cần công lực đủ là có thể."

"....." ? ? ?

Đây là nói hiện tại nàng có nội lực rất mạnh?

Mọi người trong nháy mắt liền chấn phấn, rồi tâm tình lại buồn bực, chạy như điên đi đến gian phòng của Mặc Kỳ Thụy thử độc.

Mặc dù chỉ là ở tạm thời, trong phòng bạn khối băng có một kệ rất đặc biệt để đặt độc dược vô cùng quái lạ, lần lượt theo thí nghiệm, Quý Ngữ Hàm một chút dấu hiệu trúng độc cũng không có.

Rất thận trọng mà lấy ra bình độc dược bên người đưa tới, tay phải của Mặc Kỳ Thụy đã chuẩn bị tốt giải dược, bất cứ lúc nào cũng có thể chuẩn bị cứu người.

Nhìn bộ dáng hần như bày trận địa sẵn sàng đón quân địch, độc lần này hiển nhiên không phải là độc tính bình thường.

Nhìn Quý Ngữ Hàm ngửa đầu uống cạn một chai độc dược, mọi người nín thở, chờ phản ứng của nàng.

Nửa canh giờ đã qua ——

"Cảm giác gì?"

"....." Quý Ngữ Hàm vô tội nhìn bọn họ, "Thuốc uống nhiều cũng sẽ rất no."

"....." Mọi người ngã xuống đất.

Nhưng bọn họ lập tức liền lại chấn phấn, "Thật không sợ độc!"

Ha ha ha..... Đúng vậy a!

Quý Ngữ Hàm đang muốn cùng mọi người vỗ tay ăn mừng một cái đây, liền phát hiện.....

Ách, bệnh cũ ghen tỵ của bọn Phi Phi lặp lại.

"Đừng để ý tới bọn họ." Đoàn Mộc Ly cười đập bay mấy con thỏ mắt đỏ, ôm lấy Quý Ngữ Hàm.

"Tiểu Quả Quả, ta thật sự không cần lo lắng cho nàng, bất kể chuyện gì đến với nàng đều là chuyện tốt."

"Nhưng ngươi muốn Tiên Hạc quả a..... Ai yêu!"

Hu hu, lại tới, vừa thiếu chút nữa đã té.

Tiểu Trọng Suốt trên đầu tỉnh?

Quý Ngữ Hàm buồn bực, "Ta thích làm cao thủ, nhưng ngươi hiện tại càng cần Tiên Hạc quả!"

Hu hu, không thể không làm cho người ta nói thật.....

Lờ mờ, Quý Ngữ Hàm giống như nghe được "Hừ" một tiếng.

Sau đó, cả người nàng đột nhiên bị kéo đến trước gương đồng.

Ở trong ánh mắt kinh ngạc đến ngây người của mọi người, Tiểu Trọng Suốt lấy một tốc độ kỳ dị, biến thành gốc cây nhỏ trong suốt sau đó nở hoa kết quả.

Sau đó một quả hồng hồng liền rơi xuống.....

Tiếp được, Quý Ngữ Hàm nhìn quả này rất quen mắt giống như quả quất nhỏ.

Đây là nằm mơ..... Nói không chừng chuyện phát sinh hôm nay đều là ảo giác.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ấn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Người có thể ước gì được nấy sao?

Kết quả xong, cây nhỏ lại rút về, biến trở về bộ dáng cây nhỏ không có biến hóa.

"Không Không..... Phật Đà Thánh quả là ở đâu ra?"

Sao cảm giác giống như ma thuật.....

Không Không cùng mọi người đều mờ mịt, "Chỉ biết nó là thánh vật, trước kia có người nói nó là Phật tổ lưu lại, nhưng ngay cả mấy vị tổ sư đều chết, sẽ thấy không ai tin tưởng thuyết pháp này."

Tất cả mọi người cảm thấy..... Hiện tại thuyết pháp này giống như có thể tin.

"Sẽ là Tiên Hạc quả thật sao....."

Quý Ngừ Hàm khẩn trương, "Ta có chút không tin nó sẽ thần kỳ như vậy, ai yêu ~"

Huhu, sao nàng cứ té mãi vậy !

"Đừng nói xấu nó, xem ra tính khí của nó cũng không nhỏ."

Đoan Mộc Ly bật cười cầm lấy thứ quả trong tay nàng, cắn một cái.

"A....." Quý Ngừ Hàm nóng nảy, "Người cứ ăn như thế, có thể có độc a."

Đoan Mộc Ly cười trấn an nàng, "Nó muốn giết ta, có phương pháp trực tiếp hơn."

"..... Cũng đúng a." Quý Ngừ Hàm yên tâm.

Rất nhanh mà ăn xong một quả, ở tại chỗ đứng một lát, về mặt Đoan Mộc Ly đột nhiên nghiêm túc, khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu vận công.

"Đừng khẩn trương, hấn đang chữa thương."

Mặc Kỳ Thụy lạnh buốt mà mở miệng, "Xem ra kia đúng là Tiên Hạc quả."

A..... thần kỳ như vậy?

Quý Ngừ Hàm xoa mắt, "Có thể cho thêm ta mấy quả không?"

Không có phản ứng.

Chần chờ một chút, Quý Ngừ Hàm hiểu nên cùng nó nói chuyện như thế nào, "Nếu không cho ta, người chính là cây nhỏ không có tác dụng."

..... Phép khích tướng quả nhiên có tác dụng a.

Biến hóa nhanh chóng giống như lần trước, hơn nữa lúc này là biến thành cây nhỏ ra trái thật mật mội, nhánh cây run lên run lên, trước mặt Quý Ngừ Hàm xuất hiện một đồng Tiên Hạc quả.

Ách.....

Trước kia cảm thấy Tiên Hạc quả trên quý vô cùng hiện tại sao thật giống như quả táo, cân kí để bán vậy ?

Kinh ngạc đến ngây người, kinh ngạc đến ngây người, như thế này thật là chuyện quá tốt, ngàn vạn lần không thể do dự.

Bọn Phi Phi cũng lập tức nhặt lên một Tiên Hạc quả, lang thôn hổ yết mà ăn vào.

Tiểu Trọng Suốt này,

tính khí thoát nhìn không tốt, nói không chừng một lát nữa sẽ đổi ý.

Ăn xong, mấy nam nhân đều khoanh chân vận công, trong lúc nhất thời không ai nói chuyện cùng Quý Ngừ Hàm.

Quý Ngừ Hàm vẫn còn đang trong khiếp sợ.

Chẳng lẽ Tiểu Trọng Suốt thần kỳ đến mức có thể ước gì được nấy?

Thử dò xét, nàng mở miệng yêu cầu, "Cho tô mì thịt bò đi."

Piu~

Lần này nàng không có ngã xuống, mà là cảm giác đầu bị đập một cái.

Hu hu..... Đây không phải chỉ là thí nghiệm sao..... Coi như nó rất thần kì, cũng không thể không bình dị gần gũi như vậy.

Quý Ngừ Hàm bắt đầu thư cùng nó kết giao, "Ngươi biết nói không?"

Nàng cảm giác trước kia nghe được một tiếng "Hừ" mơ hồ, hẳn không phải là ảo giác.

Không ai trả lời nàng, ngược lại đầu lại bị đập một cái.

Gạt lệ, "Xem thái độ của ngươi kia, không phải ngươi nên xem ta làm chủ nhân sao....."

Cho nên lần này không có đồ gì đập nàng, Tiểu Trọng Suốt một chút phản ứng cũng không có.

"Lại ngủ rồi?" Quý Ngừ Hàm hết sức ngạc nhiên, "Thật ra thì ta là chủ nhân ngươi?"

Khẽ cắn răng, nàng bổ sung một câu, "Nếu như đúng, ngươi liền đập ta một cái đi."

"Loảng xoảng" Một cái, đầu bị đập rất không khách khí.

Thật sự đúng?

Quý Ngừ Hàm vừa mừng vừa sợ lại..... Muốn khóc.

"Có phải văn hóa khác biệt, nên ý nghĩa ‘ chủ nhân ’ không giống nhau hay không..... Ngay cả chủ nhân ngươi cũng đập như vậy, nếu là người ngoài thì làm sao bây giờ?"

"Vèo" một cái, đao trên tường treo để trang trí bay đến trước mặt nàng.

Quý Ngừ Hàm gạt lệ, thì ra là thích bạo lực.....

Bất quá coi như là thích bạo lực, chịu gọi nàng một tiếng chủ nhân, cũng nên nghe lời của nàng chứ.....

Hắc hắc hắc, thật ra thì hiện tại Đoàn Mộc Ly đã ăn Tiên Hạc quả, nàng lại biến thành cao thủ, cho dù "Thuộc hạ" này không nghe lời, nàng cũng là nhất được món hồi lớn!

Ha ha ha.....

Quý Ngừ Hàm đang không tiếng động mà ngửa mặt lên trời cười dài, trước mắt đột nhiên tối đen một mảnh.

Nháy mắt mấy cái, nàng phát hiện Phi Phi cùng Không Không mặt tràn đầy ánh sáng.

Hai người bọn họ cũng không bị thương, cho nên ăn xong Tiên Hạc quả, sau đó vận công hấp thu cũng mau, không cần phí nhiều thời gian như vậy.

Bây giờ hai người bọn họ mặt đang cười nhìn..... Tiểu Trọng Suốt trên đầu nàng.

"Tiểu Trọng Suốt, hình dáng ngươi thật xinh đẹp ~"

"Tiểu Trọng Suốt, không bằng ngươi đi theo ta đi ~" hai người đồng thời mở miệng.

Sét đánh, nghe thế nào cũng đều giống như đang đùa giỡn phụ nữ hoàng vậy.....

Bất quá Quý Ngừ Hàm không có mở miệng ngăn cản.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ăn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Thuộc hạ phách lối

Tiểu Trọng Suốt này rất nóng này a.....

Nếu có thể đem vị đại gia này mời đi, nàng cao hứng còn không kịp.

Đang suy nghĩ, đầu lại bị hung hăng gõ một cái.

Hu hu..... Suy nghĩ một chút cũng không được, nằng là chủ nhân của nó có phải quá bị kịch không!

"Phi Phi, người đánh ta thử đi."

"Sao vậy?"

"Ta muốn biết nó có thể bảo vệ ta không." Quý Ngừ Hàm chỉ chỉ đỉnh đầu.

Nhìn thử sang Đoan Mộc Ly vẫn còn đang vận công, nhất thời nửa khắc cũng không có thể di động, Phi Phi lắc lư cổ tay.

"Hắc hắc, cục than nhỏ, ta muốn đánh người đã lâu rồi!"

"..... Ta bảo người đánh, không phải là đánh đau thật."

Không cần hoạt động gân cốt thời gian dài như vậy chứ.....

"Hắc hắc, khó có được cơ hội!"

Phi Phi chọt vung lên quả đấm, sau đó.....

"Ba" đánh thật nhẹ một cái, "Thú vị thú vị, nhìn dáng vẻ của người cũng không đáng đánh."

Không Không mạng về mặt cao tăng đắc đạo xa cách, vạch trần hân, "Rõ ràng là không nỡ đánh."

"..... Ngốc!" Phi Phi đá văng hân.

Khụ, khụ, giả bộ không nghe thấy đi.

Quý Ngừ Hàm nói sang chuyện khác, "Tiểu Trọng Suốt có phản ứng gì không?"

"Không có."

"..... Một chút cũng đều không có ý muốn bảo hộ chủ nhân, tại sao lại muốn gọi ta là chủ nhân a....." Hic hic.

"Phi Phi ra tay quá nhẹ, có thể là không có uy hiếp, không bằng để ta." Không Không nhao nhao muốn thử.

"..... Người cùng ta có thù oán sao?"

"Không có, " Không Không rất "Siêu thoát" mà nhìn xa, "Bất quá ta ghen tỵ với vận khí tốt của người."

"....." Hu hu.

Không Không xuống tay cũng không quá nặng, bất quá cũng thật sự đánh Quý Ngừ Hàm một cái.

Kết quả..... Tiểu Trọng Suốt không có phản ứng.

"Ai..... Chờ một chút, nó động!"

Thì ra là đứa nhỏ này phản ứng chậm..... Phi Phi cùng Không Không đồng thời nghĩ ở trong lòng.

Bất quá lời này bọn họ sẽ không ngu nói thẳng ra, đây chính là thần vật, thật dễ dụ.

Động tác không lưu loát, thoát nhìn giống như vận vẹo lắc lư từ trên đầu Quý Ngừ Hàm di chuyển xuống.

Lảo đảo mà dừng ở trước mặt "Chủ nhân" nó, đang lúc Quý Ngừ Hàm nghi ngờ nó muốn gì, chỉ thấy hai nhánh chồi một trái một phải rất có quy luật mà khép lại, tách ra, khép lại, tách ra, tái diễn động tác như thế.

Quý Ngừ Hàm mặt đen lại, "Sao ta lại cảm thấy..... Nó đang vỗ tay?"

Phi Phi cùng Không Không nghiêng cứu, cùng nhau cười thật to, "Không sai, là đang vỗ tay!"

Thấy được người khác xem hiểu, Tiểu Trọng Suốt hiển nhiên rất hưng phấn, lại nhanh chóng vỗ tay mấy cái.

Sau đó..... Nó thật hưng phấn quá..., trên không trung lung lay hai cái, pia~ ngã xuống đất.

Ách.....

Đây là..... Cười đến té ?

Dĩ nhiên cũng có thể là vỗ tay quá mệt mỏi, ngủ thiếp đi.....

Quý Ngừ Hàm ngồi xồm xuống, "Tiểu Trọng Suốt?"

Không ai để ý nàng, cho dù nàng đem nó nhặt lên lắc lắc, Tiểu Trọng Suốt cũng không có phản ứng.

"Cơ hội tốt!"

Ánh mắt Quý Ngừ Hàm sáng lên, "Ta muốn đem nó ném ra ngoài!"

Phi Phi ngăn cản, "Cục than nhỏ, đây chính là thần vật! Ngươi không muốn liền cho ta."

"..... Ngươi muốn một thuộc hạ khi đang có người khi dễ ngươi thì vui vẻ vỗ tay sao?"

Phi Phi im lặng nghiêng đầu, "Ném càng xa càng tốt."

Vì vậy Phi Phi thi triển khinh công, mang theo Tiểu Trọng Suốt ra cung, đem nó vứt xuống ngoại ô kinh thành.

Ha ha ha..... Được cứu rồi !

Hôm nay quả thật đúng là viên mãn!

Quý Ngừ Hàm có suy nghĩ này kéo dài đến buổi tối hôm đó.

Đoan Mộc Ly tắm ở cách vách, nàng liền nằm lý ở trên giường đọc sách.

Rõ ràng đang chìm trong tình yêu thoải mái, sao nàng lại cảm thấy có một luồng oán khí rất lớn?

Trong lòng cảm thấy không đúng, nàng vừa quay đầu ——

Hu hu, Tiểu Trọng Suốt trở lại!

Hiện tại không nên nói là Tiểu Trọng Suốt, phải nói là cục than nhỏ đi..... giống như lúc mọi người tức giận mặt đen lại

Quý Ngừ Hàm gạt lệ, "Cái đó..... Chúng ta phải nhiệt tình yêu thương hòa bình, lấy đức thu phục lòng người."

Cũng không biết là có nghe lời của nàng hay không, Tiểu Trọng Suốt không động võ.

Bắt quả núp ở trên giường Quý Ngừ Hàm đột nhiên liền bay, thẳng hướng cửa gỗ đụng mạnh vào.

A a a..... Quý Ngừ Hàm thét chói tai ở trong lòng.

"Ta sai rồi, ta sai rồi! Lần sau ta cũng không dám vứt bỏ ngươi nữa!"

Đáng tiếc không ai nghe nàng nhận sai a.....

Cửa gỗ trước mắt bị Tiểu Trọng Suốt mở rộng, chờ Quý Ngừ Hàm thuận lợi mà bay vào, cửa lại lập tức đóng lại.

Bên trong cửa ——

Trong màn hơi nước dày đặc, Quý Ngừ Hàm khóc không ra nước mắt, ngồi ở thùng nước tắm cùng lão công đẹp trai nhà nàng..... Hơn nữa không có mặc y phục, lão công rất khiến cho người ta phun máu mũi đang chơi trò trốn tìm cùng nàng.

Đoan Mộc Ly cười xấu xa mà ôm lấy nàng, "Tiểu Quả Quả, mới vừa rồi ta nói cùng nhau tắm, nàng không phải là không chịu tới đây sao?"

"..... Ta bị ném tới đây..... Ngộ....."

Nguyên nhân thật ra không quan trọng, nếu người đã tới, đương nhiên là trốn không thoát số mạng bị ăn sạch hoàn toàn.....

Trước khi gục ngã, Quý Ngừ Hàm bị phần rơi lệ, thù đoạn trả thù này quá âm hiểm a a a!

Nàng một chút cũng không muốn làm chủ nhân, một chút cũng không muốn thuộc hạ này!

Sáng sớm ngày thứ hai, Quý Ngừ Hàm bức dọc cực lớn mà ngồi ở trước bàn đặt bữa ăn sáng.

Về phần nguyên nhân.....

Tiểu Trọng Suốt đang nằm ở trên bàn đối diện nàng, "Cô lỗ cô lỗ" mà uống cháo.

Rõ ràng là thực vật, tại sao phải ăn cháo.....

Cũng không nhìn thấy miệng nó ở đâu mà, chẳng qua là cảm giác nó nằm ở bên chén, cháo trong chén lại càng ngày càng ít.

Quên đi, uống thì uống, điều nàng quan tâm không phải là cái này, mà là.....

"Người không phải trả thù xong rồi rồi đi sao?"

Tại sao sáng nay thức dậy phát hiện nó vẫn còn ở đây.....

Khóc, không chỉ còn ở, sáng sớm hôm nay nàng còn bị nó đánh tỉnh, sau đó nàng đoán nửa ngày, mới hiểu được.....

Trong suốt đại gia đói bụng, muốn ăn cơm.....

"Cô lỗ cô lỗ" uống cháo.

Quý Ngừ Hàm bị phẫn, "Ta bị bỏ rơi, bị ngược đãi! Cách làm của ta không có nhân đạo, người cũng tức giận mà trả thù, sau đó cách xa ta đi, không bao giờ... trở lại nữa!"

Hu hu, tận tình mà vứt bỏ nàng đi.....

"Cô lỗ cô lỗ" tiếp tục uống cháo.

Sao bình tĩnh như vậy?

Quý Ngừ Hàm gạt lệ, vô lực cúi đầu "Người nói đi, ta làm sao mới có thể khiến cho người không nhận ta làm chủ nhân?"

Lần này thanh âm "Cô lỗ cô lỗ" rốt cục ngừng, Quý Ngừ Hàm vui mừng ngẩng đầu, thấy

Một chén đã trống không đặt ở trước mặt nàng.

Khóe miệng co quắp mấy cái, "Người còn muốn ăn?"

Nhiều thế cũng ăn hết, chén này cũng có thể đem nó đặt vào.

Trong Suốt Đại Gia đối diện không có để ý tới nàng, nằm lười biếng, hai nhánh chồi nhỏ cũng dính vào trên bàn.

Ánh sáng chột lóe, Quý Ngừ Hàm có chủ ý, "Ta không cho người ăn! Cho dù người thừa nhận ta làm chủ nhân, ta cũng bỏ đói người!"

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ấn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Vĩnh viễn trung thành

Hắc hắc, nó tham ăn như vậy, lúc này sẽ không muốn chủ nhân như nàng nữa nhỉ?

Tiểu Trọng Suốt trên bàn.....

Từ từ ở trên bàn chống hai nhánh chồi nhỏ lên, từ trạng thái nằm đối thành đứng..... Coi như là đứng đi, sau đó.....

"Phanh" một tiếng tiếng va chạm, nó đụng vào trên mặt Quý Ngừ Hàm, sau lại lười biếng trở về trên bàn nằm.

"....." Quả Quả bị đụng đến mức sao bay đầy trời, lệ rơi đầy mặt.

"Ăn, người muốn ăn cái gì ta cũng cho người ăn, ăn bao nhiêu cũng được....." Hu hu.

Đối với Tiểu Trọng Suốt mà nói, những lời quan trọng nhất định là "Ăn bao nhiêu cũng được".

Bởi vì trong thời gian gần một canh giờ kế tiếp, Quý Ngừ Hàm liền trợn mắt há mồm nhìn nó chậm rãi ăn cháo một chén rồi lại một chén.

Trước đây nàng đều chờ Đoan Mộc Ly trở lại cùng nhau dùng điểm tâm sáng, hôm nay bởi vì Trọng Suốt Đại Gia mãnh liệt yêu cầu.....khóc, nhưng thật ra là dung vũ lực uy hiếp, mới ăn cơm sớm như vậy.

Nhưng nàng cho người đưa tới là điểm tâm cho hai người ăn, hiện tại tất cả cháo cũng bị Tiểu Trọng Suốt, cây nho nhỏ uống cạn sạch.....

Mà trước mặt nàng hiện tại để một chén không, đại gia giống như muốn còn uống.....

"Cái đó, ngươi không ăn thứ khác sao?"

Chén không bay tới, treo ở trước mặt nàng, giống như tùy thời điểm đều có thể đập đến trên mặt nàng.

"..... Ta sẽ kêu người đưa tới."

Quý Ngừ Hàm gạt lệ, "Ngươi xác định ngươi thật lấy ta làm chủ nhân sao?"

Không ai để ý đến nàng.

Nàng hoài nghi..... Tiểu Trọng Suốt có thể là sức ăn quá lớn, cảm thấy chọn những người khác làm chủ nhân cũng nuôi không nổi nó đi.....

Cho đến lúc Đoan Mộc Ly hạ triều, Tiểu Trọng Suốt mới rốt cục ăn xong, yếu đuối nằm úp ở trên bàn, nhìn vừa lạnh lợi vừa đáng yêu.

Nhưng đây đều là biểu hiện giả dối!

Nghe Quý Ngừ Hàm kể chuyện buổi sáng xong, Đoan Mộc Ly như có chút suy nghĩ, "Quả Quả, nàng đi ra ngoài trước, ta cùng nó nói chuyện một chút."

"....." Nói chuyện sao.....

Có nói hay không là một chuyện, tên tiểu tử này trừ việc sai khiến "Chủ nhân" như nàng, căn bản cũng không để ý người khác.

Trên thực tế..... Có rất ít chuyện Đoan Mộc Ly không làm được.

Chờ Quý Ngừ Hàm vừa ra khỏi cửa, hần bình tĩnh mà mở miệng hỏi, "Ngươi là giống cái?"

Tiểu Trọng Suốt trên bàn yếu đuối trong nháy mắt liền phấn chấn, từ trên bàn đứng lên, một nhánh cây vung lên, chén không bên cạnh liền đập về hướng Đoan Mộc Ly.

Đoan Mộc Ly tiếp được chén không, đúng như hần đoán, trên đó không có nội lực gì.

Hần cười cười, "Xem ra là giống đực."

Nó đối với những lời này hiển nhiên là tương đối hài lòng, không phản bác, cũng không nổi giận, Tiểu Trọng Suốt lại mềm mại nằm úp xuống lại trên bàn.

"Ngươi sẽ luôn luôn ở bên Quả Quả?"

Không ai để ý tới hần.

Đoan Mộc Ly cũng không tức giận, chỉ cười cười, xốc nó lên, giọng nói ôn hòa mà mở miệng, "Ngươi bị thương? Có tin ta hiện tại có thể trực tiếp bóp chết ngươi hay không?"

Tiểu Trọng Suốt bị hần xách ở trong tay hiển nhiên rất giận, đã từ trong suốt biến thành màu đen, nhưng hai mảnh chồi nhỏ lắc lắc, cũng không có xuất ra khí lực tránh tay Đoan Mộc Ly.

Nội lực cao thâm lúc biến mất, xem ra Đoan Mộc Ly đoán rất đúng, nó thật sự là bị thương, trạng thái không ổn định.

Một người một cây giăng co nửa ngày, Tiểu Trọng Suốt thua, bắt đắc dĩ giờ lên hai mảnh chồi non, làm ra động tác gật đầu.

Bất quá nhìn ra được, oán khí của nó rất lớn.....

Đoan Mộc Ly cười cười, "Đã như vậy, ta không có yêu cầu khác, cười giỡn ngươi có thể tùy tiện, nhưng không thể tổn thương Quả Quả, cho dù là hại nàng rút một cọng tóc cũng không được."

Lần này không có tranh chấp, Tiểu Trọng Suốt sáng khoái gật đầu.

Cười, đem Tiểu Trọng Suốt thả lại trên bàn, Đoan Mộc Ly chậm rãi nói, "Ngươi đáp ứng dĩ nhiên cũng có thể đổi ý, dù sao chỉ là một cái cây mà thôi,

không cần giữ chữ tín."

Tiểu Trọng Suốt trở nên đen kịt, trên đầu giống như cũng toát ra khói xanh.

Muốn bội tín, không phải tự hạ mình, không khác gì cây bình thường sao?

Dù là thần vật..... Ai, gặp phải phúc hắc, liền nhận thua đi.

Có Tiên Hạc quả nhiều thành đồng, vốn là một đồng phiến toái hiện tại giống như cũng giải quyết xong, hoàng thúc của Đoan Mộc Ly cũng đã nhận tội, nên giải thích, cũng cùng bọn Trương đại hiệp giải thích rõ ràng.

Duy nhất còn lại chính là chuyện Tề Mị nhi bị bắt đi còn chưa có tin tức.

Không đúng, nên nói có hai chuyện.

Chuyện thứ hai, là mới xảy ra hai ngày nay.

Bởi vì Phó bảo chủ của giang hồ đệ nhất tổ chức sát thủ Khiếu Thiên bảo hành vi quỷ dị, giá trị con người Quý Ngữ Hàm từ hai lượng bạc biến thành hai trăm vạn lượng.

Đây không phải là con số nhỏ, một số lượng bạc cũng không có mấy đầu người trị giá lớn như vậy.

Cho nên..... Nàng bị đuổi giết.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ẩn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Nam nhân là tiểu tam

Đột nhiên biến thành cao thủ, Quý Ngữ Hàm vốn rất muốn cùng người khác so chiêu, cho nên vừa mới bắt đầu bị đuổi giết cũng không cảm thấy choáng lẫm.

Nhưng sự thật....

Ở trong hoàng cung đang mang theo tiểu Dật tán bộ, đi tới nửa đường, một Người áo đen che mặt từ trên trời giáng xuống.

Ai..... Lại tới.

Quý Ngữ Hàm đã có thể đoán được bị kịch phát triển sau đó, cho nên khẽ vận nội lực mà đánh ra một chưởng.

"Vèo" một tiếng, Tiểu Trọng Suốt trên đầu bay xuống tới, Người áo đen che mặt tránh công kích của nàng.

Thấy nàng một chưởng này đánh hụt, nó vô cùng hưng phấn mà bắt đầu vỗ tay.

Roi lệ..... Có thuộc hạ như vậy sao?

Ngăn cản chủ nhân công kích người khác, sau đó còn nhiệt liệt ăn mừng...

Hon nữa.....

Trước mắt đột nhiên có một vật trong suốt nhỏ bé kỳ quái, người bị mặt vốn là nhìn đến ngu người.

Nhưng mà hần lập tức hoàn hồn, thân thể nhảy một cái lên, công kích về hướng Quý Ngữ Hàm.

Pia~

Tiểu Trọng Suốt đang vỗ tay lắc múa một nhánh chồi, nhẹ nhõm lưu loát mà đem người bị mặt đánh ngã trên mặt đất.

Ai, nó ồn ào thì có ồn ào, nếu thật sự có người công kích nàng, nó sẽ xuất thủ giúp một tay.

Nên vào lúc này nàng còn có chút cảm giác làm chủ nhân..... Rơi lệ.

Bất quá có một điểm mấu chốt, chính là một chương nhất định phải đánh, nếu không Trong Suốt Đại Gia ít đi một lần cơ hội trèo cột nàng, sẽ.....
Tuyệt thực.

Không phải là bản thân nó tuyệt thực, mà là lúc ăn cơm ẩm ỉ thành một đồng, làm cho nàng tuyệt thực..... (T_T)

Bàn tay nhỏ bé của Tiểu Dật bắt lấy cánh tay nàng lắc lắc, "Thức ăn nương Nó giống như một đứa trẻ con tùy hứng mê chơi a."

"Đúng vậy....."

Cho nên nàng chỉ có thể gạt lệ, ngay cả tức giận cũng không xuất hiện

Ai, thật ra thì tiểu tử này cũng thật đáng yêu.

Tiểu Trong Suốt đang leng keng rầm rầm đánh người, Quý Ngừ Hàm liền đứng không đi, chờ nó chơi đã hãy nói.

"Cục than nhỏ, sát thủ lại tới?" Phi Phi đi ngang qua hỏi nàng.

"Đúng vậy."

Quý Ngừ Hàm buồn bã, "Chờ tìm được Tề Mị nhi, ta nhất định phải đi tìm Phó bảo chủ của Khiếu Thiên bảo.....

"Khiếu Thiên bảo?"

Vốn định đi tham gia náo nhiệt đánh người bịt mắt hai quyền, Phi Phi quay người lại, " Phó bảo chủ của Khiếu Thiên bảo thế nào?"

"Hắn thích làm mai mối....." Rơi lệ.

Quý Ngừ Hàm rất im lặng mà đem suy nghĩ của vị Phó bảo chủ đại nhân kỳ quái kia nói một lần.

"Tiểu tử kia cũng rất có mắt nhìn." Phi Phi nghe được gật đầu liên tục.

"..... Có ý gì?"

Sao có cảm giác không ổn vậy?

Phi Phi vỗ ngực một cái, " Bảo chủ của Khiếu Thiên bảo chính là ta."

"....." Quý Ngừ Hàm muốn hôn mê.

Náo loạn nửa ngày đều là người quen.....

"Chủ ý này của hắn không tệ."

Phi Phi trên dưới nhìn nàng, "Ta quả thật vẫn đang thiếu bảo chủ phụ nhân."

"..... Ta cũng đã thành thân."

"Không phải là còn chưa gả đó sao!"

"....."

Quý Ngừ Hàm còn chưa nói, tiểu Dật mở miệng trước, "Thức ăn nương, người nói tiểu tam (người thứ ba) chính là ý này?"

Quý Ngừ Hàm buồn bã, "Người nghe lên ta và phụ hoàng người nói chuyện....."

Nàng đang phở cập cho Đoan Mộc Ly từ ngữ hiện đại thông dụng, cũng không phải là dạy anh bạn nhỏ này những chuyện này.

"Con đi ngang qua, nếu không phụ hoàng làm sao để cho con nghe lên các người thăm thì."

Tiểu Dật vừa nói vừa mặt nghiêm túc nhìn Phi Phi, "Mất to, người muốn chia rẽ phụ hoàng cùng thức ăn nương của ta, ta muốn cùng người quyết đấu!"

Mất Phi Phi rất lớn, đây là tên mà tiểu Dật đặt cho hắn.....

Phi Phi khinh bỉ hắn, "Ta không đánh nhau với đứa con nít miệng còn hôi sữa."

"Hừ, võ công của ta đều là phụ hoàng một tay dạy dỗ, cho dù tuổi còn nhỏ, cũng đã có phần hơn ngươi!"

Ách.....

Sao Tiểu Dật lại bắt đầu khoác lác?

Quý Ngừ Hàm ở một bên mê mang, mặc dù võ công của hắn so bạn cùng lứa tuổi, cao không biết gấp bao nhiêu lần, nhưng vẫn là không có cách nào so sánh cùng Phi Phi.

Phi Phi không chịu nổi loại khiêu khích này, cả giận, "So thì so!"

Bỏ đi, coi như chơi cùng đứa con nít, chỉ cần đừng dùng toàn lực hợp lại là được.

Hai người đứng ở nơi đó giằng co, khí thế mườì phần, sau đó.....

"Hu hu....."

Tiểu Dật đột nhiên té ngồi trên mặt đất, dụi mắt, đáng thương mà "Khóc lớn", "Ta đã nói không đánh với ngươi, ngươi không nên đánh với ta! Ngươi khi dễ tiểu hài tử....."

"....." Khóe miệng Quý Ngừ Hàm co quắp hai cái.

Phi Phi mặt đen một nửa, cũng muốn co quắt luôn.

Xoay người, hắn thấy một đội cung nữ thái giám trong tay xách theo các loại đồ, đồng loạt lấy ánh mắt khi dễ nhìn hắn.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ẩn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Mĩ thiếu niên

Trước là bọn họ đứng lúc đi ngang qua, nhưng nghe được những lời này của tiểu Dật, cũng dừng bước, mãnh liệt tỷ thí với Phi Phi.

"..... Trời ơi, ngươi thật nham hiểm mà!" Phi Phi rốt cục cũng dùng tới từ ngữ Quý Ngừ Hàm dạy hắn.

"Oa....."

Tiểu Dật khóc đến náo loạn thêm, "Hắn mắng chửi ngươi ta..... Phụ hoàng nói không thể nói lời thô tục ở trước mặt tiểu hài tử!"

"....." Phi Phi đang hận không đem ánh mắt trừng trừng xuyên qua lưng nó cho hôn mê.

Hắc hắc hắc.....

Tiểu Dật nằm ở trong ngực Quý Ngừ Hàm, cười trộm.

Muốn cướp thức ăn nướng của nó? Không có cửa đâu!

Nghe nói là có hoàng tử nước láng giềng tới chơi, cho nên Đoan Mộc Ly trở lại cùng nàng ăn cơm trưa, lại rời đi.

Quý Ngừ Hàm một mình ở trong vườn hoa tản bộ, giúp tiêu hóa.

"Mị nhi!"

Theo tiếng hô vui mừng, một bóng đen từ trên trời giáng xuống.

Không đúng, nên nói là bay tới đây, trực tiếp ôm lấy nàng.

"Mị nhi!" Ôm lấy người của nàng, còn gọi một tiếng.

Ách.....

Đại nãi Quý Ngữ Hàm có chút không kịp thích ứng.

Người trước mắt mười bảy mười tám tuổi, đáng đáp rất là nhã nhặn tuấn tú.

Hơn nữa bởi vì hấn hai má hồng hồng, nếu không phải là hấn vóc dáng quá cao, nhìn mặt cùng lời nói là một tiểu Oa Nhi.

Đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là..... Mị nhi?

Hấn đang gọi ai?

"Khụ, khụ, người nhận lầm người." Quý Ngữ Hàm có ý đẩy hấn ra.

Thật may là Đoan Mộc Ly không ở nơi này, nếu không nàng lại phải mang thêm một tội danh.

Bất quá..... Nàng mặc dù nhất thời không đề phòng đã bị hấn ôm lấy, nhưng cũng nhìn ra được thiếu niên trước mặt võ công không kém.

Thiếu niên không buông tay, tay còn ôm chặt hơn nữa, "Mị nhi, ta biết là nàng, trước kia tại sao nàng không lộ diện? Ta còn tưởng rằng nàng đã hủy khuôn mặt."

"....." Không có biện pháp, Quý Ngữ Hàm không thể làm gì khác hơn là dùng chút nội lực, mạnh mẽ đẩy hấn ra.

"Người thật nhận lầm người, ta không phải là Mị nhi."

Giọng nói của nàng chính là rất bình thường, thứ nhất thiếu niên bộ giống như cố ý muốn ăn đậu hủ của nàng, thứ hai.....

Thiếu niên mặc dù tuổi không lớn lắm, nhưng khí chất cao quý trên mặt vẫn hết sức rõ ràng, hơn nữa nàng chưa từng thấy hấn, hấn cũng căn bản không biết nàng.....

Rất có thể chính là khách quý của nước láng giềng ?

Cho nên Quý Ngữ Hàm không muốn huyền não quá lớn, tránh thêm phiền toái cho Đoan Mộc Ly.

"Mị nhi, tại sao nàng không nhận ta?"

Mặt hồng hồng phồng lên, cái miệng nhỏ nhắn dẹt lại, thiếu niên giống như con nít, rất ủy khuất mà nhìn nàng.

"..... Bởi vì ta căn bản cũng không biết người."

Quý Ngữ Hàm đối với gương mặt như vậy thật sự là có chút không có sức chống cự, thật đáng yêu a!

"Nàng lặp lại lần nữa?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng đột nhiên đen lại, nét khả ái trẻ con trong nháy mắt tựa như hung thần ác sát, rống lên như muốn ăn thịt người.

Quý Ngữ Hàm bị chấn động co rụt về phía sau, rung mình một cái.

..... Đây là biến thân ? Quý Ngữ Hàm đột nhiên liền nhớ lại truyện cậu bé ba mắt đã xem khi còn bé.....

Vẫn là lão công nhà nàng tốt nhất, cho dù có biến thân thành sói đói, cũng rất tuấn tú, rất mê người.

"Cái đó, người nhìn kỹ một chút đi, ta thật sự không phải là Mị nhi, ta tên là Quý Ngữ Hàm, trong cung này mọi người đều biết ta."

Quý Ngữ Hàm kiên nhẫn giải thích, "Chúng ta không thể nào có dáng đáp như đức....."

Tiếng nói ngừng, bởi vì từ "Giống nhau như đức", Quý Ngữ Hàm mới vừa ý thức được có gì đó không đúng.

"Người nói Mị nhi họ gì?"

Mỉ thiếu niên biến thân ác sát, sắc mặt hung ác, "Nàng lại muốn gạt ta nói nàng mất trí nhớ? Nàng họ Tề ! Tề Mị nhi!"

"....." "Rắc rắc" một đạo Thiên Lô đánh xuống.

Thấy nàng không phản bác, tâm tình của nữ thiếu niên chuyển tốt, nét khả ái lại trở lại.

"Mị nhi, thì ra nàng xinh đẹp hơn so với trước kia, vậy tại sao phải gạt ta nói nàng bị hủy dung?"

"A..... Cái đó, ta nói giỡn với ngươi." Quý Ngừ Hàm cười khan trả lời.

"Nói giỡn mà gần một tháng, thấy ta lo lắng muốn chết cũng không nói lời nói thật!"

Thiếu niên có chút oán giận mà quở trách nàng một câu, nhưng mặt tràn đầy vui vẻ, cầm tay của nàng.

"Không phải là về nhà sao, tại sao không nói một tiếng liền chạy? Ta còn tưởng rằng nàng lại muốn bỏ rơi ta."

"A..... Hắc....."

Nhất thời không biết trả lời thế nào, Quý Ngừ Hàm chỉ có thể cười khan.

Gần một tháng?

Nàng muốn hôn mê.....

Mới vừa com nước xong tiểu Dật vốn là tìm nàng chơi, xa xa nhìn thấy một Đại ca ca nắm lấy tay của nàng, hết sức nghi ngờ đã chạy tới.

"Thức ăn nướng ——"

Quý Ngừ Hàm vội vàng đối với hần hần nháy mắt, ngăn cản tiểu Dật tiếp tục gọi như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ăn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Diệt nước Tề loan

Tiểu Dật mắt đều không nháy, tiếp tục chạy về phía trước, đến bên người Quý Ngừ Hàm cũng không có dừng lại, "Thức ăn nướng, thức ăn nướng....."

Vù vù, thức ăn nướng có phiền toái, đi tìm phụ hoàng!

Thiếu niên liếc mắt nhìn bóng lưng tiểu Dật, "Ta còn tưởng rằng hần đang gọi nàng."

"..... Tiểu hài tử, nói chuyện không rõ ràng lắm, thật ra thì hần là đang nói ‘ thức ăn’."

"Ngược lại thật đáng yêu, " Thiếu niên dặt tay của nàng nắm thật chắc, "Mị nhi, nàng cũng sinh cho ta đứa bé đi."

"....." Da đầu Quý Ngừ Hàm tê dại một trận, "A....."

Liếc mắt nhìn vẻ mặt mất tự nhiên của nàng, thiếu niên cau mày, "Nàng không tin ta, sợ ta không làm được chuyện đã hứa với nàng sao?"

"....."

Quý Ngừ Hàm khàn khàn, giống như đã nói đến trọng điểm?

Đoan Mộc Ly vẫn chưa tới đây..... Làm sao bây giờ, hiện tại lừa hần, sẽ không lộ tẩy chứ?

Do dự một chút, nàng tận lực dùng giọng làm nũng nói, "Vậy ngươi lặp lại lần nữa đã hứa với ta cái gì ~"

Từ lúc "Gặp lại" đến giờ mới thấy đáng vẻ nũng nịu của nàng, thiếu niên tâm tình rất tốt, "Không phải là giúp ngươi diệt Tề Loan quốc sao?"

"....." Mồ hôi lạnh trượt xuống vèo vèo.

Tề Loan quốc..... Nếu trí nhớ nàng không lầm thì nơi này chính là Tề Loan quốc?

Xem ra giả dạng làm Tề Mị nhi quả nhiên là đúng.

Bất quá là nàng ấy còn sống..... Vẫn có người giả mạo nàng ta?

Quý Ngừ Hàm cười khan hai tiếng, "Đúng vậy a, ngươi đừng quên là được, a....."

Thiếu niên nắm chặt tay của nàng, "Mới vừa nhìn thấy nàng ở nơi này, ta còn tưởng rằng nàng không quên được hai huynh đệ kia, tiếp tục trở lại."

"..... A, sao có thể a....." Quý Ngừ Hàm tiếp tục cười khan.

Mặt con nít vẫn béo mập khả như cũ ái, nhưng sát khí trong mắt thấy vô cùng âm trầm kinh khủng, "Thật sao? Bây giờ trong lòng nàng chỉ có một mình ta?"

"Dạ tướng quân." Giọng nói ôn hòa Đoan Mộc Ly đột nhiên vang lên.

Hu hu..... Tôi thật là kịp thời.

Quý Ngừ Hàm ở trong lòng gạt lệ, nàng thật là bị ấn tượng đầu tiên lừa mà, người trước mắt đáng đáp rất khả ái, nhưng cảm nhận lại là một người có lòng dạ độc ác a.

Thiếu niên quay đầu, thanh âm ôn hoà, "Dạ Cẩm ra mắt hoàng thượng."

Quý Ngừ Hàm cũng liền bận rộn tự thông báo "Thân phận", "Mị nhi ra mắt hoàng thượng."

"Ừ."

Nghe nàng nhận thân phận người khác, Đoan Mộc Ly thần sắc không có thay đổi gì, chỉ khẽ gật đầu một cái.

"Thì ra ngươi ở đây, hoàng huynh đang tìm ngươi."

Thật là bình tĩnh a..... Quý Ngừ Hàm bái phục.

Lấy cơ này, nàng hòa tước chuồn thẳng.

Mới vừa rồi Đoan Mộc Ly gọi hần là Dạ tướng quân? Quả nhiên không phải là thân phận bình thường.

Nhưng hần cùng Tề Mị nhi có quan hệ gì?

Trước đây từng nghe Đoan Mộc Ly nói qua, Tề Mị nhi và bọn họ từ nhỏ lớn lên cùng nhau, căn bản là chưa từng rời hoàng cung.

Hơn nữa..... Một tháng, không sai biệt lắm chính là thời gian Tề Mị nhi mất tích, kỳ quái a.....

Trong đầu chuyển ra một đồng lớn nghi vấn, nàng nên tìm hiểu thân phận bối cảnh của người này trước, Dạ Cẩm.

Hơn nửa canh giờ sau, các loại tin đồn cũng nghe được.

Thật ra thì đây chính là một tuổi thơ không hạnh phúc, thỉnh thoảng ngây thơ như thỏ trắng, thỉnh thoảng điên cuồng như mãnh sư, thỉnh thoảng lại biến thân thành nữ thiếu niên a.....

Cửu hoàng tử Dạ Cẩm của Dạ quốc, mới vừa lên làm tướng quân, bất quá chưa từng ra chiến trường, nghe nói tướng sĩ Dạ quốc không có mấy người tin phục hần.

Trước đó, mặc dù mọi người cũng biết cha hần là ai, nhưng bởi vì mẫu thân hần chỉ là một cung nữ bình thường, hoàng thượng cũng không có thừa nhận thân phận của hần, cuộc sống của hần thật không tốt.

Cho dù cũng là cuộc sống trong cung, nhưng hần nửa điểm cũng chưa từng hưởng thụ được đối xử như hoàng tử, ngay cả thái giám có chút địa vị cũng dám khi dễ hần.

Bất quá, đây đều là chuyện trước khi hần mười lăm tuổi.

Lần đó là ngày sinh nhật mười lăm tuổi của Dạ Cẩm, bọn thái giám đánh cuộc, thua thì chạy đến trước mặt Dạ Cẩm, không nói hai lời, đem mì trường thọ hần mới vừa nấu xong hất xuống đất.

Mà Dạ Cẩm luôn luôn bị bọn họ khi dễ không có gì phản ứng, biểu hiện như một con thỏ nhò.....

Hần cũng không nói hai lời, chẳng qua là hần đem người đi giết.....

Từ lúc đó, mặc dù về mặt hần thoát nhìn rất khả ái, rất trẻ con, cũng rất tốt dễ khi dễ, cũng không người nào dám chọc hần nữa, hơn nữa còn ngày ngày lo lắng hần hiện tại lớn mạnh, sẽ bắt đầu trả thù, đem bọn họ cũng từng người một giết chết.

Nhưng lo lắng không có phát sinh, cho đến thời điểm năm mới, tên thái giám trước kia ngày ngày mắng hần đã chết.

Sau là Nguyên tiêu, lại chết một người, chính là người cùng Dạ Cẩm có thù oán.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ẩn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Hình như có gian tình?

Sau đó là ngày sinh của Hoàng thái hậu, Mai quý phi sinh con, tết Đoan Ngọ.....

Tóm lại chỉ cần là ngày lễ ngày tết, hoặc là trong cung có chuyện vui, nhất định thì có một kẻ thù của Dạ Cẩm chết oan uổng.

Năm đó Dạ Cẩm địa vị thấp, người nào có thời điểm tức giận không có chỗ trút cũng muốn đi tìm hấn, có thể nghĩ được hiện tại nhiều người trong cung hoảng sợ.

Không ai trong lòng muốn có lễ tết, thậm chí cũng bắt đầu hy vọng trong cung cũng không có chuyện vui gì, tránh cho người phơi bày chính là mình.

Hết lần này tới lần khác trừ sinh nhật mười lăm tuổi của hấn, Dạ Cẩm không có nói rõ động cơ ra tay, cho dù tất cả mọi người biết người là hấn giết, cũng không tìm ra chứng cứ.

Chuyện này truyền tới tai hoàng đế Dạ quốc, lão hoàng thượng cảm thấy.....

Đứa con này của ông ta cũng không tệ lắm, giết người không chớp mắt, lúc này mới giống như một nam nhi.

Quý Ngừ Hàm lúc ấy nghe người ta nói đến câu này liền rơi lệ, đây là cha kiểu gì thế này.

Mặc kệ nói thế nào, hoàng thượng đối với Dạ Cẩm đã thay đổi cách nhìn, thừa nhận đứa con trai này, Dạ Cẩm cũng lắc mình một cái, trở thành Cửu hoàng tử.

Năm nay, hoàng thượng rất vui vẻ, còn phong cho hấn làm tướng quân.

Đây chính là toàn bộ tin tức Quý Ngừ Hàm hỏi thăm được.

Nàng cảm giác có chút không ổn.

Loại người có thể nhẫn nhịn trong thời gian dài, lúc bộc phát ra tay cực kỳ tàn nhẫn thật ra rất đáng sợ a.....

Trước đây bất kể hấn và Tề Mị nhi có quan hệ như thế nào, trước đây hấn có lòng tin mà nói có thể diệt Tề loạn quốc như vậy, nhất định không phải là tùy tiện nói chơi.

Chẳng lẽ đã sớm chuẩn bị chu đáo?

Bởi vì bản thân có võ công, nàng phát hiện có người luôn luôn ở sau lưng theo dõi nàng.

Chắc là người của Dạ Cẩm.....

Nếu không trong cung cũng sẽ không có người nào dám theo dõi nàng.

Sợ bại lộ thân phận, không có cách nào trở về tẩm cung, lại sợ đụng phải người khác cùng nàng thỉnh an, Quý Ngừ Hàm không thể làm gì khác hơn là rẽ đường nhỏ đi tìm Đoan Mộc Hồng.

Nàng bây giờ là giả mạo thân phận Tề Mị nhi, đi tìm vị hôn phu trước của “Minh”, thoát nhìn chính là quá hợp lý.

Đoan Mộc Hồng ở cung điện không ai canh giữ, cũng giống như trước kia, đại môn đóng chặt.

Mấy lần đều gõ cửa cũng không có ai để ý, Quý Ngừ Hàm định trực tiếp đẩy cửa đi vào.

Có chút ngoài ý muốn, trong sân trống rỗng, Đoan Mộc Hồng không có đứng ở đằng kia ngăn người.

Xoay người muốn vào nhà đi tìm, Quý Ngừ Hàm bước chân cứng đờ.

Giống như có thanh âm nữ nhân nói chuyện ?

Ách..... Không phải nói tòa cung điện này luôn luôn không cho người ngoài tới sao?

Quý Ngừ Hàm hối hận không có gõ cửa liền tiến vào.

Rón rén, nàng định rời đi.

"Chi nha" một tiếng, cửa phía sau nàng mở ra, "Ngừ Hàm."

"A, người ở đây." Quý Ngừ Hàm không có biện pháp, đành xoay người lại, cười cùng hần chào hỏi.

Tầm mắt đối diện với khuôn mặt Đoan Mộc Hồng, Quý Ngừ Hàm ngây ngẩn cả người.

Chính là vẻ mặt mê người có chút yêu khí, nhưng bây giờ cả người hần nhiều tia..... hơi thở Mùa xuân?

Quý Ngừ Hàm lúng túng sờ sờ lỗ mũi, giống như quấy rầy đến chuyện không nên quấy rầy?

"Khụ, khụ, cái đó, ta đi trước....."

"Đi vào ngồi đi." Đoan Mộc Hồng ngắt lời nàng, khách khí mà gọi.

Đi vào?

Không sợ nàng nhìn thấy vị tiểu thư bên trong sao?

Quý Ngừ Hàm không thể làm gì khác hơn là giả bộ ngu, còn nữa không chừng nàng suy nghĩ nhiều, có lẽ vị tiểu thư trong nhà chẳng qua là cung nữ hoặc là người nào truyền tin tức cho hần.

Về phần về mặt hần..... Cái đó, không nên nghiên cứu kỹ.

Vào gian phòng, không có dấu hiệu có những người khác ở đây, ngay cả trên bàn trà đều chỉ có một chén, giống như là căn bản cũng không có khách nhân từng đến.

Cảnh tượng như vậy trong nháy mắt lại đẩy ngã kết luận trước của nàng.

Cái này..... Xem ra vẫn là có vấn đề a.

Quý Ngừ Hàm không hỏi nhiều, bất quá trong lòng có chút thất vọng.

Nàng còn tưởng rằng hai huynh đệ này đều là nam nhân tốt một lòng một dạ.

Tề tiểu thư bây giờ tung tích còn không rõ, Đoan Mộc Hồng đã cùng nữ nhân khác ở chung một chỗ..... Ai.

Bất quá như đã nói qua..... Cũng là Tề tiểu thư phản bội Đoan Mộc Hồng trước.

Ai, thôi đi, chuyện tình cảm thật phiền toái, như nàng cùng Đoan Mộc Ly, một đôi một, thật là tốt.

Ở trong lòng suy nghĩ ngẩn ngang, Quý Ngừ Hàm vẫn còn đang cùng Đoan Mộc Hồng nói chuyện phiếm.

Mặc dù phân tâm, nàng vẫn cảm giác được thái độ của Đoan Mộc Hồng hôm nay đối với nàng có chút biến hóa.

Giống như..... Thoạt nhìn rất thân thiết?

Cũng không phải là loại thân thiết mập mờ, mà là giống như đại ca rất đúng em dâu mình, đem nàng thân thiết như người một nhà.

Hần nhiệt tình như vậy, Quý Ngừ Hàm dĩ nhiên là ngượng ngùng lạnh nhạt đối đãi, bắt đầu cướp đoạt các loại đề tài cùng hần tán gẫu.

Gần đây mới nhất đề tài tiên thoại chính là Tiểu Trọng Suốt trên đầu nàng, hiện tại hai người tự nhiên cũng nói đến chuyện này.

"Nó thật sự đang sống? Sao một chút phản ứng cũng không có?"

Quý Ngừ Hàm có chút buồn cười mà vẫy vẫy đầu, tiểu tử không có phản ứng, cũng không có rút xuống, "Có thể là đang ngủ rồi."

Trên căn bản, Trọng Suốt Đại Gia một ngày trừ ăn ra chính là ngủ, một ít thời gian thanh tĩnh cũng đều dùng để trêu chọc nàng..... Roi lệ.

Đội đã, nàng mới vừa hát đầu.....

Nâng lên ly trà làm bộ uống trà, ánh mắt của Quý Ngừ Hàm nhìn theo hướng sang màn che kín bưng bên cạnh một cây cột.

Đúng là đôi chân nhỏ có mang giày thêu.

Có chân cũng không kỳ quái, chỉ là vị tiểu thư kia chưa kịp rời đi, trốn phía sau màn che.

Nhưng máu chót vắn đề là..... Phía trên giày còn lộ ra mắt cá chân..... Khóa thân.

Cái này..... mỹ nữ sau màn che không có mặc y phục?

Quý Ngừ Hàm lúng túng vạ phần.

Mặc dù biết bản thân chọn đúng thời điểm không quá vội lại tới quá vội, cũng không nghĩ đến bọn họ đã tiến hành đến thời điểm này.....

Nàng muốn khóc.

Trước đó nàng rõ ràng cũng muốn đi, tại sao Đoan Mộc Hồng phải ra cửa gọi nàng lại, còn mời nàng vào ngồi?

Đoan Mộc Hồng vẫn còn đang nhìn Tiểu Trọng Suốt trên đầu nàng, giống như cảm thấy rất có hứng thú, "Ngừ Hàm, có thể đem nó cho ta mượn xem một chút hay không?"

"Có thể, nhưng mà ngươi phải cẩn thận, sau khi nó tỉnh, tính khí thật lớn, hơn nữa không biết lúc nào thì phát tác."

Đưa tay đem Tiểu Trọng Suốt mềm mại lấy xuống, Đoan Mộc Hồng ngăn cản nàng, "Để ta."

"Ừ."

Vừa đúng lúc nàng còn sợ mình không nhìn thấy, nắm lấy tiểu gia hóa kia.

Mi tâm khẽ nhú một cái bí ẩn, Đoan Mộc Hồng vươn tay.

"Hắc, ngươi cũng không cần để ý như vậy, lúc nó ngủ giống như cảm giác cũng không có gì, tiểu Dật ngày ngày đem nó lấy xuống chơi."

Cười cười, lần này Đoan Mộc Hồng cẩn thận hơn, bắt Tiểu Trọng Suốt cẩn thận quan sát.

Thừa dịp hắt đang bận chuyện khác, tầm mắt Quý Ngừ Hàm lại chạy về màn che.

Da nhẵn nhụi, hơn nữa rất trắng, rất trắng, trắng đến mức có thể nhìn thấy mạch máu màu xanh, mắt cá chân cũng dài tinh xảo linh lung, người cũng có thể rất đẹp chăng?

Lòng hiếu kỳ nhô ra, nàng có chút tò mò vị tiểu thư kia hình dáng ra sao.....

Bất quá cũng chỉ có thể suy nghĩ một chút, ai, nàng cũng không thể trực tiếp đi vén màn che?

Thật ra thì nàng có chút không hiểu, tại sao Đoan Mộc Hồng phải lén lén lút lút như vậy.

Hắn thích ai, muốn cùng ai ở chung một chỗ, lại không có ai dám chất vấn hắn, thật ra thì cũng không cần lừa gạt.

Đang suy nghĩ, chân nhỏ sau màn che giống như lắc lắc.

Vị tiểu thư kia đứng không vững?

Quý Ngừ Hàm đang muốn tìm cơ rời đi, liền nghe đến một tiếng kêu to duyên dáng, "A ~"

Người sau màn che giống như kiên trì không nổi nhào tới trước, mà nàng té xuống, màn che cũng bị kéo rơi.

Bùm bùm, một trận âm thanh hỗn loạn, màn che dày nặng bày ra trên mặt đất lộ ra đôi chân trơn bóng như ngọc không gì che đậy, những nơi khác trên thân thể đều ở trong màn che, cũng không thấy rõ dung mạo của nàng ấy.

Ách.....

Lúc này Quý Ngừ Hàm muốn giả bộ ngu cũng không được, lúng túng phải không biết nên nói cái gì cho phải.

"Khụ khụ, cái đó.... Ta đi trước nhé."

Nói xong câu đó, Quý Ngừ Hàm nhấc chân bỏ chạy, xông thẳng ra cửa.

Nhưng mới qua mấy giây, nàng lại mất nhìn thẳng mà chạy trở lại, chạy thẳng tới hướng Đoan Mộc Hồng.

"Thiếu chút nữa quên mất Tiểu Trọng Suốt."

Không biết có phải là tình huống lúng túng hay không, khiến cho nàng sinh ra ảo giác, nàng giống như thấy Đoan Mộc Hồng đứng lại khi đang nghe

những lời này.

Nhận lại Tiểu Trọng Suốt mềm mềm, còn đang ngủ, Quý Ngữ Hàm giải thích một câu.

"Ta sợ tên tiểu tử này sau khi tỉnh lại, sẽ cho là ta bỏ lại nó, nếu người thích nó, chờ nó tỉnh lại, ta cùng nó thương lượng một chút, để cho nó ở chỗ này vài ngày."

Dừng một chút, vị tiểu thư kia còn té, nàng giải thích nhiều như vậy làm gì a.

Lúng túng cười cười, Quý Ngữ Hàm xoay người nhấc chân bỏ chạy.

Chờ nàng đi xa, Đoan Mộc Hồng đỡ người trên đất dậy.

"Nàng cũng thấy đấy, ta thật không có động tâm đối với nàng ấy."

"Hừ, ai biết được, nói không chừng người chính là giả bộ!"

Thanh âm nữ nhân hồn dỗi, mặc dù là đang quở trách người, nhưng nghe giống như đang làm nũng, "Không phải là nhiều người rất thích nàng sao?"

"Nàng a....."

Đoan Mộc Hồng có chút bất đắc dĩ cười cười, "Bọn họ là bọn họ, ta là ta."

Đôi mắt như hoa đào cười rũ xuống, che giấu suy nghĩ.

Chính xác là giả bộ, nhưng mà.....

Cứ giả bộ như vậy đi, giả bộ làm không thích, thật không động tâm, nếu không..... Còn có thể như thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ấn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Gặp phải âm mưu, không cần lo lắng

Vội vội vàng vàng chạy, Quý Ngữ Hàm nhìn thấy Đoan Mộc Ly trước mặt.

"Người theo dõi nàng đã đi rồi."

Đoan Mộc Ly mở miệng trước.

"Nga." Thở phào nhẹ nhõm, Quý Ngữ Hàm yên lòng để hấn ôm vào trong ngực.

"Là Dạ Cẩm?"

"Hắn cùng những sứ giả khác của Dạ quốc cùng ở Tứ Phương Quán, ta đã phái Chu Tước đi theo dõi, một khi hắn có động tĩnh, lập tức sẽ trở lại báo cáo."

Đoan Mộc Ly cười vỗ vỗ đầu của nàng, "Có ta ở đây, đừng lo lắng."

"Ừ." Quý Ngữ Hàm hạnh phúc mà tiến sát trong ngực hấn.

"Người có nghĩ hấn cùng Tề Mị nhi quen biết sao?"

"Không biết, "Đoan Mộc Ly ôm nàng đi hướng tẩm cung, "Trước kia ta ngược lại đã xem thường Tề Mị nhi."

"Nghe ý tứ của hấn, chắc là thích Tề Mị nhi mới đúng, chẳng qua là hấn nhận lầm người....."

Quý Ngữ Hàm cặn kẽ mà đem chuyện trước đó nói một lần.

Sau nàng mờ mịt sờ sờ mặt, "Hai chúng ta chỉ có thể nói là có chút giống nhau mà thôi, hấn sao nhận lầm người trong lòng chứ?"

Đoan Mộc Ly hơi ngưng mi, "Có thể là, chẳng hạn như bọn họ đã mấy năm không gặp, tiểu hài tử lớn lên, luôn luôn có chút thay đổi."

"Nga..... Cũng đúng."

Ở trong đầu Quý Ngừ Hàm bỗng nhớ lại một chuyện, "Một tháng a..... theo lời của Dạ Cẩm, lần đó gặp mặt bọn họ nhau, ‘ Tề Mị nhi ’ vẫn che mặt, người nói có phải là người bắt đi Tề Mị nhi đang giả mạo nàng?"

"Có thể..... Bất quá ba chúng ta cùng nhau lớn lên, nàng ấy cho tới bây giờ chưa đề cập tới chuyện này, có lẽ căn bản cũng không có người ngoài biết."

Ách.....

Quý Ngừ Hàm kinh ngạc, "Ý của người người kia chính là Tề Mị nhi? Nhưng nàng ấy trước kia còn là người sống đời sống thực vật."

Mặc dù người sống đời sống thực vật có thể thức tỉnh, nhưng thời điểm không thể nào đúng lúc như vậy?

Hơn nữa.....

"Nếu như là nàng ấy, thì nàng ấy có thể trực tiếp xuất hiện, cũng không cần âm mưu hại chết chúng ta."

Đã nghe Quý Ngừ Hàm phổ cập qua từ ngữ hiện đại, Đoan Mộc Ly biết người sống đời sống thực vật là có ý gì.

Hắn lắc đầu một cái, "Chuyện này ta cần phải suy nghĩ thật kỹ."

"Ừ, đúng rồi, ta chưa nói chuyện Dạ Cẩm với hoàng huynh người."

Cho hắn biết thanh mai trúc mã mà mình thương yêu thật ra còn có một tình nhân, rất đau đớn đi?

Bất quá hắn bây giờ cũng có nữ nhân khác..... Ai.

"Ừ, dù sao hắn cũng không ra ngoài, trước hết đừng để cho hắn biết." Đoan Mộc Ly trong lòng cũng có điểm băn khoăn giống vậy.

"Còn có....." Quý Ngừ Hàm do dự có nên nói hay không.

"Sao?" Đoan Mộc Ly cười cúi đầu hôn nàng một cái, "Với ta còn có chuyện gì không thể nói?"

"Cũng không có gì, chính là..... Người sau này đi đến chỗ hoàng huynh người nhất định phải gõ cửa trước."

Đừng giống như bi kịch của nàng vậy..... Hic hic.

Đoan Mộc Ly hoài nghi nhìn mặt nàng hồng hồng, cười hỏi, "Tiểu Quả Quả, nàng nhìn thấy được cái gì không nên nhìn?"

"....."

"Tiểu Quả Quả?" m cuối cao lên.

"....." Hu hu, thôi được, nàng nói.

"Trong phòng hoàng huynh người có nữ nhân, bọn họ đang..... Cái đó."

Đoan Mộc Ly sừng sốt, "Nữ nhân? Nàng nhìn thấy?"

"Mới bắt đầu nghe được nữ nhân nói chuyện, sau là thấy một bàn chân, sau đó lại nhìn thấy cái chân....." Hic hic.

Nhớ tới trước đó mình quấy rầy cái gì, Quý Ngừ Hàm liền muốn đào hố đem mình chôn.

Bật cười siết chặt khuôn mặt nhỏ nhắn đang đỏ ửng của nàng, trong lòng Đoan Mộc Ly có chút kinh ngạc.

Hoàng huynh từ nhỏ chỉ thích Tề Mị nhi, sau đó lại có một chút động tâm với Quả Quả..... Đây cũng có thể hiểu.

Nhưng Kim Ốc Tăng Kiều (nhà vàng cất người đẹp)..... Đây thật sự không giống chuyện mà hoàng huynh sẽ làm.

Bất quá cũng có thể rút cục tin chân tướng chuyện năm đó, đối với Tề Mị nhi thất vọng, cho nên bắt đầu đón nhận những nữ nhân khác?

Trở lại tâm cung, Quý Ngừ Hàm bắt đầu khổ não.

"Sau này ta còn phải giả bộ làm Tề Mị nhi sao? Rất sợ lòi đuôi a....."

"Hôm nay là ngoài ý muốn, sau này tự nhiên không cần."

Đoan Mộc Ly cười ôm nàng, tựa vào đầu giường, "Ta sẽ mượn cớ, để cho hắn không gặp được nàng."

"Ừ, nhưng người trong cung làm sao bây giờ..... Hôm nay vừa mới bắt đầu nhìn thấy hấn, ta hô tên."

"Yên tâm đi, tính tình của hấn cũng rất cổ quái, hơn nữa những ngày lễ ngày tết ở Dạ quốc đều có người chết, người trong cung tránh ra hấn cũng không kịp, coi như hấn vào cung, cũng sẽ không có nhiều người nói chuyện với hấn."

"Vậy hấn nói muốn..... chuyện Diệt quốc?" Quý Ngữ Hàm lo lắng hỏi.

"Ta đã cho người đi thăm dò, nếu như biên cảnh khác thường, lập tức sẽ trở lại báo cáo."

Hấn hôn nhẹ Quý Ngữ Hàm, "Tiểu Quả Quả, ta có chút hối hận vì đã gặp nàng sớm như vậy."

"A? Tại sao?"

"Gần đây chuyện phiền toái quá nhiều, nàng đi theo bên cạnh ta, cũng không sống được bao nhiêu ngày an ổn."

Cái này.....

Cùng phúc hắc ở chung một chỗ, nhất định phải cẩn thận, cẩn thận, nhất định phải cẩn thận!

Quý Ngữ Hàm cảnh giác mà nhìn về phía Đoan Mộc Ly, sau điều chỉnh vẻ mặt, tinh thần vững chãi, thanh âm đầy nhịp điệu, dùng giọng nói như đọc thơ ca diễn cảm——

"Có người ở đây, ta cái gì cũng không sợ, hơn nữa người thông minh như vậy, bọn họ có âm mưu, coi như cuộc sống bình thường có thêm trò chơi cũng rất vui."

Đoan Mộc Ly vẻ mặt buồn rầu, "Nhưng ta vẫn sợ gây nguy hiểm cho nàng, hay là nàng trước theo Mặc Kỳ Thụy trở về Phong gian quốc một thời gian ngắn, chờ chuyện nơi đây giải quyết xong hãy trở về, hoặc là cũng có thể cùng Phi Phi đến Khiếu Thiên bảo, thế lực của Khiếu Thiên bảo ở trên giang hồ rất lớn, cho dù là triều đình cũng sẽ không tùy ý đối với bọn họ dùng binh."

"....." Khóe miệng Quý Ngữ Hàm co quắp hai cái, tiếp tục tinh thần sung mãn mà "Đọc thơ ca diễn cảm".

"Ta không đi, ta muốn vĩnh viễn sống ở bên cạnh người!"

Còn không hài lòng?

Cái đó..... Chẳng lẽ còn muốn nàng đọc diễn cảm "Chàng là gió ta là cát, cuốn tung bụi mù về nơi xa xôi" ?

(Câu ca trong Hoàn Châu Cát Cát 2 Hàm hương hát)

Quý Ngữ Hàm đang quán quýt lấy, lão công nhà nàng rốt cục hài lòng, cười ôm chầm nàng, "Tiểu Quả Quả, phản ứng nhanh hơn so trước kia."

"....." Quý Ngữ Hàm gạt lệ, "Ta cũng biết người già bộ!"

Hu hu..... Nàng là bị áp bức lâu dài lần áp, nên đã rèn luyện tính cảnh giác!

lão công nhà nàng chẳng qua là thoát nhìn ôn hòa, thật ra thì ý nghĩ độc chiếm rất mạnh, bất kể là xảy ra vấn đề gì, đành lòng để cho nàng rời đi sao?

Nằm mơ cũng đừng nghĩ.....

Hơn nữa như đã nói qua, nàng cũng không muốn rời đi, mới vừa rồi thời điểm thể hiện quyết tâm, giọng nói mặc dù có chút khoa trương, có thể nói cũng là lời nói thật.

Hắc hắc, có lão công nhà nàng phúc hắc như vậy ở đây, nàng mới không sợ người khác làm ra âm mưu gì.

Đoan Mộc Ly vẻ mặt tiếc nuối, "Ta còn tưởng rằng lại có thể cho nàng thêm tội danh."

"....." Hic hic, sớm đoán được hấn có dụng ý này!

Quý Ngữ Hàm bị phần, "Tội trên sổ ghi đã nhiều đến mức hơn mười năm cũng phạt không hết !"

"Ừ, " Đoan Mộc Ly cười gật đầu, xoay người ở trên nàng, "Vậy hay là dùng thời gian này phạt đi."

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ẩn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Hai người cùng lúc tìm nàng ước hẹn

"..... Ngươi ngươi ngươi..... Ban ngày ban mặt, hơn nữa mấy người bọn họ làm phiền ngươi còn chưa giải quyết đây!"

"Không quan trọng bằng nàng."

"....." quan trọng là không có "Ăn" nàng?

Quý Ngừ Hàm lệ chảy thành hàng, "Ta không muốn quan trọng như vậy....." Hu hu.

Đoan Mộc Ly đang "Bận rộn" nhưng vẫn có một tay đang rảnh, cũng không ngừng đầu mà rút ra cuốn sổ trong quần áo, "Thêm một tội danh."

"....." Hu hu.

Bởi vì không muốn gặp lại Dạ Cẩm, Quý Ngừ Hàm mấy ngày nay luôn luôn ở trong tâm cung, không hề đi ra ngoài nữa.

Dù sao tiểu Dật cùng bọn Phi Phi cũng thường xuyên đến tìm nàng, nàng cũng không cần sợ nhảm chán.

Chẳng qua bây giờ là thời gian ngủ trưa, trong tâm cung chỉ còn lại một mình nàng, ườn thân duỗi người, lúc Quý Ngừ Hàm đang chuẩn bị nghỉ ngơi thì

"..."

"Mì nhỉ?"

Đột nhiên xuất hiện giọng đàn ông khiến cho Quý Ngừ Hàm thiếu chút nữa té xuống.

"A, sao ngươi lại tới đây?"

Nàng xoay người, chống lại ánh mắt đầy sát khí của Dạ Cẩm.

Đang ban ngày, hẳn có thể không bị bọn Thanh Long canh giữ ở bên hồ phát hiện mà xông vào?

Quả nhiên là cao thủ.

"Những lời này nên ta hỏi nàng, Mì nhỉ, sao nàng ở chỗ này?"

Ách.....

Không có thời gian để cho nàng do dự quá lâu, Quý Ngừ Hàm không thể làm gì khác hơn là mơ hồ mà trả lời, "Tới xem "

Sắc mặt Dạ Cẩm lại đột nhiên thay đổi, chợt bắt lấy bả vai nàng, "Nàng còn chưa tin ta?"

Gi?

Quý Ngừ Hàm đỏ mặt hỏi lạnh, lúc trước cũng không giao phó rõ ràng, khiến cho nàng diễn một vai phức tạp như vậy.....

"Khụ, khụ, ta không có."

"Không có nàng tại sao tự mình đến tìm!"

Tìm cái gì?

Quý Ngừ Hàm tò mò cực điểm, nhưng lại không có cách nào hỏi, không thể làm gì khác hơn là lắc đầu một cái, "Nếu không tin ngươi, ta cũng sẽ không nói cho ngươi biết chuyện này."

Những lời này thành công, làm vẻ mặt Dạ Cẩm nhanh chóng hòa hoãn xuống, "Nàng tin tưởng ta là tốt rồi."

"....." Phù, đã vượt qua kiểm tra.

Sợ hẳn tiếp tục hỏi thăm, Quý Ngừ Hàm nói sang chuyện khác, "Sao ngươi lại tới nước Tề Loan?"

Nàng đã hỏi Đoan Mộc Ly, lần này là thái tử Dạ quốc tới chơi, Dạ Cẩm là tự mình cùng tới.

"Ta muốn giết thái tử."

"..... Tại sao phải tới Tề loan quốc hạ thủ?"

Hắn muốn hãm hại người Tề loan quốc, khơi mào mâu thuẫn giữa hai nước?

Sự thật chứng minh, Quý Ngừ Hàm nghĩ phức tạp, đáp án của Dạ Cẩm là ——

"Từ ngày một có thái y lễ, gần đây không có ngày lễ gì, không có thời gian động thủ."

"..... A."

Hắn thật đúng là người kiên trì với đặc trưng giết người vào ngày lễ ngày tết a.....

"Mị nhi, ngày thái y lễ, chờ ta giết người xong, sẽ đến tìm nàng cùng đi ra ngoài."

"....." Đây là ước hẹn?

Nhưng kế hoạch là nàng đã cùng Đoan Mộc Ly ngày đó đi ra cung chơi suốt đêm.

Quý Ngừ Hàm cười khan hai tiếng, "Không được..... Ta sợ để cho Đoan Mộc Ly phát hiện hai người chúng ta."

"Dù sao thái y lễ cũng phải che mặt."

Khuôn mặt nhỏ nhắn khả ái của Dạ Cẩm thoát nhìn hết sức đáng thương, "Mị nhi, nhiều năm như vậy, nàng cho tới bây giờ không có cùng ta nắm tay xuất hiện ở trước mặt mọi người."

Ách.....

Quý Ngừ Hàm đỏ mặt hỏi lạnh, Tề Mị nhi rốt cuộc đã làm cái quái gì với nhà ngươi.....

Mặc dù chưa từng thật sự gặp Tề Mị Nhi, nhưng khi nhìn biểu hiện của Dạ Cẩm cùng Đoan Mộc Hồng, nàng phải là loại nữ nhân có thể nắm bắt tâm nam nhân.

Mặc dù Dạ Cẩm thoát nhìn rất đáng thương, nhưng chuyện này không liên quan gì đến nàng.....

Hơn nữa thái y lễ là phải chơi một đêm, thời gian dài như vậy, quá dễ dàng bại lộ.

"Khụ, khụ, cái đó..... Ta còn phải ngủ để dưỡng nhan sắc, còn chưa muốn đi ra ngoài."

"Ngủ để dưỡng nhan?"

"..... Chính là ngủ sớm dậy sớm thân thể tốt, da tốt."

"Mị nhi....."

Dạ Cẩm hơi nhíu mi lại, "Gần đây nàng nói chuyện giống như có chút lạ lạ?"

"....." Ngươi mới phát hiện ra sao?

Quý Ngừ Hàm khó tin, cho dù hình dáng qua thời gian có đổi khác, thanh âm cũng giống nhau, nhưng nghe bọn Đoan Mộc Ly miêu tả, tính tình Tề Mị nhi kém hơn nàng rất nhiều, làm sao có thể thời gian dài như vậy còn không nhận ra.

Chẳng qua hiện tại thừa nhận là tuyệt đối không được, Quý Ngừ Hàm dùng rất ánh mắt vô tội nhìn hắn, "Kỳ lạ như thế nào?"

Dạ Cẩm cau mày, suy nghĩ tìm tòi, "Giống như..... Không giống nữ nhân."

"....." Hu hu..... Mắng chửi người ta!

Quý Ngừ Hàm bị chấn động, "Lời nói của ta cũng không giống nam nhân a."

"Dĩ nhiên không giống," Dạ Cẩm cười nói, "Ta nói nàng nói chuyện bắt đầu giống như cô gái, như vậy cũng rất tốt, rất khả ái, ta thích."

"..... A." Quý Ngừ Hàm cười khan hai tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ẩn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Người là nữ nhân tốt

"Mị nhi, trên đầu nàng là cái gì vậy?"

"..... Trang sức."

Vì đề phòng Dạ Cẩm muốn bước qua nhìn kỹ, Quý Ngữ Hàm quyết tâm kéo Tiểu Trọng Suốt còn đang ngủ xuống, hất tay liền ném vào trong hồ. (chạy lại lấy hàng bà con ời)

"Không thích, không đeo nữa." Hu hu, tối nay lại phải dụ dỗ tiểu tử kia đừng nóng giận.

Ngẩn ra, trong mắt Dạ Cẩm đột nhiên thoáng qua tia cười, không có nói gì nữa.

"Đoan Mộc Ly sắp trở lại, hay là rời đi trước đi."

"Chờ một chút."

Dạ Cẩm kéo nàng, "Mị nhi, nàng vẫn chưa hứa với ta vào ngày thái y lễ cùng đi ra ngoài chơi."

"..... Ta đã nói rồi, ta muốn ngủ để dưỡng nhan sắc."

"Vậy ta cùng nàng ngủ."

"....." Quý Ngữ Hàm bị nghẹn một cái.

"Sao nàng lại kinh ngạc như vậy, trước kia chúng ta không phải đều là ngủ ở trên cùng một cái giường sao?"

"..... A." Quý Ngữ Hàm đỏ mặt lạnh, nàng càng ngày càng cảm thấy chuyện tình của Tề Mị nhi không cách nào hiểu được.

"Đây không phải là đang ở hoàng cung sao, ta sợ bị người khác phát hiện."

"Ta không quan tâm, nàng phải rút ra thời gian ra ngoài theo ta!"

"....." Quý Ngữ Hàm rơi lệ.

Người rõ ràng là Tề Mị nhi, tại sao phiền toái lại tìm trên người nàng! Hu hu.

"Mị nhi." Dạ Cẩm lắc cánh tay của nàng, bắt đầu làm nũng.

"....."

Rõ ràng là giết người không chớp mắt, sao ăn vạ làm nũng có thể tự nhiên như vậy, hơn nữa hoàn toàn không có cảm giác éo lá, giống như là thân thiết với đệ đệ nhà bên cạnh vừa đáng yêu như vậy?

Thật ra thì Dạ Cẩm cũng coi là một thiếu niên hoàng cung..... Hơn nữa nàng nghe như thế nào, cũng cảm thấy Tề Mị nhi đang lợi dụng hấn.

Quý Ngữ Hàm quyết định làm một chuyện tốt, để cho hấn cùng Tề Mị nhi chia tay.

Hừ hừ cổ họng, vẻ mặt nàng nghiêm túc lui về phía sau từng bước.

"Dạ Cẩm, thái y lễ ngày mai ta không thể cùng người đi ra ngoài."

"Tại sao?"

"Bởi vì ta đã hứa với người khác!" Giọng nói hết sức hùng hồn.

Thần sắc Dạ Cẩm trở nên cổ quái, "Là ai?"

"Khụ, khụ, cái này ngươi không cần biết, " Quý Ngữ Hàm lui về phía sau từng bước, " Quan trọng là ta trong lòng đã có người khác!"

Ánh mắt Dạ Cẩm lóe lên một cái, "Ta biết, trong lòng nàng từ trước đến nay không phải chỉ có mình ta."

"....." Khí thế của Quý Ngữ Hàm trong nháy mắt không còn, thiếu chút nữa té ngã trên đất.

Quý Ngữ Hàm vô lực nhìn hấn, nói thật.

"Ngươi có điều kiện tốt như vậy, nghiêm túc tìm một nương tử thật tốt a, sao giống như bây giờ không gặp được người như ý....."

Ánh mắt lóe lóe, Dạ Cẩm cúi đầu, đến gần nàng, "Mị nhi, nàng không phải là bảo ta thế, cả đời trong lòng chỉ có thể có một mình nàng sao?"

"....." Quý Ngữ Hàm sắp hôn mê.

Đây là người nào, mình một chân đạp mấy thuyền, còn để cho người khác thế.

"Khụ, khụ, hiện tại ta đã thay đổi chủ ý, ngươi vẫn nên quên ta đi, hãy thích người khác đi, đừng tới tìm ta nữa."

"Nàng không cần ta?" Dạ Cẩm lộ ra vẻ mặt như tiểu động vật bị thương.

"....." Hu huỒ, nàng đối với loại vẻ mặt này không có cách !

"Mị nhi?" Dạ Cẩm mong đợi mà nhìn nàng.

Quý Ngữ Hàm quyết tâm, "Không cần! Sau này đừng tới tìm ta nữa!"

Hồ xong nàng mới nhớ tới, "Còn có trước kia ta để cho ngươi làm chuyện gì, cũng đừng làm nữa!"

Nếu thật có thể để cho hấn buông tha cho suy nghĩ muốn diệt Tề loạn quốc, vậy nhất cử lưỡng tiện.

Ánh mắt Dạ Cẩm hơi sẫm, "Mị nhi, ta nói rồi, ta sẽ không can thiệp nàng thích người khác."

"....." Quý Ngữ Hàm đen lại.

A a a..... Nàng rất muốn gặm thét!

Người tốt, làm sao ủy khuất cầu toàn như vậy!

Quý Ngữ Hàm nổi giận, "Ta không quan tâm ngươi có can thiệp hay không! Ngươi bây giờ liền để cho ta thích người khác đi!"

"Coi như ta chỉ yêu cầu có thể thỉnh thoảng gặp nàng, ở trước mặt người khác có thể gạt bỏ quan hệ của chúng ta, bất kể nàng muốn ta làm chuyện gì ta cũng đáp ứng, như vậy cũng không được sao?"

Bởi vì đang tức giận, Quý Ngữ Hàm không có nghe ra trong giọng nói của hấn có cái gì không đúng, chẳng qua là mặt đen hơn, "Không được!"

Nàng bám ở cổ của hấn, "Ngươi có thể có chút chí khí hay không! Cho dù là có chút đem ngươi để ở trong lòng, sao có thể đối với ngươi như vậy! Ngươi bây giờ liền để cho ta quên..... Ta!"

Khụ, khụ, kêu kích động, thiếu chút nữa nói sai.

Dạ Cẩm trực tiếp mà nhìn nàng, ánh mắt nhìn có chút kỳ quái.

Quý Ngữ Hàm khí thế mười phần theo sát hấn nhìn thẳng vào mắt, chuẩn bị nếu như hấn nói cái gì ủy khuất vạn phần hơn nữa, nàng cứ tiếp tục gặm thét.

Nhìn trạng thái của hấn..... Phải là còn cần nàng trình diễn một sur từ Hà Đông.

Quý Ngữ Hàm buồn buồn hừ hừ cổ họng.

Com nước xong còn chưa uống nước, có chút khát.....

Hai người nhìn nhau nửa ngày, tầm mắt Dạ Cẩm đột nhiên chuyển qua phía sau nàng.

" Vạt trang sức của nàng bò lên."

A?

Quý Ngữ Hàm quay đầu, ngay sau đó chảy lệ.

Xem ra Tiểu Trọng Suốt đã ngủ vài canh giờ rồi cực tỉnh lại, hiện tại đang lao đảo từ trong hồ bò lên.

Lập tức xông tới, Quý Ngừ Hàm lần nữa đem nó ném vào trong hồ.

"A....."

Nàng cười khan, xoay người muốn giải thích, "A! Sao ngươi cũng cùng tới?"

Dạ Cẩm liền đứng ở sau lưng nàng, nàng quay người lại thiếu chút nữa đụng vào hấn, sợ hết hồn.

Dạ Cẩm nhìn ánh mắt của nàng, thanh âm chậm chạp mà cổ quái, "Nàng là nữ nhân tốt."

Ách..... sao lại nói đến phương diện này?

Tề Mị nhi đối với hấn như vậy, hấn còn cảm thấy nàng là nữ nhân tốt?

Đang suy nghĩ phân bác, Dạ Cẩm đã đưa tay tới cổ nàng.

Không phải là vuốt ve, mà là muốn bóp.....

"Nàng là nữ nhân tốt." Dạ Cẩm lặp lại lần nữa.

Quý Ngừ Hàm muốn khóc, bởi vì nàng "Là một nữ nhân tốt", cho nên muốn bóp chết nàng?

Suy nghĩ này cũng quá mức vượt bậc.....

Quý Ngừ Hàm lần nữa khẳng định ở cổ đại không có người nào suy nghĩ bình thường.

Nàng hiện tại nói thế nào cũng là cao thủ, cũng không phải sợ bị hấn bóp chết, nhưng máu chốt là.....

Tề Mị nhi không có võ công cao như vậy, vì không muốn lộ tẩy, tận lực không thể động thủ.

Nàng muốn lấy đức thu phục người, ừ.

"Dạ cẩm, có câu nói: ‘xúc động là ma quý a’....."

Mặt Dạ Cẩm lạnh lại, "Chưa từng nghe qua."

"Khụ, khụ, đó là ngươi học thức không đủ, phải học tập nhiều hơn. Cái này..... Thật ra thì xem sách lâu có thể hóa giải trong lòng ngươi, không bằng ngươi bây giờ trở về nước đọc thêm nhiều sách, sau này nhất định cũng sẽ không phải thua ta."

"Không xem."

"Trong lòng có thơ ca tựa như hoa a..... Đọc sách vẫn rất có hữu dụng."

"Ngươi luôn luôn nói nhiều như vậy?"

"....." Đây không phải muốn lấy đức thu phục người sao.

Thật buồn mà..... Hu hu.

"Ta đang hỏi ngươi nghiêm túc, ngươi nói luôn luôn nhiều như vậy?"

"....." Quý Ngừ Hàm nhìn hấn nghiêm túc mặt, rất vô lực gật đầu, "Ta nói hình như không ít."

Nhưng cũng không phải nói láo! Hu hu.....

"Không giết." Dạ Cẩm đột nhiên thu hồi tay.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ăn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Lại làm bộ thâm tình với nàng

"....." ? ? ?

Kế sách lấy đức thu phục người thành công?

Quý Ngừ Hàm đang suy nghĩ, chỉ thấy Dạ Cẩm lui về phía sau một bước, cười cười, "Thích nói chuyện, tốt, vừa đúng làm bạn với ta."

"....." Lời này nghe..... Giống như lòng có chút chua xót?

Quý Ngừ Hàm điều chỉnh thần sắc, "Không phải đã nói là khiến cho người quên ta."

Giọng nói Dạ Cẩm đầy khinh thường, "Ta vốn cũng không có nhớ nàng."

"....." Quý Ngừ Hàm bị ghen hoàn toàn.

Quay đầu nhìn hồ sau lưng, nàng hơi muốn nhảy xuống để thanh tỉnh.....

Mới vừa rồi..... Không đúng, là bắt đầu từ lần đầu tiên gặp mặt ở hoàng cung nước Tề loan, hẳn đều đang diễn trò?

Trước đó không phải là còn thoát nhìn thâm tình chân thành, hoàn toàn ủy khuất, hiện tại sao lại nói là hoàn toàn không có nhớ nàng?

Không đúng, là hoàn toàn không có nhớ Tề Mị nhi?

Chẳng lẽ là đang giận dỗi?

Nhìn kỹ một chút, Quý Ngừ Hàm bác bỏ phỏng đoán này.

Hiện tại vẻ mặt Dạ Cẩm thoát nhìn chính là ——

"Chỉ bằng người? Người cho rằng ta sẽ nhớ người?"

Mồ hôi lạnh vèo trượt xuống tới, Quý Ngừ Hàm vừa xích người sang một bên, tránh tầm mắt của hắn.

Mặc dù biết ánh mắt của hắn là nhìn Tề Mị nhi, nhưng bị người khinh bỉ như vậy, còn thêm cảm giác rất cổ quái.

Thế thì sao, người cứ khinh bỉ đi.....

Nhưng tầm mắt Dạ Cẩm vẫn đi theo nàng, thu lại vẻ khinh bỉ, thay vào đó là nét mặt không lộ ra vẻ gì.

"....." Từ thanh tú khả ái của đệ đệ nhà bên cạnh đến Sát Thần, đến lời nói ác độc Chính Thái, rồi đến bây giờ mặt co quắp.....

Thật ra thì Dạ Cẩm là tìm nàng luyện diễn kỹ năng biến hóa sao?

Quý Ngừ Hàm rơi lệ, sớm biết trước đó cũng không nói với hắn nhiều lời như vậy, buổi trưa của nàng.....

Dạ Cẩm nói xong câu nói kia thì không lên tiếng, chẳng qua là vẫn nhìn ánh mắt của nàng như vậy.

Đây là ý gì?

Nga..... đúng rồi, hiện tại nàng là Tề Mị nhi, vẫn cho là thiếu niên đối diện đối với mình có tình cảm sâu nặng, nhưng đối phương thật ra căn bản là không có nhớ mình, nàng giống như phải khóc?

Ít nhất cũng nên ra vẻ thương tâm một chút, sau đó mới phải tức giận chỉ trích?

Chuyện này nói đến đều là lỗi của Tề Mị nhi, bắt quá theo như lý luận của Tề Mị nhi, phải là muốn trách Dạ Cẩm.

Quý Ngừ Hàm bắt đầu cố gắng hồi tưởng chuyện tình bi thương, muốn thể hiện ra nỗi đau buồn.

..... Không có.

Nàng ở cô đại giống như quá hạnh phúc, không có gì thương tâm.

Quên đi, quyết tâm véo mình một cái.

Nếu không khóc, nàng cũng không tìm được giọng nói thích hợp để hỏi "Tại sao người gạt ta".

Khẽ cắn răng, Quý Ngừ Hàm véo mình một cái, sau đó về mặt đau lòng, "Người....."

Hu hu, đau chân quá à!

"Đừng giả bộ." Dạ Cẩm mặt không có biểu tình, giọng nói lạnh lùng.

"..... Khụ, khụ khụ, khụ....." Bị, bị sặc!

Quý Ngừ Hàm bị phẫn.

Mặc kệ, yêu là vì nguyên nhân gì thì chính là nguyên nhân đó, nàng không hỏi!

Hơn nữa nếu tình cảm của hần đối với Tề Mị nhi là giả, vậy cũng không thể nào giúp Tề Mị nhi diệt Tề loạn quốc, hiện tại cũng không cần lo lắng điểm này.

Nghĩ tới đây, Quý Ngừ Hàm không muốn ở lại nơi này mà tiếp tục bị đá kích, trực tiếp xoay người muốn qua hồ.

"Người không muốn hỏi ta chuyện của Tề Mị nhi?"

"....." Một chân đã bước ra, Quý Ngừ Hàm nghe nói như thế suýt nữa trực tiếp té xuống trong hồ.

Hần hần hần..... Hần đã sớm biết nàng không phải là Tề Mị nhi!

Nàng rõ ràng giả bộ khổ cực như vậy !

Quý Ngừ Hàm tức giận, xoay người, " Vì sao người đùa cợt ta!"

Dạ Cẩm không trả lời, thế nhưng vẻ mặt rõ ràng chính là đang nói "Người cho rằng ta có thời gian đùa cợt người" ?

"....." Người này thật đúng là lời nói ác độc.

Quý Ngừ Hàm cúi đầu nhìn Tiểu Trọng Suốt đang lão đảo bò lên.

Nếu Dạ Cẩm đã sớm biết nàng không phải là Tề Mị nhi, nàng cũng không cần

Nói xong Quý Ngừ Hàm liền muốn nhảy lên đi hồ bờ bên kia, không muốn nữa để ý tới Dạ Cẩm.

Tiểu Trọng Suốt lắc lắc, lại lắc lắc đi những giọt nước trên người, sau một mảnh chồi nho nhỏ trong nháy mắt đánh ra ra ——

Đem Quý Ngừ Hàm đánh vào trong nước.....

"Phù phù" một tiếng rơi vào trong hồ, lòng của Quý Ngừ Hàm cũng "phù phù" một tiếng.

"Tiểu Trọng Suốt, người muốn báo thù cũng để buổi tối hãy nói....."

Hu hu, ở trước mặt người ngoài cứ không cho chủ nhân chút mặt mũi nào như vậy.

Nhìn thấy Tiểu Trọng Suốt uy lực mạnh mẽ như vậy, Dạ Cẩm nhận ra thân phận của nàng, thanh âm không có chút hứng thú mà mở miệng, "Thì ra là người chính là nữ nhân của Đoan Mộc Ly kia."

"....." Hần thật không biết nàng là ai?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ăn Ta* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Sau này hãy làm bạn với ta đi

Cũng không biết nàng là ai lại muốn lừa gạt nàng, chẳng lẽ là gạt người có thể nghiệm sao.....

Quý Ngừ Hàm ở trong hồ rơi lệ.

Vốn là xoay một cái mà đi về phía Quý Ngừ Hàm, Tiểu Trọng Suốt đột nhiên dừng lại, hứng thú mà xoay tròn một trăm tám mươi độ.

Nhìn thấy một màn này, Quý Ngừ Hàm rốt cục cõng ra nghi ngờ đã lâu trong lòng, thì ra là tên tiểu tử này thể quay về với chính nghĩa.....

Chính diện —— khụ, khụ, đại khái là chính diện —— cùng Dạ Cẩm nhìn thẳng vào mắt thật lâu, Tiểu Trọng Suốt đột nhiên nhảy lên, một chồi non chọt

vung lên, đòn nghiêm trọng hướng tới Dạ Cẩm.

Uy lực này.....

Quả nhiên trước kia Tiểu Trọng Suốt đối với nàng quá hạ thủ lưu tình.

Đầu tiên là trợn mắt hốc mồm, sau đó Quý Ngữ Hàm cảm động, "Tiểu Trọng Suốt, thì ra ngươi vẫn về phía ta."

Tiểu Trọng Suốt đáp lại là ——

Nhánh chồi vung lên, đem Quý Ngữ Hàm mới vừa bò lên bờ đánh ngược vào hồ nước.

"....." Hu huô, xem ra nàng là tự mình đa tình.

Đánh xong Dạ Cẩm, Tiểu Trọng Suốt xoay xoay mà trở bên bờ, nhảy đến trên đầu Quý Ngữ Hàm.

"....." Thật ra thì Trọng Suốt Đại Gia lười phải đi bộ, mới có thể nhận nàng làm 'Chủ nhân'.....

Dạ Cẩm mới vừa rồi không có tránh công kích, bên cánh tay bị gãy xương, mềm nhũn mà rũ xuống.

Không vội trị thương, hấn ngược lại dùng một loại ánh mắt kỳ dị nhìn Tiểu Trọng Suốt.

"....." Quý Ngữ Hàm bị ánh mắt của hấn nhìn thế rất im lặng.

Hấn đang nghĩ gì vậy kia..... Làm người bình thường, thế giới thật đẹp tốt.

Bất đắc dĩ đi lên bờ, Quý Ngữ Hàm định trở về tắm cung thay quần áo.

"Khụ, khụ, không tiễn." Nàng bắt đầu đuổi người.

Giống như là mới vừa hoàn hồn lại, tầm mắt Dạ Cẩm rất cực muốn đòi, lại rơi vào trên mặt Quý Ngữ Hàm.

"Sau này ngươi hãy ở bên cạnh ta đi."

"....." Quý Ngữ Hàm đầu đầy màu đen, lui về phía sau từng bước, "Không cần, ta đã có người thích."

"Ta nói chờ Đoan Mộc Ly chết."

Quý Ngữ Hàm nổi giận, "Ngươi muốn làm gì?"

"Không cần phải gấp, ta chưa nói muốn giết hấn, ta nói chờ hấn nhắm mắt xuôi tay."

"....." Quý Ngữ Hàm có chút u buồn mà ngẩng đầu nhìn trời.

Sau đó, nàng lần nữa nhìn về phía Dạ Cẩm, rất thành khẩn mà nói, "Thật ra những lời ngươi nói hình như ta hoàn toàn nghe không hiểu được gì."

"Sau này ngươi sẽ hiểu."

"....."

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ấn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Tiểu tử khả ái

Dạ Cẩm đi tới bên hồ, tựa như rót cực muốn rời khỏi, "Ta sẽ nhớ ngươi."

"....." Hu hu, nhớ nàng làm gì, nàng là người bình thường!

Roi lệ mà trở lại bên bờ, Quý Ngữ Hàm vừa muốn lên bờ, liền thấy Tiểu Trọng Suốt nhảy xuống, đối diện với nàng nóng lòng muốn thử xem sao.

"....." Tiểu Trọng Suốt, ta đang ở trong hồ, ngươi không cần đá ta xuống." (ㄟ_ㄟ)

Thấy nàng thật sự bất động, Tiểu Trọng Suốt mất hứng, một chồi non, trước tiên đem nàng mang lên bờ, sau đó đá xuống....

Quý Ngừ Hàm rơi lệ mà coi như mình làm núi, cũng không phản kháng, chờ tiểu tử hết giận.

Thật ra chủ nhân như nàng hoàn toàn cũng đánh không lại nó.....

Đoan Mộc Ly khi trở về, thấy một màn chính là Quý Ngừ Hàm ở bên bờ rơi vào trong hồ, từ hồ lên bờ, bay tới bay lui như vậy.

Đem Quý Ngừ Hàm mang về bên cạnh mình, hần giọng nói lạnh lạnh mà mở miệng, "Không tuân thủ cam kết, thì ra là cây bình thường."

Tiểu Trọng Suốt đang đắc ý thì cứng lại, từ từ đổi màu xanh.

Sau đó..... xoay lại xoay, nó đến bên bờ, "phù phù", nhảy vào trong hồ.

Ngâm nước một lát, nó lại bò lên, sau nhảy xuống nữa.....

Ách.....

Lúc nó lần thứ ba tái diễn chuỗi động tác này, Quý Ngừ Hàm đã nhìn đến ngu người rốt cục hoàn hồn, bật cười muốn đem nó kéo lên.

"Tốt lắm tốt lắm, ta không tức giận nữa, nguoi lên đây đi."

Tiểu Trọng Suốt không để ý tới nàng, tiếp tục nhảy.

"Nguoi nói gì đi." Quý Ngừ Hàm lắc lắc tay áo Đoan Mộc Ly, thúc giục hần.

Đoan Mộc Ly cũng cảm thấy tiểu tử rất khả ái, không cùng nó so đo.

"Được rồi, lên đây đi, ta biết nguoi không phải cố ý."

"Đúng vậy đúng vậy, nguoi không phải là cây bình thường, nguoi là thần vật, hần chẳng qua là tùy tiện nói thôi."

Tiểu Trọng Suốt không để ý tới bọn họ, tiếp tục nhảy.

"....." Tiểu tử rất mạnh mẽ.

Suy nghĩ một chút, Quý Ngừ Hàm cười nói, "Nhảy nữa, buổi tối không có cháo ăn đâu."

Đã nhảy đến giữa không trung, nhánh cây nho nhỏ dừng lại một chút, sau đó lại trở về trên bờ.

Lắc lắc sạch sẽ trên bọt nước trên người, hai chồi nhỏ rũ xuống, chậm chậm đi về phía trong nhà, thoạt nhìn tâm tình rất xuống thấp.

Phốc....."Nguoi thật đáng yêu!"

Quý Ngừ Hàm cười lớn từ trên đất nhặt nó lên, "Đừng mất hứng, là ta đem nguoi ném xuống hồ trước, nguoi tức giận cũng là đúng mà.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ấn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Rời cung đi hẹn hò

Tiểu tử không có phản ứng, hai chồi nhỏ còn buồn bã ỉu xiu mà rũ xuống.

Dưới ánh mắt thúc giục của Quý Ngừ Hàm, Đoan Mộc Ly bắt đầu đi xách nó, "Tiểu tử, nguoi rất lợi hại, nguoi không giống như những cây cỏ bình thường, nguoi chưa làm mất thể diện của thần vật."

"Pia" mà đẩy tay Đoan Mộc Ly ra, Tiểu Trọng Suốt nhảy trở về trên đầu Quý Ngừ Hàm.(để thương ghê luôn,hun hun cho đã)

Hu hu, rõ ràng nàng là chủ nhân, sao lời của nàng cũng không có chút trọng lượng nào so với Đoan Mộc Ly.....

Thái y lễ là ngày lễ đặc sắc của nước Tề loan, khi vừa bắt đầu là mặc y phục rực rỡ, dân chúng cũng họp ở chung một chỗ náo nhiệt du ngoạn.

Nhưng bởi vì vào ngày này tất cả mọi người đều mang mặt nạ, rất nhiều người hằng ngày ngượng ngùng mở miệng liền nhân cơ hội này cùng người yêu bày tỏ, cũng có càng ngày càng nhiều người nhờ thái y lễ mà kết thành lương duyên.

Dần dần, ngày đó liền biến thành ngày lãng mạn nhất trong năm, cả thành không khí toàn màu hồng, người cổ đại bình thời rất câu nệ, vào ngày hôm nay cũng đều..... Không bị cản trở.....

Quý Ngừ Hàm tròn mắt há mồm nhìn cách đó không xa một đôi tình lữ ngoài đường phố đang thực hiện nụ hôn nóng bỏng.

Đi tới cổ đại, đây chính là lần đầu tiên nhìn thấy đoạn phim thật đến như vậy.....

"Nếu mọi người bình thường cũng như vậy thì thật tốt."

Nhìn bên cạnh đôi tình nhân hoặc là vợ chồng đều tay trong tay, Quý Ngừ Hàm xúc động, "Lần trước ra cung, thấy vợ chồng lúc đi bộ cũng cách phải thật xa, nhìn rất không tự nhiên."

"Tiểu Quả Quả, không bằng chúng ta sau này mỗi ngày dắt tay nhau đi ra ngoài, từ từ cũng thay đổi tư tưởng mọi người."

"..... Ta có thể che mặt không?"

"Có thể, "Đoan Mộc Ly nén cười nói, "Chẳng qua là mọi người chỉ cần nhận ra ta, chẳng phải sẽ biết nàng là ai sao?"

"..... Vậy thì chẳng cần che mặt đi."

Vì vậy sau đó, liên tục mấy ngày chạng vạng đều có hai "đạo tặc che mặt" một cao một thấp phách lối ở kinh thành tại những nơi tụ họp mà dắt tay đi, còn thiếu chút nữa dẫn tới dân chúng khủng hoảng.

Khụ, khụ, đây đều là nói sau này.

Thái y lễ có rất nhiều trò vui, đoán đồ đèn, du thuyền, xiếc ảo thuật..... Trên căn bản tất cả trò chơi nghe nói qua ở cổ đại cũng có thể thấy trong một ngày tại nơi này.

Có điều nơi nào nhiệt nhất, chính là lôi đài tỷ võ.

Lôi đài không có gì mới mẻ, nhưng lôi chủ (người đứng đầu) có thể có đặc quyền lớn nhất——

Có thể hôn một vị tiểu thư chưa lập gia đình dưới đài.

Nghe Đoan Mộc Ly nói xong đặc quyền này, Quý Ngừ Hàm cả người.....= = một người vẻ mặt rất vui.

"Đó không phải tùy tiện hôn ai cũng được? Cũng quá coi rẻ, mọi người bảo thủ, có thể tiếp nhận sao? Đây là chủ ý của người nào nghĩ ra được!"

Đoan Mộc Ly bình tĩnh mà cười cười, "Ta."

"....." Quý Ngừ Hàm ngã xuống đất dậy không nổi.

"Chàng....." Hu hu, lão công nhà nàng không còn cứu được nữa.

"Đây là chuyện rất nhiều năm trước, hoàng huynh hấn vẫn không dám cùng Tề Mị nhi nói rõ, ta muốn tạo cho huynh ấy một cơ hội."

"Nga..... Thì ra là như vậy." Thật là huynh đệ tương thân tương ái.

"Nhưng những năm sau đó thì sao? Vạn nhất có người nhân cơ hội đùa bỡn cô nương nhà lành....."

Đoan Mộc Ly bật cười ôm sát nàng, "Những người lên đánh lôi đài đều là đã sớm cùng tình nhân ước hẹn, cho dù có ngoài ý muốn, đợi đến xuất hiện người thắng cuộc, các tiểu thư lo lắng cũng đã sớm rời đi, sẽ không bị người khác chiếm được tiện nghi."

"Thật ra rất lãng mạn a....."

Quý Ngừ Hàm nhìn dưới đài có nhiều ánh mắt mà nhìn người yêu trên đài đánh nhau, còn có nhiều ánh mắt đang an ủi nam nhân đã thua, thật thâm tình.

"Tiểu Quả Quả, có muốn ta đi lên hay không?" Đoan Mộc Ly cười hỏi nàng.

"Không muốn," Quý Ngừ Hàm lập tức lắc đầu, "Người phải cho người khác một cơ hội chứ."

Hơn nữa đại sắc lang quá..... Khụ, khụ một cái, thật quá nhiệt tình, chẳng qua hỏi cung rồi hãy nói.....

Trước lôi đài, một vòng người đã vây quanh, hai người cũng cùng đi tham gia náo nhiệt.

Đứng ở trong đám người, Đoàn Mộc Ly từ phía sau lưng ôm nàng, trong tay mang theo nhiều ăn vặt, thỉnh thoảng đút nàng ăn linh tinh.

Thật ra thì hai người vẫn là như vậy, hoàn toàn là thói quen thành tự nhiên....

Có lúc ở trong cung tần bộ, dừng lại ngắm phong cảnh, Đoàn Mộc Ly luôn ôm nàng như vậy.

Bất quá nhìn trong mắt mọi người, mặc dù ở tại đây tất cả mọi người tương đối nhiệt tình y trong thái y lễ, thân mật như vậy cũng rất đáng chú ý.

..... Chủ yếu cũng rất ít khi nhìn thấy nam nhân cung chịu nhường tử như vậy.

Ách.....

Mặc dù đang mang mặt nạ, mặt Quý Ngừ Hàm cũng đang đỏ ửng, lặng lẽ giật giật, muốn từ trong ngực hất chui ra ngoài.

Khiêm tốn, chú ý hình tượng a.....

Đoàn Mộc Ly không buông tay, người vây quanh nhìn bọn họ cười cười.

"Tiểu Quả Quả, bọn họ đang hâm mộ chúng ta." Đoàn Mộc Ly để sát vào bên tai nàng, thấp giọng nói.

"....." Nàng cũng nhìn ra, chẳng qua là..... Phải nói là đang hâm mộ nàng đi?

Nhưng mà nàng còn đang muốn cúi đầu thấp một chút a.....

Tránh không thoát được người sau lưng ôm trong ngực, Quý Ngừ Hàm khóc ròng, không thể làm gì khác hơn là làm bộ rất nghiêm túc mà nhìn về nơi khác, tránh cho cùng người vây xem nhìn thẳng vào mắt.

Nhìn một chút.....

Ách.....

Quý Ngừ Hàm ngậy người, sừng sốt nửa ngày mới vỗ vỗ cánh tay Đoàn Mộc Ly, "Chàng xem người trên trà lâu bên kia, có phải là hoàng..... Khụ, khụ, hoàng huynh chàng?"

Đoàn Mộc Ly từ lời nàng nói mà nhìn theo.

Lầu hai trà lâu đối diện, nam nhân dựa vào cửa sổ ngồi một thân bạch y, mang nửa mặt nạ hình quý.

Dù sao cũng là người quen thuộc vô cùng, mặc dù người nọ chỉ lộ ra nửa gương mặt, nhưng cẩn thận phân biệt, cũng nhìn ra đó là Đoàn Mộc Hồng.

Thái y lễ là một ngày lễ giải trí, hất ra cung chơi cũng không kỳ quái, bọn họ ngạc nhiên là.....

Hắn ngồi đối diện với một cô nương mang mặt nạ Thần Hoa.

"Là vị tiểu thư lần trước ở trong phòng của hân....."

Quý Ngừ Hàm hạ thấp giọng, "Ta không hiểu hân tại sao không muốn để cho chúng ta biết sự tồn tại của nàng."

Cũng cùng nàng đi chơi lễ Thái Y, chắc cũng là nghiêm túc đối với nàng ấy?

Vậy tại sao còn phải gạt người trong cung?

"Lần này huynh ấy về nhà, tính tình có chút thay đổi."

Đoàn Mộc Ly ở trong lòng than thở, "Hân cùng ta thật ra thì vẫn còn có chút mới lạ, không nói cũng là bình thường."

Nhìn một lát, Quý Ngừ Hàm lắc đầu, "Cũng không nhất định là nguyên nhân đó."

Nàng an ủi hân, "Có thể là hân tìm thể thân cho Tề tiểu thư, cho nên không muốn nói cho người?"

"Thế thân?"

"Ta cũng đoán vậy, bất quá vị tiểu thư này cùng Tề Mị nhi đều yêu thích thật rất giống a, y phục sắc hoa, kiểu tóc, vật trang sức, bao gồm này mặt nạ Thần Hoa, đều là phong cách mà Tề tiểu thư thích."

Đoàn Mộc Ly sừng sốt một chút, "Làm sao nàng biết?"

"Ta đã xem qua rất nhiều bức họa về nàng ấy."

Quý Ngừ Hàm vừa nói vừa kỳ quái quay đầu nhìn hấn, "Sức quan sát của chàng nhạy bén hơn so với ta, sao lại phát hiện muộn hơn ta?"

Đoan Mộc Ly cười cười, "Trước kia không có chú ý nàng."

"....."

Quý Ngừ Hàm bị những lời này hoàn toàn nghẹn luôn, im lặng mà nhìn hấn.

"Tiểu Quả Quả, nàng muốn ta sau này chú ý nhiều những nữ nhân khác?"

"Khụ, khụ, chàng cứ tiếp tục không chú ý đi....."

Bởi vì có Đoan Mộc Hồng ở đây, lực chú ý của hai người bọn họ liền từ lời đài chuyển dời đến trà lâu ở phố đối diện.

Lòng hiếu kỳ của Quý Ngừ Hàm tăng tới cực điểm, "Không bằng chàng đi giả bộ làm hái hoa tặc, nghĩ biện pháp để cho vị tiểu thư đem mặt nạ lấy xuống."

Đoan Mộc Ly nghiêm trang, "Ta sẽ không giả thành hái hoa tặc."

"....." Quý Ngừ Hàm bị phần mà khinh bỉ hấn, "Tựa như người bình thường đối với ta như vậy là được rồi!"

Hu hu.....

Đoan Mộc Ly khẽ lắc đầu, cho dù mang mặt nạ, cũng có thể nhìn ra nhất định là chính nhân quân tử....."Quá phá hư hình tượng."

A a a..... Còn giả bộ!

Tiếp tục khinh bỉ, Quý Ngừ Hàm bắt đắ dĩ giúp hấn bày vở kịch, "Hái hoa tặc nho nhả cũng được a, chàng dùng thái độ này đi tới, sau đó nói ‘ cô nương, có thể cho mượn ngực nhìn hay không?’!"

Lời của nàng mới vừa nói xong, bên người trong nháy mắt trống đi một miếng đất lớn, vốn là mọi người đứng ở gần đó đều lui về phía sau.

Ách..... Quý Ngừ Hàm ngây người.

Hu hu, rõ ràng là vừa rồi nói rất nhỏ, những người này chẳng lẽ lỗ tai sao cũng tốt như vậy!

Nhanh chóng kéo áo choàng của Đoan Mộc Ly phủ kín, Quý Ngừ Hàm chuẩn bị kéo hấn chạy như điên.

Nhưng không kéo nổi người này.....

Đoan Mộc Ly bật cười kéo nàng, "Quả Quả, bọn họ không nghe thấy, là Mặc Kỳ Thụy tới."

A?

Quý Ngừ Hàm từ áo choàng chui ra, quả nhiên thấy Mặc Kỳ Thụy mang mặt nạ vai hề, tựa như khắc tượng đá bên cạnh.

"Người quá cường điệu rồi....."

Quý Ngừ Hàm phục, trong truyền thuyết xuất hiện một ông tổ kỳ quái mới..... Cũng chính là uy lực này?

Chẳng qua là đứng ở chỗ này có thể hù dọa nhiều người chạy như vậy, trước kia may mắn lúc xếp hàng mua phiếu, sao cũng không biết có người thần kỳ như vậy đây.....

"Người sao cũng đi ra?" Đoan Mộc Ly cười hỏi hấn.

Mặc Kỳ Thụy lạnh buốt, "Muội muội ta tới."

"Người có muội muội?" Đoan Mộc Ly khách sáo hỏi.

"....."

Gân xanh trên trán Mặc Kỳ Thụy nhảy nhảy, mặt như khối băng dưới mặt nạ có khuynh hướng nứt vỡ.

"Nàng vẫn còn ở hoàng cung Tề loan quốc tuyên bố không phải là người thì không lấy chồng, làm cho tiểu Dật đập vào nhà vệ sinh nhốt một ngày."

Quý Ngừ Hàm nghe được liên tiếp nháy mắt, nghĩ tới, tiểu Dật đã từng đề cập tới chuyện này, chính là vị công chúa rất bi kịch của Phong gian quốc.

Đoan Mộc Ly ôn hòa cười cười, "Không nhớ rõ."

"....."

Mặc Kỳ Thụy có chút nhịn không được, "Vậy người có thể nhớ cái gì?!"

Cười ôm sát người trong lòng, cảm Đoan Mộc Ly thân mật mà để ở trên đầu Quý Ngừ Hàm, giọng nói tự nhiên mà trả lời, "Quả Quả."

"....." Mặc Kỳ Thụy không thể thốt lời nào.

Quý Ngừ Hàm ngọt ngào mà cười, hắc hắc.....

Nhìn hai người bọn họ, Mặc Kỳ Thụy có chút bất đắc dĩ,

"Tuyệt Nhi..... Chính là muội muội ta, nàng nói có chuyện quan trọng muốn nói với người."

"Ừ, về cung hãy nói."

"....." Thanh âm chuyển lạnh, "Nàng ấy nói rất nhiều lần chắc chắn là chuyện rất quan trọng, nếu không ta cũng sẽ không ra cung tới tìm người."

"Về cung hãy nói."

"..... Khụ, khụ, " Quý Ngừ Hàm hừ hừ cổ họng để hòa giải, "Thụy Vương gia, biết là chuyện gì không?"

"Chưa nói."

Quý Ngừ Hàm nhìn Đoan Mộc Ly vẻ mặt không có đường sống thương lượng gì, lại hừ hừ cổ họng, "Muội muội người đi đường cũng mệt mỏi, không bằng để cho nàng ấy nghỉ ngơi trước, có chuyện gì ngày mai rồi hãy nói."

Lạnh buốt mà nhìn hai người bọn họ mấy lần, không nói gì, xoay người đi.

"Nếu chẳng may thật sự là chuyện quan trọng." Chờ Mặc Kỳ Thụy rời đi, Quý Ngừ Hàm nhỏ giọng nói.

"Nếu quả thật là chuyện quan trọng, nàng ấy cũng sẽ không dễ dàng nói cho ta biết."

Ách.....

"Cũng đúng, nói không chừng còn muốn cho chàng ‘ lấy thân báo đáp ’ a."

Đoan Mộc Ly cúi đầu, cười xấu xa nháy mắt, "Tiểu Quả Quả, ta đã hứa cho nàng."

"....." Quý Ngừ Hàm co quắp khóe miệng, "Sao lại có người muốn giành chàng....."

Hiểu người không rõ mà, Hu hu, các nàng ấy đã bị lừa!

Mặc dù còn chưa từng gặp mặt, nhưng trong mắt nàng thì có cùng cảm giác chung mối thù với muội muội Mặc Kỳ Thụy.

Hai người bọn họ luôn luôn ồn ào, cũng không có chú ý tới tình huống trên lời đài, sau đó lại đột nhiên cảm thấy đường phố vô cùng náo nhiệt hoàn toàn yên tĩnh.

Ngẩng đầu lên, bọn họ cũng thấy trên đài một nam nhân mặc cẩm y màu đen đang đứng, trên mặt mang mặt nạ con sói xám.

Ở bên cạnh hắn, người thua thất linh bát lạc mà nằm một đám, trên người bị thương đều không nặng, chính là bị điểm huyết đạo, mới có thể không thể động đậy.

"Đài chủ xuất hiện?" Bởi vì chung quanh rất yên tĩnh, cho nên Quý Ngừ Hàm nhỏ giọng hỏi.

Sau đó nàng liền phát hiện..... Tầm mắt của nam nhân mặc cẩm y hình như là rơi vào trên người nàng?

Suy nghĩ một chút đặc quyền của đài chủ..... Không ổn!

Quý Ngừ Hàm kéo Đoan Mộc Ly liền chui người vào trong lòng hắn.

"Con thỏ nhỏ, tới đây." Trên lời đài, nam nhân cẩm y hạ thấp giọng tuyên bố.

"....." Quý Ngừ Hàm thiếu chút nữa ngã nhào.

Sớm biết thế, nàng cũng không mang mặt nạ con thỏ! Hu hu.

Trước khi ra cung cảm thấy chơi rất vui, trên đầu nàng còn đeo hai lỗ tai con thỏ thật dài, bây giờ còn bởi vì nàng chạy loạn ở trong đám người thật gây sự chú ý, hiển nhiên quá rêu rao.

Cho nên nàng hòa tóc đem kia hai lỗ tai thỏ tháo xuống, sau đó nàng liền nghe thấy ——

"Không có lỗ tai ta cũng nhận ra ngươi."

"....." Quý Ngữ Hàm im lặng rơi lệ, mặc áo giáp sắt thì sao?

Đoan Mộc Ly đem người ôm đến trong lòng mình, chăm chú nhìn nam nhân trên đài, "Dạ Cẩm?"

Hả?

Quý Ngữ Hàm nhìn kỹ nam nhân trên đài, đúng là có chút giống.

Dạ Cẩm không để ý tới câu hỏi Đoan Mộc Ly, chỉ cau mày nhìn "Con thỏ nhỏ".

"Động tác nhanh lên một chút, ta còn phải đi giết người."

"....." Đầu Quý Ngữ Hàm đầy màu đen.

Mặc dù lực sát thương của Dạ Cẩm giống như rất lớn, khiến cho dân chúng bình thường không biết võ công cũng có chút sợ hãi, nhưng mà tình huống trước mắt.....

Hai nam tranh một nữ?

Đẹp mắt, đẹp mắt!

Cho nên mọi người đồng loạt lưu lại, ít nhất là hơi lui về phía sau một chút, tiếp tục vây nhìn.

Đoan Mộc Ly bình tĩnh mà hướng tới hần cười cười, "Biểu muội vẫn luôn yêu thâm trọng nhớ ta, vẫn muốn chia rẽ ta cùng nương tử sao?"

Có ý gì?

Mọi người sững sốt một chút mới phản ứng được, thì ra là đài chủ hôm nay là nữ giả nam trang, chính là biểu muội của vị công tử này.

Thì ra là hai nữ tranh một nam, đẹp mắt giống nhau!

Quý Ngữ Hàm im lặng nhìn trời, các cụ ngày xưa nói quả nhiên có đạo lý, ác nhân tự có ác nhân trị.....

Trên đài Dạ Cẩm đối với câu nói của Đoan Mộc Ly chỉ cười, "Ta không phải muốn hôn nàng ấy."

Ừ, quần chúng vây xem rồi rít ở trong lòng gật đầu.

Ngươi không phải muốn hôn vị tiểu thư này, ngươi muốn hôn chính là vị công tử kia!

Còn nữa, chúng ta cũng biết ngươi là nữ, sao ngươi còn giả giọng nam nhân?

Quý Ngữ Hàm hướng trà lâu đối diện thoáng nhìn, phát hiện bọn Đoan Mộc Hồng cũng nhìn chăm chú vào tình huống nơi này, đúng là cũng nhận ra thân phận của bọn họ.

Tầm mắt chuyển đến trên người vị tiểu thư kia ngồi đối diện Đoan Mộc Hồng, Quý Ngữ Hàm sững sốt.

Nàng cảm giác có sát khí.....

Áo giáp, cách xa như vậy, phải có sát khí rất mạnh mới có thể làm cho nàng cảm giác được.

Bởi vì thất thần, nàng không nghe thấy Dạ Cẩm cùng Đoan Mộc Ly nói chuyện, chờ nàng lấy lại tinh thần, đúng lúc nghe được Dạ Cẩm nói một câu "Nàng ấy sau này sẽ ở bên cạnh ta".

Quý Ngữ Hàm đen lại, tại sao lại là những lời này.....

Đoan Mộc Ly dứt khoát cũng không để ý đến hần, lời đài bên này đã không có gì để xem, hần liền ôm Quý Ngữ Hàm chuyển đi xem hoa đăng.

Dạ Cẩm nhảy xuống lời đài, ngăn ở trước mặt hần, "Chúng ta trao đổi điều kiện, ta có thể nói cho ngươi biết một bí mật."

Đoan Mộc Ly không có hành động gì, chỉ cúi đầu hỏi, "Quả Quả, còn muốn đi chỗ nào chơi?"

"Ừm....." Quý Ngữ Hàm do dự mà nhìn bốn phía.

Thật ra thì trong lòng nàng thật tò mò a.

Bí mật?

Tại sao lại là bí mật, cùng chuyện bí mật mà muội muội Mặc Kỳ Thụy mang đến có quan hệ sao?

Nàng muốn hỏi cung.

Dạ Cẩm cảm thấy nắm chắc phần thắng mà thêm vào một câu, "Biết bí mật này, tất cả vấn đề khó khăn bây giờ của ngươi cũng có thể giải quyết."

Đoan Mộc Ly cuối cùng đem tầm mắt rơi vào trên người hắn, cười cười, "Muốn biết, ta có thể tự mình tra."

Dạ Cẩm có chút không nén được tức giận, "Ta đã nói rõ, là sau khi ngươi chết, nàng sẽ ở bên cạnh ta, chẳng lẽ ngươi không hy vọng có người thay ngươi chăm sóc nàng sao?"

Đoan Mộc Ly trả lời không chút do dự, "Không hy vọng."

Dạ Cẩm bị ghen, "Tại sao?"

Quý Ngữ Hàm gạt lệ, chen vào nói, "Bởi vì hắn còn phải tiếp tục áp bách ta."

Đoan Mộc Ly bật cười ôm chặt nàng, trả lời Dạ Cẩm, "Bởi vì nếu ta chết, ta sẽ dẫn Quả Quả cùng đi với ta."

"Ích kỷ." Dạ Cẩm hừ một tiếng.

"Không phải ích kỷ, mà là ta tin tưởng không người nào có thể yêu thương nàng hơn so với ta," Đoan Mộc Ly cười cười, "Thay vì lo lắng bản thân nàng có tốt hay không, không bằng trực tiếp mang nàng theo để tiếp tục chăm sóc."

Dạ Cẩm nghe thấy sùng sốt, nửa ngày mới chậm rãi bình tĩnh, sau đó hắn hỏi Quý Ngữ Hàm, "Ngươi đồng ý?"

"Khụ, khụ, ta bị hắn ức hiếp nên quen rồi....."

Dạ Cẩm nhíu mày, thần sắc có chút thất vọng.

Hắn định thần nhìn Quý Ngữ Hàm nửa ngày, đột nhiên mở miệng, "Nếu như ngươi đổi ý, có thể tới Dạ quốc tìm ta."

Quý Ngữ Hàm hết sức im lặng mà nhìn bóng lưng của hắn, "Tại sao ta vĩnh viễn cũng không hiểu được hắn đang nói gì....."

Nhìn ánh mắt thì nhìn ra được, Dạ Cẩm tuyệt đối không phải thích nàng, hơn nữa.....

"Hắn cũng không nhỏ hơn nàng bao nhiêu tuổi, làm sao sau này bảo ta cho hắn bên cạnh nàng?"

Dạ Cẩm đại khái là không muốn lập gia đình, sợ lúc già thì cô đơn?

Quý Ngữ Hàm buồn bực, thời điểm như vậy, không phải chỉ nên nuôi con chó nhỏ làm bạn sao?

Đoan Mộc Ly hôn nàng một cái, "Nghe tin tức bọn Thanh Long thăm dò trở về, Dạ Cẩm rất ít khi mở miệng, khi lên tiếng chính là mọi người nghe không hiểu."

"....." Thì ra là bệnh lâu năm.

"Quên đi, không nói cái này nữa, chúng ta hỏi cung đi, ta bắt đầu tò mò bí mật đó là gì."

"Không đi chơi?"

"Ừm....." Quý Ngữ Hàm nhìn cảnh tượng nhiệt náo chung quanh, "Chờ sang năm ra cung chơi, hôm nay về cung trước."

Đoan Mộc Ly dĩ nhiên là lấy ý kiến của nàng làm chuẩn, bàn bạc xong, hai người xoay người hỏi cung.

"Chàng thấy không?" Quý Ngữ Hàm nhỏ giọng nói, "Hoàng huynh chàng giống như muốn ôm vị tiểu thư kia rồi đi."

Bởi vì Đoan Mộc Hồng giống như đã chú ý tới bọn họ, hiện tại cũng không cách nào quang minh chính đại mà nhìn lên, Quý Ngữ Hàm chỉ có thể cẩn thận liếc về phía đó một cái.

Đoan Mộc Ly cũng không dấu vết mà nhìn lâu hai đối diện một cái, "Không nghĩ tới hoàng huynh hiện tại lại chủ động nhiệt tình như vậy, trước kia hẳn rất câu nệ lễ tiết."

"Có thể bởi vì hai năm qua rời hoàng cung, không có nhiều quy củ cần tuân thủ, thời gian dài phải thoáng một chút."

Hai người vừa đi vừa tán gẫu, không bao lâu đã trở về hoàng cung.

Huyền Vũ đứng ở cửa cung, vừa nhìn thấy bọn họ, thờ phào nhẹ nhõm.

"Chủ nhân, Cửu công chúa vẫn âm ỉ muốn gặp ngài."

Nếu chủ nhân sẽ không trở lại, trong cung căn bản sắp lật tung.

"Ừ." Đoan Mộc Ly đang muốn nói tiếp, đột nhiên thân thể dừng lại, chau mày.

Sao vậy?

Nhìn hình như hắn đang suy nghĩ, Quý Ngữ Hàm không có lên tiếng quấy rầy, chẳng qua là vừa tò mò vừa khản trương mà chờ hắn hoàn hồn.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thế Ấn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: Cùng tình địch

"Quả Quả, nàng đi về trước, muội muội của Mặc Kỳ Thụy nàng không cần để ý, sáng mai ta trở lại sẽ xử lý, có người tới phiền nàng, trực tiếp đập ra ngoài."

Sáng mai mới có thể trở lại?

"Nga." Mặc dù không hiểu, Quý Ngữ Hàm vẫn gật đầu.

Giống như chưa từng thấy qua đáng về hắn gấp gấp như vậy.

Huyền Vũ cũng nhìn ra tình thế khản trương, "Chủ nhân, muốn chúng tôi đi theo không?"

"Không cần, " Đoan Mộc Ly lắc đầu, "Tự ta đi."

"Tuân lệnh." Huyền Vũ không có nhiều lời nữa.

Loại thời điểm chủ nhân nói tự mình đi đều là bởi vì đối phương võ công không kém, sợ khinh công bọn họ chưa đủ tốt, sẽ bị đối phương phát hiện.

Chờ Đoan Mộc Ly rời khỏi, Quý Ngữ Hàm hỏi Huyền Vũ, "Người đoán được hắn muốn đi làm gì không?"

"Không đoán được." Huyền Vũ về mặt có chút đau khổ mà lắc đầu.

"Sao? Người đang lo lắng cho hắn sao? Hắn làm cái gì trong lòng có chủ ý, sẽ không tùy ý mạo hiểm."

"Không phải, thuộc hạ biết chủ nhân sẽ không để cho mình gặp nguy hiểm."

Huyền Vũ cảm thấy một trận nhức đầu, "Là Cửu công chúa của Phong Gian Quốc, nàng ấy vẫn âm ỉ muốn gặp chủ nhân....."

Ai, xem ra mấy người bọn họ tới nay đều không thể ngủ rồi.

"Nga....."

Quý Ngữ Hàm do dự một chút, "Nàng ấy cũng rất muốn gặp ta? Hay là ta đi trước nhìn một chút."

"Không được!"

Huyền Vũ khản trương phản đối, "Chủ nhân trở lại nếu biết được, thế nào cũng sẽ mắng chúng tôi vô dụng."

"Là ta tự mình muốn đi, hơn nữa nàng ấy không thể đánh lại ta, cho dù đánh thắng, ta cũng không cần sợ."

"Nhưng....." Huyền Vũ vẫn chưa yên tâm.

"Không sao, không sao, " Quý Ngữ Hàm cười híp mắt ngắt lời hắn, "Ta còn thật tò mò nàng ấy biết bí mật gì, nếu không ta cũng ngủ không yên."

Huyền Vũ không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là mang theo nàng đến Noãn Nguyệt lâu, chỗ ở tạm thời của Cửu công chúa.

Mới vừa vào Noãn Nguyệt lâu, Quý Ngữ Hàm liền thấy một phòng bữa bãi, bọn Chu Tước cũng mặt đen lại đứng ở gần cửa, Mặc Kỳ Thụy mặt khối băng cũng đã xuất hiện vết nứt, thoát nhìn cũng là không có cách với mũi mũi của hắn.

"Hàm chủ nhân? !"

Hướng về phía sau lưng Quý Ngữ Hàm nhìn một chút, xác định Quý Ngữ Hàm chẳng qua là tự mình tới, bọn Chu Tước cũng kinh ngạc lên tiếng.

Chủ nhân?

Mặc Kỳ Thụy cũng nhíu mi lại, lạnh buốt hỏi, "Sao người lại tự mình tới?"

Quý Ngữ Hàm rất 囧, tại sao bọn họ ai cũng khẩn trương như vậy?

Mỹ nữ áo hồng trước mắt mắt tròn trĩnh lớn, mặt đẹp giận hờn, rất có khí thế mà một tay chống nạnh.....

Nhìn chẳng qua là có chút nóng giận, cũng không phải là lực sát thương rất mạnh.

Nói thật, nàng thật thích người có tính khí mạnh mẽ.....

囧, bởi vì người như vậy cũng có nói nói thẳng, tức giận cũng sẽ là phát giận ngay mặt, sẽ không ở sau lưng ngấm ngầm hại người khác.

Nếu không cõng đời này toàn là phúc hắc giống như Đoan Mộc Ly, cuộc sống này sẽ không biện pháp.....

"Người chính là Quý Ngữ Hàm?" Mặc Kỳ Tuyết khí thế hung hăng mà xông lại, ở trước mặt nàng đứng lại.

"Ừ, chính là ta." Cười híp mắt.

"Tại sao người chiếm đoạt Đoan Mộc Ly! Đáng vẽ của người....."

Thanh âm nổi đóa ngừng một chút, cẩn thận quan sát khuôn Quý Ngữ Hàm, có chút ừ rừ, "Đáng vẽ thật xinh đẹp."

Quý Ngữ Hàm 囧, nàng đã nói mà, người mạnh mẽ có tính khí thật đáng yêu.

Mặc Kỳ Tuyết dời hỏa lực đi, "Ta thấy....." Tầm mắt ở trên người nàng vừa quét loạn một trận, nhất thời không tìm được khuyết điểm gì, nhìn quanh thấy trong phòng còn có nam nhân, Mặc Kỳ Tuyết hạ thấp giọng, "Người nhất định là loại ngực lớn nhưng không có đầu óc!"

"....." Đỉnh đầu Quý Ngữ Hàm bay một chữ 囧 thật to, đã bị nàng ấy đánh bại.

"Khụ, khụ, Cửu công chúa, chúng ta nói chuyện khác đi."

Ở trên đường nghe Huyền Vũ đề cập tới, Cửu công chúa không phải là loại công chúa ngu ngốc, nàng ấy rất thông minh, nhưng tính khí quá nóng nảy, có vẻ rất lỗ mãng.

Cho nên về mặt Quý Ngữ Hàm bây giờ rất nghiêm chỉnh, rất có phong thái thảo luận quốc gia đại sự.

"Nói gì?"

Cửu công chúa không hề có thành ý nói với nàng, chỉ đang chuyên chú tìm khuyết điểm của Quý Ngữ Hàm.

"Người không phải biết một bí mật sao?"

"Ừ."

"Hiện tại không thể nói sao? Tôi nay Đoan Mộc Ly có thể sẽ không trở lại."

"Không nói."

Còn tưởng rằng hai người bọn họ vừa thấy mặt sẽ đánh nhau, hiện tại đối thoại hòa bình như vậy khiến cho bọn Mặc Kỳ Thụy nghe mà cứ trợn mắt hốc mồm.

"Về bí mật gì?"

Mặc Kỳ Tuyết đột nhiên thu hồi tầm mắt, nghiêm túc nhìn Quý Ngữ Hàm, "Rất quan trọng, nếu không ta cũng sẽ không tới."

Ách..... Cứu công chúa cũng đối với tiểu Dật trong lòng còn có bóng ma.....

Quý Ngữ Hàm thử dò xét hỏi nàng, "Ngươi không muốn gả cho Đoan Mộc Ly?"

"Gả! Ai nói ta không gả!" Cứu công chúa chột kêu một cái.

"Tuyết Nhi!" Mặc Kỳ Thụy mặt lạnh, quát muội muội mình bảo ngưng lại.

"Huynh kêu cái gì! Ta chỉ là hét hai tiếng, cũng không phải là động thủ đánh nàng ấy! Nếu như thế đã cũng có thể hù dọa nàng ấy, ai cũng có thể cùng nàng ấy giành nam nhân!"

Mất thấy hai huynh muội đã sắp đánh nhau, Quý Ngữ Hàm nhúc nhủ đầu mà chen vào nói, "Ta nói điểm chính....."

"Bí mật, ta không nói cho ngươi!"

Mặc Kỳ Tuyết nhanh chóng nói với nàng một câu "quan trọng", lại quay trở lại gây gỗ cùng Mặc Kỳ Thụy tiếp.

Quý Ngữ Hàm rất u buồn mà nhìn bọn họ, thấp giọng hỏi người bên cạnh, "Chu Tước, theo lý mà nói, Mặc Kỳ Tuyết không phải là nên cùng ta âm ỉ một trận sao....."

Chu Tước do dự một chút, "Hàm chủ nhân, người bình thường cùng ngài nói mấy câu nói, cũng sẽ không cùng ngài gây gỗ."

"..... Tại sao?" Dáng vẻ như vậy của nàng có lợi cho hòa bình thế giới sao?

Chu Tước khó xử, tìm cách nói chuyện uyển chuyển nhất, "Hàm chủ nhân thoát nhìn tính khí quá tốt, âm ỉ cũng không nổi."

"....." Quý Ngữ Hàm bị phẫn, "Thật ra thì ngươi muốn nói ta rất giống con thỏ, cùng ta gây gỗ không có cảm giác thành công chứ gì?"

"....." Đúng, đúng, nhưng hấn không dám thừa nhận.

Quý Ngữ Hàm bị phẫn, thò tức giận còn cắn người, ai lại không có lúc tức giận!

Vì biểu hiện mình có "tính khí bạo lực" một chút, Quý Ngữ Hàm chột vỗ bàn một cái, "Đừng ồn nữa!"

Hai huynh muội Mặc Kỳ Thụy bị rống cũng phải sững sốt, đồng thời nhìn về phía nàng.

Quý Ngữ Hàm hết sức hài lòng hiệu quả này, tiếp tục giả bộ làm tức giận rất lớn, "Cứu công chúa, biết bí mật gì, ngươi cũng nhanh nói, muốn nói điều kiện gì, ta có thể làm chủ!"

Mặc Kỳ Tuyết chần chờ mà nhìn nàng, sau mở miệng yêu cầu, "Ta muốn Đoan Mộc Ly dạy ta võ công."

Quý Ngữ Hàm sững sốt.

Nàng còn tưởng rằng Mặc Kỳ Tuyết sẽ trực tiếp yêu cầu Đoan Mộc Ly cưới nàng ấy.

Điều kiện này tốt, Đoan Mộc Ly sẽ không bài xích như vậy, hơn nữa vạn nhất đáp ứng, chỉ là sau này có rất nhiều cơ hội chung đụng.

"Ta dạy cho ngươi thì như thế nào? Như vậy ngươi cũng có thể tiếp tục ở lại nước Tề Loan a."

"Hàm chủ nhân....." Bọn Thanh Long cũng nhỏ giọng gọi nàng.

Giữ lại nữ nhân như vậy ở trong cung..... Quá nguy hiểm.

Không nghĩ tới Mặc Kỳ Tuyết không chút do dự cự tuyệt, "Không được."

Quý Ngữ Hàm sững sốt, "Tại sao? Ngươi không tin ta sao? Thật ra thì võ công ta cũng rất cao."

Dù sao..... Võ công của nàng cao hơn so với Đoan Mộc Ly?

Bất quá không có kinh nghiệm thực chiến gì, nếu như nghiêm chỉnh tỷ thí, nhất định đánh không lại Đoan Mộc Ly.

"Ta biết võ công của ngươi rất cao!"

Mặc Kỳ Tuyết cũng không biết là nhớ tới cái gì, giống như rất giận, gương mặt lại đỏ bừng.

Ách.....

Quý Ngừ Hàm suy nghĩ một chút, "Ngươi là..... Sợ tiểu Dật lại chinh ngươi?"

"....." Mặt Mặc Kỳ Tuyết thoáng chốc đen lại, gầm hét lên, "Không muốn nói tới tên tiểu quỷ ghê tởm đó!"

Mọi người đều là cúi đầu nhin cười, ngay cả khối băng trên mặt Mặc Kỳ Thụy đều có tia cười.

"Khụ, khụ, " Quý Ngừ Hàm cố nén cười, "Tiểu Dật thật ra thì rất ngoan, ta bảo đảm nó không đến chinh ngươi, như vậy có thể ?"

"Ngươi bảo đảm?"

"Bảo đảm."

Suy nghĩ một chút, Mặc Kỳ tuyết gạt đầu, "Ta còn có một điều kiện."

"Ừ, nói đi."

"Ta không có bạc, ở nơi này, ngươi phải chịu trách nhiệm toàn bộ tiêu xài của ta."

"....." Quý Ngừ Hàm rất im lặng mà nhìn nàng, không biết có phải là nàng ấy đang nói đùa hay không.

"Ta nói thật !"

Mặc Kỳ Tuyết lại nổi lên tức giận, "Phụ hoàng nói ta không nên làm loạn, còn nói chỉ cần ta ra cung, ông ấy liền một lượng bạc cũng không cho ta!"

"....." Thì ra là cất tiền tiêu vật là biện pháp trừng phạt đã được dùng từ thời cổ đại.....

Tầm mắt Quý Ngừ Hàm chuyển sang Mặc Kỳ Thụy.

Hắn không cứu tế muối muối của hắn chút nào sao?

Mặc Kỳ Thụy lạnh buốt, "Ta cũng không tán thành nàng ra ngoài."

"....." Quý Ngừ Hàm rất 囧 hỏi Mặc Kỳ tuyết, "Ngươi một chút tiền cũng không có?"

"Không có!"

"....." Ai, nhìn đi tiền riêng cũng rất quan trọng.

Quý Ngừ Hàm gạt đầu, "Ngươi đại khái ở lại bao lâu, dự tính muốn bao nhiêu?"

"Ba năm đi, " Mặc Kỳ Tuyết tính toán một chút, "Tiền của các ngươi ta cũng không có thể tùy tiện dùng, liền tiết kiệm, ba trăm vạn lượng đi."

"....." Quý Ngừ Hàm trước mắt tối đen.

Bình tĩnh, bình tĩnh.....

Nàng xoay người hỏi bọn Chu Tước, "Tiền tệ của Phong gian quốc cùng chúng ta đổi thế nào ?"

Chắc cũng có tỷ giá hối đoái, nàng ấy không phải nói tiết kiệm sao, nói không chừng hối suất đều là chênh lệch giữa bản Anh với đồng Yên.

Chu Tước co giật một cái, "Hàm chủ nhân, ngân lượng bốn nước đều lưu hành như nhau."

"....." Nói cách khác, nàng ấy thật sự chuẩn bị ba năm xài hết ba trăm vạn lượng?

Quý Ngừ Hàm cũng muốn co giật.

"Khụ, khụ, Cứu công chúa, ở tại trong cung, thật ra thì căn bản cũng không có chỗ tiêu tiền....."

Ngay cả nàng cho tới bây giờ cũng không tiêu một phần tiền.

"Tại sao không có? Ta đã làm tính toán tiết kiệm rồi."

"....." Cứu công chúa, số tiền kia quá nhiều, như vậy đi, sau này ngươi xài một khoản tiền, chúng ta liền thanh toán một nửa."

Ừ, nàng định trước dạy Cứu công chúa học được cần kiệm tiết kiệm được, có tiền cũng không phải lãng phí như vậy.

"Thật ra thì mục tiêu của ta là để cho công chúa mỗi tháng chỉ xài một trăm lượng a....."

Mặc Kỳ Tuyết rất nghiêm túc mà suy nghĩ, sau đó hỏi nàng, "Vậy ngươi đưa bao nhiêu?"

Gân xanh trên trán Mặc Kỳ Thụy giật một cái, biết rõ rằng muội muội thật thông minh nhưng bệnh cũ lại tái phát.

Quý Ngừ Hàm nghe không hiểu, "A? Ta đang nói kế hoạch để cho ngươi tiêu xài....."

"Một trăm lượng, " Mặc Kỳ Tuyết ngắt lời nàng, "Ta hỏi là tính toán như vậy, ngươi đưa bao nhiêu?"

"..... Năm mươi....."

Quý Ngừ Hàm khóe miệng co quắp, nàng hỏi chính là ý này sao?

Mặc Kỳ Tuyết nhú mi, qua nửa ngày, vẻ mặt nghiêm túc hỏi nàng, "Vậy ta được bao nhiêu?"

"phù" một tiếng, Thanh Long ngã xuống đất không dậy nổi, những người khác còn lại đều có khuynh hướng miệng sùi bọt mép.

"....." Quý Ngừ Hàm cũng sắp không chịu nổi, hoảng sợ nhìn nàng, "Năm mươi lượng....."

Không phải nói Cửu công chúa thật thông minh sao.....

Mặc Kỳ Thụy thấy mất mặt, mặt khối băng đã nứt vỡ, chỉ có thể làm bộ bình tĩnh mà quay đầu nhìn ngoài cửa.

Mặc Kỳ Tuyết nhú mày chắc hơn, giọng nói bốc lửa, "Thật? Ta không biết tính toán, ngươi đừng gạt ta!"

"..... Thật, thật." Thì ra là nàng biết nàng ấy không biết tính toán.....

Quý Ngừ Hàm rơi lệ, hiện tại nàng hiểu Mặc Kỳ Tuyết tại sao ở trong cung còn có thể một năm dùng một trăm vạn lượng.

Loại năng lực số học này, nếu mười xu tiền một đồng mua một cây mứt quả, nói ít cũng muốn làm cho người ta đưa ra hai trăm lượng bạc đi.....

"Nga, giống nhau, " Mặc Kỳ Tuyết gạt đầu một cái, "Thì ra là đây chính là năm phần của mười."

Bất quá hôm nay đã hiểu cũng không có tác dụng gì, quay người một cái nhất định lại quên.

tật xấu của mình tự mình biết, nàng rõ ràng là học cái gì cũng có thể học được, nhưng có thể đếm được số tựa như nàng có thù oán, ngay cả cơ bản nhất nàng cũng coi là không hiểu.

"....." Quý Ngừ Hàm rơi lệ, "Ngươi đồng ý? Vậy cũng nên đem bí mật nói cho ta biết đi?"

"Không cần."

Không đợi Mặc Kỳ Tuyết mở miệng, bên ngoài thì có thanh âm mang ý cười ngăn cản.

Đoan Mộc Ly lách mình đi vào, không có nhìn Mặc Kỳ Tuyết, chẳng qua là cười ôm lấy Quý Ngừ Hàm, "Tiểu Quả Quả, nàng đã hứa với nàng ấy cái gì?"

Sao nhanh như vậy đã trở lại ?

Tâm tình của hần giống như rất tốt, lần này nhất định thu hoạch không nhỏ ?

Quý Ngừ Hàm cực kỳ tò mò, dùng tốc độ nhanh nhất đem điều kiện trước đó đã đáp ứng nói lại một lần.

"Ừ, " Đoan Mộc Ly cười gật đầu, "Bất quá võ công là chính ta tới dạy đi."

Hả?

Quý Ngừ Hàm kinh ngạc, hần sẽ tốt tính như vậy mà dạy người khác võ công?

Mặc Kỳ Tuyết vốn vừa thấy hần liền kích động đến nói không ra lời, nghe được câu này càng thêm mừng rỡ sắp bay lên trời, gạt đầu liên tục đáp ứng.

"Cùng ta học võ công cơ bản nhất chính là phải luyện tốt khinh công. " Đoan Mộc Ly cười nói, "Ngươi theo ta tới đây."

Ách..... Quý Ngừ Hàm cảm giác không ổn.

Mặc Kỳ Tuyết không nghi ngờ hần, lập tức đi theo Đoan Mộc Ly tới ngoài cửa, "Hiện tại đi học sao?"

Đoan Mộc Ly lộ ra nụ cười ôn hòa, "Bay nhiều sẽ biết."

Vừa nói hần đưa tay nhắc tới Mặc Kỳ Tuyết, rất bình tĩnh ném về phía không trung, "bay đi."

"....." Tất cả mọi người muốn ngã xuống đất.

"....." Mặt khối băng của Mặc Kỳ Thụy co quắp một cái, lập tức bay ra, nhưng mà cũng không nóng vội đỡ Mặc Kỳ tuyết.

Như vậy cũng tốt, cho muối muối hần một cơ hội nhận rõ bộ mặt thật sự của Đoan Mộc Ly!

Quý Ngừ Hàm im lặng mà nhìn bầu trời, sau này Cửu công chúa nhất định sẽ chết tâm đi.....

Nói lúc ấy nàng thấy sao có nam nhân ác liệt như vậy ?

Khóc.....

"Người tra được gì?" Đem Đoan Mộc Ly kéo đến, Quý Ngừ Hàm nhỏ giọng hỏi.

Đoan Mộc Ly cười khẽ vuốt sợi tóc Quý Ngừ Hàm, "Ta trở lại chợ, tra được thân phận bên cạnh nữ nhân hoàng huynh."

"Nga?"

Quý Ngừ Hàm rất vui mừng nắm chắc hần tay áo, chờ đáp án, "Là ai? ?"

"Tề Mị nhi."

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ẩn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Chuyện cũ lại cháy tiếp

"....." Một tia sét đánh xuống.

Nàng tình nguyện nghe Đoan Mộc Ly nói thật ra đó là người đàn ông a.....

Quý Ngừ Hàm kích động, "Tề Mị nhi? Nàng ấy đã an toàn? Đoan Mộc Hồng còn cùng ấy nàng ở chung một chỗ? Hần..... Nàng ấy nàng ấy nàng ấy....." Ai.

"Chàng thấy mặt nàng ấy sao?" Quý Ngừ Hàm còn ôm một tia hi vọng hỏi.

"Không nhìn thấy, nàng ấy vẫn không có tháo mặt nạ xuống."

Quý Ngừ Hàm thở phào nhẹ nhõm, "Vậy sao chàng nhận định như vậy?"

Có phải là hần đã đoán sai?

Đoan Mộc Ly không có trực tiếp trả lời nàng, mà là xoay người hỏi thủ hạ, "Thanh Long, năm đó ta nổi điên đánh gãy một chân Tề Mị nhi?"

Thanh Long sững sốt, sau gật đầu, "dạ"

Năm đó sau khi chủ nhân tỉnh lại cũng không nhìn thấy Tề Mị nhi đã chết, nhiều năm như vậy cũng không ai nhắc tới cận kề tình huống chuyện năm đó, chủ nhân làm sao biết?

Đoan Mộc Ly cười cười, "Quả Quả, nhớ trước kia hoàng huynh muốn ôm nữ nhân mang mặt nạ hoa thần đứng lên không?"

"A..... Nàng khi trở về thấy nàng ta có một cái chân hơi bị tật?"

Quý Ngừ Hàm còn chưa muốn tin, "Nhưng có thể là hai ngày nay bị thương ở chân, đúng dịp mà thôi."

"Tuyệt đối không phải là bị thương hai ngày nay."

Đoan Mộc Ly nhắc nhở nàng, "Nàng phát hiện trong phòng hoàng huynh giấu một nữ nhân, nhìn thấy cái gì?"

Ách.....

Quý Ngừ Hàm bắt đầu nhớ lại.

Chuyện ngày đó khiến cho nàng lưu lại ấn tượng còn rất sâu, có thể nhớ lại một lần, cũng không có cảm thấy có cái gì kỳ quái.

"Không có..... A!"

Quý Ngừ Hàm đột nhiên tỉnh ngộ, "Là chân!"

Ngày đó cảnh tượng đã gặp nhanh chóng thoáng hiện ở trước mắt, "Vị tiểu thư kia lúc ấy núp ở phía sau màn che, chỉ nhìn thấy một cái chân, ngay cả nàng ngã xuống, cũng là nhìn thấy một chân!"

Người bình thường không thể nào đứng như vậy.

"Không sai, cũng là bởi vì một chân khác của nàng ấy bị gãy."

Quý Ngừ Hàm ngu người, "Nhưng..... Nhưng cũng có thể là đúng dịp? Còn có chứng cứ khác không?"

"Có, "Đoan Mộc Ly đột nhiên cười lạnh một tiếng, "Lần đó chúng ta bị nhốt trong thạch thất, lúc ấy ta đã cảm thấy kỳ quái, người có động cơ bắt giam chúng ta thanh âm bước chân đó quá kỳ quái."

"....." Điểm này nàng sẽ không có biện pháp nhớ lại, sức quan sát của nàng còn không có bén nhạy như vậy, hoàn toàn không có chú ý điểm này.

Bất quá nếu Đoan Mộc Ly nói đúng, liền nhất định là đúng.

Quý Ngừ Hàm có cảm giác như cũ, "Ngày đó căn bản là nàng ấy đã tỉnh?"

Cũng có thể là nàng ấy đã sớm tỉnh lại, chẳng qua là không muốn mở mắt đối mặt cùng Đoan Mộc Hồng ?

Quên đi, trước không dính vào vấn đề này, Quý Ngừ Hàm đau đầu hơn.

"Hơn nữa nói thế nào, ngày đó nàng ấy muốn hại chết chúng ta? Chúng ta cũng không có ai có thù oán với nàng ấy a....."

Muốn truy cứu tới cùng, cũng có thể huynh đệ bởi vì nàng phản bội đối với nàng có chút oán hận thôi?

Còn có Dạ Cẩm, xem ra trước đây Dạ Cẩm nói bí mật muốn cho nàng biết nhất định cũng là cái này.

Mặc dù Dạ Cẩm nói những lời kia là giả, nhưng thời gian hần nói những lời đó nghe qua rất đáng khả nghi, Tề Mị nhi xuất hiện ở sau cốc rất có thể chính là hần đúng dịp đi qua nơi đó.

Rõ ràng là nàng ấy có lỗi với hai huynh đệ này mà?

Đoan Mộc Ly có chút khinh thường cười lạnh, "Chẳng những không động tâm với nàng ấy, còn làm nàng ấy gãy một chân, nàng ấy hận, đúng là ta."

Dựa theo hần nói thì phải.....

"Có thể còn có ta." Quý Ngừ Hàm lẩm bầm nói.

"Bởi vì chàng không động tâm với nàng ấy, nhưng mà thích ta, nói như vậy người trước kia muốn tìm sát thủ giết ta cũng là nàng ấy."

Không trách được không biết thân phận của nàng, bởi vì ngày đó ở trong sơn cốc, Tề Mị nhi mới biết sự tồn tại của nàng.

Ai..... Nữ nhân như vậy thật sự rất đáng ghét a.

Quý Ngừ Hàm rất im lặng đem Đoan Mộc Ly làm tường chắn, càng không ngừng dùng đầu cụng hần, "Đoan Mộc Hồng lại vẫn cùng nàng ở chung một chỗ....."

"Được rồi, đừng cụng nữa."

Đoan Mộc Ly bật cười đem đầu nàng nâng lên, "Hoàng huynh luôn luôn rất yêu nàng ấy, lần này chuyện cũ cháy lại, cũng không có gì lạ."

"Nhưng....."

Ai, "Tề Mị nhi lừa gạt hần cũng quá nhiều, đối với hần cũng căn bản cũng không có nửa điểm thật lòng?"

Đoan Mộc Hồng rõ ràng nhìn thật thông minh, sao có thể hồ đồ như thế?

Quý Ngừ Hàm rất buồn bực, "Chàng muốn làm như thế nào? Đoan Mộc Hồng thật sự rất yêu nàng ấy, nếu chúng ta mạnh mẽ đuổi người, huynh đệ các chàng lại sẽ chấm dứt?"

"Ừ."

Đoan Mộc Ly nhắm mắt, chẳng qua là trả lời một tiếng.

Nếu không phải là không muốn cùng hoàng huynh trở mặt lần nữa, hẳn đã trực tiếp xông tới, mạnh mẽ đem Tề Mị nhi đuổi đi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ấn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Vô cùng náo nhiệt đi bắt kẻ thông dân

"A..... Đúng rồi, chân của nàng ấy bị gãy, chàng nói Tiểu Trọng Suốt có thể có khả năng có thể giúp nàng chữa khỏi không?"

Nếu như có thể, ngược lại có thể dùng cái này làm thành điều kiện trao đổi, để cho Tề Mị nhi tự mình rời đi.

Đoan Mộc Ly khinh thường cười cười, "Sợ rằng nàng ấy căn bản là muốn đem Tiểu Trọng Suốt cướp đi."

Ách..... Đây cũng rất có thể.

Quý Ngừ Hàm đem Tiểu Trọng Suốt nằm ở đầu nàng, còn giống như đang ngủ rất ngon lấy xuống, hạ thấp giọng, "Không biết tên tiểu tử này có nhận biết chủ nhân hay không, có phải ai cũng có thể cướp nó đi hay không?"

Có chút ngạc nhiên, Quý Ngừ Hàm đem Tiểu Trọng Suốt thả nằm vào trên bả vai Đoan Mộc Ly.

Không nghĩ tới nàng vừa mới buông tay ra, Tiểu Trọng Suốt trong nháy mắt mà nhảy trở lại.

Hả?

Quý Ngừ Hàm đang vui mừng nó ngay cả đang ngủ cũng có thể nhận người chủ.....

"Pia"~

Một chồi cây rất không khách khí mà vỗ nàng một cái, sau đó Tiểu Trọng Suốt lại nhảy trở về Đoan Mộc Ly, đi đi đến đến hờm vai của hắn tìm vị trí thoải mái, nằm xuống tiếp tục ngủ.

Quý Ngừ Hàm rơi lệ, đây rốt cuộc là có nhận biết chủ nhân hay không?

Bất quá nàng rất rõ ràng, nó nhất định là nhận biết rất rõ nó muốn đánh người nào..... Hu hu.

Rất muốn khóc mà đem Tiểu Trọng Suốt cảm về, Quý Ngừ Hàm lại để cho nó nằm xuống trên đầu của mình.

"Oán khí của Tề Mị nhi rất lớn a, nàng ấy rất có thể thật sự đã cầu xin Dạ Cẩm giúp một tay, để cho hắn ta diệt Tề loạn quốc, hiện tại cũng có thể cũng là muốn lợi dụng hoàng huynh chàng."

"Ừ, "Đoan Mộc Ly cười khổ, "Nhưng phải làm hoàng huynh chịu tin tưởng chúng ta mới được."

Quý Ngừ Hàm rất buồn bực, "Nhất định sẽ không tin, nếu không hắn cũng sẽ không gạt chúng ta, đem Tề Mị nhi ở lại trong cung."

Có Đoan Mộc Hồng ở đây, hiện tại lại không thể xé rách mặt, thật đáng buồn.

Đoan Mộc Ly cười siết chặt miệng nàng, "Tiểu Quả Quả, đừng buồn."

"Chàng có biện pháp làm cho Đoan Mộc Hồng tỉnh ngộ?"

"Tạm thời vẫn chưa có."

Đoan Mộc Ly cười cúi đầu hôn nàng một cái, "Nhưng mà chúng ta có thể làm cho Tề Mị nhi hiện thân trước, tránh cho nàng ấy luôn núp trong bóng tối, không thể phòng bị tốt."

Đây cũng đúng.

Trước đó Mặc Kỳ tuyết bay trên trời "Luyện khinh công" đại khái đã bị bạn khối băng mang đi, hai người thấp giọng nói thầm một trận, thương lượng tốt đối sách, vô cùng náo nhiệt....."Bất kể thông dân".

Thật ra thì bất kể thông dân..... Nó là kỹ thuật sống.

Dừng ở hơn năm mươi thước cách phía bắc hoàng cung nơi Đoan Mộc Hồng sống, Quý Ngừ Hàm đột nhiên hỏi.

"Chúng ta không thể cứ xông vào như vậy?"

"Tại sao không thể?" Đoan Mộc Ly bật cười hỏi.

"Đoan Mộc Hồng biết võ công, phản ứng của hắn rất nhanh, từ lúc chúng ta xông vào đến khi vén màn che giường, hắn..... Khụ, khụ, mặc kệ làm gì, cũng đủ thời gian đem chăn phủ trên đầu Tề Mị nhi, chúng ta cũng không thể cứng rắn vén chăn của hắn?"

Đoan Mộc Ly sững sốt, cũng chần chờ.

"Có Tề Mị nhi ở đây, chàng nhất định không thể làm như vậy, " Quý Ngừ Hàm do dự, "Hay là để tự ta xông vào?"

"....." Đoan Mộc Ly mặt đen một nửa, bật cười bầm bầm mặt nàng.

"Tiểu Quả Quả, phía dưới chăn không phải chỉ có một mình Tề Mị nhi không có mặc y phục."

"....." Mồ hôi lạnh trượt xuống, "Đúng vậy a, vậy ta cũng không thể đi."

Quý Ngừ Hàm tự lẩm bầm, "Đáng tiếc sợ để cho tiểu Dật nhìn thấy cảnh không nên nhìn, nếu không có thể để cho hắn đi."

Nó còn là tiểu hài tử, không có nhiều kiêng kỵ như vậy.

Nghe nàng nói như vậy, ánh mắt Đoan Mộc Ly chợt lóe sáng, "Có thể để cho Tiểu Trọng Suốt đi!"

"....." Quý Ngừ Hàm co quắp khóe miệng, "Chàng quá có sáng ý."

Tiểu tử kia.....

Trước kia không nói có thể để cho nó nghe hiểu nên làm gì, coi như nó nghe hiểu, cũng sẽ không làm theo lời bọn họ?

Trong suốt đại gia đại danh của hắn rất lớn..... Hic hic.

"Nói với nó trước, thử xem sao rồi hãy nói."

Đoan Mộc Ly bật cười đem Tiểu Trọng Suốt nâng trong tay, dậm dậm nó.

..... Không có phản ứng.

Lại dậm dậm.....

Lật người, tiếp tục ngủ.....

"Thôi để ta gọi vậy."

Quý Ngừ Hàm rơi lệ, hạ thấp giọng gọi nó, "Tiểu Trọng Suốt, cháo nấu xong rồi."

Khóc, tên tiểu tử này rất kiêng ăn, chỉ ăn cháo.

Nằm ở lòng bàn tay Đoan Mộc Ly Tiểu Trọng Suốt mềm mềm lập tức liền phản chân, vèo mà đứng lên, hai nhánh chồi lắc tới lắc lui, giống như là đang nhìn chung quanh.

"Khụ, khụ, người muốn ăn cái gì, ta lập tức liền kêu Ngự Thiện Phòng đi nấu, hiện tại người giúp ta một chuyện có được không?" Quý Ngừ Hàm rất tốt tính theo sát nó thương lượng.

Nghe nói không có cháo ăn, hai nhánh chồi trong nháy mắt liền rũ xuống, Tiểu Trọng Suốt không chút do dự nằm sấp lại tiếp tục ngủ.

Đồ mồ hôi, giống như hệ thống lại lên con động kinh, phát nửa ngày cũng phát không lên nổi

Đoan Mộc Ly ôn hòa cười cười, " Bắt đầu từ ngày mai, trong cung cũng dùng nấu cháo nữa."

Piu~

Tiểu Trọng Suốt đã nằm xuống lập tức đứng lên, giống như có chút giận mà nhảy mạnh hai cái, sau đó nhảy đến trên tay Quý Ngữ Hàm.

Hắc, xem ra lúc này tiểu tử đã đáp ứng.

Quý Ngữ Hàm bắt đầu dẫn dò nó, "Chúng ta muốn người giúp một tay đi bắt kẻ thông dâm....."

Mới vừa nghe câu mở đầu này, Tiểu Trọng Suốt liền nhảy xuống tay của nàng, nhảy hướng về Bắc Hoà Cung.

Quý Ngữ Hàm ㄟ, vội vàng ngồi xổm người xuống, "Tiểu Trọng Suốt, người hiểu bắt kẻ thông dâm là ý gì sao?"

Đang nhảy về phía trước, Tiểu Trọng Suốt giờ một nhánh chồi lên.

Ách..... Đây là đang bảo nàng đừng dài dòng? Quý Ngữ Hàm rơi lệ.

Tiểu Trọng Suốt mặc dù là đang nhảy, nhưng mà động tác rất nhanh, lúc nhảy được nửa đoạn đường thì.....

Piu~

Dưới ánh trăng chồi cây nhỏ bỗng ngã xuống đất.....

Đội một lát không thấy nó có động tác gì nữa, Quý Ngữ Hàm rơi lệ hỏi Đoan Mộc Ly, "Chàng nói nó không phải là..... Lại ngủ thiếp nữa chứ ?"

Đoan Mộc Ly cũng vừa bực mình vừa buồn cười, thu lại hơi thở, nhỏ giọng mà đến gần Tiểu Trọng Suốt đã nhảy được nửa đường.

Vỗ vỗ tiểu tử, nó lại giật mình, hai chồi nhỏ giờ lên, tiếp tục nhảy về hướng phía trước.....

Tên tiểu tử này căn bản là đang mộng du?

Nhìn bóng người Tiểu Trọng Suốt biến mất ở sau khe cửa Bắc Hoà Cung, Quý Ngữ Hàm vừa buồn cười lại vừa có chút lo lắng, nếu nó đến được Bắc Hoà Cung lại ngủ tiếp thì làm sao bây giờ?

Đang suy nghĩ.....

"Oanh" một tiếng vang thật lớn, Bắc Hoà Cung trước mắt đứng vững đột nhiên chia làm hai bộ phận trên dưới, nửa đoạn trên bay bay, trên không trung vòng chín mươi độ, dựng thẳng đứng ở trên mặt đất.

=miệng =..... Chỉ còn lại một vẻ mặt này.....

Tiểu tử kia cũng quá mạnh mẽ.

Từ trong khiếp sợ phục hồi lại tinh thần, Đoan Mộc Ly cùng Quý Ngữ Hàm cũng thấy vốn đúng là phòng ngủ, bởi vì mất đi một nửa vách tường cùng nóc nhà che giấu, lộ ra giường ngủ.

Giường cũng chỉ còn dư lại một nửa, màn che phía ngoài đương nhiên cũng đã "bay" đi.

Cho nên bọn họ có thể dễ dàng thấy hai người che chắn đến ngực, lộ ra bả vai, ngồi yên ở trên giường, giống nhau mà nghẹn ngào nói không nên lời, kết thúc thì trở về thất thần.

Một người trong đó là nam nhân đẹp đến yêu nghiệt Đoan Mộc Hồng, không cần nhìn nhiều.

Về phần một người khác..... Ngủ quan cùng Quý Ngữ Hàm có chút giống nhau, cho dù đang cực kỳ khiếp sợ, thoát nhìn giống như rất xinh đẹp, có loại ý vị mê người không nói ra được.

Thì ra là đây chính là Tề Mị nhi.....

Khụ, khụ, lần này hành động bắt kẻ thông dâm rất thành công!

Từ trong khiếp sợ hồi phục lại tinh thần, về mặt hai người trên giường thoáng qua n loại màu sắc, thần sắc biến ảo không ngừng mà nhìn hai người bọn Quý Ngữ Hàm.

Đoan Mộc Ly nở nụ cười, "Muốn nói chuyện một chút không?"

Nói xong hắn cũng không chờ Đoan Mộc Hồng trả lời, trực tiếp kéo Quý Ngữ Hàm xoay người, giống như là muốn chờ bọn họ thay quần áo.

Một lát sau, thanh âm của Đoàn Mộc Hồng có chút cứng ngắc vang lên, "Vào đi."

Thật ra thì hiện tại cũng không cần nói mời vào hay không, Bắc Hòa Cung căn bản đã biến thành lộ thiên.....

Đoàn Mộc Ly bình tĩnh, Quý Ngừ Hàm cũng học bình tĩnh như hắn, hai người tựa như người khách bình thường, tìm ghế ngồi xuống.

Không đúng, nên nói là giống như chủ nhân.....

Nước trà trên bàn đã sớm lạnh, Đoàn Mộc Ly dùng nội lực đem nước nấu sôi ùng ục ùng ục, vẻ mặt nghiêm túc mà pha trà.

Quý Ngừ Hàm co quắp khoe miệng, hắn tới biểu diễn trà đạo sao.....

Lấy mắt to trừng đôi mắt ti hí, Quý Ngừ Hàm rất không hiểu chuyện, Đoàn Mộc Ly không mở miệng, nàng cũng phải tìm chuyện để làm.

Nhìn chung quanh một lần, nàng rút cuộc tìm được Tiểu Trọng Suốt vẫn chưa trở về.

Thì ra là tiểu tử đang nằm ở mền lông trong phòng mà ngủ khò.

Đưa tay muốn đem nó cầm trở về, một nhánh chồi cong lên, núm lấy mền lông không buông tay, giống như là rất hài lòng với giường ngủ hiện tại, không muốn rời đi.

Ách.....

Quý Ngừ Hàm lúng túng cười cười, "Cái mền này....."

Xem ra Tiểu Trọng Suốt rất thích những thứ lông dài, không trách được trước đây luôn muốn nằm ở trên đầu nàng..... Ôi.

"Cho người." Đoàn Mộc Hồng thanh âm cứng ngắc mà nói.

"Cám ơn."

Quý Ngừ Hàm đem mền cũng ôm tới, cọ lại cọ, định dùng mền này cho Tiểu Trọng Suốt làm một ổ mới.

Cho nên hai người bọn họ liền một giống như một người tới biểu diễn trà đạo, một người khác giống như là tới bắt đầu bài học, đều có "Chính sự" làm.....

Hai người ngồi đối diện liếc mắt nhìn nhau, có chút không nén được tức giận.

"Nhị ca, chuyện này không liên quan gì đến chàng, huynh..... Muốn trách thì trách ta đi."

Tề Mị nhi không hề ngẩng mặt lên, thanh âm rất thấp, nói đến nửa câu, giọng còn hơi run lên, giống như có chút sợ Đoàn Mộc Ly.

Quý Ngừ Hàm ở một bên rất nghiêm túc nghe, có chút kinh ngạc.

Thì ra là bọn họ bình thường là huynh muội.

Ài, quan hệ thân thuộc như vậy, Tề Mị nhi cũng có thể ra tay sao.

Nàng còn tưởng rằng Tề Mị nhi sẽ giả bộ giận dỗi, giả bộ đáng thương, không nghĩ tới nàng ta rất tự nhiên biểu hiện như vậy.

Nói thật, nếu không phải quá tin tưởng Đoàn Mộc Ly, nàng hiện tại có thể cũng sẽ tin Tề Mị Nhi đã thành tâm hối cải.

Đoàn Mộc rời tay khỏi bình trà đã pha xong, hắn châm ra một chén, hai tay bưng qua.

"Mị nhi, ta vẫn nợ muội một câu nói xin lỗi, năm đó muội chẳng qua là nhất thời hồ đồ, ta không nên đã thương muội nặng như vậy."

"....." Quý Ngừ Hàm nhìn ngu người.

Thế giới phức tạp..... Quá phức tạp.

Tề Mị nhi ngẩng đầu lên quan sát thần sắc của hắn, do dự một chút, đưa tay nhận lấy ly trà.

"Nhị ca đừng nói như vậy, lúc ấy huynh hoàn toàn không phải đang thanh tỉnh, cũng không cách nào khống chế được hành vi của mình....."

Nàng ta dừng lại một chút, thanh âm thấp xuống, giọng nói ảm đạm, "Nói sao đi nữa, đều là của lỗi Mị nhi, thật ra thì Mị nhi không nên tiếp tục xuất hiện ở trước mặt các người."

Sinh lòng thương tiếc, Đoàn Mộc Hồng đưa tay, cầm tay Tề Mị nhi.

Đoàn Mộc Ly vẫn là vẻ mặt hối tiếc, "Muội cũng chỉ là sắp thành thân, nhất thời khẩn trương, mọi người ở chỗ Quả Quả có một từ, gọi là 'chứng sợ hãi trước hôn nhân'."

Vừa nói liền đem ý nghĩa đại khái giải thích một lần.

Quý Ngừ Hàm khóc, đây cũng là trải nghiệm mới biết, rõ ràng mới dạy hấn sáng nay.

Không nghĩ tới hấn sẽ vì mình mờ lòng, Tề Mị nhi cũng sốt một chút, có chút tin tưởng Đoàn Mộc Ly đang thật sự hối tiếc.

Vì thử dò xét Đoàn Mộc Ly, nàng ta quay đầu nhìn về phía Quý Ngừ Hàm, giọng nói đau thương, "Quý tiểu thư, tiểu thư cũng không trách ta sao?"

A?

Toàn những đối thủ nham hiểm đang diễn, còn có đất cho nàng diễn hay sao?

Quý Ngừ Hàm cũng sốt một chút, sau đó kích động lắc đầu, "Không trách, không trách, còn nữa, không cần khách khí như thế, tiểu thư gọi ta Ngừ Hàm là được rồi."

Khụ, khụ, bình tĩnh, không thể quá kích động, không phải là cơ hội làm diễn viên sao.....

"Được, Ngừ Hàm, " Tề Mị nhi lộ ra nụ cười có chút thấp thòm, "Chúng ta có thể làm bạn không?"

Nếu như Đoàn Mộc Ly mới vừa rồi đều là giả bộ, thật ra thì còn chưa phải tín nhiệm nàng ta, vậy thì nhất định sẽ không buông tâm để cho nàng ta đến gần Quý Ngừ Hàm, hiện tại nhất định sẽ lên tiếng ngăn cản.

Ngoài dự liệu của nàng ta, Đoàn Mộc Ly vẫn cười, ngược lại Quý Ngừ Hàm hết sức kích động, "Tốt, sau này tiểu thư có thể thường tới tìm ta chơi."

Nghe được câu này, Đoàn Mộc Hồng vừa rồi vẫn không có mở miệng hỏi chau mày, có chút không yên lòng mà thay phiên liếc nhìn hai nữ nhân.

Hắn đột nhiên đứng lên, nhìn Đoàn Mộc Ly, "Chúng ta thử một chút có thể đem cung điện khôi phục nguyên dạng được không."

"Được." Đoàn Mộc Ly không hề dị nghị theo sát ra cửa, chỉ chừa hai nữ nhân ở trong phòng.

"Tại sao ngươi không ngăn cản!"

Mới vừa ra khỏi cửa, thanh âm Đoàn Mộc Hồng liền mang theo lửa giận mà chất vấn hấn.

"Ngăn cản cái gì?"

"Ngươi biết rõ ta..... Lấy tính tình của Mị nhi, làm sao sẽ thật sự xem Ngừ Hàm là bạn!"

"Hoàng huynh, huynh không hỏi lại bản thân mình sao?"

Sửng sốt, thanh âm Đoàn Mộc Hồng có chút khổ sở, "Hỏi cái gì?"

"Hỏi huynh tại sao còn có thể gạt chúng ta tiếp nhận Tề Mị nhi, huynh biết rõ nàng ấy đang làm gì, không phải sao?"

"..... Mị nhi gây một chân."

"Cũng chỉ bởi vì thương tiếc?"

Đoàn Mộc Ly cười nhẹ một tiếng, "Hoàng huynh, huynh không cảm thấy bởi vì điểm thương tiếc này, trả giá quá cao sao?"

Đoàn Mộc Hồng nhìn phía xa, hai người Quý Ngừ Hàm đang ngồi ở trong cung nói chuyện phiếm, trầm mặc hồi lâu, đột nhiên mở miệng.

"Năm đó đệ cũng không muốn làm thái tử, đệ còn nhớ rõ phụ hoàng cứng rắn muốn đem ngôi vị hoàng đế truyền cho đệ, từng nói cái gì không?"

Hắn không đợi Đoàn Mộc Ly trả lời, tự nói.

"Phụ hoàng nói đệ tình cảm cực đoan, vĩnh viễn sẽ không ước át bản thiêu, dây dưa không rõ, không giống ta, không quả quyết, dễ dàng bị tình cảm lấn áp, cho nên đệ thích hợp làm một đế vương hơn."

Đoàn Mộc Ly cười, "Phụ hoàng rõ ràng là nói tính cách của ta dễ nghe một chút là yếu hèn rõ ràng, nói khó nghe chính là cực đoan máu lạnh."

Đoàn Mộc Hồng cũng cười cười, "Trước lúc Ngừ Hàm xuất hiện, huynh thật sự cho đệ là người máu lạnh, nhưng mà hiện tại huynh cũng rất hâm mộ máu lạnh như đệ."

Hắn đột nhiên thu hồi nụ cười, nghiêm túc nhìn hắn.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ẩn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Giải cho gian tình trắng trợn táo bạo kia

"Lần này huynh sẽ không để cho Mị nhi làm loạn."

Đoan Mộc Ly cười cười, "Huynh muốn ta đừng động vào nàng?"

"Đúng, "Đoan Mộc Hồng thần sắc căng thẳng, "Chỉ cần đệ có thể hứa với ta, chúng ta sẽ vẫn là huynh đệ."

Đoan Mộc Ly mở mắt nhìn hắn một trận, đột nhiên cười to, "Hoàng huynh, huynh thật làm cho ta thất vọng."

"....."Đoan Mộc Hồng cứng đờ.

"Huynh nghĩ như vậy là giữ được nàng, ta vốn là sẽ không tùy tiện động đến nàng ấy."

Đoan Mộc Ly cười cười, "Nhưng mà ta không nghĩ tới huynh sẽ đem tình huynh đệ chúng ta làm tiền đặt cược."

Nói xong câu đó, hắn không hề nhìn lại Đoan Mộc Hồng, thẳng đi vào giữa cung, "Quả Quả, gọi Tiểu Trọng Suốt dậy, đem cung điện phục hồi như cũ."

"..... Nga."

Quý Ngữ Hàm có chút nghi ngờ nhìn hắn, lại nhìn Đoan Mộc Hồng còn sững sờ đứng ở ngoài phòng.

Hai người bọn họ nói chuyện gì? Sao lại có cảm giác cảm xúc của Đoan Mộc Ly như thế có gì không đúng?

Bởi vì Tề Mị nhi ở đây, cũng không cách nào hỏi nhiều, Quý Ngữ Hàm không thể làm gì khác hơn là trước đem tiểu tử ngủ nhiều kêu dậy.

"Tiểu Trọng Suốt? Khai công, bắt đầu làm việc thì có cháo ăn ~"

Tề Mị nhi ở một bên nhìn Quý Ngữ Hàm nghĩ biện pháp gọi Tiểu Trọng Suốt rời giường, trong mắt lộ ra vẻ hâm mộ.

"Ngữ Hàm, Tiểu Trọng Suốt thật đáng yêu."

"A, Đúng vậy a." Chẳng qua cũng có thời điểm không khả ái..... hic hic.

Nghe "Có cháo ăn" hấp dẫn, Tiểu Trọng Suốt chống lên chồi nhỏ, đứng dậy, nhảy trên đất, lao đảo lác lác nhảy về phía bên ngoài.

Phát hiện tầm mắt Đoan Mộc Ly lướt qua, Tề Mị nhi lộ ra nụ cười thấp thòm, "Nhị ca."

"Sao còn sợ ta?"

Đoan Mộc Ly cười rất ôn hòa, "Chẳng lẽ muội còn chưa muốn tha thứ cho ta sao?"

"Mị nhi không dám."

Tề Mị nhi thoát nhìn có chút sợ hãi, lập tức từ chỗ ngồi trượt xuống, giống như muốn quỳ xuống.

"Đừng lộn xộn."

Đoan Mộc Ly lập tức nhảy tới trước một bước, đưa tay đỡ nàng, "Chân của muội không thuận tiện, hơn nữa cùng nhị ca sao còn khách khí như vậy?"

Quý Ngữ Hàm chăm chú nhìn tay bọn họ cầm chung một chỗ..... Đây là chuyện gì?

Tề Mị nhi cũng có chút không dám tin, tầm mắt luôn luôn dao động ở trên mặt Đoan Mộc Ly cùng với tay nàng nắm chắc ở chung một chỗ.

"Nhị ca....." Nàng ta cúi đầu, lặng lẽ quan sát Quý Ngữ Hàm.

Đoan Mộc Ly giống như không chú ý tới sự kinh ngạc của các nàng, chỉ rất cẩn thận đem Tề Mị nhi đỡ trở về chỗ ngồi.

"Hiện tại tiểu tử kia trọng thương chưa lành, trạng thái không tốt, chờ nó khỏe hơn, nhất định có thể trị tốt chân của muội."

"Nhị ca....." Thanh âm của Tề Mị nhi bắt đầu hơi phát run, vành mắt cũng đỏ.

Ách..... Nàng còn đứng ở đây đó, gian tình này cũng quá rõ ràng rồi?

Nhìn ra phía ngoài, Đoan Mộc Hồng không biết đang suy nghĩ gì, giống như căn bản không chú ý tới tình huống ở đây, xem ra không thể vào ngăn cản bọn họ.

Quý Ngừ Hàm buồn bực.

Trước đó cũng không nói cho nàng biết nên có phản ứng gì.....

Loại này vở diễn phúc hắc như vậy, sao không cho nàng kịch bản để nàng biết diễn thế nào?

Vạn nhất diễn sai, phá hỏng hết làm sao bây giờ?

Quý Ngừ Hàm hết sức lo lắng, điều này làm cho nàng có áp lực rất lớn a....

Sầu mi khổ kiếm một trận, nàng đột nhiên tỉnh ngộ.

Hiện tại chính là nên buồn bực a, nét mặt nàng bây giờ nhất định là tự nhiên nhất!

Xem ra Đoan Mộc Ly đã sớm muốn tình tiết trong vở kịch phát triển tốt đẹp, ngay cả nàng có phản ứng cũng sẽ được cho là không kém chút nào.

Quý Ngừ Hàm rất muốn khóc, nàng thật may mắn mình là nương tử của hắn, không phải là cừu nhân của hắn, nếu không nhất định sẽ bị chết rất thảm, rất thảm.....

Hu hu, sao lại thông minh đến như vậy!

Về mặt Quý Ngừ Hàm tương đối buồn bã, nhìn ở trong mắt Tề Mị nhi, lại tin Đoan Mộc Ly mấy phần, trong lòng cũng bắt đầu kích động.

Đoan Mộc Ly nhủ mi lại, "Tiểu Trọng Suốt sao không có phản ứng? Quà Quà, nàng đi ra ngoài xem một chút đi."

"..... Nga." Hu hu, không được xem vở diễn.....

Chú ý tới lúc Quý Ngừ Hàm ra cửa còn ngoài ý muốn còn mang theo vẻ mặt ai oán, Tề Mị nhi rũ mắt, che giấu vẻ đắc ý.

"Nhị ca, huynh như vậy..... Ngừ Hàm, nàng ấy có thể không vui."

Đoan Mộc Ly hơi nhíu mi, liếc nhìn hướng Quý Ngừ Hàm rồi đi, "Ta đã nói với nàng, ba người chúng ta từ nhỏ cùng nhau lớn lên, tình như huynh muội."

Lòng của phụ nữ có thể không hẹp hòi so với hán tử, hán cho là nói một câu như vậy, nên chuyện gì cũng không có?

Xem ra khôn khéo như Đoan Mộc Ly, cũng còn chưa đủ để hiểu tâm tình của nữ nhân.

Tề Mị nhi đắc ý trong lòng, như vậy vừa đúng lúc, nếu không nàng thật đúng là lo lắng cho mình không đối phó được nhị ca khó có thể nắm bắt.

"Nhị ca..... Huynh thật sự không trách ta sao?"

"Ta đã từng rất hận muội."

"Là bởi vì Ngừ Hàm nói 'chúng sợ hãi trước khi cưới', nhị ca mới tha thứ cho ta?"

"Đây chỉ là một phần nguyên nhân."

Đoan Mộc Ly khẽ thở dài một cái, "Cũng hơn hai năm, muội dù sao cũng là muội muội cùng ta lớn lên từ nhỏ....."

Hắn cười cười, "Ta mặc dù máu lạnh, nhưng vẫn rất coi trọng tình thân."

Đến đây, Tề Mị nhi coi như hoàn toàn tin tưởng hắn.

Mọi người đã quen biết với Đoan Mộc Ly đều biết hắn rất nặng tình thân, nếu không trước đây Đoan Mộc Hồng có ý đồ bắt cóc Quý Ngừ Hàm, hắn cũng sẽ không trở mặt cùng Đoan Mộc Hồng.

Vừa "Oanh" một tiếng vang thật lớn, nửa phần cung điện trước đó bay đi giờ trở lại, trừ nửa phần cái bệ.

Bởi vì đường nối tương đối chỉnh tề, hiện tại cung điện thoát nhìn giống trước kia như đúc, nửa điểm dấu vết bị hủy cũng không có.

"Các người nghỉ ngơi sớm một chút đi," Đao Mộc Ly cười nói, "Ta đi trước."

"Nhị ca cũng sớm nghỉ ngơi một chút."

Cười gật đầu, Đao Mộc Ly sải bước ra cửa, ý bảo Quý Ngữ Hàm đi theo hắn.

Cho đến ra khỏi cung điện, rồi đi tầm mắt của Tề Mị nhi, Đao Mộc Ly liền mặt lạnh xuống.

Rất chán ghét từ trên tay lột ra lớp da.....

Khụ, khụ, đây chỉ là hiệu quả thị giác.

Quý Ngữ Hàm nhìn kỹ một chút, cảm giác có chút giống như là dịch dung, mang mặt nạ với chất liệu đó, nhưng mà bây giờ là cảm trên tay, giống như là tầng da thứ hai.

Quý Ngữ Hàm bừng tỉnh đại ngộ, không trách được hắn sẽ trực tiếp đưa tay đi sờ Tề Mị nhi, hắn đúng là hoàn toàn cũng không muốn chạm vào nàng ta mới đúng.

Dùng nội lực đem lớp da mỏng đốt thành tro bụi, Đao Mộc Ly ngồi xổm vừa bên hồ rửa tay một chút, sau đó mới ôm chầm Quý Ngữ Hàm bên cạnh, nặng nề hôn một cái, "Tiểu Quả Quả."

"Ừ?"

"Hôn ta một cái."

"....." Được rồi, tâm tình của hắn không tốt.

Quý Ngữ Hàm không có phản bác mà hôn hắn một cái, sau lại bị hôn.....

Qua nửa ngày, hắn buông nàng ra, nhẹ cắn đôi môi có chút sưng đỏ của nàng.

"Quả Quả, mới vừa rồi nàng có hoài nghi ta không?"

"Không có."

"Suy nghĩ cho thật kỹ."

Đao Mộc Ly cười nắm nàng một cái, "Ta bảo đảm không ghi tội danh của nàng, nếu hoài nghi cũng có thể tùy tiện nói ra ngoài."

Quý Ngữ Hàm kháng nghị, "Ta vốn không có hoài nghi."

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ẩn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79: Chuyện khi làm mẹ kế

Trong lòng xuất hiện âm áp, Đao Mộc Ly lại hôn nàng một cái, cúi đầu vào tóc nàng

"Tiểu ngu ngốc."

Quý Ngữ Hàm buồn bực, bắt đầu nhéo hắn, "Vậy ta không tin chàng."

Đao Mộc Ly cắn nàng một cái, "Không tin ta chính là đại ngu ngốc."

"....." Hu hu.

"Quả Quả, chúng ta bắt đầu sinh em bé đi."

"....." Câu này sao kỳ quái như thế?

Không phải là nên nói "Quả Quả, sinh cho ta đứa con" sao?

Quý Ngừ Hàm khẩn trương, "Cái đó..... Chàng muốn mấy đứa?"

Đoan Mộc Ly không hề ngần đầu mà siết chặt mặt của nàng, "Tiểu Quả Quả, ta chịu để cho nàng sinh nhiều, sinh hai đi, chúng ta phải có hai đứa con."

Hắn cười cười, "Tiểu Dật quá lớn, nếu không chúng ta sinh một đứa là được rồi."

"..... Ừ."

Sinh hai đi, bất kể là con trai hay con gái, nhất định cũng sẽ cùng hòa thuận lớn lên, sẽ không loạn giống như hắn cùng Đoan Mộc Hồng.

Quý Ngừ Hàm có chút chua xót, ánh mắt cũng ảm.

Không biết Đoan Mộc Hồng đã nói những gì, nhất định là đã thương tổn lòng của hắn?

Thật ra thì nàng hiện tại rất muốn xông trở vào hành hung Tề Mị nhi một trận.....

Bởi vì đã là cuối năm, gần đây Đoan Mộc Ly cũng bề bộn nhiều việc, cũng không có thời gian giống như trước, ban ngày sẽ trở lại cùng Quý Ngừ Hàm.

Chẳng qua là ban ngày nàng ở tâm cung chắc là sẽ không buồn bực.

Giống như hiện tại ——

"Thức Ăn Nương!"

Tiểu Dật mặt tức giận, "Người giành ăn đường với con, người không phải là bé ngoan!"

"....." Quý Ngừ Hàm muốn té một cái.

"Khụ, khụ, con hôm nay đã ăn quá nhiều đường, ăn nữa dễ bị sâu răng."

"Cái gì là sâu răng?"

"..... Chính là con sâu rất ham ăn ở trong răng, đem răng ăn sạch luôn."

"Vậy để cho nó ăn!"

Tiểu Dật rất khí phách vung tay lên, "Dù sao răng con cũng rất nhiều!"

"....." Quý Ngừ Hàm yên lặng rơi lệ, vô lực đứng dựa vào khung cửa.

"Nhưng răng của con sau khi ăn sạch, sẽ rất đau nha."

"Con là nam tử hán, con không sợ đau !" Tiểu Dật thần khí mà ưỡn ngực.

"..... Nam tử hán không ăn đường, phụ hoàng con sẽ không ăn." Quý Ngừ Hàm đem thần tượng Đoan Mộc Ly mà hắn sùng bái nhất lấy ra làm mẫu.

Tiểu Dật nháy mắt to, rất nghiêm túc, "Nhưng phụ hoàng ăn Thức Ăn Nương!"

"....." Bị phản chòng chát.....

"Dì?"

Tiểu Dật đột nhiên bắt đầu cười như kẻ trộm, "Thức Ăn Nương, người là mẹ kế của con ~"

Quý Ngừ Hàm ngược đôi mắt đầm lệ nhìn hắn, "Con lại có chủ ý quỷ quái gì vậy?"

"Hắc hắc hắc, " Tiểu Dật rất thần khí, "Thức Ăn Nương, nếu người không cho con ăn kẹo, con sẽ gọi người là Thức Ăn Mẹ Kế!"

"....."

"Thức Ăn Nương? Thức ăn mẹ kế?"

Tiểu Dật đem hai tên gọi này đổi lại mấy lần, "Thật ra thì thức ăn mẹ kế cũng thật dễ nghe....."

Hu hu, đem tên này sửa lại đi.....

Quý Ngừ Hàm bị phần, bắt đầu giấu cánh tay vào tay áo, "Mẹ kể thì mẹ kể, tới đây, muốn ăn kẹo nữa sẽ đánh vào mông!"

"Không cho đánh!"

Tiểu Dật lập tức ngồi xuống, tránh cho cái mông nhỏ bại lộ ở trong tầm mắt. "Kẻ địch"

Sau đó nó chỉ vào Tiểu Trọng Suốt đang nằm ở trong đồng kẹo kêu gào, "Tại sao nó có thể ăn nhiều đường như vậy, nó không sợ sâu răng sao?"

"....." Quý Ngừ Hàm yên lặng rơi lệ, "Nó không có răng....."

"Vậy con cũng không cần răng!"

"....." Quý Ngừ Hàm ngã xuống đất.

Hai người chính là bởi vì vấn đề "Có nên đem tất cả răng cũng gõ rơi hay không" mà tiến hành thảo luận nhiệt liệt, Tề Mị nhi xuất hiện.

"Hai người các người nói chuyện gì vậy, sao náo nhiệt như thế?"

Sau đó nàng ta cười nhìn về phía tiểu Dật, "Tiểu Dật, còn nhớ ta không? Ta là Mị nhi....."

Hai chữ "Tỷ tỷ" còn chưa ra khỏi miệng, tiểu Dật liền cười híp mắt ngắt lời nàng ta, "Miệng ngọt ngào" mà gọi, "Nhớ, người là Tề đại thẩm."

"....." Quý Ngừ Hàm co giật, thiếu chút nữa không nhận được cười.

"....." Nụ cười Tề Mị nhi cũng cứng ở trên mặt, đã giận đến mặt sắp xanh mét.

"Khụ, khụ, tiểu Dật, đừng làm loạn, gọi tỷ tỷ."

Quý Ngừ Hàm cố gắng bày ra vẻ mặt nghiêm túc, sửa nó.

"Con mới không làm loạn, thức ăn mẹ kể đổ oan cho người khác!"

Tiểu Dật miệng chum lại, vành mắt liền đỏ, "Người đổ oan cho Tiểu Dật!"

Không đợi Quý Ngừ Hàm trả lời, nó liền ủy ủy khuất khuất mà giải thích, "Thẩm ấy không phải là phải gả cho hoàng bá phụ sao? Thẩm ấy chính là thẩm thẩm của tiểu Dật, tại sao con không thể gọi thẩm ấy là đại thẩm?"

"....." "Thẩm thẩm" cùng "Đại thẩm" vẫn có khác biệt.....

Tiểu Dật miệng chum chím, nước mắt lưng tròng mà nhìn Quý Ngừ Hàm, "Thức ăn mẹ kể, người đổ oan cho con."

"..... Được, là ta không tốt, ngoan, đừng khóc."

Tiểu Dật rất tủi thân, "Ăn kẹo thì con sẽ không khóc."

"....." Thật là nham hiểm mà!

Bắt đắc dĩ cho nó thêm một viên đường, Quý Ngừ Hàm dùng ánh mắt uy hiếp nó, ngày mai một mảnh cũng không cho người ăn!

Hừ, nó mới không sợ, ngày mai thì có biện pháp lừa kẹo ăn tiếp!

Cười híp mắt đem kẹo nhét vào trong miệng, tiểu Dật hôn nàng một cái, "Thức ăn mẹ kể, người thật tốt!"

"....." khóc, xem ra sau này tên thật phải đổi thành như vậy.

Dựa vào trong ngực Quý Ngừ Hàm, tiểu Dật vẽ mặt khờ dại nhìn về phía Tề Mị nhi, "Tề đại thẩm, thẩm thật sự nhỏ hơn so với thức ăn mẹ kể của con sao?"

"..... Đúng vậy."

Đề nén con giận trong lòng, Tề Mị nhi giả vờ đeo vẻ mặt ôn hoà gật đầu.

Tiểu Dật nghiêng đầu vòng tới vòng lui, qua lại quan sát các nàng "Nhưng người xem ra còn già hơn so với thức ăn mẹ kể." "....." Quý Ngừ Hàm hết sức kìm nén.

Tiếp tục nhìn xuống như vậy nữa, nàng sẽ bị nội thương! Hic hic, nàng thật sự muốn cười to.....

Tề Mị nhi đã hoàn toàn cứng đờ, Quý Ngừ Hàm khổ cực lộ ra vẻ mặt nghiêm túc, "Tiểu Dật, không nên nói bậy."

"Ngừ Hàm, tỷ đừng tức giận."

Tề Mị nhi cứng ngắc mà cười nói, "Hai năm qua muội bị bệnh, thoát nhìn quả thật già hơn rất nhiều."

Quý Ngừ Hàm tay mắt lạnh lẽ, che lại miệng tiểu Dật đang muốn nói chuyện tiếp.

Nếu không nằng thật sự không nhịn được bật cười.

Tiểu Dật tỉnh ranh hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn, hừ, đáng đời!

Năm đó chính là nữ nhân đáng ghét này hại phụ hoàng cùng hoàng bá phụ trở mặt, hiện tại nàng ta lại muốn tới gần thức ăn nướng của nó!

Đại bại hoại!

Quý Ngừ Hàm cười cười, "Tiểu thư còn trẻ, ở trong cung điều dưỡng một thời gian sẽ tốt thôi, không cần lo lắng chuyện này."

Tề Mị nhi thờ dãi một tiếng, "Thân thể điều dưỡng được trở lại, nhưng thời gian hai năm cũng không tìm về được nữa."

Thần sắc nàng ta âm trầm, "Ngừ Hàm, không nói gạt tỷ, lần này muội trở lại, cảm giác thái độ Hồng đối với muội không giống trước đây, không biết là lòng có ngăn cách hay là đã thay lòng..... Hoặc là hai thứ đều có thay đổi."

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ấn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80: Hẳn có nữ nhân khác!

Quý Ngừ Hàm điều chỉnh trạng thái, làm ra vẻ thành khẩn lắng nghe, nhưng trong lòng lại bắt đầu lên kế hoạch.

Buổi tối nên ăn cái gì ngon đây?

Vì vậy hai người một thì khuôn mặt u sầu theo sát "Hảo tỷ muội" thành thật với nhau, một thì nghiêm túc lắng nghe, thoát nhìn hết sức hài hòa mà "Nói chuyện phiếm".

Cho đến lúc Quý Ngừ Hàm nghe được thanh âm Tề Mị nhi hơi nâng cao, hỏi một câu ——

"Tỷ biết không?".

Ách..... Biết cái gì?

Thất thần, Quý Ngừ Hàm căn bản là không nghe thấy nàng ta nói cái gì.

Tiểu Dật vô cùng cơ trí mà nhắc tuồng giúp nàng, mặt mắt hứng nhìn Tề Mị nhi, "Ngay cả bản thân người cũng không biết hoàng bá phụ có phải thích nữ nhân khác hay không, thức ăn mẹ kế làm sao biết!"

Nga..... Thì ra là hỏi cái này.

Quý Ngừ Hàm có chút chột dạ cười cười, "Ta quả thật không biết."

Tối hôm qua Đoàn Mộc Ly từng nhắc nhở nàng, nói là Đoàn Mộc Hồng đối với nàng có chút động tâm, cho nên để cho nàng tăng gấp bội lòng cẩn thận với Tề Mị nhi.

Khụ khụ cổ họng, nàng nói tiếp, "Nhưng mà Hồng Vương gia đối với Tiểu thư rất thâm tình, Tiểu thư không nên hoài nghi ngài ấy."

Tề Mị nhi cười có chút buồn bã, "Tỷ không hiểu, có loại nam nhân chỉ biết đối với một người rất thâm tình, những nam nhân còn lại trong lòng chứa rất nhiều người, hẳn đối với bất kì ai cũng rất tốt, ai cũng không bỏ được, cũng không có ai là người duy nhất trong lòng hẳn."

Nàng thở dài, "Đoàn Mộc Hồng có lẽ rất tốt, nhưng hẳn không phải người mà nữ nhân muốn."

Ách..... Thật ra thì nói cũng đúng.

Biết Đoàn Mộc Hồng cũng đối với mình động tâm, nàng có chút ghét hẳn.

Loại nam nhân có thể đem tâm chia làm mấy phần..... Thật ra thì rất tổn thương người khác.

Chẳng qua dụng ý của Tề Mị nhi nói với nàng lời nói này là gì?

Tề Mị Nhi không sợ nàng đi theo Đoan Mộc Hồng đảm thọc sao?

Trầm mặc một hồi, tầm mắt Tề Mị nhi rơi vào trên người tiểu Dật, sau đó nháy mắt rơi Quý Ngữ Hàm

Ách..... Được rồi.

Quý Ngữ Hàm vỗ vỗ bé nhóc trong ngực, "Tiểu Dật, đi chỗ khác chơi trước đi."

Tiểu Dật có chút bất mãn mà chu môi nhìn Quý Ngữ Hàm, đại thẩm đáng ghét lại đang giờ trò quỳ gì!

"Tiểu Dật ngoan." Quý Ngữ Hàm siết chặt khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng của nó.

Tiểu Dật không rời đi, nàng sẽ không biện pháp nhìn tình huống của tập tiếp theo a.....

Khụ, khụ, tha thứ cho nàng hơi nhiều chuyện một chút.

"..... Được rồi."

Tiểu Dật cuối cùng gật đầu, nhảy xuống chân của nàng, trực tiếp qua hồ, rồi tẩm cung.

Thấy tiểu Dật đi rồi, Tề Mị nhi nhìn Quý Ngữ Hàm, "Nhị ca từng nói qua với tỷ chưa? Huynh ấy ở bên ngoài còn có nữ nhân khác."

Ách.....

Quý Ngữ Hàm kinh ngạc đến ngây người.

Cái đó, lời nói xạo này giống như quá dễ dàng bị vạch trần.....

Nàng còn tưởng rằng Tề Mị nhi tâm cơ rất sâu, rất khó đối phó.

Tề Mị nhi cười khở một cái, "Muội biết tỷ sẽ không tin muội, có muốn đi xem chứng cứ không?"

"....." Lời này nghe quen tai, trước kia Đoan Mộc Hồng cũng từng nói như vậy.

Đang băn khoăn không biết nên cự tuyệt thế nào, Tề Mị nhi lên tiếng, "Đang ở trong tẩm cung, sẽ không đi chỗ kỳ quái."

"..... Nga, được."

Quý Ngữ Hàm mơ hồ.

Tẩm cung?

Nàng cũng đã ở mấy tháng, nơi này có chứng cứ gì?

Tề Mị nhi hiển nhiên đối với tẩm cung rất quen thuộc, dẫn đầu đi ở phía trước, cho đến trước bức tường phía bắc Thiên Điện mới dừng lại.

Khi vào bên trong Thiên Điện không có đồ dùng gì, rất rộng, có một công dụng là bên ngoài trời mưa, Đoan Mộc Ly sẽ ở chỗ này luyện võ, Quý Ngữ Hàm gần như không có đi vào.

Nơi này có vấn đề gì sao?

Quý Ngữ Hàm tò mò nhìn bức tường kia.

Tề Mị nhi lấy tay làm thước, ở trên tường cẩn thận đếm khoảng cách, sau quay đầu giải thích.

"Chỉ là tỷ ngàn vạn lần không nên tùy tiện đụng bức tường này, trừ một chỗ có thể mở được cơ quan, đụng phải những nơi khác, mọi người sẽ lập tức bị hóa được nổ chết."

"..... Nga."

Quý Ngữ Hàm càng ngày càng hiểu kỳ.

Nàng cho tới bây giờ chưa nghe Đoan Mộc Ly nói qua cơ quan này.

Vốn đang cho Tề Mị nhi bịa chuyện, bây giờ nhìn lại, thật cũng có bí mật a.

Cẩn thận đề cơ quan xuống, tiếng va chạm giống như là quân bài Domino ngã xuống đất liên tục, bức tường trước mắt các nàng lộ cái động lớn.

"Đi theo muội." Tề Mị nhi dẫn đầu đi vào.

Quý Ngữ Hàm đứng không nhúc nhích.

"Thế nào, tỷ không tin muội?"

Tề Mị nhi cười nhìn như có chút bất đắc dĩ, "Muội đã ở trước mặt dẫn đường."

Có thể có cơ quan là người đi ở phía trước không có sao, người thứ hai mới bị trúng đạn a.

Nếu là nơi Đoan Mộc Ly giấu bí mật, trong này nhất định sẽ vô cùng nguy hiểm, nàng cũng không muốn xông loạn.

Quý Ngữ Hàm cười khan hai tiếng, "Ta nhất gan."

"Chẳng lẽ tỷ không tò mò trong này có gì?"

"Tò mò." Nàng thành thật trả lời.

Nàng vẫn cho là giữa nàng và Đoan Mộc Ly không có bí mật, hiện tại đột nhiên xuất hiện một mật thất, nàng đương nhiên hiếu kỳ

Hay là buổi tối trực tiếp hỏi Đoan Mộc Ly đi.

Nếu hắn không mang theo nàng vào xem thì sao?

Hưu phu được không nhỉ..... Quý Ngữ Hàm rất nghiêm túc mà bắt đầu suy nghĩ vấn đề này.

Đứng ở trong thạch thất, Tề Mị nhi nhìn nàng một lúc lâu, sau đó xoay người, "Nếu như vậy, để muội đem chứng cứ lấy ra cho tỷ xem."

Mật thất không lớn, Quý Ngữ Hàm đứng ở cửa có thể thấy rõ hành động của Tề Mị nhi.

Đồng lộn tây lộn mà tránh cơ quan, nàng ta đi tới cái rương góc tường, mở nắp rương, cẩn thận từ bên trong lấy ra một bức họa buộc kỹ.

Quý Ngữ Hàm đột nhiên nghĩ đến, trước đây Dạ Cẩm xông vào tầm cung, nói muốn tìm đồ có phải là bức họa trước mắt?

Nhưng mà cũng có thể đây chẳng qua là hấn thuận miệng nói loạn.....

Đầu của nàng xoay quanh những ý niệm này, Tề Mị nhi đã đi ra khỏi mật thất, ở trước mắt nàng mở ra bức họa.

"Chính tỷ xem đi."

Ách.....

Thật đúng là vẽ một cô gái.

Cô gái trong bức họa đại khái chỉ khoảng mười lăm, mười sáu tuổi, mặt mũi thanh lệ, hơn nữa đáng vẻ nhìn rất mảnh mai, làm cho người ta không nhận được sinh lòng thương tiếc.

Xem một chút y phục trên người nàng, cùng các nàng hiện tại đang mặc không có gì khác biệt.

Tề loan quốc vào năm năm trước từng cải cách y phục một lần, cho nên bức họa này cũng không phải là quá cũ.....

Quý Ngữ Hàm cảm thấy băn khoăn, thoạt nhìn thật đúng là rất có vấn đề a.....

"Nàng ấy là ai?" Tề Mị nhi nhất định muốn cho nàng nhìn bức họa này, nhất định cũng biết rõ thân phận người trong bức họa?

"Không biết."

Tề Mị nhi rũ mắt xuống, "Ta chỉ biết nhị ca đã từng rất quý bức họa này, nghe nói trong cung có người gặp mặt vị tiểu thư này, nhưng sau lại người nọ nói khác đi."

Chắc là Đoan Mộc Ly bức người ta dối lời, nhưng mà.....

Sao không khỏi có chút cảm giác quý dẽ?

Quý Ngừ Hàm giống như nhìn kỹ bức họa, chắc là giai nhân tri kỷ trước kia của Đoan Mộc Ly.....

Đang nghĩ như vậy, Tề Mị nhi đột nhiên nói một câu, "Ngừ Hàm, tỷ biết tại sao hôm nay muội muốn nhắc tới chuyện này với tỷ không?"

Quý Ngừ Hàm lắc đầu, "Không biết."

Khụ, khụ, cũng mau nói thẳng đi..... Nàng chờ quá sốt ruột rồi.

"Bởi vì ngày hôm qua có người ở kinh thành thấy nàng ấy."

Hả?

Là vị tiểu thư này vốn ở tại kinh thành, hay là bọn họ vẫn có liên lạc?

Rất hài lòng mà nhìn thần sắc nàng băn khoăn, Tề Mị nhi xoay người đem bức họa về chỗ cũ, sau đó đóng cửa mật thất lại.

"Ngừ Hàm, nếu như nhị ca biết muội dẫn tỷ tới đây, có thể sẽ đánh chết muội."

"À, ta sẽ không nói cho hần là Tiểu thư nói cho ta biết."

Nhưng Đoan Mộc Ly chắc là có thể đoán được mà.....

Cho đến khi tiễn Tề Mị nhi, Quý Ngừ Hàm vẫn còn băn khoăn về vấn đề bức họa.

Trực tiếp hỏi Đoan Mộc Ly?

Hần rất giáo hoạt..... Nếu hần vẫn gạt nàng, và không muốn nói, đoán chừng nàng cũng hỏi không ra chuyện gì.

Suy nghĩ một chút. Nàng nhìn về hồ bờ bên kia vẫy vẫy tay, cất giọng gọi Thanh Long canh giữ ở nơi đó lại đây.

"Hàm chủ nhân?" Thanh Long rất nhanh chóng chạy tới bên người nàng.

"Cái này..... Ngươi từ nhỏ đã ở bên cạnh Đoan Mộc Ly?"

"Phải"

"Hần giống như rất tin nhiệm các ngươi, chuyện gì đều không gạt."

"..... Phải" Thanh Long đột nhiên cảm thấy Hàm chủ nhân bình thường giống như con thỏ nhỏ hôm nay cười sao có chút cổ quái, không khỏi bắt đầu khần trương.

"Vậy bạn gái trước kia của hần.... Ách, các ngươi gọi là gì nhỉ, tình nhân? Dù sao chính là loại này, ngươi có biết?"

Mặt Thanh Long thoáng chốc liền biến sắc, thanh âm cất cao, "Chủ nhân trước kia căn bản không có nữ nhân!"

"..... Thanh Long, ngươi sẽ không biết gạt người giống chủ nhân nhà ngươi."

"Thuộc hạ không có gạt người, thuộc hạ chỉ sợ Hàm chủ nhân hiểu lầm, chủ nhân thật không có bất kỳ nữ nhân khác, trước kia không có, hiện tại càng không có!"

Thanh Long không thêm phần sau thì thôi, vừa nói như thế, Quý Ngừ Hàm càng cảm thấy kỳ quái.

Nếu như nói Đoan Mộc Ly trước kia thật ra có bạn gái, chẳng qua là không có nói cho nàng biết đoạn tình cảm này, nàng cũng có thể hiểu.

Chắc là bây giờ còn ‘dấu lia ngó ý còn vượn tơ lòng’..... một chân đạp hai con thuyền?

Đoan Mộc Ly không giống người như vậy.

Nhưng Tề Mị nhi có thể sẽ lừa gạt nàng, và Thanh Long sẽ không cố ý nói xấu chủ nhân, đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Quý Ngừ Hàm vịn phần rồi rầm.

"Quên đi, ta trực tiếp đi hỏi hần."

Mặt Thanh Long trong phút chốc tái xanh, "Đừng, Hàm chủ nhân....."

Chuyện này chỉ có mấy người bọn họ biết, nếu là Hàm chủ nhân đi hỏi.....

Bọn họ sẽ tự mình đi nhảy hồ, tránh cho bị chết quá thảm.

"Vậy người nói thật đi, trả lời ta một cái vấn đề, ta cũng không đi hỏi hần."

"Được!" Thanh Long lập tức đáp ứng.

"Hai người bọn họ bây giờ còn lui tới sao? Ta nói là loại tương đối thân mật."

"....." Sắc mặt Thanh Long tái xanh hơn, không thể đổi vấn đề này sao?

Mặt hần bị trắng mà nhìn hồ nước sau lưng.

Thay vì trả lời vấn đề này..... Còn không bằng nhảy xuống.

Nhìn vẻ mặt của hần, Quý Ngữ Hàm cũng biết đáp án.

Nàng do dự một chút, nhìn về phía Ngự Thư Phòng.

"Thanh Long."

"Có thuộc hạ." Thanh Long há miệng run rẩy trả lời.

"Chúng ta ra cung đi dạo một vòng."

"..... Hàm chủ nhân muốn đi chợ dạo một chút sao?" Thanh Long còn ôm một tia hi vọng.

"Đi chợ? Cũng có thể, nhưng mà ta muốn đến chợ những thành thị khác xem một chút." (ờ ý chị là bỏ nhà đi bụi)

"....." Thanh Long ngã xuống đất.

Ngoài cửa một trận thanh âm cô quái khiến chú ý Đoan Mộc Ly, hần cất giọng, "Đi vào."

..... Không ai đi vào.

Ngoài cửa tam đại thị vệ tụ thành một đồng cũng tranh nhau..... Để cho người khác đi vào.

Đùa gì thế, bọn họ cũng không muốn đi vào chịu chết!

Ngoài cửa tiếng đánh nhau không ngừng, biết là bọn Chu Tước đánh nhau, Đoan Mộc Ly đứng lên, mở cửa.

"Mấy người các ngươi sao vậy?"

"Hần biết!" Mấy người đồng loạt dừng đánh nhau lại, chỉ hướng người khác.

"Chu Tước." Đoan Mộc Ly thuận miệng chỉ đích danh.

Chu Tước run rẩy cầm thư trong tay giao ra, sau lập tức thu hồi tay, nói rõ nguồn gốc, "Đây là Huyền Vũ cầm về."

"Là Bạch Hổ nói cho thuộc hạ biết có thư!" Huyền Vũ cũng gấp bận rộn thanh minh.

Bạch Hổ nóng nảy, "Là Thanh Long gọi thuộc qua!"

Bi kịch là Thanh Long không có ở đây, cho nên giải thích cũng tạm thời ngưng.

"Xảy ra chuyện gì?" Đoan Mộc Ly bình tĩnh mà xé phong thư ra.

"....." Ba người đồng loạt lui về phía sau từng bước.

Chu Tước mở miệng thanh âm không yên, "Hàm chủ nhân không biết tại sao lại biết chuyện đại tiểu thư."

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ăn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Tức giận, bỏ hoàng thượng rời cung trốn đi

Đoan Mộc Ly cầm lấy thư, nhủ mảy.

"Chúng thuộc hạ thật sự chưa nói gì cả!" Ba người lại đồng loạt lui về phía sau từng bước.

Không có hồi bọn họ, Đoan Mộc Ly mở phong thư.

Bên trong một xấp thư thật dày, nhưng mà nội dung bức thư thoát nhìn chính là rất đơn giản ——

Bức thư nhất: chữ thật to màu đỏ "Thứ nhất, ta rất tức giận!" Phía sau đi theo hơn mười dấu chấm than.

Bức thư hai: Đổi thành chữ màu đen, cũng chỉ ba chữ "Giống như trên".

Bức thư ba, thư tư..... Giống như trên, hơn nữa bức phía sau cũng như vậy.

Cho đến khi Đoan Mộc Ly lật tới bức cuối cùng, mới nhìn thấy một dòng chữ thật nhỏ, phía dưới viết:

"Ta tin tưởng chàng, chỉ là..... Chỉ là giống như điều thứ nhất! A a a..... Ta rất tức giận!"

Không có.....

Đoan Mộc Ly vừa định thu lại xấp thư, phát hiện trong phong thư lại rơi ra tờ giấy rất nhỏ.

Mở ra, trên đó một dòng chữ rậm rạp chẳng chịt——

"Chủ nhân, chữ đỏ không phải là huyết thư, là Hàm chủ nhân dung miếng bánh đậu đỏ để viết, sau đó nàng ấy lại ngại không còn để ăn, mới đổi thành mực nước, Hàm chủ nhân vẽ mặt rất khó lường, thuộc hạ xem không hiểu, còn nữa, thuộc hạ là bị ép, thuộc hạ không muốn cùng Hàm chủ nhân rời cung, thuộc hạ đánh không lại Hàm chủ nhân..... Thuộc hạ nhất định nghĩ hết biện pháp mật báo cho ngài, nên ngài hãy cho thuộc hạ chọn nơi tốt ở Phong Hảo Quốc để an táng, nếu có thể để cho bọn Chu Tước xuống theo cùng thì tốt quá..... Thanh Long đề thư"

Đoan Mộc Ly vẫn cúi đầu nhìn thư, cũng nhìn không ra biểu tình gì, còn bọn Chu Tước lại khẩn trương sắp đã muốn ngất đi.

Hơn nữa tay bọn họ còn cũng đặt ở trên chuôi kiếm.

Nếu chủ nhân nổi điên.....

Thì bọn họ nên tự kết liễu sẽ thống khoái hơn một chút.

Thu hồi thư, Đoan Mộc Ly nhìn hướng tâm cung, đột nhiên cười, "Ta biết."

"....." Bọn Chu Tước cũng thiếu chút nữa té sấp xuống.

Cười? Chủ nhân còn cười được?

"Chủ, chủ nhân, chúng ta hiện tại có đuổi theo không?" Chu Tước lấy can đảm hỏi.

"Không cần," Đoan Mộc Ly vừa nói vừa xoay người trở về Ngự Thư Phòng, "Các người cần làm gì thì đi làm đi."

"....." Bọn Chu Tước lâm vào khủng hoảng, chủ nhân có phải điên rồi không.....

Sợ Quý Ngừ Hàm đang tức giận căn bản không có đem ý tứ viết rõ ràng, thanh âm Chu Tước run rẩy nhắc nhở.

"Chủ nhân, Hàm chủ nhân là rời cung đi ra ngoài, hơn nữa....."

Bị Bạch Hồ cùng Huyền Vũ cùng nhau đập mạnh một cước, Chu Tước ngậm miệng.

"Hơn nữa cái gì?" Đoan Mộc Ly quay đầu hỏi.

"Không có hơn nữa!" Ba người cùng nhau lắc đầu.

Đoan Mộc Ly không nói gì nữa, chẳng qua là mỉm cười mà nhìn bọn họ.

Chủ nhân, ngài đứng ở chỗ này, vào thời điểm này mà cười.....

Bọn Chu Tước về mặt đau khổ khai rõ, "Hàm chủ nhân nói, chờ hài tử của nàng trưởng thành, sẽ làm ngài ấy hồi cung làm cây cột....."

"Còn gì nữa không?"Đoan Mộc Ly cười hỏi.

"Còn nữa, nàng đem long bào của ngài cầm đi, Hàm chủ nhân nói ngài..... Ngài ngày mai có thể trấn trụ đi thượngtriều....."

"..... Còn gì nữa không?"Cười đến bình tĩnh không thể tin được.

"Còn có, nàng đem long sang trong tâm cung mang đi, Hàm chủ nhân nói mùa đông cho ngài ngủ trên sàn nhà luyện ý chí....."

"..... Nàng mang đi được?"

"..... Tiểu Trọng Suốt mang đi....."

"....."

"Chủ nhân, " Chu Tước cẩn thận nhìn hấn, " Hiện tại chúng ta sẽ đuổi theo sao?"

"Không cần."Đoan Mộc Ly cười đến cực kỳ ôn hòa.

Bọn Chu Tước bị Đoan Mộc Ly cười đến rợn cả tóc gáy, đồng thời cũng càng thêm cảm thấy Đoan Mộc Ly đang giận điên lên rồi.

Đây chính là Hàm chủ nhân mà chủ nhân bọn họ nâng niu ở trong lòng bàn tay

Khuyên không có kết quả, Bọn Chu Tước thay phiên lên lút ra cung đi tìm ký hiệu mà Thanh Long lưu lại, nhưng cũng không tìm được nửa điểm.

Bọn họ gấp đến độ xoay vòng vòng, còn Đoan Mộc Ly luôn luôn ở Ngự Thư Phòng xử lý chính sự, chẳng qua là nụ cười trên mặt vô cùng quý dị.

Thoáng nhìn hình như rất là ôn nhu, nhìn lại một chút.....

Đây là muốn ăn thịt người.....

—————

Bên kia ———

"Đao thật sự là mài như vậy?"

Quý Ngừ Hàm rất băn khoăn, mài đã lâu rồi, sao cảm giác đao không thay đổi?

Thanh Long về mặt đau khổ, "Hàm chủ nhân, đao này đã không thể mài thêm nữa, mài nhiều bị hư."

"Phải không?"

Quý Ngừ Hàm không hài lòng lắm, "Vẫn là thanh chủ thủ kia của Phi Phi tốt hơn, sớm biết nên mượn trước."

"..... Hàm chủ nhân, ngài mài đao làm gì?"

Thấy sao cũng có cảm giác là muốn đi thiến chủ nhân.....

Thanh Long càng nghĩ càng thấy kinh khủng, trước mắt càng không ngừng trắng sao bay loạn.

"Hắc hắc, người đoán xem?"

"..... Hàm, Hàm chủ nhân, ta thấy ngài cũng không cần người phục vụ, ta ở chỗ này còn vướng chân vướng tay, không bằng ta đi chỗ khác dạo đi."

"Hắc hắc..... Thanh Long à." Quý Ngừ Hàm cười híp mắt.

"..... Dạ?" Câu hỏi của Thanh Long cũng mang theo run rẩy.

"Hắc hắc, người biết quá nhiều."

Thanh Long trước mắt tối sầm, "Đừng, Hàm chủ nhân, ngài không thể diệt khẩu!Hơn nữa thuộc hạ căn bản cái gì cũng không biết, ngài bịt mắt thuộc hạ, đem thuộc hạ mang đi, thuộc hạ căn bản không biết đây là đầu mà!"

"....."

Quý Ngừ Hàm rất im lặng, "Cái đó..... Ta chỉ muốn nói người biết quá nhiều, ta không thể thả người trở về báo tin."

"....." Thanh Long nghen ngào, "Hàm chủ nhân, thuộc hạ không mang theo cây đao hù dọa người như vậy."

Hắn còn muốn giữ lại mạng mà tìm cơ hội báo tin..... Ai, bây giờ nhìn lại hi vọng mong manh.

"Hàm chủ nhân, nói nửa ngày ngài mài đao rồi cuộc muốn làm gì?"

"Rất nhiều công dụng, chúng ta hiện tại không ở trong cung, mọi chuyện đều phải tự mình động thủ, cây đao này là loại thuộc về dân lữ hành giết người phóng hỏa mà chuẩn bị."

"..... Giống như?"

“Giống như cắt quả táo ~”

Quý Ngừ Hàm vừa nói liền cầm quả táo lên, động tác thuần thục mà cắt vỏ quả táo.

"....." Thanh Long hôn mê.

Gọt vỏ xong, Quý Ngừ Hàm khách khí hỏi hắn, "Ăn không?"

"..... Không ăn."

Thanh Long thật sự rất muốn khóc, hắn vẫn hoài nghi Quý Ngừ Hàm có phải biết thời điểm vừa mới gặp mặt, nàng đã bị hắn qui thành món ăn phơi nắng trên tảng đá lớn.

Nếu không sao bị kịch luôn phát sinh ở trên người hắn?

Hắn xóa sạch biến sắc trên mặt, hỏi Quý Ngừ Hàm, "Hàm chủ nhân, ngài không tức giận?"

"Dĩ nhiên tức giận!" Quý Ngừ Hàm vừa nói cắn mạnh vào quả táo một cái.

Ừ, ăn ngon, đồ tiến cống cùng quả táo bình thường quả nhiên không giống nhau, đem rương cống phẩm này mang theo là đúng mà.

"....." Thanh Long run run.

Đây là đang tưởng tượng cắn thịt chủ nhân?

"Thật ra thì chủ nhân rất thương ngài, chủ nhân chuyện gì cũng nghĩ cho ngài trước hết....." Thanh Long liều mạng giúp Đoan Mộc Ly nói tốt.

Thật ra thì đây cũng là sự thật, bọn họ cũng không hiểu chủ nhân cùng vị đại tiểu thư kia xảy ra chuyện gì.

"Ừ, ta biết hắn rất tốt với ta."

Giờ tay chém xuống, quả táo lập tức bị cắt thành hai nửa

Trước mắt Thanh Long tối sầm.

Hàm chủ nhân đây là chuẩn bị chém người, nên cầm quả táo luyện tay sao?

Bản thân tiếp tục gặm một nửa, Quý Ngừ Hàm đem một nửa còn lại đưa cho Tiểu Trọng Suốt luôn luôn nhảy trên chân nàng.

Cho nó ăn cũng không sao, nhưng đừng đạp nàng nữa..... Hic hic.

Thanh Long xoa mồ hôi lạnh, phát hiện giống như mình luôn đem mọi chuyện nghĩ quá nguy hiểm.

"Hàm chủ nhân, thuộc hạ van xin ngài, nói lời vui vẻ đi, ngài rồi cuộc muốn làm gì chủ nhân?"

Tiếp tục như vậy, chính hắn liền tự đem mình hù chết.

"Làm gì à....."

Bản khoản vấn đề này, Quý Ngừ Hàm vô thức vuốt đao, dọa cho Thanh Long đã sợ càng thêm run như cây sậy.

Suy nghĩ hồi lâu, Quý Ngừ Hàm lắc đầu, "Không biết, trước xem hắn giải thích thế nào đi."

"....." Hồi nửa ngày cũng không có ra đáp án, Thanh Long quay đầu nhìn vách tường, cảm giác bản thân sau này có thể phải thường xuyên đập vào.

"Chủ nhân, ngài buổi tối muốn ăn gì? Thuộc hạ đi ra ngoài xem một chút, nên chuẩn bị bữa tối."

Quý Ngừ Hàm cười híp mắt, "Bây giờ là mùa đông, ta mang ra ngoài đầy đủ tất cả dùng một chuyến đi này, ngươi không có cơ hội ra ngoài báo tin đâu."

"..... Hàm chủ nhân, ngài không phải rời cung trốn đi sao, không ‘ đi một chút ’ sao....."

Chỉ cần ra khỏi cửa này, hẳn có bao nhiêu là cơ hội a!

Quý Ngừ Hàm tựa vào ghế dài cũng được mang ra từ trong tấm cung, "Hiện tại bên ngoài loạn như vậy, quá nhiều người muốn bắt ta, đi ra ngoài rất phiền toái."

"....." Thanh Long gấp trở ngại.

Buổi tối hôm đó, Quý Ngừ Hàm dùng nguyên liệu thức ăn đắt tiền từ trong hoàng cung mang ra làm dạ tiệc phong phú, nói là ăn mừng một chút.

Bữa cơm này, Thanh Long khóc ra nước mắt mới ăn xong.....

Sáng sớm ngày thứ hai, tâm tình Quý Ngừ Hàm không tệ mà đẩy cửa ra, ách.....

Ngoài cửa Mặc Kỳ Tuyết cùng nàng đầu mắt.

"Sao ngươi ở chỗ này?" Hai người trăm miệng một lời.

"Ngươi không phải đã rời cung.....Ngô....."

Quý Ngừ Hàm che miệng của nàng, đem nàng kéo vào nhà, "Ngươi chạy đến nơi đây làm gì?"

"Ta muốn tìm một nơi không ai quấy rầy suy nghĩ chuyện trong lòng."

Mặc Kỳ Tuyết vẻ mặt ngạc nhiên nhìn nàng, "Sao ngươi vẫn còn ở trong cung?"

Cái này.....

Nàng dĩ nhiên vẫn còn ở trong cung, trong cung rất tiện.

Thiếu thứ gì, có thể trở về trộm bất cứ lúc nào, ăn cũng có thể đi Ngự Thiện Phòng tìm đồ, hơn nữa phiền toái cũng ít, hiện tại người muốn bắt nàng không ít, trong cung đương nhiên chính là nơi an toàn nhất.

Ai nói rời cung trốn đi thì nhất định là rời hoàng cung đi ra ngoài, có thể rời tấm cung trốn đi.....

Trong cung nhiều cung điện bỏ hoang như vậy, vốn là không ai phát hiện ra nàng, không nghĩ tới Mặc Kỳ Tuyết đúng lúc tìm tới đây.

Quý Ngừ Hàm rất băn khoăn, "Ngươi phát hiện được bí mật của, hiện tại chỉ có thể lưu lại với ta."

"Không cần!" Mặc Kỳ Tuyết trừng mắt, "Các ngươi cãi nhau ta mới vui vẻ, ta sẽ không nói cho hẳn biết ngươi ở nơi này!"

"..... Cũng đúng."

Các nàng là tình địch, nàng dĩ nhiên sẽ không trợ giúp Đao Mộc Ly tìm được nàng.

"Đúng rồi, ngươi còn thích Đao Mộc Ly?"

Chuyện lần trước, nàng ấy còn chưa nhận rõ bộ mặt thật sự của Đao Mộc Ly sao?

"....." Mặt Mặc Kỳ tuyết đen lại, "Lần trước nhất định là tâm tình của hẳn không tốt, Đao Mộc Ly rõ ràng là quân tử ôn nhu như ngọc!"

Quý Ngừ Hàm roi lệ, "cho dù ta nói, ngươi cũng sẽ không tin, hẳn thật ra là hồ ly sắc bén như dao thái....."

"..... sắc bén như dao thái là sao?" chưa cắt qua món ăn, Cửu công chúa không nhịn được hỏi.

"Thế này đi, ngày hôm qua ta mới mài một thanh, thật bén."

Thanh Long bởi vì đề tài quý dị này co giật một cái.

Thì ra là bọn họ đang ở trong cung?

Thanh Long vô cùng đau lòng mà nhìn ngoài cửa sổ, chủ nhân a..... Nhanh tìm đến đây đi!

Bị Thanh Long nóng bỏng gọi ở trong lòng, Đao Mộc Ly hiện tại đang cười.

Hắn cười, còn bọn Chu Tước thì lại muốn khóc.

"Chủ nhân tìm đã bao lâu?" Không dám phát ra âm thanh, Huyền Vũ dùng khẩu hình miệng hỏi.

Chu Tước đưa ra một ngón tay lắc lắc, ít nhất một canh giờ.....

Thời gian một canh giờ, chủ nhân cứ đứng ở trước một học tử tầm thường, không biết đang lật thứ gì, thời gian càng dài, hắn liền cười đến càng quỷ dị.

Ba người lại thêm hoài nghi Đao Mộc Ly điên rồi, nghiêm túc suy tính có phải nên gọi người tới giúp một tay hay không, hợp lực đánh ngất xỉu hắn sau đó gọi thái y tới xem một chút.

Đem học tử triệt triệt để lật một lần, Đao Mộc Ly đếm "Chiến lợi phẩm" trong tay, chân mày nhú lại.

Bắt đầu rồi, bắt đầu rồi, chủ nhân rốt cục cũng đã sắp nổi giận.....

Thần kinh bọn Chu Tước cũng căng thẳng, bày trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Chân mày càng nhăn chặt, Đao Mộc Ly rốt cục mở miệng, "Trong cung ở đâu thì có cái rương như vậy?"

"....." Bọn Chu Tước thiếu chút nữa ngã xuống đất.

Đã là lúc nào rồi, chủ nhân vẫn còn hỏi vấn đề râu ria này!

Nhưng Đao Mộc Ly đã lên tiếng, ba người cũng chỉ có thể vắt hết óc mà nhớ lại.

"Tê Nguyệt Trai hình như có một cái."

Ánh mắt Đao Mộc Ly sáng lên, tâm tình rất tốt, "Đến Tê Nguyệt Trai!"

Ba người bọn Chu Tước liếc nhìn mấy lần, không được rồi, thật sự phải gọi thái y tới xem một chút.....

Vì vậy Chu Tước đi theo Đao Mộc Ly đến Tê Nguyệt Trai, còn Huyền Vũ cùng Bạch Hồ chia nhau đi xin trợ giúp.

Sau nửa canh giờ.....

Phi Phi mặt mày vui vẻ mà nhìn Đao Mộc Ly té xuống đất, "Rốt cuộc ta cũng đã tìm được cơ hội đánh hắn một trận!"

Mặc Kỳ Thụy lạnh buốt, "Là rốt cuộc tìm được cơ hội đánh lên hắn."

"..... Không đánh lên, nguoi đánh thắng được hắn sao?"

Nói gì đi nữa, cho dù là đánh lên, bọn họ cũng phải hợp lực xuất thủ, nếu không cũng không nắm chắc phần thắng.

Thật không có mặt mũi!

Nghĩ như vậy, Phi Phi không cảm thấy cao hứng gì.

"Không nói với các nguoi nữa, ta còn phải tiếp tục tìm Cục than nhỏ."

"Có tin tức?" Mặc Kỳ Thụy thanh âm lạnh buốt mà gọi hắn lại.

Thứ nhất nơi này không phải là Phong gian Quốc, người đi theo bên cạnh hắn dù sao không nhiều lắm.

Thứ hai Phi Phi là bảo chủ của Khiếu Thiên bảo, nếu bàn về tìm người, thủ hạ của hắn chắc là hiệu suất cao nhất.

"Nếu tìm được, ta còn ở lại trong cung sao?"

Phi Phi có chút tức giận nói thầm, "Cũng không biết Cục than nhỏ chạy đến nơi nào, muốn đi cũng phải gọi ta, cùng nhau bỏ trốn chứ."

"....."

Lúc Đỗ thái y đã kiểm tra xong, lắc đầu, "Hoàng thượng Long thể an khang, hoàn toàn không có vấn đề gì."

"Làm sao có thể? Đỗ thái y, ông xem kĩ đi."

Đỗ thái y bất đắc dĩ, "Thật sự không có vấn đề gì."

Trên đường tới đây, Chu Tước còn nói với ông ta rằng đầu óc của hoàng thượng có thể xảy ra vấn đề, làm ông ta sợ hết hồn.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ẩn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82: Đi thôi, bỏ trốn thôi!

Nhìn ba người bọn họ về mặt cùng khổ, Phi Phi phì cười.

"Không có vấn đề, các người còn không cao hứng? Nào nào nào, ta để cho các người được như ý nguyện, đem Đoàn Mộc Ly đánh ngu, không cần thu tiền ~"

"..... Cút!" Bọn Chu Tước cùng nhau giơ đao đuổi giết hắn.

Mặc Kỳ Thụy vốn muốn rời đi, nhưng ánh mắt liếc nhìn bức họa mà Đoàn Mộc Ly đã mở ra một nửa, bước chân dừng lại.

Đó là.....

Trên mặt luôn luôn lạnh như băng chợt biến sắc, Mặc Kỳ Thụy đi tới mấy bước, mở ra bức họa, thân thể càng thêm chấn động.

Bọn Chu Tước đều đang đuổi giết lẫn nhau, Đỗ thái y cũng đang vội vàng cúi đầu dọn dẹp rương quần áo, không ai chú ý động tác của hắn.

Sững sờ, ý thức được bọn Phi Phi sắp trở lại, Mặc Kỳ Thụy nhanh chóng đem bức họa khôi phục nguyên trạng, đứng dậy rời đi.

Quý Ngừ Hàm "Rời cung trốn đi", đã ba ngày.

Trong ba ngày này, Thanh Long luôn lặp đi lặp lại một câu hỏi ——

"Hàm chủ nhân, ngài hết giận chưa? Hay là để thuộc hạ trở về xem một chút?"

Quý Ngừ Hàm tâm tình rất tốt đẩy cửa sổ ra, "Không về, nơi này tốt vô cùng, phong cảnh cũng..... Ách....."

Đang muốn khen ngợi cảnh sắc nơi này, trước mắt đột nhiên là thêm một phong cảnh.

Mỹ nam từ trên trời giáng xuống.....

Ánh mắt Phi Phi nhìn chăm chăm Quý Ngừ Hàm, sau đó đột nhiên mắng một câu, "Trời ơi, đầu thật sự bị đánh ngu rồi, cho nên ta nhìn thấy Cục than nhỏ!"

"....."

Vừa muốn xoay người rời đi, Phi Phi lại dừng lại, đưa tay đâm đâm Quý Ngừ Hàm, "Cục than nhỏ?"

"..... Là ta."

Ánh mắt sáng lên, Phi Phi lập tức nhảy vào cửa, đóng kín cửa, "Thì ra là người núp ở trong cung!"

Quý Ngừ Hàm rất vô lực, "Tại sao người lại tới nơi này?"

"Ta bị đuổi giết, vừa đứng lúc chạy đến nơi này."

Phi Phi mặt mày vui vẻ, "Đây chính là duyên phận! Đi, chúng ta bỏ trốn đi đi."

Không đợi Quý Ngừ Hàm trả lời, cửa đóng lại bị đẩy ra, Mặc Kỳ Thụy mang theo một thân hàn khí xuất hiện.

Quý Ngừ Hàm rơi lệ, "Tại sao người cũng xuất hiện?"

Lạnh buốt, "Người đuổi giết hắn chính là ta."

"....."

Phi Phi bắt mắt liếc nhìn Mặc Kỳ Thụy, "Muốn giết một lát nữa giết, ta đây đang nói chánh sự!"

Vừa nói hần vừa nhìn về phía Quý Ngữ Hàm, hăng hái bùng bùng mà lại đề nghị, "Đi thôi, bỏ trốn đi!"

"....."

"Nếu ngươi không muốn chạy, chúng ta có thể trở về Khiếu Thiên Bảo."

Mặc Kỳ Thụy lạnh buốt mà cầm một câu, "Khiếu Thiên Bảo thường có người gây chuyện, không có an toàn như Phong Gian Quốc."

Phi Phi nổi giận, "Chúng ta đang nghiên cứu cách bỏ trốn, ngươi tham gia nào nhiệt gì!"

"Nàng muốn rời đi, chỉ có thể đi theo ta."

"Từ cung một người này chạy đến cung một người khác, có cái gì khác nhau!"

Phi Phi tức giận, "Hoàng thân quốc thích như các ngươi chính là một phường hoa tâm!"

Hai người nhìn nhau một trận, Mặc Kỳ Thụy mở miệng, "Rời đi trước hãy nói."

"Chậm đã!"

Phi Phi bắt đầu xắn tay áo, "Đã nói là bỏ trốn, ba người cùng đi thành ra cái gì!"

Mặc Kỳ Thụy tiếp tục lạnh buốt, "Tam giác tình yêu."

Quý Ngữ Hàm hoàn toàn rơi lệ, sớm biết sẽ không dạy hần từ ngữ hiện đại, tất cả mọi người đều học dùng.....

Nàng yên lặng lui về phía sau, đứng cùng với Thanh Long đã sớm ngu ngơ.

"Hàm, Hàm chủ nhân, người thật muốn theo bọn họ bỏ trốn?"

Quý Ngữ Hàm suy nghĩ một chút, rất nghiêm túc, "Thật ra ta cảm thấy hai người bọn họ có thể cùng nhau chạy."

"....."

Hừ hừ cổ họng, Quý Ngữ Hàm gọi bọn họ, "Các ngươi đừng đánh, ta không muốn đi."

Phi Phi dừng tay, mặt hần biến sắc, "Hần đã có nữ nhân khác, ngươi cũng có thể nhin!"

"Đương nhiên không thể nhin, nhưng mà bây giờ trước hết nghe hần giải thích rồi hãy nói."

"..... Vậy sao ngươi lại đi?"

"Tức giận !" Quý Ngữ Hàm xụ mặt "Ta rất tức giận".

"Ngươi có biết không, hần ta hoàn toàn không có gọi người tìm ngươi!"

Ách.....

Quý Ngữ Hàm bắt đầu cảm giác không ổn, không cho người tìm nàng?

Hần sẽ không sớm đoán được nàng còn ở trong cung chứ?

Quên đi, biết cũng biết rồi, mấu chốt là xem lời giải thích có hài lòng hay không, nếu như không hài lòng ——

Hừ phu sau đó tạo phản soán vị thì sao nhỉ?

Càng nghĩ càng cảm thấy chủ ý này không tệ, Quý Ngữ Hàm bắt đầu gật đầu mỉm cười.

"....." Phi Phi im lặng, sau đó quan sát quan sát bốn phía.

"Không đi thì không đi, ta ở lại, chúng ta như thế này cũng coi như bỏ trốn!"

Mặc Kỳ Thụy trực tiếp mở miệng, "Phòng phía đông này thuộc về ta."

"Được, lấy cửa làm ranh giới."

Hai người nhanh chóng phân chia địa bàn, đơn giản dọn dẹp một chút, trở về dọn nhà.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ăn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83: Cho nên nàng ở cùng nam nhân khác

"....." Quý Ngữ Hàm im lặng nhìn bóng lưng của bọn họ.

Cái đó..... Nàng lần này "Rời cung trốn đi" giống như lại náo nhiệt.

Đúng vậy a, rất là náo nhiệt, buổi tối hôm đó, ngay cả "Quý" cũng đến làm khách.....

Đêm xuống, tất cả mọi người đã yên giấc nồng.

Cửa lặng yên không một tiếng động bị đẩy ra, một bóng trắng đi tới.

Bọn Phi Phi ngủ bên ngoài phòng, hiện tại hoàn toàn không có ý thức có người xông vào, có thể thấy được động tác rất nhẹ.

Không đúng, phải là động tác quý tới rất nhẹ.

Bởi vì nhanh chóng điểm huyệt ngủ của bọn Phi Phi, bóng trắng căn bản là đang bay.

Nhìn mặt hắn, còn luôn luôn đang cười không ngừng, đoán chừng trước kia bởi vì cười co giật nên chết mới biến thành quý mặt cười.....

Cứ như vậy bay vào trong phòng, quý màu trắng nhìn Quý Ngữ Hàm nằm ở trên giường, quay đầu đi, nhìn lại một chút.

Sau hắn đưa ra một bàn tay quý, siết chặt mặt của Quý Ngữ Hàm.

"Tiểu Trọng Suốt, đừng làm loạn!" Quý Ngữ Hàm mơ mơ hồ hồ mà nắm bầm một câu.

Mặt còn kéo dài bị bóp, Quý Ngữ Hàm bất mãn, mơ mơ màng màng mà mở mắt ra, nhìn thấy khuôn mặt cười đến cực kỳ vui vẻ.

"Đây là cái gì....."

Quý Ngữ Hàm nắm bầm một câu, có chút bất mãn, đưa tay đã nắm Tiểu Trọng Suốt, đập trên mặt tiếp tục ngủ.

"....." Khuôn mặt tươi cười của quý áo trắng cứng lại.

Qua mấy giây, hắn lại bắt đầu cười, cầm lấy bánh đậu đỏ ở trên bàn, dùng nước hòa tan ra, cho vài giọt ở khóe miệng, lại thoa một chút trước ngực.

Sau đó hắn liền duy trì bộ dáng trọng thương học máu như vậy, hữu khí vô lực mà gọi Quý Ngữ Hàm, "Quả Quả....."

..... Người trên giường không có phản ứng.

Khuôn mặt tươi cười co quắp một cái, quý áo trắng——Đoan Mộc Ly cảm khối điểm tâm lên đập nàng, "Quả Quả....."

Bị đập tỉnh, Quý Ngữ Hàm đem Tiểu Trọng Suốt trên mặt lấy ra, nhìn hắn.

"Ta bị thương....."

"À....."

Quý Ngữ Hàm thoát nhìn không sao thanh tĩnh được, xách Tiểu Trọng Suốt đưa qua, "Cho người, nói không chừng có thể trị thương."

"....."

Tuần nhan tươi cười lần nữa co quắp, "Quả Quả, thật ra thì ta đã chết, trước hừng đông, ta nhất định phải rời đi....."

Lúc này Quý Ngừ Hàm khản trương, vồ ngồi dậy, "Ngôi vị hoàng đế truyền cho ta chưa? Có đại thần phò trợ không?"

Quý Ngừ Hàm cười vô cùng xấu hổ, khiêm tốn nói, "Nếu không, ta không có kinh nghiệm, sợ nhất thời không có cách nào quản lý triều chính."

"....." Đoan Mộc Ly thật sự muốn học máu.

"Quả Quả..... Ta phải rời đi lập tức, nàng không muốn nói với ta điều gì sao?"

"Có."

Quý Ngừ Hàm có chút băn khoăn, rất nghiêm túc hỏi, "Người nói sau này ta nên gả cho người nào mới tốt?"

"..... Quý Ngừ Hàm!" Khuôn mặt tươi cười của Đoan Mộc Ly không kèm được.

"Ừ?" Cười híp mắt.

Đoan Mộc Ly tức cười, "Tiểu Quả Quả, nàng đã sớm biết ta tiến vào?"

Hắn sớm nên nghĩ đến, tiểu nha đầu này bây giờ nội lực cao hơn so với hắn, chẳng qua là trước kia vẫn ở cùng hắn một chỗ, tính cảnh giác không đủ cao mà thôi.

Quý Ngừ Hàm tiếp tục cười híp mắt, "Ta còn tức giận đó, cẩn thận ta đánh chàng nga."

Đoan Mộc Ly lại bắt đầu cười, "Nghe ta giải thích qua rồi đánh không muộn."

"Ừ, nói đi."

Theo động tác khom người của Đoan Mộc Ly, Quý Ngừ Hàm mới chú ý tới hắn mang đến một bọc quần áo thật to, đặt ở nơi cao gần nửa người.

Đoan Mộc Ly trước tiên từ bên trong lấy ra một cái hộp lớn, "Đây là bản ghi chép về việc nhiều lần sửa đổi của y phục trang sức, bên trong còn có bản vẽ."

Kết quả cái hộp, Quý Ngừ Hàm từ bên trong lấy ra một quyển sách gốc, rất hoang mang.

Chuyện này cùng giải thích có quan hệ gì?

Sau đó Đoan Mộc Ly rút ra một bức họa, "Nàng thấy bức họa này?"

"Phải" Quý Ngừ Hàm trên mặt lộ ra vẻ "Ta rất tức giận".

Đây chính là bức họa vẽ thiếu nữ mà nàng nhìn thấy ở mật thất tử cung.

"Bức này?" Đoan Mộc Ly vừa nói lại vừa lấy ra một bức.

"..... Thì ra chàng còn có hai bức?"

"Quả Quả, lại nhìn kỹ một chút."

Quý Ngừ Hàm giận mặt, nhìn kỹ cái gì, rõ ràng là cùng một vị thiếu nữ..... Khoan?

Ánh mắt thay phiên quét qua hai bức họa giống nhau, Quý Ngừ Hàm phát hiện có chuyện không được bình thường.

Cùng gương mặt, cùng tư thế, ngay cả sắc hoa trên y phục cũng giống nhau, cho nên thoáng nhìn là cùng một bức họa.

Nhưng mà..... kiểu dáng y phục bất đồng, hơn nữa nàng chưa từng thấy qua bức họa rõ ràng càng ngày chất giấy cũng cũ hơn một chút.

Ách.....

Quý Ngừ Hàm lập tức cúi đầu lật lật quyển sách trong tay.

Nàng chưa từng thấy qua y phục này, là kiểu dáng của ba mươi năm trước.

Hai mẹ con?

Quý Ngừ Hàm hoang mang, dáng vẽ thật giống nhau như đúc, ngay cả thần thái, khí chất đều là giống nhau.

"Còn có bức này." Đoan Mộc Ly vừa cười vừa mở ra bức họa khác.

Sau đó động tác như thể không ngừng tái diễn, Quý Ngữ Hàm liền thấy được cùng một gương mặt nhưng y phục trên người này càng ngày càng rất cũ, xuất hiện rõ ràng cho thấy rất có tính lịch sử trong bức họa.

Ách.....

Mẹ con lớn lên một dạng còn nói được là quá khứ, nhưng chung quy không thể nào hai người khuôn mặt đều toàn bộ giống nhau, ngay cả đôi mắt sắc hoa yêu thích trên y phục cũng giống nhau?

Đang buổi tối, Quý Ngữ Hàm đột nhiên bắt đầu cảm thấy quý khí xâm nhập.

Hic hic.....

Đoan Mộc Ly rất hài lòng tự mình thấy hiệu quả, đi tới rửa sạch sẽ bánh đậu đỏ trên y phục, vén tay áo lên, chuẩn bị bắt đầu tính sổ.

“Tiểu Quả Quả, rồi cùng trốn đi, cướp sạch tấm cung, bắt cóc thủ hạ của ta, hiện tại lại cùng nam nhân khác ở chung, nàng nói món nợ này nên tính thế nào?”

“..... Ở chung không phải là ý này, cái này gọi là mướn chung.....”

“Mướn chung cũng không được.”

Quý Ngữ Hàm phồng mắt lên, “Đem bức vẽ lấy ra, chàng còn chưa giải thích rõ.”

“Không có gì để giải thích, ” Đoan Mộc Ly cười nói, “Nàng ấy là quý.”

“..... Chàng còn gạt người ta.”

“Ai nói ta gạt nàng ? Nàng ta đang ở phía sau nàng đó.”

“A.....” Quý Ngữ Hàm sợ hết hồn, căn bản cũng không dám xoay người nhìn, trực tiếp nhào vào trong ngực hắn.

Hài lòng ôm nàng, Đoan Mộc Ly xiết chặt cánh tay, thu hồi vẻ mặt cười đùa, “Quả Quả, đừng rời ta nữa.” Quý Ngữ Hàm đưa tay, vỗ vỗ hắn.

“Ừ?”

Có thể ôm nàng vào ngực, Đoan Mộc Ly không muốn buông tay, chẳng qua là quay đầu đi, nhìn trên mặt nàng.

“Ta rất tức giận, ” Quý Ngữ Hàm vẽ mặt thành thật, “Hơn nữa chàng mới vừa rồi gạt ta có quý muốn làm ta sợ, ta càng tức giận hơn, hiện tại không cho ôm!”

“.....”

Đoan Mộc Ly dở khóc dở cười, không thể làm gì khác hơn là lại ôm chặt nàng một cái sau đó tạm thời buông tay ra, đành hoàng giải thích.

”Người trên bức họa họ Đại, Đại Gia thay mặt buôn bán, đến nàng khi nàng ta xuất hiện, đã là phú thương nhất nhì ở đại lục này, nàng là Tam tiểu thư của Đại gia, tất cả mọi người gọi nàng là Tam cô nương.”

“..... Chưa nghe nói qua họ Đại nổi danh.” Quý Ngữ Hàm buồn buồn hỏi tương.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ấn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84: Có nàng, có thiên hạ

“Bây giờ nàng chưa từng nghe qua, nhưng mà hơn ba trăm năm trước, là đại gia thương hào trải rộng bốn nước.”

“Xuống dốc sao?”

“Không phải.”

Đoan Mộc Ly lắc đầu một cái, “gia tộc Đại gia mặc dù giỏi về buôn bán, chẳng qua cả gia tộc có số người trưởng thành rất ít, tất cả đều thể chất yếu

đuôi, thuốc bỏ trên quý ăn vào hàng đồng, cũng không thể khiến bọn họ khỏe mạnh giống người bình thường, cho nên đến năm Tam cô nương mười tuổi, Đại Gia trên dưới cũng chỉ còn lại có ba chủ nhân.”

Ách..... Chắc là có bệnh di truyền gì?

Quý Ngừ Hàm nghe được thật đáng tiếc, “Sau đó thì sao?”

“Sau đó hai người kia cũng qua đời, Tam cô nương liền đóng cửa toàn bộ thương hào, chuyên tâm nghiên cứu làm sao có thể để cho người nhà Đại Gia khỏe mạnh, nghe nói nàng đã thể ở trước bài vị tổ tông, nói nhất định phải chấn hưng đại gia.”

A?

Quý Ngừ Hàm tròn to mắt, “Sau đó thì sao.....” Chuyện xưa này sao có chút quý dị?

Đoan Mộc Ly bình tĩnh cười cười, “Vì một nghiên cứu này, đã nghiên cứu hơn ba trăm năm.”

Sau đó hẳn tăng thêm một câu, “Không có sau đó.”

“.....” Quý Ngừ Hàm thanh âm lấp ba lấp bắp, “Ta vẫn quên hỏi, các người là người.....”

Đoan Mộc Ly cười gật đầu, “Phải”

“..... Tuổi thọ trung bình là bao nhiêu a?”

“Bảy tám chục tuổi.”

“..... Vậy Tam cô nương.....”

“Nàng ấy có thể sống tương đối dài, ” Đoan Mộc Ly cười nói, “Đại khái là sắp bốn trăm tuổi.”

“.....” Quý Ngừ Hàm té xỉu.

Bất quá mới đến trên giường, nàng lập tức liền chấn tỉnh, níu lấy Đoan Mộc Ly, “Làm sao có thể, người làm sao có thể sống mấy trăm tuổi!”

“Đây cũng là điều mà Quốc Quân bốn nước muốn biết, nhưng cho tới bây giờ Tam cô nương vẫn không hề giải thích.”

“.....” Quý Ngừ Hàm chóng mặt.

Đây mới là nữ nhân cường đại a.....

” Không phải bốn Quốc Quân cũng đều muốn nàng đến quốc gia của mình chứ?”

Đoan Mộc Ly gật đầu, “Bởi vì Tam cô nương, bốn Quốc Quân vụng trộm cạnh tranh vẫn chưa dừng, lúc thì nghe nói có được Tam cô nương thì có thể trường sanh bất lão, còn có người nói có Tam cô nương sẽ có được thiên hạ.”

Quý Ngừ Hàm vẫn còn trong khiếp sợ, gật đầu liên tục cũng quên.

Xem phim Tàn Thủy Hoàng đã biết, trường sanh bất lão, đây cũng là mơ ước của đại đa số quân chủ?

Hơn nữa Tam cô nương đến tột cùng làm sao lại biến thành như vậy? Bí mật này quá mê người, bốn nước có thể vì chuyện này mà giành đến vỡ đầu.

"Tiểu Quả Quả, đối với giải thích của ta có hài lòng không?"

Quý Ngừ Hàm trước đem khiếp sợ vứt qua một bên, "Không hài lòng! Trước đó chàng không nói cho ta biết!"

Đoan Mộc Ly cười cười tiếp tục từ trong bao quần áo, sau đó đưa cho nàng một hộp gỗ.

"Quả Quả, Tam cô nương là người hơn ba trăm năm trước, theo quy củ, chỉ có Quốc Quân cùng Hoàng Hậu mới có thể biết bí mật này, ta vốn định chính thức sau lễ thành thân mới nói cho nàng biết."

"....." Quý Ngừ Hàm cúi đầu nhìn phượng ấn trong hộp gỗ, "Nhưng Tề Mị nhi rõ ràng cũng biết."

Nụ cười biến mất, sắc mặt Đoan Mộc Ly thay đổi, "Không phải là Thanh Long nói cho nàng biết?"

Chú ý đến tâm tình của hắn, Quý Ngừ Hàm cũng bắt đầu khẩn trương, giọng nói rất nhanh, "Không phải, nàng ấy mang ta đi tới mật thất thâm cung, nhưng chưa nói thân phận của Tam cô nương."

"Chờ ta trở lại."

Đoan Mộc Ly lập tức xoay người, ra ngoài phòng sau đó đưa tay vỗ một cái, giải huyết đạo của bọn Phi Phi, "Giúp ta trông coi nàng!"

Vừa nói liền phi thân ra cửa.

Quý Ngữ Hàm cùng bọn Phi Phi mới vừa tỉnh lại mắt to trừng đôi mắt nhỏ mắt mấy giây.

Tình huống rất nghiêm trọng? !

Ý niệm này ở trong đầu thoáng hiện, Quý Ngữ Hàm lập tức xông về phòng, xách lên Tiểu Trọng Suốt vẫn còn đang ngủ lao ra cửa.

"Hầm chủ nhân....."

Thanh Long lại không ngăn được nàng, không thể làm gì khác hơn là khăn trương đuổi theo.

Đã xảy ra chuyện gì?

Phi Phi cùng Mặc Kỳ Thụy càng cảm thấy không giải thích được, nhưng vẫn không chần chờ mà đuổi theo.

Quý Ngữ Hàm lên đường chậm hơn, đợi đến lúc thấy bóng lưng Đoan Mộc Ly, hấn đã vào Bắc Hòa Cung.

Cảm giác có người xông vào, Đoan Mộc Hồng trên giường còn đang ngủ cảnh giác mà ngồi dậy, trước đưa tay đem Tề Mị nhi kéo ra phía sau che chở.

"Xảy ra chuyện gì?" Hấn hỏi đệ đệ mình.

Đoan Mộc Ly không có trả lời, chỉ nhìn về phía Tề Mị nhi, thanh âm lạnh lùng chất vấn, "Ngươi là ai?"

Tề Mị nhi thoát nhìn có chút sợ hãi, núp ở sau lưng Đoan Mộc Hồng, "Nhị ca, sao huynh ngay cả ta cũng không nhận ra?"

Đoan Mộc Ly cười, từng bước một đi tới, "Ta dĩ nhiên biết ngươi, nhưng mà ta hiện tại muốn biết, sao ngươi biết mật thất ở tẩm cung?"

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ẩn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Không phải là tình nhân cũ?

"Ta, ta nghe người khác nói....."

"Người nào?"

Tề Mị nhi do dự liếc nhìn Đoan Mộc Ly, không có trả lời.

Quý Ngữ Hàm xông tới lúc đứng thấy một màn như vậy, nghi ngờ đứng ở một bên.

Biết nàng không có nghe lời mình ở lại phòng, Đoan Mộc Ly cũng không mở miệng đuổi nàng đi, chẳng qua là làm dấu tay, ý bảo Quý Ngữ Hàm đừng tới gần.

Nhìn thấy Quý Ngữ Hàm xuất hiện, Tề Mị nhi sững sốt, Quý Ngữ Hàm không phải đã bị nàng ta lừa gạt ra khỏi hoàng cung rồi sao?

Vốn muốn đem chuyện này đổ thừa lên người Dạ Cẩm cùng Quý Ngữ Hàm, nhất cử lưỡng tiện, hiện tại chỉ có thể tạm thời thay đổi kế hoạch.

Nàng ta có chút hốt hoảng mở miệng, "Dạ Cẩm nói cho ta biết..... Hấn khi đó cho là ta thích huynh, muốn cho ta chết tâm, nói trong lòng huynh chỉ có một nữ nhân, còn đem bức họa của nàng giấu trong mật thất."

Đoan Mộc Hồng vẫn không biết nàng quen biết Dạ Cẩm, hiện tại thần sắc kinh ngạc, xoay người, "Nàng làm sao biết Dạ Cẩm?"

"Không sai, ta cũng muốn hỏi vấn đề này."

Đoan Mộc Ly mặt cười, lại nhìn tàn khốc vô cùng.

Hiện tại thần sắc hai huynh đệ thoát nhìn rất cổ quái, trả lời hơi không đúng, hôm nay nàng ta có thể sẽ phải mất mạng.

Bởi vì tạm thời thay đổi kế hoạch, chuẩn bị phải không đầy đủ, Tề Mị nhi thật sự khăn trương, sắc mặt trắng bệch.

"Năm năm trước có người đuổi giết hần, hần vừa đứng trốn trong phòng ta, sau đó chúng ta liền biết nhau."

Sắc mặt Đoan Mộc Hồng hơi hòa hoãn, nhưng ánh mắt nhìn chăm chăm mặt của nàng ta, nghiêng cứu lời nói này là thật hay giả.

Còn Đoan Mộc Ly là ——

"Năm năm trước....."

Hần nheo lại mắt nhớ lại, "Năm năm trước tháng ba đến tháng sáu, Cửu hoàng tử Dạ Cẩm vô cớ mất tích, sau đó lại không bị thương mà trở về hoàng cung là lần đó?"

"Đúng!"

Tề Mị nhi không nghĩ tới thời gian mình thêu dệt vừa đúng hành tung của Dạ Cẩm, lập tức gật đầu.

Đoan Mộc Ly cười, "Ngươi mới vừa nói sai, phải là tháng bảy đến tháng mười mới đúng."

Phốc.....

Quý Ngữ Hàm thiếu chút nữa bật cười, cứng rắn nén xuống, an tĩnh ở một bên nghe.

Mặt Tề Mị nhi liền biến sắc, sau đó đáng thương dẫu môi, "Nhị ca, ta quá khản trương, ta sợ huynh không tin ta..... Nghe huynh nói thời gian, ta lập tức liền gật đầu."

Đoan Mộc Ly nhú mi, "Ý của ngươi là....."

Tề Mị nhi lập tức tiếp lời, "Là tháng bảy đến tháng mười!"

"Thật?" Đoan Mộc Ly cười nói, "Cũng không có cơ hội đổi ý nữa đâu."

"....." Tề Mị nhi đột nhiên sững sốt, trước bởi vì khản trương mà không sáng suốt giờ cũng bắt đầu khôi phục vận chuyển bình thường.

Lấy xảo trá của Đoan Mộc Ly, không thể nào nghe nàng đổi lời liền tin, hần ngược lại rất có thể nhàn nhã nói ra một câu

"Thật ra thì căn bản là tháng ba đến tháng sáu".

Nghĩ tới đây, Tề Mị nhi hít thở sâu một hơi, có chút đánh cược mà mở miệng, "Mị nhi thật hồ đồ, chính xác là tháng ba đến tháng sáu."

Nụ cười trên mặt Đoan Mộc Ly cứng đờ, "Ngươi nhớ không lầm?"

"Không có." Tề Mị nhi ở trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra nàng không đoán sai, trước đó Đoan Mộc Ly đúng là đào cái bẫy rập muốn cho nàng nhảy vào.

Đoan Mộc Ly nheo mắt lại, "Nói như vậy Dạ Cẩm ở chỗ của ngươi ba tháng, ngươi có nhiều thái giám cung nữ như vậy, hoàng huynh cũng mỗi ngày đều đi tìm ngươi, tại sao những người khác lại không biết?"

Tề Mị nhi mặt úy khuất, "Dạ Cẩm cho Mị nhi ăn độc dược, còn uy hiếp Mị nhi, nói muốn ở nước giếng trong cung..... Mị nhi không dám nói lung tung."

"Năm năm trước ngươi còn chưa lớn, lại từ nhỏ đã sống sung sướng, có thể chiếu cố một người trọng thương sao? Còn một mình chiếu cố đến ba tháng?"

Tề Mị nhi vành mắt đỏ lên, "Hần luôn đem tính mạng người trong cung uy hiếp....."

Đoan Mộc Ly nhướng mày, "Ba tháng đó, ngươi cực khổ rồi."

Tề Mị nhi không có nói gì nữa, chẳng qua là yếu đuối mà tựa vào trên người Đoan Mộc Hồng đã sớm hoàn toàn tin tưởng nàng.

Liếc nhìn hoàng huynh mình, Đoan Mộc Ly đột nhiên cười nói, "Nhưng năm ấy Dạ Cẩm rõ ràng chỉ mất tích nửa tháng."

"....." Quý Ngữ Hàm thiếu chút nữa lại phun.

Đây chính là ma cao một thước, nói.....

Không đúng, không thể dùng chữ "Nói" này, nên nói là ma cao mười thước, còn có một ma cao mười trượng!

"....." Tề Mị nhi đã hoàn toàn bị Đoan Mộc Ly xoay vòng đến hôn mê, không phân biệt câu nào thật câu nào giả.

..... Hoặc là căn bản cũng không có một câu nào thật.

"Ta đã sớm muốn hỏi ngươi, " Thanh âm ôn nhu của Đoàn Mộc Ly khiến người khác sợ hãi, "Ngươi cùng Dạ Cẩm rốt cuộc là quan hệ thế nào?"

Đoàn Mộc Hồng cũng xoay người, "Mị nhi, chuyện nàng gạt ta có phải quá nhiều không?"

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ẩn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Thử nghiệm hiệu quả xuân dược..... Khóc

Ánh mắt Tề Mị nhi lóe sáng, đột nhiên lộ ra nụ cười quyến rũ, "Ta thấy mọi người là mau chạy đi."

"Ngươi làm cái gì!"

"Không có gì, xuân dược mà thôi."

Lời nói vừa ra khỏi miệng, trong phòng, trên mặt mọi người tất cả đều biến sắc.

Thanh Long cùng Đoàn Mộc Hồng thấy tận mắt Đoàn Mộc Ly nổi điên qua nhất thời khẩn trương, Thanh Long lập tức xông nhanh ra phía ngoài, "Ta đi gọi người giúp một tay."

"Không cần! Các ngươi cũng đi ra ngoài!"

Cảm giác thân thể bắt đầu nóng lên, Đoàn Mộc Ly nghiêm mặt bắt đầu đuổi người.

Mắng một câu, Đoàn Mộc Hồng muốn dắt Tề Mị nhi chạy trốn, hướng ngoài cửa xông ra.

"Hắn hấn hấn....."

Quý Ngừ Hàm khẩn trương mà cà lăm, "Chính hắn lưu lại sẽ không tổn thương mình sao?"

Không ai trả lời nàng, vấn đề này căn bản không ai có thể bảo đảm.

Lần trước hắn có thể đánh người, lúc này không có ai đánh, hắn có thể bắt đầu đánh mình không?

Quý Ngừ Hàm khẩn trương, "Thanh Long, gọi những người khác tới đây!"

"Không được! Đi ra ngoài!" Đoàn Mộc Ly giận tái mặt quát nàng.

Lần trước là bốn người bọn Thanh Long thêm hoàng huynh liên thủ muốn chế phục hắn, năm bọn họ đều bị trọng thương.

Hai năm qua võ công của hắn tiến triển quá nhiều, nếu thật sự nổi điên, uy lực kia có thể không cách nào tương tượng.

"Đầu chàng hiện tại không rõ ràng, nghe ta! Còn có Tiểu Trọng Suốt, nhất định có thể trị phục cho chàng!"

Vừa nói chuyện, Quý Ngừ Hàm vừa dùng sức lay động tiểu tử ngủ nhiều.

Hu hu..... Đừng ngủ ngon như vậy chứ!

"Thanh Long!" Đoàn Mộc Ly gọi to, muốn cho thủ hạ mang nàng đi ra ngoài.

Hai bên chủ nhân đồng thời ra lệnh hắn, Thanh Long không nắm được chủ ý, nhất thời sững sờ ở tại chỗ.

Cứ như vậy chậm thì chậm, trước đó sắc mặt Đoàn Mộc Ly còn cứng ngắc trên mặt bỗng đột nhiên lộ ra nụ cười kỳ dị, chợt đánh về phía Quý Ngừ Hàm.

A?

Quý Ngừ Hàm sợ hết hồn, vội vàng muốn chạy.

Nhưng trúng xuân dược, Đoàn Mộc Ly giống như võ công trống rỗng lại lợi hại gấp đôi, động tác hết sức nhanh nhẹn vung về Quý Ngừ Hàm đang

muốn chạy trốn, ôm chặt lấy nàng.

..... Còn ngửi một cái.

Những người khác bị dọa cho sợ đến nín thở, thở lớn cũng không dám ra ngoài, chỉ sợ kích thích hấn nổi điên.

Về chuyện Đoan Mộc Ly trúng xuân dược sau đó sẽ nổi điên, Quý Ngữ Hàm cũng chỉ nghe nói, cũng chưa từng thấy tận mắt thấy.

Cho nên hiện tại nàng hết sức, hết sức muốn khóc.

Hu hu.....

Bọn họ không có tính sai chứ?

Thật sự là nổi điên đánh người, không phải là..... Ăn thịt người sao?

Sao nàng lại có cảm giác mũi Đoan Mộc Ly mới vừa rồi ở cổ nàng ngửi ngửi, giống như là đang phán xét món này có giống thức ăn hay không?

Đã lâu không có cảm giác lo lắng bị ném xuống cái nồi hôm nay lại quay trở lại, sợ kinh động nam nhân sau lưng tâm tình không biết có ổn định hay không, Quý Ngữ Hàm không dám tùy tiện mở miệng, chỉ có thể liên tiếp ra hiệu đối với bọn Thanh Long.

Ăn nàng, Bánh ngọt?

Bọn Thanh Long theo tay Quý Ngữ Hàm nhìn sang, xác định nàng chỉ đúng là vật này.

Thần trí đã không rõ ràng Đoan Mộc Ly không ý thức được bọn họ đang bận rộn, chẳng qua là đem mũi tiến tới bên người Quý Ngữ Hàm, lại ngửi một cái.

Hu hu, đừng do dự, nàng chỉ chính là miếng bánh đậu đỏ!

Thanh Long phản ứng kịp trước tiên, dùng khẩu hình miệng nói cho hai người khác, "Chủ nhân không thích ăn ngọt !"

Ba nam nhân lập tức động thủ, đem bánh đậu đỏ bóp nát sau chia làm một phần nhỏ, một phần nhỏ đánh hướng Quý Ngữ Hàm.

Mặc dù bởi vì sợ kinh động Đoan Mộc Ly, bọn họ không dám dùng lực quá lớn, Quý Ngữ Hàm chính là không bao lâu liền từ nguyên vị biến thành vị bánh đậu đỏ thơm lừng.....

Biến hóa như thế khiến cho "Người nổi tiếng" Đoan Mộc Ly an tĩnh sau lưng nàng bất mãn, ngẩng đầu lên, để cho Quý Ngữ Hàm xoay người, ngay mặt đối diện với mình.

Hu hu.....

Trên chóp mũi Quý Ngữ Hàm còn dính một miếng bánh, đáng thương nhìn hấn.

Không thể ăn sống a.....

Dầu gì cũng phải đi tìm nồi nấu, đốt lửa, để cho nàng có cơ hội chạy trốn chứ.....

Ánh mắt đỏ hồng đầy tia máu của Đoan Mộc Ly nheo lại, ở trên mặt nàng quét một vòng, rơi vào trên miếng bánh.

Không đợi mọi người kịp phản ứng ——

Cúi đầu, miệng hé ra, cắn mũi Quý Ngữ Hàm.....

A a a.....

Quý Ngữ Hàm thét chói tai ở trong lòng, đang muốn phản kháng, liền phát hiện Đoan Mộc Ly đã lui ra, trong miệng còn cắn miếng bánh kia.

Sau đó.....

Mặt nhú lại, thần sắc chán ghét, Đoan Mộc Ly đem miếng bánh phun ra, khiêng Quý Ngữ Hàm liền đi.

"....." Buồng tim trải qua lên xuống, Quý Ngữ Hàm khóc òa.

Đừng im lặng như vậy a..... Hu hu, muốn làm gì không thể báo trước một tiếng sao.....

Đoan Mộc Ly trên căn bản đi ngang qua mỗi một cửa cũng sẽ dừng một chút, ở cửa Ngự Thiện Phòng dừng lại, trái tim Quý Ngữ Hàm treo lên, cùng bọn Thanh Long rón rén vẫn không dám lên tiếng theo sát ở phía sau.

Đoan Mộc Ly hiện tại chẳng qua là nhìn bình tĩnh, thật ra thì căn bản thần trí không rõ, cũng không phân biệt rõ người và..... Heo?

Nếu hắn đi tìm nòi, nàng phụ trách trốn mau, bọn Thanh Long cũng nhanh chút tới trước ném heo vào.....

Hu hu.....

Ngoài dự liệu của mọi người, Đoan Mộc Ly chẳng qua là ở cửa Ngự Thiện Phòng đứng một lát, sau đó lại đi về phía trước.

Hiển nhiên Ngự Thiện Phòng cũng không phải là mục đích của hắn.

Chẳng lẽ là muốn đốt nường ngoài trời? Hu hu.....

Cho đến khi đi tới Ôn Tuyền, bước chân Đoan Mộc Ly mới hoàn toàn dừng lại, không chút do dự ôm Quý Ngừ Hàm nhảy xuống.

"....." Thì ra là rửa sạch sẽ rồi ăn.....

A a a.....

Ý nghĩ này của Quý Ngừ Hàm lập tức liền bị hành động thực tế của Đoan Mộc Ly bác bỏ.

Nàng ở trong lòng thét lớn, Đoan Mộc Ly đang cời y phục nàng!

Chẳng lẽ bọn họ đã sợ quá nên nghĩ sai, lần này xuân được phát huy căn bản là "hiệu quả vốn có" của nó ?

Điều này cũng không có cách nào để bọn Thanh Long vậy xem nữa, Quý Ngừ Hàm khóc nức nở mà để cho bọn Thanh Long đi mau.

Thật ra thì căn bản không cần nàng ra lệnh, ngay từ lúc Đoan Mộc Ly mới kéo váy nàng, mấy người... nam nhân kia liền vội vàng rời đi.

Một mình lưu lại nơi này, Quý Ngừ Hàm rơi lệ nhìn Đoan Mộc Ly không nói một lời đang cời y phục nàng.

Chuyện gì, nói gì đi..... Nàng khấn trương.

Sao cảm giác cổ quái như vậy.....

Đem nàng cời sạch, Đoan Mộc Ly nhìn cũng không nhìn nàng, bắt đầu..... cời đồ mình.

Quý Ngừ Hàm rơi lệ, cuối cùng tìm cơ hội chạy trốn!

Cời xong nhìn cũng không nhìn một cái, không giống muốn chạm vào, tám phần chính là muốn ăn nàng!

Nhanh chóng đi về hướng bên bờ, Quý Ngừ Hàm mới vừa đi hai bước, chân liền bị người kéo lại, người cũng bị ôm trở lại.

Hu hu.....

Quý Ngừ Hàm rơi lệ theo sát Đoan Mộc Ly đồ mắt đang mắt to trừng đôi mắt, cố gắng cùng hắn giảng đạo lý.

"Hắc ~" Quý Ngừ Hàm lộ ra khuôn mặt tươi cười thê thảm

Tay không đánh nổi khuôn mặt tươi cười, há mồm chắc cũng không nỡ ăn khuôn mặt tươi cười đâu.....

Không ai để ý tới nàng, Đoan Mộc Ly đang chuyên tâm mà rửa sạch sẽ "Thức ăn" trước mắt.

..... Đây là từ thị giác của Quý Ngừ Hàm phân tích.

"Cái đó, chàng bây giờ có thể không biết ta, nhưng nếu chàng ăn ta, sau này nhất định sẽ hối hận!"

Tiếp tục rửa.

"..... Chàng sẽ không ăn lão bà!"

Rửa rửa.

"....." Quý Ngừ Hàm bị phẫn, "Ăn đi ăn đi, ta có võ công! Nếu chàng dám cắn ta, ta sẽ đánh rụng răng chàng!"

Rửa sạch sẽ, Quý Ngừ Hàm lại biến trở về nguyên vị..... Cho nên Đoan Mộc Ly ôm lấy Quý Ngừ Hàm, về mặt lười biếng nhắm mắt lại.

"..... Nơi này mọi người có dùng răng giả không? Nếu không có răng, đẹp trai, đẹp trai hơn nữa cũng sẽ không còn đẹp trai, ta liền hừ phui!"

Vẫn nhắm hai mắt, Đoan Mộc Ly kéo tay Quý Ngữ Hàm, cắn một cái.

Thật ra là hôn một cái, nhưng thần kinh Quý Ngữ Hàm khản trương quá..., bây giờ nhìn lại chính là cắn.....

Xác nhận mình không ít đi một khối thịt, Quý Ngữ Hàm roi lệ.

Cảm thấy ăn không ngon sao?

Vậy thì buông nàng ra..... Hu hu, để cho thức ăn khản trương như vậy, quá không có đạo đức mà!

Thần kinh căng thẳng hồi lâu, lâu đến mức Quý Ngữ Hàm đã bắt đầu xuất hiện ảo giác, cho là Đoan Mộc Ly đã ngủ thiếp đi.

Ách.....

Giống như không phải là ảo giác?

Đúng là ngủ thiếp đi!

Nhận thức này khiến cho Quý Ngữ Hàm mừng rỡ thiếu chút nữa nhảy đứng lên, cẩn thận muốn rút người rồi đi.

Nhưng nàng mới vừa động một cái, Đoan Mộc Ly lập tức ngẩng đầu lên, mở hai mắt đỏ bừng nhìn nàng.

"Ngài ngủ, ngài ngủ ngoan ngoan..... Ta không động." Hu hu.

Không phải chỉ có hai con ngươi đỏ sao, ánh mắt con thỏ cũng đỏ đó.....

Cũng không biết nghe có hiểu bảo đảm của Quý Ngữ Hàm hay không, Đoan Mộc Ly nhắm mắt lại, tiếp tục ngủ.

Quý Ngữ Hàm khản trương tới cực điểm, hoàn toàn không dám lộn xộn nữa.

Hắn lần này "Nổi điên", triệu chứng chính là như vậy sao?

Nhưng thân thể của hắn rất nóng, đơn giản là nóng người, hai người dán rất gần, nàng có thể cảm giác được tim của hắn nhảy nhanh hơn bình thường.

Sẽ không có vấn đề gì chứ.....

Quý Ngữ Hàm nhờ giúp đỡ mà nhìn về phía Tiểu Trọng Suốt đã sớm tỉnh, đã từ trên đầu nàng nhảy xuống, đang trôi ở trong Ôn Tuyền bơi qua bơi lại.

Một mảnh chồi chỉ lo đẩy nước, tiểu tử đó hoàn toàn không để ý nàng, xoay người qua lại.

"....." Nó nháo thì nháo, nhưng sẽ không đối với hai người bọn họ thấy chết mà không cứu chứ?

Chỉ có thể an ủi mình ở trong lòng như vậy, Quý Ngữ Hàm bình tĩnh tựa vào bên cạnh Ôn Tuyền.

Theo thời gian trôi qua, nhiệt độ cùng nhịp tim của Đoan Mộc Ly từ từ khôi phục bình thường, nàng càng yên tâm.

Yên tâm, yên tâm, yên tâm..... Sau đó nàng liền bị phẫn.

Hu hu, hắn còn muốn ngủ bao lâu nữa!

Bọn họ nửa đêm hôm qua tới đây, bây giờ nhìn thấy mặt trời, nhất định đã qua buổi trưa, nhiệt độ cùng nhịp tim của hắn đã hoàn toàn khôi phục bình thường, sao hắn còn ngủ!

Hu hu, nàng thật đói.....

Đoán chừng bọn Thanh Long cho là nơi này hiện tại đang trình diễn hình ảnh hạn chế, cũng không dám đi vào, làm sao bây giờ?

Do dự một chút, Quý Ngữ Hàm bắt đầu cẩn thận di động, muốn từ trong ngực hắn tránh ra.

Người không có tính.

Quý Ngữ Hàm chán phẫn, cọ a cọ, cọ a cọ.....

Nửa người trên đã tự do mà nằm ở bên bờ, Quý Ngữ Hàm đang định tiếp tục cố gắng, lúc đem chân rút ra ——

Quay đầu, nàng đối mặt với ánh mắt ửng đỏ của Đoan Mộc Ly

A a a..... sao hết lần này tới lần khác tỉnh lại đúng lúc như vậy!

Quý Ngừ Hàm cũng không dám thở mạnh, hi vọng Đoan Mộc Ly chẳng qua là tỉnh lại ngán ngủ, liền lập tức sẽ lại tiếp tục ngủ.

Nhưng nàng thất vọng.....

Đưa tay kéo nàng, chớp mũi của Đoan Mộc Ly cọ trên người nàng, "thức ăn ~"

"....." Cả người Quý Ngừ Hàm cứng đờ, khóc không ra nước mắt.

Trước đó vô số lần hi vọng hắn có thể mở miệng nói chuyện, cũng không phải hi vọng hắn nói cái này !

Đoan Mộc Ly đột nhiên hôn nàng một cái, cười yêu mị, "Ngọt."

"..... Chua....."

Quý Ngừ Hàm vô cùng hi vọng bây giờ nhìn Đoan Mộc Ly phản ứng chậm lại có thể bị nàng lừa gạt, sau đó chán ghét mà đem nàng vứt qua một bên.

Chính là hi vọng này cũng rơi vào khoảng không.....

Đoan Mộc Ly đột nhiên cúi đầu, hôn hai cánh môi thoạt nhìn rất tròn trịa, ăn ngon, "Ăn" rất vui vẻ.

Cái đó..... hiệu quả của xuân dược chính xác giống như rót cục đang bắt đầu phát huy.....

Thời điểm trong đầu còn dư lại một tia lý trí cuối cùng, Quý Ngừ Hàm khóc, không cần nhiệt tình như vậy.....

Đợi đến thời điểm nàng tỉnh lại, phát hiện mình nằm ở trên cỏ, trên người đang đắp chăn bông hình người.....(chăn này ảm, luôn 370 dù trời nắng hay mưa,.....)

Quý Ngừ Hàm bị phần nhìn chằm chằm Đoan Mộc Ly nhắm hai mắt, một vẻ mặt ăn uống no đủ thỏa mãn, a a a..... Cho nên lại ngủ thiếp!

Đây là xuân dược gì, tác dụng phụ gì!

Mấy người bọn Thanh Long nhất định là đang tun tin đồn nhảm đây!

A a a..... Nàng tự do sau đó nhất định buộc hắn ăn một chậu khổ qua cho đáng chết luôn! Bị phần mà vẽ nên bức họa.....

Nghi ngại một lát, ước chừng đã đủ thể lực, Quý Ngừ Hàm lại muốn muốn từ dưới người Đoan Mộc Ly chui ra.

Lúc này nàng không chậm rãi, tốc chiến tốc thắng, tay đẩy, đem Đoan Mộc Ly đang ngủ rất sâu đẩy ra, lập tức chạy về phía để y phục.

Sau đó, nàng liền bị đụng ngã.....

Mới một lần đại chiến, hình ảnh hạn chế độ tuổi kết thúc, chăn bông hình người lại đắp trở lại.....

Quý Ngừ Hàm đưa đôi mắt dầm lệ nhìn trời, chấp nhận số mệnh, chỉ cần nàng di động, cũng rất có thể sẽ bị ăn, cho nên hắn bây giờ chính là đang hoảng đi.

Bên cạnh Ôn Tuyền im ắng, căn bản cũng không có người đến gần, đương nhiên cũng không có người cho nàng đưa ăn.

Đói quá.....

Hả?

Hai mắt Quý Ngừ Hàm tỏa sáng nhìn quả táo chạy qua trước mắt mình, trời ban cho nàng !

Tay lập tức đưa ra, đang muốn đem quả táo giống như có chân dài đoạt lấy——

Piu~

Tiểu Trọng Suốt từ sau quả táo lộ ra, rất không khách khí mà vung lên nhánh chổi, đánh bay bàn tay của Quý Ngừ Hàm, tự mình khiêng quả táo chạy.

Mấu chốt là nó còn không chạy xa.....

Ngay chỗ mà Quý Ngừ Hàm nhìn thấy rất rõ ràng, nhưng không với tới được, nó nhanh chóng cắn quả táo.

Tiểu Trọng Suốt.....

Quý Ngừ Hàm đưa đôi mắt đắm lệ nhìn nó, dầu gì cũng cho nàng ăn một miếng đi..... Hu hu.

Rất nhanh ăn xong một quả táo, Tiểu Trọng Suốt no rồi, thỏa mãn mà té ở trên cỏ.

Quý Ngừ Hàm tiếp tục ngược đôi mắt đắm lệ.

Không biết có phải là không chịu nổi ánh mắt tấn công của Quý Ngừ Hàm hay không, nhánh chồi chống lên, Tiểu Trọng Suốt lại đứng lên, sôi nổi mà đi.

Một lát sau, tiểu tử với một giỏ đồ ăn, đem giỏ đồ ăn ném tới trước mắt Quý Ngừ Hàm, lại một mình nhảy đi chơi.

Hu hu..... Đã nói tên tiểu tử này rất có lương tâm mà!

Quý Ngừ Hàm ngừng khóc, nhanh chóng mở giỏ đồ bắt đầu ăn.

Ăn uống no đủ, nàng muốn ngủ, lại không ngủ được, chỉ có thể nhìn sân cỏ bên cạnh.

Đặt tên cho chúng nó là đuổi bắt thời gian.....

Cao, tròn kia là Tiểu Lục, lùn tròn kia là Tiểu Phì, gió thổi qua, tiểu Lục nghiêng người hôn tiểu Phì, nhưng mà tiểu Phì trốn được, đi hôn anh chàng đẹp trai hơi tròn cao bên cạnh nó.....

Tam giác tình yêu a.....

Cho đến khi Quý Ngừ Hàm đem tất cả cây cỏ bên cạnh cũng đặt tên, vẫn còn ở trong đầu trình diễn vở kịch cầu huyết tình yêu của các loại hoa cỏ, chần bồng hình người trên người nàng rất cục tính lại.

Quý Ngừ Hàm hiện tại vừa nhìn thấy hấn mở mắt ra liền khản trương, mặc dù ánh mắt của hấn đã khôi phục bình thường, nhưng nàng vẫn lo lắng cho mình sẽ phải bị ăn thêm một lần.

"..... Ta là ai?" Nàng cẩn thận hỏi.

Đoan Mộc Ly lắc đầu, trí nhớ toàn bộ trở lại, sau đó trên mặt hấn biến sắc đứng dậy, khản trương mà kéo Quý Ngừ Hàm, kiểm tra trên dưới, "Ta đã làm gì nàng?"

"..... Không có gì, lần này chàng rất yên tĩnh, chỉ có chút ‘sắc’....."

Quý Ngừ Hàm thở phào nhẹ nhõm, xem ra lần này hấn thật sự tỉnh lại.

Đoan Mộc Ly sững sốt một chút, đau lòng nhìn sau lưng nàng bị cỏ cọ đến đỏ lên, "Không có bị thương?"

"....." Khuôn mặt Quý Ngừ Hàm trong nháy mắt liền đỏ hơn so với sau lưng, "Không có."

Đoan Mộc Ly đưa tay cầm lấy y phục, giúp nàng mặc vào, "Sao không để ta nằm dưới? Nàng không phải là có thể đánh lại ta sao?"

"..... Đoan Mộc Ly!" Quý Ngừ Hàm bị phẫn, "Đừng hỏi nữa!"

Hu hu.....

Quý Ngừ Hàm bị phẫn, thời điểm hai người đang mặc quần áo cũng rất thuận khiết mà nhìn lên ngôi sao trên trời, giả bộ làm như trước đó cũng chưa từng xảy ra chuyện gì.

Không sai, ngôi sao, hiện tại đã là buổi tối.....

"Sao chàng không vội."

Sau khi mặc quần áo tử tế, Quý Ngừ Hàm liền thúc giục hấn, "Chuyện Tề Mị nhi còn chưa hỏi rõ đó."

Có phải mới vừa thanh tĩnh, nên còn chưa nhớ tới chuyện này?

Đoan Mộc Ly lắc đầu, "Nếu nàng ta đã dùng xuân dược với ta, nhất định đã có ý định chạy trốn."

"Nhưng Đoan Mộc Hồng....." Quý Ngừ Hàm ngừng thanh âm.

Ai, trước đó tình huống hỗn loạn, tất cả mọi người sợ Đoan Mộc Ly nổi điên, cho nên cũng đi theo bọn họ, trông chừng Tề Mị nhi chỉ còn lại Đoan Mộc Hồng.

Mà Đoan Mộc Hồng chỉ sợ sẽ không nở xuông tay với nàng ấy, nếu như Tề Mị Nhi muốn chạy, cũng rất dễ dàng tìm được cơ hội?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ăn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Khích bác quan hệ bốn nước

Quả nhiên, sau khi bọn họ ra ngoài, đi chưa được mấy bước liền gặp Huyền Vũ phải canh giữ ở bên ngoài, thoát nhìn ừ rừ cúi đầu.

"Chủ nhân, ngài không sao chứ? Có muốn tìm ngự y đến xem một chút không?"

"Không cần."

Trừ ngủ quá lâu, đầu có chút hôn mê, hấn hiện tại không có gì đáng ngại.

"Tề Mị Nhi chạy rồi?"

"Dạ, " Sắc mặt Huyền Vũ rất kém cỏi, "Nàng còn đã thương Hồng Vương gia, Đỗ thái y đã xem cho Vương gia rồi, nói nghỉ ngơi một tháng, nhất định có thể khỏi hẳn."

"Đi xem một chút." Đao Mộc Ly trầm mặt ra lệnh.

Quý Ngừ Hàm cũng bị hấn dắt đi.

Vốn có chuyện muốn nói với hấn, bây giờ không phải là thời cơ tốt..... Chẳng qua thời điểm chậm chút rồi hãy nói.

Đao Mộc Hồng nằm ở trên giường, ngực quấn băng, sắc mặt tái nhợt.

Nhìn thấy Đao Mộc Ly đi vào, hấn vội hỏi, "Đệ không sao chứ?"

"Không sao, lần này nổi điên rất yên tĩnh."

Sau khi vào cửa, thần sắc Đao Mộc Ly hòa hoãn một chút.

"..... Huynh thật xin lỗi đệ."

Đao Mộc Hồng có chút tự giấu cười, "Huynh vẫn cho rằng Mị nhi chẳng qua chỉ là dây dưa không ngừng với hai người chúng ta, chưa từng nghĩ tới nàng ấy có thể là gian tế nước láng giềng."

Chân tướng..... không biết có đúng thế không, nhưng muốn khích bác quan hệ hai huynh đệ bọn họ là sự thật.

Đao Mộc Ly từ trong lòng đưa ra một Tiên Hạc quả, Huyền Vũ lập tức đón lấy, cắt thành miếng nhỏ, đút cho Đao Mộc Hồng bị trọng thương.

Đao Mộc Ly ở trong lòng than thở, "trước đừng nói nhiều như vậy, an tâm dưỡng thương đi."

Từ nơi Đao Mộc Hồng rời đi, Quý Ngừ Hàm hỏi nam nhân bên cạnh, "Tề Mị nhi thật là gian tế những nước khác?"

Trước đó chuyện Tam cô nương chỉ giải thích đến một nửa, hấn đã đi, nàng còn chưa hiểu rõ quan hệ giữa Tam cô nương hiện tại cùng các quốc gia là như thế nào.

"Rất có thể, Tề Mị nhi từ nhỏ lớn lên ở trong cung, rất có thể là âm thầm bị người nào đó mua chuộc."

Đao Mộc Ly nhủ mĩ, "Là gian tế ba nước khác cũng không có gì, chỉ sợ nàng ấy là người của Tam cô nương."

A?

Quý Ngừ Hàm sùng sốt, "Người của Tam cô nương ? Tại sao nàng ấy lại muốn an bài gian tế bên cạnh chàng?"

Đao Mộc Ly lắc đầu một cái, "Ta cũng nghĩ không ra, chẳng qua là cảm thấy Tam cô nương có gì đó không đúng lắm."

"....." Vốn rất không thích hợp..... Người bình thường làm sao có thể sống hơn ba trăm năm

Quý Ngừ Hàm không hiểu nhìn hấn, chờ nghe giải thích.

"Nghe nói lúc Tam cô nương đóng cửa tất cả cửa hàng, nàng ấy cũng đã trưởng thành bắt lão, nhưng mà nàng ấy cũng không muốn cho mọi người biết.

Chẳng qua hơn ba trăm năm trước, Đại Gia còn rất hiền hách, nhà bọn họ có động tĩnh gì, đều là tiêu điểm của bốn nước, chuyện này tự nhiên cũng không gạt được bốn Quốc Quân."

"Phát sinh xung đột sao?"

"Thiếu chút nữa, Tam cô nương lúc ấy uy hiếp nói: nếu như nàng chết, cũng không ai sẽ biết được bí mật về trường sanh bất lão, sau đó không ai còn dám hành động gì."

"Vậy quan hệ của Tam cô nương cùng bốn nước chắc là rất kém....."

"Vốn là như vậy, cũng không biết bắt đầu từ đâu, Tam cô nương học được võ công, hơn nữa nàng ấy có nội lực thâm hậu, thật là đương thời không ai sánh bằng."

"....." Quý Ngữ Hàm im lặng gật đầu.

Cho dù là tư chất, chỉ cần luyện trong thời gian đủ dài, nội lực cũng sẽ rất thâm hậu.

Điểm này..... Thật đúng là không ai có thể so sánh lại với Tam cô nương.

"Sau hội vũ, Tam cô nương không hề sợ có người sẽ tập kích nàng ấy nữa, bắt đầu cùng bốn quốc hữu lui tới, hơn nữa khi đó quân chủ đã đều có chút sợ nàng, cũng đều tương đối cung kính đối với nàng."

Sợ?

Suy nghĩ một chút, Quý Ngữ Hàm nữa gật đầu, hiểu hiểu.

Quân chủ đời thứ nhất có thể còn không cảm thấy có cái gì, nhưng đến đời con cháu bọn họ, đến chất trai.....

Phát hiện một nhân vật từ đời tổ tông trong truyền thuyết, lại thanh xuân xinh đẹp mà đứng ở trước mặt người..... Thật ra chính là thật hù dọa người.

Giọng nói đột nhiên chuyển thành trầm lắng, chân mày Đoan Mộc Ly cũng nhíu lại.

"Nhưng đến bảy tám chục năm trước, Tam cô nương đột nhiên bắt đầu giấu giếm hành tung của mình, chẳng qua là thỉnh thoảng đi gặp các Quân Chủ nước, những thời gian khác, không ai biết nàng ở nơi nào."

Ách.....

Quý Ngữ Hàm mờ mịt, "Làm như vậy đối với nàng ấy có ích lợi gì?"

Đoan Mộc Ly không trực tiếp trả lời, "Đối với chúng ta có một chỗ xấu, cũng bởi vì hành tung bí ẩn bình thường của nàng, mỗi Quân Chủ cũng bắt đầu hoài nghi nàng đang ở nước láng giềng, bởi vì hiểu lầm lẫn nhau, bốn nước ngoài mặt vẫn cùng hòa bình sống chung, nhưng trên thực tế quan hệ đã xuất hiện vết nứt."

Kính ngạc.....

Quả nhiên như thế này, Tam cô nương gần như đã đạt được mục đích.....

"Nàng ta muốn ngồi yên trên núi nhìn hồ đâu?"

Quý Ngữ Hàm nói xong bản thân cũng cảm thấy không quá khó để có thể tin, "Làm sao muốn cho các chàng cang đầu lưỡng bại câu thương, phải nói là muốn thống nhất thiên hạ, nàng ấy cũng hơn ba trăm tuổi, không nên mới bắt đầu có ý định này."

Đoan Mộc Ly lắc đầu một cái, "Nàng quên rồi, nàng ấy đã thề ở trước bài vị tổ tông, nói nhất định phải chấn hưng Đại Gia."

"..... Nhưng Đại Gia chỉ còn lại một mình nàng ta."

"Cho dù chỉ có một, huyết mạch Đại Gia cũng không đứt, nàng ta thường nhắc tới chuyện này."

Ách.....

"Nhiều năm như vậy, nàng ta không thành hôn sao?"

Nếu sinh con, cũng là người Đại gia.

"Chắc là không có."

"....." Quý Ngữ Hàm bần khoản nửa ngày, "Khích bác quan hệ bốn nước, chấn hưng Đại gia..... Hai chuyện này có liên quan gì sao?"

Đoan Mộc Ly ôm nàng, "Ta cũng không muốn hiểu, nhưng vẫn rất phòng bị nàng ta."

"Ai..... Thời điểm chỉ nhìn bức họa, ta còn tưởng rằng nàng ta là tiểu nữ tử rất nhu nhược."

Không nghĩ tới nàng ta rất cường đại, rất phức tạp.

Đoan Mộc Ly cười vỗ vỗ đầu nàng, "Lúc Tam cô nương không mở miệng nhìn rất nhu nhược, chờ lúc nàng nhìn thấy nàng ta, ngàn vạn lần đừng bị nàng ta lừa."

"A? Ta cũng phải cùng nàng ta gặp mặt sao?"

"Hoàng Hậu các đòi đều gặp nàng ấy, nàng dĩ nhiên cũng vậy."

"..... Khẩn trương."

Phải gặp một người hơn ba trăm tuổi, sao có cảm giác cổ quái như vậy.....

Đoan Mộc Ly bật cười ôm chặt nàng, lắc lắc, "Có ta ở đây, đừng sợ."

Yên tĩnh một lát, hần gọi nàng, "Quả Quả."

"Ừm?"

"Cám ơn nàng tin tưởng ta như vậy."

Tất cả chứng cứ nghiêng về một phía, nàng còn có thể tiếp tục tin tưởng hần, khiến cho hần rất cảm động.

Hần nói nghiêm túc như vậy, Quý Ngữ Hàm cũng có chút ngượng ngùng.

Cúi đầu nặng nề hôn nàng một cái, "Quả Quả, ta yêu nàng."

"..... Ừ." Cười híp mắt, mặt ý ngọt ngào.

"Hửm?" Tuấn mi nguy hiểm khoi mào.

"Ừ."

"Tiểu Quả Quả." Thanh âm uy hiếp vang lên.

Quý Ngữ Hàm bắn khoăn, rất nghiêm túc hỏi, "Có thể nói bốn chữ hay không?"

Đoan Mộc Ly cười híp mi, tiểu nha đầu này chắc muốn nói "Ta rất thích chàng" ?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ẩn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Muốn giang sơn hay muốn mỹ nhân?

Đoan Mộc Ly cười gật đầu, Quả Quả da mặt mỏng, có lẽ ngượng ngùng nói rõ ràng trực tiếp như vậy, bốn chữ thì bốn chữ.

Quý Ngữ Hàm từ trong ngực hần chui ra, đứng ngay ngắn, thanh thanh cổ họng, rất nghiêm túc nhìn Đoan Mộc Ly ——

"Ta rất tức giận."

"..... Tiểu Quả Quả." Về mặt ôn nhu đến dọa người lại xuất hiện.

Quý Ngữ Hàm nhắc chân bỏ chạy, "Ta nói thật, ta vốn rất tức giận mà, cơn giận của ta còn chưa tan đó!"

Đoan Mộc Ly đuổi theo, "Ôn nhu" cười nói, "Vậy tối nay ta hảo hảo biểu hiện."

"....." A a a..... Hần cũng "Biểu hiện" hết một ngày rồi!

Quý Ngừ Hàm vừa chạy vừa cự tuyệt, "Ta không định tha thứ cho chàng! Hơn nữa ta đã lên kế hoạch, trước hết đem chàng đánh cho ngốc, sau đó tạo phản soạn vị." Chậm chậm chạy.

Vù vù đuổi theo, "Sau đó thì sao?"

"Sau đó..... A....."

Không biết bị thứ gì đụng phải, bước chân Quý Ngừ Hàm không ổn định mà ngã xuống.

Đoan Mộc Ly vội vàng xông tới, vững vàng tiếp được nàng, mang theo nàng thuận thế té ở trên cỏ, để cho nàng nằm ở trên người mình.

Quý Ngừ Hàm nhìn Tiểu Trọng Suốt chậm rãi tránh ra, khóc không ra nước mắt.

Mới vừa rồi chính là tên tiểu tử này đưa chân làm té nàng?

Nó đi ngủ thì đi đi..... Lúc buồn ngủ mặc dù không để ý tới người khác, nhưng cũng không thể chinh người.....

"Tiểu Quả Quả, nàng vẫn chưa trả lời ta đấy, sau đó thì sao?"

"..... Sau đó ta sẽ đem trị vì giúp chàng, chàng ngày ngày hưởng phúc, ta làm hoàng đế, bận rộn triều chánh."

Hu hu.... Người đang dưới mái hiên, không thể không cúi đầu a!

"Tiểu lòng gạt." Đoan Mộc Ly bật cười siết chặt khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng. Hôn nhẹ nàng.

Nhìn tuần nhan Đoan Mộc Ly trước mắt phóng đại, Quý Ngừ Hàm vẻ mặt bi tráng, sẽ không lại bị ăn chứ.....

Đoan Mộc Ly cười nữa siết chặt mặt của nàng, "Yên tâm đi, tối nay sẽ không ‘ ăn ’ nàng nữa, ta khiến cho nàng mệt mỏi rồi."

"....." Che mặt.

Đoan Mộc Ly đứng lên, bật cười ôm lấy nàng trở về tâm cung.

Đi vài bước, hần đột nhiên dừng lại, xoay người, "Người đâu."

"Chủ nhân?" Chu Tước lập tức hiện thân.

"Thụy Vương gia có biểu hiện gì khác thường không?"

"Bẩm chủ nhân, chúng tôi từ Ôn Tuyền rời đi, Thụy Vương gia đã từng phái mấy tên thủ hạ, đến nay chưa về."

"Tất cả bình thường."

"Ừ, " Đoan Mộc Ly gạt đầu một cái, "Ta biết rồi."

Chờ Chu Tước rời đi, Quý Ngừ Hàm mờ mịt, "Chàng ngàn vạn lần đừng nói cho ta biết Mặc Kỳ Thụy cũng bởi vì muốn thăm dò tin tức mới vẫn ở trong cung....."

Đoan Mộc Ly bật cười, "Vậy cũng không đến nỗi, nhưng Tề Mị nhi luôn luôn ở bên cạnh chúng ta, thân phận bí ẩn, đây là chuyện đại sự, hần nhất định sẽ phái người trở về báo tin."

Muốn để cho hần hoài nghi chuyện này cùng Tam cô nương có liên quan, không phải rất phiền toái sao? Quý Ngừ Hàm buồn bực.

"Vậy sau này không phải ở trước mặt hần, nói chuyện cũng phải cẩn thận sao?"

Đoan Mộc Ly cười cười, "Thật ra ta đối với trường sanh bất lão không có hứng thú, cũng không muốn thống nhất bốn nước."

Hần dừng một chút, "Hiện tại thử xem Mặc Kỳ Thụy sẽ lựa chọn thế nào."

Đêm khuya, Mặc Kỳ Thụy một thân y phục dạ hành, thần sắc ngưng trọng từ bên ngoài trở lại.

Quốc Quân của Phong gian quốc vốn phải là hần, nhưng mà hần lúc ấy một lòng muốn giải hàn độc trong cơ thể, liền đem ngôi vị hoàng đế nhường cho hoàng đệ hần, nhưng mà bí mật Quốc Quân nên biết, hần cũng biết rất rõ ràng.

Cho nên ngày đó ở Tê Phong trai nhìn thấy bức họa Tam cô nương, trong lòng hẳn vẫn nhớ kỹ chuyện này.

Thừa dịp thủ vệ trong cung hơi lơ đãng một chút, hẳn lặng lẽ ần vào Tê Phong trai, đem những bức họa khác cũng lấy ra nhìn.

Không nghĩ tới lúc hẳn nhìn thấy phục sức trong một bức của Tam cô nương mặc cùng bức họa hiện tại giống nhau.

Tam cô nương mấy năm gần đây vẫn cùng Tề Loan Quốc có liên lạc?

Nhưng nàng đã thật lâu chưa đi qua Phong Gian Quốc.....

Đang suy nghĩ, hẳn nghe một tiếng ho nhẹ.

"Ài?"

Cảnh giác xoay người lại, cho dù Mặc Kỳ Thụy luôn luôn mặt lạnh, lúc nhận rõ người đến cũng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

"Đại Tam tiểu thư?"

"Giống bọn họ đi, gọi ta là Tam cô nương."

Trong truyền thuyết Tam cô nương một thân phần bạch y váy, thần thái nhu nhược thẹn thùng, hai má nhàn nhạt đỏ ửng, rất có tố chất thiếu nữ.....

Mặc Kỳ Thụy cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Tam cô nương.

Sau khi khiếp sợ, hẳn bắt đầu đối với Tam cô nương vào lúc này đi tới hoàng cung Tề Loan Quốc tìm hẳn cảm thấy nên cảnh giác.

Không đợi hẳn mời, Tam cô nương trực tiếp ngồi xuống, khai môn kiến sơn, "Thụy Vương gia có muốn làm bá chủ không?"

"Ý Tam cô nương là?"

"Ý của ta rất rõ ràng, thống nhất thiên hạ."

Tam cô nương cười nói, "Đây cũng là mơ ước của tất cả nam nhân? Cho dù lạnh lùng giống như Thụy Vương gia, cũng không ngoại lệ."

Về mặt Mặc Kỳ Thụy đã khôi phục lại nét lạnh băng, phản ứng lạnh nhạt, "Nói vậy Tam cô nương cũng đã nói qua những lời này với rất nhiều người."

"Sai, trong bốn nước, ngươi là người đầu tiên mà ta tìm"

Mặc Kỳ Thụy nhìn nàng ta chằm chằm, "Tam cô nương không phải cùng Tề loan liên minh chặt chẽ sao?"

Tam cô nương thần sắc không thay đổi, "Ta quả thật cùng Đoan Mộc Ly có chút liên lạc, nhưng mà Tề Loan Quốc, cũng là nước mà ta hy vọng nó diệt vong nhất."

Mặc Kỳ Thụy hơi nheo mắt lại, "Tại sao?"

"Đây là chuyện của ta."

Trên mặt Tam cô nương mang ý cười, "Thụy Vương gia chỉ cần nhớ, diệt Tề Loan Quốc, thiên hạ là của ngươi, mỹ nhân cũng là của ngươi."

Đóng băng trên mặt hơi biến sắc, Mặc Kỳ Thụy nhìn nàng, "Tai mắt của Tam cô nương quả nhiên không ít."

Tam cô nương cười khẽ một tiếng, "Thụy Vương gia thích nữ nhân nào, vốn cũng không phải là bí mật gì."

Mặc Kỳ Thụy đứng dậy, đi tới bên cửa sổ, đưa lưng về phía nàng ta, "Tam cô nương chỉ sợ đã tìm nhầm người."

"Thế nào, Thụy Vương gia sợ Tề Loan Quốc diệt vong xong, Quý tiểu thư sẽ ghi hận với ngươi?"

Thấy Mặc Kỳ Thụy không nói lời nào, nàng nói tiếp, "Thụy Vương gia không cần phải lo lắng, điểm này ta đã sớm nghĩ tới."

Nàng từ trong tay áo lấy ra một bình thủy tinh nhỏ tinh xảo, lắc lư trong đó chất lỏng màu hồng.

"Chỉ cần cho Quý tiểu thư uống hết ‘Vong Ưu’, tất cả chuyện trước kia, cũng sẽ bị nàng quên mất không còn chút nào, từ đó về sau, Quý tiểu thư chính là của ngươi."

Tam cô nương cũng đứng lên, đi tới bên cửa sổ, thanh âm đầu đọc mà mở miệng,

"Thụy Vương gia cam tâm một mực yên lặng canh giữ ở bên cạnh Quý tiểu thư? Chỉ cần ngươi chịu gạt đầu, nam nhân được nàng để ở trong lòng, có thể

cùng nàng cả đời, sẽ biến thành người."

Thanh âm mềm mại tiếp tục, buộc một vài hình ảnh ở trong đầu Mặc Kỳ Thụy xoay chuyển vô số lần.

Tất cả tốt đẹp cùng hạnh phúc cũng có thể thực hiện, chỉ cần hấn gặt đầu, chỉ cần hấn gặt đầu.....

Nắm đầm trong ống tay áo buộc chặt, bỗng buông ra, mấy lần như vậy, Mặc Kỳ Thụy khiến cho mình tỉnh táo lại.

"Tam cô nương tại sao muốn chọn ta?"

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ăn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89: Thú tội và hãm hại

"Bởi vì Thụy Vương gia là người có thực lực nhất thống bốn nước."

Đem chất lỏng màu hồng trong bình thủy tinh ở trước mắt hấn đựng đưa, lóe sáng hấp dẫn, gương mặt Mặc Kỳ Thụy vẫn lạnh đột nhiên hít sâu một hơi.

"Ta sẽ suy nghĩ."

"Được, lo ' Vong ưu ' này, đưa cho Thụy Vương gia trước."

Tam cô nương nhìn ra ý chí của hấn dao động, cố ý đem thuốc lưu lại.

Móng tay màu hồng nhạt nhẹ nhàng đập lên thân bình thủy tinh, "Nếu như Thụy Vương gia không muốn để cho Quý tiểu thư chính mắt thấy cảnh diệt quốc, không bằng sớm cho nàng uống Vong Ưu."

Mặc Kỳ Thụy nhìn bình nhỏ tinh xảo trước mắt, không trả lời.

.....

Thời điểm Đoan Mộc Ly bận rộn chính sự, Quý Ngữ Hàm bình thường một mình ở trong cung hoàng.

Hoàng cung rất lớn, nhưng mà mỗi ngày nàng đều có mấy nơi nhất định phải đi, dĩ nhiên đều là nơi cố định.

Hôm nay, nàng đi ngang qua căn phòng mà mỗi ngày đều sử dụng lò sưởi, ngoài ý muốn thấy Mặc Kỳ Thụy đứng ở bên cửa sổ.

"Thụy Vương gia?"

Nàng tò mò đi tới, "Sao hôm nay lại hăng hái ra ngoài đi dạo vậy?"

Vị khối băng đại soái ca này phần lớn thời gian mỗi ngày đều ở trong phòng, nghiên cứu từng loại từng loại dược phẩm, rất ít khi thấy hấn ra cửa.

Thanh âm Mặc Kỳ Thụy vẫn lãnh khốc như trước, "Cách vách rất ồn."

Phốc.....

Quý Ngữ Hàm bật cười hỏi hấn, "Phi Phi lại đang hát à? Không bằng người dòi đến cung khác ở đi."

"Không cần, " Mặc Kỳ Thụy nhìn nụ cười của nàng, "Dù sao hấn cũng chỉ hát ban ngày."

Ánh mắt không lưu dấu vết liếc qua Tiểu Trong Suốt tựa hồ như đang ngủ, hấn mở miệng, "Đi vào ngồi một chút."

"Được." Quý Ngữ Hàm không hoài nghi, sáng khoái gặt đầu.

Hai người mới ngồi bên cạnh bàn ổn định, Mặc Kỳ Thụy đưa tay rót ly trà đưa qua, "Ta vẫn nợ người một câu cảm ơn."

"A?"

Quý Ngừ Hàm mờ mịt, "Cám ơn cái gì?"

"Ngươi cho ta một Tiên Hạc Quả."

"A..... Có sao."

Quý Ngừ Hàm ngượng ngừng cười cười, "Nhưng mà cũng không phải là công lao của ta, " Nàng chỉ trộm Tiểu Trọng Suốt ở đỉnh đầu,

"Là tên tiểu tử này lợi hại."

"Bất kể nói thế nào, là ngươi đã cứu ta một mạng, " Mặc Kỳ Thụy nhìn nàng thật sâu, "Nếu không ta rất nhanh sẽ bị hàn độc phát tác mà chết."

Ách..... Sao có cảm giác nghiêm túc vậy?

Quý Ngừ Hàm ngượng ngừng cười cười, "Đều là bằng hữu mà."

Mặc Kỳ Thụy không trả lời, nhìn nàng một lát, rốt cục lại mở miệng.

"Lần đầu tiên ta nhìn thấy ngươi, cảm giác giống như tiểu hồ ly không cẩn thận rơi vào trong nước, lại thật vất vả bò ra."

"....." Quý Ngừ Hàm rơi lệ.

Nàng lúc ấy đúng là rất chật vật, nhưng hẳn làm gì nhớ rõ như vậy, hic hic.

Hắn khi đó chính là đột nhiên từ trong mộ đi ra, nhìn quý khí xâm nhập.....

"Hơn nữa còn là tiểu hồ ly lá gan rất nhỏ." Mặc Kỳ Thụy đột nhiên lại thêm một câu.

"....." Rõ ràng là hắn rất giống quý! Hu hu.....

Nhớ lại tình cảnh lúc ấy, về mặt khối băng hiếm khi có được chút ôn nhu, "Chỉ là theo ngươi nói mấy câu, ta mới phát hiện ta nhìn sai, ngươi không phải là tiểu hồ ly, mà là con thỏ nhỏ."

Quý Ngừ Hàm bị phản uống trà.

Tại sao nhất định phải dùng động vật so sánh vậy!

Hu hu, cũng không phải là vườn thú!

Mặc Kỳ Thụy nhìn nàng, "Ngươi có nhớ không? Ngươi còn thiếu ta măng mùa đông."

"....." Rõ ràng là hắn lúc ấy không tìm được phòng bếp, nàng không có cách nào làm cho hắn ăn, sao liền biến thành nàng thiếu hắn.....

Dưới ánh mắt lạnh buốt của hắn, Quý Ngừ Hàm bị phản thừa nhận, "Ta nhớ."

Hic hic, nếu là hắn đuổi theo bên trái, dựa vào mặt lạnh này nhất định bên phải phát triển.

Mặc Kỳ Thụy đứng lên, "Hiện tại liền làm cho ta ăn đi."

A?

Quý Ngừ Hàm sững sốt, "Hiện tại?"

"Đúng, ta muốn ăn."

"....." Vị khối băng đại gia này thật đúng là nhiệt huyết dâng trào.

Vậy thì đến phòng bếp thôi.....

Không bao lâu, hai người lần nữa ngồi lại trước bàn, mà Mặc Kỳ Thụy mặt lạnh ăn măng mùa đông.

"....." Quý Ngừ Hàm rất muốn khóc.

Mặc dù biết hắn luôn luôn có vẻ mặt như vậy, có thể dùng gương mặt như vậy ăn món ăn nàng làm..... Nàng rất khó để không nghi ngờ mình làm món ăn có phải rất khó ăn hay không.

May mà, khối băng đại gia lên tiếng ——

"Ăn thật ngon."

"Hắc hắc, chẳng qua là chút thức ăn đơn giản."

"Thật ra ta rất hi vọng ngươi vẫn có thể nhớ chuyện từ khi chúng ta quen biết."

Ách.....

Mặc Kỳ Thụy nói không đầu không đuôi khiến cho Quý Ngữ Hàm mờ mịt.

Đang nói cái gì vậy?

Mặc Kỳ Thụy tiếp tục nói không đầu không đuôi của hắn, "Ngươi từng ích kỷ chưa?"

"Đương nhiên là có a." Quý Ngữ Hàm thần nhiên thừa nhận.

"Ví dụ như?"

"Ách....."

Quý Ngữ Hàm bần khoản nửa ngày, "Nhất thời không nghĩ ra, nhưng mà nhất định có."

Mặc Kỳ Thụy cười khò ở trong lòng, "Nhất định đều là chuyện nhỏ, ngươi có từng bởi vì ích kỷ mà tổn thương người khác chưa?"

"Cái này....."

Quý Ngữ Hàm bắt đầu cẩn thận nhớ lại, "Có sao? Cũng có....."

"Ngươi....."

Mặc Kỳ Thụy bắt đắc dĩ thờ dài, đột nhiên để đưa xuống sức ôm nàng một cái, sau đó lập tức rút tay về.

Ách.....

Quý Ngữ Hàm ngây dại. Hiện tại nàng cũng.....

Ai, vẫn là già bộ ngu đi.

Vì vậy hai người, một thì tiếp tục ăn cái gì đó, còn một nhìn trời, làm bộ chuyện gì cũng chưa xảy ra

"Ngữ..... Ngữ Hàm, nếu như ngươi yêu một người không yêu ngươi, ngươi sẽ làm sao?"

Cái đó..... Mới vừa kỳ quái ôm nàng một cái, hiện tại hỏi nàng vấn đề này, rất khó trả lời.....

Quý Ngữ Hàm đang rất khó nghĩ, giống như nhìn thấu tâm tư của nàng, Mặc Kỳ Thụy thấp giọng mở miệng, "Nói thật đi."

Nói thật..... "Thật ra thì ta không hề nghĩ đến." Quý Ngữ Hàm có chút 囧 trả lời.

Ở hiện đại, bởi vì nàng có khuôn mặt không giống như người tốt, dẫn đến nam sinh nghiêm chỉnh đều không thích nàng..... khóc.

Cho nên nàng vẫn bị phản trong cuộc sống, giống như chưa từng nghĩ tình yêu là như thế nào.

Đến cổ đại, nàng liền một đường bị hãm hại lừa gạt mà yêu Đaoan Mộc Ly..... Nước mắt dài như sợi mì.

Khụ, khụ, nhưng mà nói thế nào, nàng thật đúng là không có phiền não vấn đề này.

"Vậy bây giờ suy nghĩ một chút?"

Sao hỏi vấn đề kỳ quái như vậy.....

Nhưng mà luôn luôn một chữ như vàng, Mặc Kỳ Thụy hôm nay đột nhiên nhiều lời như thế, Quý Ngữ Hàm cũng rất nể tình mà suy nghĩ một chút.

Ngày ngày hi vọng hắn không hạnh phúc, hy vọng hắn cùng những nữ sinh khác chia tay, thật tốt có thể đi đến nói một câu "Nhìn thấy ngươi không tốt, ta an tâm"?

囧..... Giống như không giống chuyện nàng sẽ làm.

Cái này..... Quý Ngừ Hàm bần khoản, " Vấn đề này giống như rất khó....."

Có lẽ nàng sẽ cũng theo đuổi, có lẽ nàng sẽ âm thầm đến thương tâm, một mình khổ sở.....

"Còn chưa từng xảy ra chuyện này, ta thật là có chút không nói chính xác được."

Trên mặt luôn luôn băng giá đột nhiên lộ ra một nụ cười, "Thật sự là không nói chính xác được, trước kia ta cũng cho là mình sẽ yên lặng chúc phúc cho người."

"....."

Quý Ngừ Hàm không biết nên trước tiên kinh ngạc hần cười hay là kinh ngạc hần thú tội.

Rất lúng túng, nàng dời ánh mắt sang chỗ khác, sau đó tầm mắt rơi trên bàn, nhanh chóng nói sang chuyện khác

"Điểm tâm rất đẹp mắt, nhìn tựa như ăn thật ngon."

Trên một lớp giòn giòn, còn phủ thêm một lớp nước đường màu hồng nhạt nhìn hết sức mê người.

Hơi híp mắt, Mặc Kỳ Thụy không lên tiếng.

Lúc này tẻ ngắt thật sự là..... Đồ mờ mờ.

Cho nên Quý Ngừ Hàm vô cùng tập trung tinh lực vào khen ngợi món điểm tâm trên bàn, nhiều góc độ còn thiếu chút nữa giúp nó thêu dệt thành một câu chuyện huyền thoại.

Nghe nửa ngày, Mặc Kỳ Thụy nhíu mày, "Người không ném thử sao?"

Cái này.....

Quý Ngừ Hàm lúng túng, "Màu hồng xinh đẹp như vậy nhất định là phẩm màu, ta không biết phẩm màu cổ đại làm bằng gì....."

Nếu là đồ kỳ quái gì đó..... Ai, thực không nên ăn lung tung.

Mặt Mặc Kỳ Thụy cứng một cái, sau hần tự giấu cười cười, "Ý trời."

Hả?

Quý Ngừ Hàm mờ mịt, "Người hôm nay sao vậy?"

"Không có gì." Mặc Kỳ Thụy ánh mắt phức tạp nhìn điểm tâm trên bàn tăng thêm vẻ huyền bí

"....." Món điểm tâm này là đặc biệt chuẩn bị cho nàng?

Được rồi, nếu là điểm tâm trong hoàng cung, dù sao ăn cũng không hại thân.

Quý Ngừ Hàm lấy một khối điểm tâm, muốn đưa vào miệng.

Mặc Kỳ Thụy ngẩng đầu lên, nhìn chăm chú vào động tác của nàng.

Điểm tâm một chút xíu nữa đến gần bên mép, trái tim Mặc Kỳ Thụy cũng càng ngày càng treo cao.

Đúng lúc lập tức sẽ dính vào đôi môi Quý Ngừ Hàm.....

"Chờ một chút!"

Mặc Kỳ Thụy đột nhiên kéo tay của nàng, đánh bay khối điểm tâm, vẻ mặt tượng băng như phủ lên một tầng tinh khiết.

"....."

Tay Quý Ngừ Hàm còn bị hần nắm thật chắc, nàng cẩn thận hỏi, "Người....."

"Đừng dễ dàng tin tưởng người khác như vậy!"

Mặc Kỳ Thụy chợt đứng lên, cánh tay đảo qua, bùm bùm một trận âm thanh hỗn loạn, cả món điểm tâm nện vào trên vách tường, vỡ thành bột.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ăn Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Nàng có tin vui!

"....." Quý Ngữ Hàm bị con giận của hấn làm cho sợ hãi, nhất thời không biết nên có phản ứng gì.

"Hãy nhớ, sau này đừng dễ dàng tin tưởng người khác như vậy! Người bây giờ ở bên Đoan Mộc Ly, không còn là người bình thường!"

Mặc Kỳ Thụy nắm bả vai của nàng, tựa hồ là đang quát nàng.

"..... Nhưng người là bằng hữu của ta."

Sắc mặt Mặc Kỳ Thụy càng kém hơn, buông nàng ra, xoay người rời đi.

Đào mắt xem điểm tâm đã vỡ thành bụi, Quý Ngữ Hàm gọi hấn lại, do dự mở miệng ——

"Trong Điểm tâm hạ độc?"

Thân thể chấn động, Mặc Kỳ Thụy dừng bước, "Nếu như người muốn giết ta, động thủ đi."

"..... Ta chỉ muốn biết tại sao."

Nam nhân đưa lưng về phía nàng tĩnh lặng thật lâu, sau đó thanh âm trầm thấp mở miệng, "Ngữ hàm, không phải ai ai cũng có thể giống như người không có ưu tư."

Quý Ngữ Hàm ngăn người, ở trong đầu nhớ lại trước đó hấn đã hỏi những vấn đề kia.

"..... Nhưng người cuối cùng vẫn đổi ý."

Mặc Kỳ Thụy tự chế giễu cười cười, "Ta đổi ý, nhưng nếu có cơ hội lần sau, có thể ta sẽ thù."

"....."

Mặc Kỳ Thụy đi.

Không cùng kẻ nào chào hỏi, hấn rời khỏi Tề Loan Quốc.

Trước khi đi, hấn gọi người đem muội muội Mặc Kỳ tuyết cũng mang đi, nhưng hấn không có trở về Phong Gian Quốc, không ai biết hấn đi nơi nào.

Bởi vì chuyện này, tâm tình Quý Ngữ Hàm có chút không tốt.

Có lẽ tới cổ đại mọi chuyện đều thuận lợi.....

Giống như người bên cạnh không phải tốt thì chính là nghi ngờ, vừa nhìn biết ngay, nhưng bây giờ đột nhiên xuất hiện người đó rõ ràng đã từng là bạn tốt, nhưng sau đó lại không biết sẽ đối với nàng hạ thủ như thế nào.

Ai.....

Còn có một chuyện khiến cho nàng rất "Phiền lòng".

Cọ a cọ, Quý Ngữ Hàm cọ đến bên Đoan Mộc Ly vẫn còn ở phê duyệt tấu chương.

"Tề Mị nhi có tin tức chưa?"

Đoan Mộc Ly ngẩng đầu, ôm nàng hôn một cái, "Vẫn chưa."

"..... Đó không phải chính là rất phiền toái sao?"

"Sao vậy?" Đoan Mộc Ly siết chặt mặt của nàng, bật cười hỏi.

"Ta không phải nói những chuyện này, chàng đều nói không buồn sao? Sao khuôn mặt khổ sở như vậy?"

"..... Đây không phải là khô, đây là bắn khoăn."

Ô, rất bắn khoăn..... Cho nàng cơ hội đi!

Đoan Mộc Ly đã đem nàng ôm tới, để cho nàng ngồi ở trên chân mình.

Đoan Mộc Ly đã đem nàng ôm tới, để cho nàng ngồi ở trên chân mình.

Thuận tay vuốt tóc của nàng, Đoan Mộc Ly mở miệng cười.....

"Quả Quả, nàng có phát hiện một chuyện không?"

"Chuyện gì?"

"Nàng thật giống như vẫn còn chưa lớn."

"....." - _-|||

Đoan Mộc Ly đặt tay ở ngực của nàng, "Tiểu Quả Quả, ta xác định đây không phải lỗi của ta."

"..... Ta rõ ràng là mập!"

A a a..... Sắc lang, cho nên chỉ chú ý tới ngực!

Đoan Mộc Ly bật cười sồ sồ bụng hơi tròn tròn của nàng, "Mập có gì không tốt ? Đáng vóc có thịt mới khỏe mạnh."

"....."

Quý Ngừ Hàm quyết định "Nói thẳng".

"Tề Mị nhi còn chưa tìm được, chàng không phiền lòng sao?" Nàng hỏi vấn đề rất nghiêm túc.

"Mặc dù còn chưa tìm được nàng ta, cũng chưa tra ra nàng ta rốt cuộc là người nào phái tới, nhưng mà nàng ta không phần ảnh hưởng đến tâm tình của ta."

Đoan Mộc Ly cười nhìn nàng, "Tiểu Quả Quả, nàng thật giống như có chuyện muốn nói?"

"....."

Cái này..... sao cảm thấy hiện trường giống như có người đang tung khói mù để dàn cảnh vậy.....

Từ trong ngực hần đứng lên, Quý Ngừ Hàm hừ hừ cổ họng, rất nghiêm túc, "Ta có đại sự muốn tuyên bố!"

"Nói đi."

Đoan Mộc Ly cười phối hợp, cũng làm ra vẻ ngồi nghiêm chỉnh, rửa tai lắng nghe.

"Ta mang thai!" Ha ha ha.....

Ách..... Ở trong lòng cười to không ngừng Quý Ngừ Hàm sững sờ.

Nàng vốn là định cùng Đoan Mộc Ly cùng nhau hoan hô ăn mừng, nhưng mà.....

Đoan Mộc Ly không có phản ứng.

Quý Ngừ Hàm buồn bực, "Chàng không vui sao....."

Hic hic, nàng biết sau đó chính là mừng rỡ thiếu chút nữa gặp trở ngại.

Khụ, khụ, bởi vì muốn nhảy dựng lên, cho nên thiếu chút nữa gặp trở ngại.

..... Nhưng vẫn không có phản ứng, gương mặt Đoan Mộc Ly vẫn hết sức nghiêm túc.

Quý Ngừ Hàm đang muốn từ buồn bực chuyển sang bi phẫn, liền phát hiện.....

Giống như không phải là không có phản ứng.

Đoan Mộc Ly vẫn ngồi như vậy, cái này cũng không có gì, nhưng mà.....

Cũng như vậy đã lâu, hần không thể nào ngay cả chớp mắt cũng đều không chớp một cái chứ.

Quý Ngừ Hàm nghiên cứu nửa ngày, cuối cùng cho ra kết luận, hần là khiếp sợ quá mức, tạm thời chết máy.

Hắc hắc hắc, thì ra là lão công anh minh thần võ nhà nàng cũng có lúc ngây ngô như vậy!

Quý Ngừ Hàm hết sức đặc ý vòng quanh người Đoan Mộc Ly.

"Nói đi, chàng là sắc lang phải không?"

Đương nhiên sẽ không có ai trả lời nàng, Quý Ngừ Hàm liền đưa tay ấn đầu của hần gật đầu hai cái.

Lại hỏi liên tiếp mấy vấn đề, Đoan Mộc Ly vẫn chưa có dấu hiệu thanh tỉnh, xem ra là thời gian chết máy rất lâu.

Quý Ngừ Hàm bắt đầu xấn tay áo.

Hắc hắc hắc, nếu hần ngây ngô một thời gian lâu như vậy, vậy thì thừa dịp cơ hội có oan báo oan, có cừu báo cừu đi!

Nhưng vội vàng nửa ngày, Quý Ngừ Hàm vẫn không thể xuống được.

Đây không phải là lão công nhà mình àh..... Thật sự phải đánh, đau lòng chính là nàng.

Hic hic, buông tha vậy.

Lại đợi nửa ngày, chờ Quý Ngừ Hàm đã mệt, Đoan Mộc Ly vẫn chưa có dấu hiệu hoàn hồn.

Đây là đêm ngây ngô cách nay đã nhiều năm không sử dụng tập trung lại sử dụng hết một lần đây mà.....

Nàng hiện tại chính là phụ nữ có thai, nhất định phải có giấc ngủ đầy đủ.

Nghĩ như vậy, Quý Ngừ Hàm trước tiên thay y phục nằm xuống ngủ.

Người mới vừa nằm xuống không bao lâu, vừa có chút mơ màng, người nào đó đột nhiên vọt đến mép giường, ôm lấy nàng.

"Quả Quả, nàng thật sự có bảo bảo? Chúng ta có bảo bảo?" Đoan Mộc Ly kích động đến thiếu chút nữa hai mắt phát sáng chói lóa.

"Đúng vậy a....." Quý Ngừ Hàm nhin cười trả lời.

Sao thời gian dài như vậy mới có phản ứng a.

"Chúng ta có bảo bảo!"

Đoan Mộc Ly kích động ôm chặt nàng, sau có cẩn thận mà buông lỏng cánh tay, chỉ sợ áp đến bụng của nàng.

"Quả Quả, Quả Quả....."

Đoan Mộc Ly lẩm bẩm gọi tên của nàng, không ngừng hôn nàng, "Cám ơn nàng "

"....." Quý Ngừ Hàm rất 囧.

Sao lại không thể có chút phản ứng bình thường vậy..... Chuyện này cùng cảm ơn có quan hệ gì?

"Khụ, khụ, không cần cảm ơn, ta nên cảm ơn chàng mới phải."

Phu xướng phụ tùy, nàng cũng phải không bình thường luôn.....

"Ủ, " Đoan Mộc Ly cười gật đầu, "Điều này cũng không liên quan gì đến chuyện ta cố gắng."

..... Sau cơn chấn động cực độ, Đoan Mộc Ly rốt cục khôi phục "Bình thường".

"....."

Quý Ngừ Hàm nổi giận, đẩy ra hần, "Chính chàng tìm giường khác ngủ!"

"Tiểu Quả Quả, đây là long sàng."

"Ta là phụ nữ có thai! Ta có đặc quyền, ta muốn ngủ một mình!"

"Không được, ta muốn ngủ ở nơi này bảo vệ nàng cùng bảo bảo của chúng ta."

Đoan Mộc Ly cười chen lên giường, mạnh mẽ hôn nàng một cái.

"....." Mới vừa rồi thời điểm hắn ngẩn ra, sao nàng lại không đánh hắn một trận?

Biết vậy chẳng bỏ qua.....

Đoan Mộc Ly ôm nàng, "Tiểu Quả Quả, chuyện lớn tốt như vậy sao mới nói cho ta biết?"

Hắc hắc hắc.....

Nói đến đây Quý Ngữ Hàm lại đắc ý, "Ta đã sớm nói cho chàng biết, là chàng ngốc, không phản ứng kịp!"

"Ta ngốc?"

Lớn như vậy, lần đầu tiên nghe thấy có người nói mình như vậy, Đoan Mộc Ly nhú mày.

"Tiểu Quả Quả, nàng đề cập tới chuyện này lúc nào?"

"Lúc rời cung trốn đi, ta nói chờ hải tử của ta lớn lên, sẽ bảo hắn hồi cung vẫn tội chàng."

Quý Ngữ Hàm rất đắc ý cười cười, "Hắc hắc hắc..... Hiện tại nên thừa nhận chàng ngốc đi?"

Đoan Mộc Ly vừa bực mình vừa buồn cười, thì ra là đã sớm nghe được tin tức tốt.

"Tiểu Quả Quả, "Hắn siết chặt chóp mũi của nàng, "Ta còn tưởng rằng nàng lúc ấy cố ý tức giận với ta, nói muốn gả cho người khác."

"Bé con không thành thật." Hắn cắn nàng.

"A..... Rõ ràng là chàng ngốc!"

Quý Ngữ Hàm lập tức né tránh, chạy đến góc giường.

Cánh tay duỗi ra, đem người kéo trở về, không cần, đổi thành hôn rất không nghiêm túc.

Hu hu....."Đường thai phải làm sớm, hiện tại chúng ta phải bắt đầu làm người nghiêm túc nghiêm chỉnh....."

Thật ra thì nàng vẫn luôn rất nghiêm túc..... Ừ.

"Ta đây là muốn cho bảo bảo nhìn thấy phụ mẫu của nó tình cảm thật tốt." Lại hôn.

Hu hu, rõ ràng là trả thù nàng mới vừa rồi nói hắn ngốc!

Hôn thì hôn, tại sao phải cỡi quần áo!

Khụ, khụ, cỡi chính là y phục của mình..... Nhưng lập tức muốn chảy máu mũi chính là nàng! Hu hu.

"Ừc"..... Không cần mang theo sắc dụ như vậy.....

"Tiểu Quả Quả, nàng cũng có thể dùng sắc dụ trả thù lại ta."

Quý Ngữ Hàm lúc này mới phát hiện bản thân đã đem lời trong lòng nói ra, bị phẫn mà đem vùi đầu vào trong gối.

Không còn mặt mũi gặp người..... Hu hu.

Đoan Mộc Ly bật cười đem nàng kéo ra, không làm khó, rất nghiêm chỉnh ôm chặt nàng.

"Quả Quả, nàng không biết đâu, ta rất vui về khi mình sắp làm cha."

"Phốc, đã thấy....."

Khụ, khụ, nếu không trước đó cũng sẽ không ngốc như vậy.

"Còn cười ta."

Đoan Mộc Ly siết chặt chóp mũi nàng, "Tiểu Quả Quả, thật ra thì đó là ta giả bộ."

Ừ?

Quý Ngừ Hàm cẩn thận xem kĩ vẻ mặt của hắn, "Ta không có làm gì chàng hết nha, nếu chàng là giả bộ, vậy....."

Khụ, khụ, không thể tự lộ "hành vi phạm tội".

"Vậy cái gì?" Đoan Mộc Ly nguy hiểm nhíu mi.

"Vậy ta nói lúc ta đói bụng, chàng sẽ phải bắt đầu đút cho ta!"

Về mặt Quý Ngừ Hàm nghiêm túc, cố gắng thể hiện lời nói của mình một câu đều là nói thật.

"Lại không thành thật."

Đoan Mộc Ly bật cười hôn nàng, sau đó thân mật hôn chóp mũi của nàng.

"Đúng rồi, mới vừa rồi nghe tin tức tốt, ta quả thật ngây ngời, bởi vì hơn hai năm trước vì chuyện của Tề Mị nhi, ta vẫn cho là đời này mình sẽ không cưới ai, hiện tại ta chẳng những gặp được nàng, hơn nữa còn cùng nữ nhân mình thích nhất có bảo bảo, ta dĩ nhiên sẽ vui mừng đến ngây dại."

"....." Quý Ngừ Hàm không có trả lời.

"Thế nào, Quả Quả?" Đoan Mộc Ly bật cười siết chặt khuôn mặt nàng đang nhú lại.

"Ta đang suy nghĩ..... Tại sao chàng lại có thể đem chuyện ngăn người mất mặt như vậy cũng giải thích rõ ràng?"

Quý Ngừ Hàm rất buồn bực, "Ta nhất định là bị chàng lừa gạt trở về như vậy!"

Hic hic, "Không ngủ, ta muốn thức dậy viết hồi ức, cảnh báo đời sau!"

Đoan Mộc Ly bị chọc cho cười ha ha, đem nàng bắt trở lại, "Tiểu Quả Quả, ngủ trước thôi, ngày mai ta tới giúp nàng viết."

Hắn hôn nàng một cái, "Nhưng mà nàng nên viết chính là dạy người khác làm sao đáng yêu như thế này."

"....." Chuông báo động trong lòng Quý Ngừ Hàm kêu to, lại lời ngon tiếng ngọt!

Nhưng mà nghe thật đúng là ngọt ngào hạnh phúc..... Hic hic, lập trường của nàng lại không kiên định rồi!

Sáng ngày thứ hai, Đoan Mộc Ly vào triều vẫn chưa trở lại, cũng giống như ngày thường, Quý Ngừ Hàm muốn nhảy đến hồ bờ bên kia đi bộ một vòng.

Chỉ là thân thể nhảy lên.....

"Phù" một thanh âm vang lên, nàng rơi vào trong hồ.

"Hàm chủ nhân!"

Vừa qua tới, Thanh Long sợ hết hồn, lập tức chạy như bay trở về phòng, cầm tấm thảm ấm trở lại.

"Trời lạnh như thế này, sao ngài vẫn còn ở trong hồ bơi lội?"

"....." Quý Ngừ Hàm từ từ trong hồ bò lên, bao lấy tấm thảm, lạnh run cả người.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ăn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 91: Tiểu Trọng Suốt biến thân

"Ta muốn nhảy đến hồ bờ bên kia, không phải là muốn bơi lội....."

Cảm thấy rất lạnh, Quý Ngừ Hàm bước nhanh trở về phòng, muốn thay bộ quần áo ướt sũng này.

Thanh Long cũng không dám theo vào, chỉ có thể ở ngoài cửa chờ.

Chờ Quý Ngừ Hàm thay xong y phục trở ra, hấn vội vàng mở miệng, "Hàm chủ nhân, ngài cũng không thể..... ‘ nhảy đến hồ bờ bên kia ’ như vậy."

Nếu như Hàm chủ nhân bởi vì chuyện này mà tổn thương bản thân, hấn nên nhanh chóng chọn cỗ quan tài, tự mình nằm vào thôi.

Quý Ngừ Hàm thêm 囍, "Ta nói thật, không có nói láo."

"Hàm chủ nhân võ công cao như vậy....."

"Nhưng mới vừa rồi....." Quý Ngừ Hàm dừng lại.

Ừ há? Đúng, mới vừa rồi sao lại rơi vào trong hồ ?

Quý Ngừ Hàm thử nhảy một cái, phát hiện chẳng qua chỉ là lực nhảy bình thường, không có cảm giác thi triển kinh công như trước kia.

Cái này.....

Quý Ngừ Hàm đi tới tảng đá lớn bên cạnh hồ, hướng về phía tảng đá tung ra một chưởng.

..... Nhưng không có phản ứng.

Không thể nào?

Quý Ngừ Hàm hóa đá xoay người, "Thanh Long, nội lực của ta giống như không còn....."

"....." Thanh Long ngất đi.

Nhận được tin tức, Đoan Mộc Ly vội vàng vàng chạy về, chuyện thứ nhất chính là ôm lấy nàng trên dưới kiểm tra.

"Có nơi nào không thoải mái không?"

"Không có, chỉ là không còn nội lực nữa..... Những nơi khác không có thay đổi gì, cũng không có suy yếu."

Quý Ngừ Hàm cũng rất mờ mịt, thỉnh thoảng siết chặt tay của mình, hi vọng nội lực có thể đột nhiên trở lại.

Nhìn thấy Đoan Mộc Ly quay đầu, Thanh Long về mặt đau khổ, "Chủ nhân, sáng nay không có tình huống gì ngoài ý muốn, cũng tuyệt đối không có người ngoài xông vào, nội lực của Hàm chủ nhân, là đột nhiên biến mất....."

Đoan Mộc Ly nhú mi, trước tiên đem Tiểu Trọng Suốt trên đầu nàng kéo xuống, "Tiểu....."

Thanh âm của hấn ngừng lại, theo tầm mắt của hấn nhìn sang, tất cả mọi người ngây người.

Tên tiểu tử này là Trọng Suốt, bình thời không chú ý cũng không thấy rõ, cho nên bọn họ mới vừa phát hiện.....

Tên tiểu tử này có chân.....

Không đúng, nên nói nó căn bản là biến thân, bây giờ không phải là "Nó", mà là hấn.

Hai cái chân ngắn trong suốt, hiện ra khuôn mặt nhỏ nhắn tròn tròn, cánh tay cũng còn bộ dáng hai nhánh chồi như trước kia.

Nhưng bây giờ thoát nhìn, hấn chính là rất giống "Người".....

Đây là..... Thành tinh?

Không đúng, nó vốn cũng giống như là thành tinh.....

Tất cả mọi người trợn mắt há mồm nhìn tiểu "Yêu quái" bị Đoan Mộc Ly bày trên tay.

Quý Ngừ Hàm bắn khoăn, bi phẫn, "Ta cảm thấy....."

Cảm thấy cái gì?

Tất cả mọi người nhìn về phía nàng.

"Trước kia nội lực của ta cũng là nó..... Khụ, khụ, thời điểm hấn xuất hiện đột nhiên có, hiện tại hấn biến thành hình người, nội lực lại đột nhiên không thấy....."

Hic hic, "Vậy nội lực căn bản là của hần, bắt quá lúc ấy trong người hần bị thương nặng, cho nên tạm thời gửi ở trên người ta, hiện tại đem cầm về?"

Mọi người vừa nghĩ, cũng cảm thấy nàng nói rất đúng.

Quý Ngữ Hàm rơi lệ, "Nói thế nào cũng nên đưa ta chút phí bảo quản, đừng đem nội lực cũng cướp đi hết như vậy..... Quá không có đạo đức."

Hu hu, nàng còn phải làm nữ hiệp!

Như bây giờ làm võ lâm minh chủ, không phải là phải đợi bị người khác chém sao.....

Đang nói, Tiểu Trọng Suốt nằm ở lòng bàn tay Đoan Mộc Ly tỉnh dậy.

Xoa xoa ánh mắt, hần nhìn một vòng người chung quanh, sau đó lại ngã xuống, thanh âm trẻ con tức giận lắm lắm, "Thật mệt, làm phiền ta nữa, ta liền đánh các ngươi!"

"....." Thật là đứa trẻ đáng yêu!

Quý Ngữ Hàm trong nháy mắt cũng không buồn bã, nhận lấy tiểu tử, tiến tới trước mắt cẩn thận nhìn hần.

"Thật là đứa trẻ xinh đẹp."

Tiểu tử đã ngã xuống tức giận mở mắt ra, cảm tức nhìn nàng.

"Lại vạch trần ta nhỏ bé! Rõ ràng còn là bộ dáng linh chi ngọc, nên nói ta là con nít! Tối nay khi sắc hồ ly kia tắm, ta sẽ đá ngươi đi vào!"

"....."

Sững sốt, tất cả mọi người cười ha ha.

Tên tiểu tử này căn bản sẽ không ý thức được mình đã biến thành hình người?

Xem ra hần bình thường thích ở trong lòng nói bậy như vậy, cho nên hiện tại chưa phát hiện mình đã đem những lời này nói hết ra.

Nghe bọn họ cười to, tiểu Oa Nhi trong suốt giận quá, khuôn mặt nhỏ nhắn đã phồng thành quả cầu nhỏ.

"Chờ ta lớn lên, ta nhất định phải đánh các ngươi!"

Sau đó vùng vung nhánh chồi, "Dùng tay, không phải là dùng nhánh linh chi nha! Hừ!"

"Ha ha ha ha....." Tất cả mọi người phun, cười đến ngã trái ngã phải.

Thì ra là tên tiểu tử này mỗi ngày âm thầm, trong đầu nghĩ nhiều ý tưởng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ẩn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Tiểu trọng suốt nóng nảy

Vẫn chưa phản ứng kịp sao hôm nay mọi người có thể cười như vậy, tiểu tử tức đến sưng mặt lên, bay đến nằm trên đầu Quý Ngữ Hàm.

"Vẫn là cái đệm lông dài ngủ thoải mái a....."

Thanh âm trẻ con tức giận lắm lắm, tiểu tử lại nhắm mắt ngủ.

"....."

Hu hu, tên tiểu tử này quả nhiên thích lông dài gì đó! Hơn nữa thật sự đem đầu của nàng làm nệm mà!

Quý Ngữ Hàm rất buồn bã, nhưng mà nhìn hần đáng yêu như thế, nàng không cùng hần so đo.

Nhưng thật ra là so đo cũng không so đo nổi..... Hu hu, hiện tại nàng đánh không lại hần.

Biết không phải là thân thể Quý Ngữ Hàm xảy ra vấn đề gì, tất cả mọi người yên tâm, chuyên tâm vây nhìn tiểu Oa Nhi trong suốt mới vừa biến thân.

Vì vậy một đám người cũng đứng lên, hăng hái bưng bưng nhìn chăm chăm đầu Quý Ngừ Hàm.....

Nhóm người này còn không có nhìn đủ, những người khác nghe được tin tức cũng chạy đến, thậm chí đã đứng nối thành hàng dài.

"Cục than nhỏ, ta cảm thấy ở trên đầu người nên sửa thành hàng rào, đem tên tiểu tử này vây lại thì sẽ tốt hơn."

Phi Phi "Nhiệt tình" Nói lên đề nghị, sau nhấc tay phải.

"Người nhìn đi, đỉnh cùng bữa ta cũng chuẩn bị xong, hiện tại đã có thể động thủ."

"....." Thì ra mới vừa rồi hắn đi ra ngoài một vòng chính là muốn tìm những thứ đồ này.

Quý Ngừ Hàm buồn bã, "Phi Phi, ta với người có cừu oán gì sao?"

Phi Phi suy nghĩ một chút, "Chờ hàng rào xây xong, thù liền kết."

"....." Hu hu.

Không Không vẫn nương nhờ trong cung không đi lúc này cũng cùng tới đây tham gia náo nhiệt, vẻ mặt ghét ác như cừu.

"Phi Phi, người nói cái gì thế! Đây là đầu người, tại sao có thể đóng đinh, xây hàng rào!"

"....." Vẫn có người tốt a, Quý Ngừ Hàm ngược đời mắt dầm lệ.

Không Không vẫn đang mang bộ dáng sứ giả chánh nghĩa, "Muốn xây cũng nên xây hẳn một căn nhà!"

"....." Câu nói trước kia vẫn nên thu hồi đi.

Quý Ngừ Hàm chảy lệ mà vùi đầu mình vào trong lòng lão công, "Thay ta báo thù....." Hu hu.

Đoan Mộc Ly cười khê vuốt tóc nàng, rất bình tĩnh nói, "Quả Quả, hiện tại hai người chúng ta có bảo bảo, không thể tùy tiện dùng bạo lực, trước kia nàng không phải thường nói muốn lấy đức phục người sao?"

"Ừ..... Chẳng chuẩn bị ‘ cảm hóa ’ bọn họ như thế nào?"

"Nàng nói với Tiểu Trọng Suốt là, bọn họ muốn đem hắn ném vào nôi."

"....." Phi Phi cùng Không Không mặt hai người trong nháy mắt liền xanh.

Phi Phi mặt bi trắng, hô to, "Ta liều mạng với người!"

Sau đó liền xông về cửa.....

Không Không ngăn ngại, nóng nảy, "Muốn chạy cũng không mang theo ta!"

Đoan Mộc Ly rất bình tĩnh kéo hai người lại, sau đó rót ra một ly trà nóng, đem tiểu Oa Nhi trong suốt bỏ vào trong cái ly, lại dùng nội lực đem nước trà đun nóng.

..... Không phải là loại đun nóng muốn nấu người, chính là nhiệt độ của suối nước nóng.

Ở trong nước trà lật người, tiểu Oa Nhi trong suốt rất hài lòng làm bầm, "Tắm nước nóng thật là thoải mái."

Thấy hắn tỉnh, Đoan Mộc Ly thật nhanh đem hai người bọn Phi Phi đập bên cạnh bàn, sau đó mang theo Quý Ngừ Hàm lắt mình rời khỏi bàn.

Cho nên ở vào lúc tiểu Oa Nhi trong suốt vừa mở mắt ra, nhìn thấy chính là Đoan Mộc Ly mang theo Quý Ngừ Hàm mới vừa vào cửa, mặt tức giận

"Các người muốn nấu Tiểu Trọng Suốt!"

.....

Ánh mắt chuyển một cái, tiểu Oa Nhi trong suốt nhìn thấy Phi Phi cùng Không Không bên cạnh bàn, cũng thấy rõ mình bây giờ ngâm mình ở trong một ly trà đầy khí nóng.

"Cho nên muốn nấu ta!"

Tiểu tử tức giận từ trong ly trà nhảy ra ngoài, "Bịch, bịch" hai quyền liền đánh ra.

"Trời ơi, nguoi, hồ ly đáng chết!"

Phi Phi luống cuống tay chân chống đỡ, tức giận mắng Đao Mộc Ly.

"Thiện tai thiện tai, Phi Phi thí chủ, tại sao nguoi có thể sát sinh?"

Không Không định nguy trang nguoi xuất gia, tránh được một kiếp.

"Hừ! Ta biết nguoi giả hòa thượng!"

Tiểu Oa Nhi trong suốt nhảy một cái đến trên đầu Không Không, dùng sức đập hai chân.

"Lại dám gạt ta! Nhìn ta giống bộ dáng linh chi ngốc liền cho là ta không có não sao! Ta so với các nguoi thông minh hơn nhiều!"

"....." Không Không khóc không ra nước mắt, còn tưởng rằng hắn biến thành tiểu Oa Nhi khả ái tính khí cũng thay đổi tốt hơn, không nghĩ tới lại nóng nảy như vậy!

Không đúng, là so trước kia nóng nảy hơn!

Đập đủ rồi, tiểu Oa Nhi trong suốt lại đi đánh Phi Phi.

"Không cho chạy! Ta đã sớm thấy nguoi không vừa mắt! Cho nên muốn ăn ta!"

"Điên rồi! Tiểu tử, nguoi bị gạt! Là con hồ ly chết kia muốn ăn nguoi!"

"Còn nói xạo!" Tiếp tục hành hung.

Đao Mộc Ly rất hài lòng hiệu quả này, bình tĩnh ngồi, đối với cuộc vui nhìn mọi người nói, "Không nên tùy tiện sử dụng bạo lực, phải lấy đức thu phục nguoi."

"....." Mọi người không ngừng ngã xuống đất, cũng đồng loạt đưa ánh mắt đồng tình nhìn Quý Ngừ Hàm.

Roi vào trong tay phúc hắc như vậy, nguoi chịu khổ rồi!

Quý Ngừ Hàm còn chưa kịp phát biểu cảm nghĩ về bị kịch mình nhận, nam nhân phía sau vung tay lên ——

Mọi người trong tay đột nhiên đều nhiều hơn mâm đựng toàn ly trà nhỏ..... Tóm lại là tay mọi người đều có dụng cụ giống nhau.

Đang nghi ngờ, Đao Mộc Ly lắc đầu than thở, "Mấy người các nguoi..... Chẳng những không ngăn cản bọn Phi Phi nấu Tiểu Trong Suốt, lại cũng muốn một hợp canh uống, ài."

"....." Mọi người điên rồi, hỏa tốc bỏ lại "Chứng cứ phạm tội" trong tay, tông cửa xông ra.

"Không cho trốn!"

Tiểu Oa Nhi trong suốt bay đến cửa, nhánh chồi vung lên, đóng cửa phòng, bắt đầu một mình đấu với mọi người.....

Trong lúc nhất thời không khí trong nhà giống như cũng bị mọi người biến thành cảm giác bị phản.

Sau này bọn họ cũng không dám dùng ánh mắt loạn nữa!

Quý Ngừ Hàm rơi lệ, "Sau này cũng không ai dám đồng tình với ta..... Hu hu."

Phúc hắc quá đáng sợ!

"Tiểu Quả Quả, " Đao Mộc Ly cười ôn nhu đến cực điểm, "Nàng cần đồng tình sao?"

"Không cần!"

Quý Ngừ Hàm lắc đầu giống như trống bỏi, liên tiếp bảo đảm, "Nửa điểm đều không cần!"

Hu hu..... Nàng không hi vọng đấu thắng phúc hắc này, vẫn là trông cậy vào bảo bảo đi.....

Nhưng nếu bảo bảo cũng phúc hắc giống như cha nó.....

Quý Ngừ Hàm rung mình một cái, Hu hu, không phải chứ?

Ngày đó một mình đấu với mọi người trong phòng, tiểu Oa Nhi trong suốt đuổi thân người, bay đến trên đầu Quý Ngữ Hàm.

Lâm bầm một câu "Hoạt động gân cốt thật là thoải mái", tiểu tử cứ tiếp tục ngủ.

Giấc ngủ này, liền ngủ ba ngày.....

Trước kia hắn là bộ dáng chồi cây nhỏ, còn không cảm thấy có cái gì.

Nhưng bây giờ cũng biến thành hình người, còn là một hơi ngủ lâu như vậy, khiến cho Quý Ngữ Hàm rất là lo lắng.

Cho nên nàng khi rảnh rỗi luôn đem hắn lấy xuống xem một chút, muốn xác định hắn có phải vẫn còn hô hấp bình thường hay không.

Hôm nay, vẫn là nằm ở cửa sổ, cẩn thận nhìn tiểu Oa Nhi trong suốt ngủ, Quý Ngữ Hàm đột nhiên cảm giác ánh sáng trên bị chặn lại.

Còn tưởng rằng là Đoan Mộc Ly trở lại, cao hứng ngẩng đầu lên ——

Ách..... Áo hồng váy trắng, dung mạo thiếu nữ, đây là..... Tam cô nương?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ấn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: Nàng nói chuyện thực chọc người tức giận sao?

Mặc dù đã thấy trong bức họa, có thể thấy được người thật, Quý Ngữ Hàm vẫn là có cảm giác rất khiếp sợ.

Thật sự là trường sanh bất lão.....

Cũng đã hơn ba trăm tuổi, nhưng nhìn lại là bộ dáng thiếu nữ mười mấy tuổi.

Trong lòng nghĩ như vậy, Quý Ngữ Hàm không nhịn được hỏi nàng ——

"Tam cô nương, ngươi từng một mình đến nơi tên là hiện đại sao?"

"Không có." Tam cô nương có chút lạnh nhạt trả lời.

"Nga....." Quý Ngữ Hàm có chút tiếc nuối.

Nhìn ánh mắt của nàng, Tam cô nương không nhịn được hỏi, "Ngươi hỏi cái này làm gì?"

"Ta mới vừa rồi đang suy nghĩ, nếu ngươi đến hiện đại, có thể làm quảng cáo cho mỹ phẩm, nhất định có thể rất nổi tiếng."

Ách.....

Quý Ngữ Hàm nói xong mới phát giác không đúng, lúng túng cười cười, "Ngươi chưa đến hiện đại, không biết mỹ phẩm là gì, thật ra thì chính là phấn bột, nhưng mà so với cổ đại tân tiến hơn..... Khụ, khụ, đề tài kéo quá xa, Tam cô nương, ngươi tới tìm ta?" 囧.

"....." Cùng lời dạo đầu mà mình dự đoán không giống nhau khiến cho sắc mặt Tam cô nương rất kém cỏi.

Quý Ngữ Hàm vẫn chờ nàng ta trả lời.

Khi không đến gặp sẽ là chuyện tốt gì đây?

Hết lần này tới lần khác, bây giờ nàng còn không có võ công, Tiểu Trọng Suốt lại ngủ.....

Thật ra thì Tiểu Trọng Suốt liều mạng dùng võ lực đều không nhất định có thể đánh qua nàng ấy.

Hơn ba trăm năm a..... Nội lực nhất định cao đến dọa người.

Thanh âm Tam cô nương lạnh nhạt, "Lời ta hôm nay nói với ngươi, không cho phép tiết lộ nửa chữ với Đoan Mộc Ly."

Đây là nói nàng còn có cơ hội đi theo Đoan Mộc Ly đàm thục?

Hắc hắc, xem ra Tam cô nương không phải là tới giết nàng, Quý Ngữ Hàm yên tâm.

Yên tâm là yên tâm, nhưng điều kiện này.....

"Tại sao?"

"Người dám chất vấn lời của ta?" Thanh âm mềm mại mang theo ý không vui.

Được Quốc Quân bốn nước kính trọng đã quen, Tam cô nương dĩ nhiên không có thói quen người khác sẽ chất vấn nàng ta.

Không thể "Dám" sao?

Nếu như là bởi vì "Kính già yêu trẻ", nàng ta nên để cho người ta gọi nàng là Tam bà bà..... Cho nên nhất định không phải là nguyên nhân này.

Quý Ngữ Hàm rất mờ mịt nhìn nàng, vẻ mặt chăm chú học hỏi.

"....."

Tam cô nương bị nàng nhìn đến im lặng một trận, sau đó giọng nói kém hơn, "Nếu như người không đáp ứng, cũng đừng trông cậy ta sẽ mở miệng."

"Nga."

Nhìn Tam cô nương tức giận mà rời đi, đáp một tiếng, Quý Ngữ Hàm liền đứng dậy..... Đi.

Tam cô nương bị phản ứng của nàng làm cho sững sờ, gọi nàng lại, "Người làm gì?"

"Ăn trái cây....."

Quý Ngữ Hàm rất mờ mịt, "Ta còn tưởng người muốn đi."

"..... Người còn chưa cùng ta bảo đảm!"

"Bảo đảm cái gì?"

"..... Ta mới vừa rồi nói cho người cái đó!"

"Người nói nếu như ta không đồng ý giữ bí mật đối với Đoan Mộc Ly, người cũng không mở miệng?"

"..... Đúng."

Tam cô nương có cảm giác tranh cãi vô ích, cảm giác tính tình chậm rãi của mình hơn ba trăm năm hôm nay sắp bị phá hỏng.

Quý Ngữ Hàm bị lượn quanh đến sắp choáng váng, "Nhưng ta cũng đâu đồng ý với người."

"..... Người không đồng ý? Người không đồng ý sẽ không có biện pháp biết ta muốn nói gì!"

Quý Ngữ Hàm tiếp tục mờ mịt, "Ta cũng đâu tò mò gì với người....."

Sao giống như câu thông có chút khó khăn? Có thể là do sự khác biệt của nhiều thế hệ đi.....

"....." Hòa khí xông lên đầu, Tam cô nương thật sự cảm thấy này giờ mình đang nói chuyện với không khí.

Khó hiểu nhìn bóng lưng, không biết Tam cô nương đang làm gì nữa, Quý Ngữ Hàm rửa sạch sẽ tay, bắt đầu gọt trái táo.

Có bảo bảo, giống như dễ đối bụng hơn.

Gọt một nửa, Quý Ngữ Hàm ý thức được không đúng, mặt hối tiếc.

Xoay người lại, điều đầu tiên mà Tam cô nương nhìn thấy chính là vẻ mặt này, còn tưởng rằng là Quý Ngữ Hàm phản ứng chậm, rốt cục bắt đầu hiểu kỳ, đang chờ nàng mở miệng hỏi.

Sau đó, dưới ánh nhìn chăm chú của nàng ta, Quý Ngữ Hàm bắt đầu ăn quả táo vẫn còn lớp vỏ.....

Ai, bệnh cũ lại tái phát, Quý Ngữ Hàm ở trong lòng nói thầm.

Ở cổ đại quả táo không có phun thuốc, không cần phải gọt vỏ, vỏ quả táo rất có dinh dưỡng, hơn nữa tương đối ăn ngon.

"....."

Từ lúc bắt đầu gặp mặt, bất kỳ phản ứng gì của Quý Ngừ Hàm đều không ở trong tính toán của nàng ta, sắc mặt Tam cô nương càng ngày càng kém.

Thấy nàng ta không đi, còn xoay người lại, Quý Ngừ Hàm khách khí hỏi nàng ta, "Ăn không?"

Tam cô nương hỏi vấn đề không chút nào liên quan, "Người không hiểu kỳ ta tới làm gì sao?"

"....." Nói không hiểu kỳ rất tổn thương người sao?

Quý Ngừ Hàm vẫn còn đang băn khoăn, Tam cô nương đã đại khái nhìn ra ý nghĩ của nàng, mặt đen lại khẽ cười.

Quý Ngừ Hàm ngay cả nàng ta đang cười cái gì cũng không hỏi. Tiếp tục ăn táo.

Cùng người nham hiểm như Đao Mộc Ly ở chung một thời gian dài như vậy, nàng đã hoàn toàn tin tưởng đối mặt với kẻ địch nhất định phải bình tĩnh.

Địch động ta bất động, địch không động..... Ta nằm.

Quý Ngừ Hàm liếc nhìn phía giường, thật ra thì nàng thật có chút mệt nhọc..... Hay đi nằm một lát nhỉ?

Nhưng mà Tam cô nương không cho nàng cơ hội, tiếp tục.

"Không nghĩ tới Mặc Kỳ Thụy sẽ đổi ý giữa đường."

Đi?

Lực chú ý của Quý Ngừ Hàm rốt cục quay lại, thì ra Mặc Kỳ Thụy bị nàng ta chỉ điểm!

Nàng nghi ngờ, "Người muốn giết ta?"

Có thể với võ công của nàng ta, muốn giết nàng thì trực tiếp động thủ, tại sao phải phí tâm mượn tay Mặc Kỳ Thụy như vậy?

"Sai, người sống hay chết không liên quan đến ta."

Tam cô nương mỉm cười, giọng nói lạnh nhạt, "Ta muốn, chính là Đao Mộc Ly."

"Phốc..... Khụ, khụ khụ, khụ khụ....." Quý Ngừ Hàm bị sặc.

Vỗ ngực một cái cho thuận khí, Quý Ngừ Hàm không tin hỏi nàng, "Ý của người là?"

Không phải như nàng nghĩ? Nhất định là nàng nghĩ sai.

"Ta muốn cho hắn ở rể Đại Gia."

"....."

Sấm sét từng đợt đánh xuống, Quý Ngừ Hàm rơi lệ nhìn trời.

Ông dám để cho bão táp tới mạnh hơn sao! Hic hic.....

Tam cô nương tiếp tục nói, "Ta hi vọng người có thể rời Đao Mộc Ly."

"..... Ta muốn biết tại sao người muốn gả cho hắn....."

"Không phải là gả, mà là hắn ở rể."

"Có gì khác nhau....."

Vấn đề hỏi một nửa, Quý Ngừ Hàm tự mình gật đầu, đương nhiên

là có khác nhau, Tam cô nương vẫn muốn chấn hưng Đại Gia, hơn nữa hiện tại nàng là huyết mạch duy nhất Đại Gia.

"Chỉ cần người chịu rời hắn, ta có thể đáp ứng tất cả mọi điều kiện của người." Tam cô nương rất có lòng tin mà nói.

Quý Ngừ Hàm rất vô lực gục xuống bàn, quay đầu nhìn nàng ta.

Nàng không muốn nói chuyện, để cho Tam cô nương một mình nói đi.....

"Người không phải rất thích làm hiệp nữ sao? Ta có thể truyền cho người ba phần công lực, có thể cho người dễ dàng thống nhất võ lâm."

"....."

"Ý Quý tiểu thư như thế nào?"

"....." Hu hu, xem ra nhất định phải trả lời rồi.

Quý Ngừ Hàm rất vô lực hỏi, "Thống nhất võ lâm sau đó thì sao?"

"....."

Thống nhất võ lâm luôn luôn là chuyện nghe rất mê người, cũng chưa bao giờ có người sẽ hỏi lại vấn đề này, Tam cô nương bị hỏi ngừng lại.

Bản thân Quý Ngừ Hàm sau khi hỏi xong cũng rất nghi ngờ, "Đúng vậy, tại sao nhiều đại hiệp có suy nghĩ thống nhất võ lâm vậy ta? Sau đó có thể làm gì? Đến lúc đó rất nhiều cao thủ tranh nhau đuổi giết, rất phiền toái a."

"....."

"Người cũng không biết?" Quý Ngừ Hàm nghiêng đầu nhìn Tam cô nương.

Trên mặt Tam cô nương bắt đầu xuất hiện khí đen.....

Người không đi, Quý Ngừ Hàm không thể làm gì khác hơn là tiếp tục nằm, nhàm chán suy đoán, "Có thể là vì thu phí bảo kê đi....."

"....."

Tam cô nương nghe không hiểu cái từ này, chỉ biết đây là điều tốt nhất mà Quý Ngừ Hàm có thể nghĩ tới, cho nên thanh âm lạnh lẽo hỏi.

"Người không động tâm?"

Ách.....

Quý Ngừ Hàm ngậy ngậy cả người, sau đó mờ mịt hỏi nàng ta, "Người hỏi ta có động tâm đối với chuyện có thể thu phí thu bảo kê hay không à?"

"..... Đúng!"

Quý Ngừ Hàm 囧, "Tại sao phải động tâm? Ta lại không thiếu tiền, hơn nữa phí bảo kê ta thu có nhiều đến đâu cũng không thể nhiều hơn tiền trong quốc khố."

Tại sao cảm thấy nói chuyện cho nàng ấy hiểu quá mức khó khăn thế này..... Quý Ngừ Hàm vô lực nằm xuống.

Lúc nhìn thấy người trước mặt, nàng cho là hơn ba trăm tuổi sẽ rất khôn ngoan, rất siêu thoát.....

Về mặt Tam cô nương lúc xanh lúc tím, đè nén lửa giận, "Người không muốn vật gì khác?"

"Không có."

Nàng muốn thì lão công nhà nàng cũng cho nàng.

Cảm thấy trận này vòng tới vòng lui thật sự là luyện ý chí, Quý Ngừ Hàm không thể làm gì khác hơn là ngồi thẳng thân mình, lấy thái độ nghiêm chỉnh mà nhìn Tam Cô Nương.

"Tam cô nương, thích Đoan Mộc Ly hay là muốn lợi dụng hắn..... Khụ, khụ, nói dối tông đường?"

Không phải nói Tam cô nương vẫn chưa thành hôn chứ?

Đoan Mộc Ly đúng là nam nhân tốt đến khó gặp, nhưng mà Tam cô nương sống hơn ba trăm năm cho nên muốn cướp người.....

Có thể cũng có liên quan đến nguyên nhân phía sau đi?

"Đây là chuyện của ta."

Nàng thật ra muốn tìm câu hỏi, chuyển đề tài đi.....

Quý Ngừ Hàm bắt đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là nói rõ một chút, thay cho câu hỏi đó.

"Khụ, khụ, thật ra thì hôm nay người tìm lộn người, Đoan Mộc Ly vẫn cùng ta ở chung một chỗ, không phải là bởi vì ta bám dính hấn không đi....."

"Người muốn nói là hấn cứng rắn bám dính vào người?" Thanh âm êm ái mang theo khinh thường.

"....."

Quý Ngữ Hàm rất vô lực làm như không nghe thấy những lời này, nói tiếp.

"Hấn thuộc về loại người có sức mạnh nội tâm vô cùng cường đại, muốn nữ nhân nào, muốn người nào ở lại bên cạnh hấn, không ai có thể quản hấn. Hôm nay dù người dùng bạo lực đem ta đuổi đi, hấn cũng sẽ không thêm nhìn nữ nhân khác đâu."

Quý Ngữ Hàm hào tâm nhắc nhở, "Thật ra thì hấn rất cực đoan, nếu như người dùng bạo lực buộc hấn..... À..... Đi vào khuôn khổ, khụ, khụ."

Quý Ngữ Hàm đằng hắng cổ họng, cảm giác từ này có chút 硃, "Vậy hấn chắc cũng không đến nỗi tự sát, nhưng cũng rất có thể sẽ thừa dịp người ngủ đi đem người chém thành từng miếng nhỏ....."

Thật ra thì không phải là không chắc chắn, nàng cảm thấy lão công mình nhất định sẽ làm như thế.....

Hơn nữa vào thời điểm hấn làm như thế nhất định cười đến rất bình tĩnh..... Quý Ngữ Hàm lau mồ hôi trên trán.

Cái đó, hay là đừng nghĩ vấn đề này nữa vậy, Quý Ngữ Hàm dời ý định đi chỗ khác.

Nàng nói nhiều như vậy, Tam cô nương nên buông tha cho ý nghĩ kia rồi chứ?

Quý Ngữ Hàm rất ôm hi vọng nhìn nàng ta.

Tam cô nương dùng ánh mắt lạnh lùng theo sát nàng, nhìn thẳng vào mắt nàng hồi lâu, vẻ mặt chuyển thành cao ngạo, rốt cục mở miệng, "Ở cùng ta, hấn có thể có được cái mà thế nhân tha thiết ước mơ."

"....." Quý Ngữ Hàm lại vô lực nằm xuống trên bàn.

Hic hic.....Khác biệt quá lớn! Thông suốt không hiệu quả!

Tam cô nương cao ngạo ngẩng đầu, đợi nửa ngày, cũng không ai tới hỏi nàng ta.....

Sắc mặt thay đổi mấy lần, nàng ta nhìn chằm chằm Quý Ngữ Hàm đã gục xuống bàn, "Người không hỏi ta là cái tốt gì sao?"

"....." Quý Ngữ Hàm trong nháy mắt liền đăm lẹ.

Tại sao nhất định muốn nàng hỏi mãi vậy!

Im lặng thời gian dài như vậy thì ra là đang bắn khoãn cái này, nàng còn tưởng rằng nàng ta quên.....

Rõ ràng là nàng ta rất muốn nói, tự mình nói không được sao!

Hu hu..... Bình tĩnh.

Chờ Tam cô nương đem lời này nói xong, nhất định sẽ đi thôi.

Nghĩ như vậy, Quý Ngữ Hàm rất phối hợp hỏi nàng ta, "Cái tốt gì vậy?"

"Trường sinh bất lão."

Tam cô nương nói xong một câu, đắc ý vô cùng.

"À." Quý Ngữ Hàm gật đầu.

Nàng ta nói gì nàng đều sẽ không phản bác..... Hic hic.

"....." Mặt Tam cô nương có khuynh hướng sắp vụn vụn.

Một chút sáng suốt cũng không có sao trời?

Quý Ngữ Hàm rơi lệ, không thể làm gì khác hơn là điều chỉnh vẻ mặt, biến thành bộ dáng rất kinh ngạc bội phục.

"....." Mặt méo mó của nàng ấy càng lợi hại hơn.

"....." Như vậy còn chưa đủ?

Quý Ngừ Hàm cảm giác mặt mình cũng sắp vụn vẹo.

Chẳng lẽ nhất định phải cắn khấn tay, ngồi nhìn nàng ta sao?

Ai ya, có thể bốn Quốc Quân trước kia đã đối với nàng ta quá tôn kính khách khí, qua thời gian dài, nàng ta có thói quen tất cả mọi người đối đãi với nàng ta như vậy?

Quý Ngừ Hàm rất băn khoăn mà cúi đầu nhìn khấn tay, mới vừa rồi ăn quả táo đã dùng qua lau miệng, hiện tại không có cách nào cắn.....

Bệnh từ miệng vào, aiii.

Nhưng mặt Tam cô nương vụn vẹo càng ngày càng lợi hại, hơn nữa không có dấu hiệu tức giận mà rời đi.

Quý Ngừ Hàm cảm thấy cho dù nàng ta đem mặt mình vụn thành bánh quai chèo cũng sẽ không đi.....

Bất đắc dĩ, nàng không thể làm gì khác hơn là đứng lên, "Ta lập tức về ngay."

Vừa nói nàng vèo vèo vèo chạy đến bên cạnh học tử, hỏa tốc lấy ra một khấn tay sạch sẽ, lại dùng tốc độ nhanh nhất chạy về.

Ở trên ghế ngồi vững vàng, Quý Ngừ Hàm rất sung sướng cắn khấn tay, ngồi nhìn Tam cô nương.

Lúc này nhất định sẽ hài lòng.....

Không có.

Chẳng những không có, mặt Tam cô nương còn giận đến đỏ bừng, nhìn đơn giản như sắp vỡ mạch máu.

Quý Ngừ Hàm muốn khóc, không thể làm gì khác hơn là trực tiếp hỏi nàng, "Ngươi muốn ta làm gì?"

Hu hu..... Nàng nhất định nghiêm chỉnh làm theo còn không được sao?

Tam cô nương nhìn không được mà quát lên, "Ta nói ta có thể để cho hán trường sinh bất lão, ngươi không khấn trương, không sợ sao!"

"....." Thì ra là ý nàng ta muốn nàng sợ?

Hu hu, nàng diễn sai kịch bản rồi.....

Hiện tại Quý Ngừ Hàm thật muốn cắn khấn tay, ngược đời mắt đầm lệ nhìn nàng ta, "Tại sao ta phải khấn trương, phải sợ vậy?"

"....."

Tam cô nương cảm thấy khí huyết cuộn cuộn, "Ngươi đang cố ý làm ta tức giận?"

Quý Ngừ Hàm cực kỳ vô tội, "Ta không có."

Hu hu, rõ ràng là nàng muốn dỗ nàng ta vui vẻ, để cho nàng ta sớm rời đi!

Nàng muốn đi ngủ..... Quý Ngừ Hàm ngược đời mắt đầm lệ nhìn Tiểu Trọng Suốt nằm ở cửa sổ, vẫn còn đang ngủ vui.

Nàng ghen tỵ với hán!

"Ngươi không sợ hán vì trường sinh bất lão, vứt bỏ ngươi theo ta sao? !" "

"....."

Thật ra nếu như võ công của nàng vẫn còn, nàng rất muốn bạo lực một trận..... Thật đó!!!!

A a a.....

Tại sao nói thế nào đều không thể nói thông suốt được vậy!

Tại sao nàng ta giống như hoàn toàn nghe không hiểu nàng nói gì vậy!

Ở trong lòng gầm thét một cái, Quý Ngừ Hàm quyết định.

"Khụ, khụ, Tam cô nương, thứ nhất, Đoan Mộc Ly không phải là loại nam nhân thích dựa vào nữ nhân, hán muốn vật gì, tự bản thân sẽ đi tranh thủ, nếu

không ngại cho hấn, hấn cũng sẽ không nhìn đâu."

Ừ, nàng hết sức thích điểm này ở lão công nhà nàng..... Rất đẹp trai!

Khụ, khụ, bây giờ không phải là thời điểm mê trai, phải bình tĩnh.

Quý Ngừ Hàm nói tiếp, "Thứ hai, trường sinh bất lão..... Thật ra thì nghe thật rất tốt, nhưng mà....."

Bản khoản, suy nghĩ theo lối tư duy logic của Tam cô nương, Quý Ngừ Hàm quyết định không thể khiếm tốn nữa, phải nói rõ ràng một chút.

"Thứ hai, nếu như không có ta ở bên cạnh, trường sinh bất lão đối với hấn mà nói cũng không có ý nghĩa gì."

Khụ, khụ, bình tĩnh, phải biết thẹn thùng, không thể cười, bây giờ là thời điểm nghiêm túc.....

Nàng cảm giác mình đã giải thích rất rõ ràng, nhưng căn cứ kinh nghiệm..... Tam cô nương hấn là phản bác nàng.

Chẳng qua nàng thật sự rất mệt, rất muốn ngủ, hơn nữa nàng là phụ nữ có thai.....

Nếu mệt như vậy, đợi đến Đoan Mộc Ly lúc trở lại cũng ngáp liên tục, nàng nhất định sẽ "Xui xẻo".

Nghĩ tới đây một chút, Quý Ngừ Hàm không do dự.

"Tam cô nương, ta thật sự rất mệt, hay là ngươi cũng trở về đi nghỉ đi....."

Nói chuyện những lời này, nàng đem tiểu Oa Nhi trong suốt trên cửa sổ xách trở lại, hết sức vui sướng nằm lại trên giường.

Vù vù, ngủ!

Bởi vì mệt nhọc đã lâu, nàng giống như dính vào gối liền ngủ, còn Tam cô nương qua một trận mới hoàn hồn.....

"Quý tiểu thư không khỏi quá có lòng tin đối với hấn."

Thanh âm mềm mại chậm rãi, giọng nói rất giống như có cảm giác "Ta rất quyền uy", "Bây giờ có lẽ hấn rất cứng chịu người, nhưng trong lòng nam nhân, vĩnh viễn có nhiều thứ quan trọng hơn so với nữ nhân....." balabala~

Lời Tam cô nương nói không ngừng, nói một hơi về những nam nhân nàng ta nhìn thấy hơn ba trăm năm qua, vì quyền thế hoặc vì ích lợi ném bỏ nữ nhân mình yêu mến, nói mãi, nói mãi, nói đến nỗi Quý Ngừ Hàm một câu phản bác cũng không có.

..... Nàng ta cho là như vậy.

Trong lòng đắc ý, nàng ta nhàn nhã uống trà, chờ Quý Ngừ Hàm mở miệng.

Cũng sống hơn ba trăm năm, thời gian đối với nàng ta mà nói đã không có ý nghĩa bao nhiêu.

Cho nên bất kể trước kia là dạng gì, nhưng Tam cô nương bây giờ không phải là người nóng tính.

Cho nên liền chờ, lại chờ hơn nửa canh giờ.....

Quý Ngừ Hàm vẫn không hề đáp lại, nàng ta có chút ngồi không yên, đứng lên, đi tới mép giường nhìn Quý Ngừ Hàm "Giả bộ ngủ".

Nhìn một chút, nàng ta liền phát hiện..... Người này không phải là đang giả bộ ngủ, là ngủ thiếp đi thật.

.....

Hôm nay sứ giả Tây Hồ Quốc tới chơi, còn mang đến một loại trái cây rất mới mẻ.

Đoan Mộc Ly vội vàng chiêu đãi sứ giả, liền kêu Thanh Long cầm đi cho Quý Ngừ Hàm ném thử trước một chút.

Bi kịch là Thanh Long sau khi vào cửa không nhìn thấy người đâu.

Hấn biết Quý Ngừ Hàm gần đây rất thích ngủ, cho nên không đi phòng trong quấy rầy, chẳng qua là đem quả giò đặt lên bàn.

Lúc xoay người, hấn nghĩ thấy một mùi máu tươi.

Trong lòng cả kinh, hấn lập tức vọt vào phòng trong, sau liền thấy được hình ảnh máu tanh.....

Quý Ngừ Hàm nằm ở trên giường, mà trên đất gần giường nàng có một nữ nhân đang nằm mặc áo hồng váy trắng, trước ngực và khoe miệng còn dính vết máu.

"Hàm chủ nhân ——"

Thanh Long bị dọa đến trước mắt biến thành màu đen, vội vàng chạy tới mép giường.

Đang ngủ say, Quý Ngừ Hàm bị một tiếng kêu dọa cho sợ đến ngồi bật dậy, "Sao?"

Xác định nàng không bị thương, Thanh Long chân mềm nhũn, ngã ngồi trên mặt đất chọt vỗ ngực, "Hàm chủ nhân, ngài làm thuộc hạ sợ muốn chết."

"Xảy ra chuyện gì....." Quý Ngừ Hàm cũng bị hấn dọa cho sợ hãi không nhẹ.

Qua lời nàng vừa hỏi, Thanh Long mới nhớ tới, cúi đầu nhìn một chút, "Đây là..... Đại tiểu thư?"

A?

Quý Ngừ Hàm từ trên giường khom lưng nhìn dưới mặt đất, cũng bị vết máu trên người Tam cô nương mang làm cho sợ hãi.

Nàng thăm dò hơi thở Tam cô nương, hơi yếu, "Xảy ra chuyện gì? Gọi thái y tới đây!"

"Dạ!" Thanh Long lập tức chạy vội ra ngoài mời người.

Trong phòng chỉ còn lại hai người, Quý Ngừ Hàm sững sờ, nhìn Tiểu Trong Suốt còn đang ngủ, sẽ không phải tên tiểu tử này mộng du thức dậy đánh người chứ?

Hoặc là mình thật ra là loại cuồng bạo lực tiềm ẩn? Không thể nào.....

Cho dù là thật, nàng cũng không có bản lĩnh đánh thắng Tam cô nương.

Thời điểm Thái y kiểm tra, Đoan Mộc Ly cũng chạy về, chờ muốn biết Tam cô nương trường sinh bất lão tại sao phải học máu ngất đi.

Đỗ thái y không rõ thân phận người trước mắt, lúc bắt mạch một tay kia bình tĩnh vuốt vuốt râu bạc, sau đó hần phán đoán ——

"Vị tiểu thư này chẳng qua là tức giận dẫn tới hôn mê, nhất thời học máu bất tỉnh mà thôi, không lâu sẽ tỉnh lại."

Tức giận dẫn tới hôn mê

Quý Ngừ Hàm mờ mịt nhìn chung quanh một chút, "Ta ngủ sau đó có người đã tới?"

Có người cùng Tam cô nương cãi vã kịch liệt, đem người tức đến hôn mê sao? Vậy sao nàng cũng không bị đánh thức?

Chu Tước hôm nay canh giữ ở hồ bờ bên kia liền vội vàng lắc đầu, "Thuộc hạ không thấy có người đi qua."

Đoan Mộc Ly bật cười, "Tiểu Quả Quả, trước đó các nàng nói gì?"

"A? Không liên quan đến ta..... Đều là nàng ta vừa nói ta vừa nghe, ta còn tận lực phối hợp với nàng ta."

Quý Ngừ Hàm cảm thấy mình rất vô tội, nàng sao có thể làm người khác tức giận chứ?

Sau đó nàng lại không hề phản bác nàng ta, bởi vì sau khi nàng nói xong, bản thân đã chạy đi ngủ.

"Vì sao nàng ta xuất hiện?"

"..... Khụ, khụ, nàng ta đối với chàng..... Có chút hứng thú." Quý Ngừ Hàm nhin cười nói.

"....." Thấy chủ nhân đen mặt, bọn Thanh Long cũng đều khổ cực nhin cười.

Liếc nhìn Tam cô nương còn ngất, Đoan Mộc Ly rất bình tĩnh.

"Chúng ta cũng không biết nguyên nhân, liền hỏi nàng ta đi."

Nói xong không đợi mọi người phản ứng kịp, cánh tay hần vung lên, đem người đánh bay ra cửa.

Đụng vào khung cửa, quỹ tích "Bay lượn" của Tam cô nương không chút ảnh hưởng, trên không trung vẽ ra đường cong pa-ra-bôn hoàn mỹ, "Phù phù" một tiếng rơi vào trong hồ.

Thời điểm đụng vào khung cửa, Tam cô nương cũng đã tỉnh, nhưng mà trước mắt đều là trăng sao, còn chưa hoàn hồn.

Hiện tại rơi vào trong hồ lạnh như băng, nàng ta đã tỉnh lại, nhưng vẫn không hình dung tại sao nàng ta lại ở trong hồ.

Đoan Mộc Ly đứng lên, đi tới cạnh cửa, lộ ra nụ cười ôn hòa nhất ——

"Tam cô nương hôm nay sao có nhã hứng học máu vậy?"

"....." Trong phòng mọi người đều ngả quy.

Tam cô nương suýt nữa phun ra ngụm máu, nhưng mà.....

Nàng chưa từng thấy qua Đoan Mộc Ly xấu xa.

Trong mắt Tam cô nương Đoan Mộc Ly luôn luôn khiêm tốn lễ độ, ôn nhuận như ngọc, có thể nói là quân tử điển hình, cho nên hôm nay những lời này.....

Nàng ta cho là hẳn nhất thời nói sai, đừng từ sai.

Lại thêm một người bị lừa.....

Tam cô nương nổi giận đùng đùng nhìn về phía Quý Ngữ Hàm, "Người không phải nên hỏi trước đó nàng ta đã làm gì?"

Đi? Nguyên nhân thật đúng là nàng?

Quý Ngữ Hàm nghi ngờ, chủ động hòa giải, "Ta đã làm gì vậy?"

Chẳng lẽ nàng thật sự mộng du sao?

"Người..... Lúc ta nói chuyện với ngươi, ngươi lại dám ngủ thiếp đi!"

"..... Ta đã đánh tiếng với ngươi rồi mà."

Quý Ngữ Hàm rất mờ mịt, "Hơn nữa ngươi có chuyện cần nói với ta, tại sao không gọi ta trước rồi hãy nói....."

"Phốc ——"

Đây không phải là thanh âm mọi người phun cười, là Tam cô nương đang học máu.....

"Phốc....." Lúc này là phun cười.....

Đĩ nhiên, bọn Thanh Long đều cố nén cười, chân chính bật cười chỉ có Đoan Mộc Ly.

Quý Ngữ Hàm đầu đầy dấu chấm hỏi, "Ta nói câu kia, sao ngươi lại tức giận nữa vậy?"

Đoan Mộc Ly bật cười ôm nàng, "Không có tức giận chút nào, chẳng qua là Tam cô nương thích học máu mà thôi."

"....." Nàng thật là cảm thấy lời như vậy mới gọi là chọc tức người khác.....

Tam cô nương chẳng qua là có thể trường sinh bất lão, không có nghĩa là nàng ấy có thân thể kim cương bất hoại, liên tục học máu hai lần, khiến cho nàng ấy có cảm giác rất suy yếu, choáng váng không có sức để nói chuyện.

Nàng ấy không nói lời nào, Đoan Mộc Ly liền cho nàng ấy chút không khí, để cho Quý Ngữ Hàm nói với hẳn chuyện phát sinh lúc trưa.

Nghỉ ngơi một lát, Tam cô nương rốt cục khôi phục bình thường, cũng ý thức được lạ thường là sao nàng lại xuất hiện ở trong hồ.

"Tại sao ta ở trong hồ?"

Giọng nói Đoan Mộc Ly vẫn ôn hòa, "Ta đem ngươi ném xuống."

"..... Đoan Mộc Ly, ngươi..... Ngươi có biết ta là ai hay không!"

Đoan Mộc Ly nghe vậy đột nhiên nhú mày lại, hơn nữa ấn đường càng nhăn càng chặt, trên mặt cũng xuất hiện thần sắc hối tiếc.

Hiện tại biết hối lỗi rồi sao?

Cười khẽ một tiếng, Tam cô nương từ trong hồ đi ra, dùng nội lực hong khô y phục, đứng ở đằng kia chờ Đoan Mộc Ly mở miệng nói xin lỗi.

Lắc đầu một cái, Đoan Mộc Ly giọng nói tràn đầy tức giận, "Quả Quả, ta nhớ nàng đã nói nàng rất thích cánh cửa này?"

A?

"Ừ." Đang suy nghĩ hần muốn làm gì, Quý Ngừ Hàm có chút mờ mịt gật đầu, sao lại nói đến chỗ này vậy?

Tam cô nương đang chờ nghe lời xin lỗi cũng không hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ăn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 94: Đây mới là xảo quyết

Đoan Mộc Ly lắc đầu, "Ban nãy ta mới vừa ném nạng ấy ra ngoài cũng quên chú ý một chút, không nên phá hủy cánh cửa này."

Vừa nói hần bình tĩnh ra lệnh cho Thanh Long, "Gọi người tới đem cửa sửa trở về nguyên dạng."

Tất cả mọi người choáng váng, trước đó hần cau mày, chính là đang hỏi hần cái này sao?

"Phù phù" ~

Tam cô nương không được ai để ý lại té xiu, trở về trong hồ.

Chờ thời điểm nàng ta tỉnh lại, phát hiện Đoan Mộc Ly liền đứng ở bên cạnh hồ, từ trên cao nhìn xuống nàng ta.

Không đợi nàng ta nói chuyện, Đoan Mộc Ly giành mở miệng trước.

"Trước kia ta khách sáo với người là bởi vì ngươi là Tam cô nương, Tam tiểu thư Đại Gia sống hơn ba trăm năm, hiện tại biến thành có ý đồ với ta, còn muốn đem Quả Quả đuổi đi...."

Đoan Mộc Ly cười cười, chỉ chỉ Tam cô nương một thân chặt vật, "Đây chính là thái độ của ta."

"....." Mặt Tam cô nương lúc đen lúc xanh, đột nhiên từ trong hồ nhảy ra, phi thân rời đi.

"Cái đó..... Chẳng đối với nàng ta như vậy, không thành vấn đề chứ?"

Tam cô nương có lợi hại lắm không?

Đoan Mộc Ly nhìn theo hướng Tam cô nương rời đi, như có điều suy nghĩ.

Sau đó hần mở miệng, "Trước kia Tam cô nương đã từng chủ động ra tay rất nhiều lần với bốn Quốc Quân, hơn nữa nói riêng về võ công, ta đánh không lại nàng ta."

"....." Cho nên? Quý Ngừ Hàm mờ mịt.

"Nhưng dù bị ta trêu chọc, nàng ấy cũng không ra tay với ta."

Đoan Mộc Ly chậm rãi cười, "Bất kể mục đích của nàng ta là gì, nàng ta không muốn tổn thương ta, cho nên sau này nếu như có nguy hiểm, các người có thể lấy ta làm con tin."

"....." Khóe miệng Quý Ngừ Hàm co quắp.

"Thì ra là chẳng không phải chọc tức nàng ấy, mà là đang thử dò xét nàng ấy?" Quá xảo quyết.....

Xác định điểm này, tương đương với một tấm kim bài miễn tử (*), tình thế đúng là đối với rất có lợi bọn họ.

(Ai xem phim sẽ biết cái này nhé, có tấm thẻ này, ông vua hok dám chặt đầu ^^)

Đoan Mộc Ly cười cười, bình tĩnh gật đầu.

"Nhưng vạn nhất nếu nàng ta quá mức tức giận, vừa rồi xuất thủ thì làm sao bây giờ?"

"Tiểu Quả Quả, ta nói chính là nói riêng về võ công, ta đánh không lại nàng ta."

Đoan Mộc Ly ôm nàng hôn một cái, "Nhưng ta thông minh hơn so với nàng ta."

"....." Đúng vậy, thông minh quá nhiều.....

Quý Ngừ Hàm roi lệ, "Cái đó, chàng mở lớp dạy đi, ta ghi danh đầu tiên."

Đoan Mộc Ly bật cười, "Quả Quả, không phải nàng đã học được khi đối mặt với đối thủ phải bình tĩnh, không thể kích động sao?"

Khụ, khụ..... Cũng đúng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thế Án Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Vấn đề dưỡng thai

Đoan Mộc Ly ôm nàng đi vào trong phòng, "Nếu đã học rồi..... Quả Quả, ta phải thu học phí."

"....."

Quý Ngừ Hàm roi lệ, "Hay là chàng mở lớp, dạy thế nào để phòng sắc lang đi."

Cười hôn nàng, Đoan Mộc Ly xiết chặt cánh tay, "Tiểu Quả Quả, nàng vẫn nên ngoan ngoãn chờ sắc lang ăn đi."

"....." Hu hu.

Tam cô nương đại khái là bị đả kích quá lớn, sau đó, chừng mấy ngày cũng không có tin tức, khiến cho Quý Ngừ Hàm cảm thấy thanh tĩnh.

Nhưng mà trong cung gần đây vẫn tương đối náo nhiệt, bởi vì tất cả mọi người đang chuẩn bị đám cưới.

Đoan Mộc Ly vội vàng xử lý chính sự, có thời gian trống liền tới, sau thành thân mang nàng đi ra ngoài hưởng tuần trăng mật.

Tiểu Dật nhất thời hưng phấn, mỗi ngày ở trong cung chạy tới chạy lui, coi như là tổng chỉ huy cho lễ thành thân.

Tất cả mọi người bề bộn nhiều việc, rồi rảnh nhất ngược lại là Quý Ngừ Hàm sắp sẽ phải lập gia đình.

Nàng vốn là đối với hôn lễ cổ đại không hiểu gì, hơn nữa Đoan Mộc Ly lại sợ nàng mệt mỏi, cho nên hẳn chỉ phụ trách gọi người tìm đến nàng hỏi thăm ý kiến, chuyện nhỏ nàng quyết định là được.

Rất thanh nhàn chính xác là tân nương a.....

Vì muốn giết thời gian, cũng là vì cỗi bỏ nghi ngờ trong lòng, nàng từ Tàng Thư Các lật ra rất nhiều sách cổ có niên đại rất xưa, muốn biết Tam cô nương tại sao đột nhiên muốn Đoan Mộc Ly ở rể Đại Gia.

Chẳng lẽ gen của Đoan Mộc Ly có thể thay đổi thể chất nhiều bệnh của Đại Gia?

Cổ đại sẽ không có kết luận khoa học kỹ thuật cao như vậy chứ.....

Nàng đang đọc sách, bên cạnh hai người đàn ông này —— Không Không cùng Phi Phi —— Còn lại là mặt âm hiểm đang nghiên cứu.

"Tên tiểu tử này sao vẫn còn không tỉnh?"

Phi Phi nói lên đề nghị "Lương tâm", "Cục than nhỏ, dù sao tay của hắn cũng vẫn mang bộ dáng nhánh chồi, ta cảm thấy người cũng tưới nước cho hắn đi."

Không Không rung đùi đắc ý, rất là cao thâm mở miệng, "Ta cảm thấy cũng nên bón phân cho hắn."

"....."

Quý Ngừ Hàm rất 囧 nhìn bọn họ, "Các người căn bản là muốn nói đến mối thù lần trước bị đánh? Cẩn thận hắn đột nhiên tỉnh lại."

"Tỉnh lại thì thế nào?"

Phi Phi xấn tay áo, mặt dửng dưng, "Đại gia ta đã đi trên đời, không có ý định còn sống trở về!"

"Đúng vậy, " Không Không cũng rất"Anh hùng" nói, "Hai mươi năm sau, ta vẫn chính là một hòa thượng già!"

"....." Quý Ngữ Hàm bị sét đánh ngược.

Phi Phi bỏ lơ nàng, tiếp tục nghiên cứu, "Quên đi, đều nói cây nhỏ phải chặt cành, ta đem hấn chém đi."

"Ta thấy được!"

Không Không trịnh trọng gật đầu, "Ngươi tới chém, ta che!"

"....." Quý Ngữ Hàm mới vừa bò dậy lại nằm xoài trở về trên bàn.

Nhưng mà nàng còn đang cố gắng bò dậy, chuẩn bị đuổi người.

"Hai người các ngươi quá kinh khủng đi, quá bất lợi cho dưỡng thai."

Quý Ngữ Hàm rơi lệ, "Nếu cứ tiếp tục như vậy, ta sợ lúc bảo bảo ra đời, trên trán sẽ mang theo hình tia chớp....." Ô.

"Mang hình tia chớp không tốt sao?"

Phi Phi nghe không hiểu, sau đó nhớ lại, "Hai ngày trước ngươi kể chuyện cho tiểu Dật nói cái, cái thằng bé trai tên gì? Tên rất dài."

Không Không còn nhớ rõ chuyện đó, cho nên khinh bỉ Phi Phi, "Mang ký hiệu hình tia chớp không nhất định đều là Harry Potter, còn rất có thể là Lôi Thần!"

"....." Quý Ngữ Hàm vẽ vòng tròn.

Mặc dù không cảm thấy mình kinh khủng, nhưng mà nghe Quý Ngữ Hàm vừa nói như thế, Phi Phi ý thức được ——

"Bắt đầu từ bây giờ ta sẽ tạo dựng hình tượng."

"Hình tượng gì?" Quý Ngữ Hàm đối với hấn có chút không mong hy vọng, rơi lệ hỏi.

"Hình tượng trong lòng bảo bảo."

Phi Phi hăng hái bùng bùng, "Ta muốn để cho bảo bảo biết cái gì mới đúng là chính nhân quân tử, để cho hấn cùng ta đứng chung chiến tuyến, khinh bỉ Đoan Mộc Ly nham hiểm."

"..... Ta cảm thấy ngươi không đấu lại Đoan Mộc Ly."

Lão công nhà nàng..... Ai, chuyện thay đen đổi trắng như vậy ở trong mắt Đoan Mộc Ly chỉ có thể coi như là nền tảng nhập môn?

Phi Phi bắt đầu lừa dối nàng, "Cục than nhỏ, ngươi suy nghĩ thử xem, Đoan Mộc Ly là một người đại nham hiểm, Tiểu Dật là một tiểu nham hiểm, Tiểu Trong Suốt là bạo lực trong đen ngoài đen, nếu như bảo bảo cũng là người nham hiểm thì....."

"....." Quý Ngữ Hàm trong nháy mắt cảm thấy mây đen quanh đầu.

Cuộc sống này thật là không cách để vượt qua mà..... Hu hu.

Cảm giác lời của mình có hiệu quả, Phi Phi nói tiếp, "Cho nên hiện tại phải nắm chắc cơ hội, ngươi nói cái đó phải từ lúc..... Dưỡng thai? Đúng, tiến hành dưỡng thai đối với bảo bảo sớm một chút, để cho hấn khinh bỉ nham hiểm."

"....."

Quý Ngữ Hàm băn khoăn, sau đó mở miệng, "Tìm mấy con thỏ nuôi trước đi....."

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ẩn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 96: Mục đích đám cưới

Suy nghĩ của Quý Ngữ Hàm chính là rất tốt đẹp, nhưng mà chờ Đoan Mộc Ly trở lại, câu nói đầu tiên đã phá vỡ mơ mộng của nàng——

"Tiểu Dật mới ra sinh là một đứa trẻ đơn thuần."

Hu hu, cho nên giáo dục sau này mới là quan trọng nhất?

Gần mực thì đen, những lời này cũng không phải không có đạo lý.....

Quý Ngừ Hàm bi phẫn, cũng không thể bảo nàng đem lão công hưu đi? Xem ra bảo bảo của nàng sau này nhất định là phúc hắc..... Hu hu.

Ngày qua ngày, Quý Ngừ Hàm mỗi ngày đều cười híp mắt rất hạnh phúc, cho đến đêm trước thành thân.

"Ba ngày?" Quý Ngừ Hàm kinh ngạc.

"Đúng, trước khi thành hôn ba ngày chúng ta không thể gặp mặt."

Đoan Mộc Ly cười nói, "Tiểu Quả Quả, nói vậy ba ngày nay, ‘thích khách’ của nàng không phải ít."

Cái này.....

Đoan Mộc Ly không thể ở bên cạnh nàng, có oan, có cừ, ba ngày này không phải đều sẽ tìm tới cửa hết sao?

"Nếu như phá giới thì làm sao bây giờ?" Quý Ngừ Hàm thật tò mò, có ý kiến khác không?

Phi Phi "Lần nữa tới, " giành trả lời trước, "Thêm thêm giờ lành ngày tốt khác, sau đó lại thêm một vòng ba ngày không thể gặp mặt."

Nếu không cũng sẽ bị coi là điềm xấu.

Đây là quy củ của cả Tề Loan quốc, không phải là riêng trong cung quyết định.

....." Thật là phiền phức mà.

Đoan Mộc Ly ôm nàng, "Quả Quả, chúng ta có thời gian cả một đời, ta ở cách vách, có chuyện, sẽ lập tức chạy tới."

Ừ, đây cũng đúng, thật ra thì trong cung trên dưới cũng coi nàng như hoàng hậu, thành thân chỉ là một hình thức thôi.

Hơn nữa những ngày qua lúc hóa trang và thử trang phục mới biết, tân hôn phải mặc y phục, mang đồ trang sức thật rất nặng, sau đó khi mặc vào sẽ giống như sau lưng khiêng tảng đá, trên đầu đội thêm một lu gạo.....

Hơn nữa ngày tân hôn nàng còn phải mặc y phục này đứng hơn ba canh giờ..... Hic hic, quá luyện ý chí.

Khụ, khụ, thật ra thì nàng cũng không phải là gấp gáp kết hôn, thậm chí nàng còn nghĩ vẫn chưa muốn gả.....

Quý Ngừ Hàm đột nhiên có chút hoài nghi, đem lão công nhà nàng kéo đến đi một bên lặng lẽ nói.

"Chàng có ý?"

Có ý nói muốn đại hôn, đem những âm mưu bí mật và kẻ thù cũng đưa tới, cùng nhau giải quyết sạch sẽ?

Đoan Mộc Ly cười ôm nàng, "Thông minh."

Đoan Mộc Ly giải thích, "Nàng đã mang thai bảo bảo, nếu như không thừa dịp hiện tại đem vấn đề giải quyết sạch sẽ, sau này sẽ có quá nhiều nguy hiểm."

Đúng vậy.....

Mới vừa rồi Quý Ngừ Hàm cũng ý thức được cái vấn đề này.

Sau này bụng trở nên to lớn, nàng hành động càng ngày càng bất tiện, hơn nữa bảo bảo sinh xong cũng quá nhỏ, rất dễ dàng bị thương tổn.

Thật ra thì trước lúc nàng mang thai nên làm xong những thứ này là tốt nhất..... Nhưng mà khi đó cũng chưa có kẻ thù xuất hiện.

Nhìn vẻ mặt Đoan Mộc Ly rất có lòng tin, Quý Ngừ Hàm cũng không lo lắng.

Được rồi, nàng sẽ ngoan ngoãn làm mọi như, chờ Đoan Mộc Ly đem đám người kia giải quyết từng người một là được.

Ngoài mọi người dự liệu, người thứ nhất xuất hiện lại là Mặc Kỳ Thụy đã có một đoạn thời gian không thấy.

"Ba ngày này có thể sẽ gặp nguy hiểm."

Lạnh buốt nói ra những lời này, hấn cũng không mở miệng nữa, ngồi ở một góc gian phòng làm tượng đá.

Trải qua chuyện lần trước, Quý Ngừ Hàm thế nào cũng không nghĩ tới hấn còn có thể tiếp tục xuất hiện, hơn nữa còn là tới đây làm hộ vệ tạm thời, nhất thời có chút ngây người.

Cảm giác tầm mắt của nàng vẫn rơi vào trên người mình, Mặc Kỳ Thụy quay đầu nhìn nàng, "Người không tin ta?"

Ách.....

Quý Ngừ Hàm lúng túng, "Không phải."

Thật ra thì còn tin, vẫn cảm thấy hấn sẽ không thật sự tổn thương nàng..... Chẳng qua là trong lúc nhất thời cảm giác không được tự nhiên mà thôi.

Phi Phi không biết trước kia phát sinh qua chuyện gì, thay phiên nhìn hai người bọn họ, "Lạnh buốt, người làm gì đó?"

Khởi băng không để ý đến hấn, tiếp tục làm tượng đá.

Phi Phi rất khiếp sợ, "Chẳng lẽ khó nói thành lời hơn cả chuyện thiếu chút nữa ta hôn người lúc trước?"

..... Vì vậy hai người liền đánh nhau.

Không Không chưa từng nghe qua chuyện này, hăng hái bùng bùng đi hỏi bọn Thanh Long, một đám người rất không có lương tâm cười thành một nhóm.

Hiện tại người bình thường trong phòng chỉ còn lại Quý Ngừ Hàm và Đoan Mộc Hồng.....

"Ngừ Hàm, muội không hiểu kỳ Đoan Mộc Ly tại sao gọi ta cũng tới đây giúp một tay sao?" Đoan Mộc Hồng đột nhiên mở miệng cười.

Quý Ngừ Hàm cười rất lúng túng, vấn đề mà mọi người hôm nay hỏi tại sao cũng sắc bén như vậy?

Nàng đương nhiên tò mò, người có thể sẽ xuất hiện trong ba ngày này..... Tề Mị nhi cũng coi như một người trong đó?

Cũng không xác định Đoan Mộc Hồng đối với nàng có quen tình cảm hay chưa, hấn ở chỗ này, thật có thể làm một "Hộ vệ" làm hết trách nhiệm sao?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ấn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 97: Tình cũ có thể quên hay không?

"Ngừ Hàm, muội phải gả cho nam nhân này, rất nham hiểm"

"A....." Quý Ngừ Hàm cười khan hai tiếng.

Hic hic, điểm này nàng đã sớm biết!

"Ta đoán đệ ấy cũng không xác định được vào thời khắc mấu chốt, ta đến tận cùng sẽ giúp ai, cho nên lần này, cố ý thử dò xét ta."

"A....." Quý Ngừ Hàm tiếp tục cười khan.

Này đích xác rất giống chuyện Đoan Mộc Ly sẽ làm.

"Muội nói..... Nếu như người ta giúp là Tề Mị nhi, hấn sẽ đối với ta như thế nào?"

"A..... Không biết."

Đuôi mắt dài hơi hất lên, Đoan Mộc Hồng cười đến rất yêu nghiệt, giống như hồ ly chỉ cần quỷ rối, "Ta cũng đoán không ra tâm tư của đệ ấy, nhưng mà ta rất muốn thử xem."

"....." Cái đó, thì ra đối với hấn dùng mỹ nhân kế, mục đích rất phức tạp a.....

Quý Ngừ Hàm cố gắng để cho mình không bị hấn mê hoặc, lời nói thành khẩn mà khuyên hấn thay đổi chủ ý, "Xúc động là ma quỷ....."

"Ma quỷ?" Đoàn Mộc Hồng nghe không hiểu.

A nga, Đoàn Mộc Hồng gần đây cũng không lộ diện, chưa nghe nàng dùng qua từ ngữ thông dụng ở hiện đại.

Quý Ngừ Hàm đổi cách nói khác, "Xúc động là..... đầu trâu mặt ngựa!"

"....." Đoàn Mộc Hồng nghe những lời này như thế nào cũng rất muốn cười.

"Khụ, khụ, không sai, chính là ý đó đi."

Quý Ngừ Hàm rất nghiêm túc, "Đoàn Mộc Ly....." Quá âm hiểm, "Nếu huynh thử dò xét hấn, nhất định sẽ bị hấn nhìn ra được, sau đó huynh có thể sẽ bị chinh rất thảm."

Đoàn Mộc Hồng vẫn không đổi chủ ý, "Ta ngược lại thật tò mò đệ ấy sẽ chinh ta như thế nào."

Quý Ngừ Hàm sừng sốt một chút, đột nhiên có chút tỉnh ngộ.

Huynh đệ hai người bọn họ trước kia thường ồn ào, tỹ như Đoàn Mộc Ly sẽ ở trên chần của hấn đổ nước, sau đó nói hấn dãi dầm..... Khụ, khụ.

Nhưng mà sau này xảy ra chuyện của Tề Mị nhi, coi như hiểu lầm được cởi bỏ, hai người bọn họ thủy chung có chút thay đổi.

Đoàn Mộc Hồng làm như vậy..... Chính là muốn đánh vỡ cục diện bế tắc hiện nay sao?

Nghĩ như vậy, nàng không định ngăn trở nữa.

Không biết sau khi hai huynh đệ này hòa hảo, không phải nàng có thể tự do mà nhìn yêu nghiệt đại mỹ nhân trước mắt đến chảy nước miếng sao....."Ừc".

Chẳng qua là.....

Bản khoản một chút, Quý Ngừ Hàm vẫn hỏi trực tiếp, "Huynh đối với Tề Mị nhi....."

"Coi như là buông tay." Đoàn Mộc Hồng lạnh nhạt cười cười.

Một đôi mắt hoa đào mê hoặc lòng người nhìn chăm chăm Quý Ngừ Hàm, "Ta rất hâm mộ các muội, chờ chuyện này qua đi, ta cũng nên cẩn thận tìm kiếm nửa kia của mình."

"Hoa hoa, rốt cục nghĩ thông suốt rồi?" Phi Phi cùng người khác đánh đến mặt mũi liền sáp đến hỏi.

"....." Khỏe miệng Quý Ngừ Hàm co quắp, "Ngươi gọi hấn là cái gì?"

"Hoa hoa a."

Phi Phi uống một ngụm trà, "Ta đối với hai mắt như hoa đào của hấn có ấn tượng quá sâu khắc, nhưng mà gọi Hoa Đào lại cảm thấy quá nữ tính."

"....." Gọi Hoa Hoa thì có cảm giác nam nhân một chút nào sao?

Quý Ngừ Hàm rơi lệ, dùng thanh âm nghẹn ngào hỏi, "Ngươi không phải nổi hứng đặt cho mỗi người một biệt hiệu đó chứ?"

"Cục than nhỏ, ngươi muốn nghe thử sao?"

"Không cần." Quý Ngừ Hàm vội vàng khoát tay, nàng đã bị sét đánh sợ rồi.

Đoàn Mộc Hồng cũng không để ý biệt hiệu mới của mình, liếc Phi Phi một cái, "Ta đã nghĩ thông suốt, khi nào thì ngươi mới chịu nghĩ thông suốt?"

Phi Phi lờm hấn một cái, "Ta vốn cũng không muốn đem mình lượn quanh vào thời điểm này, giống vì cục than nhỏ lắm sao? Ta ở lại trong cung cũng không phải bởi vì nàng ~"

Quý Ngừ Hàm giả bộ ngu ngơ, những người khác đều lấy ánh mắt khi dễ nhìn Phi Phi.

Nghĩ một đằng nói một nẻo!

Khinh bỉ khinh bỉ, mọi người lại phát hiện.....

"Không Không, tại sao ngươi còn không đi?"

Nguy cơ hắn bị đuổi giết cũng đã giải trừ, hơn nữa cũng không có thăm mền người nào, tại sao vẫn nương nhờ trong cung?

Hơn nữa trong cung cũng không phải là nơi thái bình gì, ví dụ như tình huống ngày hôm nay, hắn sẽ bị kéo tới làm hộ vệ tạm thời.

Bị phát hiện?

Không Không sừng sốt, lập tức biến thành bộ dáng xuất trần thoát tục, "Ta ở lại chỗ này, là vì cảm thụ linh khí đất trời."

"Đừng giả bộ!"

Phi Phi nhin không được mắng hắn, "Chúng ta cũng biết ngươi không phải là xuất gia thật, giả bộ cao tăng đắc đạo gì chứ!"

Không Không nhìn hắn, lắc đầu than thở, hết sức cao thâm mà nói, "Ngươi, vẫn không hiểu đâu."

"Còn giả bộ!"

Phi Phi bắt đầu xắn tay áo, "Đánh xong liền hiểu!"

Không Không lập tức tránh ra, hô to khẩu hiệu học được từ chỗ Quý Ngũ Hàm, "Phải lấy đức thu phục người!"

"....." Quý Ngũ Hàm roi lệ nắm lên một nhúm hạt dưa, vừa nhìn bọn họ đuổi theo đánh nhau vừa gặm.

Dáng vẻ này không giống trước đêm đại chiến, thật ra giống như bọn họ tới mở liên hoan hơn.....

Võ công của Không Không vốn kém nhất ở đây, hiện tại lại bị vây đánh, càng không có phản kháng.

"Được được được, ta nói!" Không Không giơ tay đầu hàng.

"Khụ, khụ, ta..... Không có chỗ để đi." Thần sắc hắn lúng túng.

Tất cả mọi người hoài nghi nhìn hắn, "Ngươi nói thế nào cũng là tiền minh chủ võ lâm, làm sao không có chỗ để đi?"

"Nơi trước kia ta thường tới, người nhà cũng có thể tìm được ta."

Không Không ấp úng nói, "Ta không muốn về nhà."

Người nhà dù tìm như thế nào, cũng không tìm đến hoàng cung của Tề Loan Quốc.

Phi Phi khinh bỉ hắn, "Đã bao nhiêu tuổi rồi, còn học người ta bỏ nhà trốn đi!"

"....." Không Không buồn bực.

Không phải hắn cũng bị buộc sao, có nhà lại không được trở về !

"Ngươi là người nơi nào?" Đoan Mộc Hồng hỏi hắn.

"À..... Khụ, khụ, chỗ nhỏ thôi, người bình thường cũng không nghe tên vùng này."

Thái độ tránh né của hắn làm cho tất cả mọi người hoài nghi.

Phi phi đánh hắn, "Ngươi không phải lẫn vào, đến bên cạnh chúng ta làm gián điệp chứ?"

"Không phải!"

Không Không lập tức lui về phía sau một bước dài, phủ nhận.

Tội danh này nếu được thiết lập, hắn có thể trực tiếp đi tới chỗ Diêm Vương trình diện!

Sợ bọn họ lại hoài nghi, Không Không không thể làm gì khác hơn là bịa chuyện, "Thật ra thì ta bị tổn thương tình cảm, không muốn trở về nơi thương tâm đó!"

"Sau đó thì sao?" Ánh mắt mọi người đồng loạt sáng rực.

Khụ, khụ, tin tức để nhiều chuyện đúng là rất thu hút mọi người mà.

Không Không không biết bịa chuyện, phát hiện mọi người hỏi tiếp, hắn bối rối.

Không có biện pháp, hắn không thể làm gì khác hơn là đem chuyện xưa của Đoan Mộc Hồng hơi sửa đổi một chút, mang cho mình dùng.

"Nhớ năm đó..... Ta thích một người, không nghĩ tới đang lúc ta rời nhà học võ mấy năm, nhà nàng vì nàng định ra hôn sự, ta trước đêm thành thân của nàng chạy về nhà, muốn cho nàng cùng ta cao bay xa chạy....."

Không Không xoa trán, mặt cực kỳ bi ai, trong lòng suy nghĩ..... Nên lấy kết thúc như thế nào có thể tin đây?

Sau đó?

Tất cả mọi người chờ kịch tính phát triển, nhưng khi nhìn thấy tâm tình hần xuống thấp, không thể làm gì khác hơn là chịu đựng không thúc giục hần.

"Nàng nói trong lòng nàng có ta, chẳng qua là đã có hôn ước trong người..... Hôn nữa chúng ta không thể không quan tâm ánh mắt thế tục....."

Không Không che mắt, dùng sức đè, muốn ấn ra chút nước mắt.

Nga..... Tất cả mọi người hiểu rõ gât đầu, cảm thấy tiếc hận thay bọn họ.

Khó trách Không Không không chịu về nhà, nhất định là sợ xúc động thương tâm.

Thấy bọn họ tin tưởng, Không Không cao hứng, không ngừng cố gắng bịa chuyện một chút ——

"Thật ra cho dù không trở về, ta hiện giờ cũng giống như..... Tiểu Mễ."

Nhất thời không nói ra được người tên, Không Không đã nói cái tên mình quen thuộc nhất.

Sau khi nói xong, hần liền về mặt bị thương đứng ở cửa, làm bộ dáng nhìn về quê hương xa xăm.

Tất cả mọi người không có mở miệng quấy rầy hần, vì vậy trong lúc đang là một mảnh yên tĩnh..... Có tiếng bước chân nhỏ nhẹ vang lên.

Lúc mọi người đề phòng cảnh giác, một người áo đen bịt mặt đột nhiên xuất hiện ở cửa.

Trên tay của hần không cầm vũ khí, giống như là muốn vào nhà, lúc nhìn thấy Không Không ở cửa, hần ngây dại.

Giống như quá kinh ngạc..., hoàn toàn nói không ra lời, hần hết sức kích động dùng tay chỉ chỉ Không Không.

Nhìn kỹ, ngón tay còn khế run.

Mọi người đã nhìn ra người này không phải là cao thủ hạng nhất gì, cho nên cũng không lo lắng.

Nguyên nhân bọn họ muốn suy đoán là..... Người này sao lại co giắt nữa vậy?

Qua nửa ngày, Người áo đen rốt cục ý thức được không đúng, vung tay gạt mặt nạ ra, tiếp tục kích động.

Lúc này người khiếp sợ biến thành Không Không ——

"Tiểu Mễ!"

"....." Cái tên quen thuộc này khiến cho mọi người đều giật mình.

Suy nghĩ một chút là mới vừa rồi nghe qua chuyện tình yêu của Không Không, nhìn lại nam nhân đứng ở cửa một chút, đang kích động tố cáo, một phòng đầy người tập thể ngất đi.

Tiếng ngã xuống đất sau lưng khiến cho Không Không phục hồi tinh thần, điên rồi.

"Ta..... Các ngươi đừng hiểu lầm!"

Hần tùy tiện bịa tên người nào đó không bịa, không nên nói Tiểu Mễ mà!

"Chúng ta hiểu." Tất cả mọi người gât đầu liên tục.

Thì ra là "Không thể không quan tâm ánh mắt thế tục" là ý này..... Bọn họ trước đó chưa lĩnh hội đủ.

Tất cả mọi người rất "Tự giác" đứng lên, định cho bọn họ một cơ hội.

"Khụ, khụ, các ngươi cứ ôn chuyện cũ, chúng ta đi ra ngoài một chút."

Không Không mặt xanh mét, "Các ngươi nếu không tin nữa, ta liền đem đầu đụng vào tường!"

Mọi người còn chưa kịp mở miệng ngăn cản đây, mới ra phát hiện, còn chưa hiểu đây là chuyện gì xảy ra bạn Tiểu Mễ liền khăn trương kêu lên, "Ngươi

không thể thương tổn chính mình!"

"....." Tất cả mọi người co giật.

Không Không nổi giận, "Hắn là bằng hữu cùng ta từ nhỏ cùng nhau lớn lên, còn là biểu muội phu của ta!"

Phi Phi vỗ vỗ bả vai hắn, "Chúng ta biết các ngươi khi còn bé đã biết nhau, cũng biết hắn đã thành thân."

"..... Ta nhảy hồ đây!" Không Không giận đến sắp bùng nổ, chuẩn bị nhảy hồ hạ nhiệt độ.

Bi kịch là Tiểu Mễ vẫn nghe nhưng không hiểu bọn họ đang nói cái gì, nghe hắn nói những lời này, cũng có chút nóng nảy.

"Ngươi đây không phải là ép ta cũng nhảy sao!"

Không Không không để ý tới hắn, "phù phù" một tiếng nhảy vào hồ.

Bạn Tiểu Mễ..... Không chút do dự nhảy vào theo.

"....." Mọi người tiếp tục co giật.

"Cái đó, Hàm chủ nhân..... Đây không phải giống như câu chuyện Titanic người nói hôm trước sao?"

"Đúng vậy, ‘ Ngươi nhảy ta cũng nhảy ’ a." Tất cả mọi người cảm khái.

"....." Quý Ngữ Hàm che mặt khóc lớn.

Một đám người đang vây xem Không Không cùng Tiểu Mễ, Tề Mị nhi thân nhiên xuất hiện.

Nàng nhìn Đoàn Mộc Hồng, sau liền cúi đầu, chậm rãi đi tới, giống như đối với mọi người không có chút đề phòng nào.

Thừa dịp nàng cúi đầu, Đoàn Mộc Hồng cùng Quý Ngữ Hàm nhanh chóng nháy mắt.

Ách..... Hắn thật sự chuẩn bị làm bộ giúp Tề Mị nhi? Quý Ngữ Hàm gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

Đứng lại ở trước mặt mọi người, Tề Mị nhi vẫn không ngẩng đầu.

Nàng thanh âm không lớn, "Thật xin lỗi, ta hôm nay không thể không tới."

Không ai để ý tới nàng ta.

Trước đó, bọn họ cũng có thương lượng qua, ngay cả Đoàn Mộc Ly cũng có thể bị nàng ta lừa nhiều năm như vậy, cho nên bất kể nữ nhân này nói gì, nói có nhiều, cũng tuyệt đối không thể tin tưởng.

Dĩ nhiên, Đoàn Mộc Ly cũng sẽ bị lừa gạt, nguyên nhân rất lớn cũng là bởi vì hắn không thể nào nhìn thẳng Tề Mị nhi.....

"Các ngươi đừng nhìn chung quanh, hãy nghe ta nói là được."

Thanh âm Tề Mị nhi vẫn không lớn, "Có người ở nơi xa giám thị nơi này, ta chỉ là một tiểu tốt mà thôi, ba ngày nay, các ngươi gặp rất nhiều nguy hiểm"

Quý Ngữ Hàm nghe thế nào..... Cũng cảm thấy nàng đang cố ý hù dọa người.

Nhưng mà vẫn là nghe thử nàng ta nói thế nào trước đã.

"Ngươi nghĩ sao?" Phi Phi có chút không nhịn được hỏi.

Tề Mị nhi ngược mắt lên, có chút khẩn trương liếc nhìn Đoàn Mộc Hồng, sau đó tầm mắt rơi vào trên người Quý Ngữ Hàm, "Ta muốn đề cho các ngươi cứu ta một mạng."

“Cục than nhỏ, nàng ta cảm thấy ngươi ngốc."

"..... Tại sao nói như vậy?" Quý Ngữ Hàm lấy ánh mắt bị phản nhìn Phi Phi.

"Chúng ta nhiều người như vậy, nàng ta hét lần này tới lần khác chỉ nhìn ngươi, nhất định là cảm thấy ngươi dễ lừa gạt nhất."

"....." Rõ ràng là nàng ta cảm thấy trong này, nàng nói chuyện tương đối có phần trọng lượng, có thể ra quyết định mới đúng? Hic hic.

Thanh kiếm của Phi Phi nhét vào trong tay Quý Ngữ Hàm, "Cục than nhỏ, nàng ta nói ngươi ngốc, chuyện này nếu đổi là ta, ta nhịn không được, chỉ không hiểu ngươi nghĩ sao thôi."

"....."

"Chém nằng!" Những người khác đều cổ vũ nàng cố gắng lên.

"....." Quý Ngừ Hàm roi lệ, "Các người thừa nhận đi, các người chính là tới ăn mừng!"

Thật ra thì..... Cũng không kém nhiều lắm. Tất cả mọi người đều nhìn trời.

Bọn họ ở nơi đó ồn ào, Tề Mị nhi hoàn toàn không ai nhìn ở một bên.....

Ngược lại Đoàn Mộc Hồng "Nhớ tới tình cũ", quay đầu nhìn nàng, "Người làm sao vậy?"

Tề Mị nhi rốt cục có cơ hội mở miệng, vẻ mặt cứng đờ hơi có chút hòa hoãn.

"Ta..... Bọn họ cho ta uống độc dược, nếu như đến lúc ta không thể trở về phục mệnh, độc phát tác mà chết."

"Người nghĩ chúng ta giúp người?"

"Sai, ", Phi Phi làm khó, chen vào nói, "Người nên hỏi nàng ‘tại sao chúng ta phải giúp người’."

Mặt Tề Mị nhi trắng bệch, "Ta biết mình trước kia thật có lỗi với các người, đối với người thật sự là bị ép buộc..... Ta từ nhỏ là thù hằn của bọn họ, khi đó ta căn bản không có năng lực phản kháng, cũng không dám nói cho các người biết."

"Bọn họ nào?"

Tề Mị nhi do dự một chút, hình như là nhất gan không dám nói.

"Người an tâm nói đi."

Tề Mị nhi có chút sợ hãi nhìn bọn họ một cái, "Là người Đại Hưng Quốc."

"....." Nghe nói như thế, Không Không đang ở trong hồ ngâm nước lại chìm luôn.

"Sao người cứ làm ta sợ vậy!" Bạn Tiểu Mễ luống cuống tay chân mà đem người vớt lên.

Mọi người xoa trán, Quý Ngừ Hàm roi lệ, đang nói chính sự, hai người bọn họ sao lại giành diễn a.....

Trong bốn nước, Đại Hưng Quốc làm việc tác phong luôn luôn khiêm tốn, hơn nữa bởi vì con đường thông hành bất tiện, cùng ba nước khác đơn giản là không có lui tới gì.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ăn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 98: Lấy đức thu phục người thật quá mạnh mẽ!

Tề Mị nhi nói chuyện không có gì có thể tin, nàng nói một, vậy thì nhất định không phải là một.

Nhưng nàng cố ý vu oan cho Đại Hưng Quốc làm gì?

Quý Ngừ Hàm có chút ưu tư liếc nhìn Đoàn Mộc Ly ở gian phòng cách vách.

Nói như vậy chỉ sợ là muốn khai mào mâu thuẫn bốn nước?

Mặc Kỳ Thụy ở nơi này, có thể đại biểu cho Phong Gian Quốc, Dạ Quốc hoàng đế là một hôn quân, cũng không có dã tâm quá lớn, có thể có dã tâm là Dạ Cẩm lại là một quái nhân, nếu hắn muốn làm cái gì, nhất định sẽ giống trống múa khiên, sờ đi phải làm như thế.....

Cũng chỉ có Tam cô nương.

Quý Ngừ Hàm rất mờ mịt, Tam cô nương muốn cùng Đoàn Mộc Ly thành thân, lại vừa muốn cho thiên hạ đại loạn, nàng ta muốn gì đây?

Đoàn Mộc Hồng nhìn Tề Mị nhi mấy lần, sau đó xoay người, "Đi vào nói đi."

Tề Mị nhi nhìn như có chút khẩn trương theo sát hần vào cửa, nhưng mà phòng con gái đã xuất giá, nàng ta "Không cần thận" vương một cái.

"Cần thận!" Mọi người hô to.

Bắt quá không phải là để cho Tề Mị nhi cần thận..... Mà là đưa tay kéo Quý Ngữ Hàm, tránh cho nàng bị Tề Mị nhi bắt đi.

Đúng như mọi người suy nghĩ, Tề Mị nhi ngã xuống, hai tay dường như phản xạ quào loạn, liền dựa thế bắt được..... Đao Mộc Hồng?

Tất cả mọi người ngây dại, hướng về phía Đao Mộc Hồng bị nàng bắt được liên tiếp chớp mắt, còn tưởng rằng là mình hoa mắt.

Ngay cả Đao Mộc Hồng cũng cảm thấy không hiểu.

Tề Mị nhi bắt hần làm cái gì?

Trong tay cầm một cây chùy thủ để ở cổ Đao Mộc Hồng, Tề Mị nhi mặt lạnh, "Lui về phía sau."

Tất cả mọi người ở hóa đá, không ai nghe nàng ta.

Hiện tại người thanh tĩnh nhất là Đao Mộc Hồng, hần hơi hít mắt, nhìn mũi nhọn chùy thủ trên cổ dày đặc hàn khí.

"Mị nhi, chết cũng phải chết có hiểu biết, ngươi nên nói cho ta biết tại sao muốn bắt ta."

"Ta chỉ là tuân theo mệnh —— làm!"

Nhìn thấy Đao Mộc Ly từ căn phòng cách vách đi ra, thanh âm Mị nhi xuất hiện ngăn ngừi dừng lại, âm cuối cất cao, có vẻ hơi khẩn trương.

Phất tay một cái, ý bảo bọn Quý Ngữ Hàm trước tiên lui ra, sau đó Đao Mộc Ly cười nhạt nhìn chùy thủ gác ở trên cổ hoàng huynh mình, "Chùy thủ không tệ, mua ở đâu vậy?"

"....." Quý Ngữ Hàm đi đụng tường.

Tề Mị nhi bị hỏi vấn đề quý dị như vậy đến ngây ngẩn cả người, theo bản năng trả lời, "Khoa Ngõa Thành."

Rõ ràng là thời điểm grom nên tuốt vỏ, nó lên dây, Đao Mộc Ly lại vẫn đang cười nói chuyện phiếm.

"Mùa này, Khoa Ngõa Thành rất lạnh?"

"..... Đúng rất lạnh." Tề Mị nhi hoàn toàn bối rối, máy móc trả lời.

"....." Những người khác cũng sắp ngã xuống đất, đỡ lẫn nhau trở về phòng, tìm cái băng ghế vội vàng ngồi xuống, tránh cho thật ngã xuống đất.

Đao Mộc Ly vẫn dùng giọng nói nhỏ nhẹ, "Nói như vậy ngươi gần đây đi Khoa Ngõa Thành, ngươi đến chỗ thật xa của Dạ quốc làm gì?"

Thần sắc biến đổi, Tề Mị nhi mới vừa biết trong lòng mình có gì đã nói ra bằng hết, "Ngươi....."

Nàng cũng biết mình cãi vã không đầu lại Đao Mộc Ly, ánh mắt ướt lệ, nàng siết chặt Đao Mộc Hồng, "Ngươi đừng quên, hoàng huynh của ngươi vẫn còn ở trong tay ta!"

Đao Mộc Ly quay đầu nhìn bọn Quý Ngữ Hàm, sau đó lại đem tầm mắt quay lại.

"Mọi người ở nơi này cũng sẽ không tiết lộ bí mật, nếu như ngươi làm sạch sẽ gọn gàng, chuyện trước kia có thể xóa bỏ."

"....." Rõ ràng mỗi người thấy cũng rất đơn giản, nhưng Tề Mị nhi xác định mình hoàn toàn nghe không hiểu hần đang nói cái gì.

"Ngươi nói là có ý gì!" Nàng cố giữ vững bình tĩnh nói.

Đao Mộc Ly rất "kiên nhẫn" giải thích, "Chính là nếu như ngươi có thể cho hần một đao trí mạng, thoát nhìn giống như ta không kịp cứu, vậy chuyện trước kia, ta cũng không so đo với ngươi nữa."

"....." Quý Ngữ Hàm đã muốn hôn mê, cố gắng muốn tìm kiếm một khối đậu hủ đụng đầu.

Tề Mị nhi qua nửa ngày mới dám tin tưởng mình nghe được cái gì, "Ngươi đang khích lệ ta giết hần? ! Ngươi, ngươi đừng cho là nói như vậy ta sẽ tin! Ai cũng biết ngươi rất coi trọng tình huynh đệ!"

Bị bắt làm con tin Đao Mộc Hồng vô lực ngược mắt nhìn đệ đệ mình một cái, lựa chọn trầm mặc.

Đao Mộc Ly lộ ra nụ cười rất "Khiêm tốn", "Đó là ta giả bộ."

"....."

Đoan Mộc Ly bất kể nói gì nói đều là một bộ dáng cười cười, ánh mắt không có chút biến hóa, cũng không chia ra rốt cuộc câu nào là thật, câu nào là giả.

Hơn nữa tâm cơ của hắn sâu như vậy, nhiều năm vẫn nguy trang huynh đệ tình thâm, cũng không phải là không thể.

Tề Mị Nhi bối rối.

Đoan Mộc Ly chính là đang cười, không đầu không đuôi thốt ra một câu, "Ta gần đây muốn lấy đức thu phục người."

"....." Trong nhà một đám người tập thể đi đứng tường.

Đoan Mộc Hồng hiểu những lời này, đây là nói hắn không muốn động thủ?

Biết người phía sau bởi vì bị Đoan Mộc Ly xoay vòng vòng muốn hôn mê, đang đứng ở nửa trạng thái ngốc, tay trái Đoan Mộc Hồng chợt đưa lên cổ, bắt được cổ tay Tề Mị nhi cảm chửi thủ sau đó không chút nào thương hương tiếc ngọc bẻ một cái ——

"Rắc rắc" một tiếng, xương cổ tay của Tề Mị nhi bị gãy.

"Bạo lực quá." Đoan Mộc Ly lắc đầu than thở.

Đoan Mộc Hồng xoa xoa cổ của mình có chút hơi đau, tức giận nhìn hắn, "Đệ không thể bớt âm hiểm một chút nào sao?"

Rõ ràng là muốn cho hắn biểu hiện quyết tâm, xem hắn rốt cuộc có thể thật sự tuyệt tâm động thủ với Tề Mị nhi!

Mắng thì mắng, nhưng Đoan Mộc Hồng vẫn xông tới đệ đệ mình vượn tay.

Đoan Mộc Ly cười cùng hắn vỗ tay, "Thuận tiện" nói cho hắn biết, "Sau khi đệ thành thân, huynh có thể đi xem mắt."

"....." Đoan Mộc Hồng thu thế không kịp, thiếu chút nữa té ập xuống.

"Xem mắt?" Về mặt nữ nam rất yêu nghiệt lạnh ngắt.

"Vâng, bỏ cáo cũng đã dán ra ngoài, đến lúc đó người trước cửa cung có thể phải đứng hàng dài cả đêm."

Đoan Mộc Ly hết sức "tri kỷ" an ủi hắn, "Đừng gấp nào, huynh có thể gặp từng người, từ từ chọn."

"..... Dán bỏ cáo lúc nào!!!!!"

Trên cổ Đoan Mộc Hồng xuất hiện..... Gân gân xanh cuộn cuộn, nghiêng răng hướng tới hắn gầm thét.

Không hề nóng nảy giống hoàng huynh mình như vậy, Đoan Mộc Ly vẫn dùng thần thái ôn hòa "Giải đáp nghi vấn ", "Lúc huynh nói đệ muốn thử dò xét huynh, nếu như người huynh giúp là Tề Mị nhi, đệ sẽ chinh huynh như thế nào."

"..... Đoan Mộc Ly!"

Đoan Mộc Hồng tức giận gầm thét, "Ta muốn đoạn tuyệt với đệ!"

Đoan Mộc Ly "Hào tâm" nhắc nhở, "Hoàng huynh, bây giờ mà huynh ra khỏi cung sẽ bị các cô nương vây quanh."

"....." Mọi người đồng loạt đối với sự bi phẫn của Đoan Mộc Hồng lấy ánh mắt đồng tình.

Giải quyết xong vấn đề này, Đoan Mộc Ly bình tĩnh nhìn hai người vẫn còn ở trong hồ.

Hắn nhìn về phía Không Không, "Người Đại Hưng Quốc?"

Hắn mặc dù không ra ngoài, nhưng động tĩnh bên ngoài cũng đều nghe được rất rõ ràng.

Bạn Tiểu Mễ lập tức khẩn trương bảo vệ Không Không, về mặt đề phòng, "Người không thể động tới hắn!"

Đoan Mộc Ly bình tĩnh nhắc nhở Tiểu Mễ, "Không Không trước đó có cùng mọi người nói về chuyện tình yêu bị thương, về hai người các người đó."

"..... Cút!" Tiểu Mễ hỏa tốc đá văng Không Không.

Bị đánh văng vào không trung, Không Không bị phản gầm thét, "Tiểu Mễ, ta với người quen biết đã nhiều năm như vậy, người lại tin hắn không tin ta!"

Tiểu Mễ khinh bỉ hắn, "Người ta giống như đang nói dối gạt người sao! Dáng vẻ này, dịu dàng ghê!"

"....." Mọi người hòa tốc dùng ánh mắt đồng tình nhìn Không Không.

Đoan Mộc Ly bình tĩnh nhìn Tề Mị nhi té xuống đất, hôn mê.

"Dù sao ba ngày nay người nên tới cũng sẽ tới, cũng không cần vội vã thẩm tra nàng ta còn có những đồng bọn nào, Bạch Hổ, đem người mang tới địa lao, Chu Tước, đem bản đồ Dạ quốc cùng Khoa Ngõa Thành cầm tới cho ta."

"Dạ" hai người đỡ lẫn nhau đứng lên, nhận lệnh rồi đi.

Đi tới ôm lấy Quý Ngừ Hàm hôn nhẹ, Đoan Mộc Ly nhìn mọi người cười cười.

"Ta đi về trước, dù sao nơi này cũng không có người ngoài, cũng không ai biết ta đã từng ra ngoài, có thể giả vờ như không phá giới."

"....." Tất cả mọi người run rẩy gật đầu liên tục.

Vạn xin ngài, đại gia, ngài mau trở về đi thôi.....

Chờ Đoan Mộc Ly rời đi, Quý Ngừ Hàm roi lệ nhìn cái bàn, "Ta cảm thấy chúng ta cũng cần nên chuẩn bị một bàn đấu hủ."

Thời khắc máu chốt, cũng có thể có một thứ gì đó đập vào a.....

Tất cả mọi người cảm thấy ý tưởng này quá anh minh, vì vậy Thanh Long hòa tốc chạy về phía Ngự Thiện Phòng, đi tìm đấu hủ trở lại.

Đoan Mộc Ly lần này ra sân khiến cho bọn họ đã kích quá lớn, cho nên bọn họ cũng ngồi ở trên ghế chờ hoàn hồn.

Mới vừa cùng Tiểu Mễ đánh một trận, thật vất vả giải thích rõ trước đã chuyện gì xảy ra, Không Không khí thế hung hăng xông trở lại.

"Ta muốn báo thù! Các ngươi ai muốn liên minh với ta!"

Mọi người cùng nhau dùng ánh mắt nói cho hắn biết đáp án ——

Chấp nhận đi.....

Không Không bị phản đập bàn, "Không thể chấp nhận! Ta không thể bị hắn chinh mãi như thế."

Quý Ngừ Hàm lập tức lấy ánh mắt kính ngưỡng nhìn hắn.

Bị Đoan Mộc Ly đã kích lại vẫn có thể giữ vững ý chí chiến đấu dâng trào như vậy, đây là loại tinh thần gì? ! Bội phục!

Phi Phi rất hào hứng vỗ bàn một cái, thẳng sống lưng, "Chuyện này không thể bỏ qua như vậy!"

Đúng!

Tất cả mọi người dùng tinh thần ủng hộ hắn, chờ nghe hắn nói lời hùng hồn tiếp theo.

Rất có khí thế liếc mắt mọi người một cái, Phi Phi tuyên bố, "Ta muốn báỉ hắn làm sự phụ!"

"....." Mọi người cũng.....

Quý Ngừ Hàm do dự mở miệng, "Chúng ta đổi đề tài đi....."

Bàn đề tài liên quan đến Đoan Mộc Ly cũng quá hành hạ người mà..... Hu hu.

Những người khác đều bị đánh trúng đầu không thể nào suy nghĩ, thời điểm này căn bản không nghĩ ra đề tài nào, bọn họ chỉ biết biểu hiện ra ý chí cường đại.

Mặc dù khuôn mặt có chút cứng, nhưng hắn chịu đựng, không ngã ở trên bàn.

Mặc Kỳ Thụy lạnh buốt mở miệng, "Ngươi là người Đại Hưng Quốc?"

Đúng vậy, quên hỏi!

Sự chú ý của mọi người cũng bị dời đi, chờ đáp án của Không Không.

Không Không không muốn trả lời, hỏi Tiểu Mễ trước, "Sao ngươi tìm được tới?"

Tiểu Mễ rất tức giận trừng mắt, "Ngươi không nói cũng không lưu một câu, muốn đi thì đi liền tám tháng, ta đã lật tung kinh thành của bốn nước để tìm

ngươi!"

"....."

Mặc dù biết trước "Chuyện tình yêu " là Không Không nói bậy, nhưng mọi người vẫn cảm thấy những lời này sao nghe vẫn có vấn đề.

Quý Ngừ Hàm roi lệ, "Cái đó..... Tiểu Mễ, hấn đã làm gì với ngươi rồi?"

Tiểu Mễ giận chỉ, "Ngươi hỏi hấn đi!"

"....." Quý Ngừ Hàm gạt lệ.

Bạn Tiểu Mễ đúng là quá thuần khiết, ngươi không biết nói như vậy rất dễ dàng làm cho người ta hiểu lầm sao!

"Không Không, hay ngươi nói thẳng đi, ngươi rút cuộc là ai?"

Thần kinh của bọn họ trải qua vụ Đoàn Mộc Ly, hiện tại vẫn còn quá mức căng thẳng.....

Không Không chuyển cái chén không trong tay, vòng vo nửa ngày, "Không nói được không?"

"Đại nam nhân sao lại dây dưa như vậy!" Phi Phi nhin không được mắt hấn.

"Ta..... Khụ, khụ, ta là Tư Đồ Không."

"Ai quan tâm ngươi là..... Phốc....."

Nói được một nửa, Phi Phi phun trà trong miệng ra.

Không chỉ là Phi Phi, những người khác cũng đều phun, tựa như gặp quỷ nhìn Không Không.

Hiện tại người bình tĩnh nhất trên bàn ngược lại là Quý Ngừ Hàm, bởi vì.....

Nàng chưa từng nghe qua cái tên này.

Buồn bực a..... Quý Ngừ Hàm roi lệ hỏi, "Tư Đồ Không là ai? Danh nhân Đại Hưng Quốc sao?"

Tốt xấu gì cũng phải cho nàng phổ cập tin tức một chút chứ.....

Mới vừa phục hồi lại tinh thần Phi Phi lại rót ly trà, một hơi uống hết, "Ta chưa đi qua Đại Hưng Quốc, cả quốc gia khác ta cũng chỉ biết một người, chính là hoàng đế Đại Hưng Quốc, Tư Đồ Không."

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ẩn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Ta đập đầu vào tường đây, ngươi có để cho người sống hay không!

ch.....

Quý Ngừ Hàm cùng mọi người cùng nhau nhìn về phía Không Không.

Hoàng đế?

Mặc dù Đoàn Mộc Ly cùng Mặc Kỳ Thụy bình thường cũng không có đáng về gì, nhưng sao Không Không cũng có bí mật quá lớn?

Không Không bị bọn họ nhìn như thế, hơi ngượng ngùng, "Khiêm tốn, khiêm tốn."

"Khiêm tốn cái gì chứ!"

Phi Phi hoài nghi nhìn hấn, "Ngươi không ở cung lo làm hoàng đế, giả vờ làm cái gì không giả, lại đi giả hòa thượng?"

Không Không nói giọng chậm chạp, vẻ mặt cao thâm, "Chuyện này nói ra rất dài dòng....."

Ừ ~

Mọi người bình thân chào trà, chào trà, cắn hạt dưa, cắn hạt dưa, cũng chờ hân tiếp tục nói.

Không Không xúc động phần nộ phát tay, "Ta nói tất cả, nói rất dài, rất dài! Các người không chê ta dài dòng? !"

"Không chê." Mọi người đồng loạt lắc đầu.

"....."

Quý Ngừ Hàm nhỏ giọng nhắc nhở hân, "Người thẳng thắn thì được khoan hồng, nếu cứ do dự thì chút nữa Đoàn Mộc Ly có thể sẽ đích thân ra ngoài thẩm tra người."

"....." Không Không giật mình, về mặt bị phần.

Quý Ngừ Hàm rất hiểu loại trạng thái này, vì vậy đưa ra khăn tay, "Muốn cắn một cái không? Rất sạch sẽ."

"Thật là rất hiểu người a!"

Không Không xúc động đoạt lấy khăn tay, kích động bắt đầu cắn.

Phi Phi nhin không được, hỏi Tiểu Mễ, "Hân thật sự là hoàng đế? Quốc gia các người chọn hoàng đế kiểu gì vậy?"

Cơ thịt trên mặt Tiểu Mễ giật giật, thấy mắt mặt liền quay đầu nhìn trời, "Chuyện này không liên quan với ta ~"

Tâm tình ổn định đến không sai, Không Không rút cục bắt đầu tự thú.

"Ai còn không phải do lúc trẻ lông bông sao! Năm ta hơn mười bảy tuổi không cẩn thận đáp ứng một nữ nhân cầu hôn, sau đó lại liền bị dọa cho sợ đến mức không dám đi về."

..... Nói thật dài.

Tất cả mọi người hoài nghi nhìn hân, Phi Phi rất không nề tình hỏi, "Bây giờ nhìn người cũng đâu già lắm, bao nhiêu tuổi?"

"..... Hai mươi mốt."

Hiện tại cũng đã như vậy, nói vậy thời điểm hơn mười bảy tuổi thì không cần nghĩ cũng biết.

Tất cả mọi người cảm thấy đây là vấn đề bẩm sinh, ta có thể thông cảm, không thể kỳ thị..... Ừ.

Đề tài đến chỗ này cũng đã tạm ổn, Không Không đang thở phào nhẹ nhõm, liền nghe thấy ——

" Hơn mười bảy tuổi là bao nhiêu?" Thanh âm bình tĩnh của Đoàn Mộc Ly từ cách vách thổi tới.

"....." Vừa giật mình, về mặt Không Không cũng không dám tin chuyển thành bị phần, sau đó cầm khăn tay lên, mạnh mẽ cắn.

" Hơn mười bảy tuổi là bao nhiêu?" Nhìn thấy phản ứng của hân, mọi người cũng đều hoài nghi, ép hỏi hân.

"..... Thêm ba mươi chín tháng.(3 năm 3 tháng, vậy lúc đó anh không Không 20 tuổi 3 tháng)

"....." Tất cả mọi người đều té ngã.

Không Không đột nhiên đứng lên vọt tới bên tường đụng mạnh, "Người....."

Đầu quá đau, Không Không đổi thành đám tường, "Tại sao người lại nghe cái không nên nghe! Người không thể giả bộ làm như chưa nghe thấy sao! A? Người còn có để cho người khác sống hay không ——"

Thanh âm bình tĩnh của Đoàn Mộc Ly ngắt lời hân, "Ta đồng ý thu người làm đồ đệ."

"Sư phụ! Sư phụ, xin nhận đồ nhi một lạ!" Không Không hòa tóc quý sụp xuống.

"....." Mấy người Quý Ngừ Hàm cũng co giật.

Không Không vỗ vỗ bả vai Tiểu Mễ, lời nói sâu sắc, "Đổi ngôi vua thôi."

Tiểu Mễ về mặt bị trắng, "Ta cũng đang có ý đó."

Chuyện đổi ngôi vua..... Khụ, khụ, sau này hãy nói, hiện tại vấn đề quan trọng là tất cả mọi người nhìn không được bởi vì Không Không bá sứ thành công mà kích động quá....

Phi Phi chợt vỗ bàn một cái, "Đi, ta đem hán ném ra ngoài!"

Vì vậy mọi người cùng nhau động thủ, đem Không Không vẫn còn ở hươ tay múa chân mang tới cửa.....

Bước chân đột ngột dừng lại, mọi người kinh ngạc nhìn Người áo đen từ trên trời giáng xuống.

Nhanh như vậy liền lại tới một người nữa?

Vừa đúng lúc vừa đúng lúc!

Thanh Long hết sức mong đợi hỏi, "Phía trên giao phó thể nào? Cần người mang về một người sao?"

"....."

Vốn không nghĩ tới mình vừa xuất hiện sẽ cùng một đám người khoảng cách gần nhìn thẳng vào mắt như vậy, hiện tại lại thấy thái độ cổ quái của Thanh Long, Người áo đen nhất thời có chút không phản ứng kịp.

Nhưng mà hán nếu như là người thứ hai được phái tới, dĩ nhiên là so với Tề Mị nhi lợi hại hơn một chút, rất nhanh liền khôi phục trạng thái bình thường.

"Không sai!" Trên người hán nổi lên sát khí.

"Thật tốt quá!" Mọi người cùng cất tiếng hoan hô.

"....." Người áo đen nhất thời không hiểu.

Chẳng lẽ Tề Mị nhi đã thành công, khiến cho những người này cũng điên rồi?

Nhưng sao nàng ta chưa trở về báo cáo?

"Người đây, đem hán mang đi đi! Mang càng xa càng tốt, không cần để lại!"

Phi Phi rất "Hào phóng" mà đem Không Không kín đáo đưa cho hán.

Không Không bởi vì hưng phấn quá độ, vẫn đắm chìm trong sự vui sướng khi bá sứ thành công, đầu óc đều là hình ảnh sau này mình sẽ một dạng phúc hắc giống như Đoan Mộc Ly..... Hoàn toàn không hề ý thức được chuyện gì đang xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thế Án Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Tiếp tục Lấy đức thu phục người

Cho nên Người áo đen cúi đầu liền thấy một khuôn mặt tràn đầy kích động mơ ước đã đạt thành, phía trên kia còn có một ánh mắt tỏa sáng lấp lánh đang nhìn mình.....

Rùng mình một cái, Người áo đen lập tức ném Không Không sang một bên, lại biến trở về bộ dáng khắp người sát khí.

Hán xác định mọi người trước mắt cũng không bình thường, nếu như theo chân bọn họ nói chuyện, mình cũng sẽ nguy hiểm.

Cho nên hán không nói hai lời, trực tiếp xuất thủ, tấn công về hướng..... Đoan Mộc Hồng?

Mọi người lại một lần nữa ngây dại.

Sao bọn họ cảm giác họ hoàn toàn đã phòng bị sai hướng rồi, không ai muốn bắt Quý Ngữ Hàm, mục tiêu của bọn họ sao đều là Đoan Mộc Hồng vậy?

Bởi vì không ai phản kích, Người áo đen thoải mái mà chớp được Đoan Mộc Hồng, đang muốn phi thân tung người rồi đi ——

Trước mắt hán thêm một bóng người, Đoan Mộc Ly cười nhạt xuất hiện ở trước mắt hán.

Người áo đen còn chưa phản ứng đây, liền nghe ——

"A....." Quý Ngữ Hàm sợ hãi kêu lớn, chạy về trong phòng, cầm áo choàng trùm kín đầu, nằm bẹp xuống bàn.

A a a..... Tại sao hắn lại đi ra nữa vậy!

Bọn họ chẳng qua là nhất thời kinh ngạc không có đánh lại, không có nghĩa là bọn họ không đối phó được Người áo đen này!

"....." Thật không có nghĩa khí!

Những người khác đều kinh hãi Quý Ngữ Hàm, cũng gấp rút bận rộn chạy trở về phòng, đều tự tìm đồ vật trùm kín đầu, gục xuống bàn.

Chẳng qua là bọn họ không muốn nghe Đoàn Mộc Ly lại "Lấy đức thu phục người".....

Người áo đen hoàn toàn ngây dại, cảm thấy nơi này không có một người nào bình thường.

Nhưng mà bây giờ không phải là quan trọng, quan trọng đây là nhân vật trước đây hắn đã được nghe nhiều lần cảnh cáo, Đoàn Mộc Ly là một nhân vật lợi hại, hắn nhất định phải cẩn thận một chút.

Nhưng bây giờ Đoàn Mộc Hồng đang ở trong tay hắn, Người áo đen cũng không lo lắng.

Hắn không dùng đao, tay chỉ bấm ở trên cổ Đoàn Mộc Hồng, phòng bị lui về phía sau hai bước.

Đoàn Mộc Ly cũng không thèm nhìn hoàng huynh mình, chỉ rất thân thiết đưa ra mấy quả mơ chua cầm trong tay.

"Muốn hàm hắn sao? Thêm mấy quả mơ đi, bớt đầu mỡ, còn trợ giúp tiêu hóa."

"....."

Trong nhà mọi người đang trùm đầu đều run rẩy một trận.

A a a..... Cũng đã trùm đầu rồi, tại sao vẫn có thể nghe thanh âm của hắn vậy nè???

Người áo đen cũng trong nháy mắt cảm giác máu huyết của mình chảy ngược, đầu đã bắt đầu tê tê.

Vì chống lại loại trạng huống này, hắn hung tợn mở miệng, "Không hàm!"

Đoàn Mộc Ly hiểu rõ gạt đầu, "Hấp sao? Có muốn ta cho ngươi mượn một đầu bếp hay không?"

"....."

Người áo đen đã muốn điên rồi, "Câm miệng! Đừng dài dòng! Không ai muốn ăn hắn, muốn là máu của hắn!"

Lời vừa ra khỏi miệng Người áo đen mới phát hiện mình tiết lộ cơ mật trọng đại, sắc mặt lập tức thay đổi, "Ngươi....."

Không dám nói chuyện nhiều với hắn, Người áo đen phi thân muốn đi.

"Chờ một chút."

Đoàn Mộc Ly cũng không xuất thủ, chẳng qua là ngăn ở trước người Người áo đen, để cho hắn tạm thời không có cách nào rời đi.

"Quả Quả, đem kia hộp sương hoa hồng cảm tới." Hắn mở miệng ra lệnh.

"....." Bị điểm tên Quý Ngữ Hàm không thể làm gì khác hơn là roi lệ đứng lên, đem cái hộp trên bàn trang điểm ném cho hắn.

Đó là thái y mới vừa đưa cho nàng, có thể dùng sương bảo vệ tay.

Nhưng..... bây giờ hắn muốn cái này làm gì.....

Quý Ngữ Hàm khóc lớn lại nằm xuống trên bàn, quá hành hạ người mà, hãy dùng bạo lực tra tấn đi, đừng lấy đức thu phục người nữa!

Bị bắt làm con tin Đoàn Mộc Hồng rất bình tĩnh, cũng không chuẩn bị phản kháng, rất phối hợp di chuyển theo sát Người áo đen, chờ đợi hắn đem lời nói xong.

Nhận lấy sương hoa hồng, Đoàn Mộc Ly nở nụ cười đưa cho Người áo đen.

"Đến đây nào, không thể để cho ngươi trở về tay không."

Đoan Mộc Ly hiển nhiên rất ‘hiếu khách’, "Khoa Ngõa Thành mùa này nhiệt độ rất thấp, bão cát lại lớn, da rất dễ nứt, thoa cái này rất có hiệu quả."

"....." Người áo đen choáng váng một trận, đã muốn học máu.

Hắn xuất ra toàn lực rống to, "Ta không cần! Thần Ma cốc bốn mùa như mùa xuân! Ngươi đừng nói nữa!"

Hắn đã sắp điên rồi.....

Quả nhiên là Thần Ma cốc.

Hải lòng với đáp án, Đoan Mộc Ly chẳng quan tâm, xoay người, "Chu Tước, đem cùng tất cả sách sử có liên quan đến Thần Ma cốc cầm tới, những thứ khác giao cho các người."

"....."

Về mặt mọi người như được cứu trợ, đứng lên liền muốn hành hung Người áo đen.

Chẳng qua thì không cần đánh.....

Người áo đen đứng ở đằng kia, hoàn toàn cũng không có muốn phản kháng, xem bộ dáng là cảm thấy cuộc sống quá không tốt đẹp, không muốn sống nữa.....

Đoan Mộc Ly liếc nhìn bọn họ vung quả đấm, lắc đầu, "Bạo lực quá, lại phải lấy đức thu phục người ~"

"....." Người màu đỏ trở về đi! Trong lòng mọi người bị phần găm thét.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ấn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Võ công là mây trôi, thông minh quan trọng nhất!

Bởi vì có hai lần kinh nghiệm, lúc vừa có người đến mọi người không dám kinh ngạc, trực tiếp ra đánh, tránh cho Đoan Mộc Ly có cơ hội chạy ra.....

Có thể là đã hỏi được đầu mối quan trọng, đang buồn bực ở trong phòng nghiên cứu, Đoan Mộc Ly không hành hạ người nữa, để cho bọn họ qua một ngày bình thường.

Mọi người chịu đủ hành hạ hiện tại rốt cục có thể bình thường ngồi cắn hạt dưa, bọn họ bây giờ nói về đề tài là ——

Nội dung chính là tại sao Tam cô nương học máu?

Quý Ngừ Hàm đang điên cuồng lật sử sách, "Nhớ năm đó lúc đi học ta chính là tay săn tìm tài liệu, hiện tại nhất định cũng có thể ở chỗ này tìm được đáp án."

Tất cả mọi người vừa làm ra các loại suy đoán, vừa chờ Quý Ngừ Hàm trở tài năng triển khai sức mạnh thần kỳ.

Cho nên chờ thời điểm nàng lật qua trang cuối cùng, một đám người đồng loạt nhìn về phía nàng, chờ nghe đáp án.

"..... Khụ, khụ, không tìm được."

"....." Mọi người cùng nhau khinh bỉ nàng.

Hu hu, "Sách cổ này cũng chỉ gần hơn hai trăm năm, Tam cô nương nàng hơn ba trăm tuổi a....."

Quý Ngừ Hàm quay đầu nhìn Mặc Kỳ Thụy cùng Không Không, "Các người cũng đều nghe qua chuyện Tam cô nương, trước kia nàng ấy từng có hành động gì không?"

"Không có." Hai người cùng nhau lắc đầu.

"Ta căn bản là chưa từng gặp qua Tam cô nương."

Không Không bắt đầu dĩ, "Trước đây, ta vẫn cho rằng nàng là do phụ hoàng bạ ra gạt ta, tất cả ghi chép về nàng cũng bị ta nhìn thành chuyện ma quỷ."

"....." Mọi người đối với hắn không mong hy vọng.

Thanh âm Mặc Kỳ Thụy rất lạnh, "Lần trước nàng ấy tìm ta, cũng không đề cập tới Hồng Vương gia. Lúc ấy nàng ta chẳng qua là bảo ta đem người cướp đi, sau đó diệt Tề loạn quốc."

Ách.....

"Nàng không phải là người Tề loạn quốc sao? Nếu như muốn chấn hưng Đại Gia, chắc chắn cũng phải bắt đầu từ Tề loạn quốc?"

Tất cả mọi người không muốn hiểu.

Không nghĩ ra cũng không cần gấp gáp, bởi vì đáp án tự mình tới cửa.....

Lúc Tam cô nương xuất hiện ở cửa, tất cả mọi người bắt đầu khản trương.

Coi như bọn họ hợp lực cũng đánh không lại Tam cô nương, đây không phải đại biểu.....

Đoan Mộc Ly phải xuất hiện?

Khụ, khụ, hiện tại Đoan Mộc Ly ở mọi người trong mắt đã là người đáng sợ nhất.....

Trên đất còn lưu lại vết máu do trước đó mấy lần đánh nhau, Tam cô nương liếc mắt nhìn mặt đất, "Võ công của các người ngược lại lợi hại hơn nhiều so với ta tưởng tượng."

Tầm mắt lại quét qua mọi người bên cạnh bàn, "Trừ Dạ quốc, những người có năng lực làm Quốc Quân ba nước đều ở đây."

Phi Phi có chút không nhận được, "Lời dạo đầu của người sao dài như vậy, có chuyện thì nói! Ta thật vất vả bắt được bài tốt, vẫn chờ thắng đây!"

Mặc Kỳ Thụy lạnh buốt mở miệng, "Người không có điểm cao để đuổi theo?"

Phi Phi lườm hất một cái, "Đừng giả bộ, ta biết người cầm bài không được tốt!"

Nhiệt độ bên trong phòng chợt giảm xuống, "Người nhìn lên bài của ta?"

Quý Ngừ Hàm rơi lệ, sớm biết thế này nàng cũng không vì giết thời gian dạy bọn hắn chơi bài poker..... Hu hu.

"Các vị thật đúng là hăng hái."

Tam cô nương không bị bọn họ đánh ngã, thần sắc bình thường đi tới.

Nhàn nhả ngồi vào ghế, nàng ta ngược mắt nhìn mọi người.

"Chỉ cần Đoan Mộc Hồng chủ động đi theo ta, ta có thể không ra tay."

Quý Ngừ Hàm hết sức tò mò hỏi ra nghi vấn trong lòng mọi người, "Người bắt hắn làm gì?"

Không Không nhìn Tam cô nương trước mắt mà lần đầu tiên thấy, nhìn lại vẻ mặt trắng nõn yêu nghiệt của Đoan Mộc Hồng, chợt hiểu ra.

"Các người nói nàng ấy sống hơn ba trăm năm, nhưng lại còn trẻ như vậy, có thể da trên người đều là giả hay không? Nàng hiện tại muốn bắt Hồng Vương gia, chính là muốn lột da thay!"

"....." Đoan Mộc Hồng cố gắng bình tĩnh uống một hớp trà.

Phi Phi lườm hất một cái, "Muốn lột da, chính là da Cục than nhỏ tốt hơn."

"....." Quý Ngừ Hàm cũng miễn cưỡng bình tĩnh uống trà.

Thật ra thì lúc này, không cần "Khen" nàng như vậy, thật đó! Hu hu.....

Không Không rất thâm sâu khó đoán lắc đầu, "Hồng Vương gia thân cao, coi như lột da có nơi hư hại, khâu vá sửa lại cũng đủ cho nàng ấy dùng, cho nên không thể chọn Quý tiểu thư."

Đúng vậy, Đúng vậy a, còn dư lại có thể làm bộ com lê.....

Quý Ngừ Hàm rơi lệ, hai người bọn họ không đi làm biên kịch phim kinh dị thật là đáng tiếc!

Nữ nhân bình thường rất sợ người khác nói mình già, cho dù là Tam cô nương hơn ba trăm tuổi cũng giống vậy.....

Cho nên hiện tại nàng ta giận đến bộ mặt đỏ bừng, "Hai người các người cầm miệng cho ta!"

Hai người ấy không nhìn nàng ta, tiếp tục thảo luận.....

"Tam cô nương chỉ cần giải thích rõ ràng muốn bắt ta làm gì, không phải có thể chặn miệng bọn họ lại sao?" Đao Mộc Hồng mở miệng.

Tam cô nương cười lạnh, "Các người cho là dễ dàng như vậy là có thể làm cho ta nói ra?"

Tất cả mọi người xoa trán than thở.

Sao cứ không biết lòng người tốt vậy kia?

Nếu như hiện tại không thành thật tiết lộ, chờ một lát Đao Mộc Ly ra ngoài tự mình nói lời khách sáo..... Ai, lại một màn thăm kịch nhân gian sắp phải diễn ra.

Bọn họ đang xúc động trong lòng, Đao Mộc Ly đã đi ra.....

Tam cô nương hơi híp mắt, "Thì ra là người ở đây, ta đang hỏi tại sao phải người đi, nhưng đều không trở lại."

"Ta không có động thủ," Đao Mộc Ly cười nói, "Phải lấy đức thu phục người, dùng một phần nhỏ bạo lực."

"....." Mọi người đập đầu hủ.

Tam cô nương cũng không biết nguyên nhân kết quả, cũng không để ý những lời này, "Người đã ở đây, thì hai huynh đệ cũng đi theo ta, nếu không đừng trách ta không khách khí!"

Cho dù nhiều người như vậy cùng tiến lên, nàng ta cũng có lòng tin có thể đánh thắng.

Đao Mộc Ly thần thái nhàn nhã ngồi xuống, "Dẫn chúng ta đi Thần Ma cốc sao?"

Trên mặt Tam cô nương cứng đờ, sau đó cố gắng bình tĩnh, "Thần Ma cốc? Người nói nơi kỳ quái ở Dạ quốc?"

"Tam cô nương cần gì phải giả bộ ngốc, ta cũng biết."

"Người....." Tam cô nương nhìn hắn rất có bộ dáng tự tin, "Bọn họ đều nhận tội?"

Đao Mộc Ly cười, "Tam cô nương sao không tin thủ hạ của mình như vậy? Nếu như đơn giản bức cung có thể khiến cho bọn họ mở miệng, tin tưởng người cũng sẽ không vào thời điểm này phải bọn họ đi."

Người phải tới xác thực là trải qua chọn lựa khắc nghiệt, đơn giản bức cung quả thật không thể khiến cho bọn họ cung khai.

Mà nếu quả thật Đao Mộc Ly.....

Tam cô nương thần sắc bất định, "Vậy người làm sao biết?"

"Người ta phải đi nói cho ta biết mà thôi."

"Người phải đi?"

Tam cô nương khinh thường cười to, phỏng đoán hắn đang nói bậy, "Tứ đại thị vệ bên cạnh người lúc nào thì ra cung, đi thi hành nhiệm vụ gì, ta cũng biết đến rõ ràng, người còn có người nào để phải đi!"

Đao Mộc Ly không đồng ý cười cười, "Tam cô nương sẽ không cho là Quốc Quân một nước chỉ có bốn thân tín chứ? Nhóm ảnh vệ thi hành nhiệm vụ cơ mật, chỉ có một mình ta biết sự tồn tại của bọn họ."

Lúc hắn nói thì giọng như bình thường, đừng nói là Tam cô nương, ngay cả bốn người Thanh Long cũng bắt đầu hoài nghi ——

Chủ nhân có phải thật sự có tâm phúc khác?

Cùng Đao Mộc Ly ở nơi này nói chuyện đến đâu đâu, giọng nói hắn vĩnh viễn là hoàn mỹ không có sơ hở, ánh mắt lại khôn khéo cũng nhìn không ra hắn có phải đang nói dối hay không.

Dĩ nhiên người cũng có thể cho rằng hắn căn bản đang nói bậy, trong lòng lại không thể không đề phòng, vạn nhất hắn nói sự thật thì sao?

Thật ra thì "Lấy ‘ đức ’ phục người" con đường này rất thích hợp với hắn.

Hắn căn bản cũng không cần động thủ, trò chuyện có thể đem đối thủ xoay vòng đến hôn mê.....

Tam cô nương hiện tại đang ở vào trạng thái chần chờ không quyết, khẩn trương hồi tưởng Thần Ma cốc có người ngoài xâm nhập vào hay không.

Thần thái thoải mái mà tự mình rót ly trà, Đoan Mộc Ly đột nhiên cười ngắc đầu, "Thuận tiện nói một câu, mật đạo ngoài cốc xây dựng không tệ."

Tam cô nương giống như là bị sét đánh, huyết sắc trên mặt trong nháy mắt biến mất hơn phân nửa.

Hắn thật sự đã phải thủ hạ đến Thần Ma cốc!

Cho dù là mấy người Tề Mị nhi, cũng là bị mất sau đó mang vào cốc, trên đời này cũng chỉ có một mình nàng biết mật đạo kia!

Ách..... Quý Ngừ Hàm ngây dại.

Nàng rất xác định lão công nhà nàng không có những tâm phúc khác, cũng là mới vừa rời từ Người áo đen đến nói mới biết đại bản doanh của Tam cô nương ở Thần Ma cốc.

Vậy hắn sao biết nơi đó có mật đạo ?

Giống như là không thấy sắc mặt Tam cô nương, Đoan Mộc Ly nhàn nhã cười nói, "Cái nên biết, ta cũng biết, kế hoạch của ngươi bình thường thôi."

"....." Một nửa huyết sắc còn lại cũng từ trên mặt Tam cô nương biến mất.

"....." Quý Ngừ Hàm xoa trán.

Tối nay nàng chuẩn bị siết chặt mặt của hắn, xem trên đó có phải đeo mặt nạ hay không.

Tại sao hắn có thể ở thời điểm nói bậy lại giữ vững nụ cười bình tĩnh như vậy?

Ổn định thần trí nửa ngày, Tam cô nương mới có thể khôi phục chút năng lực suy tư, "Ngươi đã sớm biết ta muốn làm gì, còn có thể bình tĩnh ngồi ở chỗ này như vậy?"

"Ta đã nói rồi, kế hoạch của ngươi bình thường."

Đoan Mộc Ly lộ ra nụ cười rất "Ôn hòa", "Cho nên ta căn bản không cần lo lắng."

"Ngươi không khỏi hơi quá tự tin!"

"Nếu như ngươi đã đem hàng ổ đối thủ phá hủy, ngươi cũng sẽ tự tin như vậy."

"Ngươi nói cái gì? !" "

Tam cô nương sắc mặt đại biến, "Ngươi đã phá hủy Thần Ma cốc!"

"Nếu biết nơi ở của ngươi chỗ nào, ta dĩ nhiên là muốn phá hủy nó."

Đã ra ngoài rất nhiều ngày, Tam cô nương cũng không biết tình huống trong cốc hiện nay như thế nào, không có cách nào phán đoán lời này là thật hay giả.

Quý Ngừ Hàm ở một bên xúc động, chỉ mấy câu nói như vậy mà thôi, Tam cô nương bắt đầu lâm trận cũng đã rối loạn.

Đây chính là tai nạn ở cổ đại..... Nếu không thì gọi điện thoại hỏi không được sao?

Điều kiện đầu tiên là nơi đó không phải nơi hoang vắng, phải có tín hiệu.....

Hốt hoảng, Tam cô nương miễn cưỡng trấn tĩnh lại, "Ngươi cho rằng ta hiện tại không thể lập tức chạy trở về, ngươi có thể tùy tiện nói bậy sao?"

"Ngươi có thể không tin, " Đoan Mộc Ly cười nói, "Ta chỉ hảo tâm nhắc nhở mà thôi."

"....." Thật sự quá "Hảo tâm" !

Quý Ngừ Hàm im lặng rơi lệ, ực mạnh một ly trà.

Xem giằng co giữa Đoan Mộc Ly cùng Tam cô nương, Phi Phi nghiêm túc cau mày, "Chúng ta....."

Thanh âm ngừng lại, hắn ngược mắt nhìn mọi người, giọng nói cứng lại, "Chơi bài tiếp đi."

"....." Nghĩ là hắn muốn phát biểu cao kiến, mọi người lắng tai nghe xong ngã xuống đất không dậy nổi.

Nếu không có cách nào xác nhận, Tam cô nương chỉ có thể đem chuyện Thần Ma cốc tạm thời để qua một bên, trước đem chuyện bên hoàng cung giải quyết.

"Đoan Mộc Ly, ngại rồi cuộc không giao Đoan Mộc Hồng?"

Đoan Mộc Ly không trả lời trực tiếp, chỉ đứng lên, xách cái ghế, lấy tốc độ tản bộ đi tới bên người Quý Ngữ Hàm, lại đặt ghế ngồi xuống.

Gi? Đến phiên nàng ra sân?

Vốn sợ Phi Phi nhìn lén. Nàng rút cục lần nữa cầm bài poker lên, hiện tại Quý Ngữ Hàm không thể làm gì khác hơn là đem bài để xuống trước, chờ Đoan Mộc Ly mở miệng.

Khụ, khụ, không phải là nàng không muốn chơi, nàng còn có chính sự..... Thật ra thì ván này bài của nàng cũng tốt vô cùng.....

"..... Đoan Mộc Ly!"

Thanh âm lạnh lẽo của Tam cô nương gọi hần một lần nữa, "Cho dù ngại phá hủy Thần Ma cốc của ta, hiện tại ngại lại có bản lĩnh gì chạy thoát từ trong tay của ta!"

"Ta đã nói, lấy đức thu phục người, hiện tại ta không thích dùng bạo lực." Đoan Mộc Ly vừa nói vừa cướp đi quả cam Phi Phi mới vừa lột vỏ xong.

"....." Mọi người xoa trán.

Lấy ra một mũi đút cho Quý Ngữ Hàm, Đoan Mộc Ly chậm rãi xoay người hỏi nàng, "Quả Quả, trước đó ta nói qua cái gì?"

A nga.....

Quý Ngữ Hàm lập tức hiểu ý, cầm dao gọt trái cây trên bàn, để ở trên cổ lão công minh, "Là như thế này?"

"Ừ." Đoan Mộc Ly gật đầu một cái, không nhìn dao để ở trên cổ mình, bình tĩnh hỏi, "Buổi tối có muốn ăn gì đặc biệt không?"

"....." Mọi người bắt đầu ném mạnh đầu hủ.

Quý Ngữ Hàm coi như bình tĩnh, "Sườn xào chua ngọt."

"Ừ," Đoan Mộc Ly vừa cười vừa đút nàng một miếng, "Chờ nàng ta không cản đường, liền kêu Thanh Long đến Ngự Thiện Phòng nói một tiếng."

"....."

Bị coi là chướng ngại vật trên đường, mặt Tam cô nương cũng đen lại, "Đoan Mộc Ly, ngại lại đang đùa cái gì vậy!"

"Không có gì, ngại vừa qua tới, nàng liền giết ta mà thôi." Đoan Mộc Ly chỉ chỉ nương tử nhà mình.

Tam cô nương nghẹn lời, "Ngươi cho rằng ta sẽ tin tưởng nàng có thể hạ thủ được sao?"

Quý Ngữ Hàm nhìn dao gọt trái cây trong tay, "Khiêm tốn" cười cười, "À, tạm có thể."

"....." Hai vợ chồng này đều không phải là người bình thường!

Mọi người lập tức dời cái ghế, cách xa hai người bọn họ.

"....." Quý Ngữ Hàm bị phẫn.

Đi thì đi, tại sao hạt dưa cũng lấy đi!

Nhìn thấu tâm tình của nàng, Đoan Mộc Ly cũng không quay đầu nhìn mấy người bọn Phi Phi, trực tiếp vươn tay.

..... Mọi người bị phẫn mà đem hạt dưa còn hơn phân nửa trở lại.

Không có biện pháp, hần quá có "Đức", bọn họ cũng phục.....

Vì vậy hai vợ chồng tiếp tục nhàn nhã ăn uống.....

Tam cô nương căn bản cũng không dám đánh cuộc.

Đừng nói là giết, sợ dao trong tay Quý Ngữ Hàm vẽ ra vài vết thương nhẹ cho Đoan Mộc Ly, kế hoạch của nàng ta cũng phải bắt đầu lại từ đầu.

Động thủ thì không muốn, cứ như vậy buông tha cũng không được, Tam cô nương cứng tại chỗ.

Thời gian dài, mọi người liền coi nàng thành quán gia, không ai liếc mắt nhìn.

Bởi vì bọn họ..... Lại bắt đầu chơi bài.....

Chơi một trận, cũng sắp đến thời gian cơm tối, Đoan Mộc Ly liếc nhìn Tam cô nương còn ngần ở cửa không đi.

"Thanh Long, người đến Ngự Thiện Phòng."

Sau đó, hần sắp lại giúp Quý Ngừ Hàm bắt bài tốt, bình tĩnh nhìn nương tử nhà mình, "Quả Quả, nếu như nàng ta dám động tới Thanh Long, người cứ đem ta giết đi."

"Hiểu, Thanh Long người cứ yên tâm đi đi, " Quý Ngừ Hàm gạt đầu, nhìn bài, "Ba ba ~"

Khụ, khụ, bởi vì tay Quý Ngừ Hàm "Bận rộn" cầm dao để ở trên cổ lão công nhà mình, cho nên đều là nàng nói, Đoan Mộc Ly giúp nàng ra bài.

Cứ giằng co như vậy..... Khụ, khụ, thật ra thì chỉ có một mình Tam cô nương là làm mặt nghiêm, đến thời gian cơm tối.

Lúc ăn cơm có một phiền toái, chính là nếu như Quý Ngừ Hàm vẫn còn phải “uy hiếp” Đoan Mộc Ly như vậy, lúc ăn cơm hai người cũng không thuận tiện.

"Quả Quả, buông ta ra, ăn cơm mới ngon."

Đã sắp tức giận, ánh mắt Tam cô nương sáng lên, cho rằng rốt cuộc đã tìm được cơ hội.

Đoan Mộc Ly rất bình tĩnh cầm lấy dao gọt trái cây trong tay Quý Ngừ Hàm, cầm bên tay trái, vừa lúc che bên tay phải Đoan Mộc Hồng.

"Người muốn máu của hoàng huynh?"

Hần ôn hòa cười cười, "Nếu như người tới đây, ta liền cho đổ máu."

"....." Đoan Mộc Hồng trở mình không có khí chất xem thường, vô lực đổi tay trái tiếp tục ăn cơm.

"..... Đoan Mộc Ly!" Tam cô nương sắp điên rồi.

Đoan Mộc Ly quay đầu hướng nàng cười cười, "Người đói bụng? Ta không định mời người ăn cùng."

"....." Mọi người nhìn không được nhanh chóng nuốt cơm.

"Người....." Tam cô nương cảm giác khí huyết dâng trào, trong cổ họng dâng lên một cổ tinh ngọt.

Mới vừa rồi miễn cưỡng nhìn được ——

Đoan Mộc Ly bình tĩnh liếc mắt nhìn đúng cái lư hương, "Tam cô nương, thời gian độc phát đã đến."

"Người nói cái gì!" Tam cô nương kinh sợ hỏi.

Đoan Mộc Ly cười ôn hòa hỏi ngược lại, "Người cho rằng ta để cho người đứng ở đây thời gian dài như vậy, một chút dụng ý cũng không có sao?"

"Người..... Ta căn bản cũng không sợ độc!"

"Nhưng mọi chuyện luôn có ngoại lệ, cho dù là Tam cô nương, cũng không dám nói đã gặp qua tất cả loại độc trên đời?"

"....." Tam cô nương không cách nào phản bác.

Đoan Mộc Ly cười hỏi, "Tam cô nương bây giờ cảm thấy khí huyết dâng trào, khắp miệng tinh ngọt?"

"....." Tam cô nương ngạc nhiên nghi ngờ nhìn hần, "Đây chỉ là đúng dịp!"

"Tam cô nương nghĩ là đúng dịp, cũng không sao."

Đoan Mộc Ly nhả cười cười, "Dù sao chết cũng không phải là ta. Đưa muỗng canh cho Quả Quả."

"....." hai câu nói hoàn toàn không có liên quan đáng gì khiến cho mọi người sắp điên rồi.

Tức giận mà đem muỗng canh mới vừa cướp được trong tay trả lại cho Quý Ngừ Hàm, Phi Phi rất muốn đánh hần một trận.

Đây không phải là đang bàn chính sự sao, còn có ý định chú ý nhiều như vậy!

Nên nói cũng đã nói, Đoan Mộc Ly bình tĩnh cầm lấy muỗng canh, giúp Quý Ngừ Hàm múc canh.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ẩn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 102: Com nước xong, chúng ta đào tẩm cung lên

Đối với lời của Đoan Mộc Ly, tin cũng không được, mà không tin cũng không xong, Tam cô nương tức giận giậm mạnh chân một cái, nhưng lại lập tức dừng ngay, sau đó khẽ cắn răng, dùng tốc độ nhanh nhất rời đi, tránh cho ở chỗ này đọc phát thật sự.

Đợi một lát, xác định nàng ta đã đi rất xa, không thể nào nghe bọn họ nói chuyện, Quý Ngữ Hàm nhỏ giọng hỏi.

"Nàng ấy thật sự trúng độc?"

"Không phải, " Đoan Mộc Ly bình tĩnh cười, "Chẳng qua là lại bị tức hộc máu mà thôi."

"....." Mọi người im lặng bởi com.

Quý Ngữ Hàm rơi lệ, vấn đề này coi như tạm thời giải đã quyết đi? Ít nhất trong thời gian ngắn sẽ không có người trở lại quấy rầy.

Nhưng lần hành động này thật sự là muốn đưa tất cả kẻ thù tới, chứ đâu phải là hành hạ thần kinh bọn họ chứ?

Hu hu..... Khóc lớn đập tường.

Đoan Mộc Ly bình tĩnh ăn com, "Com nước xong, chúng ta đào tẩm cung lên."

"Phốc..... Khụ, khụ khụ, khụ....." Mọi người thiếu chút nữa cũng bị nghẹn chết.

Trong miệng Quý Ngữ Hàm chưa có đồ ăn, không bị nghẹn, nhưng bây giờ cũng rơi lệ.

"Đào, đào sâu bao nhiêu?"

Theo giọng điệu của hắn, chắc cũng chỉ là muốn trồng hoa thôi, là bọn họ hiểu sai rồi.....

Đoan Mộc Ly tiếp tục bình tĩnh, "Đào sâu được bao nhiêu thì đào."

"....." Đập đập khóc lớn!

"Tại sao muốn đào tẩm cung?" Quý Ngữ Hàm gât lệ hỏi.

Đoan Mộc Ly ôm nàng cười, "Các người không chú ý sao, mới vừa rồi Tam cô nương muốn giậm chân, nhưng không có giậm xuống."

Ách..... Quý Ngữ Hàm nhớ lại một cái, chính xác là như vậy.

Vốn là võ công của Tam cô nương tương đối cao, dưới con thịnh nộ sẽ không khống chế lực, nếu như một cước này thật sự giậm xuống, dưới đất nhất định phải nứt ra.

Quý Ngữ Hàm kinh ngạc nhìn lòng bàn chân, "Ý của chàng là phía dưới tẩm cung này có bí mật?"

"Rất có thể, đào ra xem mới biết."

"Nhưng tẩm cung này không phải là chàng xây sao? Nơi này không phải ở giữa hồ à?"

Nàng còn vẫn luôn cho rằng Đoan Mộc Ly vì muốn yên tĩnh, mới gọi người xây đảo.

"Ừ, đúng là thời điểm Tề Loan Quốc dựng nước, thì đã có đảo ở giữa hồ."

A nga.....

Vậy phía dưới này rất có thể có bí mật cổ xưa gì đó!

Lòng hiếu kỳ của mọi người cũng bị khuấy động, tăng nhanh tốc độ ăn com, chuẩn bị đi thăm dò bí mật.

Ăn cơm xong, mọi người đem đồ quan trọng thu dọn, chuẩn bị bắt đầu làm việc.

Quý Ngừ Hàm ngồi một bên làm thành viên của đội cổ động, sau đó nàng liền phát hiện ——

"Phi Phi, về mặt ngoại hình như quá vui mừng....."

"Có thể không vui sao!"

Phi Phi mạnh mẽ vung một búa đập xuống, "Có thể đem chỗ ở của Đoan Mộc Ly đập nát, giải hận a!"

"....."

Nghe hắn vừa nói như thế, Quý Ngừ Hàm phát hiện..... Mọi người đều là về mặt đại thù phải báo, đào hết sức vui vẻ.....

"Khụ, khụ, nơi này cũng là chỗ ở của ta....."

Thật ra thì nếu không phải vì thăm dò bí mật, nàng rất không muốn đem nơi này đào lên.

Quý Ngừ xúc động Hàm đang ở trong lòng, bật khóc phát hiện.....

Mọi người đào càng vui vẻ hơn.

"Ta không trêu chọc các ngoại a....."

Hu hu, rõ ràng nàng giống như bọn họ, đều là bị Đoan Mộc Ly hành hạ, bọn họ không thể vứt bỏ chiến hữu như nàng! >___

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ẩn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 103: Ngoại rời cung, vậy ai đi xem mặt?

"Có lẽ là không đủ người." Đoan Mộc Ly bình tĩnh chen vào nói.

"....." Tất cả mọi người đối với Đoan Mộc Ly đều lấy ánh mắt khiển trách oán giận.

Lòng dạ quá hiểm ác! Ba người đánh nhau hắn còn ngại không đủ náo nhiệt, lại còn muốn nhiều người gia nhập chiến đoàn!

Quý Ngừ Hàm có chút hiểu rõ, "Chàng nói..... phải đủ bốn nước, tìm người của Dạ quốc tới đây?"

Đoan Mộc Ly cười hôn nàng một cái, "Thông minh, chính là ý này."

Hắc hắc hắc.....

Nhìn dáng vẻ mấy người bọn Phi Phi mới vừa tỉnh ngộ, Quý Ngừ Hàm hết sức vui mừng cùng tự hào, "Kiến thức chính là lực lượng a! Ta đã tốt nghiệp nhà trẻ."

"....." Dân chúng "Mù chữ" khinh bỉ nàng.

Đoan Mộc Ly nói nguyên nhân rất có thể chính là mấu chốt ở đây, nhưng vấn đề là.....

Bọn họ cùng người của Dạ quốc không có quan hệ cá nhân.

"Chẳng lẽ đi tìm Dạ Cẩm sao?" Quý Ngừ Hàm băn khoăn.

Vị nữ thiếu niên thật sự có chút kỳ quái.....

"Ta cảm thấy....." Trầm mặc thật lâu Tiểu Mễ đột nhiên về mặt ngưng trọng mở miệng.

"Thế nào?" Tất cả mọi người quay đầu nhìn hắn, chờ nghe câu tiếp theo.

"Sao ta lại có thể không phải là con ruột của phụ vương——" Tiểu Mễ đột nhiên gầm thét đứng lên.

"....." Mọi người ngã xuống đất.

"Người đừng vội, " Không Không an ủi hẳn, "Lúc còn bé ta cũng đã nhìn ra người không phải là con ruột của Văn Vương gia."

"....." Mọi người không nói gì, đây là an ủi người sao.....

Tiểu Mễ nóng nảy, xách cổ áo của hẳn, "Người làm sao thấy được ! Tại sao ta cảm thấy phụ vương vẫn đối đãi với ta rất tốt!"

"Người quên sao, mùa đông năm bảy tuổi ta đi tìm người, Văn Vương gia luôn luôn keo kiệt..... khụ, khụ, tiết kiệm mời ta ăn thịt heo, còn ra sức mời ta ăn nhiều một chút, lúc ấy hẳn liền một miếng cũng không cho người."

"....." Quý Ngừ Hàm im lặng rơi lệ, phân phát khăn tay lau nước mắt cho mọi người.

Tiểu Mễ mờ mịt nửa ngày, sau đó nhớ tới, "Lần đó không phải là khối thịt kia bị con thỏ nuôi sau nhà bếp ăn mất một miếng, không ai nguyện ý ăn, nhưng phụ vương trực tiếp ném đi lại cảm thấy rất tiếc sao?"

"..... Người nói cái gì ——" Không Không bị phần đập bàn lên.

"Cái này....."

Tiểu Mễ giải thích, "Khi còn bé người lớn lên không bình thường, phụ vương cũng không nghĩ tới người có thể thừa kế vương vị....."

"Uy uy uy, ta nói chính là phụ vương của ta, nhưng mà vẫn đem người làm huynh đệ, người đánh ta làm gì!"

"....." Mọi người nhin không được mà đem hai người đánh loạn thành một đoàn đập ra ngoài.

Thương lượng xong, tất cả mọi người đồng ý đi tìm Dạ Cẩm giúp một tay.

Chỉ là Dạ Cẩm hiển nhiên không phải là đưa phong thư hoặc là để cho người tới nhắn tin là có thể đem hẳn mời tới, hiện tại chỉ có thể do Đoàn Mộc Ly tự thân xuất mã.

Đoàn Mộc Ly vừa đi, Quý Ngừ Hàm cũng phải đi theo, cho nên Phi Phi cùng Mặc Kỳ Thụy cũng sẽ không có lý do sống ở Tề loạn quốc, bọn Thanh Long phải đi theo chủ nhân, Không Không đương nhiên cũng sẽ đi tham gia náo nhiệt, Tiểu Mễ thật vất vả tìm người, cũng không thể để cho Không Không chạy.....

Cho nên đây là một lần nữa tập thể ra cung, tổ chức thành hoạt động đoàn thể đi du lịch đến Dạ Quốc.....

Trong lòng nghĩ đến chuyện kia, Đoàn Mộc Hồng cố gắng bình tĩnh mở miệng.

"Đệ ra cung, ta đi cùng với mọi người, tiểu Dật mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng đã đủ tinh khôn, triều chính giao cho hẳn cũng không thành vấn đề."

Đoàn Mộc Ly bình tĩnh nhìn hẳn cười, dùng giọng nói hết sức quan tâm nói, "Huynh ra cung, các tiểu thư chờ xem mắt với huynh làm sao bây giờ?"

"....." Đoàn Mộc Hồng vẻ mặt yêu nghiệt trong nháy mắt liền dữ tợn, "Sao đệ còn chưa quên chuyện này!"

Đoàn Mộc Ly trả lời hết sức tình thân, "Đây là chung thân đại sự của hoàng huynh, sao đệ có thể quên?"

"....."

Đoàn Mộc Hồng không buông tha, "Đệ đừng quên, Tam cô nương còn muốn máu của ta, chờ các đệ cũng đi rồi, nàng ấy đột nhiên xuất hiện làm sao bây giờ?"

Đoàn Mộc Ly cười"Trần an" hẳn, "Đệ tự có an bài."

"....." Đoàn Mộc Hồng đập tường.

Vì vậy ngày thứ hai, mọi người không có lương tâm lên đường, bỏ lại Đoàn Mộc Hồng đến Dạ Quốc chơi..... Khụ, khụ, tìm người.

Trước khi đi, bọn Thanh Long cũng chuẩn bị ngựa, những người khác thay nhau cùng Đoàn Mộc Hồng cáo biệt.

"Đừng thành thân quá vội, chờ đệ trở về uống rượu mừng của huynh." Đoàn Mộc Ly trước tiên đưa lên mong ước "Thành khẩn".

Mặc Kỳ Thụy đi tới, liếc nhìn bên ngoài cửa cung đứng thành hàng dài, lạnh buốt lời ít mà ý nhiều, "Bảo trọng."

Phi Phi tới, vỗ vỗ bả vai hẳn, "Nghe nói người thích ôn nhu, huynh đệ, chớ gieo họa cho cô nương nhà người ta, phải giúp đám người chúng ta..... Người hãy tìm người dừng cảm, nếu không ngày thứ nhất thì bị chúng ta tù chết."

Quý Ngừ Hàm bị phần kháng nghị, "Ta cũng ôn nhu....."

Phi Phi khinh bỉ nàng, "Người lớn nói chuyện, than đen chó xen mồm!"

"....." Hu hu, "Người rõ ràng còn ghi hận chuyện trên mặt vẽ nhiều rùa đen mà....."

"....." Phi Phi lại một lần nữa phí công rửa mặt.

Không Không tới, mặt bắn khoăn, "Hong Vương gia, ta cảm thấy ngài không cần quá chú tâm vào nhan sắc, chính là tâm linh đẹp mới quan trọng nhất, ngài nói ta nếu cô nương cười cái xinh đẹp như hoa, tâm như....."

"Sao người dài dòng như vậy!" Tiểu Mễ một cước đạp bay hân, "Người ta ai cũng chỉ nói một câu!"

Sau đó Tiểu Mễ tâm tình nặng nề nhìn Đao Mộc Hồng vẫn là mặt như bánh quai chèo.

"Hong Vương gia, mặc dù chúng ta biết nhau chưa tới mấy ngày, nhưng ta vẫn muốn nói..... Sống chung với bọn họ nhiều ngày như vậy, mà người vẫn còn mạnh khỏe thế này, người rất kiên cường!"

"....." Bánh quai chèo trên mặt Yêu nghiệt lã chã rơi lệ.

Đến phiên Quý Ngũ Hàm, nàng buồn bực.

Điều nên nói mọi người cũng nói xong, nhất là bạn Tiểu Mễ nói một câu kia, rất giống như kết thúc.

Bi phần..... Lần sau đứng đội hình nhất định đứng ở phía trước!

Suy nghĩ một chút, nàng rút cuộc tìm được câu cáo biệt từ, "Muốn muội mang về đặc sản gì của Dạ quốc làm quà tặng?"

Yêu nghiệt bánh quai chèo khóc đến lợi hại hơn.....

Mấy người Đao Mộc Ly sau khi xuất phát, đứng như theo mọi người suy nghĩ, Tam cô nương lại tìm đến hoàng cung, muốn bắt cóc Đao Mộc Hồng.

Lúc Tam cô nương xuất hiện, Đao Mộc Hồng đang..... xem mắt.

Đứng trên nóc nhà cách gần hoàng cung, Tam cô nương thấy ở cuối đám đông, Đao Mộc Hồng ngồi ở trước cửa cung, trong tay còn đang cầm một thứ gì đó.

Thi triển khinh công xông tới, theo khoảng cách rút ngắn, Tam cô nương thấy Đao Mộc Hồng vết mực đen trên mặt đang vắn vẹo, về phần trong tay hân đang cầm, là..... Một cái chân?

Tam cô nương không nghĩ nhiều, cười lạnh xông tới.

"Sao không xếp hàng!"

Chú ý người tới giữa không trung, các cô nương chờ xem mắt bắt đầu nổi giận, "Không xếp hàng, đánh nàng ta!"

Các cô nương trong tay cũng không có đồ dư thừa gì, nhưng các nàng đều có một thân thể mạnh mẽ.....

Vì vậy vô số trứng gà thối, cái trắng đập, cà chua hư hỏng về phía Tam cô nương ném tới.....

Vì để tránh bị liên lụy, các cô nương xếp hàng phía dưới đã sớm trốn sang một bên.

Vào lúc mọi người đều đang hăng hái thoải mái thoải mái, Tam cô nương bị đánh đến một thân chật vật có vẻ vô cùng bị kịch.

Nàng ta có võ công cao, nhưng cũng không thể ngăn cản đoàn người bộc phát trong nháy mắt, tập kích toàn bộ phương hướng không thể trốn thoát.....

Nhiều người thì lực lượng thật lớn!

Tam cô nương đã muốn ngất đi, nhưng vẫn nắm lấy thời cơ, muốn bắt Đao Mộc Hồng.

Đao Mộc Hồng vẫn là gương mặt đen, vỗ vỗ chặn bông ôm trong ngực.

"Đừng ngủ, bắt đầu làm việc!"

Tiểu Dật từ trong chăn chui ra, thấy rõ tình thế, cười một tiếng giống như kẻ trộm, đem chặn bông vén lên.

Tam cô nương lúc này mới thấy rõ trong tay phải của tiểu Dật cầm một tấm gỗ nhỏ, phía trên..... phía trên cắm đầy kim châm dài gần một ngón tay.

Tiểu Dật chỉ bàn chân, "Phụ hoàng nói, nếu người tới đây, ta dùng sức vỗ xuống một cái là được, cánh tay của hoàng bá bá lập tức sẽ biến thành cái sàng, máu lập tức chảy đến khô cạn!"

"....."

Tam cô nương cảm giác trước mắt tối sầm, một trận máu huyết dâng trào.

Tiểu Dật rất kiêu ngạo mà ưỡn ngực, "Cái bàn chân này là chủ ý của Thức Ăn Nương, nương nói là từ một người tên là Dung ma ma(*) tìm được linh cảm này!"

(Ai ko biết bà này thì tra GG nhé, trong Hoàn Châu Công chúa)

"....." Tam cô nương hoàn toàn không kiên trì nổi, trước mắt tối sầm, từ giữa không trung ngã quy xuống đất.

Tiểu Dật rất tự hào nhìn thành quả này, chỉ huy những người khác, "Đem trên đất dọn dẹp sạch sẽ, người thì ném đi!"

Sau đó nó lập tức biến thành khuôn mặt tươi cười khả ái, ngọt ngào nhìn các cô nương chờ xếp hàng.

"Các tỷ tỷ xinh đẹp, các vị đừng có gấp, lập tức là có thể cùng hoàng bá bá của đệ xem mặt, bá ấy rất mong đợi ngày này!"

"Các tỷ nhìn đi!"

Tiểu Dật vừa nói vừa chỉ hướng Đao Mộc Hồng bởi vì vô cùng bị phấn, một đêm không ngủ tạo thành hai vành mắt còn đen hơn so với trên mặt.

"Hoàng bá bá vì tìm được bộ y phục thích hợp nhất để mặc cho hôm nay, bận rộn một đêm cũng không ngủ!"

"A....."

Các cô nương phát ra một tiếng hô vừa đau lòng lại vừa cảm động.

"....." Đao Mộc Hồng cắn răng nghiêng lợi mà đem tiểu Dật nhét trở lại trong chăn, "Con tiếp tục ngủ cho ta!"

"Quần giáo trẻ con thật nghiêm mà!" Trong đoàn người có người thấp giọng bình luận.

Ánh mắt Đao Mộc Hồng sáng lên, ngại hấn bạo lực?

"Nhất định là phụ thân tốt!" Người nọ nói tiếp.

"....." Đao Mộc Hồng học máu.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thế Án Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Tổ chức thành đoàn thể rời cung đi du lịch

Hôm nay dân chúng trong kinh thành đều bận rộn chú ý Đao Mộc Hồng xem mặt, hoàn toàn không có tâm tư trông nom chuyện khác, cho nên mấy người Quý Ngữ Hàm coi như âm thầm ra khỏi thành.

Nhưng rời kinh thành chỉ có một ngày đến trấn nhỏ, tình huống liền thay đổi.

Bọn họ bị vây nhìn.....

Đoàn người đều là tuấn nam mỹ nữ, bị vây nhìn cũng là bình thường, nhưng dân chúng cũng không để ý tới nhìn người khác, một lòng chỉ nhìn chăm chăm Phi Phi.

Phi Phi bị nhìn càng ngày càng giận, đột nhiên nhịn không được điên cuồng hét lên ——

"Nhìn cái gì vậy! Chưa từng thấy qua trên mặt vẽ nhiều rùa đen như vậy sao!"

Ha ha ha ha..... Mọi người không hề thông cảm ở trong lòng cười to.

Mấy người Mặc Kỳ Thụy trên mặt mặc dù cũng có con rùa đen rửa hoài không sạch, đếm được cũng tương đối ít, mặc áo choàng có mũ che, cũng nhìn không rõ ràng.

Không giống Phi Phi, bởi vì bộ mặt đều là "Phong thái" che cũng không che hết được.....

Bởi vì Phi Phi nổi giận, hiện trường hoàn toàn yên tĩnh.

Vì vậy thanh âm của một bé gái nhỏ liền có vẻ vô cùng rõ ràng ——

"Phụ thân, con muốn con rùa đen ~"

"....."

Bi kịch là cha của bé gái lui về phía sau né một cái, nghiêm mặt hạ hất giọng, "Tiểu Tiểu, cha lập tức đi mua ngay cho con....."

Vừa nói vừa muốn đem nữ nhi bảo bối nhanh chóng kéo ra xa.

"Nhưng con muốn con mập mập kia....."

Theo tay của đứa bé, mọi người nhìn trên mặt Phi Phi bởi vì một bên bị đánh sưng, con rùa đen kia có vẻ rất "Mập".....

"Kiềm chế, kiềm chế....." Quý Ngữ Hàm kéo Phi Phi, "Đừng dọa con nít mà."

Cha bé gái run rẩy một cái, "Tiểu Tiểu, con kia..... Không bán....."

"Tại sao lại không bán?"

Đứa bé mắt húng, chu cái miệng nhỏ nhắn, "Phụ thân rõ ràng nói đồ bày trên chợ đều bán mà....."

Phi Phi nhin không được, xông tới, "Ta bày ra để khoe không được sao! Ta không bán!"

"....." Bé gái bị rống đến sừng sốt, nước mắt ở trong vành mắt rung rung.

"Phi Phi!" Tất cả mọi người giật dử khiển trách hấn, hù dọa trẻ con!

Phi Phi cũng chỉ là đầu óc nóng lên liền xông lại, hiện tại cũng đang hối hận, đang muốn an ủi bé gái ——

Bé gái mở miệng, nom nớp lo sợ hỏi, "Vậy lúc nào thì bán vậy....."

"..... @#¥ ¥%"

Phi Phi sợ hù dọa đứa nhỏ, mặc dù giận đến mức muốn cắn người, nhưng thời điểm mắng chửi người vẫn là nói rất nhỏ, không để cho bé nghe được là cái gì.

Cho nên bé gái nghe không hiểu.....

Bé mở miệng nháy mắt, "Rùa đen ca ca, huynh có thể nói tiếng phổ thông không? Nếu không mọi người sẽ không hiểu tiếng địa phương ca đang nói gì....."

Ha ha ha ha..... Tất cả mọi người cười đến sắp rút gân.

"....." Phi Phi không thể nhịn được nữa, lại không thể nổi giận cùng đứa nhỏ, không thể làm gì khác hơn là kéo vạt áo choàng, che trên mặt.

Không thấy được con rùa đen, bé gái rất thất vọng chu miệng nhỏ nhắn, cảm thấy ủy khuất.

"Rùa Đen ca ca, tại sao huynh muốn che mặt?"

Tên "rất khác biệt" như vậy khiến cho Phi Phi mặt xanh mét.....

"Khụ, khụ." Quý Ngữ Hàm nhin cười thật to, nói cho bé biết, "Bởi vì Rùa Đen ca ca rất xấu hổ."

"Cục than nhỏ....." Phi Phi cắn răng nghiêng lợi.

"Nga, " bé gái thật giống như nghe hiểu, rất nghiêm túc hỏi Quý Ngữ Hàm, "Là bởi vì ca ca lường gạt người khác nên mới xấu hổ sao? Phụ thân nói người lừa gạt đều không phải là bé ngoan."

"....." Cha đứa bé đã sớm muốn ngắt đi, nghe được câu này càng thêm toát ra mồ hôi lạnh.

Phi Phi nổi giận, "Bé ngoan, ta gặt muối lúc nào!"

Thanh âm bé gái nghiêm túc chỉ trích hẳn, "Ca đem con rùa đen bày ra, nhưng mà không bán nha."

"Ha ha ha ha....." Tất cả mọi người nhin không được, ôm bụng cười thật to.

Con rùa đen trên mặt Phi Phi phải một tháng mới có thể biến mất, mọi người đều là người có lương tâm, tại sao có thể dễ dàng bỏ qua cho hẳn như vậy?

Ừ, bọn họ cũng rất có lương tâm.....

Cho nên Không Không hăng hái bùng bùng hướng tới cha của Tiểu Tiểu nói, "Gặp nhau tức là hữu duyên, nếu mọi người có duyên như vậy, ngươì liền mang theo Tiểu Tiểu cùng đi với chúng ta!"

"....." Quý Ngữ Hàm roi lệ, lời nói này mới thật sự là của bọn buôn người.....

Phi Phi nổi giận, hẳn bị kịch một ngày là đủ rồi, chẳng lẽ còn muốn liên tục bị kịch một tháng?

"Đi cái gì mà đi! Mấy người các ngươì cũng động kinh như vậy, nếu như đem tiểu hài tử hù dọa, sau này cũng không dám thành thân thì làm sao bây giờ!"

Mặc Kỳ Thụy liếc hẳn một cái, lạnh buốt nói, "Ngươi ít động kinh hơn sao?"

"..... @#¥

“Ai muốn thành thân chứ?” Giọng trẻ con non nớt vang lên

Hả?

Tất cả mọi người ngây ngẩn cả người.

Mới lớn được bao nhiêu tuổi, sao cứ biểu hiện "Khám phá hồng trần, hiểu ra đời chỉ là hư ảo" như vậy?

Quý Ngữ Hàm ngồi xồm xuống, hỏi người bạn nhỏ, "Tiểu Tiểu, tại sao muội không muốn thành hôn?"

Cha bé gái muốn ngăn cản, đáng tiếc không còn kịp, Tiểu Tiểu đã rất không cao hứng mở miệng ——

"Bởi vì thành thân sẽ phải gả cho lão già hạo sắc! Tựa như bảo chủ của Hạo Thiên Khuyển!"

"....." Mọi người mờ mịt.....

Chuyện này là sao?

Cha bé gái sắc mặt đại biến, kéo nữ nhi bảo bối muốn chạy đi, chỉ sợ bọn họ nghe hiểu những lời này.

Hắn chưa chạy xong, lo chạy..... Đoan Mộc Ly tò mò.

Khụ, khụ, cha bé gái hiển nhiên không có ý thức được chuyện khiến cho Đoan Mộc Ly hiếu kỳ là chuyện nguy hiểm cỡ nào.....

Quý Ngữ Hàm băn khoăn, "Thì ra là các ngươì nơi này cũng có chuyện của Hạo Thiên Khuyển?"

"Có, Nhị Lang thần!"

Không Không giả dạng thần tiên uy vũ, bị mọi người đập qua một bên.

"Nga, xem ra truyền thuyết về thần tiên đều là giống nhau."

Khụ, khụ, hiện tại đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là..... bảo chủ của Hạo Thiên Khuyển là cái gì? Chuyện này cùng bánh bao thịt chó có quan hệ sao.....

Bọn họ đoán cũng đoán không ra, cho nên cũng trực tiếp hỏi Tiểu Tiểu.

"Chính là bánh bao a..... Nga, không phải là bánh bao!"

Tiểu Tiểu nhớ lại một từ mà phụ thân sửa cho mình rất nhiều lần, "là..... Bảo! Không đúng, bảo! Ừ, Khiếu Thiên Bảo!"

"....." Mọi người đồng loạt nhìn về phía Phi Phi.

Xem ra hôm nay nhất định là ngày xui xẻo của Phi Phi.....

Bởi vì nữ nhi nói ra cái tên mà ngay cả dân chúng bình thường cũng biết là tổ chức sát thủ, cha bé gái đã sắp muốn ngắt đi, run run rẩy rẩy, nóng lòng kéo nữ nhi chạy đi.

"Đồng hương đừng sợ, " Không Không nhiệt tình xông tới, "Ta không phải là người tốt!"

"....." Cha bé gái run rẩy càng lợi hại hơn, ác nhân này quá điên cuồng ngang ngược!

Nhất thời nói sai, Không Không cũng cảm thấy ngượng ngùng, nhưng mà hắn phản ứng rất nhanh chỉ vào Đoan Mộc Ly, "Nhìn đi, hắn cũng không thể nào là người xấu?"

Cha bé gái liếc nhìn bộ mặt Đoan Mộc Ly ôn hòa cười cười, có chút an tâm.

Vị công tử này nhất định là người tốt, nhưng những người khác thì sao nhỉ?

Đoan Mộc Ly bình tĩnh cười cười, "Mấy người bọn họ làm điều phi pháp, ta đang muốn đem bọn họ giao cho quan phủ."

"Thì ra là như vậy....." Cha bé gái hoàn toàn yên tâm.

"....." Mọi người bị phần.

Đồng hương, người nhìn sai rồi, người trước mặt cười cười đó mới là ác nhân a!

Phi Phi không để ý tới chuyện khác, vội hỏi, "Bảo chủ Khiếu Thiên Bảo thế nào?"

"Muội biết!" Tiểu Tiểu rất vui vẻ vỗ tay, "Tất cả mọi người đều biết tên chủ nhân đó rất xấu, rất háo sắc, tuổi bằng bà ngoại, nhưng lại muốn kết hôn với tỷ tỷ xinh đẹp."

Phi Phi mặt xanh mét, ai dám đồn hắn là lão già háo sắc !

"Thành thân ở đâu?" Hắn bắt đầu xắn tay áo, là tên nào liều mạng dám giả mạo thân phận của hắn!

"Đang ở Thiên Hà Cốc bên ngoài thành."

Phi Phi lập tức phi thân lên ngựa, vội vã đi, chuẩn bị đánh người.

"A....." Tiểu Tiểu thất vọng nhìn bóng lưng của hắn, "Phụ thân, con trả lời câu hỏi, tại sao không có phần thưởng? Con còn tưởng rằng huynh ấy sẽ đem con rùa đen bán cho con....."

"....." Mọi người chảy mồ hôi, người bạn nhỏ thật cố chấp.

Mấy người Quý Ngữ Hàm cũng đều lên ngựa, chuẩn bị đuổi theo, rồi rít cùng Tiểu Tiểu và cha nàng cáo biệt.

"Nếu như Rùa Đen ca ca chịu bán con rùa đen mập mạp, nhất định phải để cho huynh ấy bán cho muội đó!" Nhìn bóng lưng bọn họ giục ngựa rời đi, Tiểu Tiểu không buông tha lớn tiếng kêu.

"....." Mọi người suýt nữa lập tức té xuống

Thiên Hà cốc ở bên ngoài thành không xa, mấy người Quý Ngữ Hàm tăng nhanh tốc độ, đuổi theo Phi Phi ở phía trước đang muốn rút kiếm giết người.

Xa xa nghe thoáng, bọn họ phán đoán trong cốc hiện tại số người không ít, thanh âm mọi người nói chuyện rất lớn.

Lúc chuẩn bị vào cốc ——

"Bảo chủ? !" Vui mừng hô to, vài người xông lại.

"Bảo chủ, thật sự là ngài!" Bọn họ cũng ngoài ý muốn vui mừng vây quanh Phi Phi.

Thật đúng là người của Khiếu Thiên bảo?

Tất cả mọi người rất kinh ngạc, vậy làm sao truyền ra Phi Phi là lão già háo sắc, còn muốn cưới tiểu cô nương trẻ tuổi?

Nhận được tin tức, Phó bảo chủ Khiếu Thiên bảo cũng chạy tới.

Mặc dù chưa từng thấy qua, nhưng Quý Ngữ Hàm đối với hắn rất có ấn tượng, nhớ lại suy nghĩ của hắn..... Rất kỳ lạ.

Quả nhiên, hắn vừa qua tới liền vui mừng nhìn khuôn mặt đầy rùa đen của Phi Phi, "Đại ca thật là quá nể tình, lại còn là hóa trang tới!"

"....." Phong nền sau lưng là non xanh nước biếc, mặt của Phi Phi rất hợp với tình hình..... Xanh mét một màu.....

Quý Ngừ Hàm rơi lệ đem Đoan Mộc Ly làm tường đưng mạnh, muốn gặp đến một người bình thường quá khó khăn !

Đoan Mộc Ly bật cười ôm lấy nàng, sau đó bình tĩnh hướng tới Phó bảo chủ cười cười.

"Bảo chủ các người cảm thấy hôm nay long trọng như vậy, hẳn nhất định phải nghiêm túc đối đãi, không thể giả trang quá bình thường."

"Đúng vậy, " Phó bảo chủ lập tức "Ca ngợi" Phi Phi, "Bảo chủ thật là có mắt thẩm mỹ! Ngồi trên mặt vẽ rùa đen cũng tinh tế cực kỳ! Giống như....."

"Dừng!" Phi Phi nhớ tới bí hiểm trải qua trước kia, lập tức giơ tay lên ngăn cản hắn nói tiếp.

Phi Phi vội vã đi vào trong cốc, muốn biết là chuyện gì xảy ra, thời điểm mọi người cùng đi, Quý Ngừ Hàm gọi Phó bảo chủ.

"Người mới vừa rồi muốn nói cái gì?" Nàng thật tò mò nói cái gì có thể khiến cho Phi Phi sắc mặt đại biến như vậy.

Đúng vậy, những người khác cũng đều tò mò sắp tới.

"Không có gì."

Phó bảo chủ khiêm tốn cười nói, "Ta chỉ là muốn khen bảo chủ biết chọn, ở trên mặt vẽ rùa đen, tựa như lời chúc bền chắc không thể vỡ, mệnh dài trăm tuổi, vĩnh viễn lưu truyền!"

"..... Phi Phi, chờ chúng ta một chút!"

Mọi người nhìn không được chạy như điên rời khỏi Phó bảo chủ.

Chỉ có Không Không lưu lại.....

Suy nghĩ hồi lâu, hắn vẫn chưa hiểu, định trực tiếp hỏi, "Rùa đen cùng bền chắc không thể vỡ có quan hệ gì?"

Phó bảo chủ không hiểu vấn đề "Đơn giản" như vậy sao còn có người hỏi, nói chuyện đương nhiên, "Rùa đen xác thực cứng rắn mà!"

"Nói đúng !" Không Không bưng bình đại ngộ vung chường, "Sao ta lại không nghĩ đến!"

..... Thật là hai người có tiếng nói chung.

Thời điểm Phi Phi vọt vào cốc, lập tức có suy nghĩ của người bình thường, cùng hắn giải thích.

"Bảo chủ, không phải chúng ta tự chủ trương muốn thay ngài tỷ võ chọn rể, là có một công chúa không nên gả cho ngài, chúng ta đuổi nàng không đi, lại liên lạc không được với ngài, không thể làm gì khác hơn là nghĩ ra chủ ý như vậy."

Phi Phi dừng bước, sát khí bùng bùng hỏi, "Ai nói ta là là lão già biến thái háo sắc ?"

"..... Đây cũng là chúng tôi truyền đi, vốn là định để cho Phó bảo chủ giả trang thành nữ nhân thắng tỷ thí, chúng ta sợ người tới quá nhiều, nên để truyền ra loại lời đồn này, "

Phi Phi nhìn mặt chỉ vào một đồng người, "Hiện tại cái này gọi là ít người?"

Cơ thịt trên mặt hắn vừa chuyển động, những con rùa đen nhỏ được vẽ cũng trở nên sống động.....

Cùng Phi Phi nói chuyện mọi người vội vàng dời ánh mắt đi chỗ khác, nhìn được cười thật to.

"Khụ, khụ, những người này chỉ là muốn đến xem náo nhiệt, không phải là thật sự muốn tham gia tỷ võ chọn rể."

"Xem náo nhiệt cái gì! Đuổi ra ngoài cho ta!"

Con rùa đen trên mặt Phi Phi và Phi Phi cùng nhau gầm thét.....

Thuộc hạ của Phi Phi chính là không nhìn được, rất thống khổ ghen đỏ mặt, "Thuộc hạ đi ngay!"

Chờ hắn chạy đi, tất cả mọi người nghe được một trận cười ầm.....

"Khụ, khụ, có thể là bọn họ ngẫu nhiên nghĩ đến chuyện cười."

Quý Ngừ Hàm là người duy nhất một có chút đồng tình, còn an ủi hần mấy câu.

"Đúng vậy, có chuyện gì đâu, không phải là chỉ có mấy con rùa đen sao ~" những người khác cũng "An ủi" hần.

"....." Phi Phi vừa bị phản vừa đi rửa mặt.

Chờ hần khi trở về, phát hiện sơn cốc trước đó còn vô cùng náo nhiệt giờ đã thanh tịnh.

Người xem náo nhiệt giờ cũng bị đuổi đi, hiện tại..... Chỉ còn lại người của Khiếu Thiên Bảo và mấy người Quý Ngừ Hàm.

Nói cách khác, một người muốn tới tỷ võ chọn rể cũng không có..... không phải..... Phải nói là không ai muốn.....

Chuyện rõ ràng như vậy thật khiến cho Phi Phi nổi giận.

"Coi như dân chúng bình thường tin tưởng ta là lão già hạo sắc, nhưng người trong giang hồ cũng biết chủ nhân của Khiếu Thiên bảo là ai! Tại sao không ai tới!"

Một trận trầm mặc, Mặc Kỳ Thụy lạnh buốt hỏi, "Tại sao không nói tiếp?"

"Đúng vậy, " Không Không cũng thật đáng tiếc, "Lúc người nổi giận, con rùa đen trên mặt nhìn thật vui!"

"..... @#% "

Phó bảo chủ hào phóng cười cười, "Trước nuôi đi, sau này có thể nhìn lại."

"....." Mọi người im lặng nhìn trời.

Đoan Mộc Ly vẫn bình tĩnh như cũ, cười hỏi Phó bảo chủ, "Không phải nói có công chúa rất muốn gả cho Phi Phi sao? Vậy công chúa nước nào?"

"Đúng vậy a, nước nào?" Mọi người cũng tới hỏi, tỷ lệ rất lớn sẽ là người quen a.

"Dạ quốc công chúa." Giọng nam rất đột ngột vang lên ở bên cửa.

Thấy rõ người tới, mọi người đều sùng sốt, "Dạ Cẩm?"

Vận khí của bọn họ thật đúng là không tệ, căn bản ra cung không bao lâu, đã gặp hần ở nơi này.

Quý Ngừ Hàm rơi lệ, "Người ngăn vận lần đừng nói cho ta người chính là 'Dạ quốc công chúa'....."

Dạ Cẩm khẽ mỉm cười, ánh mắt ở giữa Đoan Mộc Ly cùng Quý Ngừ Hàm quay một vòng.

"Muốn gả cho chủ nhân của Khiếu Thiên Bảo chính là Dạ quốc Đại công chúa, bắt quả người đã bị ta giết, ta chỉ lưu lại xem náo nhiệt một chút."

"..... Sao người lại muốn giết nàng....." Hôn nữa có náo nhiệt gì có thể xem.....

"Bởi vì nàng mấy ngày trước thừa dịp ta uống rượu say, cho ta một chén độc dược." Dạ Cẩm nhẹ nhàng cau mày, "Khó uống!"

"....."

Quý Ngừ Hàm co giật một cái, hỏi, "Người là bởi vì nàng ta hạ độc đối với người nên giết nàng, hay là bởi vì độc dược khó uống nên mới xuống tay....."

Dạ Cẩm hướng về phía nàng cười đến mắt cong lại, "Đương nhiên là bởi vì khó uống."

"....." Quý Ngừ Hàm khóc lớn.

Trình độ không bình thường của Dạ Cẩm hiển nhiên đã vượt qua bọn họ, cho nên tất cả mọi người đồng loạt nhìn về phía Đoan Mộc Ly, chờ hần mở miệng.

Đoan Mộc Ly quả nhiên không phụ sự mong đợi của mọi người, cười một tiếng, sau đó ném ra một vấn đề "rất quan trọng"——

"Người bao nhiêu tuổi?"

"....." Mọi người không ngừng ngã xuống đất, quả nhiên là cao nhân ác có cao nhân trị!

Bắt đầu từ lúc Dạ Cẩm xuất hiện, trên mặt hơn phân nửa là có chút cười cười không thèm để ý, nhưng bây giờ sắc mặt lại khẽ biến đổi, khó nén kinh ngạc nhìn Đoan Mộc Ly.

Sau đó hần đề phòng lui về phía sau một bước.

Đừng sợ a! Tất cả mọi người ở trong lòng tiếp sức cho Dạ Cẩm, bệnh tâm thần không lây, người không cần sợ Đoan Mộc Ly!

.....

Dạ Cẩm hiển nhiên là không có nghe thấy tiếng hô của mọi người, mấy giây sau, hần đột nhiên đều không đánh xoay người, muốn thi triển khinh công rời đi.

Đoan Mộc Ly lập tức lắc mình ngăn ở trước mặt hần, "Không trả lời?"

Cái này..... Có cái gì không đúng sao.

Ánh mắt của mọi người qua lại đảo quanh hai nữ nam cùng Quý Ngữ Hàm đang "Thâm tình nhìn nhau".

Sau đó Phi Phi phán đoán, "Cục than nhỏ, người gặp bị kịch."

"..... Tại sao?" Quý Ngữ Hàm vẫn còn đang suy nghĩ hai người bọn họ đang làm sao vậy, không để ý đến câu hỏi.

"Đoan Mộc Ly lúc nào cũng che chở cho người, có bao giờ người nhìn thấy hần bỏ người đi làm chuyện khác không? Nhưng lúc này hần thậm chí ngay cả bảo vệ người cũng quên, vội vã đuổi theo Dạ Cẩm."

Về mặt Phi Phi hết sức đau thương thống khổ đến buồn nôn, "Hần thay lòng rồi!"

"Chính xác." Những người khác cũng đồng ý gật đầu.

"..... Dạ Cẩm võ công rất cao, chàng mang theo ta chưa chắc có thể đuổi theo hần, hơn nữa còn dễ dàng gặp nguy hiểm....." Quý Ngữ Hàm rơi lệ khinh bỉ bọn họ bẽ cong sự thật.

Nhưng mà mọi người không cần nàng giải thích.....

Phi Phi khinh bỉ nàng trước, "Cục than nhỏ, đừng tự lừa mình dối người!"

Mặc Kỳ Thụy cũng lạnh buốt, "Sự thật đặt ở trước mắt."

Không Không đột nhiên dừng về mặt nghi ngờ chen vào nói, "Các người lần này hợp tác trước đó đã thương lượng xong chưa? Nếu Quý tiểu thư thật sự tin các người nói vậy, thì ai có thể mang nàng đi?"

Phi Phi nổi giận, chỉ vào Không Không, xông tới Tiểu Mễ gầm thét, "Người chừng nào thì mới cướp ngôi? Ta đi làm trợ thủ!"

Tiểu Mễ nói giọng nặng nề, "Trở về liền đem hần đuổi khỏi ngôi vị hoàng đế, hần quá mất mặt đi!"

Bọn họ náo loạn nửa ngày, hai người thâm tình nhìn nhau bên kia rốt cục mở miệng nói chuyện.

Dạ Cẩm khôi phục nụ cười thờ ơ, "Người là hoàng đế Tề loạn quốc, đối với ta bao nhiêu tuổi cũng rõ ràng phải không?"

"Quả thật rõ ràng," Đoan Mộc Ly cười nói, "Nhưng mà ta biết chẳng qua là Dạ Cẩm ra đời đã mười bảy năm."

Dạ Cẩm nói chuyện ác độc, "Hoàng thượng, người là nhận thức không rõ người hay là không chắc chắn?"

Đoan Mộc Ly rất bình tĩnh mỉm cười, "Ta không nghĩ tới sẽ có nam nhân lại giả trang bộ dạng non nớt."

"....." Mọi người ngã xuống đất.

"Nhìn chăm chú, nhìn chăm chú!"

Không Không về mặt cao hứng lắm bầm lều bầu, "Khắp nơi đều có học vấn!"

Tiểu Mễ tay cầm chuỗi kiếm, nghiêm túc suy tính hiện tại có phải nên cướp ngôi hay không, tránh cho Không Không làm bôi đen thêm hình tượng của Đại Hưng Quốc.

Dạ Cẩm mặt nhăn một cái, nhưng lập tức liền khôi phục bình thường, "Người đây là ghen tỵ ta trẻ hơn người?"

"Sai!"

Không đợi Đoan Mộc Ly nói chuyện, Không Không trước tiên ủng hộ sự phụ mình, giúp đỡ phản bác, "Đa sự phụ ta đẹp hơn người!"

"....." Quý Ngữ Hàm rơi lệ, cảm thấy có chút cảm cực không nổi muốn tìm cái băng ghế ngồi xuống, đáng tiếc xung quanh không có.

Nhìn ra ý đồ của nàng, Thanh Long hòa tốc từ trong bao quần áo phía sau lấy ra mấy khúc gỗ ngắn, đơn giản lắp ráp hợp lại, một cái băng ghế nhỏ ở trong tay hắn ra đời.....

"....." Mọi người đều bị kinh hãi, "Có bàn không?"

"Có!"

Thanh Long lập tức lấy ra mấy khúc gỗ ngắn khác, Bạch Hồ lại từ bọc hành lý lấy ra mấy tấm ván, hai người hợp lực ráp lại thành một cái bàn.

Không Không bội phục từ bọc hành lý trong lấy ra một bình trà, ngồi xuống thưởng thức trà, khen ngợi mấy người bạn Thanh Long, "Các người thật nhiều tài nghệ!"

"....."

Lúc phát hiện bình trà lại là bình đầy, Quý Ngữ Hàm hoàn toàn muốn khóc, "Các người..... không thể bình thường chút sao....." Hu hu.

Dạ Cẩm liếc cái bàn, đưa tay dùng nội lực từ xa chụp tới cái ghế, dời đến bên cạnh bàn ngồi xuống.

Đoan Mộc Ly cũng đi tới, trực tiếp lấy cái ghế Không Không mang tới, bản thân cũng ngồi xuống.....

Đây chính là chèn ép!

Mọi người ăn xong, chỉ xem trình độ ác bá, Dạ Cẩm hiển nhiên là thua.

Người của Khiếu Thiên bảo đã đem bàn ghế cũng tới, còn dâng lên một bình trà nóng, mọi người liền đơn giản là dịch bàn ghế rồi đi, đổi chỗ ngồi khác.

Đoan Mộc Ly cùng Dạ Cẩm, một người bình tĩnh, một người thờ ơ, hai người nửa ngày mới nói một câu, cũng không biết rốt cuộc là đang thảo luận vấn đề gì.

Cho nên mọi người rất nhanh cảm thấy nhàm chán.....

"Cái đó..... Hay là chúng ta tiếp tục chơi bài đi?" Quý Ngữ Hàm đề nghị.

"Được! Thua về rùa đen!" Mọi người rồi rít tán thành.

"Về rùa đen gì!"

Nóng nảy, Phi Phi âm hiểm hướng tới Quý Ngữ Hàm cười một tiếng, "Lúc này về thôi!"

Mọi người hoàn toàn không có dị nghị, lập tức lấy bài poker ra chơi.

Đoan Mộc Ly cười nhạt nhìn Dạ Cẩm, "Tại sao không thừa nhận? Quả Quả cho tới bây giờ chưa từng giấu ai là mình không phải người nơi này."

Đi? Chẳng lẽ Dạ Cẩm cũng là chuyên kiếp?

Tất cả mọi người vừa chơi bài, vừa dãi lỗ tai nghe bọn họ nói chuyện.

Còn chưa về thôi, bọn họ cũng đã phát triển theo xu hướng này.....

Dạ Cẩm cười uống trà, "Người xem ta chỗ nào giống như là từ nơi gọi là hiện đại tới?"

"Người có quen Obama không?" Không Không đột nhiên hỏi hắn.

Phát hiện Dạ Cẩm không phản ứng, Không Không khoát khoát tay, "Hắn nghe không hiểu, không phải là người hiện đại."

"....." Quý Ngữ Hàm rơi lệ, "Nói không chừng hắn xuyên qua sớm....."

"Cũng đúng, " Không Không lại hỏi hắn, "Kentucky Fried Chicken ăn ngon không? Ai, ba năm ta muốn! Ba bảy!"

..... Không quên đánh bài tiếp.

Dạ Cẩm hoàn toàn không để ý tới hắn, nhưng mà nhìn vẻ mặt của hắn, chắc là chưa từng nghe qua chuyện đó.

Đoan Mộc Ly cười nhạt bắt đầu kể lại, "Cửu hoàng tử Dạ quốc luôn luôn hèn yếu bị khi dễ, lúc sinh nhật mười lăm tuổi tính tình thay đổi, võ công cao cường, hi nộ vô thường, thích vào ngày lễ báo thù giết người, cực kỳ kén ăn, ăn cái gì không thích sẽ trở nên nóng nảy."

Ách..... Gần đây xem rất nhiều sách cổ Quý Ngữ Hàm ngây ngẩn cả người.

Nghe Đoan Mộc Ly tổng kết như vậy, nàng mới phát hiện.....

Nếu như đem mấy chữ "Đại quốc Cửu hoàng tử" đi, đặc trưng ở phía sau có thể dùng để hình dung ——

"Hơn bảy mươi năm trước có trưởng tử của Tề tướng gia Đại Hưng Quốc, hơn một trăm năm mươi năm trước có Trấn Bắc hầu của Phong Gian quốc, hơn hai trăm năm trước có Tam hoàng tử của Tề Loan quốc..... Cách bảy tám chục năm sẽ xuất hiện một người như vậy....."

Tam cô nương thì có là gì, đây mới là mới là người sống lâu.....

Mọi người đều không chơi bài, khiếp sợ nhìn trên mặt Dạ Cẩm hơi biến sắc.

"Các ngươi....." Không Không kinh ngạc đến ngây người, "Đều là thành viên một tổ chức tà giáo?"

"....." Quý Ngừ Hàm vô lực té ở trên bàn, đối với Không Không không còn ôm hy vọng.

Dạ Cẩm nheo lại mắt, "Các ngươi nghĩ quá nhiều."

Đoan Mộc Ly cũng không quan tâm hấn phủ nhận, trực tiếp bắt đầu suy đoán.

"Ngươi không thừa nhận nguyên nhân là..... Không muốn để cho chúng ta biết bí mật của ngươi chính là điểm này?"

Dạ Cẩm không trả lời, giống như là không nghe thấy tiếp tục uống trà.

"Thật ra thì ngươi cũng không cần khẩn trương như thế, " Đoan Mộc Ly cười nói, "Chúng ta đối với điều bí mật này hoàn toàn không cảm thấy hứng thú."

Dạ Cẩm cười, giọng nói giễu cợt, "Ngươi không phải là cho là lời nói dối này ta cũng sẽ tin chứ?"

"Tại sao lại không tin?"

Đoan Mộc Ly cười nói, "Kể từ mấy ngày trước chúng ta phát hiện một bí mật kinh thiên động địa, đối với những chuyện khác cũng đã không còn hiếu kỳ."

"....." Quý Ngừ Hàm roi lệ, lừa dối, lại tiếp tục lừa dối rồi.....

Mặc dù vẻ mặt của Đoan Mộc Ly không giống như đang nói dối, nhưng Dạ Cẩm căn bản cũng không tin tưởng, cười lạnh một tiếng.

"Da trâu ai cũng sẽ khoe khoang."

Sai! Tất cả mọi người ở trong lòng đều phản bác Dạ cẩm.

Da trâu quả thật ai cũng sẽ khoe khoang, nhưng người trước mắt ngươi không phải là mặt dày bình thường! Hấn là người khoe khoang da trâu có kỹ thuật!

.....

Đoan Mộc Ly giống như là cảm thấy buồn cười nhún mày, "Ngươi thấy ta giống như đang khoác lác sao?"

"....." Mọi người vô lực xoa trán.

Gương mặt lạnh lùng của Dạ Cẩm không tiếp lời, Đoan Mộc Ly nói tiếp, "Nếu như không phải là phát hiện bí mật kinh thiên động địa đó, ngươi cho rằng ta làm sao biết thân phận của ngươi rất cổ quái?"

Mây hơi chau lại, vẻ phòng bị trên mặt Dạ Cẩm sâu hơn, nhưng mà vẫn không lên tiếng.

"Còn chưa muốn tin?"

Đoan Mộc Ly cười đứng lên, "Đã như vậy, chúng ta đi trước."

Đi? Không cần nói với hấn có chuyện đang vội sao?

Mặc dù đều không hiểu dụng ý của Đoan Mộc Ly, nhưng mọi người vẫn phối hợp đứng lên, cùng nhau đi ra ngoài.

Cho đến khi bọn họ lên ngựa, Dạ Cẩm cũng không gọi bọn họ lại, chẳng qua là nhìn bọn họ lên đường.

Cách màn trường một đoạn, xác định Dạ Cẩm không thể nghe bọn họ nói chuyện, Quý Ngừ Hàm nhỏ giọng mở miệng.

"Làm sao chàng biết Dạ Cẩm là một người xuyên tạc xuyên lú?"

"Đúng vậy, quái nhân có rất nhiều, nhưng đặc trưng riêng của hắn cũng không có gì lớn, sao người liên nghĩ đến hắn không bình thường?" Phi Phi ở một bên hỏi.

Đoan Mộc Ly rất bình tĩnh cười một tiếng, "Đoán mò."

"....." Mọi người thiếu chút nữa lập tức té xuống.

Quý Ngừ Hàm roi lệ, "Đoán mò..... Vậy nếu hắn hoàn toàn là người bình thường làm sao bây giờ? Chàng nói xem sẽ không có biện pháp xoa dịu."

Đoan Mộc Ly vẫn bình tĩnh, "Lúc đó, ta sẽ gạt hắn nói là bởi vì hắn mỗi lần chuyển kiếp cũng sẽ mất đi trí nhớ của kiếp trước, thật ra thì linh hồn của những người này là cùng một."

Hắn mỉm cười nhìn về mặt mọi người sắp hồng đến nơi, "Câu nói kế tiếp cũng y như thế, có thể nói với hắn đó là bí mật kinh thiên động địa mà chúng ta gần đây phát hiện mới biết."

Tất cả mọi người im lặng cứng miệng, mặc niệm giùm cho kẻ thù của Đoan Mộc Ly.

"Dạ Cẩm hiện tại nhất định rất tò mò, chàng đoán chắc hắn nhất định sẽ đuổi theo?" Quý Ngừ Hàm gạt lệ hỏi.

"Ừ," Đoan Mộc Ly cười dùng áo choàng che kín nàng, "Chúng ta nhân dịp này, một đường đi du sơn ngoạn thủy, cũng đừng vội trở lại kinh thành, hắn nhất định sẽ đuổi theo."

"Hoàng đế Dạ quốc nhiều con cháu như vậy, thật ra chúng ta có thể tìm một người dễ đối phó tới đây....." Quý Ngừ Hàm đột nhiên nghĩ đến điểm này.

"Trong thạch thất không biết sẽ xảy ra chuyện gì, võ công của Dạ Cẩm rất cao, nhiều người, nhiều trợ thủ."

"..... Chàng thật sự định vào đó à." Hu hu.

Quý Ngừ Hàm trong nháy mắt đã cảm thấy mình cách tốt nghiệp nhà trẻ thật ra vẫn có đoạn khoảng cách.....

Những người khác đều ở roi lệ, chỉ có Phi Phi bộ mặt bán khoán.

Sau đó hắn nhìn không được, "Đừng du sơn ngoạn thủy, chúng ta tìm gian khách điểm ở trước đã!"

"Tại sao?"

Mọi người theo phản xạ định hỏi hắn, nhưng khi tầm mắt quét qua mặt của hắn, tất cả mọi người thống khổ nhìn cười, quay đầu nhìn trời.

Trước đó ở trong phòng chơi bài, Phi Phi lại thua nữa, cho nên trên mặt hắn lại thêm mấy con thỏ.....

Không Không nhìn mặt Phi Phi, bưng tỉnh đại ngộ, mặt hưng phấn nói, "Đây không phải là chuyện ngày hôm qua Quý tiểu thư kể về rùa và thỏ thi chạy sao!"

"Ha ha ha ha....."

Lúc mọi người cười ầm, thì Phi Phi mang theo khuôn mặt rùa đen thỏ nhỏ đuổi theo giết Không Không.

Chờ Phi Phi mặt sưng húp cùng Không Không mặt sưng hơn đánh xong trở về, mọi người đã bàn bạc ra kết quả ——

Tăng tốc lên đường, đến tìm gian phòng khách điểm ở Hòa Châu thành.

Phi Phi hoài nghi nhìn bọn họ, "Các người sẽ có lương tâm như vậy?"

Thanh Long đồng tình vỗ vỗ hắn, "Đừng hiểu lầm, là sắp có bão tuyết."

"..... Ta biết!" Phi Phi bị phản cười ngược.

Mặc Kỳ Thụy bởi vì hàng năm bên ngoài tìm kiếm được liệu có thể giải hàn độc trong cơ thể hắn, cho nên là người có kinh nghiệm giang hồ phong phú nhất trong những người này.

Kinh nghiệm của hắn qua phán đoán quả nhiên là so tin tức khí tượng ở hiện đại chính xác hơn nhiều.....

Khi hắn vừa đuổi tới cửa của Hòa Châu Thành, nhiệt độ thật sự chợt giảm xuống, sức gió gia tăng, mắt thấy sẽ có bão tuyết.

Tìm khách điểm hợp ý, mấy người chậm rãi vào cửa.

Nhưng vấn đề xuất hiện, không phải chỉ có bọn họ đoán được khí trời có biến, bây giờ Hòa Châu Trong thành tràn vào đa số là thương lữ, hiện tại trong khách điểm cũng rất khẩn trương.

Chưởng quỹ về mặt khó xử, "Phòng hảo hạng đã đầy, mấy vị khách quan....."

Hắn rất hối tiếc khi nhìn y phục mấy người Đoàn Mộc Ly.

Vừa nhìn chính là loại vải thượng hạng, không phải là người bình thường có thể mặc, mấy vị khách nhân này nhất định là khách hàng lớn, đáng tiếc hiện tại hắn không thể giao dịch được với những người này.

Mấy người Quý Ngữ Hàm cũng không có ý ở lại, nhưng chờ bọn Thanh Long đi một vòng tìm hiểu, mọi người bán khoán.

Khấp thành chỉ còn dư một gian phòng hảo hạng.

Đoàn Mộc Ly không muốn tiết lộ hành tung, nếu không bọn họ ngược lại có thể đi ở trong nha môn.

"Này sợ cái gì!"

Không Không rất sáng khoái vỗ Phi Phi một cái, "Huynh đệ, lột khăn che mặt xuống, ta muốn đem bọn họ hù dọa chạy mất!"

"..... Cút!"

"Đừng làm ồn, " Mặc Kỳ Thụy lạnh buốt liếc nhìn Không Không, "Hù dọa không chạy người, chỉ có thể bị cười nhạo."

Hai người bọn họ liếc mắt lại đánh nhau thành một đoàn, mọi người vừa được một trận cười thật to.

"Đừng cười!"

Phi Phi bên đánh bên kêu, "Nghĩ xem làm sao tìm được gian phòng! Ta chết sống cũng không ra cửa!"

"Phương pháp rất nhiều a....."

Quý Ngữ Hàm nêu ví dụ, "Tỷ như mỹ nam kế, các người có thể đi vào mấy nhà giàu có trong thành thử may mắn, để cho bọn họ cho chúng ta mượn mấy gian gian phòng để ở."

"Không đi!" Một đám nam nhân cùng kêu lên cự tuyệt.

"Bạo lực đánh người cũng không tiện....."

Quý Ngữ Hàm bán khoán, "Chẳng lẽ chúng ta phải thử cách cuối cùng, đem người hù dọa chạy à?"

Thanh Long liếc mắt nhìn bão tuyết phía ngoài, "Hàm chủ nhân, tuyết đã bắt đầu xuống, hiện tại cũng hù dọa không chạy được....."

"Cũng không thể đi..... Tỷ như chúng ta đứng ở trước mặt người khác, lên tiếng nói ‘ khi còn bé, ta bị bệnh ma ốm, mất đi sinh mạng khi tuổi còn trẻ’~"

.....

Quý Ngữ Hàm chỉ là muốn làm làm mẫu cho mọi người, nhưng lời còn chưa dứt, nàng cảm giác bên cạnh xuất hiện một trận gió lốc, mọi người đều là bộ dáng co giật.

"..... Sao vậy?" Quý Ngữ Hàm mờ mịt.

Những người khác đều nói không ra lời, chỉ có Đoàn Mộc Ly rất bình tĩnh nói cho nàng biết ——

"Chưởng quỹ bị nàng hù chạy rồi."

"....." Nàng chỉ là làm mẫu, nàng không có động kinh như vậy! Hu hu.....

Mặc dù hiệu quả động kinh như vậy thật ra rất tốt..... nhưng cũng không nên đem thể diện ném đi.

Mọi người không thể làm gì khác hơn là buông tha cho ý tưởng "Ưu tú" như vậy

Đoàn Mộc Ly lộ ra nụ cười ôn hòa, bình tĩnh phân phó bọn Thanh Long——

"Đi hỏi khách trong phòng, nếu như có người nguyện ý điếm nha môn ở tạm, có thể được ăn bữa tối cùng những nam thanh nữ tú. Còn nữa, thời điểm đến nha môn đừng dùng lệnh bài của các người."

"Dạ" bọn Thanh Long nhin cười, đối với mấy người Phi Phi lấy ánh mắt đồng tình.

Mấy nam nhân cũng nổi giận, Phi Phi tính tức giận nhất, xắn tay áo chuẩn bị đánh nhau, "Tại sao là chúng ta! Muốn ăn chính người đi!"

Đoan Mộc Ly bình tĩnh mỉm cười, "Muốn ta nói chuyện với người một chút không?"

"....."

Phi Phi giật mình, hỏa tốc đem tay áo đã vén lên để xuống, chấp nhận gât đầu, "Quên đi, không phải là ăn một bữa cơm sao, lại không roi khỏi thịt nào!"

Nếu cùng Đoan Mộc Ly "Nói" tiếp, nửa đời sau hoàn toàn sẽ bị phê.....

Gân xanh trên trán Mặc Kỳ Thụy nhảy nhảy, dự cảm không nói rõ, "Không phải nói nam thanh nữ tú sao?"

Đoan Mộc Ly lại không thể bảo Quý Ngừ Hàm cùng người khác ăn cơm, mỹ nữ ở đâu ra?

Đoan Mộc Ly cười nhìn bọn họ, "Các người không phải sao? Đối y phục là được."

"....." Ngay cả không khí cũng bị phần thay bọn họ.....

Nha môn không phải có tiền là có thể ở, đại đa số mọi người cảm thấy mới mẻ, vui vẻ nhường chỗ.

Chỉ có tiểu thư ở phòng số 1 thêm yêu cầu.

Vị tiểu thư kia toàn thân ở trong áo choàng đến gió thổi không qua được, chỉ lộ ra một đôi mắt, hết sức khẩn thiết hỏi Chu Tước tìm nàng——

"Có thể cùng nam thanh nữ tú ăn cơm? Vậy có nam nhân nào đoạn tụ không?"

"....." Bị kích là Chu Tước cảm thấy một trận hôn mê, thiếu chút nữa trực tiếp từ lầu hai té xuống.

Chờ bình tĩnh lại, Chu Tước cắn răng chịu đựng, gât đầu, "Có!"

"Nga....."

Vị tiểu thư kia do dự một chút, hỏi, "Vậy hần có muốn cưới nữ nhân làm nương tử không?"

"....." Chu Tước không kiên trì nổi.

Run run nửa ngày, hần quay đầu hét lên nhờ giúp đỡ, "Cứu mạng....."

Sao thế?

Tất cả mọi người nghi ngờ nhìn về phía lầu hai, sau đó Quý Ngừ Hàm xưng phong nhận việc, "Ta đi xem thử."

Nàng muốn lên lầu, Đoan Mộc Ly đương nhiên cũng sẽ đi cùng, Chu Tước run rẩy đem chuyện trước đó nói một lần.

Quý Ngừ Hàm cũng roi lệ, thật là quái nhân gì cũng đều có a.....

Đoan Mộc Ly bình tĩnh hướng tới vị tiểu thư kia mỉm cười, "Tiểu thư không muốn thành thân? Cho nên muốn tìm nam nhân giả thành thân, lừa gạt phụ mẫu?"

Vị tiểu thư kia sợ hết hồn lui về phía sau một bước, sao nam nhân này thông minh như vậy?

Mặc dù nàng không muốn lừa gạt cha mẹ, nhưng cùng hần suy đoán cũng không khác nhiều lắm.

Hiện tại nhất thời không muốn gặp người thông minh, nàng cũng không muốn tìm người hỗ trợ, cầm bọc quần áo co chân bỏ chạy.

Bởi vì chạy trốn quá mức vội vàng, một chiếc khăn lụa từ trong áo choàng của nàng rút ra ngoài, nhưng nàng hoàn toàn không hề phát giác.

Mới vừa vào cửa, Dạ Cẩm mang theo một thân tuyết, lúc đi lên lầu hai, đúng lúc cùng vị tiểu thư kia lướt qua.

Cho nên hần cũng không nhìn thấy chiếc khăn lụa từ người nào trên người rơi xuống, nhưng mà nhìn sợi lụa trên đất, mặt của hần rõ ràng xuất hiện sự khiếp sợ.

Đoan Mộc Ly cười nhặt lên khăn lụa, nhẹ siết chặt mặt Quý Ngừ Hàm, "Tiểu Quả Quả, vật quan trọng như vậy sao không giữ cho tốt?"

Vừa nói vừa đem khăn lụa nhét vào trong ngực nàng.

"....." Quý Ngừ Hàm roi lệ.

Không nên lần nào muốn diễn trò đều bắt đầu đột ngột như vậy, quá khảo nghiệm tốc độ phản ứng của người khác.....

Phòng hảo hạng của khách điểm cũng đã trống, mọi người tự mình chọn gian phòng vào ở, Dạ Cẩm cũng theo chân bọn họ cướp được một gian, đang ở cách vách mấy người Đoan Mộc Ly.

Thừa dịp Dạ Cẩm đi xuống lầu ăn cơm, Quý Ngừ Hàm lấy khăn lụa trong ngực nghiền cứu.

Ách.....

Cầm trong tay mới phát hiện, này căn bản không phải là khăn lụa ý nghĩa truyền thống, hình như là.....

"Làm từ tơ vàng?" Kỹ thuật thật tinh xảo.....

"Đây nhất định không phải là đồ vật bình thường!"

Phi Phi cũng không thể không tới gần để xem, "Nữ nhân cổ quái đó thân phận thật khả nghi, trước đó tại sao không gọi người đuổi theo?"

"Mất đồ quan trọng như vậy, nàng ta nhất định sẽ trở lại tìm."

Đoan Mộc Ly cười nói, "Tuyệt lớn như vậy, để cho nàng ta tự mình chạy về, chúng ta cũng không cần khổ cực truy đuổi tung tích của nàng."

"....." Mọi người không nói gì, roi lệ.

"Dạ Cẩm nhất định biết đây là cái gì....."

Quý Ngừ Hàm đem khăn lụa cầm lên, hướng về phía đèn di chuyển, "Ừa? Phía trên này có chữ viết!"

Những người khác đều tới gần để xem, phân biệt nửa ngày, xác định trong bảy tám chữ có hai chữ lệch viết thật to là ——"Vô dụng".

"....." Trên đầu mọi người nhanh chóng trượt xuống một giọt mồ hôi lạnh.

Tạm thời không nhìn ra khăn lụa có cái gì đặc biệt, mọi người không thể làm gì khác hơn là tạm thời không nghĩ về nó, trước tiên ăn cơm tối rồi hãy nói.

Thức ăn đưa lên tới, bữa ăn tối bên cạnh bàn cũng chỉ có Đoan Mộc Ly cùng Quý Ngừ Hàm.

"Các người làm gì vậy?" Quý Ngừ Hàm tò mò hỏi mọi người dựa vào bên tường.

"Chúng ta chuẩn bị ở trên tường khoan mấy cái lỗ, rãnh rồi thì nhìn lên Dạ Cẩm!" Không Không hùng hồn nói.

Quý Ngừ Hàm nghe được run rẩy, muốn khóc, "Sao các lại rình người ta, quá không có đạo đức....."

"Hắn sống nhiều năm như vậy, nhất định không giống người bình thường!"

"Đúng, nói không chừng hắn có ba cánh tay, bình thường giấu đi một cái!"

"....." Quý Ngừ Hàm bị sét đánh trúng, roi lệ chuyên tâm ăn cơm, không quan tâm mấy người bọn họ.

Khoan được mấy cái lỗ nhỏ trước khi Dạ Cẩm quay lại, mấy người bọn Phi Phi tâm tình hết sức không tệ trở lại ăn cơm.

Ăn được một nửa, căn phòng cách vách có thanh âm mở cửa, Không Không lập tức để chén xuống, rón rén đi tới bên tường.

Phòng hảo hạng trong khách điểm bố trí đều giống nhau, vị trí bọn họ khoan sau bồn hoa ở bên tường, không nằm ở trên tường, căn bản không nhìn ra ở phía sau mỗi nhánh cây có bao nhiêu lỗ nhỏ bằng hạt đậu đỏ.

Trước đó bọn họ đã xác nhận có thể nhìn thấy cảnh vật cách vách, nhưng chờ thời điểm Không Không tiến tới nhìn, phát hiện đối diện đen thùi lùi.

Mới vừa cơm nước xong liền tắt đèn đi ngủ?

Không Không cảm thấy ngạc nhiên, đem đầu lui về phía sau một cái.

Vừa lui, hắn phát hiện ——

"Đối diện" không phải là đen thùi lùi, mà là có đen có trắng, rất giống..... Con mắt?

Bộ dáng Không Không kinh ngạc chỉ chỉ vào vách tường dẫn tới sự chú ý của mọi người, nên cũng tạm thời để chén đĩa xuống, quay đầu nhìn lại.

..... Đúng là con mắt.

Đang kinh ngạc, con ngươi biến mất, sau đó một thanh âm "Phanh" vang lên, Dạ Cẩm đâm xuyên vách tường, lại gần.....

Sau đó khuôn mặt Dạ Cẩm xuất hiện ở sau lỗ thủng, mặt không thay đổi nhìn bọn họ ——

"Các ngươi nhìn lên ta."

"....." Mọi người ngã xuống đất.

Phi Phi nhìn không được, "Làm sao ngươi biết nơi đó có một lỗ?"

Dạ Cẩm nâng tay phải lên, lộ ra cái búa trong tay, "Ta đang chuẩn bị ở nơi đó khoan một lỗ."

"....." Mọi người không ngừng ngã xuống đất.

Rời lỗ thủng, trong nháy mắt, Dạ Cẩm đẩy cửa tiến vào.

Hắn ngồi đối diện với Đoàn Mộc Ly, nhìn hắn, "Các ngươi ở đâu mà tìm được khăn lụa kia?"

Đoàn Mộc Ly cười đem món sườn xào chua ngọt mà Phi Phi thừa dịp loạn lạc bụng đi đoạt lại, đặt trước mặt Quý Ngừ Hàm, rất bình tĩnh nhìn Dạ Cẩm ——

"Ngươi nói thử xem? Chúng ta có thể tìm được nó ở đâu?"

"....." Tất cả mọi người phục, quả biết cách giả vờ.....

Dạ Cẩm lần này có chuẩn bị mà đến, không bị mấy câu nói của hắn lừa gạt, cười lạnh một tiếng, "Thật ra thì ngươi cũng là đúng dịp tìm được nó, căn bản cũng không biết lai lịch của nó."

Đoàn Mộc Ly nhìn hắn ôn hòa cười một tiếng, "Ngươi muốn uốn cong lời của ta?"

"....." Mọi người yên lặng rơi lệ, cúi đầu tận lực bới cơm.

Đừng giả bộ! Lời của ngươi có bị bẻ cong sao! Ngươi thật sự là cái gì cũng không biết mà!

Dạ Cẩm nhất thời không tìm được những lời phản bác hắn, không nói lời gì nữa.

Đoàn Mộc Ly cũng không để ý đến hắn nữa, bình tĩnh tiếp tục ăn cơm.

Dạ Cẩm nhìn bộ dáng tự nhiên kiêu ngạo của hắn, đột nhiên rất có tự tin cười, "Đoàn Mộc Ly, ngươi rõ ràng muốn cầu cạnh ta, lại vẫn có thể giả bộ."

Đoàn Mộc Ly không có trả lời, chẳng qua là chau mày nhìn về phía hắn, chờ câu tiếp.

Dạ Cẩm đứng lên, "Ngươi biết rõ chuyện này không thể thiếu ta, hiện tại quyền quyết định là ở ta, không phải sao?"

"....." Mọi người đều bị lượn vòng hôn mê, họ đang nói gì vậy?

Quý Ngừ Hàm bắt đầu lo lắng, Dạ Cẩm rất có thể là đang nói bậy.....

Có lẽ hắn chẳng qua là đang bịa chuyện, nhưng mà Đoàn Mộc Ly gật đầu hay là lắc đầu, cũng có thể lộ ra sơ hở.

Nàng đang rầu rĩ, liền nghe đến thanh âm của Đoàn Mộc Ly có chút buồn cười ——

"Ngươi quả nhiên không biết."

"Không biết cái gì?"

Trước đó đã đoán Đoàn Mộc Ly có thể làm ra nhiều loại phản ứng, nhưng cũng không nghĩ tới hắn sẽ nói ra một câu như vậy, cho nên Dạ Cẩm theo bản năng hỏi ngược lại.

Đoàn Mộc Ly cười lắc đầu một cái, "Ta nói, đừng nghĩ cong lời của ta."

"....." Quý Ngừ Hàm im lặng cứng miệng.

Sau này nàng không cần lo lắng, lão công nhà nàng..... Quá mức gạt người.....

Dạ Cẩm trên căn bản cũng bị Đoàn Mộc Ly lượn vòng hôn mê, lại ngồi một lát, không chào hỏi đứng dậy đi.

Cơm nước xong, Đoan Mộc Ly đứng lên, "Giàn phòng kia nhường cho các người."

"....." Những người khác im lặng nhìn trên tường lỗ lớn trên tường, đây là "Nhường cho" sao.....

Trận bão tuyết này kéo dài ba ngày, bọn họ cũng trong khách điểm ở ba ngày.

Dạ Cẩm không tới tìm bọn họ nữa, trước đó vị tiểu thư thân bí thất lạc khăn lụa cũng không có xuất hiện.

Rốt cục thấy được tuyết ngừng, Quý Ngữ Hàm nằm ở bên cửa sổ.

"Chúng ta hiện tại có nên xuất phát hay không? Nếu không chờ tuyết ngừng rơi, đường sẽ quá trơn."

"Cục than nhỏ, người rất có kinh nghiệm."

"..... Khi còn bé ta đã bị té rất nhiều." Quý Ngữ Hàm rơi lệ trả lời.

Đoan Mộc Ly bật cười hôn nàng một cái, "Hiện tại liền đi, mọi người chuẩn bị một chút."

"Không cần chờ vị tiểu thư kia tìm tới cửa?" Mặc Kỳ Thụy hỏi hần.

"Không cần, dù sao Dạ Cẩm cũng biết bí mật khăn lụa."

Tất cả mọi người gật đầu, trở về phòng của mình, nhanh chóng dọn dẹp.

Quan sát bọn họ muốn rời đi, Dạ Cẩm lạnh như băng nhìn bọn họ mấy lần, xoay người trở về phòng.

Cũng giống như bọn họ nghĩ, khi bọn họ ra cửa, Dạ Cẩm cũng không lên tiếng theo sát.

Không nói lời nào không cần gấp gáp, người đến là được ~

Mới vừa tuyết xuống, đường thật ra thì một chút đều không trượt, cũng không ảnh hưởng tốc độ, đoạn đường này, bọn họ tâm tình đều tương đối khá.

Lúc sắp đến kinh thành, Dạ Cẩm rốt cuộc mới phản ứng, giục ngựa đuổi theo.

"Đoan Mộc Ly, người căn bản muốn gọi ta cùng trở lại, có đúng không?"

Nếu không Đoan Mộc Ly không thể nào một đường để mặc cho hần cùng tới đây, đã sớm nghĩ biện pháp đem hần đuổi đi.

Đoan Mộc Ly cười nhìn hần, "Người cũng có thể lựa chọn bây giờ rời đi."

Suy nghĩ về khăn lụa Đoan Mộc Ly đang cầm, Dạ Cẩm nheo lại mắt, "Người muốn ta làm gì?"

"Hồi cung sẽ biết."

Vốn cho là đi du lịch, cũng không nghĩ đến đoạn đường rút ngắn, bọn họ vài ngày sẽ trở lại như vậy.

Kinh thành vẫn phi thường náo nhiệt như cũ, đại hình mà Đoan Mộc Hồng phải chịu là hoạt động xem mắt vẫn còn tiếp tục.....

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ẩn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 105: Đập đầu vào tường xong, tới đây bắt đầu làm việc

Khụ, khụ, nhiệt tình của các cô nương chắc là sẽ không bị chút gió tuyết ảnh hưởng.....

Bi phần nhiều ngày như vậy, Đoan Mộc Hồng ngay cả tức giận cũng đều không có, chẳng qua là nhìn chăm chăm bọn họ.

Hần vốn là đáng đáp rất đẹp, rất yêu nghiệt, hơn nữa hiện tại lại mang vẻ mặt oán giận phần nộ.....

Quý Ngừ Hàm đi tới, rất chân thành nói, "Cám ơn! Ta biết rồi!"

"....." Yêu nghiệt hoa đào liếc mắt về phía nàng, căn bản không trông cậy vào nàng nói cái gì.

Quý Ngừ Hàm cũng chỉ là xúc động, cũng không có ý định giải thích sau đó đem hấn tức chết, nhưng Không Không là một người "Hiếu học".

"Quý tiểu thư, tại sao tiểu thư phải cảm ơn hấn?"

"Khụ, khụ, cái này..... Đao Mộc Ly không có hậu cung, ta xuyên tới vẫn chưa cơ hội nhìn thấy cung khuê oán phi là dạng gì....."

Hiện tại rốt cục đã thấy.....

"..... Quý Ngừ Hàm!" Đao Mộc Hồng bị phần hô to, chuẩn bị ngắt đi.

"Hoàng huynh, " Đao Mộc Ly rất lo lắng vịn hấn, "Chịu đựng."

"....." Đao Mộc Hồng nửa điểm cũng không cảm động, chẳng qua là hoài nghi nhìn hấn.

Hấn cùng Quý Ngừ Hàm đồng có kinh nghiệm "Đối địch" phong phú, biết lúc nghe Đao Mộc Ly nói chuyện, nửa câu sau mới quan trọng.

Quả nhiên, Đao Mộc Ly rất "Quan tâm" cười với hấn, "Chúng ta lập tức sẽ xuống thạch thất, huynh còn phải tới giúp một tay."

"....." Đao Mộc Hồng sắp học máu, "Đao Mộc Ly! Đệ rốt cuộc có chút tình huynh đệ không!"

"Đương nhiên là có, " Đao Mộc Ly mỉm cười nói, "Đây không phải là khi có chuyện, lúc nào cũng nghĩ tới huynh trước sao."

"....." Mọi người vì Đao Mộc Hồng mặc niệm.

Rốt cục cũng tức giận, Đao Mộc Hồng bị phần nhìn trời.

Vì vậy mấy giây sau đó, hơn nửa hoàng cung cũng nghe được tiếng Đao Mộc Hồng gầm thét u oán lại đầy nhịp điệu, "Tại sao ta không thừa dịp lúc người còn nhỏ bóp chết người a a a ——Tại sao ta có thể cho rằng người là một đệ đệ thật đáng yêu a a a ——"

Tất cả mọi người ở trong lòng đối với hai câu này bày tỏ sự đồng ý, cũng hướng tới Đao Mộc Hồng dồn hết buồn thương thấm thiết, chỉ thấy Đao Mộc Ly ở một bên cười nhạt mở miệng ——

"Đúng là bị gương mặt của ta lừa."

"....." Tất cả mọi người khóc chạy tới đập tường.

Chỉ có Quý Ngừ Hàm còn ở lại, không phải là nàng không muốn đập, là nàng bị lão công nhà mình ôm lấy.....

Đao Mộc Ly ôm nương tử bảo bối đi về hướng tẩm cung, rất bình tĩnh dặn dò bọn họ, "Đập tường xong, tới đây bắt đầu làm việc."

"....." Mấy người bọn Phi Phi càng dùng sức đập.

Sau một chung trà, tất cả mọi người đã chuẩn bị sẵn sàng, gom lại bên cạnh cái hồ trong tẩm cung.

Dạ Cẩm nhìn dưới đất, nhíu mi, "Đây là vật gì?"

"Người nhảy vào liền biết."

Đao Mộc Ly vừa nói vừa đem hấn đập xuống, mình cũng mang theo Quý Ngừ Hàm nhảy xuống.

Mọi người im lặng theo sát nhảy vào, xuyên qua băng cứng đã bị phá vỡ, trực tiếp nhảy vào thạch thất.

Thạch thất so với lần trước bọn họ lúc rời đi không có chút thay đổi, vẫn là không có gì có thể khiến người khác chú ý.

Đao Mộc Ly trước tiên bình tĩnh theo sát Dạ Cẩm giải thích, "Xảy ra chuyện gì ta cũng không biết, nhưng mà người đã nhảy xuống, cũng đừng mong đi lên."

"....." Thật là cường đạo! Tất cả mọi người im lặng ghen ngào, cảm thấy tương lại là một mảnh âm đạm.

Dạ Cẩm có chút không biết nên khóc hay cười, "Đây chính là bí mật kinh thiên động địa mà người nói? Từ lúc bắt đầu người chính là đang gạt ta?"

"Đúng."

Đoan Mộc Ly mặt không đổi sắc thừa nhận, sau đó cười nhìn Dạ Cẩm sắp nổi giận, "Không có nhìn thấu lời nói dối của ta, có phải rất xấu hổ, rất tự ti hay không?"

Dạ Cẩm vốn là đã là tức giận ngất trời, chuẩn bị cho dù đem mạng bỏ ở chỗ này cũng muốn xông ra, không thể tiếp tục bị lừa gạt, bị hấn lợi dụng, nhưng nghe được câu này, hấn bị tức đến bật cười.

Mọi người cũng nghe khóc.....

Rõ ràng gạt người là hấn, sao liền biến thành người khác xấu hổ cùng tự ti?

Thông minh thấp hơn hấn sao..... Điều này nói rõ bọn họ là người bình thường!

Sự thật chứng minh, Đoan Mộc Ly vẫn là đem tính khí Dạ Cẩm đoán rất chuẩn.

Bởi vì Đoan Mộc Ly đổi trắng thay đen, Dạ Cẩm không chuẩn bị đi ra ngoài.

Tự ti, xấu hổ? Hấn cũng muốn xem thử, Đoan Mộc Ly lợi hại đến thế nào!

Thấy Dạ Cẩm đồng ý lưu lại, Đoan Mộc Ly nhìn Không Không cùng Mặc Kỳ Thụy đã chuẩn bị xong, thanh âm ôn hòa nhắc nhở Đoan Mộc Hồng, "Hoàng huynh, thời điểm cắt cổ tay đã đến."

"....."

Trước đó đã bị kích thích Đoan Mộc Hồng cảm thấy một trận khí huyết dâng trào, cắn răng mở miệng, "Không cần, ta đã học máu!"

"....." Mấy người không có huyết thống hoàng tộc ngồi xổm một góc tường yên lặng rơi lệ.

Giống như trước, khi Đoan Mộc Hồng chảy máu, mấy người có huyết thống hoàng tộc trở nên hiếu chiến, đồ mắt đánh nhau thành một đoàn.

Nhưng mà lần này có thể là bởi vì có Dạ Cẩm gia nhập, mọi người đánh nhau kịch liệt hơn, Đoan Mộc Ly ở một bên thấy thế cau mày.

Lần trước đánh nhau cảm giác không giống như huynh đệ tương tàn, bây giờ lực đạo đã giống như là kẻ thù tranh đấu, đánh tiếp, bị thương cũng không phải chỉ là da thịt.

"Quả Quả, nếu như ta cũng mất không chế, nhất định phải đem Tiểu Trọng Suốt đánh thức ném chúng ta lên trên."

"Dạ."

Dặn dò xong, Đoan Mộc Ly cũng xông tới gia nhập chiến đoàn.

Nhưng mà hấn không phải đi đánh nhau, chẳng qua là tận lực hóa giải chiêu thức mà mọi người dùng lực quá mạnh mẽ, tránh cho thương tổn người mình.

Quý Ngừ Hàm lại bắt đầu khăn trương, sao thạch thất còn không có biến hóa?

Cảm giác không ổn a.....

Nếu như đây là một trò chơi bắt giam, dường như là làm cho mọi người ở cửa thứ nhất liền tiêu hao hết hơn phân nửa thực lực, cửa phía sau có muốn vượt qua càng khó khăn hơn.

Cũng may nàng không khăn trương quá lâu, lại qua đại khái năm sáu phút, không có dấu hiệu nào, vách tường phía đông đột nhiên xuất hiện một vết nứt.

"Vào!"

Đoan Mộc Ly vùng quyền, đem mấy người giống như đánh nhau dừng lại không được cũng đánh ngất xỉu, sau ném vào vết nứt.

Những người khác cũng đều đi theo vào, sau đó đều là sững sờ.

Phi Phi trước tiên nổi giận, "Lại là thạch thất không có gì cả! một cái liền một cái liên tiếp!"

Thạch thất trước mắt rất lớn, ít nhất có thể chứa ba bốn trăm người, nhưng vẫn là không có gì cả.

Đoan Mộc Ly trước tiên gọi mấy người bị hấn đánh ngất xỉu tỉnh lại Bọn họ ngồi dậy ngơ ngác nhìn nhau.

"Chỗ này lớn, mọi người trước đừng lộn xộn."

Quý Ngừ Hàm ngồi xổm xuống, nhìn vết trầy ở mặt đất, "Nơi này..... có dấu xê dịch? Có dấu vết chân ghế mài sàn nhà a."

"....." Tất cả mọi người cũng, "Sao người lại có thể chú ý tới cái này nhanh như vậy?"

"Hắc hắc, " Quý Ngừ Hàm khinh bỉ bọn họ, "Vừa rồi nhìn các ngươi cũng không thường làm việc nhà rồi! Ngươi thường lau chùi dĩ nhiên sẽ lưu ý cái này."

Mấy đại nam nhân từ lúc sinh ra đến khi lớn lên sẽ không lau chùi nhanh chóng nói sang chuyện khác, "Xem ra nơi này trước kia có người ở? Ai lại có thể sinh sống ở chỗ này?"

"Ta." Một thanh âm mềm mại trả lời

"....." Bên người đột nhiên thêm thanh âm xa lạ, mọi người lập tức cảnh giác nhìn chung quanh.

..... Không có ai, Không Không thoáng nhìn trong thạch thất chỉ có mấy người bọn họ.

Trừ Quý Ngừ Hàm cực kỳ sợ quý, mấy nam nhân đều không phải là người nhát gan.

Nhưng "Không sợ quý" cùng "Thích gặp quý", nó không phải là cùng một ý.....

Sắc mặt của mọi người cũng không làm sao tươi tắn được.

Quý Ngừ Hàm khóc khóc co rút vào trong lòng Đoan Mộc Ly.

Nghe thanh âm này là chắc một tiểu quý tuổi rất nhỏ? Giọng nói như rất hiền hòa.....

Nhưng quý chính là quý! Hu hu..... Nàng có " thành kiến chủng tộc ".....

Đoan Mộc Ly ôm chặt nàng, dùng áo choàng bao lấy, khẽ hôn một cái trên trán của nàng, thấp giọng trấn an, "Đừng sợ, có ta ở đây."

"..... Chẳng sẽ lấy đức phục quý sao?" Quý Ngừ Hàm rơi lệ hỏi.

Đoan Mộc Ly bật cười hôn lại hôn nàng, "Sẽ, cho dù là quý cũng sẽ bị ta làm tức đến hộc máu, đừng sợ."

"....." Những người khác không nói gì nhìn Đoan Mộc Ly.

Hắn hiếm khi nói thật nha!

Cảm xúc của Quý Ngừ Hàm từ từ ổn định lại, những người khác cũng đều từ lúc mới bắt đầu kinh ngạc dần lấy lại tinh thần, nhưng thanh âm trước đó không có vang lên nữa.

Phi Phi nhìn chung quanh, "Sao nó không nói chuyện nữa?"

"Các ngươi không có gọi ta."

Thanh âm rất nhỏ đó lại trả lời, nghe có chút vô tội.

"....." Quý này..... Theo tưởng tượng của bọn họ có chút không giống.....

"Ngươi ở chỗ nào thế?" Đoan Mộc Ly lên tiếng hỏi.

"Đứng chung một chỗ với các ngươi đó."

Thanh âm vô tội, giống như cảm thấy bọn họ không nên hỏi vấn đề này.

"....." Mọi người vừa cẩn thận nhìn bốn phía một lần nữa, xác định không thấy đồ kỳ quái gì.

..... Xem ra là quý trong suốt.

"Nơi này là nơi nào?"

"Không biết." Thanh âm nhỏ lại có hỏi có đáp.

Đoan Mộc Ly có chút bất đắc dĩ hỏi tiếp, "Vậy tại sao ngươi ở chỗ này?"

"Không biết." Đồng dạng trả lời, hơn nữa thanh âm chính là rất vô tội.

"....." Mọi người không nói gì yên lặng nhìn nhau.

Thì ra quý cũng có quý hồ đồ.....

Hiện tại ngay cả Quý Ngữ Hàm cũng không cảm thấy nó đáng sợ, nhưng mọi người cũng đều không muốn ở chỗ này cùng nó nói chuyện phiếm.....

Quý Ngữ Hàm rất lúng túng mở miệng, "Chúng ta đi trước, tự ngui..... Khụ, khụ, ở chỗ này chơi đi."

Chưa có kinh nghiệm cùng quý tử biệt, không biết nên nói như thế nào.....

"Được." Thanh âm nhỏ nhẹ cũng không ngại, thật biết điều trả lời.

Thương lượng xong phương hướng, mọi người đang muốn hướng tới bên trong đi tiếp, liền nghe đến thanh âm kia lại vang lên, có chút nóng nảy ——

"Đừng đạp ta....."

Ách.....

Động tác của mọi người đều cứng đờ, nâng chân lên cũng không dám hạ xuống.

"Cái này..... Chúng ta không nhìn thấy ngui, hay ngui đi trước đi? Nếu không chúng ta có thể lại sẽ đạp ngui."

"Chân ngui ta đã tê rần, không đi được." Thanh âm rất ủy khuất.

"....." Mọi người 囧囧 không nói gì nhìn nhau, thì ra là quý cũng sẽ bị tê chân sao.....

Đội nửa ngày không thấy nó nói nữa, tất cả mọi người mới vừa ý thức được, con quý này rất hướng nội, ai không cùng nó nói chuyện, nó sẽ không chủ động mở miệng.....

Những người khác căn bản đã bị quý hướng nội này 囧 làm ngã, cho nên người "đảm nhiệm trọng trách lớn" giao tiếp với nó, liền rơi vào trên ngui Đoan Mộc Ly.

Đoan Mộc Ly cũng có chút bất đắc dĩ buồn cười, "Vậy ngui nói cho chúng ta biết, ngui mặc y phục gì sắp đạp đến ngui?"

"Mặc y phục màu vàng nhạt."

"....." Bị điểm trúng tên, Quý Ngữ Hàm nhanh chóng thu hồi chân, quý đang ở trước mặt?

Rốt cục xác định vị trí cụ thể của nó, tất cả mọi người nhìn về phía khu vực trước mặt Quý Ngữ Hàm, nhưng vẫn là cũng không thấy gì.

"A....." Không Không đột nhiên phát ra một tiếng kêu sợ hãi, khiếp sợ chỉ chỉ vào mặt đất.

Mới vừa theo hướng tay hần chỉ nhìn sang, Quý Ngữ Hàm liền ý thức được hần rất có thể là thấy quý nguyên hình, vội vàng nhắm mắt lại.

Không đúng.....

Nàng giống như vừa thấy.....

Lần nữa mò mắt ra nhìn về phía mặt đất, Quý Ngữ Hàm tròn mắt há mồm nhìn trên đất có một tiểu tử lớn bằng bàn tay đang hướng tới nàng..... Mắt tròn trắng?

Khụ, khụ, không đúng không đúng.

Là bọn họ quá cao, tiểu tử rất lùn, lại muốn nhìn rõ bọn họ, cho nên ánh mắt hết sức hướng về phía trước, rất giống mắt tròn trắng.....

Cây đuốc trong tay mọi người cũng tập trung ở hướng này, cho nên thấy rất rõ ràng.

Tiểu tử trước mắt có tay có chân, ngũ quan thanh tú khả ái, trên ngui còn mặc một bộ trường bào có chút cũ rách, tóc dài quá thắt lưng buông xòa.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ẩn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Hình như ta là nữ !

Hơn nữa..... Hần nhìn giống như có chút quen mắt?

Quý Ngữ Hàm lấy xuống Tiểu Trong Suốt ở trên đầu, đặt bên cạnh tiểu tử kia.

Ách..... Quả nhiên là vóc người cùng thể tích giống nhau, chẳng qua là diện mạo không không giống nhau.

Nhìn hai người bọn họ nhỏ bé đứng thẳng hàng, Quý Ngữ Hàm đột nhiên có cảm giác đang chơi trò su rầm búp bê, sau đó tập hợp đầy đủ toàn bộ lại.....

>_

Hiện tại trong đầu của mọi người cũng cùng một ý nghĩ ——

Thì ra là Tiểu Trọng Suốt cũng có đồng loại !

Tiểu tử không trong suốt vẫn tò mò nhìn Tiểu Trọng Suốt còn đang nhắm mắt ngủ, sau đó xấu hổ hỏi, "Ta có thể cưới người này hay không vậy?"

"....." Tất cả mọi người lao đảo một cái.

Quý Ngữ Hàm roi lệ, "Cái đó..... Hắn là nam."

"Nga....."

Tiểu tử giống như rất thất vọng, lại nhìn hai mắt Tiểu Trọng Suốt, xoa xoa chân của mình, đột nhiên sôi nổi chạy vụt đi.

Mọi người vẫn chưa kịp lấy lại tinh thần từ con kinh ngạc vừa rồi, tiểu tử đột nhiên lại chạy về tới, vui sướng hài lòng theo sát bọn họ tuyên bố ——

"Hình như ta là nữ!"

"....." Mọi người hồng mắt.

"Ngươi, sao ngươi lại không biết mình là nam hay nữ....."

"Ta quên mà " Tiểu tử có chút bối rối gỡ gỡ tóc, "Có rất nhiều chuyện cũng không nhớ."

"..... Vậy ngươi còn có thể nhớ được chuyện gì?"

Tiểu tử mờ mịt nhìn nàng, rất vô tội, "Hình như không nhớ gì hết."

"....." Quý Ngữ Hàm lại bắt đầu xem Đoàn Mộc Ly là vách tường ra sức đụng đầu vào, "Chúng ta kêu Tiểu Trọng Suốt thức dậy đi....."

"Được." Đoàn Mộc Ly cười nhìn về phía Không Không, "Đi gọi tỉnh hắn đi."

"..... Tại sao lại là ta!"

Không Không bị phần gằm thét, "Tại sao là ta a a a —— Ngươi mau thức dậy cho ta!"

"Pia" một tiếng, Không Không bị Tiểu Trọng Suốt mới vừa tỉnh dậy đập văng vào bên tường.

Bị đập bay, Không Không vô lực trượt từ trên tường xuống, rất buồn bã, "Lần trước rõ ràng chính là bị ta rống tỉnh....."

"..... Lần này ngươi không có chấn lòng bảo vệ....."

Ngẩn ngứ dùng ánh mắt đồng tình với Không Không, mọi người vội vàng nhìn về phía Tiểu Trọng Suốt lại muốn ngủ tiếp.

"Đừng ngủ nữa, Tiểu Trọng Suốt, chúng ta tìm được đồng loại của ngươi rồi!"

"Các ngươi thật ồn! Hoàn toàn ngu ngốc, căn bản không biết ta là cái gì còn nói tìm đồng loại cho ta, hừ!"

..... Bởi vì thời điểm biến thành người hình sau đó rất ít khi thức, Tiểu Trọng Suốt cho tới bây giờ cũng không biết hắn đã biến thân, càng không biết mọi người đã có thể nghe hắn nói chuyện.

Mở mắt ra, Tiểu Trọng Suốt liền thấy đứng đối diện mình là một tiểu tử lớn bằng bàn tay.

"Đây là cái gì, ta mới không có lùn như vậy!"

Tiểu Trọng Suốt không hài lòng lắm bầm, lại muốn tiếp tục ngủ.

"Nhưng ngươi rõ ràng cũng cao như ta mà." Tiểu tử ủy khuất nói.

"Ngươi có thể nghe lời nói của ta?" Tiểu Trọng Suốt đột nhiên nhảy lên, không ngủ.

"..... Chúng ta cũng có thể nghe....." Mọi người roi lệ nói.

Nhìn bọn họ, lại cúi đầu nhìn chính mình, Tiểu Trọng Suốt rất tức giận.

"Biến thân lúc nào! Sao lại biến thành lùn như vậy! Ta rõ ràng cao được một nửa bàn tay!"

"....." Thật ra thì cũng không khác nhau, đều là rất lùn.....

"Ngươi đừng tức giận, ta gả cho ngươi." Tiểu tử trấn an hắn.

"....." Tất cả mọi người phải tựa vào nhau mới có thể đứng vững.

Tiểu Trọng Suốt rất không cao hứng, "Ai muốn cưới ngươi! Ngươi là ai!"

"Ta không biết."

"....." Tiểu Trọng Suốt cũng bị 囧, nhất thời không biết nên hỏi nàng cái gì.

"Tiểu Trọng Suốt, ngươi biết ngươi là ai sao?" Quý Ngũ Hàm thanh âm run rẩy hỏi hắn.

"Không biết!" Tiểu Trọng Suốt chu miệng, "Ta cũng ít khi nhớ chuyện gì."

"....." Thì ra là đây là hai đứa trẻ mất trí nhớ.....

Đoan Mộc Ly rất kiên nhẫn ngồi xổm xuống, nhìn về phía tiểu tử không trong suốt, "Ta gọi ngươi là Oa Oa nha?"

"Được." Vẫn khổ não mình không có tên, tiểu tử thật cao hứng.

"Nếu ngươi không nhớ gì cả, sao còn biết phải cùng người khác thành thân, lập gia đình?"

"Ta không biết." Oa Oa hoang mang nắm tóc, đột nhiên chạy mất.

Chờ thời điểm nó trở lại, sau lưng kéo thêm tờ giấy.

Khụ, khụ, chẳng qua chỉ là một tờ giấy, nhưng mà Oa Oa quá lùn, cho nên phải kéo.....

"Ta thấy ở đây nè, " Oa Oa ngoan ngoãn đem tờ giấy kia giơ cao, "Giống như thành thân cùng gia đình cũng sẽ rất vui, nên ta liền muốn..... Gả cho hắn."

"....." Thì ra là nó căn bản cũng không hiểu thành thân có ý gì.

Tất cả mọi người lại gần để xem, phát hiện ý tứ trên tờ giấy bình thường, bất quá giấy chất đã ngả vàng, rất mỏng rất giòn, chắc là đã lâu.

"Oa Oa, chỉ có cái này sao? Những thứ khác đâu?"

Tất cả mọi người muốn biết nơi này là người nào ở, dùng qua thứ gì.

"Không biết."

Oa oa rất hoang mang, "Ta trước kia rất đói bụng, trên người còn rất đau, cứ như vậy tiện tay chop lấy đồ liền ăn....."

Nàng nói xong liền làm mẫu cho mọi người, tiện tay cầm một nhánh cây làm món ăn nhét vào trong miệng cắn cắn.

Không đúng không đúng..... Kia "Món ăn bằng lá" có chút nhìn quen mắt!

Mọi người đều run lên, ánh mắt chệch đi một chút, roi vào trên người Tiểu Trọng Suốt——

A a a.....

"Oa Oa! Ngươi ăn cánh tay của Tiểu Trọng Suốt!" Tất cả mọi người muốn điên rồi.

Vẫn không có cảm giác có cái gì không đúng, Tiểu Trọng Suốt nghe bọn họ vừa nói như thế mới cúi đầu, trong nháy mắt liền nổi giận.

"Sao ngươi lại tùy tiện ăn cánh tay ta! Đem cánh tay trả lại cho ta!"

Oa oa cũng sắp khóc, "Ta đã ăn..... Ta không biết đó là cánh tay của ngươi....."

"Quên đi!"

Nói thế nào Oa Oa cũng là cùng bộ dáng như hán "Người" không khác nhau mấy, Tiểu Trọng Suốt coi như hào phóng, "Ăn thì ăn, dù sao còn có thể mọc ra."

"....." Mọi người sắp hồng mắt, tận lực đập đầu của mình.

Ngay cả Đoàn Mộc Ly cũng cảm giác cứng đờ, "Oa Oa, người nói tiếp đi."

"Nga, cứ ăn như vậy....."

"....." Mọi người đều tránh về phía sau, chỉ sợ nàng lại biểu diễn một lần nữa, đem bắt mình gặm hai cái.

"Ta ăn ăn, cũng không đói bụng nữa, liền thấy tờ giấy này, những thứ khác....."

Oa oa hoang mang nghiêng đầu, "Ta cũng tìm thật lâu, vẫn không thấy, có thể là bị ta ăn rồi."

"....." Mọi người mồ hôi chảy như thác.

Thanh âm Quý Ngừ Hàm run rẩy hỏi nàng, "Oa Oa, trong nhà vốn là có vật dụng gì..... Ví dụ như cái ghế."

Sợ nàng không hiểu, Quý Ngừ Hàm khoa tay múa chân làm mẫu cho nàng.

"Nga, quen mắt nha, chắc cũng bị ta ăn, " khuôn mặt nhỏ nhắn của oa oa nhăn lại, "Cái đó rất khó ăn nha."

"....." Mọi người nhất thời không biết trước tiên nên thương đứa nhỏ này hay là thương bản thân mình chịu đủ kích thích.

Chỉ có Tiểu Trọng Suốt rất hâm mộ nhìn nàng, "Răng người rất tốt a."

"....." Mọi người sắp hồng mắt rơi lệ.

"Răng người không tốt sao?" Oa Oa hoang mang nhìn hán.

"Không tốt, ta bị thương, răng cho tới bây giờ cũng không đủ dài." Tiểu Trọng Suốt vừa nói vừa há to mồm.

Oa Oa nghiêm túc nhìn thật lâu, "Thật sao..... Đứng rồi, tại sao người lại trong suốt?"

"Bởi vì bị thương!"

Tiểu Trọng Suốt lại mất hứng, buồn buồn nói, "Ta ngủ thật lâu, vẫn chưa dưỡng thương tốt được."

"Đừng khổ sở, " Oa Oa kéo cánh tay của hán lắc lắc, "Ta gả cho người, người đừng mất hứng."

..... Oa Oa còn tưởng rằng thành thân là chuyện có thể làm cho người khác cao hứng.

Một đám "Đại nhân" im lặng nhìn hai đứa nhỏ.

Xem ra Oa Oa cũng là bị thương quá nặng, cho nên nó mới có thể nói trước kia trên người rất đau, trí nhớ chắc cũng là bởi vì vậy mà mất đi.

Vậy còn Tiểu Trọng Suốt?

Chẳng lẽ là chủng tộc của bọn họ gặp phải tập kích, hai đứa nhỏ cùng lúc đều bị thương?

Còn có gian thạch thất này.....

Thì ra là không phải là trống trơn không có một vật gì, mà là đồ vật đã bị Oa Oa đáng thương tìm không có thức ăn sạch.....

Tất cả mọi người xúc động lại có cảm giác muốn đụng tường.

"Oa Oa, còn có đồ vật gì..... chưa bị người ăn không?"

"Có, các người cũng muốn ăn sao?" Oa Oa rất hiếu khách chuẩn bị mời mọi người.

"Không cần, " Một đám người mạnh mẽ lắc đầu, run rẩy nói, "Dẫn chúng ta đi xem một chút là được rồi."

Oa oa sôi nổi ở trước mặt dẫn đường, còn Tiểu Trọng Suốt lại nhảy lên trên người Quý Ngừ Hàm, "Người có bây giờ thể nghe ta nói chuyện?"

"..... Có thể." Sao có cảm giác Tiểu Trọng Suốt đang tới mắng nàng.....

Hít thở sâu một hơi khí, Tiểu Trọng Suốt kêu to, "Sau này đừng cài trâm chu tước bằng vàng lên tóc nữa! Ta ngủ bị sái cổ !"

"....." Đang đi bộ tất cả mọi người thiếu chút nữa ngã quy.

Quý Ngừ Hàm gạt lệ gạt đầu, "Được, ta sau này không cài....." Hu hu.

Tiểu Trọng Suốt lại nhảy lên trên người Đoan Mộc Ly, lần nữa hít sâu một hơi, hô to, "Sau này không cho chơi trên tóc của nàng nữa, nguoi làm rối tung giường của ta!"

Bất mãn nhìn thật lâu rốt cục cũng được hô to, Tiểu Trọng Suốt hài lòng nhảy trở về giường của mình —— trên đầu Quý Ngừ Hàm.

Mấy người bạn Phi Phi cũng vô cùng hưng phấn nhìn Đoan Mộc Ly, bị mắng?

Hắc hắc hắc, coi như nguoi lợi hại hơn nữa, cũng không dám chọc tiểu tử thực lực khó dò này !

"Oa Oa, ta còn muốn ngủ, tỉnh lại sẽ chơi với nguoi." Tiểu Trọng Suốt ngáp một cái.

"Được." Oa oa dừng bước, xoay nguoi gật đầu đáp ứng.

"Đúng rồi, " Tiểu Trọng Suốt lại ngồi dậy, chỉ vào mọi người, "Bọn họ đều là nguoi xấu, nhất là hần!"

Bị Tiểu Trọng Suốt đặc biệt chỉ đích danh Đoan Mộc Ly, "Hần rất âm hiểm, nhất là nụ cười như vẽ trên mặt hần! Ngán vạn lần không nên tin!"

Oa oa nhìn Đoan Mộc Ly, "Về à..... Vậy rửa đi được không?"

"..... Không thể, " Vừa nói Tiểu Trọng Suốt vừa chỉ Quý Ngừ Hàm, "Nàng ấy thì coi như được thông qua!"

"....." Quý Ngừ Hàm gạt lệ, vậy cũng như là khen nàng sao?

Thấy Tiểu Trọng Suốt nói xong, Đoan Mộc Ly cười vươn tay, xoa xoa đầu Quý Ngừ Hàm.

Lại gây án a.....

Tiểu Trọng Suốt không phải là vừa mới nói qua, sau này không cho hần làm như vậy?

Lúc mọi người nhìn chăm chú, Tiểu Trọng Suốt tức giận mở mắt ra, nhìn chăm chăm móng vuốt dám làm loạn "Giường" của hần.

Sau đó tầm mắt của hần chuyển dời đến trên mặt Đoan Mộc Ly đang mỉm cười ——

"Hừ!" Thở phì phò xoay nguoi, hần nhắm mắt lại ngủ tiếp.

Về mặt mấy người bạn Phi Phi chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Tiểu Trọng Suốt, nguoi không cãi lại! Cũng nên xông lên đánh hần!

Quý Ngừ Hàm đồng tình nhìn bọn họ, từ chuyện của Tam cô nương còn chưa nhìn ra được sao?

Ở trước mặt của Đoan Mộc Ly có "Đức", võ lực thật như mây trời.....

Sôi nổi, Oa Oa mang theo bọn họ đến thạch thất cách vách.

"Các nguoi nhìn kìa, còn có thật là nhiều đồ chưa ăn!"

Oa Oa vừa nói vừa có chút khổ não nhăn mặt, "Chính là thức ăn mà ta chưa ăn, còn dư lại đều là đồ ngon."

"....." Đứa nhỏ thật đáng thương.

Bởi vì không biết phải ở trong thạch thất dừng lại bao lâu, trên nguoi mọi người cũng mang theo điểm tâm để ăn, hiện tại cũng muốn lấy ra cho oa oa đáng thương ăn.

Động tác của Phi Phi nhanh nhất, "Tiểu oa oa, ta mời nguoi ăn điểm tâm."

"Lui về phía sau!"

Phía sau hần đột nhiên truyền đến thanh âm khẩn trương của Mặc Kỳ Thụy

Rùng mình, Phi Phi đã muốn đem điểm tâm đưa đến trong tay Oa Oa lập tức lui về bên cạnh mọi người.

Oa Oa rất hoang mang nhìn mọi người về mặt khăn trương, sau đó ánh mắt cũng rất ngượng ngùng luôn hướng tới khối điểm tâm.

Mặc Kỳ Thụy nói chuyện luôn luôn không có tâm tình lo lắng, hàng năm lạnh buốt, mới vừa rồi đột nhiên trở nên khăn trương, tất cả mọi người rất cảnh giác, còn tưởng rằng oa oa có vấn đề gì.

Nhưng bây giờ nhìn..... Rõ ràng là hết thủy bình thường a!

Mặc Kỳ Thụy gương mặt co quắp, thần sắc quý dị, "Các người nhìn vách tường phía đông."

Mọi người theo lời hắn nói nhìn qua, phát hiện đông tường có hơn mười chậu hoa lớn đường kính đại khái nửa thước, đại đa số là trụi lụi, chỉ có bên trong mấy bồn có cây giống chiều dài rất nhỏ.

"Vậy là cái gì?" Tất cả mọi người vội hỏi Mặc Kỳ Thụy giống như muốn học máu.

"..... Đó là cây giống Ảnh Linh Chi."

"....."

Trước kia Quý Ngừ Hàm ăn Ảnh Linh Chi, ăn xong sẽ có khí lực vô cùng lớn, chạy trốn so thỏ tinh còn nhanh hơn, hơn nữa chém không đứt nấu không nát, có thể trong nháy mắt biến thành một thể hệ mới mở núi?

Run lên mấy cái, Quý Ngừ Hàm nom nớp lo sợ hỏi nàng, "Oa Oa, bên trong chậu hoa..... Người ăn rồi sao?"

Oa oa về mặt đau khổ, "Ăn rồi, vốn có rất nhiều, trắng một tảng lớn, còn ăn thật ngon, người ta ăn quá nhanh, hiện tại cũng bị mất....."

"....."

Một, một tảng lớn?

Quý Ngừ Hàm chỉ ăn một cây, Oa Oa ăn một tảng lớn.....

Mọi người muốn ôm đầu khóc.

Không trách được Mặc Kỳ Thụy khăn trương như vậy, đừng nói Oa Oa có lòng thương bọn họ, coi như là vô ý đụng bọn họ một cái, bọn họ cũng có thể đi tìm điện Diêm Vương để chơi.

Phát hiện tất cả mọi người lui về phía sau, Oa Oa rất không hiểu, "Các người sao vậy?"

"Không có gì."

Đoan Mộc Ly coi như bình tĩnh cười cười, cầm lấy điểm tâm trong tay Phi Phi, để ở trên một rương gỗ, "Oa Oa, người ăn trước đồ này đi." ""

"Cám ơn!"

Oa Oa rất vui vẻ vọt đến rương gỗ, cầm lên điểm tâm cao bằng một nửa mình, cười híp mắt cắn một cái.

"....." Bọn họ thấy nó tốc độ quý dị.....

Nói "Nhanh chóng" đã là oan uổng, nó hoàn toàn là vừa chớp mắt đã xuất hiện ở trên cái rương.....

Hơn nữa bởi vì tốc độ quá nhanh, thoát nhìn giống như là nó đồng thời xuất hiện ở hai nơi.

Cái đó..... Không biết tâm tình của Oa Oa có ổn định không?

Đại đa số thời gian đều là ngoan ngoãn, nhưng mà thỉnh thoảng cũng sẽ nổi giận.....

Đang suy nghĩ, Không Không đột nhiên đoạt lấy khăn trong tay Quý Ngừ Hàm, điên cuồng cắn, há miệng run rẩy chỉ vào một cửa nhỏ bên tay phải hắn.

Bởi vì vấn đề góc nhìn, những người khác không nhìn thấy hắn chỉ cái gì, cho nên cũng đi tới bên cửa nhỏ.

"....."

Không có khăn tay, mọi người điên cuồng cắn y phục.

Trong thạch thất kia có một đồng..... Đều là hài cốt.

Những nam nhân này không sợ người chết, sợ chính là..... Những người này đều là oa oa giết?

Tiểu oa oa này quả nhiên có thời điểm bạo lực ?

Mọi người sắp ngất đi, Quý Ngữ Hàm dùng thanh âm run rẩy hỏi nàng ấy, "Oa oa, những thứ cách vách kia..... Là xảy ra chuyện gì vậy?"

"Không biết."

Oa Oa dừng lại động tác ăn, rất hoang mang nói, "Khi ta...tỉnh lại liền thấy những thứ này, nhìn rất ghét, chính là lại không biết nên ném đi đâu, liền cũng chất đống ở trong thạch thất đó."

Mặt Mặc Kỳ Thụy có chút cứng lại hỏi nàng, "Khi người...tỉnh lại, chúng nó chính là bộ dáng bây giờ, không phải là giống chúng ta, không biết nói chuyện, không thể cử động?"

"Khi...tỉnh lại chính là bộ dáng bây giờ nha."

"Ta đi xem thử." Mặc Kỳ Thụy máy móc đi về phía cách vách.

"....." Mọi người lưu lại không biết nên phản ứng như thế nào, nhìn Oa Oa đang khéo léo ăn đồ.

Một lát sau, Mặc Kỳ Thụy trở lại, "Những người đó chết không biết đã bao nhiêu năm, xương đã vừa đục liền bể, hơn nữa....."

Hắn liếc nhìn oa oa giống như thật biết điều, "Rất nhiều người xương ngực đã từng bị người khác đánh xuyên qua, vết thương cùng quả đấm của nàng không xê xích bao nhiêu, chẳng qua là không biết là nàng giết hay là đồng bọn giết."

"....." Mọi người điên cuồng can y phục.

Hiện tại nên trốn ngay lập tức?

Oa oa có thể muốn đi theo ra ngoài hay không?

Coi như bọn họ không cho, nàng cũng tùy thời có thể từ dưới đất chui lên....

Hơn nữa nàng hiện tại mất trí nhớ, cứ như vậy đem nàng vứt ở chỗ này, cũng quá đáng thương.

Mọi người không có ý kiến, đều nhìn về Đao Mộc Ly đã thật lâu không lên tiếng.

"Oa Oa, " Đao Mộc Ly ngồi xổm người xuống, hỏi nàng, "Người đi ra ngoài được không? Chính là rời đi những thứ trong thạch thất này."

"Đi ra ngoài?"

Oa oa lắc đầu, "Ta không muốn đi ra ngoài."

"Tại sao?" Đao Mộc Ly rất có kiên nhẫn hỏi nàng.

Tất cả mọi người muốn điên rồi, bây giờ không phải là thời điểm tán gẫu!

Hãy tội nghiệp cho linh hồn bé nhỏ của bọn họ đi mà!

Oa oa hoang mang nhìn hắn, "Không biết..... Ta chính là cảm thấy ta không nên đi ra ngoài."

"Được, ăn thức ăn đi." Đao Mộc Ly cười vỗ vỗ nàng, lại cho nàng một khối điểm tâm.

"....." Lúc này còn dám vỗ về nàng ấy? ! Tất cả mọi người hoài nghi Đao Mộc Ly có còn muốn sống hay không.

Cùng Oa Oa nói xong, Đao Mộc Ly quay đầu cười nhìn mấy người Quý Ngữ Hàm, "Tất cả mọi người đói bụng không?"

"....." Đang chờ hắn nói 'Chúng ta mau chạy đi' tất cả mọi người đều lão đảo một cái.

Nói xong câu đó, Đao Mộc Ly trực tiếp lôi kéo Quý Ngữ Hàm đã hóa đá ngồi xuống, "Mọi người ăn trước ít đồ, nghỉ một chút."

"....." Nếu như có thể, bọn họ cũng muốn nấu nấu xào xào đem hắn ăn, tránh cho hắn lại gieo họa như vậy!

"Đã là lúc nào rồi! Người còn có tâm tình ăn uống sao?" Phi Phi hạ thấp giọng gầm thét.

"Đương nhiên" Đao Mộc Ly vừa nói vừa bình tĩnh cắn điểm tâm trong tay một cái

"....." Phi Phi không ngừng ngã xuống đất, còn cố giả vờ nói, "Người căn bản không phải người bình thường!"

"VẬY các người cũng không kém."

Đoan Mộc Ly vừa nói vừa đem điểm tâm trong túi giấy dầu ném vào trong miệng mỗi người, còn tặng kèm một tiếng cười ôn hòa cho bọn họ.

"....." Mọi người trong nháy mắt liền bình tĩnh.

Không đúng, nên nói là bỏ qua.....

Lưu lại có thể sẽ chết, nhưng cùng Đoan Mộc Ly biết nhau đã lâu, ngày ngày đều nhìn thấy hắn, nhất định sẽ yên.....

Kết quả cũng không khác biệt, bọn họ cũng không chống đối nữa, hắn nói sao thì làm vậy thôi.

Một đám người trầm mặc bắt đầu ăn điểm tâm, đều là một vẻ mặt "Đại gia ta đã thông suốt, người còn có thể làm gì được ta".

.....

Đợi đến lúc Quý Ngừ Hàm hóa đá cũng khôi phục về bình thường, đôi mắt đắm lệ tự động bắt đầu ăn gì đó, Đoan Mộc Ly đứng lên, vừa ăn vừa quan sát gian thạch thất.

Thích quan sát cái gì liền quan sát đi..... Tất cả mọi người không nhìn Đoan Mộc Ly, tránh cho lại bị kích thích.

Vốn là ở trong thạch thất nhân nhả bước đi thông thả bước, chướng mắt ở trước mắt mọi người lúc ẩn lúc hiện, chờ đi tới bên người Dạ Cẩm ——

Không có dấu hiệu nào, hắn đột nhiên "Thân mật" ôm cổ Dạ Cẩm.

"....."

Hóa đá, Phi Phi trong nháy mắt cứ vui vẻ, chợt vỗ Quý Ngừ Hàm, "Cục than nhỏ, ta đã nói gì nhớ không? Hắn cùng Dạ Cẩm không bình thường! Hoạn nạn mới thấy chân tình! Thời khắc nguy cấp hắn vẫn là che chở cho Dạ Cẩm!"

"....."

Quý Ngừ Hàm rơi lệ nhìn hắn, "Phi Phi, chúng ta đều sắp bị hắn hành hạ sắp điên người rồi, cũng nên đoàn kết nhất trí đối ngoại, người cùng nhà sao còn có thể công kích lẫn nhau? Đừng nói nữa....."

"Tiểu Quả Quả?" Đoan Mộc Ly dùng thanh âm "Ôn nhu" gọi nàng.

Quý Ngừ Hàm gạt mình, "Ta với chàng mới là người cùng nhà! A....." Hu hu.

"Cái đó, Dạ Cẩm còn bị chàng ôm....." Vì dòi đi sự chú ý của hắn, Quý Ngừ Hàm muốn khóc nhắc nhở hắn.

Tình huống mới vừa rồi quá mức đột ngột, mọi người không thấy rõ.

Bọn họ bây giờ mới phát hiện, chợt vừa nhìn là thân mật ôm, thật ra thì tay của hắn chỉ cần hơi nhúc nhích, mạng của Dạ Cẩm sẽ không còn.

Xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ vừa rồi Dạ Cẩm có ý đồ phản bội, bọn họ cũng không chú ý tới?

Tất cả mọi người khản trương, cho là lập tức sẽ phải thấy máu tươi của Dạ Cẩm sẽ đổ tại chỗ, liền thấy ——

Đoan Mộc Ly rất thân thiết đối với Dạ Cẩm cười cười, hỏi hắn, "Muốn báỉ sư không?"

"..... Điên rồi!" Phi Phi nhin không được mà đập mạnh một cái, "Lần sau lúc người động kinh có thể kiềm chế hay không....."

Quên đi.....

Không Không lập tức nhận, cắn khăn tay, mơ hồ không rõ nói, "Thông báo trước đi!"

Tất cả mọi người mãnh liệt gật đầu, đúng là tri kỉ thời nay mà, nhất định phải báo trước!

Mình quân đều sẽ thuận theo dân ý, Đoan Mộc Ly cảm giác mình là một minh quân.....

Cho nên hắn mở miệng cười, coi như là thông báo cũng được ——

"Các người muốn động kinh?"

"....." Mọi người bị phần ngã xuống đất.

Bị Đoan Mộc Ly "ôm", còn nghe một vấn đề hết sức quý dị, thần sắc Dạ Cẩm cũng không thay đổi, không chút để ý hướng về phía hắn cười, "Bái sư học cái gì?"

Đoan Mộc Ly cười nêu ví dụ, "Rất nhiều, nhưng mà ngươi bây giờ nên học chính là làm thế nào che dấu tâm tư của mình, tránh cho bị người khác nhìn ra sơ hở."

Dạ Cẩm cười một tiếng, "Ta cũng không có ý định muốn giấu giếm, tại sao phải học?"

Lời của hắn vừa dứt, Không Không tới gần, cẩn thận quan sát mặt của hắn, sau đó hết sức kích động——

"Lúc hắn nói chuyện về mặt rất không tự nhiên! Ta thấy nè!"

Khụ, khụ, bái sư có tiến bộ, Không Không tương đối hưng phấn....

"....." Tiểu Mễ quay đầu, định sau này sống chết cũng không thừa nhận đây mới là hoàng đế thật sự của bọn hắn.

Mặt Dạ Cẩm có chút cứng lại, nếu như ngay cả Không Không cũng có thể nhìn ra, vậy đừng nói đến Đoan Mộc Ly sau lưng đang bóp cổ hắn.

"Ngươi muốn làm gì?" Dạ Cẩm dùng thanh âm lạnh lẽo hỏi hắn.

"Hiện tại nên là ta hỏi ngươi, "Đoan Mộc Ly cười nói, "Ngươi biết cái gì?"

"Làm sao ngươi biết ta thật sự biết cái gì?" Đem Cẩm hỏi ngược lại.

"....." Loại phương thức dùng câu hỏi để trả lời câu hỏi này, mấy người bọn Quý Ngữ Hàm nghe xong muốn cào tường.

Đoan Mộc Ly không hề cùng hắn vòng vo, chỉ cười liếc nhìn Oa Oa đã ăn xong điểm tâm, đang hoang mang nhìn bọn họ.

"Nếu như ngươi không nói, ta muốn đi tấn công Oa Oa thử."

Trên mặt lập tức biến sắc, Dạ Cẩm không dám tin nhìn hắn, hạ thấp giọng, "Ngươi điên rồi! Ngươi biết rõ nàng rất nguy hiểm!"

"Mới vừa rồi ta đưa tay vỗ đầu của nàng, tất cả mọi người sợ choáng váng, chỉ có ngươi không có phản ứng." Đoan Mộc Ly cười chỉ ra nơi khả nghi.

Phải không?

Mọi người nhớ lại ở trong đầu, sau đó phát hiện..... Bọn họ không có chú ý.

Dạ Cẩm về mặt nghiêm túc hừ một tiếng, mạnh mẽ cười nói, "Ngươi vỗ hay không là chuyện của ngươi, tại sao ta phải quan tâm ngươi sống hay chết?"

"Vậy bây giờ ta muốn tấn công nàng cũng là chuyện của ta sao, ngươi lại muốn nhúng tay vào?"

"....." Dạ Cẩm bị hắn hỏi đến không còn gì để nói, có chút cắn răng nghiêng lợi nhìn hắn.

Mọi người cũng không hiểu, Đoan Mộc Ly cười quay đầu nhìn về phía Oa Oa, "Oa Oa, ta muốn đánh ngươi."

"Nga....." Oa Oa có chút hoang mang gãi gãi tóc, "Tại sao vậy?"

"....." Tâm tư của mọi người cực kỳ khẩn trương đến không biết nên khóc hay nên cười, đã sắp bị gây sức ép đến hôn mê.

Nhưng mà bởi vì có Đoan Mộc Ly nhắc nhở trước đó, lúc này bọn họ cũng chú ý nhìn Dạ Cẩm, phát hiện hắn đối với những lời này quả thật không có phản ứng.

Kỳ quái..... Đây là ý gì?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ẩn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 107: Các người cùng lửa thể chạy qua !

Đoan Mộc Ly cười vỗ Phi Phi một cái, khí lực không lớn không nhỏ, Phi Phi cho là hắn đang động kinh..... Định không để ý đến hắn.

Vẫn cười, lần này Đoan Mộc Ly chọt cho Phi Phi một quyền.

Trong nháy mắt Phi Phi liền nổi giận, "Điện rồi! Sao ngươi lại làm vậy!"

"Là như thế này?" Đoan Mộc Ly không có để ý đến hắn, cười hỏi Dạ Cẩm.

Đã bị hắn đoán được, Dạ Cẩm nheo mắt lại, nhìn hắn một lượt, sau đó gật đầu, giải thích cùng mọi người.

"Bọn người như Oa Oa bình thường cực kỳ nhu thuận nghe lời, ngươi đánh nhau ầm ĩ đến bức nào, cho dù khi dễ nàng, nàng cũng sẽ không tức giận, chỉ khi nào thật sự cùng nàng động thủ....."

Dạ Cẩm chỉ gian phòng đầy hài cốt ở cách vách, "Đó chính là kết cục."

"....." Mọi người mảnh liệt căn y phục.

Bất quá căn xong rồi, bọn họ cũng đều thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần không phải vô lý đột nhiên tấn công người là được, bọn họ cũng sẽ không chủ động đi đánh Oa Oa.

Phi Phi vẫn đang nổi giận, "Ngươi làm mẫu thí cứ làm mẫu, tại sao nhất định phải đánh ta!"

Tất cả mọi người dồn hết ánh mắt đồng tình nhìn về phía Phi Phi, Không Không lắc đầu.

"Vẫn không hiểu à? Ngươi mới vừa nói hắn cùng Dạ Cẩm có vấn đề, lại còn ở trước mặt Quý tiểu thư khích bác thị phi, sự phụ ta hắn rất....."

Giật mình, Không Không lập tức đem bốn chữ "lòng dạ hẹp hòi" này nuốt trở về trong bụng, đổi lại nói, "Sự phụ chỉ là có thù phải trả!"

"....." Phi Phi khinh bỉ hai thầy trò bọn họ.

Ồn ào xong rồi, tất cả mọi người nhìn về phía Dạ Cẩm, "Ngươi biết bọn Oa Oa là cái gì, biết đây là nơi nào sao?"

"Ta không biết."

Nhìn về phía Đoan Mộc Ly, thần sắc Dạ Cẩm đang lúc có chút đắc ý, "Lúc này ta thật sự không biết, dù ngươi có dung cách nói như thế nào cũng không thể moi ra được."

"....." Mọi người xoa trán, ngay cả lúc này cũng cao hứng được, lại một người sắp bị Đoan Mộc Ly ép điên.....

Đoan Mộc Ly một chút đều không cảm thấy mình "Nghiệp chướng nặng nề", cười hỏi hắn, "Ngươi còn biết cái gì?"

"Chờ một chút!"

Không Không đột nhiên nhào qua, dùng thanh âm nghẹn ngào nói, "Dạ Cẩm, còn biết cái gì liền thành thật khai báo đi! Dù chống cự thế nào, cuối cùng cũng bị hắn kéo ra ngoài, ngươi sẽ cùng tình trạng như chúng ta, đừng làm cho chúng ta bị hành hạ nữa!"

"....."

Mọi người vừa khinh bỉ Không Không quá mất mặt, vừa rơi nước mắt ngậm ngùi xúc động, lời nói này thật là xuất phát từ đáy lòng!

Dạ Cẩm theo chân bọn họ ở chung một chỗ thời gian không lâu, còn chưa thích ứng với bộ dáng vào lúc động kinh của đám người họ.....

Cho nên hắn hoàn toàn bị Không Không đánh một cái.

Ánh mắt quét một vòng ở trên mặt mọi người, cuối cùng dừng ở trên mặt Mặc Kỳ Thụy.

Thụy Vương gia của Phong Gian quốc mọi người đều biết, đã từng có người hoài nghi chân chính Thụy Vương gia đã sớm bị hàn độc phát tác mà chết, hiện tại người này giả mạo bởi vì mặt nạ như tảng đá đóng băng, cho nên hàng năm không lộ vẻ biến hóa gì..... Khụ, khụ.

Nhưng bây giờ, vẻ phong phú trên mặt hắn rất khả nghi.

"Đừng nhìn."

Mặc Kỳ Thụy lạnh buốt mở miệng, "Nếu như ngươi không thành thật nói ra, ta sẽ giành đem ngươi giết trước tiên, tránh cho Đoan Mộc Ly có cơ hội lợi được lời của ngươi."

Thật là ý tưởng hay! Tất cả mọi người đều dùng ánh mắt sùng bái nhìn hắn.

Nếu không bọn họ sẽ phải điên mất thôi.....

Dạ Cẩm không biết nên khóc hay nên cười, nhìn về phía Đoan Mộc Ly, "Người thật sự đáng sợ như vậy?"

Đoan Mộc Ly ôn hòa cười cười nhìn mọi người, lấy một giọng nói như ngày tận thế nói, "Bọn họ chẳng qua là không tin trên đời này, ta đây là người thiện lương nhất."

Phốc ——

Mọi người học máu ngã xuống đất.

Oa Oa không hiểu nhìn mọi người, không biết tại sao bọn họ đồng loạt nằm xuống, nhưng mà cũng đem ném cục đá nhỏ đang cầm chơi trong tay, nằm xuống theo.

"....." Mọi người lại ói máu lần nữa.

Cơ mặt của Dạ Cẩm co quắp, rốt cuộc biết Đoan Mộc Ly "Đáng sợ".

Hắn mỗi lần chết đi cũng sẽ chuyển kiếp đến trên những người khác nhau, cho nên chết hắn không sợ, hắn sợ chính là mình chết bởi động kinh.....

Nghĩ như vậy, hắn quả quyết lựa chọn thành thật khai báo.

"Ta thật không biết bọn họ là cái gì, đây là truyền thuyết hơn một ngàn năm trước, lúc ấy Ảnh Linh Chi cùng Tiên Hạc quả không hiếm gặp giống như bây giờ, rất nhiều người cũng ăn rồi, cho nên đó là một thời đại cao thủ nhiều như mây."

Mọi người lập tức quay đầu nhìn về phía Oa Oa hừ hừ thực thực đã hơn một ngàn tuổi.

..... Oa Oa đáp trả bằng ánh mắt vô tội nhìn thẳng.

"Sau đó lại không biết là từ nơi nào truyền ra ngoài bí mật này, nói là trên đại lục có một kho báu thần kỳ, các cao thủ chen chúc tới, cùng nhau xông vào nơi giấu bảo vật."

"....." Sau đó?

Tất cả mọi người nhìn Dạ Cẩm im lặng nửa ngày.

"Không có sau đó, " Dạ Cẩm thanh âm bình thản, " Mọi người đi vào chỗ này đều chết, chỉ có một người may mắn thoát khỏi."

"....." Quý Ngữ Hàm run rẩy, "Không phải là người chứ?"

Dạ Cẩm về mặt không thay đổi gương mặt nhìn nàng, "Chính là ta."

Mọi người cả kinh, hóa tốc đem tất cả vật gì có thể bao phủ chộp vào tay, đem Dạ Cẩm che lại, tránh cho Oa Oa nhận ra hắn.

Dạ Cẩm ở một đồng áo choàng phủ lấy tối đen, "Mặt của ta đã sớm không giống như năm đó!"

Mọi người không để ý tới hắn, Oa Oa tức giận thật sự là quá nguy hiểm, phải giừa vạ nhất!

"Tiểu Trọng Suốt cũng giống Oa Oa?" Tất cả mọi người khẩn trương hỏi Dạ Cẩm.

"Không biết, " Giọng Dạ Cẩm buồn buồn từ trong đồng áo choàng truyền tới, "Ta sau khi sống lại, trí nhớ về nơi giấu bảo vật cũng liền biến mất."

"Vậy sao người lại nhận ra Oa Oa?"

"Ta đoán."

Dạ Cẩm sắp bị ngộp thở đến chết, tránh ra lấy hơi, liền lại bị mọi người ấn trở về.....

"Nghe nói năm đó sau khi ta đi ra, còn muốn khiến cho những người khác đi vào, cho nên vội và nói hết tính tình của hai người bảo vệ trong đó, sau đó chết."

"....." Hai?

Một người khác rất có thể chính là Tiểu Trọng Suốt?

Trong nháy mắt Quý Ngữ Hàm cảm giác đầu mình rất nặng, thì ra đứa nhỏ vẫn ngủ ở trên đầu mình có lai lịch lớn như vậy.....

"Vậy sau đó lại có người đi vào không?"

"Không có, cho dù lúc ấy ta liên tục bảo đảm hai người bọn họ tính khí rất tốt, sẽ không chủ động tấn công người khác, nhưng đông đảo cao thủ cũng

chết ở bên trong, không ai còn dám mạo hiểm nếm thử."

Tất cả mọi người đi chuyển ánh mắt nhìn Dạ Cẩm cùng Oa Oa, Dạ Cẩm xuyên tới xuyên lui, rất có thể cũng cùng đại chiến lần đó có liên quan a.....

Đáng tiếc ba người may mắn còn sống sót trong đại chiến lần đó, cũng mất đi trí nhớ, hiện tại bọn họ cũng không cách nào biết rõ đã xảy ra chuyện gì.

Oa Oa vô tội nhìn bọn họ, không hiểu tại sao mình bị vây nhìn.

Quý Ngừ Hàm bật cười nâng lên đũa nhỏ đáng thương, "Chúng ta vẫn là tự mình đi tìm đáp án, Oa Oa nhất định không nghĩ ra."

Ừ, hiện tại cũng chỉ có sự lựa chọn này, tất cả mọi người gật đầu.

"Oa Oa." Đoan Mộc Ly cất tiếng hỏi nàng, "Nơi này tổng cộng có mấy gian thạch thất?"

"Không biết."

Oa Oa đếm trên đầu ngón tay, nghiêm túc tính toán một chút, "Ta đã thấy có bảy gian, nhưng mà chờ những thứ đồ này ăn xong rồi, thì có thể gặp một gian mới."

"Gặp?" Tất cả mọi người nghe không hiểu.

"Đúng vậy." Oa Oa từ trên tay Quý Ngừ Hàm nhảy xuống, làm mẫu cho mọi người.

"Ta mỗi lần đem một gian phòng ăn xong, cứ đi qua như vậy nè, liền gặp một gian thạch thất mới." Oa Oa vừa nói vừa trực tiếp xông thẳng tới một bức tường đi tới.

Liền đi qua.....

"....."

Mọi người nhìn trên tường mới vừa thêm động lớn động nhỏ như chuột đào, cảm giác không ngừng choáng càng.

Không phải là người vừa chạm là có thể lần ra gian thạch thất mới, là người đụng vỡ tường đó.....

Đụng đi qua, Oa Oa không hiểu từ bên kia cửa động lộ ra đầu nhỏ, "Các người tại sao không tới?"

Thử một chút, lấy nội lực của bọn họ căn bản không cách nào xuyên tường không biết là làm bằng vật liệu gì, mọi người không biết nên khóc hay nên cười, "Chúng ta không qua được....."

Không phải là mỗi người đều có thân thể cứng như thép giống như nàng ấy.....

"Các người không thể như vậy phải không?" Con nít vừa nói vừa đụng tường, gõ rơi hai khối.

"....." Mọi người vô lực lắc đầu, "Không thể."

"Nga, " Oa Oa trở về, hoang mang gỡ tóc, "Ta mới vừa rồi giống như định nói cái gì....."

Tất cả mọi người an tĩnh, tránh quấy rầy đứa nhỏ đang suy nghĩ.

"Nga, nhớ rồi!"

Oa Oa vừa nói vừa nhảy đến trên đầu Quý Ngừ Hàm, "Cho ta mượn người một chút."

..... Những lời này của nàng là hướng về phía Tiểu Trọng Suốt đang ngủ mà nói.

Đem Tiểu Trọng Suốt ôm xuống, đi tới bên tường, Oa Oa liền đem Tiểu Trọng Suốt giơ lên ——

"Bung. Bung. Bung" ~

Liên tục đập xuống, Oa Oa cứ như vậy cầm Tiểu Trọng Suốt làm búa, bắt đầu đập tường.....

"....." Mọi người căn y phục, hoảng sợ nhìn nàng.

Bị làm búa, Tiểu Trọng Suốt cũng không có chút phản ứng nào, tiếp tục ngủ.....

Làm mẫu xong, Oa Oa quay đầu, ngoan ngoãn nói, "Các người có thể cầm ta đập tường như vậy, như vậy là có thể đi qua."

"....." Tất cả mọi người đem đầu óc của mình đập tường.

Đoan Mộc Ly dờ khóc dờ cười ngồi xổm người xuống, "Oa Oa, chúng ta không thể lấy người làm búa."

"Búa? Vậy là cái gì?" Oa Oa nghe không hiểu.

"....." Đoan Mộc Ly cũng bị nàng hỏi không trả lời, chỉ có thể cười đối vấn đề khác, "Trước kia sao người đem cả mặt vách tường cũng đập vỡ?"

"Trước kia....."

Oa Oa do do dự dự nhìn bọn họ nửa ngày, sau đó nhìn về phía Quý Ngữ Hàm, "Hình như người cũng là nữ."

"....." Quý Ngữ Hàm lệ chảy gât đầu, "Đúng, ta là nữ."

"Nga." Oa Oa nhảy đến trên vai nàng, nhỏ giọng theo sát nàng nói mấy câu.

"Nga....." Quý Ngữ Hàm chợt hiểu gât đầu, sau lại cùng Đoan Mộc Ly thấp giọng nói gì đó.

Tất cả mọi người vội vã muốn biết bọn họ đang thần thần bí bí nói cái gì, Đoan Mộc Ly che lỗ tai Oa Oa, cười nói với bọn họ, "Các người cùng nhau trần truồng chạy qua đó."

"....." Mọi người cảm giác một trận khí huyết dâng trào.

Quý Ngữ Hàm cảm giác lời của mình có chút có thể tin, "Cái đó..... Lần này hẳn nói là sự thật."

Về mặt Phi Phi vô cùng đau đớn, "Cục than nhỏ, người cũng cùng hẳn học cái xấu!"

"Ta không có....." Hu hu.

Quý Ngữ Hàm giải thích, "Oa Oa nói những vách tường này chỉ có cao giống nàng là bình thường, cao hơn nữa..... Muốn đi qua cũng được, bắt quá sẽ có một luồng khí bốc ra ngoài đem y phục của người thiêu hủy."

Còn nói không chừng sẽ nhân tiện đem người cũng đốt luôn.....

Quý Ngữ Hàm bổ sung một câu, "Nếu là lửa thể chạy qua ngược lại không thành vấn đề..... Khụ, khụ."

"Mới vừa rồi chúng ta không phải là đã mặc y phục đi qua những bức tường đó sao?"

"Oa Oa nói lửa đó sau một khoảng thời gian sẽ biến mất."

Chỉ là Oa Oa không có khái niệm thời gian, nàng nói một đoạn thời gian có thể sẽ là thật nhiều năm a....."

"....." Mọi người im lặng nhìn tường trước mắt.

Không Không kéo chắc y phục, hoảng sợ, "Đây là tường sắc lang?"

"....." Mặc dù ý tưởng này quá quý dị, bắt quá nghe không khác mấy.

"Chẳng lẽ chúng ta cũng phải lửa thể đi qua?" Không Không băn khoăn, "Ta còn chưa từng cỡi y phục ở trước mặt người khác."

Mấy người bọn Phi Phi nổi giận, "Người cỡi cũng không ai nhìn!"

Còn Tiểu Mễ thích thú vỗ vỗ bả vai Không Không, "Đừng nghe hắn, có người nhìn, trước kia bọn họ thường nhìn lên người tằm."

"....." Không Không ngất đi.

Dạ Cẩm coi như là người thanh tĩnh nhất trong những người này trong, hoài nghi nhìn Đoan Mộc Ly.

"Căn bản không phải lửa thể đi qua sẽ không gặp chuyện gì, chẳng qua là Oa Oa sợ đốt y phục, chỉ nàng không sợ đốt mà thôi."

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ấn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 108: Người tốt không đấu cùng phúc hắc!

Đúng vậy! Nghe lời của Dạ Cẩm, mọi người mới phản ứng được có cái gì không đúng.

Phi Phi nổi giận, "Lần này chúng ta cũng không chọc giận người, tại sao người lại gạt chúng ta!"

Đoan Mộc Ly cười trả lời hần, "Không nghĩ ra được làm sao để đi qua, nên có chút buồn bực."

"....." Phương pháp đại gia hần giải quyết buồn bực chính là làm cho người khác cũng buồn bực? Một đám người chỉ có thể phản hận trừng hần.

Nhìn chăm chăm, nhìn chăm chăm, Phi Phi đột nhiên cao hứng.

"Đoan Mộc Ly, rốt cục người cũng có vấn đề khó không giải được sao?"

Những người khác cũng đều lộ ra nụ cười đắc ý, hắc hắc hắc.

"....." Quý Ngữ Hàm im lặng rơi lệ, nhìn đi, nhìn đi Đoan Mộc Ly đã đem mọi người hành hạ thành dạng gì rồi.....

"Ai nói ta không giải được?" Đoan Mộc Ly cười còn vui vẻ hơn so với bọn họ.

Sửng sốt một chút, Đoan Mộc Hồng tương đối hiểu rõ hần phán đoán, "Giả bộ! Hần nhất định là giả bộ bình tĩnh, chúng ta tiếp tục cười đi!"

Vì vậy một đám người tiếp tục "Ha ha ha" vui vẻ.....

Đoan Mộc Ly không nhìn quần chúng "Ngông cuồng" rộng lớn, ôm lấy Quý Ngữ Hàm, thanh âm nhàn nhã nói, "Cười nhiều một lát đi, chờ một chút sẽ không cơ hội."

"Tại sao?" Bọn Phi Phi phòng bị hỏi.

"Ta định gọi các người cũng cắt cổ tay." Đoan Mộc Ly về mặt chân thành nói.

"....." Quý Ngữ Hàm ngược đôi mắt đầm lệ sương mù nhìn bọn người Phi Phi, thật ra thì nàng cũng muốn động kinh, đừng bỏ lại nàng a.....

Bởi vì lần trước có kinh nghiệm, lần này mấy người Phi Phi chẳng qua là nhỏ nhỏ co giật một cái, sau đó liền khôi phục bình thường, không tin tưởng Đoan Mộc Ly.

Đang lúc bọn họ ở trong lòng mình cảnh giác cao độ, một thời điểm không có liên tục đến hai lần ——

Đoan Mộc Ly buông tay ôm Quý Ngữ Hàm, rút ra một cây chủy thủ, mặc dù trên mặt đang cười, thanh âm cũng rất nghiêm túc, "Người nào tới trước?"

"....." Đoan Mộc Hồng cắn răng nghiêng lợi, "Người rốt cuộc đang giờ trò quỷ gì?"

"Thử xem có thể mở vách tường này ra hay không." Đoan Mộc Ly cười trả lời.

Mọi người nổi giận, "Chuyện này cùng vách tường có quan hệ gì!"

"Chúng ta lúc tiến vào chính là tiến vào như vậy, những tường khác là bị Oa Oa phá hủy, nếu không chúng ta mỗi người muốn đi qua vách tường, cũng sẽ cần máu giúp một tay."

Mọi người do dự một chút.

Sau bọn họ rồi rít gât đầu, suy nghĩ một chút giống như đúng là có chuyện như vậy.

Nghĩ thông suốt điểm này..... Trước đó một đám người còn cùng chung mối thù rất không có lương tâm vừa lui về phía sau.

Vì vậy chỉ còn Đoan Mộc Hồng đứng ở tại chỗ liên phá lệ chói mắt.....

Đoan Mộc Hồng trước mắt tối sầm, tức giận chỉ vào bọn họ, "Các người có ý gì?"

Dạ Cẩm cười một tiếng, "Chúc mừng người, người đặc biệt ~"

Mặc Kỳ Thụy lạnh buốt nhìn hần, "Chuyện cắt cổ tay thì chỉ có mình người hy sinh, chúng ta sẽ nhớ người."

"Không sai."

Không Không mặc dù bái sư chưa tới mấy ngày, nhưng đã có "Tiền bộ", mặt thành khẩn, "Công lao lớn như vậy chúng ta không thể giành với người, người tận tình cắt đi!"

Đoan Mộc Ly cười nhìn bọn họ, "Đều khiêm nhường như vậy làm gì, đừng có gấp, tất cả mọi người đều có phần."

"....." Vốn là chỉ có một mình Đoan Mộc Hồng mặt đen lại, hiện tại sắc mặt mọi người cũng đồng loạt thay đổi.

"Tam cô nương rõ ràng chỉ muốn máu của Đoan Mộc Hồng, chúng ta cắt cổ tay gì chứ!"

"Các người quên thân phận của Tam cô nương? Nghiêm khắc mà nói, nàng ngoài huyết thống hoàng gia của ba nước trừ Tề loạn quốc."

Đại gia năm đó là đệ nhất phú hộ trên đại lục này, cùng hoàng gia đương nhiên cũng có thông gia, qua mấy đời, huyết thống của Tam cô nương thật phức tạp, nhưng duy chỉ không có dính dáng cùng hoàng tộc Tề loạn quốc.

Bị hấn để mắt tới ba người bọn Mặc Kỳ Thụy đều là lui về phía sau tránh, "Nơi này là ở bên trong Tề loạn quốc, cũng chỉ dùng máu hoàng tộc Tề loạn quốc!"

"Vậy tại sao phải hợp đủ bốn người mới có thể đi vào thạch thất?" Đoan Mộc Ly cười hỏi bọn họ.

"....." Mấy người không còn lời nào.

Phi Phi không liên quan gì đến hoàng gia, hiện tại có thể để ý, cầm lấy chùy thủ trong tay Đoan Mộc Ly quơ quơ, "Có cái gì, không phải là chỉ là cắt cổ tay thôi sao!"

"....."

Đoan Mộc Ly cười nhắc nhở bọn họ, "Đừng nóng vội giành công, các người từng người tới, nhìn cửa ải này cần máu người nào."

"....." Ai muốn giành công? ! Bọn họ căn bản cũng không ai muốn phần "Công lao" này!

Bỉ phần không có ích lợi gì, nên cắt cổ tay, vẫn phải là cắt.

Mặc Kỳ Thụy trước tiên nhận lấy chùy thủ, chợt hướng cổ tay một đường ——

Thạch thất không có thay đổi.

Phi Phi "Khích lệ" hấn, "Đừng nản chí, nhiều như vậy thạch thất, sau này còn có cơ hội tự sát!"

Mặc Kỳ Thụy nghiêm mặt đóng băng, cây chùy thủ đưa cho Không Không cách gần hấn.

Không Không co rút về phía sau, "Dạ Cầm, người lên trước!"

Nếu như Dạ Cầm có thể thành công, hấn cũng không cần cắt.

Dạ Cầm khinh bỉ hấn, "Lá gan nhỏ như vậy!"

Vừa nói cũng không thèm nhìn tới, chợt hướng cổ tay mình dùng toàn bộ ——

Thật sự là toàn bộ, nếu không phải là Đoan Mộc Ly phản ứng mau, giúp hấn giải đi hơn phân nửa khí lực, cái tay này của hấn có thể sẽ phải trực tiếp chém đứt.

"....." Mọi người hoảng sợ, "Người nhanh như vậy liền bị Đoan Mộc Ly hoàn toàn ép điên rồi?"

Dạ Cầm vô tình nhìn cổ tay mình hướng ra phía ngoài chảy máu, "Quen tự sát rồi, nhất thời thuận tay."

"....." Nhất thời thuận tay quên không chế lực?

Chuyện này cũng có thể thuận tay sao..... Mọi người im lặng điên cuồng can y phục.

Dạ Cầm chảy máu cũng không khiến cho thạch thất này có gì thay đổi, hấn nhận lấy thuốc trị thương Mặc Kỳ Thụy đưa tới, không để ý giải thích.

"Dù sao ta cũng chết không được, trước kia đều là không thích thân phận người nào liền tự sát."

"....." Một đám người đi theo Quý Ngữ Hàm đập tường.

Hiện tại người bốn nước liền còn lại Không Không chưa cắt cổ tay, Phi Phi một phen đem Không Không xách trở lại, "Đâu phải người chưa từng bị người chém qua? Sao lá gan nhỏ như vậy!"

Không Không nổi giận, "Người khác chém cùng mình động thủ có thể giống nhau sao!"

"Ta tới giúp ngươi!" Một đám nam nhân trăm miệng một lời.....

"....." Phi Phi vì nhân duyên đáng thương của mình bị phần cắn khẩn tay.

Quý Ngừ Hàm khích lệ vỗ vỗ hấn, lấy giọng nói như người từng trải nói, "Không cần cắt, Đoan Mộc Ly sẽ làm....."

Lời còn chưa hết, Không Không đã hoảng sợ cầm chủy thủ lên hướng cổ tay mình hạ xuống.

Quý Ngừ Hàm tâm tình phức tạp quay đầu nhìn lão công nhà mình, lực uy hiếp cũng quá lớn nhỉ.....

Đoan Mộc Ly hướng về phía nàng khẽ mỉm cười, giống như đối với "Đức cao vọng trọng" của mình hết sức hài lòng.

Quý Ngừ Hàm co quắp khóe miệng, để cho hấn ở lại cổ đại thật là lãng phí, nếu đem hấn quảng trở về hiện đại, đi "Cảm hóa" mấy tổ chức khủng bố thì sao nhỉ.....

Bởi vì Không Không quá kích động, hạ thủ có chút độc ác..... Máu chảy rất mau.

Không Không về mặt bị phần, những người khác là đều an tĩnh không lên tiếng, làm tiếng vang trong thạch thất "Tí tách", "Tí tách" kéo dài, cẩn thận nhìn cảnh vật bên cạnh biến hóa.

Sau đó bọn họ cũng phát hiện, bức tường đang ở bên cạnh bọn họ, chậm rãi hé ra bức họa phức tạp.

Tường bình thường là màu trắng, mà đường viền quanh bức họa đều là màu đỏ chói mắt, giống như là ngọn lửa thiêu đốt, một đường tràn đầy mở rộng, từ từ phủ kín cả vách tường.

"Đây là....."

Tất cả mọi người nhìn kỹ bức họa kia, đầu nghiêng qua nghiêng lại đi nghiên cứu, về mặt càng ngày càng ngưng trọng.

Không khí trong thạch thất cũng càng ngày càng đè nén.....

Cuối cùng Phi Phi nhịn không được, "Điên rồi! Vẽ khó nhìn như vậy còn vẽ một bức như vậy lớn, ai mà điên dữ vậy!"

Dạ Cẩm thấy thế hoa mắt, cổ cũng sắp vặn sai lệch, cũng không hiểu được.

Mặc dù sống hơn một ngàn năm, hấn hiện tại cũng không bình tĩnh được, "Người này thật đúng là ngu mà tỏ ra nguy hiểm! Như thế này mà gọi là vẽ à!"

Về mặt khối băng của Mặc Kỳ Thụy cũng sắp nứt vỡ, "Ta muốn đập nó."

"Nhìn!"

Tiểu Mễ cùng tứ đại thị vệ cũng ngăn hấn lại, cắn răng phần hấn nhìn vách tường, "Xem hiểu rồi đáp!"

Một đám người cũng xúc động, chỉ có Không Không bình thường nói rất nhiều vẫn không lên tiếng.

Chẳng lẽ hấn nhìn ra có gì khác lạ sao?

Tất cả mọi người quay đầu, nghi ngờ nhìn hấn.

Gương mặt Không Không trắng tái, "Nhìn cái gì vậy! chảy máu nhiều như vậy, còn không cho ta an tĩnh một lát!"

"....."

Tất cả mọi người không trông cậy vào hấn, quay đầu nhìn hai phụ thê cũng đồng thời vẫn không lên tiếng.

Đoan Mộc Ly là nhất quán bình tĩnh, bọn họ cũng không muốn chủ động đi hỏi hấn, tự tìm hành hạ, cho nên cũng đem hi vọng đặt ở trên người Quý Ngừ Hàm.

"Cục than nhỏ, ngươi không phải là biết vẽ sao? Có thể nhìn ra không?"

"Chắc là có thể."

Nhớ lại chuyện cũ, Quý Ngừ Hàm về mặt có chút bi tráng, "Ta bị Trương bà bà hàng xóm bên cạnh bắt đi dạy vẽ cho cháu của bà ấy, tiểu Minh, mới một tuổi, hiện tại người này vẽ không khác gì tiểu Minh."

Mọi người khinh bỉ nàng, "Đưa nhỏ một tuổi học vẽ chính là giúp nói nghịch một chút, sao ngươi không có lòng yêu người như vậy?"

"..... Trương bà bà muốn cho hấn vẽ bức Cửu Long vách tường."

"....."

Mọi người xúc động vỗ vỗ nàng, "Thì ra là cuộc sống trước kia của ngươi không dễ dàng như vậy, không trách được hiện tại cùng Đoàn Mộc Ly ở chung một chỗ lâu như vậy, còn có dũng khí sống tiếp. Ngươi thật kiên cường!"

"....." Hu hu..... Nàng là bị kịch của cuộc sống.....

Quý Ngừ Hàm vẫn rơi lệ nhìn vách tường, sau đó phán đoán, "Sao lại cảm thấy hấn vẽ cũng là rỗng vậy?"

Có nàng gợi ý, mọi người lại tới trở về lác lác cổ nhìn bức họa, sau đó cũng dùng một loại ánh mắt kính ngưỡng nhìn Quý Ngừ Hàm.

"Cục than nhỏ, ngươi thật có trí tưởng tượng! Ngươi nói cho ta biết chỗ nào của hình này có dáng vẽ của rỗng vậy?"

"Nếu như các ngươi chính mắt thấy bức ‘ Cửu long vách tường ’ do Tiểu Minh vẽ, sẽ cảm thấy đây là rỗng....."

"Nó vẽ được hả?" Mọi người kinh ngạc.

Không cần vẽ tốt hơn, có thể vẽ ra chính là thần đồng!

Quý Ngừ Hàm rơi lệ, "Vẽ được. Bất quá vẽ có chút giống như..... con rết....."

"....." Mọi người yên lặng nghiêng đầu.

Bất quá trải qua nàng "gợi ý" như vậy ——

"Ngươi nhắc tới bức họa là con rết, thật là có điểm giống!"

Vì vậy mọi người lần nữa bắt đầu nghiêng cổ, chuẩn bị hợp lực tìm ra trong này có mấy con "rết", mỗi con đều đang làm gì.

"Này có một con!"

Đã khôi phục thể lực Không Không lại gần khoa tay múa chân, "Đầu, thân thể, móng vuốt đều có."

"Bậy bạ! Ngươi nói đầu là một con móng vuốt một con rết khác."

"Cái gì móng vuốt, là cái đuôi!"

Mọi người bắt đầu tranh luận không nghỉ, không có biện pháp, tranh này trừu tượng quá.....

Một đám người ai giữ ý này, làm sắp bùng lên đánh nhau, rốt cuộc tìm được tất cả mọi người nhận định đồng dạng bốn con rết..... Khụ, khụ, là bốn con "rỗng".

Phân ra đây là vật gì, những thứ khác phân biệt được chút ít.

Quý Ngừ Hàm càng xem càng cau mày, "Những con rỗng này..... Giống như đang cắn nhau?"

Tóm lại bốn con này sống chung cũng không được thuận thảo lắm.

Nhìn hồi lâu, mọi người cũng đều nhận đồng lời này, đây đúng là một bức vẽ bốn con rỗng đang chém giết nhau.

Bốn con rỗng đại biểu nhất định là bốn nước, vậy bây giờ mấy người Đoàn Mộc Hồng.....

Tất cả mọi người có chút khản trương nhìn mấy người... Có huyết thống hoàng tộc kia, chỉ sợ bọn họ thật muốn liều mạng chém giết.

"Ta chỉ là cảm giác tính khí có chút lớn, còn lại không có gì." Đoàn Mộc Hồng mở miệng trước.

Hấn còn tưởng rằng bức vẽ rất khó nhìn như vậy, bây giờ nhìn lại không phải.

Những người khác cũng đều gật đầu, bày tỏ mình cũng có trạng thái giống vậy.

Vẫn không lên tiếng Đoàn Mộc Ly rốt cục có phản ứng, chỉ vách cuối tường.

"chắc là bởi vì oa Oa trước kia chui ra ngoài, phá hư cả bố cục bức họa, hiệu quả cũng liền thay đổi."

Cũng mặc kệ nói thế nào, trước kia dụng ý bức họa này đúng là để cho hoàng tộc bốn nước chém giết lẫn nhau?

Cho thấy dụng tâm của người vẽ rất hiểm ác.....

Nghĩ thông suốt điểm này, nhìn nhau mấy lần, bọn Dạ Cẩm cũng..... Cao hứng như cùng mừng năm mới.....

"Xem ra trong thạch thất này nguy hiểm rất nhiều, Đoàn Mộc Ly, phiền toái của người nhiều thật!"

Mọi người đều là vẻ mặt hưng phấn, hết sức mong đợi muốn nhìn Đoàn Mộc Ly bị lật đổ.

Trên mặt Quý Ngữ Hàm trong nháy mắt xuất hiện hai dòng nước mắt chiều rộng như sợi mì, "Các người..... không thể thảnh thơi bình thường một chút sao....."

Có giết một chút có lợi cho khỏe mạnh, nhưng nếu thường có giết..... Có thể liên có giết đến chết.....

Về mặt Phi Phi đầy tức giận, "Cục than nhỏ, hấn ngày ngày hành hạ người như vậy, người còn muốn để cho chúng ta bình thường? Quá áp bức người khác mà!"

"Đúng!" Những người khác cũng đều lòng tràn đầy căm phẫn.

"....." Quý Ngữ Hàm rơi lệ về vòng tròn.

Đoàn Mộc Ly bình tĩnh cười nhìn bọn họ, "Ta ngược lại có chủ ý, nhưng các người không nhất định sẽ phối hợp."

"Chủ ý gì?"

"Dựa theo gợi ý trên vách tường, chém giết lẫn nhau."

"....."

"Cũng đúng, các người không chém giết, trên vách tường cũng sẽ không hiện cửa ra."

Phi Phi háo hức bùng bùng, "Không bằng các người tự nguyện chém nhau mấy cái đi!"

"....." Mấy người bọn Đoàn Mộc Hồng dùng ánh mắt chém giết Phi Phi, "Người rút cuộc cùng một chiến tuyến với ai!"

Phi Phi hết sức nhàn nhã, "Bên nào có thể xem náo nhiệt ta liền đứng bên đó ~"

"....." Khinh bỉ hấn, khinh bỉ hấn!

Bây giờ phải thật sự chém nhau?

Mấy người có huyết thống hoàng tộc nhìn nhau mấy lần, sau đó vẫn là Đoàn Mộc Hồng trước tiên hiểu ra.

Hắn nhìn đệ đệ mình, thanh âm chân thành, nhưng ánh mắt rất buồn bã bị phần nói, "Ta biết người đức cao vọng trọng giống như đệ vậy, nhất định có biện pháp."

Đoàn Mộc Ly "Khiêm tốn" cười cười, "Đừng trực tiếp khen đệ như vậy."

Quý Ngữ Hàm ngoài ý muốn cảm nhận được một lòng ai oán ừn ừn kéo đến.....

Ồn đủ rồi, Đoàn Mộc Ly chỉ vách tường, "Đây có lẽ là pháp thuật nào đó, tóm lại không phải là võ công linh tinh chúng ta nhận thức, nhưng cho dù nó lợi hại hơn nữa, cũng chỉ là một bức tường, rất lừa gạt."

"Ý của người là....."

Đoàn Mộc Ly rất bình tĩnh, "Lại đổ máu một lần nữa, làm bộ các người cũng bị chém."

"....."

Xem ra bất kể chuyện gì, cuối cùng xui xẻo đều là bọn họ chịu.....

Mấy người rất bị trắng làm ra mấy vết thương nhỏ trên người, chảy chút máu.

Phi Phi rất hài lòng nhìn cánh tay của bọn họ, "Phía sau cũng không biết còn có bao nhiêu thạch thất, đoán chừng chờ chúng ta đến được điểm cuối cùng, cánh tay của các người cùng mấy cái áo rách không khác nhau lắm đâu."

"..... Cút!"

Mấy giây sau, luồng ánh sáng trắng thoảng qua, vách tường trước mắt lặng yên không một tiếng động nứt ra, lộ ra một gian thạch thất khác.

Ném một hòn đá vào thử dò xét, phát hiện cũng không có lửa đốt kỳ quái gì xuất hiện tất cả mọi người yên lòng đi tới.

"Quả nhiên là bức tường ngu si." Tất cả mọi người gật đầu.

Nếu cứ đà như thế này, mấy cửa ải sau chắc chắn sẽ dễ qua thôi..... Đi?

Đứng ở trước mặt vách tường khác, mọi người chẳng phải xác định.

Lần này không cần người nào cắt cỏ tay, bức họa trực tiếp lại hiện ra trên tường.

Có kinh nghiệm trước đó, lúc này cũng phán đoán tốt hơn, ba con "rồng" vênh vào tự đắc, còn có một con té xuống đất, phía trên còn có linh hồn hư hư thực thực đang bay.

Đây là nói..... phải chết một người mới có thể đi qua?

Mọi người không còn vui vẻ, cũng không còn tâm tình nói giỡn.

"Chúng ta trở về."

Phi Phi vẽ mặt sát khí, "Người vẽ này hoàn toàn muốn cho tất cả các người cũng chết ở chỗ này!"

"Gấp cái gì~"

Mọi người đều là sừng sốt, những lời này lại là Dạ Cẩm cùng Đoan Mộc Ly nói ra một lượt.

Dạ Cẩm liếc Đoan Mộc Ly một cái, chỉnh lại cổ áo, nhìn những người khác, vẻ mặt có chút nóng lòng muốn thử, "Cũng đã đi tới nơi này, không thể giữa đường bỏ cuộc! Chờ ta trở lại!"

Sau đó liền đâm đầu thẳng vào bức tường.....

".....Dạ Cẩm!" Tất cả mọi người sợ hết hồn muốn ngăn cản hấn, đáng tiếc là không còn kịp.....

Theo Dạ Cẩm ngã xuống đất, trước mắt vách tường lại trong nháy mắt nứt ra, lộ ra lối đi tiếp.

Đoan Mộc Ly nói, "Hắn chẳng qua là lại chuyển kiếp, chờ một đoạn thời gian là có thể trở lại."

"....." Đang hoảng sợ lại buồn thương trên đầu mọi người cũng vèo vọt xuống giọt mồ hôi lạnh.

Tình huống quá đột ngột, cho nên bọn họ đã quên chuyện này.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ấn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Bí mật ngoài ý muốn

Không Không bắt đầu đối với bản lĩnh này của Dạ Cẩm cảm thấy hứng thú, "Cũng không biết năm đó Dạ Cẩm rốt cuộc có kỳ ngộ gì, có phải xông qua được mấy bức tường này, chúng ta cũng có thể xuyên tới xuyên lui như vậy?"

"Nói không chừng bảo tàng chính là cái này!" Những người khác cũng rất phấn chấn.

Đoan Mộc Ly nhìn chung quanh thạch thất, "Nơi này có lẽ căn bản không có bảo tàng thần kỳ gì cả."

"Tại sao?" Tất cả mọi người không thể nào tiếp nhận điều phỏng đoán này, cùng kêu lên hỏi.

"Các người có nhớ sợi lụa làm bằng tơ vàng ngân tuyến kia không?"

"Nhớ, " Phi Phi tức giận nói, "Sợi lụa rất cổ quái viết hai chữ ‘ Vô dụng ’, chữ viết còn rất khó nhìn."

"Không sai, " Đoan Mộc Ly cười nói, " Rất khó coi giống như bức họa kia."

"....." Mọi người như bị sét đánh, "Người nói chữ viết cùng vẽ bức họa đó chính là một người?"

"Rất có thể."

"....."

Quý Ngừ Hàm muốn khóc, "Cho nên hai chữ vô dụng kia nói là nơi này giấu bảo vật vô dụng? Chúng ta là vận khí tốt, nếu không, muốn xông qua những gian thạch thất này sẽ rất chết thảm....."

Hoàn toàn là đùa giỡn người chơi.....

Mọi người nhìn theo Oa Oa vẫn sôi nổi theo sát bọn họ.

Đứa nhỏ đáng yêu như thế, chủ nhân chắc không phải là người xấu xa như vậy?

Cũng không nhất định.....

Tất cả mọi người nhìn về phía Quý Ngừ Hàm rất khả ái cùng người bên cạnh nàng Đoan Mộc Ly thật sự là rất không khả ái.

Mọi việc vẫn có ngoài ý muốn.....

"Vô dụng hay có tác dụng, ta vẫn muốn đi tiếp!" Phi Phi mở miệng trước tò thái độ.

"Đúng!" Những người khác cũng gật đầu đồng ý.

Cuộc sống của bọn họ đã rất mất nguyên vẹn, cũng không thiếu cái gì, cho nên đối với bảo tàng hứng thú không quá lớn, ngược lại lòng hiếu kỳ tràn đầy mười phần, không giải câu đố này là không thể.

"Thật ra thì ý chính lời của ta là rất không cam tâm, " Không Không thẳng thắn, "Ta vẫn hi vọng chỗ này có thể mang ta đến hiện đại."

"Sao người đối với hiện đại lại hiếu kỳ như vậy?" Tất cả mọi người kinh ngạc.

Mặc dù nghe Quý Ngừ Hàm nói, hiện đại quả thật rất mới mẻ, có thể đi chơi một lần đương nhiên được, không đi cũng không sao, họ không giống như Không Không muốn đến hiện đại lại rầu rĩ như vậy.

Không Không băn khoăn nhìn bọn họ, sau đó chẳng qua là than thở, không lên tiếng.

"Sao người lại dây dưa như vậy!" Phi Phi mắng hấn, "Có lời thì nói nhanh lên!"

Nói thì nói, ai sợ ai!

Không Không bất mãn, nói thẳng, "Ta muốn đi mua tóc giả!"

"....." Thật là chí hướng xa vời.....

Tùng đột sét đánh xuống, mọi người suýt nữa đứng không được.

Không Không lại không hề cảm thấy ý nghĩ của mình kỳ quặc, giải thích, "Ta không muốn tiếp tục già làm hòa thượng, nhưng mà tóc còn phải thời gian rất lâu mới có thể mọc ra, cho nên vẫn muốn mua tóc giả như Quý tiểu thư nói."

"....." Quý Ngừ Hàm rung rung dựa vào vào trong ngực Đoan Mộc Ly, hu hu..... Sớm biết như vậy nàng cũng sẽ không phở cập cho bọn họ biết đồ dùng thông dụng hiện đại!

Phát hiện "Lý tưởng" của mình không được đồng tình, Không Không rất bất mãn kháng nghị, "Cái này gọi là lòng thích cái đẹp, ai ai cũng có!"

"....." Mấy nam nhân nhìn không được đánh hội đồng Không Không.

"Lại đánh nhau?"

Thanh âm xa lạ như không quan tâm ở cách đó không xa vang lên.

Mọi người ngẩng đầu, nhìn thiếu niên xa lạ đang đi tới, "Dạ Cẩm?"

"Là ta." Dạ Cẩm Đã đổi một bộ dáng mới tâm tình rất tốt đi tới, "Rất cực thoát khỏi khuôn mặt trẻ con đó rồi."

"....." Quý Ngừ Hàm rất muốn chảy nước miếng, "Người có thể so sánh với Đoan Mộc Hồng thử xem, người nào yêu nghiệt hơn."

"Tiểu Quả Quả?" Đoàn Mộc Ly cười ôm chặt nàng, gần sát bên tai nàng thấp giọng gọi nàng.

"..... Nhưng mà đẹp nhất vẫn là chàng!" Quý Ngữ Hàm lập tức dùng vẻ mặt chân thành nhìn lão công nhà mình.

Hu hu, Đoàn Mộc Ly thật sự rất đẹp, chẳng qua là không yêu mị mà thôi, nếu không lúc nàng lần đầu tiên nhìn thấy hắn cũng sẽ không cho đó là một mỹ nhân đang tắm a!

Chuyện cũ khiến cho nàng rơi lệ a.....

Đổi lại hình tượng khiến cho mình hết sức hài lòng, tâm tình Dạ Cẩm hết sức không tệ đi về phía gian thạch thất mới phát hiện.

"So với Tam cô nương hàng năm là một gương mặt, ta vẫn là thích như bây giờ, bất cứ lúc nào cũng có thể biến đổi hình tượng."

Mọi người im lặng theo sát đi theo.

Đúng vậy, bất quá điều kiện tiên quyết là phải "Tự sát" một lần.....

Khi Dạ Cẩm đang nói chuyện thì chạy tới vách tường trước mặt.

Bởi vì trên vách tường không có bức họa nào gợi ý, hắn thử dò xét định dùng nội lực đẩy một cái.

Ngoài dự liệu của hắn, tường này giống như là căn bản hoạt động, dường như tay của hắn mới vừa chạm vào, vách tường liền bắt đầu chậm chạp xoay tròn.

Dạ Cẩm dùng sức quá mạnh, vách tường chuyển động mở ra, hắn thiếu chút nữa ngã vào,

Tất cả mọi người lo lắng bên trong có bố trí cơ quan quỷ dị, vội vàng xông tới ——

Ách..... Mọi người giữ vững tư thế tiến lên, sững sờ tại chỗ.

Bên kia có người.....

Đúng vậy, cửa mở ra, bên kia có người.

Người ở bên kia cũng không tốt gì hơn so với bọn họ, cũng đang không dám tin nhìn bọn họ, con ngươi cũng sắp trừng đi ra.

Người của hai bên hóa đá liếc nhìn nhau, Đoàn Mộc Ly khôi phục lại bình tĩnh trước tiên.

Đạp mạnh Phi Phi một cước đem hắn tỉnh lại, lại đem Oa Oa đứng trên mặt đất, vẫn hoang mang nhặt lên, thả vào trong ví bên hông Quý Ngữ Hàm

Sau đó Đoàn Mộc Ly cũng rất ôn nhu hôn nhẹ nương tử bảo bối trong ngực, muốn cho nàng hoàn hồn.

..... Đãi ngộ khác biệt quá rõ ràng.

Bạn bị đập tỉnh cũng không phải là người tốt..... Cho nên cũng dùng phương pháp giống như vậy đánh thức Không Không.

Một đám người không có một chút lương thiện, một đập rồi cứ một đập, đem những người khác đánh thức.

Người đứng đối diện..... Lại là Tam cô nương.

Thấy mấy người bọn Phi Phi hành động, Tam cô nương cũng rốt cục hoàn hồn, không suy nghĩ đã hỏi, "Tại sao các ngươi lại ở chỗ này!"

Nghe được thanh âm chất vấn, một đám người lập tức hết sức kích động..... quay đầu về phía Đoàn Mộc Ly.

Che miệng, che miệng, che mắt, che mắt, nắm tay, nắm tay.....

Xác định Đoàn Mộc Ly không thể dùng bất kỳ loại phương thức "Lấy đức thu phục người", mấy người bọn Phi Phi cùng nhau mở miệng, hỏi ngược lại Tam cô nương, "Ngươi nói thử xem?"

Không đợi Tam cô nương trả lời, bọn họ cùng nhau hoan hô, vỗ tay ăn mừng, "Tự học thành tài!"

Bọn họ rốt cuộc cũng đã học được cách thức của Đoàn Mộc Ly!

"....." Quý Ngữ Hàm đập mạnh đầu vào ngực khóc lớn.

Tam cô nương không hiểu bọn họ nói gì, cũng không hiểu bọn họ đang làm gì nhưng thật ra là đang động kinh..... Còn tưởng rằng bọn họ là đang ăn mừng thắng lợi xông tới.

Về mặt như lâm đại địch, Tam cô nương lui về phía sau mấy bước, "Các ngươi làm sao có thể biết chỗ này!"

"Câm miệng!" Một đám người cùng nhau quát Đao Mộc Ly, tránh cho hắn cướp trả lời.

Đao Mộc Ly bật cười nhìn bọn họ, mang theo Quý Ngữ Hàm đứng ở một bên, chờ xem thành quả của bọn họ khi "Tự học thành tài" đem biểu diễn.

Một phen sau khi thương lượng, mặc dù bọn họ căn bản không hiểu tại sao ở chỗ này nhìn thấy Tam cô nương, nhưng Đao Mộc Hồng thì lại đang cười đến rất yêu nghiệt nhìn nàng ta, "Tại sao không thể biết?"

Đao Mộc Hồng dĩ nhiên là không thể có được bình tĩnh như Đao Mộc Ly, nhưng hắn cười đến rất yêu mị rất mê người, có thể phân tán sự chú ý của đối phương, cũng không quá dễ dàng bị nhìn ra sơ hở.

Tam cô nương do dự không khẳng định nhìn bọn họ, sau đó tầm mắt rơi vào trên vách tường phía sau bọn họ.

"Bức tường có thể dời đi chỗ khác?"

Đao Mộc Ly đập bay mấy người... tự học thành tài, tự mình ra sân.

Hắn cười nhìn Tam cô nương, "Nơi này có cơ quan, ta dĩ nhiên là rõ ràng hơn ngươi rồi."

"Ngươi nói vậy!"

Đúng là chưa bao giờ biết bức tường kia có thể hoạt động, Tam cô nương có chút hoảng hốt, "Nơi này có cơ quan, chỉ có một mình ta biết, ngươi không thể nào biết!"

"Vậy ngươi nói thử, sao ta lại tới được đây?"

Đao Mộc Ly nhàn nhã cười hỏi ngược lại, bộ dáng thấy thế nào đều nắm giữ hết.

Quý Ngữ Hàm im lặng rơi lệ, khích lệ vỗ vỗ bả vai mấy người bọn Phi Phi.

Đây mới là thật mạnh mẽ, các ngươi còn phải học, học đi.....

"....." Mấy người Phi Phi ôm hận xoa trán, thừa nhận trên con đường phúc hắc này, mình còn cần tiếp tục học thêm.

Lại lui về sau một bước, Tam cô nương muốn cho mình định thần lại.

"Đao Mộc Ly, ngươi đừng gạt ta!"

"Ta rất ít khi gạt người."

"....." Mọi người lặng lẽ đầm ngực dậm chân, hộc máu ở trong lòng.

Đao Mộc Ly bình tĩnh hướng về phía Tam cô nương cười, "Hơn nữa ngươi thua ở trong tay ta cũng không phải là một lần hai lần, sao lần này lại khó tiếp nhận thực tế như vậy?"

"Đây là địa bàn của ta! Trừ phi ngươi sống lâu hơn ta, nếu không sao lại biết được!"

Địa bàn của Tam cô nương..... Nơi này chính là Thần Ma cốc?

Mọi người đều là sừng sốt.

Lần trước thời điểm Đao Mộc Ly nói khoát bọn họ cũng nghe thấy, Thần Ma cốc ở Dạ quốc rất vắng vẻ gần Khoa Ngõa Thành.

Nếu muốn từ Tề Loan quốc chạy tới, cho dù là ra roi thúc ngựa, cũng phải dùng thời gian hơn mười ngày, bọn họ sao đột nhiên lại chạy tới nơi này?

Thần sắc Đao Mộc Ly không hề thay đổi, cười nhạt nhìn Tam cô nương, "Tại sao ngươi cho là trên cõi đời này chỉ có một mình ngươi trường sinh bất lão?"

"A....."

Tam cô nương cười lạnh một tiếng, "Đao Mộc Ly, ta biết ngươi thông minh, nhưng bịa chuyện cũng đừng quá mức, liền dễ dàng lộ ra sơ hở."

"Nói thế nào?" Đao Mộc Ly trên mặt không thấy chút nào lo lắng, bình tĩnh cười hỏi nàng.

Tam cô nương nhìn hắn từ trên xuống dưới, "Lấy ngoại hình cùng tài cán của ngươi, căn bản không cách nào mai một ở trong đồng người này, nếu như trường sinh bất lão, sẽ không đến bây giờ còn chưa bị người khác phát hiện."

Phi Phi kéo kéo Quý Ngừ Hàm, về mặt cổ quái, "Cục than nhỏ, bất kể nàng ta có mục đích gì muốn gả cho Đoan Mộc Ly, nhưng ngược lại nàng ta thật ra rất coi trọng nam nhân của ngươi."

"Đúng vậy, thật là một người dũng cảm lại có trí tưởng tượng." Những người khác cũng phụ họa.

"Còn là một người chán sống." Đoan Mộc Hồng xoa trán.

Nghe lời của bọn họ, trên mặt Tam cô nương lúc hồng lúc xanh, chỉ có thể cứng rắn nghiêm mặt, chờ Đoan Mộc Ly trả lời.

Đoan Mộc Ly cười lắc đầu, "Nếu như hấn cho tới bây giờ chưa từng lộ diện trước mặt người khác?"

Hấn vừa nói vừa đem Dạ Cẩm mới vừa đổi gương mặt kéo qua, "Tam cô nương từng thấy hấn chưa? Hấn là một vị ẩn sĩ, không biết đã sống mấy trăm tuổi."

"....." Dạ Cẩm tạm thời bị kéo tới làm khách mời cứ như vậy thành ẩn sĩ, đứng yên không nói gì.

Tam cô nương nhìn thiếu niên yêu nghiệt chưa bao giờ gặp mặt trước mắt, cười nhạt.

"Ngươi cho rằng tùy tiện kéo tới một người ta sẽ tin sao?"

Đoan Mộc Ly cười cười, không đầu không đuôi cho ra một câu "Không nghĩ tới Tam cô nương xem thường mình như vậy."

"..... Ngươi lại đang nói nhăng nói cuội gì đó!"

"Chúng ta lần này tới, là muốn xông vào địa bàn của ngươi, Tam cô nương nói ta sẽ dẫn một người không đáng cùng nhau hành động, hay là thừa nhận Thần Ma cốc của ngươi thật ra thì không có gì nguy hiểm?"

"Ngươi....."

Tam cô nương bị hấn trách móc không nói được gì, ánh mắt phẫn hận di chuyển qua lại ở giữa Đoan Mộc Ly cùng Dạ Cẩm.

Tạm thời xác định không được thân phận Dạ Cẩm, về mặt Tam cô nương lại lạnh lùng.

"Đoan Mộc Ly, ta đã có đoạn thời gian không đi tìm ngươi, tại sao ngươi còn muốn xông vào địa bàn của ta!"

Cái này bọn họ biết!

Một đám người vô cùng hưng phấn cùng hô to, "Ngươi nói thử xem!"

"....." Quý Ngừ Hàm lần nữa đập mạnh khóc lớn.

Bởi vì bọn họ đột nhiên xuất hiện, Tam cô nương vốn là có chút hoảng hốt, hiện tại chưa có phòng bị lại bị bọn họ đồng thanh kêu to, trong lòng càng loạn hơn.

Theo bản năng, nàng ta kinh ngạc hỏi, "Ngươi biết?"

"Ngươi nói thử xem!" lại cùng hô to.....

Khụ, khụ, "Ngươi nói thử xem" đúng là một câu trả lời rất vụn vặt.

Chuyện ngoài ý muốn quá nhiều, Tam cô nương có chút hoảng sợ.

Cũng không biết nàng đụng phải cơ quan gì, bức tường phía sau nàng đột nhiên nứt ra, mọi người chỉ thấy bên trong cửa một khoảng màu xanh.

Tam cô nương cười quái dị một tiếng, nhanh chóng đi vào, vách tường cũng theo đó khép lại.

"Đừng đuổi theo." Đoan Mộc Ly gọi lại mấy người bọn Phi Phi.

"Ngươi để cho nàng đi như vậy?"

Tam cô nương lúc gần đi cười hết sức quý dị, cứ như vậy để cho nàng ta rời đi, nghĩ như thế nào cũng cảm giác trong lòng không ổn.

Đoan Mộc Ly cười cười, "Đi về." Vừa nói vừa mang theo mọi người đi trở về vị trí trước kia của bọn họ trong gian thạch thất.

Bọn họ mới vừa đi ra, vách tường liền tự động quay lại.

Quý Ngừ Hàm rất kinh ngạc lại gần để xem một chút, cửa tự động xoay tròn?

Đoan Mộc Ly đem Quý Ngừ Hàm ôm trở về trong ngực, luôn luôn cười, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Mọi người nhìn bốn phía, đây quả thật là gian thạch thất dưới hầm cung, nhưng sao lại xuyên qua tường chính là Thần Ma cốc ?

Đoan Mộc Ly cười giải thích, "Bức tường này chắc là bảo tàng thần bí trong truyền thuyết."

"Bức tường?"

Đoan Mộc Ly không nói gì, đưa tay đẩy đẩy tường mặt, tường vẫn không nhúc nhích, không có dấu hiệu có thể di động.

Lúc mọi người kinh ngạc, hắn giải thích, "Trước kia lúc Dạ Cẩm đẩy tường nhắc tới Tam cô nương, cho nên phía sau tường liền biến thành Thần Ma cốc, nói cách khác, có bức tường này, muốn đi nơi nào cũng có thể."

..... Cửa như ý?

Quý Ngừ Hàm tròn mắt hốc mồm, đây là cánh cửa Doremon lưu lại.....

"Thật hay giả?"

Không Không về mặt hưng phấn đứng ở trước bức tường, "Ta muốn đi mua tóc giả!"

"....." Mọi người cũng.

Nhưng chờ hắn đẩy tường, mọi người muốn trực tiếp hôn mê ——

Trước mắt là từng "Đầu người", mà một cô gái tóc ngắn đang chải tóc cho một "Đầu người".

Trước mắt đột nhiên có nhiều như vậy tuần nam mỹ nữ ăn mặc cổ trang xuất hiện, cô gái ngây dại.

Nhìn thấy quen thuộc cảnh vật, Quý Ngừ Hàm trước hết phục hồi tinh thần lại, khóc ròng đứng ra.

"Cái đó, chúng tôi thuộc phim trường gần đây, tới mua tóc giả."

"....." Cô gái chưa biết hoàn hồn thế nào, tầm mắt dính ở trên người mấy trai đẹp, trong mắt từ từ tỏa ra bong bong phấn hồng, "Phim, phim trường.....
Mối, người mới sao? Diễn cái gì?"

Quý Ngừ Hàm nhanh chóng chọn lựa tóc giả, rất muốn roi lệ trả lời nàng ấy.

"Đúng, người mới, diễn thử... Cuộc sống nơi nào không có động kinh..." Hu hu!

Sừng sốt nửa ngày Không Không rốt cục hoàn hồn, "Đây là hiện đại? Thế nhưng có bán đầu người!"

"..."

Quý Ngừ Hàm khóc lớn, giải thích với cô gái bán hàng suốt hôn mê kia, "Hắn nhập diễn quá sâu, bình thường liền thường xuyên động kinh... Cô tha thứ cho hắn đi!"

Cô gái máy móc gật gật đầu, "Thực là diễn viên chuyên nghiệp a."

"Đúng vậy đúng vậy, người mới thì cần phải cố gắng nhiều mà." Huh u.

Cuối cùng chọn xong rồi, trên người lại không có tiền, Quý Ngừ Hàm lấy xuống một cây trâm gài tóc, "Này..."

"Không cần không cần! Coi như ta tặng các vị vậy!"

Cô gái liên tục xua tay, trong mắt tràn đầy những trái tim màu hồng nhìn mấy vị soái ca, "Có thể cho tôi xin chữ kí không?"

"... Được ." Quý Ngừ Hàm vội vàng ý bảo bọn họ lại đây kí tên.

Đoan Mộc Ly đi tới trước hết, nhủ này nhìn mắt bút bị, sau đó dùng tư thế nắm bút lông lấy bút kí tên.

"Nhập diễn quá sâu, nhập diễn quá sâu..." Quý Ngừ Hàm lập tức giải thích với cô gái đang tròn mắt há hốc mồm.

Thật vất vả ép buộc xong rồi, Quý Ngừ Hàm vội vàng đem bọn họ đẩy vào bên trong tường, sau đó chỉ ra ngoài cửa hang, "Nhìn kia, có đĩa bay!"

Nhưng sức haaxp dẫn của đĩa bay không thể nào hấp dẫn bằng soái ca.... Bọn bán tóc giả vẫn nhìn không chuyển mắt nhìn bọn Đoan Mộc Ly.

Cũng không thể tự dưng biến mất như thế?

Nếu như vậy nói không chừng có thể hù chết người. ...

Quý Ngừ Hàm đang rối rắm , Đoan Mộc Ly cười nhìn ra ngoài cửa hiệu, “Anh ta bắt đầu cởi áo rồi.”

Ở đâu, ở đâu???

Anh ta cũng nhất định là mỹ nam a!

Bạn bán tóc giả lập tức chảy hai hàng. ... Máu mũi, bị lừa lập tức nhìn về phía ngoài cửa.

Chờ nàng phát hiện ngoài cửa không hề có gì, lúc quay đầu lại——

“Người đâu? Soái ca thành đàn đâu?

Bên kia bức tường, Quý Ngừ Hàm đang chảy mồ hôi như suối.

Quả nhiên là cuộc sống động kinh, quay trở về hiện đại cũng phải co giật một cái mới yên mà....

Lần đầu tiên kiến thức đến hiện đại chân chính, bọn Phi Phi đều thực hưng phấn, "Cục than nhỏ, chúng ta lại trở về một lần."

"Lo chính sự trước đi," Đoan Mộc Ly cười đến thực thần bí, "Bắt lấy Tam cô nương."

Hả?

Quý Ngừ Hàm hoài nghi nhìn hắn, nụ cười này có vấn đề.

Tuy rằng lão công nhà nàng hình như cũng chưa bao giờ cười như bình thường. ... Khụ.

Nhưng mà lần này, thật sự nụ cười lần này có vấn đề cực lớn.

Cũng không biết hắn đang suy nghĩ cái gì, Quý Ngừ Hàm không hỏi nhiều, chỉ tò mò theo dõi hắn.

Hiện tại mọi người đã biết vì sao vừa rồi hắn không vội mà truy bắt Tam cô nương.

Chỉ cần có bức tường này, mặc cho Tam cô nương trốn đến đâu, đều có thể không tốn chút công sức nào đã bắt được nàng ta.

Tam cô nương võ công rất cao, cho nên mọi người đều vung tay chân làm nóng gân cốt, làm chuẩn bị.

"Các người đều đứng ở chỗ này, đừng đi vào." Đoan Mộc Ly cười nhìn bọn họ.

"Nhiều người luôn có thể nhiều giúp đỡ."

Phi Phi lườm hắn một cái, "Người sợ chúng ta liên lụy người?"

"Không phải."

Đoan Mộc Ly cười nói, "Thần ma cốt nguy hiểm nhiều lắm, ta đi vào một mình trước, nếu có gì nguy cấp, các người cũng có thể tiếp ứng nhanh một chút."

Mọi người đều cảm thấy lời này có chút đạo lý, chỉ có Quý Ngừ Hàm vẫn thực hoài nghi.

Đây không giống như phong cách từ trước đến nay của Đoan Mộc Ly a...

Hơn nữa cho dù là thật sự có nguy hiểm không biết, hắn cũng nhất định sẽ mang theo nàng mới đúng, sao bây giờ lại bảo nàng ở lại tại chỗ cùng những người khác?

Đoan Mộc Ly cười hôn nàng một chút, sau đó tâm tình khá tốt hướng về phía tường nói, "Đi tìm Tam cô nương."

Chờ khi vách tường lại bị đẩy ra, trước mắt mọi người lại là một mảnh xanh mát.

Lúc này khoảng cách gần, bọn họ thấy rõ.

Đó là một loại màu xanh giống như một loại dây gì đó, bò đầy vách tường cùng mặt đất, còn từ trên trần rủ xuống vài nhánh, ánh toàn bộ phòng đều màu xanh sâu kín.

Đối với thực vật tinh thông một cách lạ thường, Mặc Kỳ Thụy biến sắc, bọn Thanh Long đã kinh ngạc mở miệng trước, "Chủ..."

Đoan Mộc Ly không quay đầu, chỉ phát tay áo về hướng bọn Thanh Long.

Lập tức hiểu ý, bọn Thanh Long lập tức cầm miệng, còn liên thủ đem Mặc Kỳ Thụy đang định mở miệng điểm á huyết.

Quả nhiên có vấn đề nha... Quý Ngữ Hàm càng thêm tin tưởng phán đoán của mình.

Tam cô nương an vị trên một chiếc ghế có dây màu xanh quấn chặt, thấy Đoan Mộc Ly bước vào, sắc mặt cổ quái thay đổi vài lần.

Trước mắt có dây màu xanh ngăn cản tầm mắt, Đoan Mộc Ly vung tay trực tiếp cắt đứt chúng nó.

Quý Ngữ Hàm nhanh chóng chọn lựa tóc giả, rất muốn khóc trả lời nàng.

"Đúng, là người mới, vở kịch tên là..... Cuộc sống nơi nào không động kinh....." Ô!

Sửng sốt nửa ngày Không Không rốt cục hồi thần, "Đây chính là hiện đại? Cho nên có bán đầu người!"

"....."

Quý Ngữ Hàm khóc lớn, đối với cô gái bán hàng đã sắp bắt tỉnh giải thích, "Hắn nhập vai quá mức, bình thường liền thường động kinh..... Người tha thứ cho hắn đi!"

Cô gái bán hàng máy móc gạt đầu, "Thật là diễn viên kinh nghiệm."

"Đúng vậy a Đúng vậy a, người mới chính là phải cố gắng nhiều hơn." Ô.

Cuối cùng cũng chọn xong, trên người vừa không có tiền, Quý Ngữ Hàm rút ra một cây trâm gài tóc, "Cái này....."

"Không cần, không cần! Coi như là ta tặng cho các người!"

Cô gái bán hàng liên tiếp xua tay, mặt tràn đầy bong bong phấn hồng nhìn mấy trai đẹp, "Có thể trước hết để cho bọn họ ký tên cho ta được không?"

"..... được." Quý Ngữ Hàm vội vàng, ý bảo bọn họ chạy tới ký tên.

Đoan Mộc Ly trước tiên đi tới, cau mày liếc nhìn bút Mark, sau đó dùng tư thế cầm bút lông ký tên.

"Nhập vai quá sâu, nhập vai quá sâu....." Quý Ngữ Hàm lập tức đối với cô gái bán hàng tròn mắt hốc mồm giải thích.

Thật vất vả ký tên nhiều lần xong, Quý Ngữ Hàm vội vàng đem bọn họ đẩy trở về tường, sau đó chỉ ra ngoài cửa hàng, "Nhìn kia, đĩa bay!"

Mị lực đĩa bay không lớn bằng trai đẹp..... cô gái bán hàng vẫn như cũ không chớp mắt nhìn mấy người bọn Đoan Mộc Ly.

Cũng không thể cứ như vậy biến mất?

Đoán chừng là muốn đem người khác hù chết.....

Quý Ngữ Hàm đang băn khoăn, Đoan Mộc Ly cười nhìn về phía ngoài cửa hàng, rất bình tĩnh nói, "Thì ra là anh ta đã bắt đầu lừa thế chạy."

Nơi nào nơi nào?

Mỹ nam ca ca nhất định là mỹ nam!

Cô gái bán hàng không chịu thua kém khiến cho hai đường máu mũi chảy ra, lập tức bị lừa nhìn về phía ngoài cửa.

Chờ nàng phát hiện ngoài cửa không có gì, thời điểm quay đầu trở lại ——

Người đâu? Đoàn mỹ nam đẹp trai đâu?

Phía bên kia tường, Quý Ngữ Hàm đang mồ hôi như thác nước.

Quả nhiên là cuộc sống động kinh, trở về hiện đại cũng cần rút ra một cái.....

Lần đầu tiên thấy được hiện đại chân chính, mấy người bọn Phi Phi cũng rất hưng phấn, "Cục than nhỏ, chúng ta trở về một lần nữa."

"Trước chánh sự bận rộn, " Đoan Mộc Ly cười đến rất thần bí, "Đem Tam cô nương bắt được rồi hãy nói."

Đi?

Quý Ngữ Hàm hoài nghi nhìn hắn, cười đến có vấn đề.

Mặc dù lão công nhà nàng cũng không có thể nào cười quá bình thường..... Khụ, khụ.

Nhưng mà lần này, thật đúng là loại phương pháp cười có vấn đề lớn.

Cũng không biết hắn đang suy nghĩ gì, Quý Ngừ Hàm không hỏi nhiều, chẳng qua là tò mò theo dõi hắn.

Hiện tại mọi người biết hắn tại sao trước đó không vội đuổi theo Tam cô nương.

Có bức tường này, mặc cho Tam cô nương trốn ở nơi nào, cũng có thể không tốn sức tìm được nàng.

Tam cô nương võ công rất cao, cho nên tất cả mọi người hoạt động gân cốt một chút, chuẩn bị.

"Các ngươi cũng đứng ở chỗ này, đừng đi vào." Đoàn Mộc Ly cười nhìn bọn họ.

"Nhiều người luôn có thể nhiều trợ thủ."

Phi Phi lườm hắn một cái, "Ngươi sợ chúng ta liên lụy ngươi?"

"Không phải."

Đoàn Mộc Ly cười nói, "Thần Ma cốc nguy hiểm quá nhiều, ta trước một mình đi vào, vạn nhất có nguy cấp gì, các ngươi cũng có thể tiếp ứng tốt hơn."

Tất cả mọi người cảm thấy lời này có chút đạo lý, chỉ có Quý Ngừ Hàm rất hoài nghi.

Này, không giống như phong cách nhất quán của Đoàn Mộc Ly.....

Hơn nữa, coi như thật sự không biết có nguy hiểm hay không, hắn cũng nhất định sẽ mang theo nàng mới đúng, sao hiện tại lại bảo nàng cùng những người khác ở lại chỗ này?

Đoàn Mộc Ly cười hân nàng một cái, sau đó tâm tình tương đối tốt hơn hướng về phía tường nói, "Đi tìm Tam cô nương."

Chờ vách tường lần nữa bị đẩy ra, trước mắt mọi người lại là một khoảng màu xanh.

Lúc này khoảng cách rất gần, bọn họ thấy rõ.

Đó là một bức màn màu xanh do cây leo bò đầy vách tường cùng mặt đất, còn từ trên đỉnh rủ xuống mấy cái, khiến cả gian phòng đều là màu xanh xa thẳm.

Mặc Kỳ Thụy đối với thực vật kỳ lạ tinh thông nhất, về mặt liên biến sắc, mấy người bọn Thanh Long đã trước tiên kinh ngạc mở miệng, "Chù....."

Đoàn Mộc Ly không có quay đầu lại, chẳng qua là hướng tới mấy người Thanh Long xua tay áo một cái.

Lập tức hiểu ý, bọn Thanh Long im miệng, còn liên thủ đem định mở miệng nói chuyện giúp Mặc Kỳ Thụy đang bị á huyệt.

Quả nhiên có vấn đề nha..... Quý Ngừ Hàm càng thêm tin chắc phỏng đoán của mình.

Tam cô nương đang an vị trên ghế ở sau một bức màn màu xanh nhìn thấy Đoàn Mộc Ly bước vào, sắc mặt cổ quái thay đổi mấy lần.

Trước mắt có bức màn ngăn trở tầm mắt, Đoàn Mộc Ly định trực tiếp lấy tay kéo đứt chúng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ăn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Thắng lợi tất nhiên là thuộc về phúc hắc

Bức màn xanh bị kéo đứt, chất lỏng màu xanh nhạt chảy xuống, dính ở trên tay, Đoàn Mộc Ly giống như cũng không để ý.

Tam cô nương thần sắc quỷ dị nhìn chất lỏng màu xanh đang cạn giống như là bốc hơi từ trên tay Đoàn Mộc Ly từ từ biến mất, đột nhiên bắt đầu cười.

"Ha ha ha....."

"Cười thật khó nghe."

Phi Phi bên kia tường xem cuộc vui có chút nhịn không được.

Tam cô nương giống như là căn bản không nghe thấy, tiếp tục cười không xong.

Cười đủ rồi, nàng ta rốt cục mở miệng nói chuyện, "Đoan Mộc Ly, ngươi biết ta tại sao có thể trường sinh bất lão không?"

"Đối với chuyện của ngươi không có hứng thú, "Đoan Mộc Ly cười nói, "Nói chính sự đi."

"....." Câu trả lời này thật ghen ghét người.

Mọi người bất đắc dĩ nhìn về phía Tam cô nương đang chờ khoe khoang, giờ đã hóa đá, sao không học được bài học vậy?

Gương mặt của Tam cô nương hơi vận vẽ, "Chính sự? Tốt, ta cùng ngươi nói chánh sự!"

Thần sắc nàng ta quý dị chỉ vào bức màn bằng cây leo trong phòng, "Ngươi biết đây là cái gì không?"

Đoan Mộc Ly vẫn là mỉm cười, "Nói chính sự đi."

"....."

Tam cô nương sắp điên rồi, bỗng to đem trọng điểm nói ra, "Chất lỏng của cây mây U Minh đã hoàn toàn xâm nhập vào da ngươi, hiện tại ngươi chỉ có hai cái lựa chọn, hoặc là cùng ta thành thân, hoặc là vô công từ từ biến mất, cuối cùng biến thành phế nhân không thể động đậy được!"

"....." Ngoài tường mọi người hóa đá, Mặc Kỳ Thụy bắt đầu hoài nghi, mấy người bọn Thanh Long xoa trán.

Quý Ngữ Hàm..... Đang quan sát tình huống.

Nàng thật ra cảm thấy có người nào đó sắp bị xui xẻo.....

Mọi người thần sắc khác nhau, cũng đều chờ nhìn phản ứng của Đoan Mộc Ly.

Giống như căn bản cũng không để ý đến cây mây U Minh, Đoan Mộc Ly nụ cười trên mặt chẳng những không giảm bớt, ngược lại còn sâu hơn.

Hắn mở miệng, thanh âm hết sức khách khí, "Tam cô nương thích loại gỗ nào?"

"....." Lần này không cần thần sắc khác nhau, mọi người tập thể ngã xuống đất.

Quý Ngữ Hàm giùng giàng bò dậy, Không Không chấp nhận tựa vào bên tường bất động ——

"Ta không đứng lên đâu, dù sao một lát nữa chắc chắn sẽ té nữa mà."

Tam cô nương cũng bị vấn đề quý dị như vậy làm cho kinh hãi.

Sửng sốt nửa ngày, nàng có chút đắc ý bắt đầu cười, "Ngươi muốn chuẩn bị đồ dùng trong tân phòng?"

"....." Mọi người im lặng xoa trán than thở.

Suy nghĩ này mà cũng nghĩ ra, trí tưởng tượng cũng quá phong phú.....

Đoan Mộc Ly cũng không phản ứng gì, vẫn như cũ đang cười, hình như là đang chờ đáp án của Tam cô nương.

"Gỗ cây dẻ." Tam cô nương trả lời.

Gật đầu một cái, Đoan Mộc Ly thanh âm ôn hòa quay đầu hỏi, "Thanh Long, gỗ dẻ có thể làm quan tài không?"

"....." Mới vừa đứng lên mọi người lại không ngừng ngã xuống đất.

Phi Phi về mặt thống khổ vô vô Không Không căn bản là không có đứng lên, "Ngươi rốt cục anh minh được một lần."

Bi kịch đã lâu Không Không lộ ra nụ cười vui mừng.....

Chủ nhân vẫn chờ đáp án, Thanh Long đã muốn hôn mê giật nhẹ Chu Tước bên cạnh, nhờ hắn giúp đỡ.

"Cây dẻ có thể làm quan tài không?"

Chu Tước giận, "Bộ mi thấy ta từng chết rồi hay sao!"

Đoan Mộc Ly cũng không chấp nhất đáp án, cười nhạt phân phó, "Không cần phải để ý đến nó có thích hợp hay không, đi chuẩn bị một quan tài bằng gỗ dẻ, ai bảo Tam cô nương thích."

"....."

Đã ngã xuống đất mọi người không có cách nào tiếp tục ngã, chỉ có thể nhìn không được phần hận đập tường.

Vốn là bị Đoan Mộc Ly kích thích đến không thể nào bình thường Tam cô nương lúc này thật muốn điên rồi, "Ngươi, ngươi....."

Đoan Mộc Ly không để ý tới nữa nàng, nhìn chung quanh gian phòng này, sau đó đưa tay về phía sau, "Thanh Long, cởi quần áo."

"....." Thanh Long run rẩy đem áo khoác cởi ra, ném cho chủ nhân mình.

Hắn quyết định, phải buông tha cho sự sùng bái chủ nhân mù quáng, chờ từ thạch thất đi ra ngoài, nhất định phải cáo lão hồi hương thôi.....

Nếu không, cuộc sống này thật không có cách nào sống nổi nữa!

Nhận lấy y phục, Đoan Mộc Ly cảm nó làm túi vải, bắt đầu không biết trên mặt đất nhặt lên đồ gì, "Nơi này của ngươi đồ tốt không ít."

"....."

Kích thích con người hoàn mỹ còn muốn đánh cướp..... Mọi người im lặng cứng miệng.

"Ngươi ngươi ngươi..... Đoan Mộc Ly! Ngươi không phải cho là ta đang hù dọa ngươi! Không tin ngươi hỏi Mặc Kỳ Thụy! Chất lỏng của cây mây U Minh chính là kịch độc! Trừ phi ngươi thành thần với ta, nếu không không có thuốc nào cứu được!"

Phi Phi nghi ngờ chen vào nói đi vào, "Đoan Mộc Ly, chẳng lẽ ngươi định đem Tam cô nương chung cách thù làm giải được?"

Đoan Mộc Ly cười cười lắc đầu, "Ta kiêng ăn."

"....."

Phi Phi vẻ mặt bi tráng, nhìn những người khác, "Nếu ta mở miệng hỏi hắn vấn đề gì lần nữa, các ngươi liền đánh chết ta!"

tất cả mọi người xăn tay áo, "Yên tâm, chúng ta sẽ không nương tay!"

Phi Phi: "....." (͡_ ͡_)#

Nhặt đồ cũng nhặt xong, Đoan Mộc Ly cầm bao đồ trong tay ném một cái về phía sau.

"Mọi người ăn ít đồ đi."

"....." Mọi người sắp hỏng nhận lấy bao đồ.

Tam cô nương trước đó đã bị Đoan Mộc Ly làm tức giận đến không có tâm tư trông nom chuyện khác, mới vừa chú ý tới hắn làm cái gì.

Thấy mọi người từ trong cái bọc lấy ra trái cây màu xanh, sắc mặt nàng ta lập tức biến đổi, "Ngươi..... Ngươi biết!"

Mọi người vô lực lắc đầu, cùng nhau giành trả lời, "Ngươi nói thử xem?"

Ai, người này sao lại ngốc như vậy, hỏi nhiều lần, còn chưa bị dạy dỗ sao.

Không cần biết nàng ta hỏi cái gì, cứ dùng câu "Ngươi nói thử xem" là có thể đuổi nàng ta~

Bọn họ cũng chưa từng thấy qua trái cây màu xanh, hơn nữa nó vẫn là có màu sắc giống như cây mây U Minh nghe nói là có độc, vật này có thể ăn sao?

"Cục than nhỏ, ngươi dùng trước ~" Phi Phi "Khiêm nhường".

Tám phần là Đoan Mộc Ly lại chinh hắn, hắn chung quy không thể nào khiến cho Quý Ngữ Hàm mạo hiểm đi?

Quý Ngữ Hàm không cảm thấy vật này có vấn đề, cầm lên lau, cắn một cái, "Ừ, còn ăn rất ngon."

Thật đúng là không ngăn cản?

Tất cả mọi người kinh ngạc nhìn Đoan Mộc Ly không nhúc nhích.

Xem ra vật này là thật sự có thể ăn.

Từ lúc Quý Ngừ Hàm bắt đầu cắn trái cây màu xanh, trên mặt Tam cô nương lại xuất hiện sát khí.

Nếu như không phải là Đoan Mộc Ly vẫn ngăn ở cửa, có thể nàng ta đã xông tới động thủ giết người.

"Tránh ra!"

Nàng ta dùng thanh âm lạnh lùng ra lệnh cho Đoan Mộc Ly, "Nếu không ta ngay cả ngươi cũng giết! Đừng quên, võ công của ngươi không bằng ta!"

"Võ công của ta thì không bằng ngươi, " Đoan Mộc Ly cười cười, "Hon nữa ta cũng không thích động thủ."

"....." Mọi người điên cuồng gặm trái cây màu xanh trong tay.

Không cần Đoan Mộc Ly nhắc nhở, Quý Ngừ Hàm vỗ vỗ Tiểu Trọng Suốt ngủ say, "Tiểu Trọng Suốt, thức dậy làm việc."

Không cho Tiểu Trọng Suốt có cơ hội động thủ, Tam cô nương thừa dịp hần còn chưa tỉnh, cổ tay vừa động, xuất chiêu đánh về phía Đoan Mộc Ly giống như vẫn không có ý định xuất thủ.

Được rồi, thay người.....

Quý Ngừ Hàm bắt đắ dĩ đem Oa Oa vẫn ngoan ngoãn không mở miệng ném tới, "Giúp ta một tay ngăn trở nàng." Sau đó tiếp tục nghĩ biện pháp đánh thức Tiểu Trọng Suốt.

"Tốt thôi."

Oa Oa mặc dù không biết rõ bọn họ đang làm gì, nhưng vẫn ngoan ngoãn đồng ý giúp một tay.

Đang xông tới một nửa Tam cô nương đột nhiên cảm giác toàn thân cứng đờ không thể hoạt động, mà trước mắt nàng, là một bàn tay của một đứa bé.

"..... Ngươi, ngươi là ai!"

Tam cô nương cho tới bây giờ không nghĩ tới còn có đứa bé cùng Tiểu Trọng Suốt không xê xích bao nhiêu, hon nữa cũng là cực kỳ mạnh mẽ.

"Ta không biết." Oa Oa vô tội trả lời.

Phương pháp dùng khác với Tiểu Trọng Suốt, Oa Oa vừa nhìn chính là đứa nhỏ, Tam cô nương liếc thấy nó rất dễ dụ dỗ.

"Tiểu tử, ngươi tránh ra."

"Nhưng mà nàng ấy muốn ta giúp một tay ngăn ngươi lại." Oa Oa không hiểu xoay người lại chỉ Quý Ngừ Hàm.

"..... Ngươi có thể không cần nghe nàng ta." Tam cô nương tận lực dùng giọng nói hiền hòa nhất.

"Như vậy có được không?" Oa Oa hoang mang nắm tóc.

"Không được!"

Cuối cùng Tiểu Trọng Suốt đã tỉnh lại tức giận xông tới, đem Oa Oa kéo trở về, sau đó một quyền đánh vào trên đầu Tam cô nương.

"Có phải ngươi gây chuyện hay không! Sao ngươi lại phiền toái như vậy! Ngươi muốn làm gì thì làm sao! Không nên làm phiền ta thức dậy, không nên làm phiền ta thức dậy!"

Tiểu Trọng Suốt bị cứng rần đánh thức tỉnh khí rất nóng nảy.....

Mọi người lặng lẽ nghiêng đầu nhìn bầu trời, hòa bình thật đẹp ~

"Được rồi, " Đoan Mộc Ly gọi lại Tiểu Trọng Suốt hỏa khí rất lớn, "Đem nàng trói lại."

Tiểu Trọng Suốt tức giận giẫm lên Tam cô nương một cái, sau đó gọi Oa Oa giúp một tay, "Oa Oa, đem cánh tay ta tháo xuống trói chặt nàng ta! Ta xem nàng ta còn trốn được không!"

"....." Mọi người hóa đá nhìn Oa Oa đem "Cánh tay" của Tiểu Trọng Suốt kéo xuống, kéo kéo, liền thành dài.....

Sờ sờ cánh tay của mình, mọi người lần nữa nghiêng đầu nhìn bầu trời, cuộc sống bình thường thật đẹp.....

Trên mặt Quý Ngừ Hàm mang hai hàng lệ, "Hai người các ngươi..... Rốt cuộc là cái gì?"

Hai tiểu tử trả lời nhất trí, "Không biết." Đứa trẻ mất trí nhớ rất đáng thương.....

Nhìn Oa Oa đem Tam cô nương cột chắc, Đoan Mộc Ly hài lòng, đem người ra ngoài ném cho bọn Thanh Long bọn.

"Tìm một chỗ ném xuống "

"....."

Cũng không trông nom tất cả mọi người sắp không kiên trì nổi, Đoan Mộc Ly thanh âm thoải mái hỏi bọn họ, "Ngay bây giờ đi hiện đại, hay là trở về nghỉ ngơi mấy ngày trước?"

Nghỉ ngơi! Bị hấn kích thích như vậy, bọn họ nhất định phải nghỉ ngơi mấy ngày!

Nhưng bây giờ không phải là trọng điểm, trọng điểm là ——

"Người trúng độc cây U Minh!" Mọi người nhìn không được quát hấn.

Chẳng lẽ chuyện như vậy còn để người khác nhắc nhở sao!

Á huyết của Mặc Kỳ Thụy đã được giải, Đoan Mộc Hồng xách cổ áo hấn, "Cây mây U Minh thật không có thuốc nào chữa được? !"

Mặc Kỳ Thụy còn chưa nói, Đoan Mộc Ly đã trả lời trước——

"Nếu quả như thật không có thuốc nào chữa được, cùng Tam cô nương thành thân, làm sao có thể không có chuyện?"

Cũng đúng, tám phần là Tam cô nương đã ăn gì đó có thể giải độc cây mây U Minh.

Tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm, liếc nhìn bị Tiểu Trọng Suốt đánh bất tỉnh..... Thật ra thì Tam cô nương hơn phân nửa là tức đến ngất đi, nhìn lại trở về Đoan Mộc Ly.

"Người biết nên giải thể nào?"

Đoan Mộc Ly vô tình cười cười, đem Quý Ngừ Hàm kéo lên, hướng ra phía ngoài bước đi, "Không biết."

"....." Mọi người suýt nữa liền phun ra một búng máu.

"Không biết người còn có thể nhân nhả như vậy!"

Quát hấn xong, mọi người lại chuyển qua quát Mặc Kỳ Thụy, "Người có biết hay không!"

Liếc nhìn bóng lưng Đoan Mộc Ly đi ở phía trước, Mặc Kỳ Thụy lắc đầu, "Không biết."

Đi trở về gian thạch thất rộng rãi ngồi xuống, Đoan Mộc Ly nói, "Thật ra thì ta biết một chút."

"Vậy thì nói mau!"

Đoan Mộc Hồng quả thật muốn bóp chết đệ đệ của hấn, vẻ mặt mấy người bọn Không Không tất cả đều tràn đầy tức giận.

Quý Ngừ Hàm nhìn bọn họ, nhìn lại vẻ mặt cổ quái nghiêng đầu nhìn trời của bốn người bọn Thanh Long, còn có mặt nghiêm nghị băng giá của Mặc Kỳ Thụy, cũng quay đầu nhìn về nơi khác.....

Ai, sống ở bên phúc hắc, quá khảo nghiệm trí thông minh mà..... Hic hic.

Đoan Mộc Ly rất bình tĩnh, "Chỉ cần không quá mệt mỏi, nghỉ ngơi thật tốt, lại dùng Tiên Hạc quả, ít nhất có thể giữ được mạng, cũng không có phần giống như Tam cô nương nói không thể nhúc nhích, biến thành phế nhân."

"Vậy còn võ công?"

"Không có." Đoan Mộc Ly giọng nói nhẹ nhõm giống như mình chẳng qua là ít đi cạo tóc.

"....."

Gân xanh trên trán Đoan Mộc Hồng nhảy nhảy, "Đệ đùa gì thế! Đệ võ công cao như vậy, lại mất đi thế sao! Nhất định tìm được biện pháp giải độc hoàn toàn!"

"Võ công không có thật ra thì cũng không có gì, " Đoan Mộc Ly cười đến rất "Chân thành", "Chẳng qua là sau này phải làm phiền hoàng huynh khổ cực."

"Có ý gì?"

"Thứ nhất đệ hiện tại không thể quá mệt nhọc, thứ hai làm hoàng đế không có võ công để phòng thân, thật sự là rất nguy hiểm."

Đoan Mộc Ly cười nhìn về phía hắn, "Cho nên sau này ngôi vị hoàng đế..... Sẽ phải làm phiền hoàng huynh."

"....." Đoan Mộc Hồng không khỏi có cảm giác bản thân mình nên rút lại câu hỏi.

Nhưng hắn cùng Đoan Mộc Ly cùng nhau lớn lên từ nhỏ, đệ đệ của hắn có bản lĩnh gì, hắn cũng đều biết.

Cây U Minh đừng nói thấy, trước kia nghe cũng chưa từng nghe qua, Đoan Mộc Ly chắc là cũng không có bản lĩnh để giải độc của nó.

Mặc dù là nghĩ như vậy..... Hắn vẫn cảm thấy chuyện này có chút quý dị.

Mấy người Không Không cũng đều không hề lo lắng, rất hoài nghi nhìn về phía Đoan Mộc Ly.

Sao cứ cảm thấy hắn ta lười không muốn làm hoàng đế, chuyên tâm mang theo Quý Ngừ Hàm đi tiêu dao?

Quý Ngừ Hàm rất buồn thương xoa trán than thở, còn Đoan Mộc Ly lại đáp trả bọn họ bằng nụ cười hết sức chân thành.

"....." Mọi người bỏ qua.

Hoài nghi có ích lợi gì? Chẳng lẽ còn trông cậy vào trên mặt hắn có thể tìm ra sơ hở gì sao?

Đổi đề tài, đổi đề tài!

Phi Phi mở miệng trước hỏi, "Chúng ta mới vừa rồi ăn quả màu xanh là gì vậy?"

"U Minh quả." Đoan Mộc Ly bình tĩnh cười cười.

"....." Chính là quả của cây U Minh?

Ngay cả Mặc Kỳ Thụy trước kia cũng không biết loại cây kia có thể kết quả, mọi người không để ý tới mắng Đoan Mộc Ly, lập tức vận công giục ói, muốn đem nó phun ra.

"Ăn có thể trường sinh bất lão."

Đoan Mộc Ly bình tĩnh bổ sung nửa câu sau, tự mình cũng cầm một quả ăn.

"....." Sùng sốt, một đám người vận công giục ói trước đó lập tức vận công trợ giúp tiêu hóa.....

Nếu như bọn họ là tuyệt thế cao thủ, chuyện đầu tiên bọn họ phải làm chính là đem Đoan Mộc Ly treo ngược lên đánh, đánh thật mạnh.....

Không nhanh không chậm ăn xong một quả U Minh, Đoan Mộc Ly đem hạt thu lại.

"Vật này có thể trồng."

"....." Một đám người hòa tốc chạy đi, muốn đem hạt ném đi trước đó nhặt trở lại.

Quý Ngừ Hàm roi lệ lấy ra khăn tay của mình dùng để bọc hạt.

Câu chuyện trên đây nói cho chúng ta biết, phải yêu thương môi trường, không thể ném rác lung tung....

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ăn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 111: Đoan Mộc Ly khi còn bé

Thật vất vả đem hạt ném loạn trước đó nhặt trở lại, Đoan Mộc Hồng đứng thẳng thân, thần sắc ngưng trọng, "Ta có ý tưởng."

"Ngươi muốn viết sách?"

Không Không tức giận nhìn hắn, "Chúng ta cũng bị đủ kích thích, ngươi còn diễn tiểu phẩm gì!"

Đoan Mộc Hồng không có để ý tới hắn động kinh, chỉ rất nghiêm túc, nhìn bức tường trước mắt có thể dẫn bọn họ đi bất kỳ nơi nào.

Nhìn một chút, hấn bắt đầu xắn tay áo, "Bóp chết không được, ta muốn đi dạy dỗ Đoan Mộc Ly khi còn bé."

Những người khác liếc nhìn nhau mấy lần, gợi ý cho hấn mấy lời mà Quý Ngữ Hàm thường hay nói, "Xúc động là ma quỷ!"

Sau đó tất cả mọi người bắt đầu xắn tay áo.....

"Nhưng mà ma quỷ này là ma quỷ tốt!"

.....

Sau khi thỏa thuận, bọn họ cảm thấy nhiều đại nam nhân như vậy, hợp lực khi dễ một đứa bé không đáng khen ngợi gì, nói thế nào cũng nên tìm thời điểm tuổi của Đoan Mộc Ly tương đối lớn trở về.

"Vậy chọn năm hấn bảy tuổi đi!" Phi Phi vẻ mặt "Chúng ta liều mạng".

Vì vậy một đám nam nhân trưởng thành liền kéo khăn che mặt, như lâm đại địch đẩy vách tường, chuẩn bị đi đánh một người "Tuổi tương đối lớn", - Một đứa bé bảy tuổi.....

Hoàng cung bên kia vách tường nhìn cùng hiện tại cũng không có gì khác nhau, mà một thằng bé trai áo trắng đang ở cách bọn họ không xa đang đứng trung bình tấn.

Đoan Mộc Hồng vừa nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo khả ái trước mắt liền nổi giận.

Hấn chính là bị gương mặt này lừa, mấy lần bị Đoan Mộc Ly hăm hại làm người khác hiểu lầm hấn dâm dâm, cũng vẫn không có nhẫn tâm hạ thủ bóp chết hấn!

Một đám người âm hiểm cười một tiếng, lấy tư thế ác thiếu tuần phổ đi vòng qua trước mặt tiểu Đoan Mộc Ly hơn năm mươi thước, hướng về phía hấn cười giả tạo.

Tiểu Đoan Mộc Ly vẫn nghiêm túc đứng trung bình tấn, nhìn thấy nhiều người bịt mặt xuất hiện như vậy, cũng không khẩn trương, chẳng qua là hướng về phía bọn họ ôn hòa cười một tiếng.

A a a.....

Mọi người phát điên, đừng để cho bọn họ thấy nụ cười này!

Thì ra phúc hắc này từ bảy tuổi đã bắt đầu cười như vậy!

Nụ cười quen thuộc khơi lên trong lòng mọi người vô số chuyện đau thương, không khí trở nên nặng nề, đau thương nồng nặc bắt đầu lan tràn, hai hàng lệ nóng chậm rãi chảy xuống.....

"Dừng!"

Đoan Mộc Hồng nhìn bọn họ, vẻ mặt đồng dạng, hạ thấp giọng, "Chúng ta không phải là nhớ lại quá khứ đau thương, mục tiêu của chúng ta là....."

"Không có cần nha!" Không Không theo phản xạ định giơ tay trả lời.

"....." Những người khác không chút do dự đem Không Không đạp xuống trong hồ, tránh cho hấn ở chỗ này làm xấu chuyện.

Mục tiêu của bọn họ là báo thù rửa hận!

Nghĩ như vậy, một đám nam nhân trưởng thành lòng hăng hái cao ngất đi vài bước về phía trước, lớn mật mà khoảng cách với tiểu Đoan Mộc Ly rút ngắn còn bốn mươi thước.....

Ngẩng đầu nhìn mặt trời, đã đến chỉ định canh giờ, tiểu Đoan Mộc Ly thu hồi tư thế trung bình tấn, cười nhìn bọn họ, "Các người đã tới."

"....."

Một đám nam nhân quả quyết đem khoảng cách đã rút ngắn giờ trở về năm mươi thước.....

"Bình tĩnh, bình tĩnh!"

Phi Phi len lén lau mồ hôi lạnh, vẻ mặt chỉ tiếc chưa rèn sắt thành thép, "Hấn nhất định lại đang lừa gạt! Chúng ta nhiều người như vậy, còn có thể bị đứa nhỏ bảy tuổi hù dọa!"

"Nói đúng lắm!"

Đoan Mộc Hồng giống như bình tĩnh, tinh táo nói, "Ngươi lên trước!"

Phi Phi: "....." (͡_ ͡_)#

Đã luyện công xong, tiểu Đoan Mộc Ly đi tới chòi nghỉ mát ngồi xuống, nhàn nhã tự mình rót ly trà, cũng không để ý tới một đám người bịt mặt đứng ở đằng kia.

Dù sao vẫn là sống hơn một ngàn năm Dạ Cẩm có chút bình tĩnh hạ thấp giọng, "Hắn ngay cả chúng ta là ai cũng không biết, căn bản không thể có chuẩn bị sớm! Không tin ta hỏi hắn một chút."

Vừa nói vừa cười lạnh hỏi tiểu Đoan Mộc Ly, "Tiểu tử, ngươi biết chúng ta là ai không!"

Tiểu Đoan Mộc Ly bung ly trà, quay đầu cười nhìn bọn họ, "Ngươi nói thử xem?"

"....." Nghe được câu hỏi ngược lại quen thuộc, mọi người chán phẫn.

Giả bộ, nhất định là giả bộ!

Nhảy mấy bước về phía trước, khoảng cách rút ngắn đến bốn mươi thước, Đoan Mộc Hồng về mặt hưng phấn hỏi, "Ngươi nói xem chúng ta là ai?"

Xem hắn trả lời thế nào!

Bọn họ chính là có kinh nghiệm! Sẽ không bị một câu nói như vậy lừa gạt nữa đâu!

Một đám nam nhân đắm chìm trong vui sướng "Thắng lợi", một chút đều không cảm thấy mất mặt.....

Đem ly trà trong tay để xuống, Đoan Mộc Ly khẽ rũ mắt xuống, tự tiểu phi tiểu thở dài.

"Đừng để ta đem thân phận của các ngươi nói ra, không cho các ngươi lưu lại chút mặt mũi?"

"....."

Một đám người hóa tốc lui về phía sau đến một trăm thước.....

"Hắn biết? Hắn thật sự biết!"

Mới bò từ trong hồ ra Không Không mắt ngậm lệ nóng, bỏ khăn che mặt xuống, lấy ra khăn tay điên cuồng cấn.....

Mặc Kỳ Thụy về mặt như khối băng, "Hắn không có biện pháp biết chúng ta sẽ xuất hiện."

"Vậy ngươi lên trước! Chúng ta ủng hộ ngươi!" Mọi người đều mang vẻ mặt tràn đầy chân thành nhìn hắn.

"....."

Thấy bọn họ còn chưa đi, tiểu Đoan Mộc Ly cũng không ngẩng đầu, chỉ mở miệng cười, "Các ngươi biết nơi này tại sao phải treo một mảnh vải trắng không?"

"....." Tất cả mọi người xoay người, nhìn trên xà ngang chòi nghỉ mát có mảnh vải trắng đón gió phấp phới.

Xuất hiện ở nơi này quả thật rất kỳ quái.....

Tất cả mọi người cảnh giác.

Chẳng lẽ là đã sớm biết bọn họ muốn tới, định đem bọn họ chặn mấy khúc sau đó dùng vải trắng bọc lại, ném vào trong hồ làm mồi cho cá?

Càng nghĩ càng kinh khủng, không ai còn muốn báo thù, mọi người chạy như điên trở về vách tường, nhanh chóng trở lại hơn mười năm sau.

Cho đến vách tường khép lại, một đám người mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó hối hận đập tường.

"Ma quỷ chính là ma quỷ! Không thể nào có tốt!"

Mà ở hơn mười năm trước——

"Ly Ly ~"

tiểu Đoan Mộc Hồng tám tuổi đã chạy tới, "đệ sao còn không có trở về ăn điểm tâm?"

"Mới vừa rồi tới một nhóm người bịt mặt." Tiểu Đoan Mộc Ly cười liếc mắt nhìn về hướng bọn họ biến mất.

"Người bị mặt? Tại sao đệ không gọi người? Có biết là thuộc hạ của ai không?"

Tiểu Đao Mộc Hồng rất quan tâm đệ đệ "Khả ái" của mình.

"Không biết, " tiểu Đao Mộc Ly giọng nói nhẹ nhõm, "Bất quá đã bị đệ hù chạy rồi."

.....

Sau đó hần cười nhìn Đao Mộc Hồng, chỉ chỉ vải trắng, "Hoàng huynh, huynh biết tại sao nơi này phải treo một mảnh vải trắng không?"

Tiểu Đao Mộc Hồng cẩn thận nhìn khối vải trắng kia, "Đây là..... Đây là khăn trải giường của ta!"

Sau đó hần tức giận chỉ vào chút nước phía trên, "Ngươi lại hãm hại ta đấy ư! Hu hu....."

Ai, thật là một đứa trẻ đáng thương.....

Trải qua luân phiên bị đá kích, tất cả mọi người nhất định phải ở trong hoàng cung nghỉ ngơi mấy ngày mới có thể khôi phục bình thường.

Nhưng mà nghỉ ngơi cũng không chỉ nằm, cái gì cũng đều không làm.

Một đám "Người bị hại" họp ở chung một chỗ, thảo luận làm sao chinh Đao Mộc Ly.

"Hần không phải nói mình võ công sắp mất, muốn tìm một chỗ yên tĩnh nghỉ ngơi sao?"

Phi Phi gian xảo cười một tiếng, "Vậy chúng ta cứ thuận theo ý hần, để cho hần có võ công cũng không có thể dùng được!"

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ăn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 112: Hai đứa nhỏ vô tư

"Ý kiến hay!" Đao Mộc Hồng dẫn đầu tán thành.

Những người khác đồng loạt nhìn về phía hần, "Ngươi cao hứng như thế sao, Đao Mộc Ly đi, ngươi phải ở lại trong cung làm hoàng đế, còn phải bận rộn xem mặt."

Không Không đồng tình vỗ vỗ hần, "Chấp nhận đi, ai bảo ngươi lại có đệ đệ như vậy."

"....." Hai hàng lệ nóng trọt xuống.

"Cầm đi, cầm đi."

Không Không rất tri kỉ tài trợ một xấp khăn tay, "Sau này bên người chuẩn bị một cái đi, có đệ đệ như Đao Mộc Ly..... Đây là vật dụng cần thiết nhất!"

"....." Suy nghĩ một chút mình còn phải chịu được đệ đệ Đao Mộc Ly hành hạ, Đao Mộc Hồng đột nhiên bị phần cảm giác trường sinh bất lão cũng không thể nào tốt đẹp hơn.....

Bọn họ đều đã có quyết định, cho nên lúc hai vợ chồng Quý Ngừ Hàm sắp ra khỏi cung, bên người lại thêm những "Người theo đuổi" này.

Trước khi lên đường——

Tầm cung đã bị hủy, Tiểu Trong Suốt tâm tình vô cùng không tốt xoa thắt lưng trên mặt đất đi tới đi lui.

"Oa Oa, ngươi nhất định phải nhớ, hần là bụng đen, là người xấu! Không thể bị hần lừa!"

Tiểu Trọng Suốt rất nghiêm túc chỉ vào tiểu Dật, dặn dò lần thứ n.

"Được."

Oa Oa cũng không ngại hắt dài dòng, thật biết điều cười một tiếng.

Trên thực tế vốn là kế hoạch lên đường là buổi sáng, hiện tại đã buổi trưa.....

Cũng bởi Tiểu Trọng Suốt không yên lòng vì Oa Oa không chịu rời khỏi thạch thất, theo bọn họ cùng đi ra ngoài chơi, liên tiếp dặn dò cho tới trưa.

Tiểu tử này có thói quen ngủ vùi thật là khó được thời gian thanh tĩnh dài lại gào thét như vậy.

Đang ăn cơm trưa, mọi người buồn cười nhìn bạn tiểu tử nào đó, thật là hai đứa nhỏ vô tư thanh mai trúc mã, nhìn thật đẹp đôi!

Mặc dù hai người này nói "nhỏ", nhưng ít ra cũng có hơn một ngàn tuổi, thật ra thì rất già.....

Tiểu Trọng Suốt thấy bộ dáng nàng ngoan như vậy, đột nhiên buồn bực, ngồi bệch xuống trên mặt đất, bắt đầu nhéo ngón tay của mình chơi.

Quý Ngữ Hàm dùng ánh mắt cùng Đoan Mộc Ly thương lượng một chút, sau đó nhin cười ngồi xuống.

"Tiểu Trọng Suốt, nếu không yên lòng về Oa Oa, vậy ngươi ở lại đi."

"..... Ta không có!"

Tiểu Trọng Suốt không thừa nhận, không được tự nhiên quay đầu nhìn lại, khuôn mặt nhỏ nhắn trong suốt hơi thẹn thùng.

Phốc..... Thì ra là tiểu tử cũng biết xấu hổ.

Quý Ngữ Hàm rất nể tình nhin cười, "Là chúng ta không yên lòng về Oa Oa, tiểu tử, ngươi lưu lại giúp chiếu cố Oa Oa đi."

Nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, Tiểu Trọng Suốt ngẩng đầu, "Ngươi đã cầu xin ta, ta nên đáp ứng!"

"Phốc..... Khụ, khụ, ta không có cười."

Quý Ngữ Hàm rất khô cực đứng dậy, "Lúc nào thì Oa Oa chịu rời thạch thất, nhất định phải tới tìm ta."

"Được."

Tiểu Trọng Suốt nhìn nàng, sau đó nhảy lên, đứng ở trước mặt nàng, "Ngươi..... tạm biệt!"

Cũng không nói gì, Tiểu Trọng Suốt lại nhảy trở về dưới đất, chuẩn bị mang Oa Oa trở về thạch thất.

Tất cả mọi người cho là hắn sẽ rời đi như vậy, Tiểu Trọng Suốt lại xoay người, rất có phong cách chấp tay sau lưng, nhìn về phía Quý Ngữ Hàm, rất có cảm giác lãnh đạo đang thị sát công việc.....

"Ngươi có thể đi."

"....." Quý Ngữ Hàm lệ nóng doanh tròng, "Cảm ơn tổ chức chấp nhận....."

"..... Ta sẽ đi tìm ngươi."

Không được tự nhiên nói một câu như vậy coi như là cùng chủ nhân cáo biệt, Tiểu Trọng Suốt kéo Oa Oa trở về thạch thất.

"Ta đã nói với ngươi, là bọn họ muốn ta lưu lại, ta mới lưu lại!" Tiểu Trọng Suốt rất cao ngạo ngẩng đầu.

"Ta nghe được." Oa Oa thật biết điều, đúng dịp gật đầu.

"..... Nghe được cũng không nhất định là thật!" Tiểu Trọng Suốt nóng nảy.

"Ủ? Nghe không hiểu." Oa Oa lại bắt đầu hoang mang nắm tóc.

"..... Chính là ta không nhất định bởi vì yêu cầu của nàng ta mới lưu lại!"

"Vậy là tại sao?"

"..... Không cho hỏi!" Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Trọng Suốt lại hồng.

Thật là một tiểu tử không được bình thường.....

Mọi người xem phải nhin cười không ngừng, tiểu Dật lại còn rất hâm mộ.

"Thức ăn nướng, lần này hoàng bá bá xem mặt, con có thể cũng tìm cho mình một nướng tử không?"

Mọi người ngã xuống đất, Quý Ngừ Hàm há miệng run rẩy nói, "Cái đó..... Con quá nhỏ....."

"Nga....."

Tiểu Dật cũng không yêu cầu nhiều, chẳng qua là hỏi tới, "Thức ăn nướng, lúc nào thì mọi người trở lại, mang con cùng đến hiện đại ở một thời gian ngắn được không?"

Quý Ngừ Hàm roi lệ, "Chờ phụ hoàng con ‘ nghỉ ngơi ’ một đoạn thời gian, chúng ta trở về hiện đại chơi."

"được, " Tiểu Dật hài lòng gật đầu, "Vậy mọi người đi ‘ nghỉ ngơi ’ đi, con chờ mọi người trở lại!"

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ẩn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Trên đường đi, bị trêu đùa

Hắc hắc, chờ đến hiện đại, đến nơi gọi là "nhà trẻ", chính hắn sẽ tìm nướng tử !

Tiểu Dật tâm tình vui vẻ vỗ tay sau lưng đi thật thông thả.....

Lần này bởi vì không có mục đích riêng, mọi người cũng không vội vã lên đường, cỡi ngựa chậm rãi.

Giống như trước kia, Đoan Mộc Ly và Quý Ngừ Hàm cùng ngồi chung con ngựa, chính là.....

Lúc trước Đoan Mộc Ly còn tương đối là chính nhân quân tử ngồi thẳng thân, nhưng bây giờ, hắn "Võ công mất hết", rất suy yếu.....

Cười đem cằm để ở trên bả vai Quý Ngừ Hàm, Đoan Mộc Ly hôn nhẹ ôm nàng thật chắc, "Tiểu Quả Quả, ta không có sức lực, chỉ có thể dựa vào trên người nàng."

"....." Đây, bị ăn đậu hủ đường hoàng như vậy, Quý Ngừ Hàm chỉ có yên lặng, hai mắt lệ rơi trong im lặng.

Mấy người Phi Phi buồn bực.

Đoan Mộc Ly bị buộc không thể dùng võ công, không phải là cảm giác khắp nơi không có thuận tiện, tâm tình rất kém cỏi sao?

Sao tình huống hoàn toàn ngược lại với suy nghĩ của bọn họ vậy?

Không được, không thể để cho kẻ địch tiếp tục ngông cuồng!

Thương lượng một chút, chờ lúc có người đi đường đi qua, Phi Phi ném hòn đá nhỏ ra ngoài.

Người bị ném trúng chính là một người có bộ dạng công tử, có chút tức giận quay đầu, "Người nào....."

Thấy rõ Quý Ngừ Hàm ở phía sau, hắn đem hai chữ "Thất đức" nuốt trở lại.

Quý Ngừ Hàm hiện tại không có võ công, không biết Phi Phi mới vừa rồi ném người, hiện tại rất hoang mang nhìn tên công tử nổi giận giữa đường.

Đối mặt với mỹ nữ, tên công tử đổi lại khuôn mặt tươi cười, không nhìn Đoan Mộc Ly "có vẻ bệnh" ngồi cũng ngồi không thẳng ở phía sau nàng.

"Không biết tiểu thư muốn đi hướng nào?"

Mấy người bọn Phi Phi cười trộm, thành công rồi!

Có nam nhân tới gần, bọn họ cũng tuyệt đối không chuẩn bị giúp một tay, xem Đoan Mộc Ly "Không có võ công" làm thế nào đem người ta đuổi đi! Hắc hắc hắc.....

Quý Ngừ Hàm rất hoang mang, "Còn chưa biết nơi đến."

"Trùng hợp thế sao? Tại hạ cũng chưa có mục đích, chẳng biết có được cùng tiểu thư đồng hành?"

Quý Ngừ Hàm vẫn chưa trả lời, phía sau nàng Đoan Mộc Ly liền cười hôn nàng một cái, "Quả Quả, đừng nghịch ngợm, không nên giả nữ ra ngoài, làm cho người ta hiểu lầm chứ?"

"....." Thân thể run lên, mấy người bọn Phi Phi thiếu chút nữa từ trên lưng ngựa té xuống, há miệng run rẩy nhìn Đoan Mộc Ly.

Nam, giả nữ?

Tên công tử giống như bị hù dọa gần chết, bị sét đánh nhìn bọn họ.

Vị mỹ nhân này là, là nam?

Ban ngày ban mặt, hai người đàn ông này ngồi trên lưng ngựa ôm nhau?

Đang khiếp sợ, Đoan Mộc Ly cười cười hướng về phía mấy người bọn Phi Phi, "Bọn họ cũng giống ta."

"....." Giống hán, thích nam nhân?

Vậy sẽ không coi trọng mình chứ?

Tên công tử sợ đến choáng váng, không nói một câu, chạy chết trời.

Mấy người bọn Phi Phi giận đến đỉnh đầu bốc khói, cắn răng nhìn Đoan Mộc Ly: Xem như ngươi lợi hại!

Đoan Mộc Ly đáp lại là mỉm cười.

Không thể vận dụng võ công cũng không có gì, hán vốn chính là thích lấy đức thu phục người~

Mặc dù thành công đuổi đi tên kia, nhưng đoạn đường này bọn họ đi tiếp, cũng còn có thể gặp phải rất nhiều chuyện tương tự.

Đương nhiên là Đoan Mộc Ly không thể dễ dàng tha thứ, cho nên hán cười, quyết định, "Tiểu Quả Quả, nàng thay nam trang đi."

"....."

Quý Ngừ Hàm thiếu chút nữa té xuống, "Nam, nam trang..... Hai người đàn ông cỡi ngựa như vậy, sẽ bị vây nhìn đó!"

Đoan Mộc Ly ôn hòa cười cười, "Yên tâm đi, ta không sợ nhìn."

"....." Hu hu, nhưng nàng sợ!

Quý Ngừ Hàm lệ chảy thành hàng, theo sát hán thỏa thuận, "Cái đó, bị vây nhìn không tốt! Chúng ta ở chỗ đại thi có người bị nhìn chết....."

"Nhìn chết ?"

Đoan Mộc Ly cười nhử mị, ánh mắt quét về phía mấy người bọn Phi Phi.

Tất cả mọi người đều giật mình.

Quý Ngừ Hàm nói người kia là làm sao bị nhìn chết, bọn họ không biết, nhưng ánh mắt của Đoan Mộc Ly tuyệt đối có thể đem người nhìn đến chết!

Bi phần liếc nhìn nhau mấy lần, Phi Phi cam kết, "Sau này nếu có người đến gần Cục than nhỏ, chúng ta nhất định không nói hai lời sẽ đem người ta đuổi chạy."

"Ừ." Đoan Mộc Ly hài lòng gật đầu một cái, "Vậy thì làm phiền mọi người."

"....." Mọi người đang ở trong lòng yên lặng học máu, bắt đầu kế hoạch chinh người mới.

Không đạt mục đích thì không bỏ qua, nhất định phải để cho Đoan Mộc Ly bại lộ bí mật hán còn có thể dùng võ công !

Cắn răng nghiền lợi phần hận mấy ngày, bọn họ rốt cục chờ được cơ hội.

Đi ngang qua một cái sơn cốc bên trong có Ôn Tuyền, mọi người đều bị mê hoặc bởi cảm giác tuyết trắng của mùa đông, hoà thuận vui vẻ hưởng thụ khi ngâm mình trong Ôn Tuyền, cho nên quyết định lưu lại ở tạm một đoạn thời gian.

Chương 114: Bi kịch luôn là bọn họ

Đĩ nhiên, Đoàn Mộc Ly "Mất hết võ công" cũng không cần vội vã, ung dung ở một bên "Nghỉ ngơi" là được.

Chợt nhảy ra một khối đầu gỗ, Phi Phi cắn răng, Đoàn Mộc Ly, người đặc ý không được bao lâu đâu!

Khi hấn tới cửa——

Giữa trưa mùa đông, vừa vắn có ánh mặt trời, Quý Ngừ Hàm ngủ trưa ở trong phòng, còn Đoàn Mộc Ly cười đi ra gian nhà gỗ bọn họ đang ở.

"Có chuyện tìm ta?" Hấn hỏi Phi Phi cách đó mười mấy thước.

"Đứng, về lộ trình, chúng ta cần thương lượng một chút." Phi Phi trách móc đến mức nghiêm túc.

Đoàn Mộc Ly không có dị nghị, cười hướng về phía hấn đi tới.

Ba bước, hai bước, một bước ——

Không có té xuống!

Mất thấy Đoàn Mộc Ly như giẫm trên đất bằng mà đi qua nơi mà hấn đã sớm đào tốt, trên mặt đất lại che giấu hố sâu phía dưới, Phi Phi chẳng những không thấy thất vọng, ngược lại bắt đầu cười to.

"Đoàn Mộc Ly, người rốt cục lộ nguyên hình! Dưới chân người chính là một cái hố to, nếu như võ công của người mất hết, hiện tại sao có thể không có chuyện gì!"

Đoàn Mộc Ly rất bình tĩnh, "Căn bản không có cái hố, dưới chân ta là đất bằng."

Hấn nói xong dậm chân, sau đó đi qua một bên, "Người không phải nhớ lắm nơi chứ?"

"Làm sao có thể!"

Cái hố là tự tay hấn đào, vẫn ở nơi này đợi nửa ngày, làm sao có thể nhớ lắm!

Phi Phi không tin, xông tới, "Rõ ràng là ở nơi này..... A!"

Nói chỉ nói được nửa câu, liền lấy một tiếng bị phản kêu to kết thúc.

Bởi vì hấn vừa xông tới, liền rơi vào trong hố.....

"Thật ra thì người nhớ không lắm."

Đoàn Mộc Ly vừa nói vừa rất bình tĩnh mà đem đồng cỏ tranh dùng để che giấu trở về, lại lấy chút tuyết vẩy lên phía trên, để cho hố to thoát nhìn giống như trước.

"....." Phi Phi đã không có cách nào hình dung tâm trạng của mình, chỉ có thể lại đập tường đất chung quanh.

Lúc Mặc Kỳ Thụy từ nhà gỗ của mình ra ngoài, chính là thấy Đoàn Mộc Ly giống như là ông lão đang rèn luyện thân thể, rất chậm chạp đánh một bộ quyền pháp.

Sao hấn vẫn còn ở nơi này?

Mặc Kỳ Thụy hoài nghi nhìn chung quanh, đẩy cửa gỗ nhà Phi Phi ra xem một chút.

Không có ai?

Phi Phi không phải đào một cái cái hố, còn nói muốn vào hôm nay tiết lộ bộ mặt thực sự của Đoàn Mộc Ly?

Nếu chính chủ không trở lại, Mặc Kỳ Thụy quyết định làm giúp.

Vì vậy bi kịch một màn lần nữa trình diễn.....

Người nên té xuống thì vẫn yên ổn đứng trên mặt đất, bạn khối bằng tự mình lùng lẩy đi xuống.

Mặt xám mày tro ngẩng đầu lên, hần thấy Phi Phi đã đập tường đất nửa ngày, cũng là y như mình.

"Sao người ở phía dưới không nhắc nhở ta một tiếng!" Mặc Kỳ Thụy chất vấn hần.

Phi Phi đập tường đất mặt tràn đầy ánh sao, vô lực nhìn hần, "Bị lừa không nên chỉ mình ta chứ?"

Mặc Kỳ Thụy suy nghĩ một chút, cũng đứng.

Hiện tại ý nghĩ này nên sửa lại, đổi thành bị lừa gạt không thể chỉ có hai người bọn họ ~

Vì vậy hai người rất không có tâm tình, an tĩnh đứng ở trong cái hố, yên lặng đập, không định nhắc nhở người phía trên đừng lại tiếp tục rút xuống.....

Người thứ ba rút xuống, là Không Không.

Vốn là bộ mặt bi phần, Không Không vừa thấy bọn họ liền siêu thoát, "Thì ra không phải chỉ có mình ta bị gạt! Tạm được, không tính là mất mặt!"

"Yên tâm, " Phi Phi vỗ vỗ hần, "Cũng sẽ không phải chỉ có ba người chúng ta."

Không Không tâm tình rất tốt, giọng nói vui vẻ, "Ba người cũng tốt, chúng ta chơi đánh bài đi. Ta lúc nào cũng mang theo bộ bài poker!"

"....." Còn hai người vén tay áo lên liền muốn trực tiếp đánh chết hần.

Nhưng mà vừa nghĩ, chỉ còn dư hai người sẽ không có biện pháp đánh bài..... Khụ, khụ, cho nên bọn họ lập tức tha thứ cho Không Không động kinh.

Cái hố rất sâu, lúc ấy Phi Phi dự định chính là Đoan Mộc Ly rút xuống, có kinh công cũng lên không được, hiện tại ngược lại hại mình.....

Dù sao cũng lên không được, liền đánh bài đi nào.....

Người thứ tư rơi xuống là Dạ Cẩm, bi phần trong thời gian ngắn ngủi, hần đem bài của bọn họ cũng cướp đoạt, lại lần nữa xào bài, đổi chơi bài ba lá.....

Sau đó người lại rơi vào càng ngày càng nhiều, nếu như chỉ chơi bài poker, chỉ có thể rút bài so lớn nhỏ.

Cho nên bọn họ "Rất có trí khôn" mà đem bài pu-khơ chia hai hết thấy, biến thành hai bộ, tách ra chơi.....

Đợi đến khi Chu Tước là người cuối cùng rút xuống, trong cái hố đã bắt đầu chật chội, bất cứ lúc nào cũng có bị nguy hiểm nhìn lên bài.....

Chuyện quan trọng như vậy bọn họ dĩ nhiên không nhận được, vì vậy mọi người quyết định, đi ra ngoài.

Bị Đoan Mộc Ly hành hạ, mọi người coi như là hoàn toàn cáo biệt hàng ngũ người bình thường.....

Chỉ bằng kinh công quả thật không thể ra được, nhưng bọn họ có nhiều người như vậy, có thể xếp thành hình tháp leo lên.

Một giẫm lại một giẫm đi lên, mọi người đều là người có võ công, cũng không cảm thấy quá nhiều khó cực.

Chờ ra khỏi cái hố, bọn họ đã có thể tiết lộ bộ mặt thực của Đoan Mộc Ly!

Nhưng chờ Phi Phi đã có thể gặp được đỉnh hố, một chậu nước lạnh tưới xuống làm tắt ngấm ngọn lửa nhỏ trong lòng hần.

Trước mắt tối sầm, hần trầm mặc nhảy xuống, ngồi vào góc hố, xoa trán rơi lệ.

Chuyện gì xảy ra?

Những người khác hỏi Phi Phi nửa ngày, hần cũng không trả lời, bất đắc dĩ, mọi người tiếp tục xếp tháp.

Giống nhau một màn trình diễn, người cao nhất cũng nhảy xuống, ngồi ở bên cạnh Phi Phi xoa trán rơi lệ.

Mấy lần sau, đáy hố lại thêm một hàng các nhà tư tưởng lớn.....

Bình thường cũng rất động kinh, Không Không thâm trầm không được, tiếp tục mất ngủ lạnh, đập mạnh vào vách tường, dùng thanh âm nghẹn ngào nói, "Cửa ra đã bị niêm phong!"

..... Mọi người lệ rơi như vũ bão.

Chẳng lẽ bọn họ đầu không thắng Đoan Mộc Ly ?

Không được, không thể nhận thua như vậy!

Bởi vì tạm thời không ra được, khốc lớn một trận, bọn họ lại bắt đầu thương lượng kế hoạch mới.

Mà ở trên mặt đất.....

"Cùng nhau ngâm ôn tuyên?"

Mặt Quý Ngữ Hàm đỏ bừng, liên tiếp xua tay cự tuyệt, "Tất cả mọi người đều ở đây! Nếu chúng ta cùng nhau mất tích thì....." Hic hic.

Quý Ngữ Hàm không biết, mấy người bọn Phi Phi đã sớm "Mất tích".

"Bọn họ cũng đi ra ngoài rồi." Cười, hôn nhẹ nhàng, Đoan Mộc Ly rất bình tĩnh ôm hôn nương tử đi về hướng Ôn Tuyên.

"Đi ra ngoài cũng có thể, có thể sẽ trở lại a, a..... Hay là không đi." Quý Ngữ Hàm khẩn trương cười khan.

"Tiểu Quả Quả?" Đoan Mộc Ly dùng thanh âm hết sức ôn hòa gọi nàng.

"....." Hu hu, đe dọa nàng cũng không được, nàng nhất định không đi, kiên quyết không thỏa hiệp!

Quý Ngữ Hàm lắc đầu không chút do dự, cảm giác mình thể hiện đầy đủ uy vũ tinh thần không khuất phục.

Đi ngang qua một cây đại thụ, Quý Ngữ Hàm lập tức ôm lấy cây.

"Ta không đi, cái đó..... Ta đột nhiên phát hiện cây này rất đẹp, ta muốn ở lại quan sát cây này!"

"Nàng thật sự muốn nhìn cây này?"

Đoan Mộc Ly dừng bước lại, nhìn nàng cười.

"Đúng vậy, " Quý Ngữ Hàm làm ra vẻ mặt đối với khoa học tự nhiên vô cùng yêu thích, rất nghiêm túc quan sát vỏ cây, "Nhìn này đường vân, nhiều..... A ~"

Hic hic, không có từ nào.....

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ăn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 115: Mùa đông ấm áp

Đoan Mộc Ly cười vỗ vỗ đầu của nàng, "Nếu thích, vậy thì từ từ xem đi."

Vừa nói hần cũng rất bình tĩnh đem cây nhỏ tận gốc.....

Sau đó Quý Ngữ Hàm vẫn còn ôm cái cây kia, cùng nhau bị Đoan Mộc Ly kéo đi.....

"....." A a a.....

Quý Ngữ Hàm rơi nước mắt như mưa, "Chàng, chàng, chàng..... chàng không phải đang giả bộ làm như không có võ công sao!"

Đoan Mộc Ly cười cúi đầu hôn nàng một cái, "Vớ nàng dĩ nhiên phải nói lời thật."

Hu hu, đừng khách sáo, cứ tận tình đem nàng làm người ngoài đi, không cần nói với nàng lời nói thật!

Như vậy nàng mới có thể mạnh tay đánh "Tay trời gà không chặc" như hần, thoát đi móng vuốt của sắc lang!

"Vậy, cái đó, chàng còn chưa nói với ta tại sao chàng không trúng độc cây U Minh!"

"Ủ, " Đoan Mộc Ly rất bình tĩnh cười cười đem nàng ném vào Ôn Tuyên, "Vừa làm vừa nói."

"....." A a a.....

Khí nóng nhanh chóng chạy đến trên mặt, Quý Ngữ Hàm mặt nóng đến mức có thể đem Ôn Tuyền đốt nóng.

"Ta, ta cảm thấy vào mùa đông, tắm Ôn Tuyền vẫn có chút lạnh!"

Quý Ngữ Hàm luống cuống tay chân bỏ qua cây mà nàng đã không bảo vệ được, nhanh chóng đi về hướng phía trên bờ.

Đoan Mộc Ly đem nàng kéo xoay người lại, "Có ta ôm nàng, sẽ không lạnh."

A a a..... Quý Ngữ Hàm cảm giác đầu mình giống như nước sôi đang ùng ục, "Chàng chàng chàng..... Ta còn đang mang Bảo Bảo!"

"Ta biết, " Đoan Mộc Ly hôn nàng một cái, tay đặt ở trên bụng nàng, "Ta lần kia không phải là cẩn thận sao?"

"....."

Sao cảm giác mỗi lần kháng nghị, đều là ở trong đầu nàng chất thêm một cây củi để đun nước ?

Hu hu.....

Quý Ngữ Hàm không buông tha tiếp tục suy nghĩ biện pháp, "Không bằng trước tiên chuyên tâm nói chính sự! Nếu không, ta sợ ta nghe không hiểu!"

"Ừ, " Đoan Mộc Ly cười ôm nàng, "Đúng là nên trước tiên nên làm chuyện chính sự, nếu không nàng suy nghĩ vẫn vơ cũng sẽ nghe không hiểu."

"....." A a a..... Đây là nói bậy!

Không muốn hình tượng nhỏ bé của nàng đã không thuần khiết lại thêm đen tối!

Quý Ngữ Hàm trên mặt mang hai dòng lệ nóng, đen thì đen, may mà cuối cùng có thể tạm thời thoát khỏi sắc lang..... Sao?

"A..... Chàng tại sao cỡi y phục của ta!"

Quý Ngữ Hàm kéo chắc áo, bi phẫn, "Không phải là mới vừa nói qua trước tiên nên làm chính sự sao!"

"Tiểu Quả Quả, làm gì có chuyện mặc y phục ngâm ôn tuyền ?"

Đoan Mộc Ly vừa nói vừa rất "quan tâm" muốn giúp nàng cỡi y phục.

Quý Ngữ Hàm nắm y phục của mình thật chắc, "Ta, ta..... Ta luôn luôn mặc y phục ! Như vậy có thể thuận tiện giặt, rất có hiệu suất!"

Hu hu.....

"Ngoan, " Đoan Mộc Ly hôn nàng một cái, "Y phục cứ để ta giặt giúp nàng."

"Không cần, a....."

Quý Ngữ Hàm mạnh mẽ lắc đầu, cười khan hai tiếng, "Chàng là hoàng thượng, sao có thể làm chuyện như vậy, hay là chúng ta vừa ngâm ôn tuyền vừa tắm đi!"

"Ta hiện tại cũng không phải là hoàng thượng, hơn nữa....."

Tay cởi ra, áo khoác của Quý Ngữ Hàm biến thành vải.

Đoan Mộc Ly "Bất đắc dĩ" lắc đầu, "Tiểu Quả Quả, y phục của nàng thật sự không bền, hiện tại nàng không muốn tắm cũng không được."

A a a..... Nổi giận!

Quý Ngữ Hàm về mặt chánh nghĩa hào hùng, bắt đầu xăn tay áo, hôm nay tuyệt đối không thể để cho tên sắc lang này được như ý!

Đoan Mộc Ly cười kéo qua cánh tay của nàng đã lộ ra bên ngoài, hôn một cái.

"Quả Quả, hay là ta tới cỡi, không cần chính nàng động thủ."

"....."

Chút ý chiến đấu sôi sục trong lòng Quý Ngữ Hàm vào một cái liền bị dập tắt, chỉ còn lại bi phẫn.

Nàng vẫn là đầu không lại hấn..... Hu hu.

"Cái đó, chàng vừa nói vừa cời ra....."

Dầu gì cũng nên phân tán lực chú ý của hắn!

"Được." Chỉ cần không đề cập đến "phúc lợi" của mình, Đoan Mộc Ly đối với nàng tuyệt đối là muốn gì được nấy.

"Lúc Tam cô nương trốn vào gian phòng kia, nàng nhìn thấy một khoảng màu xanh?"

Vừa hỏi, Đoan Mộc Ly vừa rất bình tĩnh cời ra đai lưng của Quý Ngừ Hàm.

"Ừ, chàng nhìn thấy ra là cây U Minh, cho nên lập tức nghĩ tới?"

Quý Ngừ Hàm rất nghiêm túc, tận lực khiến cho mình nghĩ rằng móng vuốt của tên sắc lang là ảo giác.

"Ta cũng chưa từng thấy cây U Minh, chẳng qua là có nghe nói qua."

Trong lúc nói chuyện, trung y của Quý Ngừ Hàm hoàn toàn cách xa nàng.....

Đoan Mộc Ly cười, bắt đầu cời y phục của mình, "Nhưng mà mấy người bọn Thanh Long vẫn tìm kiếm kì được khắp thiên hạ để ta trị bệnh, cho nên ta đã ăn một số loại kỳ lạ."

"Thứ gì?"

Quý Ngừ Hàm vẻ mặt đã nghiêm túc đến mức giống như các nhà học giả ngày xưa.

Bình tĩnh, bình tĩnh, không phải lão công nhà mình chỉ là không hề mặc y phục sao.....

"Quả của cây U Minh."

Y phục cũng cời xong, Đoan Mộc Ly rất bình tĩnh mà đem người ôm vào trong ngực, chậm rãi tựa vào bên cạnh ao ngâm ôn tuyền.

Quý Ngừ Hàm rất nghiêm túc mắt nhìn thẳng, cơ ngực gì đó đều là mây trôi.....

"Quả của cây U Minh? Cũng có cách dùng thần kỳ gì?"

Quý Ngừ Hàm đột nhiên liền nghĩ đến "Cả thân thể của heo đều là báu vật".....

"Bản bút tích của tổ tông lưu lại có ghi, nói là trong truyền thuyết có một loại cây gọi là U Minh đằng, bản thân có chứa kịch độc, độc tính chỉ có nhờ quả của nó mới giải được, mà quả của nó lại có thể khiến người ta trường sinh bất lão."

"Trong truyền thuyết? Tổ tiên của nhà Đoan Mộc cũng chưa từng thấy qua nó sao?"

"Không có, ta vẫn cho là loại thực vật này chẳng qua là hư cấu."

Đoan Mộc Ly cười cười, "Nhưng trước kia vì tìm thuốc cho ta, mấy người bọn Thanh Long từng lên lên vào hoàng cung của bốn nước, Chu Tước ở chỗ Mặc Kỳ Thụy phát hiện rất nhiều quả cây U Minh đằng, liền trộm mấy quả trở lại."

Đây đều là chuyện xảy ra sau khi hoàng huynh của hắn già chết, cho nên Đoan Mộc Hồng cũng không biết chuyện này.

"Rất nhiều?"

Quý Ngừ Hàm kinh ngạc đến ngây người, xoay người lại hỏi hắn, "Các người trước kia đã trồng cây U Minh đằng?"

Nhưng mà khi quay người lại, máu mũi nàng cũng liền chảy xuống.....

Đoan Mộc Ly bật cười giúp nàng lau máu mũi, "Ta muốn trồng, nhưng làm thế nào cũng không trồng ra được, lúc ấy còn tưởng rằng tổ tông ghi lại sai."

Cho nên hắn cũng không nghĩ qua chuyện Tam cô nương trường sinh bất lão cùng có liên quan đến chuyện này, không nghĩ tới ở trong Thần Ma cốc thật đúng là nhìn thấy cây U Minh đằng.

"A nga..... Là vấn đề đất đai, có lẽ cây U Minh đằng chỉ có thể sinh trưởng ở Thần Ma cốc."

"Chắc vậy."

Đoan Mộc Ly cười gật đầu, tay bắt đầu không thành thật, bắt đầu hành động.

"Còn chưa nói hết mà!"

Quý Ngừ Hàm mặt ửng hồng, vội vàng đề tay của hắn lại, "Vậy tại sao chàng không nói thật cùng mọi người?"

"Tiểu Quả Quả, nàng không muốn ta dành chút thời gian với nàng sao?"

Quý Ngừ Hàm đề móng vuốt sắc lang, lời lẽ nghiêm khắc, "Không muốn!"

"Không muốn?"

Móng vuốt sắc lang tránh thoát trói buộc, đem con cừu nhỏ muốn chạy trốn bắt trở về trong ngực, chuẩn bị bắt đầu "ăn".

"Ta đói bụng!" Quý Ngừ Hàm vội khóc tiếp tục kiểm soát trốn tránh bị ăn.

Đoan Mộc Ly cười cầm lấy giò thức ăn, "Nơi này có điểm tâm."

"..... Chàng tại sao ngậm ơn tuyền còn mang theo điểm tâm?"

"Bởi vì ta đoán được nàng sẽ lấy cơ này." Sói xám bắt đầu hôn con cừu nhỏ khá ái một cái.

"....." Hic hic.....

Vì vậy chiều hôm đó, Quý Ngừ Hàm hoàn toàn bị đại sắc lang tà ác ăn sạch sẽ, còn mấy người bạn Phi Phi lại bị nhốt ở trong hố sâu.

Người cười cuối cùng, vĩnh viễn đều là Đoan Mộc Ly nham hiểm.....

Sau khi từ trong hố đi ra, mấy người bạn Phi Phi mở đại hội, dụng ý chính là chinh phạt hành động lừa gạt của Đoan Mộc Ly.

Vì lần đại hội này, mọi người ngay cả bản thảo diễn văn cũng đã chuẩn bị xong.....

Đáng tiếc Đoan Mộc Ly căn bản cũng không cho cơ hội bọn họ biểu hiện.

Đối mặt với xúc động của mọi người, Đoan Mộc Ly ôn hòa cười một tiếng, "Võ công của ta quả thật không có."

"Người còn gạt người!"

Phi Phi vẻ mặt phẫn khải, "Mấy người chúng ta đều là bị người lừa gạt rơi vào trong hố, nếu như người không biết võ công, làm sao có thể ở phía trên một chút việc cũng không có!"

Đoan Mộc Ly cười đến rất bình tĩnh, "Thật ra thì đó là do ảo thuật."

"....." Quý Ngừ Hàm rơi lệ nhìn trời, lại bắt đầu.....

Tất cả mọi người nghe Quý Ngừ Hàm nói qua một lần chuyện ảo thuật, mặc dù còn chưa có cơ hội chính mắt quan sát, nhưng bọn họ cũng cảm thấy ảo thuật rất kỳ diệu.

Nhưng mà..... Hiện tại lời của Đoan Mộc Ly đã không có gì có thể tin được.

Mọi người đều là vẻ mặt căm phẫn, "Chúng ta không tin!"

Phi Phi bổ sung, "Trừ phi người để cho Cục than nhỏ đi thử một lần!"

Đúng, nói hay thật!

Những người khác đều dùng ánh mắt tán thưởng nhìn Phi Phi, Quý Ngừ Hàm bây giờ là triệt triệt để để không biết võ công, để xem Đoan Mộc Ly làm sao còn che lấp được!

Hắc, ngã một lần, hiện tại tài nghệ của bọn họ cũng đã rất cao.

Ngoài dự liệu của bọn họ, Đoan Mộc Ly cười nhạt gật đầu, "Cũng được."

Nhất định, nhất định là đang giả bộ bình tĩnh!

Trong lòng cũng nghĩ như vậy, tất cả mọi người la hét để cho Quý Ngừ Hàm đi ra ngoài làm mẫu.

Ách.....

Đây chính là cái hố sâu.

Quý Ngừ Hàm rất tin tưởng Đoàn Mộc Ly sẽ không để cho mình bị thương, nhưng tại sao hấn có thể làm được điểm này?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ẩn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 116: Làm sơn tặc cũng không dễ dàng

Trong lòng tràn đầy không hiểu, bản khoản đi về phía hổ sâu đã bị che giấu.

Nàng sắp đến bên bờ hổ, mọi người nhìn thấy Đoàn Mộc Ly không có ý định gọi lại, thì bắt đầu khẩn trương.

"Dừng!" Phi Phi cùng Mặc Kỳ Thụy cùng kêu lên gọi dừng.

"Đoàn Mộc Ly, đây cũng không phải là nói giỡn, Cục than nhỏ hiện tại không có một chút võ công nào, càng đừng nói hiện tại nàng đang mang thai, cho dù là bình thường, té xuống như vậy cũng sẽ bị thương!"

Đoàn Mộc Ly cười cười, "Ta biết, ta cũng sẽ không để cho Quả Quả bị thương."

"Khụ, khụ, không có gì, các ngươi không cần lo lắng."

Quý Ngừ Hàm vừa nói vừa bước nhanh từ phía trên hổ sâu đi tới.

Di?

Nàng còn tưởng rằng Đoàn Mộc Ly sẽ dùng nội lực nâng nàng từ xa, không nghĩ tới dưới bàn chân đạp sẽ là đất bằng.

Phía dưới không phải là hổ sao?

Lúc mọi người kinh ngạc đến ngây người, Đoàn Mộc Ly cười đứng dậy, đi tới sau người của Quý Ngừ Hàm ôm nàng.

"Hiện tại các ngươi tin rồi chứ?"

"Làm sao có thể?"

Đoàn Mộc Ly cũng chưa đi đến hiện đại, cho dù hấn thông minh, cũng không thể có chuyện ma thuật tinh diệu không thấy mà tự thông được, cái này quá không thuộc về khoa học trái đất rồi?

Phi Phi không tin lao tới, mở ra cõ tranh phía trên đang đập ——

Cái hổ vẫn còn.

Quý Ngừ Hàm cũng ngây ngẩn cả người.

Nàng mới vừa rồi rõ ràng có cảm giác chân đạp lên đất thật!

Mất thấy mọi người đều bị hù dọa, Đoàn Mộc Ly ôm nàng trở về nhà gỗ, cho đến khi xác định người khác không nghe được bọn họ nói chuyện, mới mở miệng giải thích.

"Tiểu Quả Quả, ban nãy ta có đặt tấm ván ở trên miệng hổ."

Nếu không hấn sao có thể để cho Quả Quả mạo hiểm.

"Nhưng lúc Phi Phi vén cõ tranh lên....."

Đoàn Mộc Ly bình tĩnh, "lúc ta đến ôm nàng, thuận tay đem tấm ván đánh nát."

"....."

Cho nên mảnh vụn tấm gỗ liền rơi xuống đáy hổ, những người khác không phát hiện được ?

Quý Ngừ Hàm đập mạnh khóc lớn, "Chàng thật sự có thể gạt người!"

"Tiểu Quả Quả, "Đoan Mộc Ly thân mật ôm nàng, hôn nàng một cái, "Ta sẽ không gạt nàng."

"....." Hu hu, nàng biết, nếu không ngày ngày thật sự sẽ là bi kịch.

Chuyện hồ sâu chẳng những không thể làm cho Đoan Mộc Ly "Hiện nguyên hình", ngược lại để cho Phi Phi thất bại không ít, thật sự là thất bại hoàn toàn (chia buồn cùng Phi ca, thành công thì ít mà thất bại thì nhiều)

Nhưng mà.....

Một người khi đã xác định mình có thể trường sinh bất lão, căn bản cũng không có khái niệm thời gian.

Cho nên niềm tin báo thù của mấy người bạn Phi Phi hết sức kiên định, đã quyết định chủ ý, cho dù có cố gắng một trăm năm, cũng nhất định phải vạch trần bộ mặt thật sự của Đoan Mộc Ly, lại giúp mình báo thù rửa hận!

Thỏa thuận đã xong, bọn họ lại có chủ ý mới ——

Giả làm sơn tặc.

Nghe rất đơn giản, chỉ là kế hoạch này vẫn rất có chất lượng kỹ thuật.

Ít nhất không để cho Đoan Mộc Ly nhận ra, đây mới chính là vấn đề khó khăn không nhỏ.

Cho nên bọn họ tốn thời gian mấy ngày thay đổi thói quen khẩu âm cùng nói chuyện, còn phái người đi ra ngoài mua mấy bộ y phục và bông vải.

Mua bông vải làm cái gì?

Dĩ nhiên là nhét vào trong quần áo, thay đổi hình thể..... Bọn họ vì ứng phó với Đoan Mộc Ly, thật đúng là rất nỗ lực.

Vào lúc giả trang, thì những ý kiến khác nhau xuất hiện.

Không Không tức giận mà đem một đồng bông vải ném xuống, "Tại sao ta phải giả dạng làm bụng lớn như vậy! Quá khó coi!"

Chiều rộng của Phi Phi lại thêm một nửa bả vai so với bình thường, vỗ vỗ hân, "Bụng lớn thì có sao đâu, nếu như không đánh ngã Đoan Mộc Ly, sau này đầu chúng ta sẽ lớn."

Không Không bất mãn, "Đầu lớn không phải là có vẻ thông minh hơn sao?"

"....." -_-|||

Mặc Kỳ Thụy lạnh buốt khuyên Phi Phi, "Không cần nói với hân, đầu hân đã lớn."

"Thật sao?" Không Không còn sờ sờ đầu.

"..... Diên ròi! đừng dài dòng, mau đổi!" Mọi người đồng nhất quát hân.

Chờ Không Không cuối cùng đem một đồng bông vải nhét vào trong quần áo nguy trang bụng lớn, mọi người kiểm tra lẫn nhau một lần, khiêng mấy đại đao mới mua đem ra cửa.

Quý Ngừ Hàm cùng Đoan Mộc Ly đang ngồi chồm hổm nghiên cứu dấu chân kỳ quái trong tuyết đến tột cùng là đã thú gì, đột nhiên cảm thấy trước mắt tối sầm.

Ngẩng đầu lên, bọn họ thấy một đám người bịt mặt bộ dáng sơn tặc.

"....." Khóe miệng Quý Ngừ Hàm co quắp địa nhìn thân hình "Khôì ngô" của bọn họ.

Kéo tay áo Đoan Mộc Ly, nàng nhỏ giọng nhắc nhở, "Trì an không tốt..... Chàng xem những sơn tặc này cũng mập như vậy, nhất định là đánh cướp quá nhiều, ăn được quá no."

Đoan Mộc Ly giương mắt nhìn bọn họ, sau đó cười cười, "Cũng có thể bọn họ là dựa vào săn thú mà sống, ăn nhiều heo rừng."

Quý Ngừ Hàm hết sức mờ mịt, "Tại sao nhất định là ăn heo rừng?"

Trên núi, con mồi rõ ràng có rất nhiều mà.

Đoan Mộc Ly quay đầu, hướng về phía nàng cười ôn hòa, "Tiểu Quả Quả, không phải là nàng nói cho ta biết ‘ ăn gì bổ nấy’ sao."

"..... Vậy ăn heo rừng....." Quý Ngừ Hàm khóc miệng co quắp.

"Bỏ nǎo heo." Đoàn Mộc Ly hết sức bình tĩnh tuyên bố đáp án.

"....." Từ khi ra sân đến giờ, mấy người bạn Phi Phi còn chưa có cơ hội mở miệng suốt nửa té xuống.

Quý Ngừ Hàm trên mặt mang hai hàng lệ nóng, "Tại sao nói như vậy?"

Đoàn Mộc Ly nâng cằm nhìn về phía một đám người bịt mặt, hình như đang suy tư, "Bọn họ nhìn rất đàn."

"..... Bọn họ còn chưa lên tiếng mà....." Quý Ngừ Hàm khóc lớn.

Đoàn Mộc Ly rất "Khoan dung" lắc đầu, trong ánh mắt khi nhìn người bịt mặt tràn đầy thương hại, "Người quá ngu ngốc, không cần lên tiếng cũng nhìn ra được."

"Phốc ——"

Một trong những người bịt mặt học máu ngã xuống đất.

Cố chịu đựng!

Những người khác đem hǎn đồ dậy, mắt ngậm lệ nóng, chúng ta không thể cứ bị hǎn đánh bại như vậy!

Nâng lại ý chí chiến đấu, người bịt mặt A quyết định coi thường Đoàn Mộc Ly, hướng về phía Quý Ngừ Hàm mở miệng.

"Ôi ~ đây là đâu mà có tiểu mỹ nhân!"

"....." Về mặt Quý Ngừ Hàm từ kinh ngạc đến kích động.

"Hái hoa tặc!" Quý Ngừ Hàm chǎn phǎn, "Ta rốt cục thấy hái hoa tặc thật !"

"....." Cả người người bịt mặt co giật mạnh một cái.

Quý Ngừ Hàm vẫn còn đang hǎng hái bưng bưng, "Các người là một sơn trại ? Trong sơn trại có nữ tặc không?"

"....." Tiếp tục co giật.

Chỉ là câu hỏi này có trả lời được không, trong sơn trại cũng có nữ tặc?

Một đám người cũng không biết vấn đề này, bắt quá trong Khiếu Thiên bảo của Phi Phi có nữ sát thủ.

Cho nên mọi người gật đầu, "Có!"

"Thật tốt quá!"

Quý Ngừ Hàm kích động đến kéo tay áo của Đoàn Mộc Ly, "Này, vừa đúng có mỹ nam, nữ sơn tặc nhất định sẽ thích, các người đem hai chúng ta cùng nhau bắt lên núi đi!"

Đoàn Mộc Ly bật cười, "Tiểu Quả Quả, nàng muốn đến sơn trại dạo à?"

"Đúng vậy, " Quý Ngừ Hàm kích động, "Lúc ta vừa mới lên nhà trẻ, lý tưởng cuộc sống của ta chính là làm Sơn Đại Vương."

"....." Mọi người co giật tập thể.

Chỉ hướng này quá cao xa rồi.....

Chỉ có Đoàn Mộc Ly vẫn còn rất hǎng hái hỏi nàng, "Tại sao?"

"Như vậy ta mà có thể gọi thủ hạ lâu la đem giáo viên bắt về, ta cũng không cần đến nhà trẻ nữa."

"....."

Người bịt mặt cũng muốn vỗ trán, bọn họ còn đang nghi ngờ sao nàng còn chưa bị Đoàn Mộc Ly kích thích đến điên, thì ra là khi nàng còn bé đã là một đứa nhỏ bị động kinh, nên đã có kinh nghiệm ~

Dừng một chút!

Bọn họ nguy trạng nửa ngày, không phải là tới nghe Quý Ngừ Hàm kể về chuyện động kinh hồi xưa .

Bọn họ hiện tại gánh vác trọng trách lớn—— Là làm hái hoa tặc!

Người bịt mặt A hung tợn mở miệng, "Trên núi không cần nam nhân, chỉ cần mỹ nhân!"

"A." Quý Ngữ Hàm ra vẻ nuối tiếc, "Vậy ta không đi."

"."

Người bịt mặt lại một trận khí huyết cuộn cuộn, "Chúng ta không phải tới mời người, là tới cướp người!"

Vừa nói đại đao sáng ngời, "Không ngoan ngoãn đi theo chúng ta, đừng trách chúng ta không khách sáo!"

Đoan Mộc Ly nhìn đao của bọn họ, nhú mày.

"Quả Quả, ta mới vừa phát hiện đao của bọn họ dung, soi còn rõ hơn cả gương đồng."

Quý Ngữ Hàm nhìn một chút, "Đúng nha, nhưng mà ở hiện đại gương soi rõ hơn, chờ chúng ta trở về hiện đại, mua nhiều gương một chút đem về đây."

"Được." Đoan Mộc Ly cười, hôn nàng.

"." Người bịt mặt muốn hôn mê.

"Hai người các ngươi rút cuộc có nghe thấy chúng ta nói gì không! Lập tức đứng lên đi theo chúng ta, nếu không chúng ta sẽ chém người!"

Quý Ngữ Hàm nghi ngờ nhìn chung quanh một chút, "Mấy người Phi Phi cũng không ở đây. Làm sao bây giờ?"

"Yên tâm đi."

Đoan Mộc Ly bình tĩnh ôm nàng, "Coi như võ công của ta mất hết, cũng nhất định sẽ bảo vệ nàng chu toàn."

"." Quý Ngữ Hàm co giật nhẹ.

Sau đó nàng phối hợp, "Nhưng chàng không biết võ công, nhất định sẽ bị thương đó."

"Chỉ cần còn một hơi thở, Mặc Kỳ Thụy sẽ đem ta cứu sống."

Vốn là vẫn đang cười, Đoan Mộc Ly đột nhiên nhú mi, "Chỉ là ta có thể phải hôn mê một đoạn thời gian, có chuyện rất quan trọng."

Người bịt mặt nhìn không chịu nổi, giờ lên đại đao, làm bộ sắp chém xuống.

Đoan Mộc Ly "Không sợ gian nguy", ngữ tốc thật nhanh tiếp tục giao phó, "Ăn U Minh quả sẽ ——"

"." Tất cả người bịt mặt giật mình, không phải là ăn có thể trường sinh bất lão sao? Chẳng lẽ còn có truyền thuyết khác?

Sừng sốt, đao cũng không chém xuống.

Chỉ có một người bịt mặt bụng bực tay run lên, một đao đâm vào thân thể Đoan Mộc Ly, Trường Đao đâm thủng xuyên qua người hắn.

"Trời ơi! Không Không người điên rồi!" Phi Phi mắng to một câu.

Mặc Kỳ Thụy nhanh chóng chạy qua, muốn "Cấp cứu" cho Đoan Mộc Ly.

"Ta không phải muốn chém xuống!"

Không Không cũng muốn điên rồi, "Sur phụ, đồ nhi bất hiếu a ——"

"Biết là tốt rồi."

Đoan Mộc Ly như sắp ngã đi bình tĩnh cười một tiếng, đem đao từ dưới nách xuyên qua rút ra, ném đi sau đó cười đứng lên.

"Lòng hăng hái của mấy người các ngươi không tệ."

"Ngươi ngươi ngươi."

Phát hiện hắn một chút cũng không bị thương, mọi người mới phát hiện lại bị lừa.

"Làm sao có thể!"

Không Không tức giận mà đem bụng già lấy ra, ném vào trong tuyết, "Chúng ta lần này đã nguy trang rất nhiều!"

"." Khóe miệng Quý Ngừ Hàm co quắp nhìn đồng bông vải, tất cả mọi người thật có sáng kiến.

Đoan Mộc Ly cười một tiếng, "Trên người các người dính sợi bông, hơn nữa lần sau nếu có nguy trang, đừng cùng nhau hành động, nếu không nhân số nhiều rất dễ nhìn ra sơ hở."

Nói đúng quá đi.

Dừng! Cái gì nói đúng, hần là đang dạy dỗ bọn họ sao!

Phi Phi nổi giận, "Như vậy, người mới vừa nói ‘bỏ não heo’ chính là đang nói chúng ta đần!"

Đoan Mộc Ly mỉm cười, "Người nói thử xem?"

"." Bọn họ nói muốn đem hần treo ngược lên đánh!

Một đám người bị phần đập cây.

Cho nên lại thất bại, còn bị mắng một trận!

Quý Ngừ Hàm đồng tình nhìn bọn họ, "Hay buông tay đi, đừng nghĩ đến báo thù."

"Không được!" Không Không nắm quyền, "Com có thể không ăn, thù không thể không báo!"

"Khụ, khụ, trưa nay ta làm sườn xào chua ngọt."

"Lúc nào thì ăn com?" Không Không lập tức thay đổi biểu tình, vội hỏi.

". Người không có tiền đồ!" Mọi người đem hần đập bay.

"Nàng làm sườn xào chua ngọt ăn rất ngon mà. A!"

Bị đập đến nơi xa Không Không đột nhiên phát ra một tiếng kêu ngắn ngủi sợ hãi.

Chuyện gì?

Mọi người đều cả kinh, vội vàng chạy tới.

Chờ bọn họ đến bên người Không Không——

"Điện à! Một con hồ ly cũng đáng giá để người sợ hãi kêu lên! Có phải là nam nhân hay không!" Mọi người nhìn không được mắng hần.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ấn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 117: Câu dẫn là một kỹ thuật sống

"Không đúng không đúng."

Không Không lấy ra khăn tay điên cuồng cấn, "Ta mới vừa rồi thấy mặt một người tóc đỏ ngã ở trên mặt tuyết, sau đó người nọ liền biến thành bộ dáng hồ ly!"

Hồ ly tinh?

Tất cả mọi người hoài nghi nhìn con tiểu hồ ly bị thương, "Người xác định không phải là người hoa mắt?"

Căn cứ vào tần số động kinh bình thường của Không Không. Rất có thể.

Hỏi như vậy, Không Không cũng nghi ngờ bản thân, "Hình như không hoa mắt đâu, ta đúng là nhìn thấy một người tóc đỏ.?"

Đoan Mộc Ly đi tới, kéo móng vuốt của tiểu hồ ly nhìn một chút, lại đi trên mặt tuyết nhấn một cái.

"Quả Quả, đây không phải là cùng một dấu chân mới vừa rồi để lại trên tuyết sao?"

Quý Ngữ Hàm nghiêng đầu nhìn một chút, "Đúng nha, chính là nó! Nhưng là hình dáng dấu chân của hồ ly này sao?"

Những người khác cũng đến gần, đều là lắc đầu, "Đây không phải là dấu chân hồ ly."

Cho nên trước mắt không phải là hồ ly, ít nhất không phải là hồ ly bình thường ?

Mọi người đều là cả kinh, chẳng lẽ thật sự là hồ ly tinh?

Tiểu hồ ly bị thương, nằm ở trên mặt tuyết, hơi run rẩy, vết máu đỏ thắm trên bộ lông trắng tuyết đẹp, nhìn rất đáng thương.

Chỉ là ngoài Quý Ngữ Hàm, đám người kia không hề có chút đồng tình

Cho dù là Quý Ngữ Hàm, hiện tại cũng không dám tùy tiện đem vật nhỏ không biết là động vật hay là yêu quái mang về.

Đoan Mộc Ly nhìn tiểu hồ ly, cười nói, "Nếu thật là hồ ly tinh, chúng ta thử dùng mỹ nam kế đi, Không Không, ngươi tới đây."

". Tại sao là ta!"

Không Không khẩn trương kéo chắc y phục, thề bảo vệ "Trong sạch", "Ngươi thông minh nhất, ngươi đi trước mới đúng!"

Đoan Mộc Ly cười ôm chầm Quý Ngữ Hàm, "Ta đã có Quả Quả ."

"Ta đã có người yêu." Phi Phi cùng Mặc Kỳ Thụy vừa cùng mở miệng kêu lên, vừa lui về phía sau.

Dạ Cẩm nhìn bọn họ, cuối cùng nhìn về phía Quý Ngữ Hàm, "Ta thật ra thì cũng rất thích nàng."

"." Quý Ngữ Hàm khóc lớn.

Đám người kia không có phúc hậu, ai ai cũng đem nàng làm bia đỡ đạn.

Tiểu Mễ rất đắc ý, "Ta thành thân rồi, không thể có lỗi với nương tử."

Tử đại thị vệ vẫn còn chưa chọn quan tài xong. Cho nên không thể cùng mấy người bọn Phi Phi chọn có giống nhau, nhưng mà bọn họ cũng đều là độc thân, chưa có thành thân.

Suy nghĩ một chút, bọn họ cùng mở miệng kêu lên, "Chúng tôi đã có chủ nhân ."

"." Quý Ngữ Hàm co giật, các người thắng!

Một đám người chỉ còn lại Không Không là không tìm được có, hắn thay đổi sắc mặt, nhìn về phía Quý Ngữ Hàm tràn đầy thâm tình, "Quý tiểu thư, thật ra thì ta đối với tiểu thư."

Lời còn chưa nói hết, mắt đã thấy Đoan Mộc Ly đối với hắn lộ ra nụ cười "Ôn hòa".

Giật mình một cái, Không Không lập tức đổi lời, lời lẽ chính nghĩa nghiêm khắc, "Thật ra thì ta đối với ngươi một chút ý tứ cũng không có!"

"." Mọi người vỗ trán.

Không tìm được có, Không Không không thể làm gì khác hơn là rung rung ra sân, nghĩ rằng đối với tiểu hồ ly cũng chưa chắc là sẽ dùng mỹ nam kế.

Điều chỉnh tâm tình, Không Không đem cảm giác trái tim đang rục rịch muốn động kinh thu lại, lần nữa tìm về quả tim "Đa sầu đa cảm" của hắn.

. Thật ra thì giống động kinh hơn.

Tâm tình tràn đầy tự tin, ánh mắt ẩn chứa thâm tình nhìn tiểu hồ ly, làm ra bộ dáng trữ tình, "A! Tiểu hồ ~~~ lllllll!"

"." Mọi người không đành lòng nghe tiếp, cũng không nỡ nhìn, vội vã đem khăn vừa rồi che mặt xé ra bịt kín lỗ tai.

Tiểu hồ ly đã bị thương vốn đang khẽ run, hiện tại run rẩy đến lợi hại hơn .

Không Không tiếp tục tình tứ, "Ta tên là ~~~ Tư Đồ Khôngggggg ~~~ aaaaaa!"

"." Chặn lỗ tai lại còn có thể nghe thanh âm của hắn, mọi người thống khổ giật tóc.

Tiểu hồ ly đã run rẩy đến mức cực kỳ run rẩy, ngay cả đầu cũng bắt đầu lay động, sau nó rớt cục há mồm——

"Nôn" một tiếng Phun.

"Phốc ha ha ha."

Mọi người rất không có lòng thương người phát ra tiếng cười thật to, không ai muốn an ủi Không Không đang cố nén cơn động kinh đang rục rịch khỏi động.

Không Không nhìn trời, bị phấn rôm to, "Thật là tri âm khó tìm—— các người thật không biết thương thức!"

"Yên tâm, tiểu hồ ly bây giờ đang bị thương."

Phi Phi ở bên cạnh, vừa cười thật to vừa an ủi hân, "Chờ nó khỏe lại, nhất định sẽ. Ói nhiều hơn!"

"Phốc ha ha ha." Tiếp tục cười thật to.

"."

Không Không oán khí ngất trời vọt tới trước mặt tiểu hồ ly, "Con hồ ly này ta muốn ! Ta nhất định phải làm cho nó học được thể nào là thương thức!"

Vốn đang bị thương, hơn nữa mới vừa rồi còn nôn không ngừng. Tiểu hồ ly đã không còn nhiều khí lực.

Nhưng mà nghe được lời của Không Không, nó lập tức di động với tốc độ rất nhanh, trốn sau lưng Đoàn Mộc Ly cùng Quý Ngừ Hàm.

"Nó hiểu được tiếng người!"

Tất cả mọi người mới vừa ý thức được điểm này.

Động vật được con người nuôi lớn có thể nghe hiểu được lời của chủ nhân, nhưng trong hoang sơn dã lĩnh này, hoàn toàn không thấy bóng dáng một ngôi nhà nào, nó không thể nào được nuôi trong nhà.

Chẳng lẽ thật sự là một con hồ ly tinh?

Mọi người lần nữa lâm vào hoài nghi.

Đoàn Mộc Ly cười xách tiểu hồ ly lên, "Bất kể là hồ ly tinh hay không, bộ lông rất đẹp, vừa đúng lúc làm hồ ly vây bột."

"." Mọi người xoa trán.

Lần trước cây nấm Ảnh Linh Chi cũng bị bại lộ như vậy.

Nhưng mà ngoài dự liệu của bọn họ, tiểu hồ ly cũng chỉ là run lên, không có dấu hiệu chạy trốn chạy hoặc là công kích người.

Tất cả mọi người đã đồng thời đi đến kết luận——

Nếu như thật sự là hồ ly tinh, nhất định là một con hồ ly tinh bình tĩnh, khó đối phó.

Có người khó đối phó, bọn họ đương nhiên sẽ dùng đủ mọi cách để lưu lại làm khó làm Đoàn Mộc Ly, nhưng trước mắt lại là một con hồ ly tinh.

Loại đùa dai này không được, bọn họ vẫn là đừng chọc lấy phiền toái, không để ý tới nó mới đúng.

Tuy không thương lượng, nhưng một đám người rất có ăn ý xoay người rời đi.

"Ồ ~" tiểu hồ ly ở sau lưng phát ra tiếng gọi ai oán rất đáng thương.

Quý Ngừ Hàm có chút không đành lòng quay đầu liếc mắt nhìn, nếu chẳng may là Không Không nhìn lầm, thật ra thì nó chẳng qua là chỉ là một con thú nhỏ bình thường thì sao?

Nhưng cũng không thể mạo hiểm.

Nhìn ra tâm tư của nàng, Đoàn Mộc Ly có chút bất đắc dĩ đem áo choàng lông cừu cởi ra, "Chờ một chút ta sai người đưa thức ăn cùng dược liệu tới đây."

"Ừ." Quý Ngừ Hàm cười híp mắt nhận lấy áo choàng, quay lại đem tiểu hồ ly bị thương bọc lại.

"Chúng ta không thể dẫn người trở về được."

Quý Ngừ Hàm sờ sờ đầu của nó, "Ở chỗ này, chờ một chút, lập tức sẽ có người đưa thức ăn cùng dược liệu tới, thương thế của người nhất định sẽ không có chuyện gì."

Cũng không biết nó nghe có hiểu không, tiểu hồ ly lúi về trong áo choàng, có thể là bởi vì ấm áp, nó cũng không run lên nữa.

Yên lòng, Quý Ngừ Hàm trở lại bên cạnh Đoan Mộc Ly, theo mọi người rời đi.

Chờ mọi người trở lại nhà gỗ, người bị phái ra đưa đồ chính là Thanh Long, không bao lâu sau, hắc ngợ ngạc quay trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ăn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Yêu tinh cũng muốn quốc tế hóa

"Không thấy tiểu hồ ly, khu vực gần đó thuộc hạ cũng đã tìm nhiều lần, không nhìn thấy nó, áo choàng của chủ nhân nó cũng mang đi."

Lúc đầu mọi người còn tưởng rằng nó bị thương rất nặng, tạm thời sẽ không di động, cho nên nghe Thanh Long nói như vậy, cũng rất kinh ngạc.

Nhưng mà bọn họ cũng chỉ là nghi ngờ, cũng không có đem chuyện này để trong lòng, cũng cho là chuyện của tiểu hồ ly đến đây kết thúc.

Nhưng ba ngày sau, bọn họ ở gần đó nhìn thấy một con sói trắng bị thương.

Quý Ngừ Hàm vừa thấy sói liền sợ, Đoan Mộc Ly lập tức mang nàng về nhà, những người khác cứ như vậy rất không đồng tình rút lui.

Trên núi nhiều dã thú, nhìn thấy sói bị thương cũng không có gì lạ, cho nên chuyện này vẫn chưa đưa tới sự chú ý của bọn họ.

Sau đó chính là sáu ngày sau, một con thỏ bị thương.

Lúc này tất cả mọi người bắt đầu cảm thấy không được bình thường.

Nơi này không có thợ săn, động vật bị thương chắc là cùng những khác động vật khác cắn xé tranh đấu, nhưng ba con động vật này cũng không hề bị ngoại thương, nhưng toàn bộ đều ói ra máu, trạng thái thoát nhìn rất tệ.

Cứ cách mỗi ba ngày lại ra phát hiện một con thú như vậy?

Trùng hợp nhiều lần, thoát nhìn liền thật sự có điểm khả nghi.

Quý Ngừ Hàm rất 囧, thật ra đây là xung quanh có nhóm yêu tinh đang kéo bè kéo lũ đánh nhau sao.

Ý tưởng động kinh như vậy vẫn là không thể nói ra rất mất mặt, hơn nữa hiện tại về mặt của những người khác, cũng rất nghiêm túc.

Phi Phi nhìn chăm chăm con thỏ trên đất, "Chúng ta bị bọn họ theo dõi?"

Mặc dù không hiểu nguyên nhân vì sao, nhưng tất cả mọi người cũng không lo lắng.

Nếu là những yêu tinh này có ý đồ bất lợi, đã sớm động thủ, cũng không cần lại nhiều lần như vậy chạy đến trước mặt bọn họ giả bộ bị thương.

Đoan Mộc Ly cúi đầu nhìn một chút, rất có nhiệt tình mà đem con thỏ xách lên, "Tiểu Quả Quả, ta dùng nó làm cho nàng một cái che tai bằng lông."

Không đợi Quý Ngừ Hàm phối hợp gật đầu, con thỏ đột nhiên chen chân vào đạp Đoan Mộc Ly một cước.

Nó đưa ra là màu trắng. chân sói? Tóm lại không phải là chân thỏ.

Mọi người đều là cả kinh, chỉ có Đoan Mộc Ly cười sờ sờ cái chân sói kia, "Làm phát trần bằng lông sói cũng không tệ, còn dư lại có thể làm mấy cây bút lông sói."

"." Mọi người ngã xuống đất.

Khỏe miệng Quý Ngừ Hàm co quắp phối hợp, "Phát trần lông sói. dùng không tốt."

"Vậy thì làm cây chổi hoặc là cây lau nhà lông sói cũng được."

Đoan Mộc Ly trấn an vỗ vỗ Con thỏ? Con sói?.... đang bị hấn nắm được

Khụ, khụ, vỗ vỗ chân nó, "Yên tâm đi, nhất định sẽ giúp ngươi tìm được cách dùng."

"@#¥#%"

Con thỏ quái dị kia thu hồi chân, biến thành bộ dáng chú sói trắng, trong miệng phát ra thanh âm cổ quái.

Tóm lại không phải là sói tru, nghe cũng là có giọng điệu, phải là câu nói gì đó.

"." Mọi người cùng nhau mờ mịt.

Con này không biết là cái gì tinh đã có thể biến hình, nhưng vẫn chưa biết nói tiếng người?

Thấy nhóm người không có phản ứng, con sói trắng có chút không nhịn được lắc lư đầu, móng trước giờ cao, dựa vào hai chân phía sau đứng thẳng, sau nó liền đứng lên.

Không đúng, là"Hấn" liền đứng lên.

Trước mắt bọn Quý Ngữ Hàm xuất hiện một nam nhân tóc vàng mắt xanh, thân hình cao lớn, dung mạo tuấn mỹ.

"@#¥%&*!"

Hấn lại nói một lần, giọng nói rất là cao ngạo, nhưng nhìn không có ý tứ muốn công kích bọn họ.

Mặc dù đã sớm xác định hấn là yêu tinh, nhưng khi nhìn thấy hấn biến thành hình người, còn biến thành một người cực kì đẹp trai, nhóm người vẫn rất rung động.

Đoan Mộc Ly đã sớm đem Quý Ngữ Hàm kéo đến phía sau mình, mỉm cười nhìn tóc nam nhân vàng đỏ.

"Ta ở trên đùi hấn ta thoa chất nhựa của cây U Minh." Những lời này là hấn đang nói cùng mọi người

Thì ra là hấn không chỉ là đi sờ chân con sói kia?

Gã phúc hắc này quả nhiên là làm chuyện gì cũng có mục đích a.

U Minh đáng là thần vật, cho dù là yêu tinh, cũng nhất định sẽ sợ nó.

Những người khác đều yên tâm, cũng càng không sợ gã yêu tinh vẫn chưa biết có ý định gì này.

Lặp lại hai lần, nhưng không một ai trả lời hấn, nam nhân tóc vàng thoát nhìn tính khí rất kém cỏi, hình như muốn nổi giận ——

"@#¥%&*!"

Phi Phi cau mày, "Con yêu tinh này nói xí xa xí xô gì thế, chẳng lẽ nói ngôn ngữ quê hấn?"

"Ừ, chắc ngôn ngữ địa phương."

Quý Ngữ Hàm cũng đoán như vậy, "Sao ta lại có cảm giác hấn nghe không hiểu chúng ta nói chuyện?"

Nam nhân tóc vàng lại cô lỗ cô lỗ địa nói một tràng, lúc này nắm tay của hấn đã xiết lại răng rắc, giống như tính khí đã là nhẫn nại đến cực hạn.

Ách.

Lúc này lời của hấn nói nhiều, Quý Ngữ Hàm mới phát hiện, hấn nói rất giống tiếng Pháp.

"Cái đó. Ngươi biết nói tiếng Anh không?" Quý Ngữ Hàm do do dự dự dùng tiếng Anh để hỏi.

Nam nhân tóc bạch kim sững sốt, đổi sang dùng tiếng Anh, "Các ngươi nghe không hiểu lời nói của ta?"

"Hấn biết nói tiếng Anh!"

Quý Ngữ Hàm cảm thấy rất thần kỳ, đầu năm nay ngay cả yêu tinh cũng quốc tế hóa như vậy.

Mọi người cũng đều cảm thấy cổ quái, nhưng lại nghe không hiểu, chỉ có thể chờ Quý Ngữ Hàm cùng hấn nói chuyện.

Nam nhân tóc bạch kim tính tình nóng vội, trực tiếp hỏi, " Artemis Tellas."

"Dừng!"

Quý Ngừ Hàm vội vàng bảo dừng, lúng túng nói, "Hình như ta quên mất tiếng Anh rồi, người đừng nói nhanh như vậy, ta nghe không hiểu."

Nàng chỉ nghe hiểu where is, phía sau liền loạn thành một đoàn.

"." Nam nhân tóc bạch kim vẻ mặt cứng ngắc, một giọt mồ hôi lạnh trượt xuống, "Đây là tên người."

Quý Ngừ Hàm cũng 囧, "Khụ, khụ, cái đó, tên người quá dài, người lặp lại, nói phía sau thôi."

". Không có phía sau, ta chính là muốn hỏi hắn đang ở đâu!"

". Ta xác định mình không biết người nào tên dài như vậy ." Quý Ngừ Hàm hết sức 囧 trả lời.

"Vây còn Phillips Tikas" balabala

Nam nhân tóc bạch kim lại nói ra một chuỗi thanh âm, cũng không biết là mấy cái tên, Quý Ngừ Hàm nghe được, đầu cũng muốn hôn mê.

"Chúng ta ở chỗ này cũng không quen người nào biết nói ngoại ngữ , người tìm nhầm người rồi."

Hình như là hoài nghi tính chân thật trong câu trả lời của nàng, nam nhân tóc bạch kim mặt lạnh xuống, sát khí cũng bắt đầu hiện lên.

"Ta rõ ràng cảm nhận được. sát khí!" Tên ở giữa quá dài, Quý Ngừ Hàm lại quên mất nên tự động bỏ qua.

"Hắn nói gì thế?"

Đem Quý Ngừ Hàm bảo hộ ở phía sau mình, Đoan Mộc Ly bình tĩnh hỏi.

Quý Ngừ Hàm tạm thời bị bắt làm phiên dịch, cùng hắn giải thích.

"Trước kia con hồ ly cũng là do hắn biến đổi?"

. Tiếp tục làm phiên dịch.

"Hồ ly?"

Nam nhân tóc bạch kim hơi sùng sốt một chút, "Đó không phải là ta! Hồ ly có hình dạng gì?"

"Cũng giống như hồ ly bình thường, lông màu nâu, lớn như vậy." Quý Ngừ Hàm diễn tả cho hắn thấy.

Biết rất rõ ràng trước mắt không phải là người, nàng có thể bình tĩnh nói chuyện như vậy, nếu là trước kia nàng nhất định sẽ không bình tĩnh như vậy.

Nhưng từ khi nàng tới cổ đại đến giờ, hình như chưa từng gặp chuyện gì được gọi là bình thường nên lần này cũng không ngoại lệ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ấn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Thần tiên rất tuần tú

Đừng nói Tiểu Trọng Suốt cùng Oa Oa , chính trên đầu nàng lúc đó còn thêm một gốc cây nhỏ đây. Hic hic.

Nghe được nàng miêu tả, nam nhân tóc bạch kim cau mày, giống như đang lâm vào trầm tư.

"Hắn ngay cả người muốn tìm hình dạng ra sao cũng không phân biệt rõ?" Phi Phi hỏi.

Đúng vậy, Quý Ngừ Hàm cũng cảm thấy kỳ quái, đem những lời này phiên dịch cho hắn nghe.

Nam nhân tóc bạch kim tức giận trả lời, "Cái gì hình dạng, hắn cũng không phải là hồ ly!"

"Vây hắn là Yêu tinh gì thế?"

"Cái gì, cái gì yêu tinh?"

Nam nhân tóc bạch kim mới vừa ý thức được bọn họ hiểu lầm, giận đến mặt cũng tím ngắt, "Các ngươi cho rằng ta là yêu tinh!"

"." Chẳng lẽ không đúng sao.

Cảm giác mình cùng nam nhân này muốn hiểu nhau có chút quá khó khăn, Quý Ngữ Hàm an tâm làm tiểu phiên dịch, đem nhiệm vụ "Ngoại giao" giao cho Đoan Mộc Ly.

"Tự giới thiệu mình đi." Đoan Mộc Ly rất bình tĩnh mở miệng.

Nam nhân tóc bạch kim giống như là cao ngạo đã quen, nghe lời nói giống như mệnh lệnh kia rất không thoải mái, "Tại sao ta phải nói rõ thân phận với các ngươi?"

"Ngươi không nói cũng không quan hệ," Đoan Mộc Ly cười nói, "Chúng ta vừa đúng có thể tiếp tục xem ngươi là yêu tinh."

Sự thật chứng minh, bất kể là người hay không, chỉ cần tính khí của bạn đó nóng nảy, đều là không chịu nổi phép khích tướng.

Nam nhân tóc bạch kim mặt đen lại, nổi giận đùng đùng nói một chuỗi dài.

Cũng nóng vội muốn biết thân phận của hắn, một đám người đợi hắn nói xong, liền đồng loạt nhìn về phía Quý Ngữ Hàm, chờ nàng phiên dịch.

"."

Quý Ngữ Hàm che mặt, "Quá nhiều từ lạ, đại đa số cũng nghe không hiểu."

"." Mọi người khinh bỉ nàng.

Quý Ngữ Hàm muốn thu hồi cứu vãn hình tượng, "Ta giống như nghe được cái từ thần thần gì đó."

"Bệnh thần kinh chăng?" Không Không lập tức suy đoán.

". Không phải, là thần tiên."

"Thần tiên?"

Mọi người hoài nghi nhìn nam nhân tóc bạch kim, "Thần tiên làm sao ngay cả lời của chúng ta cũng lại không biết nói?"

"." Không thể kỳ thị người ta là người nước ngoài chứ.

Mặc dù là nghĩ như vậy, Quý Ngữ Hàm vẫn đem những lời này phiên dịch cho nam nhân tóc bạch kim nghe, thuận tiện nói cho hắn biết, trước đó lời của hắn nói có hơn phân nửa nghe không hiểu.

Sắc mặt nam nhân tóc bạch kim kém cỏi, "Ta sẽ quay lại ngay!"

Vừa dứt lời, cả người hắn đã từ biến mất trước mắt mọi người.

Chờ nam nhân tóc bạch kim trở lại trước mặt mọi người, thần sắc rất là đắc ý, "Bọn ngươi nghe ta nói."

"." Mọi người đen mặt nghe hắn huyền thuyên nói một đống cổ văn.

Quý Ngữ Hàm kinh ngạc, sao chỉ thoáng một cái, trở lại liền biết nói Hán ngữ ?

Chẳng lẽ hắn thật ra là người máy, mới vừa rồi trở về cài đặt phần mềm phiên dịch.

Nhưng mà.

Quý Ngữ Hàm rơi lệ ý bảo hắn tạm ngừng trước, chính là dùng tiếng Anh cùng hắn nói rõ.

"Ngươi dùng từ quá cổ rồi, nghe rất không được tự nhiên."

Hic hic, đúng thật là lời của phần mềm, đi về thẳng cấp đi!

"."

Mặt bạn nam nhân tóc bạch kim đen lại, lúc này ngay cả chào hỏi đều không thèm để ý đến, trực tiếp biến mất.

Hắn trở về, có chút hồn hển nhìn bọn họ, "Lần này được rồi chứ?"

"Lần này được rồi." Mọi người cùng roi lệ.

"Ta là thần tiên, không phải là yêu tinh!"

Nam nhân tóc bạch kim đã bị gây sức ép đến mức không có ý định giải thích, chỉ ngắn gọn nói một câu như vậy.

Đợi nửa ngày cũng không có câu tiếp theo, Không Không khinh bỉ hất, "Ngôn ngữ thần tiên thật không phong phú."

Một chuyện sinh động biết bao nhiêu, nhưng khi vào miệng hất, để cho hất nói thành ra như vậy.

Dù thế nào thì cũng nên nói "Ta là thần tiên, ở tại một nơi có sông có núi hữu tình chứ?"

Không biết Không Không định nói ra ý tưởng như vậy, mọi người còn rất đồng ý gật đầu.

Nam nhân tóc bạch kim tức giận nhìn bọn họ một cái, "Bổn thần tiên không so đo với các ngươi!"

Vừa nói vừa nhìn chung quanh một chút, "Nơi này đến tột cùng là nơi nào, sao võ công của Bổn thần tiên cũng bị mất?"

Xem ra nhựa cây của U Minh đằng đối với thần tiên cũng có tác dụng?

Mọi người rất không yên lòng không giải thích, chẳng qua là hướng về phía hất cười trộm.

"Ngươi nói ngươi là thần tiên, trước kia biến làm sói để làm gì?" Phi Phi rất hoài nghi hỏi hất.

"Bổn thần tiên muốn xem một chút nhân loại các ngươi có thiện tâm hay không."

"Là muốn mượn chuyện bị thương đến gần chúng ta." Đoan Mộc Ly rất bình tĩnh cười vạch trần hất.

". Nói những gì đó, Bổn thần tiên muốn đến gần loài người, còn phải dùng nguy trạng bị thương sao!"

"Nếu không ngươi tại sao phải biến thêm một lần làm chó? Không phải là bởi vì Quả Quả sợ sói, cho nên ngươi muốn biến thành động vật khả ái?"

". Không phải!" Nam nhân tóc bạch kim chết sống không thừa nhận chuyện mất mặt.

"Cũng nhanh trả lời đúng đi! Chúng ta không muốn nhìn thấy hất thâm vấn người khác!" Mọi người cùng nhau quát hất.

". Làm càn! Ta là thần tiên!"

"Vậy thì thế nào?" Mọi người đã bắt đầu rút đao

"Khụ, khụ, bình tĩnh, bình tĩnh." Quý Ngữ Hàm roi lệ, bước ra duy trì hòa bình ổn định.

Nam nhân tóc bạch kim mặc dù luôn luôn "con đường làm quan không thuận", nhưng cũng không có tiếp xúc qua những người không sợ thần tiên như vậy, không khỏi ngây dại.

"Ngươi có ý đến gần chúng ta làm gì?" Phi Phi hỏi hất.

". Tìm tiên."

Ánh mắt của nam nhân tóc bạch kim khi hất quét một lần, cuối cùng rơi vào trên người Quý Ngữ Hàm, "Còn muốn đem nàng mang đi."

"Hòa bình, hòa bình!"

Quý Ngữ Hàm lập tức ngăn cản mọi người đang muốn rút đao chém người, sau đó nghi ngờ hỏi, "Mang ta đi làm gì?"

"Đi làm thần tiên!" Nam nhân tóc bạch kim rất đắc ý mà trả lời.

"Gạt người, đánh hất!"

Cũng không biết là người nào hét lên một tiếng, tất cả mọi người rất không khách khí nắm chắc quả đấm, hành hung "Tên lười gạt".

"Rõ ràng là tên yêu tinh, giả bộ làm thần tiên gì chứ!"

"Còn muốn lừa gạt? Ngươi cho rằng ngươi là bọn buôn người à!"

Mọi người vừa đánh vừa chửi.

Võ công của nam nhân tóc bạch kim đã biến mất, hiện tại cũng không có nhiều năng lực đánh trả, hấn thật ra có thể di chuyển trong nháy mắt, nhưng một đám người vây quanh hấn, hấn di chuyển không được.

Từ người đến tiên, hấn sống nhiều năm cũng không từng bị vây đánh như vậy, hiện tại không khỏi tức giận kêu to, "Dừng tay! Các ngươi những loài người to gan lớn mật, buông Bồn thần tiên ra!"

"Còn giả bộ!" Tiếp tục đánh.

"Ta không phải giả bộ! Ta có chứng cứ!"

Bị đánh cho nóng nảy, tóc bạch kim nam nhân rốt cục chịu để xuống đáng vè, không đem ba chữ "Bồn thần tiên" này treo ở khoe miệng.

Mọi người tạm thời ngừng tay, nhìn thấy hấn từ trong lòng ngực móc ra một khối bảng hiệu, trên đó viết. Thứ chữ mà bọn họ không biết.

"Bảng hiệu tùy tiện kia liền dám lừa gạt người! Tiếp tục đánh!"

Quý Ngữ Hàm rơi lệ nhìn trên bảng hiệu viết chữ Pháp, là thẻ căn cước, làm thông dụng quốc tế a.

Đánh một trận, cơn tức giận mọi người cũng tiêu tan "Còn dám có ý với Cục than nhỏ, chúng ta trực tiếp giết người!"

"Ai có ý gì với nàng ta!"

Nam nhân tóc bạch kim nổi giận đùng đùng đứng lên, từ trong lòng lấy ra một thứ gì đó giống như cuốn sổ.

"Không phải nàng ta đã từng ăn Tiên Hạc quả, Ảnh Linh Chi, U Minh quả sao?"

Lật từng tờ, từng tờ ghi rõ từng việc, nam nhân tóc bạch kim hỏi bọn họ.

Mấy người Quý Ngữ Hàm có chút tin tưởng.

Những thứ đồ trước kia, rất nhiều người biết nàng đã ăn, nhưng chuyện về U Minh quả chỉ có mấy người bọn họ mới biết.

Bất quá

"Người ngàn vạn lần đừng bảo ăn được ba thứ đó có thể thành tiên."

"Dĩ nhiên không phải!"

Nam nhân tóc bạch kim nói, "Những thứ này chỉ cần vận khí tốt là có thể ăn được, nhưng muốn làm thần tiên không phải dễ dàng như vậy!"

"Vậy còn có điều kiện gì?"

"Chính là ngươi có tâm hồn lương thiện đã cứu một thần tiên!"

". uhm" Quý Ngữ Hàm gật đầu, không kích động.

Không chỉ nàng, những người khác đối với cuộc nói chuyện giống như không hề hứng thú, xoay người chuẩn bị trở về.

"Các ngươi đứng lại cho bồn thần tiên!"

Nam nhân tóc bạch kim nổi giận đùng đùng, đứng chắn trước mặt, "Các ngươi vẫn chưa tin ta là thần tiên? !"

"Tạm tin." Mọi người không để ý trả lời.

"Tin còn dám làm ra phản ứng này? Bồn thần tiên sẽ không để mắt đến loại người cuồng vọng như các ngươi ! Đây chính là cơ hội thành tiên, các ngươi ‘ uhm ’ một tiếng coi như xong? !"

Phi Phi tức giận liếc hấn một cái, "Xem ra thần tiên cũng không có gì không dậy nổi , vấn đề đơn giản như vậy còn hỏi, người thông minh thấp nhất trong chúng ta cũng có thể trả lời."

"Không sai ~" những người khác phụ họa.

"Không Không, ngươi nói cho hấn biết tại sao!"

". Tại sao là ta!"

Không Không nổi giận, "Không phải là nên để cho người thông minh thấp nhất trong chúng ta trả lời sao?"

Mọi người rất vô lương nhìn hấn, dùng ánh mắt trả lời, ngươi không phải thế sao.

"Nói bậy! Rõ ràng ta."

Ánh mắt Không Không quay một vòng ở trên người mọi người, sau đó vội vã thay đổi sắc mặt, vẻ mặt bi tráng xông tới gã tóc bạch kim nói, "Ta tới giải thích cho ngươi."

Nam nhân tóc bạch kim khoanh hai tay trước ngực, vẻ mặt kiêu căng nhìn hấn.

"Con kia tiểu hồ ly thì khỏi nói, lần đầu tiên ngươi biến thành con sói bị thương, thấy chúng ta không cứu ngươi, còn lại thay đổi thành một con thỏ, ngươi căn bản là ước gì có người cứu!"

Không Không cố gắng giải thích, muốn chứng minh mình thông minh còn là đỉnh cao, "Nếu như thành tiên thật sự là chuyện tốt trăm năm khó gặp, ngươi còn có thể tự hành hạ mình như thế sao?"

Đây không phải đang cần chọn người thắng tiên, hoàn toàn là cuồng cuồng đi tìm người làm thần tiên sao! Nhất định không phải là chuyện tốt!

"."

Nam nhân tóc bạch kim cứng mặt, nói láo, "Đó là Bốn thần tiên từ bị, vì hoài nghi muốn cho các ngươi thêm một lần cơ hội!"

Một đám người cau mày, nghiên cứu vẻ mặt của hấn.

Sau đó Phi Phi vỗ vỗ Không Không, "Ta thấy ngươi không cần tiếp tục bái sư, học cũng không dùng được."

"Không sai."

Dạ Cẩm tiếp lời nói, "Chuyện gạt người chính là phải nhờ vào năng khiếu bẩm sinh, đáng đáp gương mặt đó của Đoan Mộc Ly sẽ khiến cho người khác không thể phòng bị."

"Ừ, " Tiểu Mễ nói tiếp, "Nhìn nam nhân tóc bạch kim này chính là tính khí nóng nảy, câu ‘ từ bị vì hoài nghi ’ mà để cho hấn nói, thật rất không thể tin."

Một đám người phân tích xong, Không Không như đưa đám, xoa trán, "Chẳng lẽ ta sẽ không phát triển thật sao."

Bọn họ ngươi một câu, ta một câu, nam nhân tóc bạch kim sau khi nghe xong mặt cũng xanh ngắt, "Các ngươi, đám người nhân loại này! Lại dám cười nhạo Bốn thần tiên!"

Mọi người không để ý tới hấn, xoay người rời đi, lưu lại một mình hấn nổi giận.

Đoan Mộc Ly quay đầu, cười "Trợ giúp" hấn, "Nếu như có gì khó xử, thì nên nói thật đi, nếu không bọn họ có thể đem ngươi làm người xấu."

"." Mồ hôi lạnh trên đầu mọi người không ngừng trượt xuống, lại một người bị lừa gạt ra đời.

Không đúng, lúc này bị lừa gạt chính là bạn thần tiên nào đó.

Do dự một chút, suy nghĩ một chút, lần này cần mang người trở về, trở về Tiên giới phải đối mặt với tình huống.

Nam nhân tóc bạch kim quyết định thắng thần.

Vì vậy một đám người trở lại dùng nhà gỗ nhỏ làm phòng nghị sự, chuẩn bị nghe hấn kể chuyện.

"Bốn thần tiên gọi là Allah Reis." Một chuỗi dài âm tiết.

Mọi người đen mặt, Quý Ngữ Hàm bước ra cứu vãn mọi người, "Cái đó. Tên của ngươi quá dài, không bằng liền lấy ba chữ đầu, gọi. Allah Lôi đi." Về mặt bạn Quý Ngữ Hàm rất nghiêm túc.

"Có thể."

Nam nhân tóc bạch kim đối với cái tên này coi như hài lòng, không biết cái tên của mình biết bao nhiêu ngây thơ.

Thay vì nói thắng thần chân tướng, không bằng Allah Lôi nói về chuyện bị kịch sau khi hấn thành tiên.

Chuyện là như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ẩn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120: Lịch sử các thần tiên

Trước kia đã rất lâu, Tiên giới vốn là một nơi thanh bình, các thần tiên không phân chia cấp bậc, đều là các tiên rất nhân nhả giàu có.

Vì vậy có vị lão thiên thần đại ca, già nhất không vui.

Bổn thần tiên làm thần tiên nhiều năm như vậy, các ngươi là những người mới tới tại sao lại muốn cùng ta hưởng thụ đãi ngộ giống nhau?

Tư lịch lão, bằng hữu thân thích ở Tiên giới nhất định là nhiều, khi hấn kích động, nửa số tiên cũ ở Tiên giới cũng bắt đầu kháng nghị .

Ngươi mới tới buồn bực.

Chúng tôi cũng vừa tới Tiên giới không bao lâu, đường còn chưa quen, cũng đâu có trêu chọc gì các ngài đâu

Ý vào tư cách người cũ, khi dễ người mới a?

Vì vậy hai nhóm liền đánh nhau.

Có thể làm thần tiên, võ công cao thấp không quan hệ, cho nên hai phe đều có một ít cao thủ võ công

Nhưng mà Tiên giới không có cơ hội dùng võ công. Cho nên với tư cách thần tiên cũ, bất kể trước kia là cấp bậc cao thủ gì, hiện tại cũng hoang phế rồi.

Có thể nghĩ, quần đấu lần này, là người mới thắng.

Đám thần tiên cũ sao có thể nuốt con giận này?

Bằng võ lực bọn họ thắng không được, nhưng bọn họ là người cũ, giao thiệp rộng, cấp trên bọn họ có người thân thiết nha ~~~

Dám đánh chúng ta? Chúng ta sẽ cho người ta bỏ đi tiên tịch của các người, đánh chạy về nhân gian!

Những người mới cũng không có thể chờ bị khi dễ, nghĩ hết biện pháp liên danh chống án, cuối cùng đem chuyện đến tai lão Đại của Tiên giới —— chỗ Tiên đế.

Tiên đế nổi giận, để cho các ngươi sống thoải mái như vậy còn dám gây chuyện? Đều trở về nhân gian hết cho ta!

Bởi vì Tiên giới chiến tranh tai nạn gì cũng không có, không có chánh sự, ngay cả lâm triều cũng không có, Tiên đế bình thường đều rất rỗi rảnh , mình tự giam mình ở trong nhà Tiểu Hắc, cũng không biết là đang bận rộn cái gì.

Đạo tiên chỉ (trên có tiên chỉ dưới có thánh chỉ, hehe) này, thuần túy là hấn quá lâu không muốn chánh sự, đầu óc nóng lên

Nhưng lời nói đã xuất ra, đây là tiên chỉ duy nhất trong vòng mấy vạn năm nay mà ông hạ xuống, nếu cứ như vậy thu hồi, cũng thật quá mất mặt .

Cho nên Tiên đế tránh trở về Tiểu Hắc, mặc cho tất cả thần tiên tham chiến cũng bị đuổi đi.

Bởi vậy, Tiên giới thanh tịnh.

Nhưng cũng hơi quá mức thanh tịnh.

Một Tiên giới lớn như thế hiện tại thật là "Tiên khó thừa thốt" .

Mọi người trước kia cũng cảm giác mình ở tại khu nào nhiệt, nhưng bây giờ chung quanh ngay cả âm thanh của chúng tiên cũng không có, giống như lập tức liền dời đến hoang sơn dã lĩnh.

Bọn họ bây giờ mỗi lần nhìn thấy một thần tiên khác sẽ lệ nóng doanh tròng xông tới, thì ra là Tiên giới không phải còn lại một mình ta!

Thời gian dài, bởi vì không ai chăm sóc, rất nhiều tiên trạch bỏ hoang đều là mạng nhện giăng đầy, cỏ dại mọc nhiều cũng sắp tràn đầy tường .

Một Tiên giới xinh tươi tốt đẹp như thế, bây giờ tìm khắp nơi cũng chẳng thấy một bóng ma, chúng tiên ngày ngày sống trong sợ hãi.

Đây không phải cuộc sống thần tiên nên trải qua?

Tất cả mọi người đều nhìn không được, cùng nhau đi tìm Tiên đế, thỉnh cầu Tiên đế chấp thuận đem các thần tiên bị bỏ tiên tịch tìm trở lại.

Tiên đế cũng biết mình làm sai, buồn bực ở trong nhà không chịu ra ngoài, rất sung sướng đáp ứng lời bọn họ thỉnh cầu.

Chúng thần tiên cõi lòng tràn đầy hi vọng đi tới nhân gian, nhưng mọi chuyện lại hoàn toàn không giống như bọn họ nghĩ.

Mọi người đều trường sanh bất lão, li loạn, bách độc bất xâm, ở đây sống không phải là rất tự tại sao?

Tại sao phải đi về để bị chọc tức bởi đám thần tiên cũ, mới?

Cho nên mọi người của hai bên đều không muốn trở về.

Các thần tiên khó khăn, nếu cứ tiếp tục như vậy, Tiên quý liền nhiều hơn so với thần tiên!

Sau khi bàn bạc, bọn họ định ra một chế độ.

Mỗi người đều phải tích cực tìm thần tiên mới trở về Tiên giới, ngày cuối cùng của mỗi tháng sẽ họp lại điểm số, đưa ra thứ hạng.

Cao nhất không có phần thưởng, nhưng thấp nhất sẽ. Phải tiếp nhận mọi người tự do quần áo nghiêm túc trong một canh giờ.

Mà bạn Allah lại kể chuyện cho bọn họ nghe, đã liên tục một năm đứng chót.

Nghe xong chuyện, tất cả mọi người đều dùng ánh mắt đồng tình dồn về phía ánh mắt long lanh đầy lệ của bạn Allah.

Đầu năm nay, áp lực công việc quá lớn, ngay cả làm thần tiên cũng không dễ dàng.

Bạn Allah lại nhanh chóng thay đổi sắc mặt, nhìn về phía Quý Ngừ Hàm, "Hiện tại người có thể cùng ta đi về?"

"." Mọi người cúi đầu uống trà, giả bộ làm như không nghe thấy.

Allah Lôi nổi giận, "Sao các ngươi lại không có lòng đồng cảm như vậy! những gì nên nói, ta đã nói tất cả, tại sao còn không cùng ta trở về!"

". Nghe người nói, Tiên giới giống như không có ai chơi được hết." Quý Ngừ Hàm đang hoảng thừa nhận.

"Đúng vậy" Phi Phi cũng gật đầu, "Cũng không có gì là không tốt, nhưng vẫn không tự do bằng ở nhân gian."

Nhất là Tiên đế suốt ngày tự giam mình ở nhà, nghe đến đây cũng đủ biết đầu óc không thể nào bình thường.

Nếu đến Tiên giới, không phải là còn phải bị hấn quản chế sao?

Bạn Allah Lôi không buông tha cơ hội, liều mạng giới thiệu Tiên giới là nơi tốt.

"Hoa của Tiên giới chúng ta biết nói!"

"Nói gì?" Mọi người có chút tò mò.

"." Bạn Allah Lôi trầm mặc, một loại bi thương hiện lên trên mặt hắn.

Hoa trên Tiên giới trước kia nói rất nhiều, nhưng gần mấy trăm năm qua, chỉ nói một câu——

"Hắn ra lệnh ! Các ngươi rút cuộc có thể tìm người đem những thứ này cỏ dại rút đi hay không!"

.

Mọi người vừa nhìn ánh mắt của hắn, cũng biết nhất định không phải là cái gì tốt để nói tiếp, cũng không hỏi nhiều.

Ài, những thần tiên thoát nhìn thật đáng thương.

Trước mắt hành động "Kéo người thành tiên" này lại thất bại, bạn Allah Lôi quả thực muốn nổi giận.

Đội đã.

"Tiên giới Chúng ta cũng không phải là không có chỗ tốt!"

Bạn Allah Lôi hết sức tự hào, "Tiên giới Chúng ta có một khối đá hứa nguyện, có thể thực hiện tất cả nguyện vọng của người!"

"Xi~"

Mọi người khinh bỉ hắn, "Nếu thật là như vậy, thần tiên Tiên giới các ngươi còn nhúc nhích đầu như vậy sao?"

". . . ." Bạn Allah Lôi than thở đổi lời nói, "tất cả, tất cả."

"tất cả" cũng không có tác dụng, bọn họ quá tỉnh tâm, cũng không cần phải nguyện ước gì.

Tất cả mọi người không để ý, chỉ có Quý Ngữ Hàm kích động.

"Thật có thể ước nguyện sao? Chuyện gì cũng có thể thực hiện?"

"Người có chuyện không được như ước nguyện à?" Tất cả mọi người đều ngạc nhiên nhìn nàng.

Trong những người này, nàng không phải là người được hạnh phúc nhất sao?

Nàng muốn cái gì, mà Đoan Mộc Ly lại không tìm tới cho nàng?

Dưới ánh mắt nghi ngờ của mọi người, mắt Quý Ngữ Hàm rung rung, "Ta muốn ước một chuyện, để cho tiểu bảo bảo không phải là phúc hắc."
Hu hu.

Đoan Mộc Ly cười ôm chầm hôn nhẹ nương tử, nói với Allah Lôi, "Chúng ta không có ước nguyện nhưng cho phép."

"Có! Ta không muốn phúc hắc!" Quý Ngữ Hàm bị phần kháng nghị.

Cười hôn nàng một cái, Đoan Mộc Ly liền đem người ôm đi, trở về "Thảo luận"

Sau ánh mắt đồng tình ngắn ngủi dành cho Quý Ngữ Hàm, mọi người cười trộm vây đến bên người Allah Lôi.

"Thật sự có thể tùy tiện ước nguyện?"

"Đương nhiên! Chính vì vậy ta mới học nói được Hán ngữ!" (betaer: để là tiếng Hán thấy không hay lắm)

Hắc hắc hắc, "Vậy chúng ta cũng có thể trở nên phúc hắc?"

"... Phúc hắc là cái gì?"

Bạn học Allah Lôi vừa học được Hán ngữ, còn không biết từ này.

"Chính là... Người dẫn chúng ta đi xem đá đá cầu nguyện trước."

"Không phải ai cũng có thể tới tiên giới!"

Bạn học Allah Lôi lại mở cái gì giống như cuốn sổ, "Mấy người các người cũng chưa từng ăn Ảnh Linh Chi, không đủ cốt cách thành tiên!"

"Người như người sao lại không biết linh động, người có thể giúp chúng ta tìm ra Ảnh Linh Chi, sau đó mấy người chúng ta liền có thể để người mang về báo cáo kết quả công tác."

"Vậy là vi phạm quy tắc! Vi phạm quy tắc..."

"Thế nào?" Mọi người tò mò.

"Bản thân sẽ bị vây đánh ba canh giờ..."

Mọi người trầm mặc, sau đó Phi Phi vỗ vỗ vai hắn, "Như vậy đi, người dẫn chúng ta đi xem khối đá cầu nguyện kia, chúng ta nhất định nghĩ biện pháp khiến cục than nhỏ đồng ý đi theo người."

Đây cũng không phải là tùy tiện cam đoan, mặc kệ có muốn ước nguyện hay không, mọi người vẫn rất hiếu kỳ với khối đá cầu nguyện kia, đều muốn đi nhìn một khối.

Trên đường đến tiên giới, trên mặt Quý Ngữ Hàm vẫn lộ vẻ lệ nóng doanh tròng.

Trải qua một phen "Thân thiết hữu hảo" "Câu thông" tới hôm qua, kháng nghị của nàng vẫn bị xem nhẹ, cho dù hôm nay nhìn thấy đá cầu nguyện cũng không thể ước nguyện.

Ô, nàng không cần tiểu bảo bảo phúc hắc! Nàng phải là người thông minh thứ hai trong nhà!

Hai mắt đầm lệ lưng trông nhìn Đoan Mộc Ly, Quý Ngữ Hàm thương lượng với hắn, "Bằng không chúng ta ly hôn đi..."

Đoan Mộc Ly cười ôm nàng, "Tiểu Quả Quả, có phải tới hôm qua còn chưa 'Thảo luận' rõ ràng?"

"..." Gào khóc! Ô...

Bởi vì dẫn theo người không đủ cốt cách đến tiên giới, bạn học Allah Lôi vẫn luôn che che giấu giấu, còn đợi buổi tối mới dẫn bọn hắn lên.

Vì thế một đêm nguyệt hắc phong cao (không trăng gió mạnh), mọi người không nói gì đứng trước một tảng đá lớn xung quanh đều là cỏ dại cao tới thắt lưng.

Quý Ngừ Hàm rơi lệ tránh ở phía sau Đoan Mộc Ly, bầu không khí này mà không làm chuyện mờ ám thì thật là lãng phí.

Khung cảnh tiên giới này... Nói gì thì nàng cũng không chịu lưu lại.

Nếu cũng đã đến đây, mọi người đều muốn thử xem.

Không Không mở miệng ước nguyện trước, "Ta muốn tóc dài trở lại."

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ăn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 121: Nàng và Tiên đế... Hình như rất sâu xa

Mọi người đen mặt, Không Không không thể có ước nguyện bình thường sao.

Hắn vừa dứt lời, tóc lại thật sự xuất hiện dày đặc trên đầu hắn.

... Đáng tiếc là quá nhiều.

Không Không vén nắm tóc ngăn trở tầm mắt, tức giận nói, "Dừng lại!"

... Tóc liền ngưng lại.

"Như vậy cũng được sao?"

Mọi người đều cảm thấy hứng thú làm thí nghiệm, "Ta muốn bao tay."

"Ta muốn một chiếc gương."

"Ta muốn di động."

Một đám người không gần như đồng loạt mở miệng, muốn đủ loại thứ khác nhau.

"Ngừng! Các ngươi nói từng người thôi!"

Tảng đá lớn trước mặt đột nhiên phát ra tiếng rít gào phẫn nộ.

"..." Quý Ngừ Hàm mờ mịt nhìn bạn học Allah Lôi, "Tảng đá trên thiên giới các ngươi cũng có thể nói?"

Allah Lôi cũng đang nghi hoặc, "Lúc trước, chưa từng nghe nói đá cầu nguyện có thể mở miệng."

"Ngươi có thể nói?" Hắn hỏi.

Đáng tiếc không có người trả lời, sau khi phát ra kia một tiếng rít gào, đá cầu nguyện lại im lặng.

Mọi người vây xem vài lần, giống như xem kịch vui lại đồng thanh mở miệng, muốn một đồng thứ.

"... Các ngươi còn không để yên sao!" Đá cầu nguyện lại rít gào.

Lần này không chỉ rít gào, chính giữa đá cầu nguyện đột nhiên vỡ ra, một người tức giận bước ra.

"Các ngươi căn bản không có tư cách đến được tiên giới, vậy mà còn dám trêu cợt ta!"

Mọi người chỉ cảm thấy buồn cười, tức giận ghen cười mà thôi.

Nhưng bạn học Allah Lôi...

"Tiên, Tiên đế!"

A?

Mọi người đều ngậy ngốc kinh ngạc nhìn soái ca nổi trận lôi đình trước mắt, không phải tảng đá thành tinh, hẳn chính là Tiên đế thích đặt nơi ở của mình trong một cái động nhỏ?

Bí mật che giấu mấy vạn năm bị vạch trần, Tiên đế giận không thôi, "Các ngươi đều..."

m thanh bão nổi đột nhiên dừng lại, hẳn giống như bị sét đánh nhìn Quý Ngữ Hàm.

"Nàng nàng nàng..."

Ặc... Nàng làm sao? Quý Ngữ Hàm nhất thời cảm thấy áp lực rất lớn.

"Nàng nàng nàng... Rốt cục nàng cũng đã trở lại!"

Vừa rồi còn mang vẻ mặt tức giận, Tiên đế đột nhiên liền roi lệ đầy mặt.

"..." Quý Ngữ Hàm còn muốn roi lệ hơn hẳn.

Đây là đi chứng ở lâu trong động nhỏ sao?

Tiên đế kích động khó có thể kìm chế, "Tiểu Tiểu, rốt cục nàng cũng nhớ lại trên tiên giới còn có ta!"

"..." Quý Ngữ Hàm co rút một chút, đây là tình huống gì?

Những người khác nhìn trái, ngó phải, sau đó Phi Phi xấu xa cười, vỗ vỗ bả vai Đoan Mộc Ly.

"Vô Lương Tâm, ngươi có nguy hiểm."

..."Vô Lương Tâm" là biệt danh Phi Phi đặt cho Đoan Mộc Ly.

Đoan Mộc Ly bình tĩnh, hơi hơi nhướn mày, nhìn Tiên đế không biết từ chỗ nào chui ra.

Thấy Quý Ngữ Hàm không để ý tới hẳn, Tiên đế sốt ruột, "Tiểu Tiểu, chẳng lẽ nàng không muốn chịu trách nhiệm với ta?"

"..."

Quý Ngữ Hàm hoàn toàn co rút, "Ta, ta chưa từng làm gì ngươi..."

"Nàng, nàng, nàng lại còn nói như vậy!"

Tiên đế lập tức xoay người lại, lấy ra một cuốn sổ ghi chép cao bằng nửa người từ trong tảng đá lớn, phần nộ chỉ vào những việc đã ghi lại trong cuốn sổ

"Đây đều là những 'Cái gì' nàng đã làm với ta! Ta đều ghi kỹ lại tất cả, nàng đừng tưởng có thể quỵt nợ!"

"..." Ghi dày cả xấp như vậy?

Tuy rằng chứng co rút luôn vầy vẩy tay nhỏ bé với nàng, nhưng Quý Ngữ Hàm vẫn cắn răng chịu đựng, vẫn nên giải quyết hết mọi vấn đề, co rút một lần cho đã nghiền đi!

"Khụ, có phải ngươi nhận lầm người hay không, ta không gọi là Tiểu Tiểu, hơn nữa đây cũng là lần đầu tiên ta đến tiên giới."

Tiên đế lập tức rút ra một quyển ghi chép, "Cảnh nguyên năm ba trăm năm mươi sáu, cũng chính là hơn năm trăm năm trước, nàng cũng đã nói như vậy! Lời nói giống nhau như đúc! Ngay cả âm thanh ho khan cũng giống nhau!"

Hắn nói xong đưa sổ ghi chép đến trước mắt mọi người, thật đúng là có ghi lại chuyện này...

Chứng có vô cùng xác thực, Quý Ngữ Hàm đối mặt với ánh mắt nghi ngờ của mọi người roi lệ, "Đây rõ ràng không quan hệ gì với ta..."

"Tiểu Tiểu... Nàng!"

Về mặt Tiên đế như không dám tin, "Chẳng lẽ nàng thật sự không nhớ rõ năm đó ở ven hồ Cửu Thiên đã gặp ta sao!"

"..." Quý Ngừ Hàm run rẩy, kỳ thật nàng chỉ nhớ rõ Hạ Vũ Hà ở ven hồ Đại Minh... (betaer: tình tiết trong phim Hoàn Châu cách cách)

Tâm tính thiện lương giống như lách cách liên võ nát, về mặt Tiên đế đang ai oán chuẩn bị nhớ lại chuyện cũ, mọi người đột nhiên nghe được có tiếng bước chân vang lên.

Không có tâm tư đi nói chuyện khác, Tiên đế lập tức nhảy vào trong đá cầu nguyên, lại mãnh liệt xua tay, ý bảo mọi người đều theo vào trong.

Đây là cái gì cùng cái gì?

Hắn rõ ràng là Tiên đế, trốn tránh thần tiên khác như vậy làm gì chứ?

Chờ khi bọn họ đều đứng bên trong đá cầu nguyên, tảng đá lúc trước vỡ ra đột nhiên hợp lại, hoàn hảo như lúc ban đầu.

Mọi người lúc này mới nhìn rõ đây căn bản chính là một gian phòng được trang bị đầy đủ mọi thứ.

Các vật dụng khác được bày chen chúc ở phía đông, ba "bức tường" còn lại đều là giá gỗ được sắp xếp ngay ngắn, phía trên xếp đầy những thứ màu sắc cổ quái hiếm thấy đang lóe sáng.

"Đá cầu nguyên."

Bên ngoài vang lên một thanh âm thành kính, "Ta quên đến nhân gian mua nước tương, nhưng lại có nồi thịt đang chờ ta, ngươi có thể cho ta một lọ nước tương được không?"

"..." Bọn người Quý Ngừ Hàm co quắp ngã xuống đất.

Thần tiên kia... Quả nhiên không phải người bình thường.

Tiên đế tựa hồ co quắp lợi hại hơn, nghe thấy lời nam nhân bên ngoài, lập tức nhảy dựng lên, vọt tới cái giá phía tây, lấy ra một lọ gì đó màu nâu, hai tay giống như điện giật bắt đầu hoảng loạn.

... Hắn run rẩy như vậy, nếu như căn phải đầu lưỡi, rất dễ gây ra nguy hiểm đó.

Quý Ngừ Hàm đang định "Cứu giúp" Tiên đế đang run rẩy kịch liệt một chút, chỉ thấy động tác của hắn ngừng lại.

"Cám ơn đá cầu nguyên!" Tiếng nam nhân bên ngoài thật cao hứng.

Hắn vừa đi, mọi người còn chưa kịp nói chuyện, lại có người khác đến.

"Đá cầu nguyên, ta cảm thấy cô đại kế bên hậu viện nhà ta đã muốn thành tinh, hơn nữa đang có chủ ý đánh sang hai con heo nhà ta, ngươi có thể nghĩ ra biện pháp giúp ta không?"

"..." Bọn Quý Ngừ Hàm không kiên trì được, dúi nhau ngồi xuống.

Tiên đế nhanh chóng chạy đến một ngăn tủ khác, lấy dao ra, bắt đầu hừ hừ thực thực múa đại đao loạn xạ.

Sau đó đao trong tay hắn biến mất, mà bên ngoài đá cầu nguyên vang lên âm thanh nam nhân kinh ngạc ——

"Một cây đao? A... Ngươi muốn bảo ta giết hai con heo kia ăn thịt? Ý kiến hay, như vậy về sau ta sẽ không cần lo lắng!"

Nam nhân cực kỳ cao hứng rời đi...

Nhưng đi chưa được mấy bước, hắn lại quay trở lại, "Đá cầu nguyên, nhà chúng ta không có dao phay chặt đầu, ngươi có thể cho ta một cây không?"

Vì thế mọi người vừa co quắp chịu đựng xúc động đến nỗi miệng sùi bọt mép, vừa nhìn Tiên đế chạy như điên tới một cái giá khác bên cạnh, cầm dao phay lóe sáng đi ra.

Sau một hồi quơ loạn, dao phay trong tay Tiên đế đã biến mất, mà bên ngoài, nam nhân thành khẩn nói cảm tạ, hải lòng rời đi.

Nửa canh giờ kế tiếp, bọn họ đều không có cơ hội mở miệng nói chuyện, bởi vì người đến "Ước nguyện" bên ngoài rất nhiều.

Tuy rằng bây giờ trời đã rất khuya, nhưng tựa hồ là thời gian cơm chiều của tiên giới, đại đa số mọi người đến là vì trong nhà thiếu củi gạo dầu muối linh tinh.

Trong lúc đó bọn họ liền nhìn Tiên đế không ngừng liên tục qua lại giữa các giá gỗ, tìm được đồ vật, sau đó liền giống như bị điện giật múa may điên cuồng, sau đó đồ vật biến mất, người ước nguyện cũng vừa lòng rời đi.

... Mọi người choáng váng.

Nhưng mà trong đó, chịu kích động nhất hiển nhiên vẫn là loại tình cảm sùng bái đối với đá cầu nguyện, cho rằng nó là chiêu bài tiên giới của bạn Allah.

"Tiên, Tiên đế, ngài ngài ngài... Đá cầu nguyện... Ngài ngài ngài..."

Khiếp sợ quá độ, ngay cả lời nói lưu loát hần cũng nói không rõ.

Bận rộn nửa ngày, rốt cục có thể ngồi xuống thở gấp, Tiên đế rót cho mình một ly trà trước, một hơi uống sạch.

Sau đó hần tức giận nhìn Allah, "Allah Lôi Tư..."

Tiên đế hiển nhiên là trí nhớ không tệ, chuẩn xác không lầm niệm ra một chuỗi âm tiết rất dài.

Sau đó thần sắc hần chuyển lạnh, "Ngươi biết cũng nhiều lắm!"

"Bọn họ biết được cũng nhiều!"

Bạn Allah quả quyết kéo những người khác xuống nước, chỉ về phía bọn Quý Ngữ Hàm.

"Làm càn! Ai cho ngươi chỉ bọn họ!"

Theo gằm lên của Tiên đế, ngón tay Allah Lôi biến thành một cây cà rốt.

"..." Nhìn thấy cảnh tượng kỳ quái, rốt cục mọi người lại không co quắp.

Đây còn có chút bộ dáng thần tiên...

Nhưng mà...

Vì sao chỉ vào bọn họ chính là "Làm càn"?

Chẳng lẽ trước kia, thân phận Quý Ngữ Hàm vô cùng tôn quý?

Cũng phải, nếu phải "Phụ trách" với Tiên đế, nói thế nào thì thân phận cũng phải thực tôn quý nha...

Mọi người cười gian, nhìn Đoan Mộc Ly bình tĩnh và Quý Ngữ Hàm liên tục rơi lệ, hoàn toàn mang trạng thái xem kịch vui.

Phi Phi hỏi hần, "Tiên đế, chẳng lẽ khối đá mà tiên giới gọi là đá cầu nguyện, căn bản chính là do khổng chế, là ngươi ở bên trong bận rộn sao?"

Nơi này, ngay cả giường và bàn cũng có, một góc "Phòng" còn có một cái bàn nếp giản dị loại nhỏ, xem ra là nấu cơm cũng ở chỗ này.

Mọi người đều cho rằng Tiên đế không có việc gì liền tự nhốt mình trong căn phòng nhỏ xíu này, kỳ thật hần là bị người ta ép buộc mà trốn đến nơi này?

Vấn đề này gọi lên trong lòng Tiên đế cảm giác bi phẫn (đau buồn phẫn nộ), nghiêm khắc tặng cho bạn Allah Lôi một cái liếc mắt, Tiên đế liền đem chuyện của hần ném qua một bên, trả lời vấn đề của Phi Phi trước.

"Vốn dĩ nó thật sự có thể ước nguyện!"

Tiên đế giống như con dâu nhỏ bị vứt bỏ, cơ mặt co rút mãnh liệt, "Đều là vì nàng!"

"..."

Bị hần chỉ vào, Quý Ngữ Hàm yên lặng trốn phía sau Đoan Mộc Ly.

Việc này tuyệt đối không liên quan đến nàng...

Đoan Mộc Ly ngồi trong tầm mắt phẫn nộ của Tiên đế, bình tĩnh kéo nương tử vào lòng hôn nhẹ.

"Tiên đế, hần đoạt người của ngươi!"

Phi Phi lập tức lửa cháy đổ thêm dầu, rất thâm trầm nói, "Việc này nếu là ta, ta không thể nhịn được, không biết ngươi nghĩ thế nào."

"... Ta cũng không nhịn được!"

Tiên đế phát hỏa, sau đó hần nhìn kỹ Đoan Mộc Ly, "Nhưng để sau rồi hãy nói ~ "

"..." Mọi người khinh bỉ hần.

Tiên đế gì chứ, ngay cả một người phạm cũng không dám đánh!

Mắt công trông cậy vào hấn mà đợi báo thù ...

Tiên đế thiếu chút nữa là rơi một phen nước mắt nước mũi, "Ta có thể sao! Mấy vạn năm qua, vì bảo vệ cho chiều bài đá cầu nguyện này, mỗi ngày ta phải ở nơi này, bọn họ muốn cái gì đều đến tìm ra, ta rõ ràng là Tiên đế, sao lại biến thành chân chạy vật!"

Mọi người quăng về phía Quý Ngữ Hàm ánh mắt khiển trách nghiêm khắc, ngơ ngác xem ngơ ngác làm cái gì với người ta kia!

Một Tiên đế tốt đẹp, bị ngơ ngác hại thành như vậy, còn là một tai họa mấy vạn năm!

"..." Quý Ngữ Hàm che mặt rơi lệ, chuyện quá đáng như vậy, sao nàng có thể làm chứ...

Đoan Mộc Ly bình tĩnh cười cười với Tiên đế, vừa muốn mở miệng ——

"Ngươi đừng nói chuyện!"

Tiên đế thực phòng bị lui về phía sau một chút, "Ngươi cũng đừng cười với ta!"

Mọi người ngạc nhiên, Tiên đế cũng biết Đoan Mộc Ly phúc hắc, một khi hấn mở miệng sẽ có người không may sao?

Bất quá hấn đường đường là một Tiên đế, lại sợ một người phàm như vậy, cũng quá dọa người rồi.

Tiên đế không cảm thấy mình dọa người, đưa tay chộp bạn Allah Lôi đang ở một bên không dám xen mồm tới.

"Ngươi đi đối phó hấn cho ta! Đừng để hấn có cơ hội nói chuyện với ta!"

Ngẫm lại vẫn cảm thấy lo lắng, Tiên đế bỏ thêm một câu, "Ngươi vẫn nên đối diện với hấn! Tốt nhất có thể khiến hấn biến thành đôi mắt, không có cách nào lại cười với người khác!"

Trên đầu mọi người đều đổ mồ hôi lạnh, phòng bị như vậy cũng quá khoa trương rồi...

Quý Ngữ Hàm vô cùng nghi hoặc, nhìn không được hỏi hấn, "Ngươi biết chàng?"

"Không biết!"

Tiên đế lập tức phủ nhận, "Nhưng mà ta vừa thấy hấn liền biết hấn là một kẻ lừa đảo!"

Thật tinh mắt!

Mọi người lập tức cảm thấy hấn cũng không đến mức quá đập đổ hình tượng của thần tiên.

Đối mặt với đánh giá như vậy, Đoan Mộc Ly tuyệt không tức giận, chỉ mỉm cười nhún mày, giọng điệu rất giống những người bạn cũ hỏi thăm sức khỏe của nhau, "thực sự quên ta rồi sao?"

"Ngươi còn trí nhớ lúc trước!" Tiên đế lập tức kinh hô (kinh ngạc hô lên).

"..." Những người khác cào tường.

Thu hồi lời vừa rồi lại, thật sự là quá coi trọng hấn, nhanh như vậy liền bị lừa.

Kinh hô xong, Tiên đế cũng tự mình ý thức được bản thân đã nói sai, tức giận đến dồn sức đập bẻ cả cái bàn.

"Ta vẫn là trưởng bối của ngươi!"

Náo loạn một hồi, Tiên đế cũng không tính đem chuyện lúc trước nói ra, mở đá cầu nguyện, bước nhanh ra ngoài.

Đoan Mộc Ly rất hứng trí nhún mày, trước kia Tiên đế thật sự biết hấn?

Hấn cùng Quả Quả trước kia là quan hệ gì?

Trong lòng có nghi vấn, hấn đương nhiên sẽ không dễ dàng để cho người duy nhất biết đáp án rồi đi như vậy.

"Đã lâu không gặp, ta lừa ngươi làm gì?"

Đoan Mộc Ly ôn hòa cười cười, "Không tin ta nói thật à?"

Không tin! Trong lòng bọn Phi Phi cùng la lên trả lời, nhân tiện quăng tới cho Đoan Mộc Ly ánh mắt hoài nghi.

Không chỉ bọn hần không tin, chính Tiên đế đang bỏ đi cũng không tin.

Hắn dừng bước lại, tức giận xoay người, "Đánh chết ta cũng không tin!"

Trừ Tiểu Tiểu, với ai hần cũng chưa có một câu nói thật!

Mọi người cần khẩn, không tin thì ngươi nên đi mau đi, đừng dừng lại mà.

Như vậy không phải là cho Đoan Mộc Ly cơ hội tiếp tục nói chuyện với ngươi sao?

Bọn Phi Phi hiện tại chính là ngoài cuộc tình tảo trong cuộc u mê, đều cảm thấy Tiên đế sắp gặp nguy hiểm.

Đoan Mộc Ly cười mở miệng, "Không tin ta? Ta còn nghĩ là mang Quả Quả đến ôn chuyện với ngươi, hiện tại xem ra, không cần nữa."

Nhắc tới Quý Ngữ Hàm, Tiên đế lập tức khẩn trương, "Ngươi đừng lại muốn dẫn nàng bỏ chạy!"

Hắn cấp tốc trở lại bên cạnh hai người, nhìn về phía Quý Ngữ Hàm, "Hiện tại tên nàng là Quả Quả?"

Đoan Mộc Ly rất bình tĩnh cười cười, "Quả Quả là để ta gọi."

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ấn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 122: Thần tiên cũng sợ phúc hắc

Tiên đế khinh bỉ hần, "Qua nhiều năm như vậy ngươi thật đúng là vẫn giữ cái đức hạnh này, ngay cả xưng hô cũng phải tự mình dùng một cái!"

Đã bị Đoan Mộc Ly lời ra sơ hở, thừa nhận trước kia bọn họ có quen biết, Tiên đế cũng không giấu nữa.

Bất quá.... ..

"Hắc." Tiên đế cười quỷ dị. "Đừng cho là ta không biết, người muốn moi từ miệng ta ra quan hệ trước kia của chúng ta chứ gì!"

Nói xong hần đắc ý vuốt vuốt quần áo, "Đừng nằm mộng, đánh chết ta cũng không nói!"

Trước khi xoay người đi, hần thực thần bí dặn dò Quý Ngữ Hàm, "Tiểu Tiểu, ta nói ngươi nhất định cũng không tin, nhưng nam nhân này rất lâu rất lâu về trước đã từng phản bội ngươi, chính là bởi vì việc này, ngươi mới rời tiên giới."

"... ..A." Quý Ngữ Hàm rất cho hần mặt mũi đáp một tiếng.

"Lời nói dối này vừa nghe là biết giả, không lừa được người sao?" Tiên đế thật chán nản hỏi.

".....Phải." Quý Ngữ Hàm đồng tình gật đầu.

Sau phút mát mắt ngắn ngủi, Tiên đế phản chấn, "Điều này chứng minh ta là một thần tiên chính trực, cho nên không thể gạt người giống hần!"

"... .." Mọi người hết lời câm lặng, xem ra đây cũng là một nạn nhân từng bị Đoan Mộc Ly hãm hại.

Vội vã trở về suy nghĩ cách đối phó sự xuất hiện của Đoan Mộc Ly, Tiên đế nói xong lời này lại xoay người rời đi.

Vừa đi, hần không quay lại mà bày ra một thủ thế thực khoa trương với Đoan Mộc Ly ----

"Nhớ kỹ, đánh chết ta cũng không nói!"

Đối mặt với tuyên ngôn như vậy, Đoan Mộc Ly ôn hòa cười, giọng điệu thoải mái nói, "Quả Quả, chúng ta đập Đá cầu nguyện này đi."

Tiên đế đang nghênh ngang đi về phía trước, chợt "bình bịch" một tiếng liền ngã xuống.

Hắn run rẩy xoay người, "Coi, như, ngươi, lợi, hại!"

Cẩn rằng nói xong câu đó, Tiên đế hoàn toàn té xỉu.

"... .." Mọi người cũng muốn ngã.

Như vậy liền tức giận đến ngất đi?

Đây cũng không giống tiêu chuẩn Tiên đế trong tưởng tượng của bọn họ.

Đoan Mộc Ly thực không đồng tình cười cười, "Mặc kệ hần, chúng ta ra tay đập Đá cầu nguyện đi."

Tiên đế "té xỉu" trên mặt đất giật bắn người đứng dậy, "Ta đã té xỉu, ngươi còn không buông tha Đá cầu nguyện?!"

Đoan Mộc Ly thực bình tĩnh, "Ngươi giả bộ bất tỉnh."

"... .. Vậy nếu ta thực sự bất tỉnh?"

Tiên đế rõ ràng không có biện pháp gây khó dễ cho Đoan Mộc Ly, rất thành thật hỏi.

Đoan Mộc Ly không đáp, chỉ cười với hần.

Tiên đế đột nhiên sợ run cả người, cảm thấy những ngày tháng bận rộn giống chân chạy việc trong quán ăn vì Đá cầu nguyện trước kia là rất thoải mái, hai người bọn họ kỳ thực căn bản không cần trở lại.

Không Không thực không có lương tâm đẩy lên thị phi, giựt dây hần, "Nếu ngươi thực sự bất tỉnh, không chừng hần sẽ bỏ qua cho Đá cầu nguyện, hay là thử xem đi?"

Không Không nói xong lui lại khoa tay múa chân, muốn tìm một góc độ hoàn mỹ để đập đầu của hần.

Tiên đế đen mặt nhìn hần, "Sao ngươi vẫn động kinh như vậy?"

"Cả ta ngươi cũng biết? Trước kia ta cũng là thần tiên?" Không Không kinh ngạc.

"Không chỉ ngươi." Tiên đế chỉ một đám người trước mắt, "Các ngươi cũng vậy!"

"... .." Tất cả mọi người hoài nghi sờ sờ mặt mình.

Sao đột nhiên lại thành thần tiên rồi?

Trái lại Quý Ngữ Hàm có chút tin tưởng.

Thoạt nhìn đám thần tiên đều thực động kinh mà.... Rất giống phong cách của đám người này.

Tất cả mọi người tò mò sao mình lại là thần tiên, nhưng Tiên đế cố tình không nói, còn đặc ý dáo dạt chỉ Đoan Mộc Ly --- ---

"Đều là vì hần! Chỉ cần các ngươi đánh ngã hần, ta lập tức nói cho các người biết năm đó đã xảy ra chuyện gì!" Mọi người nhìn nhau --- ---

"Đập bẹp hần!"

Thuận theo tiếng hô này, bọn họ cùng nhau động thủ, đánh về phía.....

Tiên đế.

"Các người điên rồi! Ta muốn các ngươi đánh hần!"

Từ trong đám người Tiên đế vươn ra một bàn tay, giận dữ chỉ vào Đoan Mộc Ly đang nhàn nhã đứng một bên xem diễn.

Quý Ngữ Hàm rơi lệ nhìn bọn họ hỗn chiến, một bên đồng tình với Tiên đế.

Nàng vẫn nghĩ từ lúc xuyên qua mình luôn gặp bị kịch, lúc này nhìn Tiên đế, nàng được chữa khỏi rồi.... ..

Đánh xong một trận, bọn Phi Phi hợp lực trừng trị Tiên đế thích đáng, sau đó nhìn về phía Đoan Mộc Ly -----

"Chúng ta đánh hần xong rồi, hiện tại ngươi tới hoa ngôn xảo ngữ đi."

Đánh Đoan Mộc Ly?

Bọn họ còn muốn sống lâu một chút, đương nhiên sẽ không làm vậy!

So với lấy lòng Tiên đế, chờ hần chủ động mở miệng, còn không bằng lấy lòng Đoan Mộc Ly, chờ hần hoa ngôn xảo ngữ còn thực tế hơn.

"... .." Tiên đế bị phẫn té xỉu.

Lần này là hôn mê thật.... ..

Một màn này thật rất rung động, rất đã kích, bạn học Allah Lôi ở một bên nhìn đã muốn loạn, bắt đầu điên cuồng cào tường.

Không Không thấu hiểu bước qua, lấy ra một cái khăn tay, "Cũng đã thấy chúng ra rồi, bên người còn chưa chuẩn bị khăn tay sao được chứ?"

"... .." Mọi người không nói gì khinh bỉ hắn.

Nói nhảm! Rõ ràng chỉ có mình người động kinh, chúng ta đều là người bình thường ~

Khụ, bình thường người điên sẽ không ý thức được chính mình bị điên.....

Tiên đế đã tỉnh lại, tay chân vừa có thể hoạt động, hắn liền mạnh mẽ bỏ nhào đến cái giá, cầm lấy một bình sứ, rút nắp bình liền đổ xuống miệng.

Hắc, hắn tự độc cam mình trước, xem Đao Mộc Ly còn hoa ngôn xảo ngữ thế nào!

Đáng tiếc mọi người không biết tâm tư của Tiên đế, bằng không thực dễ dàng đoán ra, hắn và Đao Mộc Ly nhất định biết nhau một thời gian rất lâu.

Bằng không sao có thể điên đến như vậy.... ..

Nhìn hành động kỳ quái của hắn, Đao Mộc Ly chính là ôn hòa cười, "Khi người té xỉu, ta đã đổi thuốc rồi."

"Phụt..... Ụa....." Tiên đế lập tức nhổ hết thuốc vừa uống ra.

Lấy bình sứ trong tay hắn đi, bình tĩnh ném sang một bên, Đao Mộc Ly cười nói, "Kỳ thật không có đổi, bất quá hiện tại người không có cơ hội ăn nữa."

"... .. Người người người" Tiên đế muốn từ đám mây nhảy xuống.

"Kỳ thật chuyện năm đó ta đều nhớ rõ, chỉ là muốn biết người thấy những chuyện đó thế nào, muốn nghe người nói ra."

Ngữ khí Đao Mộc Ly vô cùng thành khẩn.

Bất quá Tiên đế tốt xấu gì cũng là người từng trải, thực cảnh giác lắm đâu, "Không cần gạt ta, ta sẽ không mắc mưu đâu."

"Ta biết người sẽ không tin."

Đao Mộc Ly cười nói, "Chuyện xảy ra ngày mừng chín tháng ba sáu trăm ba mươi tám năm trước..... không cần ta nhắc lại chứ?"

Đao Mộc Ly nói đầy đủ trật tự, nghe ra vô cùng đáng tin.

Trí nhớ của Tiên đế kỳ thực cũng tốt.

Nhưng cho dù trí nhớ tốt, cũng không nhớ nổi chính xác ngày nào đó của mấy trăm năm trước phát sinh ra chuyện gì.

Nhưng mà nhìn Đao Mộc Ly ung dung cười, vì không muốn lộ ra mình là người đăng trí, Tiên đế bắt đầu do dự, có nên trực tiếp gạt đầu hay không.

Lại có tiếng bước chân, có người đến đây ước nguyện.

Thừa dịp đó, Tiên đế lại bắt đầu vội vàng chạy tới chạy lui, mọi người dùng ánh mắt hỏi Đao Mộc Ly.

Ngày mà hắn nói, đã phát sinh chuyện gì?

Cười một tiếng, Đao Mộc Ly bình tĩnh dùng khẩu hình trả lời mọi người --- -----

Ta cũng không biết.

"... .." Một đám người rơi lệ tập thể.

Ứng phó xong người đến ước nguyện, Tiên đế trở lại, thực nghiêm túc gạt đầu, "Người nói sự kiện kia, ta tự nhiên là nhớ rõ."

"... .." Mọi người đồng tình nhìn Tiên đế, quả nhiên là bị lừa.

Tiên đế có chút cảm khái ngồi xuống. "Còn nhớ rõ chuyện năm đó sao? Vậy mà người cũng dám trở về, không sợ bị mọi người đánh chết?"

Những người khác phấn khởi.

Đoan Mộc Ly trước kia ở tiên giới là cái người trời giận tiên oán? Thật tốt quá!

Xem ra bọn họ có hy vọng báo thù rồi!

Đoan Mộc Ly không chen lời, mỉm cười chờ nghe tiếp.

Tiên đế thực bị lời của Đoan Mộc Ly lừa, còn tưởng hắn muốn biết mình thấy thế nào về chuyện năm đó, cho nên hỏi tường chuyện cũ, cả người hiện ra sắc thái mãnh liệt.

Kỳ thực cũng chính là loại sắc thái động kinh.....

"Năm đó Tiểu Tiểu là mỹ nữ đẹp nhất tiên giới....."

Quý Ngữ Hàm nghe nói như thế liền không ngồi yên được, lập tức nhấc tay thắc mắc, "Bộ dáng của ta trước kia và hiện tại không giống nhau sao?"

"Giống nhau."

"... .. Vậy không đến mức là mỹ nữ đẹp nhất chứ?"

Đến bây giờ nàng đã gặp qua hai thần tiên đều siêu cấp dễ nhìn, nghĩ đến tiên giới hẳn là tuấn nam mỹ nữ nhiều như mây mới đúng.

Tiên đế có chút rối rắm nhìn nàng, lúc sau mới ăn ngay nói thật, "Lúc ấy tiên giới chỉ có mình nàng là tiên nữ."

"... .." Quý Ngữ Hàm cúi đầu rơi lệ.

Tiên đế cảm khái nhớ lại tình huống lúc đó, "Cho nên qua mấy vạn năm, chúng ta mới ý thức được ngươi là nữ."

"... .." Quý Ngữ Hàm rơi lệ bắt đầu vẽ vòng tròn.

Phi Phi không tin, "Không phải trước kia các ngươi đều từng làm người sao? Sao có thể ngay cả nam nữ cũng không phân biệt được?"

Tiên đế nhìn hắn xem thường, "Ta lừa nói chuyện cùng người trí nhớ không tốt!"

"Ngươi có nói hay không?" Mọi người lập tức xoay xoay nắm đấm.

"..... Nói cho các ngươi cũng được."

Tiên đế bị lịch khuất phục bị vũ lực uy hiếp.

Hắn giải thích, "Lúc ấy mọi người đều sinh ở tiên giới, từ nhỏ đã là thần tiên, cũng không quản chuyện nhân gian, căn bản là không ai ý thức được nam nữ khác biệt."

Mọi người không nói gì, thần tiên căn bản chính là rất đàn sao?

Nam nữ vừa nhìn đã thấy không giống, còn cần người dạy?

Bất quá nghĩ lại, năm đó, bọn họ là nhóm thần tiên đầu tiên của tiên giới..... chẳng lẽ năm đó bọn họ đàn như vậy?

"Sau đó thì sao?" Quý Ngữ Hàm rơi lệ hỏi, sao nàng bị bại lộ?

Tiên đế bắt đầu oán giận, "Lúc ấy mọi người đều là thần tiên thuần khiết, cả tiên giới cũng chỉ ngươi có nhân duyên tốt nhất, mọi người đều thích nói chuyện cùng ngươi, kết quả một ngày..... ta bị đánh!"

Tiên đế ai oán phẫn hận nhìn Đoan Mộc Ly, hắn quay đầu lại cười ôn hòa.

Tiên đế học máu, mạnh mẽ đứng lên, "Năm đó hắn cũng cười như vậy, sau đó liền đánh ta!"

Mọi người lập tức nhìn Đoan Mộc Ly bằng ánh mắt khiển trách, thì ra năm đó hắn ác liệt như vậy!

Đoan Mộc Ly bình tĩnh hỏi, "Ngươi đã làm gì?"

"... .."

Con giận của Tiên đế nháy mắt liền biến mất, "Ta nói là ta mới làm giường mới, bảo Tiểu Tiểu theo ta về nhà ngủ."

"... .."

Ánh mắt khiển trách hỏa tốc chuyển hướng về phía Tiên đế, đám đũa giỡn lưu manh! Đáng đánh!

Tiên đế đỏ mặt biện giải, "Khi đó ta căn bản không biết nam nữ khác biệt!"

Phi Phi khinh bỉ hần, "Vậy ngươi có mời người khác về nhà ngủ chưa?"

"... .."

Lời này hỏi trúng trọng điểm, Tiên đế áp ứng, "Lúc ấy nhân duyên của Tiểu Tiểu tốt nhất...."

"Lưu manh! Đập bẹp hần!"

Vì thế một trận đánh hội đồng lại bắt đầu.... ..

Sau một nén nhang, rốt cuộc hỗn chiến cũng xong, Tiên đế bị kịch tự biết đuối lý, chỉ có thể tiếp tục nhớ lại -----

"Đánh ta xong, hần liền ôm Tiểu Tiểu còn mơ hồ đi, sau đó biến mất cả đêm "

"... .." Quý Ngừ Hàm cấp tốc kéo áo choàng lên che mặt.

Ô.... ..

Đoan Mộc Ly thực bình tĩnh, kéo Quý Ngừ Hàm vào trong lòng, rất vừa lòng hành vi của mình năm đó.

Ánh mắt mọi người phức tạp nhìn hần.

Khi chúng tiên còn chưa phân biệt được nam nữ, hần có thể đi đầu phát hiện Quý Ngừ Hàm là nữ, còn đem người ăn mất.....

Đây là loại tinh thần sắc lang gì chứ?!

Khinh bỉ hần!

Tiên đế cũng thực oán giận, vốn muốn cẩn thận từng li từng tí giấu tiếc nuối của mình đi..... Aizzz, đều do năm đó hần quá ngơ ngốc, đánh mất cơ hội một cách uổng phí, để Đoan Mộc Ly đoạt người đi.

Aizzz, cũng không chỉ có hần tiếc nuối, sau khi biết chuyện gì đã xảy ra, năm đó mọi người đều hận không thể trực tiếp bóp chết Đoan Mộc Ly.

"Lúc trước đã nói, năm đó chúng ta đều là thần tiên thuần khiết, hai người bọn họ mất tích một đêm, chúng ta cũng không hiểu chuyện gì đã xảy ra."

"... .." Quý Ngừ Hàm nổi giận.

Không biết cái gì gọi là tóm tắt thỏa đáng sao, những chuyện này nên nói giản lược hoặc là căn bản không nên đề cập tới!

Ô.... ..

"Sau đó?" Mọi người vội vã nghe tiếp.

"Sau đó...."

m thanh chuyển thành giận, "Chờ khi bọn hần lại xuất hiện, hần nói muốn cưới Tiểu Tiểu!"

"Sau đó các ngươi liền quần áo (đánh hội đồng) hần?" Mọi người đoán.

"Không có." Trong lòng Tiên đế tràn đầy bi phẫn, "Sau đó chúng ta đều đồng ý! Bởi vì khi đó không ai biết cưới là cái gì!"

"... .." Không có văn hóa thực thiệt thòi mà.....

Giọng của của Tiên đế ngày càng giận dữ, "Căn bản thì hần cũng không muốn để chúng ta hiểu, nhưng sau khi cưới người về nhà, bộ mặt đích thực của hần liền bại lộ!"

"Bộ mặt thật gì?"

Tiên đế căm tức nhìn bàn tay Đoan Mộc Ly đang ôm lấy vai Quý Ngừ Hàm, "Mỗi ngày hần đều ôm ôm ấp ấp Tiểu Tiểu, nhưng lúc chúng ta muốn làm như vậy, hần liền đánh chúng ta!"

Lần đầu tiên mọi người cảm thấy Đoan Mộc Ly làm đúng, đó chính là nương tử của người ta, có thể cho các người ôm ôm ấp ấp sao.

"Qua vài ngày, rốt cuộc chúng ta cũng hiểu cười mà hấn nói có ý tứ gì, mấy người các ngươi liền bùng nổ."

Tiên đế chỉ chỉ mấy người bọn Phi Phi, giọng nói có chút nghiêm túc "Bất quá bình thường quan hệ của các ngươi cùng Tiểu Tiểu rất tốt, chỉ tức giận thôi, sau vài lần tức giận, thấy Tiểu Tiểu thực thích hấn, liền không tính toán nữa. Chỉ có A Nhĩ Thác Đặc Lạc Tư...."

Bùm bùm một tràng âm tiết thật dài.

Đoan Mộc Ly nhú mày, "Tên này....."

Hấn chỉ hoài nghi, bạn học Allah Lôi ở một bên kêu lên sợ hãi, "Là hấn? Hình như hấn từng xuất hiện bên người vị tiểu thư này!"

"Là con hồ ly kia?" Mọi người cũng giật mình.

Tiên đế lại kinh ngạc, đang ngồi liền nhảy dựng lên, "Hấn đi tìm các ngươi? Không phải trí nhớ của hấn bị phong ấn rồi sao?"

"Nói rõ ràng, chuyện gì xảy ra với hấn?" Đoan Mộc Ly mở miệng.

Nghe hấn nói như vậy, Tiên đế đã hiểu mình lại bị lừa, Đoan Mộc Ly căn bản không nhớ rõ chuyện năm đó.

Bất quá hiện tại có vấn đề quan trọng hơn phải giải quyết, hấn cũng không có tâm tư kháng nghị.

"Trước kia Tiểu Tiểu ngại tên của hấn dài, vẫn gọi hấn là Lạc Lạc, sau khi các ngươi thành thân, Lạc Lạc phản ứng mạnh nhất, mấy lần tuyên bố muốn giết Đoan Mộc Ly, còn từng có ý đồ bắt Tiểu Tiểu đi, bất quá bị Đoan Mộc Ly phát hiện, hai người bọn họ cũng vì chuyện này mà đánh nhau vô số lần."

Liếc mắt nhìn Đoan Mộc Ly, Tiên đế nói tiếp, "Vốn tình huống còn có thể không chế, nhưng sau đó Lạc Lạc lại tìm ra tiên quy mà trước nay chúng ta chưa tìm hiểu kỹ, nói là thần tiên căn bản không thể thành thân, cho nên phải tách các ngươi ra, bằng không sẽ phải xử phạt theo tiên quy."

"Sau đó?" Mọi người đều nóng lòng nghe tiếp.

Nhân gian đã có rất nhiều vở kịch nói về loại chuyện thần tiên can đảm vi phạm tiên quy liền phải chịu xử phạt rất nặng, kết cục đều thực bi thảm.

Tiên đế xoa trán, "Sau đó, trước mắt bao người, Đoan Mộc Ly xé nát tiên quy, nói bây giờ không còn quy củ này nữa."

"..." Mọi người vốn thấp thỏm bắt đầu run rẩy, rơi lệ mà động kinh.

Tuy rằng không nhớ về khoảng thời gian đó, nhưng Đoan Mộc Ly thực vừa lòng phương pháp xử lý của mình lúc đó, cười hờn nhẹ Quý Ngữ Hàm cũng đang động kinh.

"Hấn cứ vậy liền xé? Không ai trong các ngươi phạt hấn?" Phi Phi khó tin hỏi.

"Khi đó tiên giới còn chưa phân chia cấp bậc, lời nói của ai cũng có trọng lượng như nhau, hơn nữa bình thường mọi người vốn không chú ý đến tiên quy, chuyện này kỳ thực là phân tranh của Lạc Lạc và Đoan Mộc Ly, thần tiên khác cũng không muốn nhúng tay."

Tiên đế bắt đầu dỗi, "Lạc Lạc đương nhiên là sắp tức điên, mạnh tay ra đòn sát thủ với Đoan Mộc Ly, hơn nửa ngày đó hấn mang theo rất nhiều trợ thủ, Đoan Mộc Ly đơn độc ứng chiến, còn sợ làm bị thương Tiểu Tiểu, không cho nàng hỗ trợ. Thời gian kéo dài, thể lực không chống đỡ nổi, liền rơi vào thế bất lợi."

Hấn dừng một chút, "Mà khi đó Lạc Lạc vừa vịn vào một kiếm vào điểm yếu của hấn....."

Đang nói đến chỗ quan trọng, Tiên đế đột nhiên bắt đầu thờ dài.

"..." Mọi người tốn hơi thừa lời "Kể tiếp đi!"

Tiên đế rất muốn tròn mắt, "Thấy Đoan Mộc Ly không chết cũng sẽ bị thương, mọi người muốn ngăn cản, Đoan Mộc Ly đột nhiên vô cùng yên tâm cười, nói 'rốt cục ngươi cũng đến rồi.'"

"..... Ai đến?"

"Không ai đến hết!"

Tiên đế tức giận nói, "Hấn lừa gạt!"

"Lạc Lạc bị hấn lừa, còn tưởng rằng có cao thủ đến hỗ trợ, rõ ràng đã đến trước mặt Đoan Mộc Ly, động tác vì vậy mà chậm lại, bị Đoan Mộc Ly bắt lấy thời cơ mà phản công."

Tiên đế khinh bỉ Đoan Mộc Ly, "Kỳ thực hấn sớm đã không còn thể lực chống đỡ, căn bản hấn chỉ giả vờ, muốn Lạc Lạc mắc mưu!"

Đoan Mộc Ly mỉm cười, không cho rằng năm đó mình làm sai, "Bọn họ nhiều người, cứ kéo dài, thể lực của ta thực sự sẽ không chống đỡ nổi, chỉ có thể nhìn Quả Quả bị hấn đoạt đi."

"... .." Đây là nói thật, chỉ cần trí não còn có thể phản ứng, vào thời điểm đó mọi người nhất định đều sẽ làm như vậy.

Nhưng quan trọng là.....

Có mấy người có thể giả vờ giống như hấn chứ!

Quý Ngừ Hàm cảm nín nhìn lão công nhà mình, đây là Ảnh đế, Ảnh đế đó.

"Không phải lần đó Vô Lương Tâm thắng chứ? Sao hấn và cục than nhỏ lại rời khỏi tiên giới?"

Mặt Tiên đế lại phản hấn, "Bởi vì tiên quy kia không còn, hấn nói ở tiên giới không tự do, hấn muốn dẫn Tiểu Tiểu đến nhân gian chơi..... A a a! Tiểu Tiểu cứ như vậy bị hấn lừa chạy mất a a a!"

"....." Tất cả mọi người vì Tiên đế đột nhiên bùng nổ rít gào mà ㄟ.

Quả nhiên là buồn bực lâu quá rồi, cảm xúc thực không ổn định.

Ngửa mặt lên trời thét dài nửa ngày, Tiên đế bắt đầu côm cốp côm cốp bóp chặt tay, "Không biết tại sao, khi Tiểu Tiểu đi rồi, Đá cầu nguyện liền không có phản ứng! Chúng ta nói gì nó cũng không để ý!"

"Cho nên ngươi liền dọn vào bên trong?"

"Không có, khi đó ta còn chưa phải là Tiên đế."

Tiên đế càng nói càng muốn rơi lệ, chỉ vào bọn Phi Phi, "Mấy người bọn họ tự nguyện đến nhân gian, nói là muốn tìm các ngươi trở về, nhưng bọn họ cảm thấy nhân gian chơi thật vui, chính là không muốn trở lại!"

Bọn Phi Phi nhìn trời, thì ra trước kia bọn họ cũng đã vô lương tâm như vậy, không phải là bị Đoan Mộc Ly ảnh hưởng sao?

Bình tĩnh ~

"Lúc ấy ta với các ngươi là bạn tốt, các ngươi đều đi, ta cũng muốn đuổi theo."

Tiên đế hỏi hấn, "Nhưng ta vừa chạy đến bên bờ sông Cửu Thiên chuẩn bị nhảy xuống, đã bị thần tiên khác bắt được!"

"Bắt ngươi làm gì?"

"Bọn họ nói thần tiên xuất sắc trên tiên giới đã chạy trốn khá nhiều rồi, cứ như vậy thì còn thể thống gì, phải thành lập trật tự mới cho tiên giới."

"Sau đó ngươi liền thành Tiên đế?"

"... ..Đúng, lúc ấy ta còn thực cao hứng, nghĩ là tất cả mọi người ủng hộ ta, kỳ thật bọn họ chỉ muốn ta đảm nhận công việc của Đá cầu nguyện!"

"... .." Mọi người đồng tình vỗ vỗ Tiên đế đang khóc lớn.

Thật sự là một đứa nhỏ bất hạnh.

Tiên đế lập tức bắt lấy cánh tay gần nhất của Phi Phi, "Ngươi đồng cảm với ta? Không bằng ngươi tới làm Tiên đế đi?"

"... .."

Phi Phi dùng tay kia vỗ vỗ hấn, "Khóc xong thì quay về trong tảng đá đi, đừng có nằm mộng."

".....Ngươi thực không có lòng thông cảm!"

Mọi người và Tiên đế cùng nhau khinh bỉ hấn, sau đó liền lùi lại, để tránh bị Tiên đế bắt lấy.....

Mắt Tiên đế chứa lệ nóng, chuyển thành khiển trách trong yên lặng với đám người vô lương tâm này.

Phiền toái này xem như do mình gây ra, Đoan Mộc Ly coi như có chút thiện tâm mà chuẩn bị hỗ trợ.

"Nhóm thần Tiên đến ước nguyện đều là việc nhỏ, cho dù không có Đá cầu nguyện hỗ trợ cũng không sao, ngươi hoàn toàn có thể thẳng thắn nói với mọi người."

"Không được!"

Tiên đế lập tức phản đối, về mặt ai oán, "Ngươi đã cưới nương tử, không biết ngày tháng của chúng ta vất vả bao nhiêu đâu, tiên giới có nhiều nam nhân lớn tuổi, đều trông cậy vào khối Đá cầu nguyên này!"

"... .."

Mọi người không nói gì nhìn hần, "Khối Đá cầu nguyên này có thể biến ra mỹ nữ sao?"

"Biến thì không biến ra, bất quá có thể lừa mỹ nữ đến, lúc bọn họ xuống nhân gian lôi kéo người, đều phải khoe khoang khối Đá cầu nguyên này thần kỳ như thế nào."

"... .." Mọi người xoa trán.

Những ngày tháng mà các thần tiên này trải qua là thế nào đây, trước kia mình quyết định lưu lại nhân gian, thật sự rất sáng suốt rồi.

Quý Ngữ Hàm rơi lệ nhắc nhở, "Kỳ thực rất nhiều người muốn gả cho thần tiên, vấn đề hôn sự của mọi người.... không khó giải quyết."

Tiên đế ai oán, "Ngươi cảm thấy trước kia, ngay cả nam nữ chúng ta còn không phân biệt được, mấy vạn năm nay cũng không tiến bộ nhiều lắm, thật sự có thể theo đuổi cô nương nhà người ta được sao?"

"....." Khụ, coi như nàng chưa nói gì đi.

Thấy Tiên đế thật sự rất buồn bã, trong lòng mọi người nghĩ biện pháp, nói sang chuyện khác trước.

"Năm đó Vô Lương Tâm thắng xong, xử trí Lạc Lạc như thế nào?"

Thở dài, Tiên đế trả lời, "Đoan Mộc Ly không giết hần, chỉ phong ấn trí nhớ của hần, chuyện năm đó cũng không nhắc lại. Lạc Lạc hần là đã không còn nhớ rõ Tiểu Tiểu, nhưng sao hần lại xuất hiện bên người các người?"

"Có thể là đúng lúc hần muốn lôi kéo người, lại trùng hợp gặp được thôi....." Quý Ngữ Hàm đoán.

"Nếu thật sự là như vậy, lúc ấy hần nên hiện nguyên hình, khuyên bảo ngươi lên tiên giới, chứ không thể không chào hỏi liên ròi đi."

Cho nên Lạc Lạc kia thật sự đã nhớ ra chuyện trước kia, lần đó hần xuất hiện cũng là có nguyên nhân.

Đoan Mộc Ly bình tĩnh cười cười, quay đề tài lại, "Nếu việc này là vì ta mà bắt đầu, hôn sự của mọi người, liền giao cho ta giải quyết."

Tức giận, nói chuyện với hần, luôn phải cùng lúc lo lắng rất nhiều trọng điểm!

Phi Phi không nhịn được, "Nói từng chuyện từng chuyện thôi!"

"Nếu cái người tên Lạc Lạc đó còn nhớ Cục Than Nhỏ, ngươi phải làm sao? Đừng quên, hiện tại ngươi không phải là thần tiên, dù võ công ngươi cao tới đâu, cũng không thể đầu lại thần tiên!"

Đoan Mộc Ly bình tĩnh cười cười, không trực tiếp trả lời, chỉ nhìn về phía Tiên đế.

Sừng sốt xong, mọi người không nói gì.

Bọn họ đã hiểu.

Chỉ đánh đơn thuần thì có thể đánh không lại, nhưng hần là gã phúc hắc.... Sai, là thuần thực nắm giữ hết thủy thủ đoạn hãm hại lừa gạt vô lương!

Cho dù có tiên pháp thì thế nào?

Ai cũng không làm gì được hần, Tiên đế.... chính là ví dụ rõ ràng.

Bị trở thành điển hình của thất bại, đương nhiên Tiên đế phải kháng nghị. "Ngươi đừng quá sơ suất, năm đó ngươi là đệ nhất cao thủ của tiên giới, nhưng Lạc Lạc cũng không kém ngươi bao nhiêu, hơn nữa....."

Tiên đế dừng một chút, tâm tình tốt lắm tuyên bố, "Năm đó Tiểu Tiểu vẫn cảm thấy Lạc Lạc là vị tiên đẹp trai nhất tiên giới!"

"... .." Quý Ngữ Hàm hoảng sợ, vèo một cái rời khỏi bên người Đoan Mộc Ly.

Ồ..... Thật sự cái gì nàng cũng không nhớ rõ nha!

Đừng nghĩ muốn dùng tội danh năm đó "trùng phạt" nàng!

Đoan Mộc Ly cũng không vội kéo nàng trở về, chỉ bình tĩnh lấy từ trong ngực ra một quyển tập nhỏ, bắt đầu ghi chép.

"....." Quý Ngữ Hàm cắn khăn tay nhỏ, ô.... Lại nhiều thêm một tội danh!

Đừng nhìn quyển tập trên tay Đoan Mộc Ly nhỏ vậy, kỳ thật đây là để mang theo bên người.

Bản ghi chép chân chính trong nhà... đã dày đến mức có thể làm hung khí! Ô.....

Bọn Phi Phi tuy rằng không rõ Đoan Mộc Ly đang làm gì, nhưng nhìn ra được Quý Ngữ Hàm thực ai oán.

Lấy tác phong trước giờ của bọn họ, cơ hội tốt như vậy nào có thể buông tha?

Đương nhiên là phải nhân cơ hội châm ngòi ly gián.

"Cục Than Nhỏ, nghe ra thì gã Lạc Lạc kia mạnh hơn Đoan Mộc Ly, không bằng ngươi đi cùng hắn thôi."

"... .." Quý Ngữ Hàm hoảng sợ nhìn Đoan Mộc Ly tiếp tục "múa bút thành văn".

Nàng lập tức kháng nghị "Lời này là bọn hắn nói, không liên quan tới ta!"

Đoan Mộc Ly ôn nhu hôn nhẹ nàng, "Ta biết." Sau đó tiếp tục viết.... ..

Quý Ngữ Hàm nổi giận, "Ta quyết định rồi, ta muốn ở lại tiên giới, không về nữa!"

"Được, Tiểu Tiểu, ta ủng hộ nàng!"

Vấn đề của Đá cầu nguyện rốt cuộc cũng được giải quyết rồi!

Vui mừng lộ rõ trên mặt Tiên đế, rất hiệu suất tìm được một chuỗi pháo từ trên giá, bắt đầu phóng.

Đoan Mộc Ly rút cuộc cũng dừng ghi chép "Biên bản phạm tội" trên tay, ngẩng đầu nhàn nhã cười, nhìn nhìn Đá cầu nguyện bên cạnh.

"Nên xuống tay đập từ đâu nhỉ?"

Tiên đế đen mặt run lên, hỏa tốc dập tắt pháo đang nổ, "Cái kia, Tiểu Tiểu, hay là nàng vẫn nên quay về nhân gian đi."

Bọn Phi Phi nổi giận, "Có chút tiền đồ đi, không thể khuất phục hắn! Đây là đồ vật quan trọng của tiên giới, sao hắn có thể nói đập liền đập! Hắn chỉ hù dọa ngươi thôi!"

Thật vất vả Quý Ngữ Hàm mới có chút ý thức phản kháng, sao có thể để ngọn lửa nhỏ liền bị dập tắt nhanh như vậy chứ?

Tiên đế càng giận, "Năm đó hắn cũng nói xé tiên quy liền xé!"

"... .." Mọi người hết chỗ nói.

Đoan Mộc Ly cười cười, đứng lên, "Đi thôi, chúng ta giải quyết mấy vấn đề hôn sự của thần tiên trước đã."

Đây cũng là một vấn đề đau đầu của Tiên đế, nên chú ý của hắn liền bị dời đi, "Ngươi nghĩ ra biện pháp gì?"

Đoan Mộc Ly bình tĩnh nhìn Tiên đế, "Đem thần tiên chưa thành thân bán hết."

"... .." Tiên đế mang đầy hy vọng "bình bịch" một tiếng, té ngã trên đất.

Những người khác cũng run rẩy vịn tường, quá độc ác.....

Quý Ngữ Hàm sắp lấy nước mắt rửa mặt, "Cái kia, làm bọn buồn người, rất thiếu đạo đức....."

Đoan Mộc Ly tiếp tục bình tĩnh, "Ta đây là buồn thần tiên."

"... .." Toàn quân bị diệt, run rẩy ngã xuống đất.

Mặc kệ đám người nằm la liệt dưới chân, Đoan Mộc Ly bình tĩnh ôm lấy Quý Ngữ Hàm, trên mặt đầy tươi cười rồi đi, chuẩn bị nghiền cứu một chút làm sao bán hết thần tiên đi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ẩn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 123: Kỳ thực thần tiên không dễ bán

Khi bọn Tiên đế tỉnh lại, không biết Đoàn Mộc Ly tìm được một quyển danh sách ở đâu, đang dùng bút gạch gạch vẽ vẽ, giống như đang tính toán chuyện buôn bán thần tiên.

"Đoan, Đoàn Mộc Ly, ngươi thực sự không thể đem tất cả thần tiên đến bốn nước ở nhân gian mà bán đi!"

"Ừ, đúng là không thể." Đoàn Mộc Ly gật đầu đồng ý.

Tiên đế đã quá lâu không gặp Đoàn Mộc Ly, không phòng bị mà thở dài nhẹ nhõm.

Nhưng bọn Phi Phi đã có kinh nghiệm, biết nửa câu sau của hắn mới là trọng điểm, lập tức vịn tường, hít thật sâu, miễn cho chính mình lại co rút té ngã.

Đoàn Mộc Ly lắc lắc danh sách trong tay, "Ta tính là một nửa đem bán ở bốn nước, nửa kia bán đến hiện đại."

"... .." Tiên đế một lần nữa động kinh ngã xuống.

Quý Ngữ Hàm một mực gạt lệ, "Cái kia..... thần tiên bọn họ không thể đồng ý bị bán đi đâu?"

"Cho nên ta muốn tìm một ví dụ thành công để mọi người tin phục."

Đoàn Mộc Ly cười kéo Tiên đế vừa mới tỉnh lại, "Ta chuẩn bị đem hắn bán trước."

"... .." Tiên đế chân thành hy vọng lần này mình có thể triệt để động kinh.

Tính cách của Đoàn Mộc Ly rất chú trọng hiệu suất, nếu đã tính toán xong, vậy nên liền nhanh chóng hành động.

Trước khi hành động, bọn Phi Phi thảo luận một chút.

Trước kia quả thực bọn họ có thể là thần tiên, nhưng hiện tại đã sớm không nhớ rõ chuyện ở tiên giới, cho nên đám thần tiên bị bán, không quan hệ gì với bọn họ.....

Vì thế một đám người vô lương lại thích xem náo nhiệt hứng trí bưng bưng đi thông báo với xung quanh, kêu toàn bộ mọi người trên tiên giới đến bên bờ Cừu Thiên Hà xem náo nhiệt của nhân gian.

Náo nhiệt này, đương nhiên chính là Tiên đế bị bán.....

Thế là vào một ngày nắng ấm áp, lòng Tiên đế như đang bị gió Bắc thổi.

Hắn lại bị Đoàn Mộc Ly thuyết phục, đồng ý cái ý tưởng quỷ dị này?!

Hiện tại toàn bộ thần tiên của tiên giới đều có mặt xem náo nhiệt, nếu hắn bỏ chạy khỏi đây, cũng quá mất mặt rồi.

Quý Ngữ Hàm cảm thấy việc này rất dọa người... bèn che mặt.

Những người khác đều hứng trí bưng bưng, ngồi ở lầu hai của quán trà được bọn họ bao trọn, chờ xem Đoàn Mộc Ly bán Tiên đế.

Đoàn Mộc Ly bình tĩnh ngồi tại chỗ uống trà, thấy đã tới giờ, giơ tay lên, "Bán hắn, ra giá đi."

"... .." Chỉ một câu đơn giản như vậy liền bắt đầu? Ngay cả vài câu giới thiệu cũng không có?

Khóe miệng Quý Ngữ Hàm run run, vì Tiên đế không được giới thiệu long trọng một chút mà bị ai.

Bất quá đều bị người bán đi, long trọng hay không đều là bị kịch....

"Năm mươi lượng!" bên dưới lập tức có người ra giá.

Khuôn mặt Tiên đế đã có thể trở thành chiều bài sống, cho dù Đoàn Mộc Ly không giới thiệu, vẫn có người muốn mua.

"Đội đã, hắn có thể xuống bếp không? Tay nghề như thế nào?" Trong đám người có người bộ dáng như quan gia hỏi.

"Có thể, chính là ăn được." Thanh Long trả lời giúp Tiên đế.

Vèo vèo vèo, người phía dưới rời đi một nửa.

A a a?

Cứ vậy mà bị ghét bỏ, Tiên đế nổi giận.

Hắn hạ giọng hỏi bọn Quý Ngừ Hàm, "Trong nhà có đầu bếp, vì sao nhất định lại yêu cầu ta phải nấu ăn ngon?"

"Không giống nhau mà."

Quý Ngừ Hàm nhỏ giọng nói với hắn, "Chính lão công của mình tự xuống bếp, tâm ý rất quan trọng, nếu có thể ăn ngon thì càng tốt nha, các người không biết rất nhiều nữ sinh muốn gả cho lão công có trù nghệ tốt sao?"

"Chẳng lẽ vì năng mà hắn từng xuống bếp?" Tiên đế hoài nghi chỉ vào Đao Mộc Ly.

"Thường xuyên đó, sau này tay nghề hắn luyện được còn rất tốt." Hắc hắc hắc.

Đao Mộc Hồng cũng đến xem nào nhiệt có chút không tin.

Đệ đệ này của hắn cũng xuống bếp?

"Hôm nào đó làm cho ta nếm thử chút đi?"

Đao Mộc Hồng cố ý hỏi hắn, lòng đã biết đáp án chính là phủ định.

Quả nhiên, Đao Mộc Ly cười cười, "Ta chỉ làm cho Quả Quả ăn."

"..." Mọi người không thể nói gì nhìn Đao Mộc Ly bình tĩnh uống trà.

Nam nhân này rốt cuộc có bao nhiêu khuôn mặt?

Trước mặt người và sau lưng người khác biệt cũng quá lớn đi?

Bọn họ thực sự không tưởng tượng nổi bộ dáng Đao Mộc Ly cầm dao cắt đồ ăn, nếu hắn lừa gạt, khiến con dao tự mình thái đồ ăn thì còn có thể....
....

Tiên đế nhìn mặt Quý Ngừ Hàm tươi cười hạnh phúc, nhìn lại gương mặt Đao Mộc Ly khiến hắn cảm tức mấy vạn năm, thật bức bối.

Như vậy xem ra, hôm nay hắn có thể bị bán ra hay không vẫn là vấn đề....

Người mù quáng ra giá vẫn chỉ là số ít, người bình thường vẫn hỏi những vấn đề cơ bản rồi mới nói tiếp.

Ngay cả trả lời vài câu hỏi Tiên đế cũng không đạt yêu cầu, người dưới quán trà ngày càng ít đi.

Mất thấy chính mình sắp bị kịch, tức giận cùng oán hận trong lòng Tiên đế đã tích lũy đến đỉnh điểm, lúc nào có thể bùng nổ.

Lúc này mọi người lại nghe thấy dưới lầu có người đặt câu hỏi --- ---

"Người thích nam nhân hay là nữ nhân?"

"....."

Tiên đế bùng nổ, lớn tiếng mạnh mẽ quát, "Nữ nhân! Ta thích nữ nhân!"

Rất gào xong, dưới quán trà không còn ai đứng.....

Quý Ngừ Hàm đồng tình nhìn hắn, "Vừa rồi người gào câu kia.... rất giống quý háo sắc, mọi người đều bị dọa chạy."

"Không đâu không đâu."

Từ phía sau cột trụ hàng lang, một người bước ra, nghe giọng nói chính là người đặt câu hỏi lúc nãy, "Ta còn kiên cường."

Mọi người vui mừng kinh ngạc, hình như cũng là một kẻ động kinh?

Nhìn thấy đầu sỏ gây chuyện, Tiên đế lập tức lao xuống, "Vốn vẫn có mấy người, đều là do người làm hại, hôm nay ta không bán được rồi!"

"..." Mọi người không nói gì rơi lệ, hắn còn thật sự mong chờ bị bán kìa.....

Toàn thân vị tiểu thư đặt câu hỏi kia đều bị áo choàng che kín, chỉ lộ ra đôi mắt, hiện đang có chút tiếc nuối nhìn hắn.

"Nếu ngươi thích nam nhân thì tốt rồi, ta liền mua ngươi về."

Yêu cầu động kinh như vậy làm cho mọi người sững sốt, sau đó cũng nhận ra cách cải trang kỳ quái của nàng.

Đây không phải là vị tiểu thư từng gặp ở khách điểm lúc trước sao, người đánh rơi chiếc khăn lụa có hai chữ "Vô dụng" đó?

Sau đó nàng cũng không xuất hiện, bọn họ cũng không nhớ đến nàng, không nghĩ tới lại gặp nhau ở chỗ này.

"Biết thân phận của nàng không?" Phi Phi nhỏ giọng hỏi Dạ Cẩm.

Dạ Cẩm lắc đầu, "Ta chỉ biết chiếc khăn lụa."

Ánh mắt rơi xuống trên người Đoan Mộc Ly, tiểu thư che mặt kinh ngạc, đó không phải là nam nhân thực thông minh trong khách điểm kia sao?

Chỉ e bị hắn nhìn ra cái gì, nàng cất bước bỏ chạy, cũng không bán khoản chuyện mua người nữa.

Lập tức lẩn mình chắn trước mặt nàng, Đoan Mộc Ly bình tĩnh cười, "Vị tiểu thư này, hẳn chính là nguyệt nương mà không thừa nhận, kỳ thật hẳn thích nam nhân."

"Thích thì thích đi, ta cũng chỉ tùy tiện nói ra thôi, ha ha... Đừng cho là thật." Tiểu thư che mặt nói xong lại muốn chạy.

Tùy tiện nói ra?

Tiên đế không rõ tình huống nổi giận, chuyện này có thể tùy tiện nói sao?

Đây không phải là đùa giỡn trắng trợn sao?

"Vậy nếu ta thích nữ nhân thì sao? Ngươi mua hay không mua ta?"

"... .. Không mua."

Tiểu thư che mặt đỏ mề hôi lạnh, người này nháo cái gì vậy?

Đại nam nhân có tay có chân, sao mà lại chờ mong bị mua đến vậy?

"Không mua?!"

Tiên đế cảm thấy chính mình bị ghét bỏ liền bão nổi, "Việc này không phải ngươi nói liền xong! Hôm nay ta sẽ bán cho ngươi! Bằng không ngươi đừng hòng đi!"

"....." Tiểu thư che mặt lần đầu tiên nhìn thấy người như vậy, không khỏi có chút động kinh.

Sau khi nàng khôi phục bình thường, sáng khoái đáp ứng, "Được, bao nhiêu bạc?"

Tiên đế quơ một cái ôm lấy tất cả ngân phiếu nàng lấy ra, đếm cũng không thèm đếm liền cất vào trong lòng ngực, "Chính là bấy nhiêu đó!"

"Được, vậy hiện tại ngươi là người của ta?"

Tiểu thư che mặt không để ý tiền bị cướp đi, âm thanh tựa hồ thực nhẹ nhàng hỏi.

"....." Tiên đế đang cao hứng mình đã thành công được bán đi vừa nghe lời này liền buồn bực.

Nhưng lập tức còn lời nói càng khiến người buồn bực đang chờ hắn.....

Tiểu thư che mặt vỗ vỗ tay, "Hiện tại ta không cần ngươi nữa, ngươi nên làm gì thì làm đi thôi. Hiện tại ta có thể đi rồi chứ?"

"Phi....."

Mọi người thực không tốt bụng cười ra tiếng, vỗ vỗ Tiên đế đã muốn hóa đá, "Chúc mừng ngươi, bị vứt bỏ rồi."

"Ngươi ngươi ngươi... Ngươi đứng lại đó cho ta!" Tiên đế tức sùi bọt mép đuổi theo.

Đoan Mộc Ly lập tức lẩn mình đuổi theo, kéo túi tiền của Tiên đế cầm đi cái gì đó, xong liền trở lại.

"Chúng ta không đuổi theo sao?" những người khác hỏi Đoan Mộc Ly.

"Không cần, Tiên đế cũng sẽ không đuổi người đi mất."

Đoan Mộc Ly bình tĩnh đưa ngân phiếu trong tay cho Đoan Mộc Hồng. "Coi như bỏ sung vào quốc khố."

"... ... Người lấy đâu ra ngân phiếu?" mọi người cảm thấy không ổn hỏi hần.

"Tiên đế vừa cướp được, bị ta đoạt lại."

"....." Thì ra vừa rồi hần đuổi theo, là đi đánh cướp.....

Mọi người thương cảm nhìn trời, xem ra "Tiền bán mình" của nhóm thần tiên đều phải cứ vậy mà dùng để bỏ sung vào quốc khố của Tề Loan Quốc.... ..

Đoan Mộc Ly lật lật danh sách trong tay, chỉ vào một loạt tên, phân công cho bạn học năng lực thừa nhận còn chưa đủ cao, nên một mực vẫn động kinh - Allah Lôi ---

"Bảo mười người bọn hần chuẩn bị, ba ngày sau ta muốn bán bọn hần đến hiện đại. Còn mười người này, hiện tại liền đến đây, lập tức bán."

"... .." Mọi người roi lệ nhìn hần.

Tên "buôn lậu tiên" này làm việc thật mạch lạc mà.... ..

Bạn học Allah Lôi vừa động kinh vừa quay về gọi người, những người khác thì lưu lại thảo luận.

Phi Phi cảm thấy chuyện này xem không vui, "Tiên đế thực động kinh, còn có thể đồng ý bị bán, ta thấy các thần tiên khác chỉ có chút không bình thường thôi, hần là sẽ không đồng ý loại chuyện này."

"Đúng vậy, hơn nữa vị tiểu thư vừa rồi chỉ lộ ra ánh mắt, cũng không biết là bán cho người nào, sao có thể tính là ví dụ thành công?"

Không Không cũng cảm thấy những thần tiên khác sẽ không phối hợp.

Chỉ có Đoan Mộc Ly rất bình tĩnh, hài lòng cười nói, "Ví dụ của Tiên đế đã thành công đến mức không thành công hơn được nữa."

Là bị kịch không thể bị kịch hơn nữa ấy chứ?

Tất cả mọi người thực hoài nghi Đoan Mộc Ly lấy tiêu chuẩn gì mà phán đoán.

Bọn họ đang trò chuyện, mười thần tiên bị điểm danh đã đến.

Như bọn Phi Phi dự đoán, mười thần tiên đều mang vẻ mặt "Bản thần tiên chỉ đến xem, người dám bán ta, ta liền liều mạng với người."

Xem ra Đoan Mộc Ly tuy thông minh, cũng không thích hợp với việc buôn bán!

Rốt cục cũng tìm được chuyện Đoan Mộc Ly không am hiểu, bọn Phi Phi đều vui vẻ, tâm tình rất tốt chờ xem náo nhiệt.

Đoan Mộc Ly cười nhìn bọn họ, "Mọi người cũng thấy rồi đó, vừa rồi Tiên đế bị bán thật không thuận lợi, cho nên ta quyết định thay đổi phương pháp bán, mua một tặng chín, một lần bán cả nhóm mười người các người ra ngoài."

"... .." Mọi người không nói gì nuốt nước miếng.

Mười thần tiên đều nổi giận, "Cái gì mà mua một tặng chín! Chúng ta là thần tiên! Bao nhiêu người giành nhau mua đó!"

"Nhưng vừa rồi Tiên đế....." Đoan Mộc Ly giống như có chút khó xử.

"Hần là hần! Chúng ta nhất định có thể thuận lợi bán đi!"

Người tính tình nóng nảy nhất trong mười người xoay người một cái liền nhảy khỏi lầu hai, ngăn vị tiểu thư đứng gần mình nhất lại, "Người có ta mua hay không?"

"... .. Quý háo ----" tiểu thư kêu lên sợ hãi té xỉu.

"....." Chín thần tiên còn lại chịu đã kích thật lớn.

Chủ động đến hỏi còn có thể dọa người ngất?

Không thể nào! Bọn họ chính là thần tiên! Nhất định có thể tự bán mình đi!

Vì thế mười vị thần tiên đứng trên đường, cố gắng đẩy mạnh tiêu thụ chính mình, tích cực bắt đầu tìm kiếm người mua.

Trước kia bọn họ đều cảm thấy mình cao cao tại thượng, nhìn thấy người bình thường đều coi thường.

Nhưng lần này vì nóng lòng bị bán đi, rốt cục chịu buông giá trị con người mình xuống, rất nhanh liền nhìn trúng "Chủ nhân" mình thích.

Bất quá đương nhiên là bọn họ không thể bảo các tiểu thư tiêu tiền, đều tự mình bỏ tiền ra, tự "mua" chính mình.

Hơn nữa vì muốn có chút mặt mũi, một đám bọn họ đều thanh toán với giá trên trời.

Đoan Mộc Ly luôn đứng một bên cười, nhìn hết thấy việc này, chỉ là vào lúc mỗi người tự "bán" chính mình đi, liền bình tĩnh xuất hiện, cướp ngân phiếu đi....

Mười thần tiên rất nhanh đã bị "mua" đi, ngân phiếu thu được cũng tương đương với cả tháng thuế má của Tề Loan Quốc.....

Đoan Mộc Ly bình tĩnh đếm đếm ngân phiếu, lại mở danh sách ra, "Lại kêu hai mươi người này đến."

Sau đó hần cười nhìn về phía hoàng huynh của mình, "Lần này bán hết thần tiên, ít nhất có thể miễn thuế ba năm."

"..." Mọi người cảm lạnh nuốt nước miếng, quả nhiên, trước giờ hần làm việc đều là nhất cử đa tiện mà.

Hần nói đúng, lấy ví dụ của Tiên đế, quả thật là thành công đến mức không thành công hơn được nữa.... ..

"Bởi vì nguyên nhân của Tiên đế, ta nghĩ thần tiên thật sự không dễ bán, không nghĩ tới nhóm thần tiên trước xuất sắc bất ngờ, thuận lợi mà bán đi như vậy, bất quá không sao cả, mọi người không nên có áp lực quá lớn, nếu thực không được, chúng ta còn có thể mua một tặng mười chín, cũng được bán đi."

Lần này hai mươi thần tiên đều nổi giận.

Có mắt nhìn hay không? Ai nói chúng ta không bằng một đám trước kia?

Bây giờ chúng ta liền cho người xem, cái gì là thực lực!

Vì thế hai mươi thần tiên đi về phía đầu đường, nhiệt tình đẩy mạnh tiêu thụ chính mình.

Lúc này Đoan Mộc Ly lại có hành động mới....

Không biết từ khi nào, trên tay hần lại nhiều thêm một tấm bảng cao nửa người, bên trên viết mấy chữ to "Bảng danh sách thần tiên bán chạy" ánh vàng rực rỡ.....

Hần cũng không cần nói gì, mọi người cũng hiểu được, ai "bán" giá càng cao, là có thể đứng đầu bảng!

Tiên giới thật lâu không có tỷ thí gì, lần này tuyệt đối không thể thua người khác!

Tìm không được người có tiền mua cũng không sao, bọn họ tự bỏ tiền! Nhất định phải lên bảng!

Nghĩ như vậy, một đám thần tiên bị "mua" đi rồi, một phen cướp ngân phiếu bị trở về.... ..

"....." Mọi người roi lệ cầm bút viết ghi nhớ.

Có thật nhiều cách buôn bán "tốt" mà, không thể động kinh vô ích, bọn họ cũng phải học theo, sau này còn bán được những thứ khác.

Mọi người ghi ghi chép chép, đột nhiên liền phát hiện Quý Ngữ Hàm ở bên cạnh không quá thích hợp.

"Cục Than Nhỏ, người thật muốn động kinh?"

Miệng Quý Ngữ Hàm đóng mở vài lần, rốt cục phát ra âm thanh, "Mỹ nam kia....."

Không phải đã có rất nhiều mỹ nam sao?

Mấy người bọn họ có ai không là mỹ nam kinh thiên động địa đâu?

Mấy nam nhân không cho là đứng nhìn theo tầm mắt của nàng, sau một lúc ngo ngoe liền buồn bực.

Đây là núi cao còn có núi cao hơn?

Nam nhân Quý Ngữ Hàm đang nhìn kia, thật đúng là..... đẹp trai đến không thể tưởng tượng, khiến bọn họ tìm không ra từ ngữ để hình dung.

Quý Ngữ Hàm thì thảo tự nói, "Thật sự là đẹp trai đến khiến người ta..... roi lệ trước gió nha."

Nhìn nhau vài cái, lại nhìn nhìn mặt Đoan Mộc Ly cười quý dị, mọi người lập tức cướp ngân phiếu chuẩn bị bỏ sung vào quốc khố trên tay Đoan Mộc

Hồng đi, chất trước mặt Quý Ngừ Hàm

"Cục Than Nhỏ, thần tiên kia quả thực rất tuần tú, hiện tại ngươi cầm tiền này mua hán đi."

"Đúng đó, đúng đó."

Quý Ngừ Hàm rất muốn chảy nước miếng nói, "Nhưng mà mua về làm gì? Có mỹ nam đẹp trai như vậy ở nhà, cho dù là trở về sống trong hoàng cung, trong cung cũng nhất định sẽ bị nữ tặc hái hoa san bằng."

"Quay về hoàng cung làm gì chứ."

Mọi người giật dây nằng, "Ngươi có thể quăng Đaoan Mộc Ly đi, ở cùng mỹ nam này, sau đó...." bọn họ chuẩn bị giúp nàng mặc sức tưởng tượng một chút về cuộc sống mới tốt đẹp.

"..... Sau đó ta sẽ không còn trên nhân thế nữa....." Về mặt Quý Ngừ Hàm bị thương tiếp lời.

"....." Kỳ thật không sai lắm.

Mọi người nghĩ nghĩ.....

"Cục Than Nhỏ, chỉ cần ngươi nói một câu, chúng ta có thể hợp tác với tất cả thần tiên trên trời, khiến Đaoan Mộc Ly không còn trên nhân thế trước!"

"Cái kia....."

Quý Ngừ Hàm nhìn nhìn phía sau Phi Phi, thương cảm nói "Ta cảm thấy ngươi vẫn nên nắm chắc thời điểm mà bàn giao hậu sự đi....."

Mọi người quay đầu, liền phát hiện Đaoan Mộc Ly mỉm cười kéo tay áo.

"... .." Bình thường trước khi hán động thủ chính là cười cười, hôm nay sao lại bắt đầu xấn tay áo?

Tình huống thực nghiêm trọng!

Không Không lập tức đẩy Phi Phi đến trước mặt Đaoan Mộc Ly, còn cáo biệt với Phi Phi, "Nếu ta còn nhớ, lúc thanh minh nhất định sẽ đến thăm ngươi."

"... .." Phi Phi tức giận đến nghẹn lời.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thế Ấn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 124: Bán thân cho chính nương tử của mình

Đaoan Mộc Ly cười cười, thực "suy nghĩ vì bọn họ", "Không cần phiền toái như vậy, dù sao các ngươi cũng sẽ luôn luôn ở cùng nhau."

Hán còn chuẩn bị giết cả hai?

Hai người lập tức quay đầu bỏ chạy, nhưng mới chạy một bước, người đã bị Đaoan Mộc Ly mỗi tay một người kéo trở về.

Điểm huyết đạo của hai người, Đaoan Mộc Ly cười xách bọn họ lên, treo ra ngoài lan can, "Mua một tặng một, ai muốn mua?"

"Ta ta ta!"

Lập tức còn có một tiểu cô nương mi thanh mục tú chạy đến vui tươi hôn hờ vỗ tay, "Rốt cục cũng đợi được đến lúc bán hán!"

"... .." Mọi người hoài nghi nhìn hai người bị treo bên ngoài, là người nào đã sớm bị nhìn trúng?

"Ta không cần tặng phẩm, có thể giảm giá không?" tiểu cô nương dưới lầu bắt đầu trả giá.

Ồ? Ngôn ngữ hiện đại?

Tất cả mọi người thực ngạc nhiên, Quý Ngừ Hàm lại cao hứng, "Ngươi cũng xuyên qua sao?"

"Người cũng vậy sao? Rốt cục cũng gặp được đồng bào!"

Tiểu cô nương cũng thật cao hứng, bất quá hiện tại tâm tư cũng không đặt vào việc nhận đồng bào, hai mắt tỏa sáng nhìn chăm chăm vào một người trong bọn Phi Phi.

"Ta là Miêu Diệu, ngày mai các người còn ở đây không? Ngày mai ta lại tới đây tìm người, hôm nay ta có việc phải đi trước."

"Còn chứ... Ta chờ ngày mai người quay lại."

Cũng giống mọi người, Quý Ngừ Hàm hoài nghi nhìn xuống, Miêu Diệu nhìn trúng ai vậy?

Đoan Mộc Ly cười cười, "Nếu là đồng bào của Quả Quả, đương nhiên không thể lấy tiền, người nhìn trúng ai?"

"Người này, người này!"

Tâm tình Miêu Diệu vô cùng vui vẻ chỉ vào Không Không, sau đó cảm tạ, "Cảm ơn, ngày mai ta mời các người ăn cơm!"

"Không cần khách khí!"

Đoan Mộc Ly khoát tay, chuẩn xác ném Không Không tới trước mặt Miêu Diệu, "Nếu hần không nghe lời, lúc nào cũng có thể đến đây tìm chúng ta."

"Hậu mãi thật tốt nha."

Miêu Diệu càng cao hứng, xoay quanh Không Không đã bị điểm huyết đạo, đã đổ đầy mồ hôi lạnh và nước mắt.

Sau đó nàng liền lúng túng.... ..

"Bây giờ hần không thể cử động? Ta cũng không khiêng nổi hần, có thể gửi hàng hóa đến nhà không?"

"Có thể!"

Những người khác lập tức thực vô lương gât đầu, cùng nhau lao xuống làm phu khuân vác.

Đoan Mộc Ly nhìn Phi Phi bị xách trên tay, cười mở miệng, "Không bán được?"

"... .." Phi Phi không thể mở miệng, trừng đến muốn rớt mắt ra.

"Ta mua ta mua! Ai nói bảo chủ của chúng ta không bán được?"

Mọi người thấy người tới, lập tức run lên.

Dĩ nhiên là người quen, chính là phó bảo chủ thực động kinh kia của Khiếu Thiên Bảo.....

Tình huống động kinh như vậy đương nhiên Đoan Mộc Ly xem rất cao hứng...

Cho nên hần cười, "Nếu là người quen, không cần tiền, tặng không."

Phó bảo chủ vô cùng cao hứng tiếp nhận Phi Phi đang bị điểm huyết, liền.... ngồi ôm ngang hần.... ..

Nhìn thấy kiểu ôm công chúa này, miệng Quý Ngừ Hàm sắp sùi bọt mép, "Phó bảo chủ, cái kia.... người mua Phi Phi về, sẽ làm gì với hần...."

"Còn chưa nghĩ ra, nhưng nói sao thì cũng muốn nhân cơ hội mà ăn chút đậu hũ."

Mắt Phó bảo chủ tỏa sáng, vô cùng chờ mong, nói.

"... .." Quý Ngừ Hàm không kiên trì nổi, run rẩy vịn lan can, roi lệ đầy mặt.

Những người khác mới làm phu khuân vác xong, trở về, nghe câu nói đó, cũng phải diu nhau mới không trực tiếp té ngã.

Nhìn nhìn lại Phi Phi đang bị ôm.... ..

Đã là thờ ra thì nhiều mà hít vào thì ít, sắp không được rồi.....

Quý Ngừ Hàm kéo kéo Đoan Mộc Ly, "Cái kia, không thể tàn nhẫn như vậy chứ.... .."

Đoan Mộc Ly cười cười, "Phó bảo chủ, nếu người không thần thánh, Phi Phi thật sự sẽ bị hù chết."

"Người đã nhìn ra?"

Phó bảo chủ thực kinh ngạc, lại lập tức thoải mái, "Ta cứ thắc mắc sao ngươi lại thoải mái bán bảo chủ cho ta như vậy."

Nói xong phó bảo chủ cầm một cái khăn tay tràn đầy mùi thuốc lau chùi ở cổ, tháo yếm hầu giả dịch dung xuống.....

Giọng nói vốn mang khí phách nam nhân nháy mắt biến thành nũng nịu, phó bảo chủ cười, "Bảo chủ, kỳ thực ta là nữ."

Nhìn phó bảo chủ trưng ra bộ mặt đàn ông quen thuộc cười quyến rũ, còn phát ra loại giọng nói này, hai mắt Phi Phi tròn trắng, hôn mê.... ..

"Khoan hãy ngắt."

Phó bảo chủ lập tức bấm nhân trung của hân cho tỉnh lại, cười như kẻ trộm, thỏ lộ, "Kỳ thực từ lúc bảy tuổi ta đã bắt đầu thích ngươi rồi." (editor: Câu này nguyên văn là "其实我从你七岁开始就在口水你了." Mà mình ko hiểu “nước bọt ngươi” là sao, nên đành edit thoáng ra... TT__TT)

"... .."

Lúc này Phi Phi hoàn toàn ngất xỉu, bấm thế nào cũng không tỉnh.....

Những người khác đều muốn hôn mê, Quý Ngừ Hàm run giọng hỏi hân, không đúng, là "nàng".

"Phi Phi bảy tuổi.... Lúc ấy ngươi mấy tuổi?"

"Hai tuổi, năm ta hai tuổi, chính vì bảo chủ mà dịch dung vào Khiếu Thiên Bảo."

"... .." Quý Ngừ Hàm che mặt rơi lệ, ô.... ..

Phó bảo chủ đem theo Phi Phi đã hôn mê, vô cùng vui vẻ rời đi, những người lưu lại, thật lâu cũng không bình tĩnh nổi, liên tục lên cơn động kinh.....

Sớm đã triệt để động kinh xong, rốt cục Tiểu Mễ cũng thanh tỉnh, rơi lệ đầy mặt nói với mọi người ----

"Người vừa rồi mua Không Không, là Hoàng hậu của Đại Hưng Quốc chúng ta, chính là tiểu thư mà Không Không nói là cưới nhầm"

"... .." Mọi người nhìn xa xăm, về mặt thâm trầm, triệt để động kinh.

Quý Ngừ Hàm vừa nhìn ra xa, lại nhìn đến mỹ nam đẹp trai đến mức khiến người ta rơi lệ trước gió kia.

Nãy giờ bọn họ dầy vò, mỹ nam vẫn đứng tại chỗ, còn giống như đang nhìn bọn họ.

Cảm giác động kinh lập tức biến mất, trước mặt mỹ nam, Quý Ngừ Hàm cực lực nguy trang thành người bình thường.

Không đúng, nàng vốn chính là người bình thường.... ..

Đoan Mộc Ly cười nhìn nàng, "Quả Quả?"

".... Cái kia, ta chỉ nhìn một chút....."

Ô, cứ cho là mỹ nam cô đại nhiều như mây, mỹ nam đẹp trai như vậy cũng không được gặp nhiều lắm, cho nàng nhìn nhiều thêm một chút đi.

"Ta không phản đối nàng nhìn." Đoan Mộc Ly bật cười nói.

Hân chỉ thích tìm cớ "trùng phạt" nàng mà thôi, cũng không thật sự nhỏ mọn.

Bắt quả nam nhân kia.... ..

Thấy được ý tứ trong ánh mắt Đoan Mộc Ly, Allah Lôi đã trở về sau khi mang nhóm thần tiên thứ hai vốn một mực động kinh đến, run run giọng nhắc nhở, "Đó là A Nhĩ... Lạc Lạc đó đó."

"... .." Quý Ngừ Hàm gấp rút thu hồi ánh mắt.

Ô, hân lại chính là Lạc Lạc! Không phải như thế là buộc nàng không thể lại nhìn thêm một chút sao?"

Trong lòng còn đang nghĩ ngợi, Lạc Lạc vẫn chú ý tới tình huống bên này, đi qua.

Hân dừng lại trước mặt Quý Ngừ Hàm, trầm giọng mở miệng, "Hình như ta biết ngươi."

"... .. Rất nhiều người cũng nói như vậy, nhưng kỳ thực bọn họ đều nhận lầm ngươi." Quý Ngừ Hàm thực nghiêm túc trả lời.

Hân giả vờ, hay thực sự không nhớ nàng là ai?

Lạc Lạc nhắm mắt lại, "Không đúng, lần trước khi ta nguy trọng thành hồ ly được người cứu, liền cảm thấy người rất quen thuộc.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ăn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 125: Kỳ thực mọi người đều rất hạnh phúc

Hắn nhìn về phía Đoan Mộc Ly bên cạnh Quý Ngữ Hàm, nhũ mào, cảm thấy gương mặt tươi cười của nam nhân này có chút chướng mắt.

"Người bị hắn bắt đến bên cạnh à?"

Lạc Lạc mở miệng hỏi, giống như Đoan Mộc Ly khiến hắn rất giận.

"... .." Quý Ngữ Hàm run lên một chút, khóe miệng co rút phủ nhận, "Không phải."

Nàng là tự nguyện nhảy vào "hồ lửa"..... Ô.

"Không phải?"

Lạc Lạc lại càng giận hơn nữa, "Mắt của người bị sao vậy? Sao lại coi trọng loại nam nhân này? Căn bản là không nên nói chuyện với hắn, vừa nhìn thấy gương mặt tươi cười kia là biết không phải người tốt!"

"Ánh mắt của Tiểu Tiểu mấy vạn năm qua thật sự cũng không tiến bộ." Đoan Mộc Ly trầm mặc nửa ngày đột nhiên nhàn nhạt cười tiếp lời.

"Đúng vậy, nàng...."

Giọng nói giận dữ dừng lại, Lạc Lạc đảo mắt nhìn Đoan Mộc Ly, "Người... Ta lại bị người lừa!"

Vốn muốn giả vờ không nhớ ra bọn họ, không nghĩ nhanh như vậy lại bị Đoan Mộc Ly lừa ra lời thật.

À! Hắn còn nhớ rõ chuyện năm đó?

Quý Ngữ Hàm khẩn trương lui về phía sau, trốn sau lưng lão công nhà mình.

Hắn sẽ không thật sự lại muốn đánh một trận với Đoan Mộc Ly, để cướp nàng đi chứ?

Nhìn thấy động tác của nàng, Lạc Lạc rất bất mãn, "Người trốn cái gì? Ai nói ta muốn cướp người đi? Nếu thật muốn như vậy, lần trước ta sẽ cứ vậy mà rời đi sao?"

"... .." Vậy hắn xuất hiện để làm gì?

Quý Ngữ Hàm mờ mịt nhìn hắn, lại nhìn lão công nhà mình thực bình tĩnh cười cười.

Nhìn qua theo tầm mắt của Đoan Mộc Ly..... dưới đất chỉ có bao đồ cao nửa người không biết của ai, cũng không có gì đặc biệt.

Tình hình hiện tại hắn là rất căng thẳng mới phải?

Sao Đoan Mộc Ly lại còn thất thần?

Đang nghĩ ngợi, Lạc Lạc mở miệng, thu hồi cơn tức, có chút không tình nguyện khen ngợi Đoan Mộc Ly, "Tiểu Tiểu, không phải ai cũng có thể qua mấy vạn năm mà không thay lòng đổi dạ, kỳ thực người chọn nam nhân rất tốt."

Đúng vậy đúng vậy, lão công nhà nàng quả thật được đến mức không còn gì để nói, chỉ là.....

Những lời này là có ý gì?

Đối mặt với ánh mắt nghi hoặc của nàng, Lạc Lạc không trực tiếp trả lời, chỉ vươn tay về phía sau.

Thái dương Quý Ngữ Hàm đỏ mào hôi lạnh.

Hắn đã rất tuần tú rồi, không cần nói vài câu lại đứng tạo dáng chứ?

Không ai bắt lấy tay mình, gân xanh nơi thái dương của Lạc Lạc giật giật.

Khi hắn quay đầu, gương mặt đẹp trai đến không thể hình dung lập tức vụn vụn, nặng nề ho khan một tiếng.

... .. Không có phản ứng.

Tiếng ho khan này hiển nhiên không phải tiên thuật gì, cảnh vật trên đường cũng không có biến hóa gì.

".....Lạc Nhân!" Lạc Lạc nghiêng răng nghiêng lợi gọi.

... .. Vẫn không có phản ứng.

"Nghiêm Lạc Nhân!" rít gào kinh thiên động địa.

"Đạ....."

Tiếng trả lời chậm rì rì vang lên, "gói đồ" vô danh trên mặt đất bắt đầu thông thả biến đổi hình dáng, từ từ cao lên, biến thành gầy, cho đến khi "biến" thành một người.

Lúc này mọi người mới nhìn ra, vừa rồi chỉ là có người co tròn ngủ trên đường cái.

Vừa mới tỉnh ngủ, mắt còn chưa mở ra được, Nghiêm Lạc Nhân lấy tay dụi mí mắt, chăm chú nhìn mái tóc đỏ thực bắt mắt của Lạc Lạc.

Xác định phương hướng, nàng bắt đầu giống như mộng du lác lác đi qua.

Lạc Lạc không nhận được, đi mấy bước, nửa kéo nửa ôm nàng qua.

Nghiêm Lạc Nhân mừng rỡ là mình không cần cử động, tựa vào người hắn, lười biếng hỏi, "Đến đâu rồi?"

"Đến nơi rồi." Lại là rít gào.

"Hả?"

Nghiêm Lạc Nhân nháy mắt liên thanh tỉnh, dụi dụi mắt, nhìn về phía Quý Ngữ Hàm.

"Tình địch!"

Nàng vui mừng hô to, thực nhiệt tình ôm lấy Quý Ngữ Hàm, "Tình địch, rốt cuộc ta cũng gặp được người thật là nguoi nha!"

".....A" Quý Ngữ Hàm co rút chỉ có thể cười gượng.

Mặt Lạc Lạc vụn vụn, lửa giận bùng bùng kéo Nghiêm Lạc Nhân về, "Ai cho nàng ôm nàng ấy?"

"Được được được, đừng ăn giấm, ta cũng ôm nguoi một chút."

Nghiêm lạc nhân nói xong liền ôm lấy hắn, còn thuận thế dụi dụi.

Đậu hũ ngon như vậy, không ăn thực uổng phí mà.

"....." Mặt đen của Lạc Lạc nháy mắt hơi hơi đỏ lên.

"Nàng..... nơi đông người như vậy, còn ra thể thống gì!"

Rồng là rồng như vậy, hắn cũng không đẩy người ra.

Mọi người đứng một bên thường thức, mỹ nam bị đùa giỡn nè, xem thật vui.

"Thật là, nhỏ mọn vậy sao, vừa ra ngoài liền không cho ra ăn đậu hũ của nguoi." Nghiêm Lạc Nhân nhỏ giọng oán hận.

"... .." Mặt Lạc Lạc càng đen, bất quá màu đỏ khá nghi trên mặt cũng gia tăng.

Nghiêm Lạc Nhân rất có kinh nghiệm, Lạc Lạc thường xuyên nổi bão, nhưng ôm hắn như vậy, cơn giận của hắn sẽ giảm rất nhiều.

Cho nên bây giờ nàng ôm hắn, quay đầu nói chuyện với Quý Ngữ Hàm.

"Tình địch, tình địch! Thấy nguoi ta rất kích động!"

"....." Đúng vậy, nàng cũng nhìn ra.....

"Người còn xinh đẹp hơn bức tranh Lạc Lạc vẽ, thì ra tài vẽ tranh của hần kém như vậy, chà trách hần chưa từng đồng ý vẽ tranh cho ta."

"..... Nghiêm Lạc Nhân!"

"Lời nói thật thôi, có phê bình mới có tiến bộ, tiểu tử, chuyện người phải cố gắng còn rất nhiều. Ừm."

Khụ, cơ hội ngàn năm có một kìa!

Những lúc này phải đáp "phi lễ chó thỉ" qua một bên, lấy "Không xem rõ ràng là không được" ra ~

Mọi người hứng trí bùng bùng vây xem cảnh tuấn nam mỹ nữ mãnh liệt hôn nồng nhiệt tại chỗ, chỉ thiếu chưa vỗ tay trầm trồ khen ngợi thôi.

Đương nhiên, nếu mặt diễn viên nam chính có thể không đen như vậy, vắn vẹo như vậy liền càng đẹp mắt.... ..

Hôn xong, mặt Lạc Lạc giống như vắn vẹo lợi hại hơn, như là rất giận bản thân lại không khống chế được lúc ở trên đường.

Trái lại Nghiêm Lạc Nhân.....

Tuy rằng mặt có chút hồng, nhưng vẫn thoải mái cười vô cùng thỏa mãn, "Ha, lại chiếm được tiện nghi của người."

"... .." Mọi người có cảm giác muốn học máu.

"Hai người các người...." thực độc đáo.

Bị nhiều người vây xem như vậy, Lạc Lạc giận quá, đưa tay muốn kéo Nghiêm Lạc Nhân rời đi.

Ôm lấy một bên cột hành lang, Nghiêm Lạc Nhân đứng ý không đi, muốn nói vài câu với Quý Ngữ Hàm.

"Tình địch, hôm nào ta lại đến tìm người chơi, ta có nhiều điều muốn nói với người..... Đây, lại kéo thì cánh tay sẽ bị đứt đó."

Sắc mặt Lạc Lạc tuy rằng cực kém, nhưng vẫn giảm nhẹ lực đạo, sửa thành một chương đánh vào cây cột, chuẩn bị đem cả người và cột mang đi.

"..... Được"

Quý Ngữ Hàm nhìn qua lại hai người bọn họ, đôi mắt lướt nhanh như nhìn không kịp.

Nghiêm Lạc Nhân còn tưởng nàng (Quý Ngữ Hàm) vì lo lắng cho nàng ta, giải thích, "Không sao, không sao đâu, đại lão gia hần mỗi ngày luôn mang một bộ mặt đen như vậy, kỳ thật ta biết, căn bản hần vẫn không nề làm ta bị thương."

"Đúng vậy đúng vậy."

Tất cả mọi người gật đầu, "Thoạt nhìn hần thực yêu người."

"Ai nói ta yêu nàng ấy?" Lạc Lạc lập tức phản bác.

"Các người xem, hần luôn có thái độ này."

"Hần còn cường điệu ta là của hần, nhưng khi ta hỏi hần có phải của ta hay không, hần đều không đáp."

Nghiêm Lạc Nhân thực "ưu thương", "Vậy cũng quá không công bằng rồi, kỳ thực ta cảm thấy mình nên tìm cơ hội bỏ trốn theo người."

Một đám nam nhân lập tức phối hợp, "Ý tưởng hay, chúng ta bỏ trốn thôi!"

"... .. Cút!"

Rống đuổi đám người dám cướp người của hần đi, Lạc Lạc gắt gao giam người vào trong lòng mình, bá đạo lại không được tự nhiên nói, "Người là của ta!"

"Vậy người có phải là của ta hay không?"

Nghiêm Lạc Nhân vừa hỏi vừa bắt lấy thời cơ ăn đậu hũ.

"....." Nhìn móng vuốt của tiểu sắc lang ở trước ngực mình sờ tới sờ lui, Lạc Lạc hé ra khuôn mặt tuấn tú đen đen lại hồng hồng.

Nữ nhân này không biết nghĩ gì, đậu hũ đều để nàng ăn, mà lại còn hỏi loại vấn đề này!

Mọi người vây xem nhiệt liệt vỗ tay trong lòng, rống hung dữ phun lửa thẹn thùng kìa, thật sự là khó gặp ~

"Xem ra là không phải rồi."

Nghiêm Lạc Nhân vô cùng "đau thương" quay đầu, "Vừa rồi là ai nói sẽ bỏ trốn với ta?"

"Ta ta ta!" Một đám người nhấc tay.

"..... Người thành thật theo ta về nhà!"

Lạc Lạc không nhìn nổi nữa, khiêng nạng bước đi.

"Tốt, về nhà ngủ thôi."

Hương Quý Ngừ Hàm vẫy tay tạm biệt, Nghiêm Lạc Nhân tiếp tục ở trên vai Lạc Lạc ăn đậu hũ.

Mọi người đổ mồ hôi lạnh, thật sự là nắm chặt tất cả cơ hội mà.....

Nghe được lời nói của Nghiêm Lạc Nhân, đưa lưng về phía mọi người, nhanh chóng rời đi, mặt Lạc Lạc đều đỏ, tốc độ đi đường cũng tăng nhanh một cách khả nghi, hình như là vội vã trở về làm gì đó.... ..

Nghiêm Lạc Nhân không chú ý hân hạnh thường, ngáp một cái, tựa vào vai hân, "Ta ngủ trước, buổi tối hay ngày mai gặp lại."

"... .." Mọi người nhìn Lạc Lạc hóa thạch bằng ánh mắt đồng tình.

Chúc mừng người, tương tượng quá rồi.....

Một năm sau, tiên giới.

"Hàm Hàm, cục cưng nhà người rõ ràng rất ngoan nha, người buồn gì chứ?"

Nghiêm Lạc Nhân mới thăng cấp làm mẹ vừa ngáp vừa hỏi.

"Nhưng ta cảm thấy không ổn mà....."

Quý Ngừ Hàm vô cùng rối rắm nhìn hai tiểu bảo bảo trước mắt.

"Người xem, cục cưng của người cười rộ lên thật ngây thơ, bộ dáng không có tâm cơ, sao bảo bảo nhà ta cười lên đều khiến người ta cảm thấy thân thiết vậy..... "

Thân thiết đến.... rất giống Đoan Mộc Ly.... Ô ô.

Nghiêm Lạc Nhân cúi đầu nhìn nôi, "Con ta nhỏ hơn con người hai tháng, có thể chưa không có cảm xúc gì đâu."

"Đúng đó, Hàm Hàm, người đừng lo lắng."

Miêu Diệu vừa mới mang thai, ở một bên an ủi nàng, "Lại nói cục cưng nhà người thật ngoan nha, dù đói cũng chưa từng khóc nháo, cho bé ăn bé liền ngoan ngoan ăn."

Trong này chỉ có Nhiễm Nhiễm....

Cũng chính là vị Phó bảo chủ nữ phần nam trang của Phi Phi cảm thấy được tình thế không quá lạc quan -----

"Lúc ta hai tuổi đã chảy nước miếng với bảo chủ, trẻ nhỏ cũng có suy nghĩ mà."

"... .."

Khóe miệng Quý Ngừ Hàm run rẩy nhìn nàng, "Người là trường hợp đặc biệt, trẻ nhỏ hai tuổi bình thường nên chảy nước miếng với đồ ăn ngon chứ."

"Lúc đó ta chính là xem bảo chủ giống một chuỗi mít quả mà!"

Phi Phi mới đi đến nghe thấy thế, nháy mắt liền nổi giận.

"Sao lại là mít quả? Lần trước không phải người đã nói là giống bánh bò sao?"

"Ta muốn cho người chút cao hứng thôi."

Nhiễm Nhiễm bị bắt quả tang, áy náy nói, "Kỳ thực lúc ấy sư phụ mới đồng ý cho ta ăn thức ăn cứng, đoạn thời gian đó ta cảm thấy mứt quả là ngon nhất."

"..." Giống bánh bò lại có thể làm người ta cao hứng sao?

Quý Ngừ Hàm roi lệ nhìn vợ chồng Phi Phi một đường tranh luận rớt cuộc là giống bánh bò tốt hay là giống mứt quả tốt mà rời đi.

Nghiêm Lạc Nhân đã có chút mê man, đầu bắt đầu gà gât.....

Lạc Lạc đen mặt xuất hiện, hạ giọng "măng" nàng, "Một thành như vậy còn không về nhà!"

Nói xong liền ôm lấy nàng, lại nhắc nôi lên, đem vợ con về nhà.

Vẫn là trước kia tốt hơn, cả tòa Tiên trạch chỉ có hai người bọn họ.

Bây giờ đảo ngược, nữ nhân này vốn có thể ngủ, hiếm có thời gian thanh tĩnh trừ khi chiếu cố đứa con, lại dùng để chạy ra đây nói chuyện phiếm!

Tự thấy bị vắng vẻ, Lạc Lạc đen mặt, bước bước lớn về nhà.

Lần này nhất định phải khiến nữ nhân này luôn luôn theo cạnh hần!

Nghĩ như vậy, Lạc Lạc gửi đứa nhỏ lại trước, không nói một lời ôm nương tử rời đi, chuẩn bị hưởng thụ thế giới hai người trong một ngày.

Miêu Diệu từ lúc mang thai trở nên thích ngủ, cũng về nhà với Không Không.

Hiện tại chỉ còn một mình Quý Ngừ Hàm ngồi đó rồi rầm nhìn hai tiểu bảo bảo.

Người khác mượn rượu tiêu sầu, từ lượng Quý Ngừ Hàm kém cỏi, chỉ có thể mượn nước tiêu sầu, ừng ục ừng ục không ngừng uống nước.

Uống nhiều nước..... Nàng tất nhiên sẽ muốn đi WC.

Vô số năm sau, mỗi lần Quý Ngừ Hàm lệ nóng doanh trông nhớ lại chuyện cũ, đều cảm thấy lần đi WC đó là lần ý nghĩa nhất trong đời....

Bởi vì khi nàng trở về, từ ngoài cửa, nàng thấy được.... ..

Cục cưng nhà mình được mọi người khen "ngoan", không khóc không nháo, vron tay béo ngấn ngùn....

Vỗ cục cưng của Lạc Lạc và Nghiêm Lạc Nhân một chút.....

Đứa trẻ bị vỗ, đương nhiên là mát hứng, mà phương pháp trẻ nhỏ biểu đạt sự mát hứng chính là -----

"Oa...."

Nghe được tiếng khóc quen thuộc, Quý Ngừ Hàm nháy mắt roi lệ đầy mặt.

Ô.... Mỗi lần bọn họ nghe thấy tiếng khóc nháo này chỉ biết là cục cưng đói bụng, nên dứt thức ăn bọn họ.

Không nghĩ đến là vì con nàng vỗ đứa trẻ kia!

Căn bản là con nàng đói bụng!

Ô..... Chả trách bé chưa bao giờ khóc nháo, thì ra bé vẫn bắt người khác khóc nháo.....

Đây đây đây..... Đây căn bản là phiên bản của Đoan Mộc Ly! "Ô ô ô... Ly hôn, ly hôn!"

Quý Ngừ Hàm khóc chạy vào nội viện, kéo Đoan Mộc Ly đang luyện công qua, "Cục cưng quả nhiên là đứa trẻ phúc hắc..... Ô, ta phải ly hôn!"

Đoan Mộc Ly bật cười đi qua, xem ra Quả Quả đã phát hiện bí mật con không khóc không nháo?

Ôm nương tử nhà mình, Đoan Mộc Ly hôn nàng thật mạnh, "Tiểu Quả Quả, nàng chán ghét phúc hắc như vậy, là không hài lòng về ta sao?"

"..." Câu hỏi này sao vừa hỏi liền quẩn nàng vào.....

Hai mắt Quý Ngừ Hàm đầm lệ, "Nhưng ta muốn làm kẻ thông minh thứ hai trong nhà."

Ô, hiện tại nhất định là nàng đứng nhất từ dưới lên!

"Hay là chúng ta vẫn nên ly hôn đi....."

"Đến lúc đó trong nhà chỉ có một mình nàng, mặc kệ nói thế nào nàng đều thông minh nhất?" Đoàn Mộc Ly bật cười đoán ý đồ của nàng.

Quý Ngừ Hàm che mặt.

Ý tưởng động kinh như vậy nàng thật ngượng ngùng phải thừa nhận..... ô.

"Chàng đưa cục cưng nhà Lạc Nhân về trước đi, hai đứa hần là đôi rồi."

Chờ cho cục cưng ăn xong, nàng nhất định phải nghĩ biện pháp khiến Đoàn Mộc Ly đồng ý ly hôn.

Sau khi ly hôn vẫn ở cùng nhau, bắt quá chủ hộ liền biến thành nàng.....

Không nên không nên, tiên giới không có hộ khẩu, bọn họ nên dọn đến hiện đại, như vậy mới có thể rõ ràng nhìn ra trong nhà chỉ có mình nàng, nàng là người thông minh nhất.... ..

Uống sữa xong, tiểu bảo bảo vừa lòng ợ một tiếng, tay nhỏ béo ú cầm tay Quý Ngừ Hàm lắc lắc, gương mặt lộ ra vẻ thật đáng yêu, có chút cười ngây ngô.

Đối với cục cưng mỗi ngày đều cười thân thiết, cười "bình thường" như vậy chỉ có thể lộ ra khi đối mặt với Quý Ngừ Hàm, ngay cả Đoàn Mộc Ly cũng rất ít có phúc khí mà nhìn thấy.

Ô, thật đáng yêu.....

Quý Ngừ Hàm nháy mắt không nhẫn tâm xóa tên cục cưng trong hộ khẩu.

"Cục cưng, hay là mẹ lưu con lại, chỉ đá cha con ra ngoài thôi, như vậy mẹ vẫn còn là người thông minh thứ hai trong nhà.... .."

Quý Ngừ Hàm hiển nhiên vô cùng kiên trì điểm này, không đạt mục đích không bỏ qua.

Đoàn Mộc Ly vừa trở về nghe thấy những lời này.

Hắn cười nhún mày, luyên tiết con, nhưng lại bỏ được hắn?

"Tiểu Quả Quả?" âm thanh quá mức ôn nhu vang lên.....

Quý Ngừ Hàm không quay đầu, làm bộ không biết hắn trở lại, nói tiếp, "Mẹ đương nhiên luyên tiết đá cha con ra, bắt quả cha con rất thương mẹ, nhất định sẽ đồng ý."

Ô..... Chết chắc rồi.

"Tiểu Quả Quả," Đoàn Mộc Ly từ phía sau ôm lấy nàng, "Cục cưng ăn no rồi?"

"..... Cũng không chắc, ta cảm thấy còn phải quan sát một chút." Quý Ngừ Hàm thực nghiêm túc.

"Vậy giao cho bọn Thanh Long quan sát, chúng ta về phòng thảo luận chút việc trước."

Ô, Quý Ngừ Hàm ôm lấy bàn, nhìn ra cửa sổ, "Thời tiết bên ngoài thật tốt, đúng là thời điểm tốt để xuất hành nha!"

Vừa dứt lời, mưa bụi lác đác rơi.....

Ô, "Đi dạo trong mưa cũng thực lãng mạn nha."

Sét đánh.... ..

"Ngươi ngươi ngươi.... tiên thuật của ngươi lại tiến bộ! Ly hôn! Ô..... Ngươi đã thông minh, sao còn cố gắng đến vậy chứ....."

Ô, còn cho người ta sống nữa không đây!

"Tiểu ngu ngốc"

Đoàn Mộc Ly ôm nàng, vô cùng thân thiết đong đưa, bật cười hôn nàng một chút.

Quý Ngừ Hàm bi phẫn, "Không cần cười chế nhạo người như vậy!"

"Nàng chính là tiểu ngu ngốc."

Đoàn Mộc Ly luôn luôn chịu đựng nàng lần này lại không theo tâm ý nàng mà sửa miệng, ngược lại còn kêu nàng thêm một tiếng.

Quý Ngừ Hàm buồn bực, phòng mặt, bắt đầu cân nhắc nên báo thù thế nào.

Đoan Mộc Ly vẫn ở sau lưng ôm nằng, buộc chặt tay, chặt chẽ bao nằng trong ngực mình.

"Tiểu Quả Quả, nằng có biết vì sao ta cố gắng như vậy không?"

"Không biết." Quý Ngừ Hàm bĩu môi.

Hắn đã rất lợi hại rồi, nhưng sau khi vào tiên giới, một mực cố gắng luyện tiên thuật, cũng không biết là vì cái gì.

"Bởi vì ta hy vọng, chính mình, mặc kệ ở nơi nào, cũng là người mạnh mẽ nhất, như vậy ta mới có thể bảo vệ nằng vĩnh viễn không bị tổn thương."

Không ngờ nghe được đáp án như vậy, Quý Ngừ Hàm kinh ngạc lại cảm động quay đầu, đối diện với ánh mắt rất rất dịu dàng của hắn.

"Nhưng ngươi đã rất lợi hại mà..... Hơn nữa ngươi thông minh như vậy, cho dù thật sự có người có thực lực mạnh hơn ngươi, ngươi nhất định cũng sẽ thắng."

Đoan Mộc Ly cười cười, nhẹ nhàng hôn nằng, "Ta chỉ muốn chắc chắn hơn một chút."

Trong lòng quan tâm đến nằng nhiều như vậy, giống như có bảo vệ nhiều thêm bao nhiêu cũng không đủ, chỉ e chính mình một ngày sơ sẩy, sẽ khiến nằng chịu một ít thương tổn.

Điều hắn muốn làm, điều hắn nghĩ đến, chính là giống như bây giờ, gắt gao ôm nằng, vì nằng chống đỡ cả thế giới thị phi hỗn loạn, để nằng vĩnh viễn cảm thấy cuộc sống tràn đầy hạnh phúc ngọt ngào, hoàn toàn không có chút phiền não nào.

Nhẹ nâng gương mặt ngượng ngùng của nằng lên, ấn xuống nụ hôn nhẹ, bọn họ đều không nhớ rõ mấy vạn năm trước lần đầu tiên bọn họ cùng nhau hẹn thề. Tình cảm lưu luyến, quan tâm vô hạn.

Với bọn họ, trời già đất sụp, thì lời thề vẫn luôn được thực hiện.

Hoàn chính văn

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thế Án Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 126: Ngoại truyện hiện đại: Chuyển đi động kinh

Khi mới quen biết bọn Phi Phi không lâu, vẫn chưa phát hiện bản chất động kinh của bọn họ, Quý Ngừ Hàm từng có lúc nghĩ đến một nguyện vọng hoàn toàn không thực tế -- mọi người cùng nhau trở về hiện đại chơi vui vẻ một lần.

Hiện tại nằng hiểu được, đây không phải nguyện vọng, mà là hoang tưởng!

Đám người bọn họ đi cùng nhau, vui hay không vui kỳ thực không quan trọng, động kinh vĩnh viễn vẫn là vấn đề chính đó...

Cho nên đứng ở trước "Cửa Như Ý" trong thạch thất ở tầng cung, Quý Ngừ Hàm sám hối.

Một mình nằng bị lây bệnh động kinh còn chưa tính, sao có thể mang theo nhóm người này trở về gây tai họa cho đồng bào hiện đại đây?

Nằng quay đầu, về mặt thành khẩn nói "Cái kia... kỳ thật hiện đại cũng không có gì vui, chúng ta vẫn là đừng nên trở về."

Không Không càng thành khẩn hơn nằng "Không cần chơi vui, cứ đến cái quán nhỏ bán đầu người lần trước là đủ cho ta chơi vài ngày."

"..." Nước mắt của Quý Ngừ Hàm "Bộp" một tiếng, rơi xuống.

Vì chuyến đi đến hiện đại này, Phi Phi cùng Không Không còn đem hai vị cô nương rất có thể là nương tử tương lai của bọn họ bỏ lại.

Lúc trước, Quý Ngừ Hàm đã hoài nghi bởi vì bọn họ ý thức được chuyến đi lần này đến hiện đại là một chuyến đi động kinh, sợ để cho nương tử tương lai phát hiện bọn họ kỳ thật không phải người bình thường.

Hiện tại xem ra, hoài nghi này tuyệt đối chính xác!

Bây giờ còn chưa xuất phát, Không Không liền bại lộ

Nhìn ánh mắt cổ vũ của Đoàn Mộc Ly, Quý Ngừ Hàm lần nữa tích góp lại từng tí một dũng khí.

Không sao, nếu thật sự không ổn, còn có thể bảo lão công nhà mình đánh bọn họ bất tỉnh mang về.

Cho nên lần thứ n, nàng dặn dò mọi người "Lạc đường thì..."

"Lạc đường có thể gọi 110, dọa ngất người ta thì nhất định phải lập tức gọi 120, kẹt xe thì không được xuống khiêng xe đi, từ trên trời rơi xuống không nhất định là cướp đường, rất có thể là người ta đến tiếp thị hoặc phạt tiền, ngàn vạn lần không thể một chưởng đánh qua ~"

Mọi người mang gương mặt khinh bỉ thuộc lòng lời dặn dò vô số lần của Quý Ngừ Hàm. Chuyện đơn giản như vậy sao bọn họ lại có thể không nhớ được?

Kết quả ba phút sau, nhìn nam nhân trẻ tuổi trước mắt bị một chưởng đánh bất tỉnh, Quý Ngừ Hàm phần nộ rơi lệ.

"Chỉ thuộc lòng thì không được, các ngươi phải căn cứ theo đó mà làm chứ!"

Phi phi nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, "Ai bảo hấn không có việc gì làm lại cầm dao thái từ trên trời nhảy xuống? Tuyệt đối là cướp đường!"

Quý Ngừ Hàm rơi lệ, "Người ta tiếp thị dao làm bếp mà..... Không thấy trên mũ hấn viết 'Đây là nhãn hiệu dao cực bén' sao?"

"....." Mọi người mới chú ý tới thông tin bị che khuất này.

Làm tiếp thị thật không dễ dàng, Quý Ngừ Hàm cảm thấy cứ như vậy mà đánh người ngất đi, thật sự rất áy náy.

Cho nên nàng đuổi những người khác đi, tự mình lưu lại chờ nam nhân kia tỉnh.

Mở mắt ra, phát hiện trước mắt có người, nhân viên tiếp thị chuyên nghiệp lập tức tiến vào trạng thái công tác.

Hai mắt tỏa sáng xoay người đứng lên, hấn giờ dao làm bếp lên, nhiệt tình hỏi, "Tiểu thư, muốn mua dao làm bếp không?"

"...." Quý Ngừ Hàm bị động tác đột ngột của hấn làm cho sợ tới mức run lên một chút, lui về sau từng bước.

"Dao làm bếp của công ty chúng tôi --"

Nhân viên tiếp thị nói xong lấy củ cải ra, cầm dao mạnh mẽ chặt, "Chính là rất sắc bén!"

".... Được, được, người không cần nói nữa, ta mua.... .."

Quý Ngừ Hàm run rẩy nói, còn phất tay ra dấu bảo bọn Phi Phi không cần đến đây, nàng còn kiên trì được.

"Chỉ mua một con dao sao?"

Nhân viên tiếp thị lập tức vớt hai nửa củ cải bị chém ra phía sau, rút ra một con dao khác, giờ cao hai dao "Vi chúc mừng con trai ông chủ của chúng tôi tốt nghiệp nhà trẻ tròn sáu năm..."

Không Không nghe không nổi nữa, tiến tới xen lời, "Tốt nghiệp nhà trẻ tròn sáu năm không phải là đã tốt nghiệp tiểu học sao?"

Chẳng lẽ kiến thức hiện đại mà bọn họ học sai rồi sao?

Nhân viên tiếp thị nhiệt tình cũng sững sốt, lúc sau giải thích, "Con trai ông chủ học hai năm một lớp, nên bây giờ còn chưa tốt nghiệp."

"Vì sao?" Tất cả mọi người tò mò.

Cho tới bây giờ chưa ai hỏi qua vấn đề này, bạn học hai dao cũng rối rắm, chỉ có thể phỏng đoán, "Có thể là để học cho vững căn bản."

"....." Mọi người bị đáp án này làm chấn động.

Mất thấy bạn học hai dao vừa muốn tiếp tục đẩy mạnh tiêu thụ, Quý Ngừ Hàm kinh hồn, chỉ sợ hấn còn chưa bắt đầu, nàng liền trực tiếp động kinh, cho nên lưu lại miếng vàng lá rồi cùng mọi người bỏ chạy.

Mới vừa đến hiện đại liền gặp được bạn học hai dao chấn động như vậy, tất cả mọi người sinh ra hoài nghi với xứ sở hiện đại này.

"Cục Than Nhỏ, hiện đại của các ngươi có nhiều cuộc thi đấu như vậy, tại sao không làm cuộc thi 'Tìm kiếm người bình thường'? Ta cảm thấy ngươi có thể lấy được phần thưởng."

Quý Ngừ Hàm lệ nóng doanh tròng "Cám ơn tổ chức đã khẳng định...."

Lúc ấy Quý Ngừ Hàm ngã xuống từ mái nhà của mình, nếu bây giờ trở về nhà, không hù chết hàng xóm mới lạ.

Lại nói nhà nàng cũng không lớn, căn bản không chứa nổi bọn họ, mà sau này bọn họ có thể còn thường xuyên trở về đây chơi, không có nơi ở cố định thật không thuận tiện.

Cho nên hiện tại, mục tiêu thứ nhất của bọn họ, chính là đi mua nhà ở.

Trước khi đến hiện đại, Quý Ngừ Hàm cùng Đoàn Mộc Ly đã đến một lần, giúp mọi người mua quần áo, hiện tại thoát nhìn bọn Phi Phi cũng giống người hiện đại.

Nhưng mà.... ..

Quý Ngừ Hàm che mặt, "Các người không thể mang khẩu trang vào được à? Cứ như vậy mà đi sẽ gây ùn tắc giao thông mất."

Nhiều mỹ nam cùng đi trên đường như vậy, hiệu quả sẽ rất đáng sợ đó..... bị vây xem thật sự là chuyện quá hiển nhiên.

Không Không bắt mắt "Đeo khẩu trang khó chịu chết được, không mang!"

Trái lại Phi Phi có chủ ý khác, vỗ vỗ vai Mặc Kỳ Thụy ----

"Lạnh buốt, đến lúc người biểu hiện lập công rồi đó, mở đường đi!"

Ném cho Phi Phi ánh nhìn lạnh như băng Bắc cực, vì "hạnh phúc" đi đường của mọi người mà suy nghĩ, bạn khối băng vẫn đi lên phía trước, mở đường.

Ngay sau đó, thế giới thanh tĩnh....

Hiện tại vốn chính là mùa đông, nhà Quý Ngừ Hàm cũng ở phương bắc, hoàn cảnh vốn đã băng tuyết ngập trời lại thêm năng lực đông lạnh cường đại của bạn học khối băng....

Quần chúng vây xem lập tức trở về nhà mặc thêm quần áo, chuẩn bị mặc ấm áp thêm một chút rồi lại trở ra nhìn mỹ nam.

Bọn họ một đường thuận lợi đến văn phòng địa ốc, vấn đề xuất hiện....

Đứng bên ngoài văn phòng địa ốc, Quý Ngừ Hàm rối rắm, "Các người vẫn nên đeo khẩu trang đi, đừng sợ ngộp."

Phi Phi nhắc nhở nàng, "Không phải đã có Lạnh Buốt mở đường rồi sao?"

"Đây là ở trong nhà, có hệ thống sưởi hơi điều hòa không khí, không ai sợ hán.... .."

"Không mang!" tập thể mọi người kháng nghị.

Đoàn Mộc Ly tươi cười ôn hòa nhìn bọn họ, "Nếu mọi người không đồng ý, cũng đừng làm khó mọi người."

Mọi người phòng bị lui về phía sau, hán có thể "luong thiện hiểu ý người" sao?

Giơ tay lên, Đoàn Mộc Ly cười nói, "Đánh sưng mặt bọn họ lên chẳng phải là được rồi sao?"

"." Mọi người khẩn cấp đeo khẩu trang, lòng tràn đầy bị phản.

Kiếp sau bọn họ nhất định phải báo thù!

Bất quá bọn họ đều không chết được, đời này không còn cách nào khác.... ..

Mấy nam nhân đều đã quen hưởng thụ, cực kỳ khinh bỉ diện tích căn nhà ở hiện đại, đã quyết là nhất định phải mua biệt thự.

Nhưng khi bọn họ đứng trước một ngôi nhà, nghe vị tiểu thư nhân viên địa ốc chỉ vào mô hình căn thận giới thiệu một phen, Không Không có chút bất mãn ----

"Chỉ có hồ nhân tạo? Không có thác nước sao?"

"... .." Quý Ngừ Hàm run rẩy nhìn hán, "Người ở cạnh thác nước để làm gì?"

"Thích thời, tắm phòng... Phía sau phòng ngủ trước đây của ta chính là thác nước."

"....." Mọi người khẩn cấp đánh Không Không bất tỉnh.

Quý Ngừ Hàm rơi lệ kéo tiểu thư nhân viên địa ốc đang ngơ ngẩn lại, "Cái kia.... Hán là nói trong trò chơi, hán có chứng nghiệm trò chơi."

"VẬY BỌN HỌ....." TIỂU THƯ ĐỊA ỐC HOẢNG SỢ NHÌN ĐÁM NGƯỜI VỪA MỚI BẠO LỰC ĐÁNH NGƯỜI.

"KHỤ, CÁI KIA, BỌN HỌ LÀ THẦY THUỐC, CHUYÊN MÔN ĐẾN GIÚP HẮN CHỮA BỆNH."

"À....." TIỂU THƯ ĐỊA ỐC YÊN TÂM, CHẬM RẼI PHỤC HỒI, TIẾP TỤC GIỚI THIỆU VỚI BỌN HẮN.

NGHE RỒI NGHE, DẠ CẨM CŨNG KHÔNG VỪA LÒNG, "SAO MÀ CỨ VÀI BƯỚC LẠI CÓ MỘT BỨC TƯỜNG? VẬY TA KHÔNG CẦN LÀM GÌ NỮA, NGÀY NGÀY ĐẬP ĐẦU VÔ TƯỜNG."

NHỮNG NGƯỜI KHÁC KHINH BỈ HẮN, "NGƯỜI ĐI ĐƯỜNG KHÔNG NHÌN SAO?"

"KHÔNG."

ĐỐI MẶT VỚI ÁNH MẮT KHINH BỈ CỦA MỌI NGƯỜI, DẠ CẨM ĐỨNG LÝ HỢP TÌNH ĐÁP "VÌ SAO PHẢI NHÌN, CHO DÙ TẾ GIỀNG THÌ CÙNG LẮM LÀ CHẾT, DÙ SAO TA CŨNG CÓ THỂ SỐNG LẠI."

Cuộc sống nhàm chán, đi về cõi chết dạo chơi~

... .. Vì thế Dạ Cẩm cũng bị đánh hôn mê.

BẢN THÂN QUÝ NGŨ HÀM CŨNG MUỐN ĐỘNG KINH, ĐOAN MỘC MINH ĐỖ LẤY NÀNG, BÌNH TĨNH CƯỜI CƯỜI VỚI TIỂU THƯ ĐỊA ỐC, "HẮN BỊ LÂY BỆNH."

"... ..VẬY, LOẠI BỆNH NÀY CŨNG CÓ THỂ LÂY?"

"KHÔNG SAI." GIỌNG ĐIỀU ĐOAN MỘC LY VÔ CÙNG QUYỀN UY.

TIỂU THƯ ĐỊA ỐC BỊ DỌA, ĐỒNG TÌNH NHÌN BỌN HỌ, "NGHỀ THẦY THUỐC QUẢ THẬT RẤT NGUY HIỂM MÀ..."

Sai!

Trong lòng Quý Ngũ Hàm khóc lớn phản bác, xuyên qua mới là nghề nghiệp nguy hiểm cao!

Nhớ năm đó, nàng thực bình thường, sống lâu nhảy loạn chọc nhảm người, từ khi xuyên qua, liền trải qua cuộc sống thường xuyên muốn động kinh.....
Ồ.

Một thầy thuốc bị lây bệnh còn nói được, nếu một đám đều bị lây bệnh liền rất khả nghi.

Cho nên ĐOAN MỘC LY LẠNH NHẠT CƯỜI QUAY ĐẦU LIẾC MẮT NHÌN MỌI NGƯỜI, KHIẾN TẤT CẢ NHÌN THẤY LIỀN YÊN LẶNG LUI RA PHÍA SAU.....

Mọi người đều cảm thấy

Thật vất vả mới đến hiện đại chơi một lần, sao có thể tiếp tục chịu áp bức của ĐOAN MỘC LY?

Hiện tại chính là thời điểm bọn họ phản kháng!

Thế là một đám người thừa dịp hai người bọn Quý Ngũ Hàm đi đăng ký, lúc nộp khoản tiền dẫn cọc, liền khẩn cấp vọt tới trước nhân viên bảo an ở công văn phòng địa ốc, "CÓ NGƯỜI BUÔN LẬU TRÀ TRỘN VÀO ĐÂY!"

BẠN HỌC BẢO AN KINH NGẠC, LẤY DI ĐỘNG GỌI 110, "CHẮC CHẮN KHÔNG? NGƯỜI ĐANG Ở ĐÂU?"

"ĐÂY LÀ CHỨNG CỐ!"

Mọi người giờ Không Không cùng Dạ Cẩm bị đánh ngất lên, "Đây là do chúng ta cứu...."

Quên từ rồi.....

BẠN HỌC KHỎI BĂNG NHỚ RA CÁCH NÓI, MẶT LẠNH BỎ SUNG HỖ TRỢ, "NGƯỜI BỊ HẠI."

CÓ NGƯỜI LỪA BÁN NAM NHÂN TRƯỞNG THÀNH SAO?

Trong lòng nghi hoặc, cảm nhận được tình huống khẩn cấp, bạn học bảo an vẫn báo nguy trước rồi nói sau.

Thành công!

Mọi người phấn khởi mắt tỏa sáng, chính lúc đang kích động, chợt nghe phía sau truyền đến thanh âm ôn hòa bình tĩnh ----

"Thì ra các người ở chỗ này."

"... .." Một chậu nước đá vèo một tiếng đập tắt ngọn lửa thắng lợi nho nhỏ.

Nhưng mọi người không hề tuyệt vọng, nháy mắt ra hiệu, ý bảo bảo an nhanh chóng báo nguy.

Đoan Mộc Ly bình tĩnh đi tới, cười cười lấy từ trong ngực ra tấm thẻ nhựa cứng. "Thật ngại quá, là do tôi thất trách, không trông chừng bệnh nhân của mình cho tốt."

Quý Ngừ Hàm đứng một bên, khoe miệng run rẩy, nhìn thấy trên thẻ nhựa kia ghi mấy chữ "Trường khoa tâm thần" thật lớn.

Lão công nhà nàng biết ma thuật khi nào?

Sao có thể lập tức lấy ra thẻ công tác như vậy?

Vốn đã bị nụ cười của Đoan Mộc Ly dọa, lại thêm việc thẩm tra đối chiếu quá lâu, sau khi xác định là cùng một người, nhân viên bảo an tin tưởng thân phận thầy thuốc của hắn mà không hề nghi ngờ.

Anh ta đồng tình nhìn Đoan Mộc Ly, "Các người làm nghề này thật không dễ dàng, vừa rồi bệnh nhân của người còn vu hãm (vu oan + hãm hại) người là bọn buôn người."

Đoan Mộc Ly không để ý cười cười, "Chỉ cần bọn họ có thể khỏe lại, chút việc nhỏ này không tính là gì."

"... .." Quý Ngừ Hàm run rẩy vịn tường.

Những người còn lại mang biểu tình như động kinh, càng xác minh "thân phận" hiện tại của bọn họ.

Bạn học bảo an chính là cảm động, đây là loại tấm lòng gì? Đây là loại niềm tin gì?

Đây chính là sứ giả áo trắng chân chính mà!

Trước ánh mắt cảm động và kính nể của bạn học bảo an, Đoan Mộc Ly thực bình tĩnh mà mang "bệnh nhân" đang động kinh của mình ra khỏi văn phòng địa ốc, "Quay về bệnh viện."

Tới một góc không người, Đoan Mộc Ly dừng bước, mỉm cười nhìn mọi người.

Quý Ngừ Hàm đồng tình nhìn bọn Phi Phi như lâm đại địch, giả trang làm một người yêu hòa bình, nàng cảm thấy bây giờ là lúc.....

Nàng vẫn là nên giả vờ là không thấy gì, tránh ra vậy.... .. Khụ.

Đoan Mộc Ly cũng không phải người thích bạo lực, cho nên hắn nhàn nhạt cười mở miệng, "Muốn báo cảnh sát bắt ta lại?"

"... .."

Không Không phần nộ, "Lúc trước không phải người đánh ta hôn mê sao? Ai thiếu đạo đức cứu tình ta vậy?"

Cũng bị cứu tình Dạ Cẩm và hắn liếc nhau, hai người không chút do dự đập đầu vào đối phương, bất tỉnh.... ..

Những người khác càng giận, thật không nói nghĩa khí! Muốn hôn mê cũng không mang bọn họ hôn mê cùng!

Đang chuẩn bị bắt chước cách làm của bọn Không Không, cùng đập ngất nhau, thì Đoan Mộc Ly mở miệng ngăn cản -----

"Hôm nay ta không muốn lấy đức thu phục người."

"... .." Thật hay giả?

Tất cả mọi người đã chia ra hai người một tổ, nghe những lời này cũng không thả lỏng cảnh giác, nắm tay giữ cao trên đầu đồng bạn, luôn chuẩn bị động thủ đánh người.

Đoan Mộc Ly cười cười, "Nhưng vẫn có điều kiện, chính là các người phải ý thức được sai lầm của mình, thành tâm ăn năn."

"... .." Giận! Bọn họ là phản kháng bình thường, có sai lầm gì chứ?

Bất quá, chỉ cần Đoan Mộc Ly không lấy "Đức" tra tấn bọn họ, cái gì cũng nói được.

Mọi người nhìn, chủ động hứa hẹn "Chúng ta trở về úp mặt vô tường là được chứ gì."

"Ừ."

Đoan Mộc Ly vừa lòng gật đầu, "Nhà sẽ có ngay, hiện tại có thể ở được, các người trở về úp mặt vô tường đi."

"." Dễ dàng bỏ qua cho bọn họ như vậy?

Nhân lúc Đoàn Mộc Ly còn chưa đổi ý, bọn Phi Phi vui vẻ gật gật đầu, tỏ vẻ mình nhất định thành tâm sám hối.

Hiện đại thật sự là nơi tốt mà, ngay cả loại người ác như Đoàn Mộc Ly cũng trở nên có chút thiện tâm!

Càng khiến bọn họ cao hứng chính là, mọi người cùng nhau trở về nhà, cũng không bao lâu Đoàn Mộc Ly sẽ liền mang Quý Ngữ Hàm ra ngoài, không ai giám sát bọn họ!

Vậy ai mà còn thành thật úp mặt vô tường chứ!

Mọi người thật cao hứng, rốt cuộc Phi Phi cũng phát hiện điểm không đúng, "Không phải là bọn họ quăng chúng ta ở đây, tự mình đi chơi sao!"

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ấn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 127: Ngoại truyện hiện đại: Kỳ thật là đi báo thù

Ngày hôm sau, hai hộ gia đình khác khẩn cấp dọn đi, mãi cho đến khi những người chủ này được phân vào trong tiểu khu mới dám trở về.

Nghe nói, ngày đó bọn họ nghe thấy tiếng quý khóc kéo dài đến cả giờ đồng hồ, âm thanh ai oán quả thực khiến bọn họ đều muốn thay lũ quý này gạt lệ chua xót.

Mà bọn Phi Phi, vì rít gào một giờ, khàn giọng, ngày hôm sau đã không thể nói ra lời.... ..

Cái gì gọi là lực sát thương, chính là đây.....

Đi ra khỏi nhà mới, Quý Ngữ Hàm rơi lệ, rốt cuộc cũng tìm được cơ hội để hỏi, "Chàng lấy thẻ công tác đó ở đâu thế?"

Đoàn Mộc Ly bình tĩnh ôm nàng, "Lần trước chúng ta đi mua quần áo, ta thấy một tấm chứng minh giả."

"... .." Quý Ngữ Hàm run run, "Sao chàng lại nghĩ đến việc làm giả thẻ chứng minh công tác?"

Đoàn Mộc Ly càng bình tĩnh, "Vì dự phòng tình huống như hôm nay."

"... .." Nàng cảm lạnh rơi lệ.....

Thật ra Đoàn Mộc Ly tâm tình không tồi, giúp nàng chỉnh nón (mũ) cho ngay ngắn, "Đi thôi Quả Quả, chúng ta còn có việc phải làm"

Gi chứ? Hắn còn có kế hoạch?

Chuyện gì?

Quý Ngữ Hàm mờ mịt bị hắn kéo lên xe taxi, nghe hắn không chút do dự nói một chuỗi địa chỉ xa lạ cho tài xế.

Kìa rõ ràng là một tiểu khu, "Người có người quen ở đây?"

"Không có." Đoàn Mộc Ly thực thần bí cười, hôn nhẹ nàng.

Bác tài xế cũng từng thấy qua nhiều đôi tình nhân ngọt ngào, căn bản không thấy kỳ quái, cũng không vì hành động đó mà nhìn bọn họ.

Việc này tựa hồ khiến tâm tình Đoàn Mộc Ly rất tốt, lại cúi đầu xuống hôn Quý Ngữ Hàm một chút.

Quý Ngữ Hàm hoài nghi nhìn hắn, lão công nhà nàng lần trước sau khi trở về, vẫn nói hiện đại tốt lắm, chính là vì hiện đại phóng khoáng hơn, không vạch trần con quý hào sắc như hắn chứ gì....

Xe taxi dừng trước một tòa chung cư bình thường, sau khi xuống xe, Quý Ngữ Hàm hoài nghi ngẩng đầu nhìn xem.

Nàng thực xác định mình chưa từng tới nơi này.

Đứng trước cửa điện tử, Đoàn Mộc Ly quét mắt qua điện thoại vô tuyến, nhấn phím 601.

Rất nhanh, trên điện thoại truyền đến giọng nữ thật kích động. "Anh là?"

Quý Ngừ Hàm vỗ trán, nữ sinh này nhất định là nhìn thấy mặt Đoan Mộc Ly mới có thể kích động như vậy, nhưng rốt cuộc là bọn họ muốn tìm ai?

Đoan Mộc Ly cười ôn hòa, "Đoan Mộc Ly"

Đoan Mộc Ly là ai?

Người trên lầu căn bản không biết hắn, không quản hắn là ai, có mỹ nam tìm tới cửa, nói thế nào thì cũng phải cho người ta vào nhà!

Cửa mở, Quý Ngừ Hàm theo hắn lên lầu, càng đi càng mờ mịt.

Đến khi nàng đứng trước cửa phòng 601 rộng mở, thấy được cô nàng đại khái là đang gấp gấp chỉnh trang, một con mắt có chút giống gấu mèo, nàng bừng lên tỉnh hiểu ra.

Đây không phải là.... người kia sao!

Chạy mồ hôi, giống như căn bản là không biết tên của cô ta...

Bất quá đây chính là cô nàng từ trên trời rớt xuống lúc trước nói Quý Ngừ Hàm đoạt bạn trai của cô ta, còn đẩy nàng xuống lầu!

Trước hết cứ gọi cô ta là tiểu A đi.

Tiểu A vốn nghĩ là có mỹ nam tìm tới cửa, lòng tràn đầy vui mừng.

Nhìn thấy Quý Ngừ Hàm, cô ta choáng váng, chân mềm nhũn ngã ngồi trên mặt đất, mặt đầy hoảng sợ, "Cô cô cô.... .."

"Cô cô cô... đừng tới tìm ta, tôi không có ý đẩy cô xuống, tôi chỉ tức giận muốn đẩy cô một chút..... tôi không nghĩ cô sẽ ngã xuống....."

Quý Ngừ Hàm nhìn nhìn Đoan Mộc Ly đang bình tĩnh, cảm thấy vẫn không nên giả quỷ dọa người mà đến báo thù, miễn cho bây giờ liền dọa ngất người ta.

Bởi vì lão công nhà nàng càng dọa người hơn quý.... ..

"Cái này,.... Tôi tương đối khỏe, ngã không sao." Quý Ngừ Hàm nghiêm túc nói.

Đoan Mộc Ly quả nhiên không quá muốn bây giờ cô ta liền ngất xỉu.

Khi phát hiện tiểu A đã sắp thở không nổi, còn như có như không tặng một cỗ nội lực cho cô ta, để cô ta tiếp tục chống đỡ.

Tiểu A đã hoàn toàn hoảng loạn, cũng không ý thức được mình đột nhiên giống như lên tinh thần một chút.

"Tôi, tôi tận mắt thấy cô ngã mất...."

Tiểu A căn bản không tin, chân mềm oặt không đứng lên nổi, tay chống thân thể lui về phía sau.

"Đó là bởi vì lúc đó tôi rất đói, cho nên ngã xuống liền đuổi theo khoai lang nướng."

"Nhưng cô vẫn, vẫn không trở về...."

"... .." sao lại hỏi nhiều như vậy chứ.....

Về mặt Quý Ngừ Hàm thâm trầm, "Không phải tôi đã đuổi theo người bán khoai lang nướng sao, sau đó tôi liền lạc đường."

"Sau đó nàng ấy gặp ta."

Vẫn trầm mặc, rốt cục Đoan Mộc Ly cũng mở miệng, giọng nói ôn hòa, mặt mang tươi cười, "Cho nên hôm nay chúng ta tới là muốn cảm ơn người."

Tình thế đảo ngược, từ ác quỷ đòi mạng biến thành.... mỹ nam báo ân?

Tiểu A hoàn toàn ngốc thất thần, giống như không tin nổi vận tốt của chính mình.

Đây là lạc quan mù quáng trong truyền thuyết sao.... ..

Lại qua năm sáu phút, tiểu A rốt cuộc hoàn toàn hoàn hồn, ý thức được bản thân ngồi trên mặt đất như vậy vô cùng mất hình tượng.

Lập tức từ mặt đất nhảy dựng lên, nàng vuốt vuốt tóc, mặt đầy tươi cười, "Vào nhà trước rồi hãy nói, bên ngoài lạnh lẽo."

Mời người vào nhà, tiểu A bắt đầu vô cùng ân cần bưng trà rót nước.

"Thoạt nhìn khí sắc Trương tiểu thư rất tốt."

Đoan Mộc Ly cười mở miệng, thái độ khác thường, chủ động nói chuyện phiếm cùng nữ nhân khác ngoài Quý Ngữ Hàm.

Tiểu A họ Trương?

Kinh ngạc xong, Quý Ngữ Hàm cảm thấy cũng không cần hỏi.

Nhất định lại là lần trước đi mua quần áo, Đoan Mộc Ly điều tra ra..... Làm việc thật hiệu suất nha.

Nghe Đoan Mộc Ly khen ngợi, tay tiểu A lúng túng không biết nên để đâu, "Vẫn, vẫn khỏe."

"Xem ra đoạn thời gian này ngủ rất tốt." Giọng của Đoan Mộc Ly càng ôn hòa.

Đã sớm bị mỹ nam mê hoặc đến choáng váng, tuy rằng tiểu A cảm thấy lời này có chút kỳ quái, vẫn theo bản năng trả lời, "Rất tốt..."

Giọng nói cứng đờ, cô ta mới phát hiện Đoan Mộc Ly nói thế là có ý gì, lập tức luống cuống.

"Tôi thật sự không cố ý, các người tin tưởng tôi, lúc ấy tôi bị đoạt bạn trai, đang nổi nóng, có nói gì cô ấy cũng không thừa nhận cô ấy sai, tôi nhất thời xúc động mất đi lý trí! Tôi, căn bản là tôi đã quên cô ấy đang đứng trên sân thượng!"

Tiểu A một mực biện giải, phải trách nhiệm sạch không còn một mảnh.

Im lặng nghe, không đánh gãy lời cô ta, gương mặt tươi cười của Đoan Mộc Ly càng ôn hòa.

Trong lòng Quý Ngữ Hàm không ngừng sợ hãi....

Chờ tiểu A nói xong, Đoan Mộc Ly cười đứng lên, nhìn nhìn bên ngoài ban công.

"Tầm nhìn nơi này không tồi."

Xem thần thái trên mặt hân, tiểu A cảm thấy là chính mình khẩn trương quá độ.

Người ta có thể chỉ thuận miệng mà nói thôi, lúc vào cửa anh ta đã chẳng nói rồi sao, là tới cảm tạ cô.

Cảm xúc ổn định một chút, tiểu A lên tiếng trả lời, "Đúng vậy, tôi thích đứng đây ngắm phong cảnh nhất."

"Phải không?" Xoay người nhìn cô ta, Đoan Mộc Ly lộ ra nụ cười ôn hòa đến cực điểm.

Nụ cười này cực kỳ mê người, căn bản khiến người hồn xiêu phách lạc, tiểu A hoàn toàn ngơ ngốc.

Đoan Mộc Ly vẫn tươi cười như cũ, "Không bằng bây giờ chúng ta liền cùng ngắm phong cảnh đi?"

"Được....." Tiểu A máy móc gật đầu.

Nhẹ nhàng phát tay, rèm cửa phòng khách bị Đoan Mộc Ly tháo xuống.

Đoan Mộc Ly thực bình tĩnh dùng rèm cửa như dây thừng, động tác rất nhanh liền trói tiểu A lại.

"Anh...."

Rốt cục Tiểu A cũng tỉnh lại từ trong sức quyến rũ của mỹ nam, hoảng sợ kêu to, "Anh muốn làm gì!"

"Cho người đi ngắm phong cảnh."

Mỉm cười, Đoan Mộc Ly đem người đã bị trói chặt lên ban công, mở cửa sổ ra rồi vung tay, liền nhẹ nhàng treo người bên ngoài cửa sổ tầng sáu của tòa nhà....

"A --- ---" một loạt tiếng thét chói tai bùng nổ.

"Cao hứng vậy sao?"

Đoan Mộc Ly nhàn nhạt cười nhìn phong cảnh trước mắt, "Xem cũng tốt lắm."

"... .." Khóe miệng Quý Ngữ Hàm run rẩy, quay đầu nhìn trần nhà.

Ngắm ngắm nhìn nhìn, Quý Ngữ Hàm phát hiện hấn đã trở lại.

"Phải đi rồi sao?" nàng hỏi hấn.

"Không phải, người đã hôn mê rồi, ta đi tìm đồ đập tỉnh nàng ta."

Hôn nàng một chút, Đoan Mộc Ly hứng thú cười cười rồi khỏi, sau đó tiện tay cầm quyển sách trên bàn trở lại đập người.

"... Sao nhất định phải lấy đồ vật này nọ?"

Mặt Đoan Mộc Ly lộ vẻ đương nhiên, "Không muốn đụng tới nàng ta."

"... .."

Kỳ thật trừ ôn nhu sẵn sóc với Quý Ngữ Hàm, bản chất Đoan Mộc Ly thực rất ác liệt.... Xem tình huống lần đầu tiên bọn họ gặp mặt là có thể nhìn ra.

Không trừu ghẹo hấn cũng đã có nguy hiểm, huống chi Trương tiểu A từng hại bảo bối Quý Ngữ Hàm của hấn té lầu?

Quý Ngữ Hàm không chết không bị thương là do vận khí của nàng tốt, cũng không chứng tỏ tiểu A chưa từng hại người.

Phạm vào lỗi lớn như vậy.... ..

Trực tiếp giết người thì Đoan Mộc Ly sẽ không làm, hấn hiện tại là lấy đức thu phục người thôi ~

Cho nên sau khi đập người tỉnh, hấn rất hứng chí dựa vào ban công, giống như lúc trước hấn nói, "Cùng nhau ngắm phong cảnh."

"Có lạnh không?"

Hấn ôn nhu chìa tay ra phía sau, kêu Quý Ngữ Hàm lại.

Hiện giờ đang là mùa đông, bởi vì mở cửa sổ nên dù cho đang mở hệ thống sưởi, nhiệt độ bên trong phòng cũng nhanh chóng giảm xuống.

Mới vừa đi qua đã bị hấn ôm vào trong lòng, Quý Ngữ Hàm cúi đầu nhìn người bị giắt bên ngoài ban công, co rút người một chút.

"Cái đó..... người tính tiếp tục treo nàng ta như vậy sao?"

Đoan Mộc Ly ôn hòa cười cười, "Là nàng ta nói thích ở đây ngắm phong cảnh mà, ta chỉ hỗ trợ mà thôi."

"....." Quý Ngữ Hàm che mặt roi lệ.

Tiểu A liên tục thét chói tai, hơn nữa bây giờ là ban ngày, rất nhanh liền khiến cho người đi đường dưới lầu chú ý.

Mới đầu bọn họ đều tưởng là có người muốn nhảy lầu, sau lại chú ý thấy người này đã ở bên ngoài ban công, nhưng vẫn không rơi xuống.

Độ cao là lầu sáu, bọn họ cũng không thấy rõ là người bị trói, nhất thời đều bị tình cảnh như vậy chấn động.

Ặc

Tiếp tục như vậy sẽ có người báo cảnh sát chứ nhỉ?

Quý Ngữ Hàm còn rối rắm, Đoan Mộc Ly đã thực bình tĩnh dùng nội lực cách khoảng không nâng một cánh tay của tiểu A lên, làm ra dáng vẻ phát tay không sao với mấy người dưới lầu.....

Không chỉ Quý Ngữ Hàm có chút động kinh, người dưới lầu cũng co rút.

Sao lại giống như lãnh đạo đi thị sát vậy?

Nếu đã có phong thái như vậy thì còn kêu la cái gì, làm bọn họ tưởng rằng đã xảy ra chuyện.

Trời rất lạnh, tất cả mọi người không có hứng thú xem náo nhiệt, thấy không có gì nguy hiểm, liền giải tán.... ..

"..... Cứu mạng ----- cứu mạng ----"

Tiểu A một mực thét chói tai, vội vàng bắt lấy cơ hội gọi lại những người ở dưới lầu.

Đoan Mộc Ly cũng không muốn điểm huyết cam của cô ta, chỉ dùng nội lực thao túng tay chân cô ta, làm ra bộ dáng như sục sôi ý chí chiến đấu đi về phía trước.

"... .." Quý Ngừ Hàm hóa tốc mở cửa tủ lạnh, lấy hũ sữa chua ra dồn sức ăn.

Nàng cần tắm bỏ.... ..

Người dưới lầu cũng muốn hôn mê.

Đây là làm gì chứ? Ai lại có thể trong lúc kêu cứu mạng mà còn tâm tư tạo hình chứ?

"Cô nàng này chắc là đang đóng phim đó?" Một vị bác gái phỏng đoán.

"Hình như là vậy đó! Rất có thể là đang tập thoại!" những người khác đều cảm thấy ý tưởng này rất hợp lý.

"Không phải tôi cử động đâu ---- là có người kéo tôi ---- " Tiểu A thét.

Vừa la hét, cô ta còn vừa làm mấy động tác như vung vẩy tay giữ nước.

Bên người cô ta căn bản không có ai, làm gì có chuyện cô ta bị lôi kéo?

Mọi người "sáng tỏ" gật gật đầu, quả nhiên là luyện lời kịch.

Vì thế ai nên về nhà nấu thì nấu cơm, nên trông trẻ nhỏ thì trông trẻ nhỏ, mọi người liền giải tán, kêu thế nào cũng không trở lại.... ..

"Cái đó..... như vậy là được rồi..." Quý Ngừ Hàm muốn khuyên Đoan Mộc Ly thả người xuống.

Đoan Mộc Ly chỉ nhìn nhả nhìn người ngoài cửa sổ, "Ta thấy nàng ta còn rất có tinh thần la hét gọi người."

Tiếng thét chói tai ngưng bật, Trương Tiểu A lập tức trở nên không có tinh thần.

Nàng đã nhìn ra ý chí của Đoan Mộc Ly thực sắt đá, nhưng Quý Ngừ Hàm có thù oán với cô ta lại rất dễ mềm lòng.

Người dưới lầu sớm đã đi, cô ta có kêu thêm nữa cũng không có tác dụng, cho nên cô ta run run nhìn Quý Ngừ Hàm xin giúp đỡ.

"Hàm Hàm, thực xin lỗi, tôi biết sai rồi, cô bảo bạn trai cô thả tôi xuống đi.... .."

Không đợi Quý Ngừ Hàm nói chuyện, Đoan Mộc Ly vẫn luôn cười nhạt liền mở miệng.

"Có người bị người đẩy xuống lầu rồi mất tích, người vẫn có thể ngủ an ổn, sao ta mới cùng người ngắm phong cảnh một chút, người đã nhận sai rồi?"

"....." Tiểu A không biết nói tiếp thế nào.

Ôn hòa cười xong, Đoan Mộc Ly nói tiếp, "Xem ra ngắm phong cảnh nhiều quả nhiên có thể khiến lòng người mở mang."

"... .."

Quý Ngừ Hàm run run vài cái, "Cái kia, tiếp tục như vậy có thể dọa người ta choáng váng....."

Đoan Mộc Ly gật đầu, nhàn nhả cười nhìn gương mặt trắng bệch của tiểu A đang treo ngoài cửa sổ, "Quả thực phạt rất nhẹ."

"....." Quý Ngừ Hàm run run, nàng không có ý này.... ..

Tiểu A treo ngoài cửa sổ, miệng cũng sắp sùi bọt mép.

Chỉ có Đoan Mộc Ly vẫn bình tĩnh như cũ, "Nàng ta thiếu chút nữa hại chết nàng, ta vốn là muốn giết nàng ta."

"Anh, vì sao anh thay đổi chủ ý....."

Giọng tiểu A run rẩy hỏi, muốn biết mình đã biểu hiện tốt chỗ nào khiến hắn thay đổi chủ ý, liền sẽ tiếp tục biểu hiện.

Hơi nghiêng đầu, Đoan Mộc Ly cười ôn hòa đến không thể ôn hòa hơn nữa, "Quên mạng bột hủy thì theo."

"....." Tiểu A run rẩy, miệng sùi bọt mép, ngất trong không trung.

Quý Ngừ Hàm dồn sức lục lại túi, nàng để khăn tay ở đâu rồi? Ô.... ..

"Cứ như vậy mà miệng sùi bọt mép?"

Đoan Mộc Ly giống như có chút không hài lòng, "Ta còn rất nhiều lời chưa nói."

Ô, "Người đừng nói, tiếp tục là ta không chống đỡ nổi nữa đâu....."

Bật cười ôm lấy nàng hôn nhẹ, Đoàn Mộc Ly quyết định thu tay lại, "Được rồi, cứ thả nàng ta trước đã."

Chờ khi đã xốc người tỉnh lại, Đoàn Mộc Ly cười "an ủi" nàng ta, "Yên tâm đi, hôm khác ta sẽ lại đến."

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ẩn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 128: Ngoại truyện hiện đại: Dân chúng hiện đại chịu khổ rồi

"... .." Tiểu A mới vừa tỉnh lại, miệng liền sùi bọt mép ngất xỉu tiếp.

Vừa lòng, Đoàn Mộc Ly mang Quý Ngừ Hàm rời đi.

Lúc ăn cơm chiều, theo kế hoạch của Đoàn Mộc Ly, bọn họ hiện nên ăn bữa tối dưới ánh nến.

Nhưng mà.....

Ra khỏi tiểu khu, bọn họ phát hiện căn bản không gọi được xe taxi.

Căn bản là không có lái xe nào quan tâm việc bọn họ vẫy tay, hơn nữa ngay cả đường một chiều bọn họ cũng không thèm quan tâm, chiếm cả đường cái, tăng tốc chạy về cùng một hướng.

Nhưng giao thông không có chút hỗn loạn nào, bởi vì xe riêng cùng các loại xe công cộng trên đường cũng chạy về phía đó.....

Quý Ngừ Hàm rối rắm, mờ mịt nhìn về hướng ngược lại.

Có sư tử sống khỏi vườn bách thú rượt theo sao?

Không giống mà, mọi người lao đi khí thế ngất trời, giống như vô cùng phấn khởi.

Quý Ngừ Hàm lớn lên ở thành phố này, trước giờ chưa từng gặp qua tình huống này, đương nhiên cũng muốn đi xem thử.

Vì thế nàng lôi kéo Đoàn Mộc Ly gia nhập đội ngũ chạy như điên.... ..

Nhưng lộ trình chạy như điên của bọn họ không dài.

Chạy được vài phút, bọn họ đi ngang qua một quảng trường, thông qua màn hình trên quảng trường lớn, rốt cuộc bọn họ biết chuyện gì đang xảy ra.

Không phải sư tử sống chuồng, là bọn Phi Phi.... ..

Thấy rõ hình ảnh được đưa trên tin tức, Quý Ngừ Hàm nháy mắt rơi lệ, sụp đổ ngã vào lòng ngực của Đoàn Mộc Ly.

Ô, nàng thực xin lỗi đồng bào quê hương, nàng thực xin lỗi tổ quốc!

Nàng hẳn là nên đem bọn Phi Phi đưa đến tổ chức khủng bố để dọa người!

Kỳ thực sự tình là thế này.... ..

Khi ý thức được là Đoàn Mộc Ly muốn quăng bọn họ, một mình ra ngoài chơi, bọn Phi Phi nổi giận.

Trả thù! Phải trả thù!

Bọn họ muốn trả thù không những độc địa mà còn gian ác!

Cụ thể chính là.... .. Bọn họ cũng đi ra ngoài chơi ~

Nhìn không ra độc địa mà gian ác ở đâu sao?

Trọng điểm là bọn hắn đi ra ngoài cũng không mang bọn Đoàn Mộc Ly theo!

... ..

Một đám người hiển nhiên bị tra tấn tới sắp không chịu được, khi nhắc tới Đoàn Mộc Ly, đã triệt để cáo biệt chỉ số thông minh của bọn họ.... ..

Bởi vì căn bản là không rõ vị trí hiện tại của bọn họ, cũng không xác định rõ mục tiêu, càng không có nhân dân tệ.....

Cho nên khi ra ngoài, bọn họ không ngồi xe, mà trước tiên là chuẩn bị đi bộ trên đường một chút, làm quen địa hình.

Bất quá đi được một đoạn đường, tới một ngã tư, bọn họ phát hiện xe trên đường đều dừng rất lộn xộn, chỉ có mấy chiếc gian nan di chuyển.

Mà ở trung tâm đường cái, có mấy người nam nhân thực kiêu ngạo khoa tay múa chân, hô to cái gì đó.

"Không đứng không đứng, không phải là kiêu ngạo, mấy nam nhân đó là.... .." Không Không lại quên từ.

"Cảnh sát giao thông?" rốt cuộc Thanh Long cũng nghĩ ra.

"Đúng, là cảnh sát giao thông!"

Nghĩ đến cảnh sát giao thông, bọn họ cũng phát hiện bên trong làn xe có chiếc xe trắng có mũi gắn đèn đỏ chớp tắt không ngừng giống như trong miêu tả của Quý Ngữ Hàm

Gọi là gì?

"Đề cứu người! Cái 120 đó đó!" Chu Tước nhớ ra một chút manh mối trước tiên.

Phải không?

Vẫn còn nghi vấn, bất quá đây là tình huống khẩn cấp, mọi người cũng không chần chờ, nhảy lên trần xe phóng qua, vọt tới trước mặt cảnh sát giao thông, "Đó là 120?"

Cảnh sát giao thông bận đến đầu đầy mồ hôi, căn bản không chú ý bọn họ ở đâu chui ra, vội vàng cúi đầu tiếp tục chỉ huy.

Xe cứu thương dừng bên trong làn xe không thể di chuyển, bọn Phi Phi thích âm ỉ, nhưng gặp tình huống này vẫn thực nghiêm túc, lập tức tiến lên hỗ trợ.

Gõ gõ cửa kính xe, Không Không nóng vội không chờ kịp tài xế lái xe hạ cửa kính, một quyền đánh nát thủy tinh, "Các người phải đi hướng nào?"

Tài xế lái xe bị dọa đến ngẩn ngơ, máy móc đáp "Đi thẳng...."

"Đi thẳng!"

Không Không hỏi được đáp án liền thông báo cho những người khác, mọi người cùng nhau ra tay, dễ dàng nâng xe cứu thương lên, "tả xung hữu đột" lao ra từ trong làn xe.....

Vì thế thế giới im lặng.... ..

Bất kể là trong xe hay trên đường, tất cả mọi người hoảng sợ nhìn một chiếc xe cứu thương không phải là mô hình bị một đám người dễ dàng khiêng đi.

Không đứng, không phải đi.... ..

Bởi vì người bên dưới chạy quá nhanh, hiện tại xe cứu thương hẳn là đã vượt quá tốc độ.... ..

Bởi vì chung quanh rất im lặng, đối thoại của bọn Phi Phi liền vô cùng rõ ràng rơi vào tai mọi người.

"Thứ này không nặng lắm, không cần nhiều người khiêng vậy đâu."

"Bốn người bọn Thanh Long nâng bốn góc đi, chúng ta đi ném hết xe chắn phía trước ra, có thể chạy nhanh hơn một chút."

"Được!"

Thương lượng xong, mọi người đổi vị trí, bọn Phi Phi rảnh tay liền lập thành hai người một tổ, chia ra "mang" xe cản đường đi.

Chủ của những xe phía trước xe cứu thương nhìn thấy quang cảnh ngoài cửa sổ xe thay đổi lên cao rồi lại xuống thấp, hương thụ đãi ngộ "nhẹ nhắc lên nhẹ thả xuống", đều điên cuồng kéo đồ vật gì đó để cản.

Nhưng nơi này là hiện đại, rất ít người mang theo khăn tay.

Cho nên bọn họ người thì cần quần áo, người thì cần gối đầu, còn xe nào trang trí đơn giản, thì chỉ có thể quay đầu trực tiếp cần ghế ngồi....

Chuyện này nói cho chúng ta biết, khăn giấy vẫn là không thể hoàn toàn thay thế được khăn tay đâu.... ..

Bởi vì có bọn Phi Phi "hỗ trợ", ngược lại xe cứu thương đến bệnh viện còn sớm hơn so với thời gian dự tính.

Nhưng người đang chờ cấp cứu lại không được cấp cứu.

Bởi vì sau khi nhận được điện thoại của tài xế lái xe, nhóm thầy thuốc bị dọa hòng luôn.... ..

Giúp người là phải giúp đến cùng, cho nên mọi người nâng xe cứu thương chạy như điên đến một bệnh viện khác.

Kỷ thực hiện tại bọn họ đã ra khỏi đoạn đường kẹt xe, vấn đề là.....

Tài xế lái xe hình như không lái nổi xe nữa rồi.....

Không Không một bên hỏi đường một bên cổ vũ hân, "Tĩnh lại! Nếu người ngất xỉu, không thấy hỗ trợ với việc ta tặng khăn tay để người cần sao! Nhớ năm đó, sóng to gió lớn hơn thế này ta đều là dựa vào khăn tay mà chống đỡ!"

"... .."

Tài xế lái xe đáng thương điên cuồng cần khăn tay, dồn sức đập ghế ngồi, lệ rơi đầy mặt.

Đoạn đường lúc này kẹt xe, hiện tại đã thông, đa số chủ xe đã phục hồi tinh thần, tăng tốc đuổi theo, muốn theo xem kỳ quan chấn động này.

Đương nhiên cũng có số ít người không muốn đuổi theo, để không chắn đường, bọn họ đều dừng xe ở ven đường, bắt đầu gọi điện thoại.

Không phải gọi đài truyền hình hay radio, mà là....

"Anh hai hả? Anh đến đây đón em đi, em cảm thấy.... tinh thần của em giống như có chút vấn đề..... vừa rồi còn xuất hiện ảo giác....."

Rất nhiều người đều giao nhau, gọi điện cho người nhà.... ..

Các phóng viên nhận được tin tức, lập tức trực tiếp nhảy lên xe, chạy đến "hiện trường vụ án".

Quả thực là "vụ án", nhiều người bị dọa hòng như vậy, đây cũng có thể tính là án mạng....

Vì thế toàn bộ thành phố..... không đứng, sau đó là toàn bộ nhân dân trong tỉnh đều biết chuyện này.... ..

Không có trở ngại, bọn Phi Phi càng chạy nhanh hơn, căn bản là chọt đến chọt đi, xe tường thuật trực tiếp của đài truyền hình căn bản không theo kịp tốc độ của bọn họ.

Nhưng bởi vì xem được tin tức, thầy thuốc bị dọa hòng ngày càng nhiều.... ..

Cho nên chạy qua sáu cái bệnh viện, rốt cuộc bọn Phi Phi mới tìm được một bác sĩ mới giải phẫu xong không lâu, còn chưa có cơ hội nghe bát quái, cho nên vẫn còn bảo trì trạng thái thực bình thường.

Bởi vì cấp cứu kịp thời, người bệnh rất nhanh qua cơn nguy hiểm, yên tâm rồi, bọn Phi Phi cũng không tính nán lại, chuẩn bị rời đi.

Khi bọn họ đi đến cửa bệnh viện, vừa đứng lúc đụng một đám phóng viên vừa đuổi tới.

Phi Phi nhìn thấy trước mắt nhiều người như vậy, kích động, "Đây là bệnh nhân động kinh?"

"Không khác lắm"

Chạy nóng cả người, Không Không cởi áo khoác ra, "Thật đáng thương."

Mọi người không ý thức được là những người này bị bọn họ dọa đến động kinh.... ..

Trong đám phóng viên vẫn có một số người thần kinh vững, chịu được đã kích, đây chính là tin tức lớn, đừng nói động kinh, cho dù bị dọa thành máy hút khói [nguyên văn là 抽油烟机 cái này mình ko chắc... @.@ tra hình ảnh google thì ra cái máy hút khói dầu trong bếp @.@] cũng muốn cần rằng phỏng vấn bằng được!

Đồng chí kiên cường đó, chính là người mà Quý Ngừ Hàm nhìn thấy trên màn hình lớn - vị ký giả đang truyền hình trực tiếp.....

Chúng ta cứ gọi hắn là bạn học kiên cường đi.....

Quý Ngừ Hàm nhìn thấy, rốt cục bạn học kiên cường cũng làm cho bọn Phi Phi ý thức được đây là truyền hình trực tiếp, hơn nữa hành động cứu người

vừa rồi của bọn họ đã cảm động toàn bộ nhân dân trong tỉnh, ai nghe cũng rơi lệ.

Rơi lệ quả thực là rơi lệ, nhưng đó thật sự là nước mắt cảm động sao.... ..

Cho nên hình ảnh bạn học kiên cường xuất hiện trên tin tức, cả cơ mặt đều co giật vô cùng sống động, khiến lúc hắn nói chuyện phát âm cũng không rõ ràng.... ..

Bất quá cũng không có vấn đề gì lớn, hiện tại mọi người đều không có ý nghe hắn nói, đều vội vã nghe đám đại lực sĩ kỳ dị kiểm chạy rất nhanh kia phát biểu chút cảm tưởng.

Giọng bạn học kiên cường run rẩy hỏi, "Xin hỏi nên xưng hô với các vị thế nào?"

Mặc Kỳ Thụy không trả lời, chỉ là khi ánh nhìn lạnh buốt liếc qua, camera muốn quay cận cảnh hắn.

Lúc sau, trên màn ảnh liền kết một tầng sương.... ..

Sau thời gian ngắn ngủi hình ảnh bị mờ, nhiếp ảnh gia vội vàng chuyển ống kính quay người khác.

Phi Phi nhú mày nhìn chính mình trong màn ảnh, suy nghĩ chốc lát, rốt cục nhớ tới Quý Ngữ Hàm từng nói -----

"Làm việc tốt không lưu danh tính!"

"Cứ đối xử như nhau!"

Không Không vô cùng bất mãn đá văng hắn, đứng ở trước màn ảnh, biểu tình thực thỏa mãn, thực trữ tình nói, "Tên của ta, là ~~ Lôi Phong!"

Vài âm thanh "phù phù" vang lên phụ họa, hình ảnh trên màn hình truyền hình trực tiếp mà mọi người đang theo dõi đã biến thành một màn không trung run rẩy.

Xem ra chắc là người quay phim ngã xuống đất xong rồi còn không ngừng run rẩy.....

Cho nên tình cảnh còn lại chỉ có người ở hiện trường mới biết được.

Hai người bật mặt từ trên trời giáng xuống, người cao thật trấn định, người thấp hơn thì một mực khóc lớn, miệng hô "Ta thực xin lỗi hương thân phụ lão....."

Nhưng rất nhanh sau đó, mọi người phát hiện người cao kia cũng không phải người bình thường.... ..

Bởi vì mấy vị soái ca lúc trước nhìn thấy hắn liền chạy thoát thân, mà người bật mặt cao cao kia chỉ đuổi theo một người trong nhóm đó trước, lấy ra từ trong y phục người nọ một bó dây thừng.

Sau đó hình như không thấy hắn nữa.... ..

Là hình như, bởi vì mọi người không thấy được bóng người hắn, chỉ cảm thấy trên mặt đất có một luồng gió xoáy thổi mạnh.

Chờ gió dừng.... ..

Tất cả suất ca đã bị trói thành một dãy.

Người bật mặt cao cao kia bước qua ôm người bật mặt thấp vẫn một mực đang khóc, một đường xách chuỗi soái ca đi.

Tốc độ hắn rời đi vô cùng nhanh, hơn nữa hôm nay gió cũng không nhỏ.... ..

Cho nên chuỗi soái ca, liền "tuyệt đẹp" phiêu đảng trong không trung.

Chuỗi "điều soái ca" hư hư thực thực bay vào trong óc mọi người, vô cùng mạnh mẽ cắt đứt dây thần kinh nhỏ tên "bình thường" của bọn họ.... ..

Nghe nói ngày hôm sau, rất nhiều người xin phép nghỉ bệnh. Ai không xin nghỉ bệnh được, liền trực tiếp đình công trốn học.

Bất quá cũng không sao cả, dù sao ông chủ hoặc giáo viên của bọn họ cũng nằm ở nhà tiếp tục động kinh.... ..

--- -----

Bởi vì "sự cố" lần này, Quý Ngữ Hàm sám hối cả buổi tối, cảm thấy mình thật có lỗi với nhân dân.

Sám hối xong, nàng quyết định cấp tốc mang mọi người trở về, không thể lưu bọn họ lại tiếp tục làm khổ dân chúng.

Bọn Phi Phi nổi giận, "Chúng ta đã cứu được một mạng người!"

"Có điều, chẳng lẽ trong tình huống đó, trừ khiêng xe lên mà chạy thì không có biện pháp khác sao?"

"Có."

Tựa bên cửa sổ Mặc Kỳ Thụy lạnh buốt mở miệng.

Giận, rớt cuộc người theo phe ai!

Mọi người xấn tay áo chuẩn bị đánh hội đồng hần.

"Chậm đã chậm đã."

Không Không ngăn những người khác lại, "Cứ để hần nói xong trước rồi đánh cũng không muộn."

Vừa dứt lời, tập thể những người khác khinh bỉ hần -----

"Bây giờ đánh một trận, chờ hần nói ra lời khiến chúng ra không hài lòng, còn có thể đánh thêm một trận nữa!"

"À...."

Không Không bưng tỉnh hiểu ra, "Có đạo lý!"

Quý Ngừ Hàm roi lệ nhìn mọi người xông lên.

Sao nàng lại không tính toán trước vậy?

Sao nàng có thể hy vọng bọn họ tạm thời trở lại thành người bình thường, không làm khổ dân chúng vậy?

Ô..... Nàng thực xin lỗi hương thân phụ lão!

Quý Ngừ Hàm lại úp mặt vào trong lòng Đoan Mộc Ly khóc.

Thấy một đồng quả đấm sẽ lập tức đánh tới trên người mình, giọng Mặc Kỳ Thụy rét buốt vang lên, "Hần là nên che mặt khiêng xe chạy."

"Ô....." Quý Ngừ Hàm lại khóc lớn hơn nữa.

Nhưng bạn học khối băng kỳ thật không hay nói giỡn, hần nâng tay lên, chỉ ra ngoài cửa sổ, "Bên ngoài có rất nhiều người."

Mọi người tạm thời không đánh người, Quý Ngừ Hàm cũng không khóc nữa, kéo rèm cửa sổ nhìn ra phía ngoài.

Đây là.... ..

Kỳ thực diễn tả của bạn học khối băng không quá chính xác.

Bên ngoài không phải có rất nhiều người, là chỉ chít rất nhiều tầng người, ngay cả trên cây cũng lẫn quần vài người.... ..

Nhìn tư thế bọn họ lộn xộn, nên nói là lẫn quần đi.....

"Chúng ra bị phóng viên bao vây...." Ô ô, Quý Ngừ Hàm tiếp tục khóc.

"Bọn họ thực kiên cường, cũng đã sợ đến như vậy mà vẫn còn có thể chạy đến." Không Không còn thật sự cảm khái.

Những người khác nạt, "Nói gì vậy!"

Nói như vậy không phải tương đương với thừa nhận hôm qua bọn họ dọa sợ rất nhiều người sao!

Không Không cũng giận, "Gấp cái gì, rõ ràng là vì Đoan Mộc Ly thả chúng ta như điều mới dọa người ta sợ!"

"Đúng vậy, chúng ta không làm gì cả ~"

"Đúng đúng, chúng ta chỉ có hơi độc đáo ~"

Mất Quý Ngừ Hàm phủ đầy lệ, "Các người tự nhận thức mình quá chuẩn xác rồi...."

Mọi người "kiêm tốn", "Chúng ta đã biết rồi~"

"....." Ô..... Quý Ngừ Hàm lại bắt đầu xem Đoan Mộc Ly như tường mà đâm đầu vào.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ấn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 129: Ngoại truyện hiện đại: Bọn họ nổi tiếng

Mặc Kỳ Thụy lạnh giọng, "Đừng ăn ỉ, nên nghĩ làm thế nào để đi ra ngoài."

"Người gấp cái gì?"

Những người khác cùng khinh bỉ hắn, "Ở nhà xem tivi không phải rất tốt sao!"

Khởi băng ném qua một ánh mắt lạnh buốt, "Ở nhà không ăn cơm?"

"... Mau nghiên cứu làm thế nào để ra ngoài đi!"

...

Một đám người thảo luận khí thế ngất trời, chỉ có Đoàn Mộc Ly thực nhàn nhã ôm Quý Ngữ Hàm ngồi trên sofa.

Bọn Phi Phi nổi giận, "Chúng ta đều có võ, đến lúc đó đối trước hết nhất định là cục than nhỏ!"

Đoàn Mộc Ly không để ý tới bọn họ, bình tĩnh lấy ra một túi đồ ăn vặt, đút cho Quý Ngữ Hàm mới vừa khóc lớn ăn.

"... Sao người còn có đồ ăn?"

"Mua hôm qua."

Mọi người nổi giận, chỉ trích lẫn nhau, "Sao hôm qua lại không nghĩ tới việc mua chút đồ ăn!"

Sau khi tức giận, bọn họ mới ý thức được đáp án của vấn đề này——

"Chúng ta căn bản không có tiền!"

Trước khi tới đây bọn họ đều bị Đoàn Mộc Ly cướp đoạt, nhưng sau khi tất cả vàng bạc châu báu đổi thành nhân dân tệ, một chút xíu bọn họ cũng chưa thấy.

Cướp giật làm người ta giận sôi mà...

Mọi người dùng ánh mắt tiến hành nguyên rủa Đoàn Mộc Ly trong im lặng.

Bọn họ chỉ nói cho có, bởi vì nói không lại Đoàn Mộc Ly... mà đánh cũng đánh không lại...

Quý Ngữ Hàm bị phần thay bọn họ một chút, sau đó gạt lệ nhắc nhở, "Các người lạc đề ..."

"..."

Mọi người quay lại bàn luận vấn đề trước đó, làm thế nào để ra ngoài?

Đoàn Mộc Ly nhìn túi đồ ăn vặt trong tay đệ đệ mình, "Đối với một người đói khát đến cực điểm mà nói, cho hắn cái bánh bao thịt, tuyệt đối có thể dụ dỗ được hắn."

"Ừ, người bên ngoài hắn là đã đứng rất lâu, chắc đã đói bụng."

Sau khi gạt đầu, Không Không lại cảm thấy không thích hợp, khinh bỉ hắn, "Bản thân chúng ta còn chưa ăn, tìm đâu ra bánh bao thịt chứ!"

"..."

Những người khác không ôm hy vọng với chỉ số thông minh của hắn.

Đoàn Mộc Ly vỗ vỗ Không Không, thực thương hại nói, "Không Không, người từng nghe một từ gọi là so sánh chưa?"

"... Ta là bị đói hôn mê, không phản ứng kịp!"

Mọi người đều thực hoài nghi những lời này, dù sao chỉ số thông minh của Không Không đã quá rõ ràng, ai cũng biết ...

Nhưng bọn hấn quả thật cũng đói bụng, hiện tại trước mặt đều là hình ảnh đồ ăn, không có tâm tư thảo luận vấn đề chỉ số thông minh của Không Không.

Vừa rồi Đoan Mộc Hồng nói thật đúng, các phóng viên đều ở bên ngoài chờ thật lâu, hiện tại chỉ cần một người ra ngoài, nhất định có thể dễ dàng dụ dỗ bọn họ rời đi.

Nhưng vấn đề mấu chốt là...

Ai tới đảm nhận cái chức "Bánh bao thịt"?

Sau vài giây cùng nhau trầm mặc, Phi Phi phát biểu ý kiến của mình ——

"Ta cảm thấy việc này nên là lạnh buốt ra tay, chúng ta đều không được."

Bọn họ cũng không muốn tự mình ra ngoài dẫn dắt "kẻ địch" rời đi, có thể lựa chọn người khác đi làm "Bánh bao thịt" tự nhiên là chuyện tốt.

Nhưng nghe hấn nói vậy, mọi người vẫn là nhin không được hỏi ra nghi hoặc, "Vì sao?"

Phi Phi nhướn mày.

Sao lại có nhiều vấn đề vậy chứ?

Còn hỏi cặn kẽ hấn làm gì? Có biết cái gì gọi là vẻ đẹp “chìm sa cá lặn” hay không!

Nhưng mọi người đều là đứa trẻ hiếu học, không tiếp xúc nhiều với cái gọi là "Chân lý", cho nên trong nháy mắt, Phi Phi đã bị những đôi mắt nhỏ vô cùng hiếu kỳ bao phủ.

Bất đắc dĩ, hấn đành phải trầm tư quay đầu nhìn sang hướng khác, "Vừa rồi trong TV có chiếu quảng cáo làm bánh bao đông lạnh cấp tốc."

Hấn tìm được linh cảm ...

"..." Quý Ngữ Hàm khóc lớn đoạt lấy gói đồ ăn vặt to, một hơi đồ hết vào miệng.

Mọi người không phi nhỏ.

Ngược lại, bọn họ còn cảm thấy đó là một phương pháp thật tốt.

Cho nên bạn học khối băng đã được đặt rất nhiều kỳ vọng ...

Kỳ thật hấn luôn luôn không thích chỗ đông người, theo lý mà nói đúng là không thể giải quyết ý chuyện này.

Hấn vốn cũng không đồng ý, bất quá mọi người dùng ngôn ngữ thân thể thân thiết mà hữu nghị "Đưa" hấn ra ngoài ...

Như bọn họ dự đoán, khối băng vừa xuất hiện, các phóng viên đóng quân ở cửa như ong vỡ tổ tiến lên, trước cửa nhà bọn họ lập tức yên tĩnh.

Vì thế, để lại tờ giấy, một đám người vô cùng vui vẻ chạy ra ngoài kiếm ăn.

Nhóm người bọn họ có một đặc điểm, chính là vô cùng "Hoạt bát nhiệt tình", biểu hiện cụ thể chính là thực thích dùng ngôn ngữ thân thể tiến hành tìm hiểu...

Cho nên thời gian ăn bữa cơm này rất dài, cuối cùng còn muốn ăn sạch cả bảng hiệu của khách sạn người ta.

Nhưng bọn hấn ăn lâu như vậy, Mặc Kỳ Thụy lại không theo kịp bọn họ.

"Lạc đường ư?" Mọi người suy đoán.

Không thể chứ, khách sạn này ra cửa quẹo phải, là chỗ mọi người vẫn thường đi, hôm qua bọn họ cũng ăn ở đây, trên tờ giấy đã viết lại rõ ràng.

Chờ khi bọn hấn rời khỏi khách sạn, lúc trở về nhà, phát hiện tờ giấy để ngoài cửa vẫn còn ở chỗ cũ, trong nhà cũng không có người.

Còn chưa trở về?

Mặc Kỳ Thụy cũng không phải người có nhiều kiên nhẫn, lâu như vậy, nếu phóng viên còn chạy đuổi theo hấn, hấn đã sớm thi triển khinh công quay trở lại.

Chẳng lẽ là ở bên ngoài tự mình tìm chỗ ăn cơm?

Càng không thể nào, thứ nhất hấn không có tiền, thứ hai cho dù là hấn chặn đường cướp bóc, lấy tiền, bây giờ cũng nên ăn xong trở về rồi.

Phi Phi hoài nghi, "Vì để tỏ ra là một cái bánh bao thịt phần nộ, hấn rời nhà trốn đi?"

"..." Vừa mới com nước xong, Quý Ngữ Hàm liền cảm thấy mình hấn là cần bồi bổ tiếp ...

Người khác còn đang lo lắng rất có khả năng hấn đã làm như vậy, Không Không nổi giận ——

"Rời nhà trốn đi?! Hôm qua hấn chơi bài thua, còn thiếu ta hai con rùa chưa về đó!"

"..." Quý Ngữ Hàm được Đoan Mộc Ly đỡ vào cửa.

"Đừng đi đừng đi!"

Phi Phi gọi nàng lại, "Cục than nhỏ, gọi điện thoại báo nguy đi."

"..."

Quý Ngữ Hàm run run vịn lấy vách tường, "Trong vòng 24 tiếng mới được xem là mất tích."

Các người tạm tha cho mấy chú cảnh sát đi, người ta đã có nhiều việc ... Ô.

"Ai nói là mất tích!"

"Đừng rời, không phải đã nói sao, hấn thiếu ta hai con rùa chưa về."

Giọng điệu Không Không trầm trọng, "Chuyện rất nghiêm trọng, đây là chạy án đó..."

"..." Ô... Quý Ngữ Hàm chống đỡ không được ngã xuống.

Đoan Mộc Ly liếc mắt bọn họ một cái, "Hình như ta nên dạy các người làm một người bình thường là như thế nào."

"..." Mọi người bị phẫn.

Chúng ta là bị người hại mà thành như vậy, hiện tại người còn muốn xuống tay độc ác với chúng ta?!

Lấy độc trị độc không phải cũng dùng như vậy sao!

Nhưng mà dưới uy hiếp của Đoan Mộc Ly, mọi người không dám động kinh, đều vô cùng nghiêm túc, "Bây giờ làm sao để tìm bánh bao thịt về?"

...

Kỳ thật không cần tìm, "Bánh bao thịt" tự dùng chân dài của mình trở về.

Không đúng, người ta vốn còn có chân...

Bọn họ liền đứng ở cửa, cho nên rất rõ ràng nghe được ngoài cửa có thanh âm dừng xe.

Hiện tại cả tiểu khu chỉ có nhà của bọn họ có người ở, chẳng lẽ đuổi theo "Bánh bao thịt" bị lạc, cho nên các phóng viên lại trở về vây khốn bọn họ?

Mọi người đến bên cửa sổ nhìn ra phía ngoài, phát hiện dĩ nhiên chính là bạn học bánh bao đông lạnh nhanh chóng từ trên chiếc xe còn dài hơn xe taxi bước xuống.

Sau khi xuống xe, bọn họ liền đứng ở bên cạnh xe nói chuyện phiếm.

Những người khác mờ mịt, "Cục than nhỏ, đây chính là 110 người nói là lạc đường có thể gọi, có xe đưa người về nhà?"

"... Đây không phải xe cảnh sát, bất quá người thường cũng không thể gọi xe như vậy..."

"Xe này thế nào?" Bây giờ mọi người chỉ có thể phân biệt được xe taxi và xe taxi...

Quý Ngữ Hàm rối rắm, "Ta chỉ nhớ từng thấy xe lớn như vậy là lúc hôn lễ, người ta đi thuê xe."

"A..."

Không Không ngộ đạo, "Hiểu rồi! Nhất định là trong hôn lễ của người ta thiếu cái tủ lạnh, liền khẩn cấp kéo Mặc Kỳ Thụy đi."

"..." Mọi người đều bị sức tưởng tượng siêu phàm của Không Không thuyết phục.

Nhưng ý tưởng động kinh như vậy mọi người vẫn không tin tưởng.

Một hôn lễ sao, vậy mời được bao nhiêu người, dùng bao nhiêu đồ ăn?

Năng lực đông lạnh của bạn học khối băng còn chưa mạnh mẽ như vậy đâu...

Lúc lòng hiếu kỳ của mọi người đều lên tới cực điểm, rốt cục Mặc Kỳ Thụy đã trở lại.

Mọi người lập tức vây lại, "Đó là ai?"

Lạnh buốt nhìn mọi người liếc mắt một cái, rốt cục bạn học khối băng bắt đầu biểu hiện mình là một cái bánh bao thịt phần nộ rồi...

Không trả lời.

Mọi người tức giận, chúng ta nhiều người như vậy, còn không chế trụ được một cái bánh bao đông lạnh cấp tốc như người sao?!

"Cục than nhỏ, nhắm mắt lại!"

"... Gì chứ?"

Bình thường không phải đùa giỡn đánh đánh sao? Chẳng lẽ hôm nay trận chiến này sẽ là máu chảy thành sông?

Mọi người xắn tay áo, cùng kêu lên trả lời nàng, "Chúng ta muốn lột da bánh bao, biến hán thành cục thịt viên!"

Mọi người hiển nhiên là càng thêm tiến bộ thần tốc trên con đường động kinh này, càng chạy càng xa ...

Quý Ngừ Hàm che mặt khóc lớn, quyết định không bao giờ thừa nhận mình quen biết bọn họ.

Sắp bị lột, khối băng dĩ nhiên là muốn ra sức phản kháng.

Nhưng hai tay khó địch lại n cánh tay, "Da bánh bao" lập tức sẽ cách hán thật xa...

Thân là một khối băng, người ta vẫn luôn không làm thất vọng câu nói “băng thanh ngọc khiết”...

Cho nên loại tình huống này tuyệt đối hán không nhận được, quyết đoán lựa chọn thẳng thân sẽ được khoan hồng, thề sống chết giữ lại da bánh bao, "Đó là người của công ty quản lý!"

Kỳ thật sự tình rất đơn giản, lúc Mặc Kỳ Thụy đi ra ngoài dẫn dắt phóng viên rời đi, đi được không xa liền đụng phải chiếc xe kia, hán liền đi cùng người ta.

Phi Phi khinh bỉ hán, "Không phải trước kia cục than nhỏ từng nhắc tới công ty quản lý này nọ sao, ngay cả người ta là gì người cũng không biết, lại theo lên xe?"

Mặc Kỳ Thụy lạnh buốt liếc hán một cái, "Hán nói vừa ăn vừa nói chuyện."

"..."

Người đối bụng quả nhiên là trạng thái không thể nào ổn định mà...

Những chuyện khác của hán cũng không có gì hay để hỏi, vẫn như Quý Ngừ Hàm giải thích đơn giản nhất, bọn họ đều hiểu được công ty quản lý tìm tới cửa cũng vì vài mục đích như vậy.

Tuy rằng người thực động kinh, nhưng bộ dạng bọn họ rất đẹp mà... còn không phải đẹp bình thường.

Hôm qua mặt mày mọi người còn rạng rỡ, tự nhiên sẽ có tâm lý mạnh mẽ chịu đựng người đại diện tìm tới cửa.

Những người này đều không có hứng thú với việc làm ngôi sao, Mặc Kỳ Thụy có thể ngờ lâu như vậy, cũng chính là muốn ăn com chùa thôi...

Thời điểm mọi người đều muốn tự trở về phòng, Đoàn Mộc Ly vẫn nhàn nhã chơi đùa tóc Quý Ngừ Hàm mở miệng ——

"Ngày mai các người đi xem đi."

"..." Mọi người kinh ngạc, hán lại muốn làm gì?

Đoàn Mộc Ly ôn hòa cười, "Quả Quả không phải đã nói làm ngôi sao có rất nhiều cơ hội lộ diện sao?"

"... Ngươi muốn tìm kiếm thân nhân thất lạc ở hiện đại, cho nên muốn bọn ta xuất đầu lộ diện?" Không Không đoán.

"..." Những người khác nhanh chóng đánh cho hắn choáng váng, chờ nghe câu sau của Đoan Mộc Ly.

Cười đến càng thêm ôn hòa, ánh mắt Đoan Mộc Ly quét mọi người một lượt, "Các ngươi còn mấy người chưa tìm được nương tử đó."

"Ha ha ha..." Tiểu Mễ cười điên cuồng chạy đến, vui sướng khi người gặp họa, thuận tiện còn đập tỉnh Không Không.

Hai người bọn họ là người đã thành thân!

Đoan Mộc Ly cười nhìn về phía Phi Phi, "Ngươi coi như là đã có chủ."

"..." Phi Phi lộ nóng doanh tròng, nháy mắt liền cảm thấy Tiểu Trừ Trừ quả thực là ân nhân cứu mạng của hắn.

Tiểu Trừ Trừ là biệt danh hắn gọi Phó bảo chủ...

Đoan Mộc Hồng khẩn trương, không chút nghi ngờ đệ đệ ruột thịt của hắn sẽ bán mình đi, lập tức tỏ rõ lập trường, "Lần trước ta tìm bạn trăm năm, có một người cũng không tệ lắm~"

Mọi người hoài nghi nhìn hắn, "Ài?"

"... Trở về các ngươi sẽ biết!" Trở về nói gì thì hắn cũng phải tìm một người!

Đoan Mộc Ly cũng không vạch trần hắn, cười gật đầu, "Tốt lắm, chờ chúng ta trở về, một tháng sau liền thành thân."

"..." Trước mắt Đoan Mộc Hồng tối sầm, "Được!"

Chỉ trốn được nhất thời, trở về mỗi ngày hắn không làm gì, chỉ lo tìm nương tử thôi!

Thấy hắn cũng an toàn, bốn người bọn Thanh Long cảm thấy rất nguy cơ đứng sang một bên.

Đoan Mộc Ly cười cười, "Bốn người các ngươi cũng nên thành thân."

"... Chủ tử, chúng ta còn muốn ở lại hầu hạ ngài, chúng ta không thể đi làm ngôi sao!"

Bốn người đồng thời roi lệ, chủ tử vẫn không buông tha bọn họ!

"Các ngươi yên tâm đi, kỳ thật ta cũng không cần người hầu hạ."

Đoan Mộc Ly vừa nhìn thì đúng là một chủ tử tốt, biết "Thông cảm với cấp dưới".

"... Tiểu chủ tử! Tiểu chủ tử rất nhanh sẽ được sinh ra, phải có người tin cậy lưu lại hầu hạ!"

Còn chưa ra đời, Tiểu Bảo Bảo lập tức bị bọn họ kéo ra làm tấm chắn.

Suy nghĩ một chút, lời này nói cũng có lý, Đoan Mộc Ly gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Được cứu trợ ... Bốn người gạt lệ đứng qua một bên, nhanh chóng điều chỉnh tâm tình, tiến vào hàng ngũ vui sướng khi người gặp họa.

Còn lại, chỉ có Dạ Cẩm cùng Mặc Kỳ Thụy ...

Liếc nhau, hai người không chút do dự chỉ vào đối phương, "Kỳ thật ta thăm mền hắn thật lâu!"

"..." Mọi người đều run run ngã xuống đất.

Sau đó bọn họ phóng đôi mắt nhỏ oán giận tới Đoan Mộc Ly.

Nhìn xem, nhìn xem ngươi đã bức người đến cái dạng gì, ngay cả loại nói dối này cũng có thể nghĩ đến!

Quả thực chính là... Hà lòng hà dạ mà!

Dù sao bị ép buộc cũng không phải bọn họ...

Nếu không vui vẻ một chút, sao có thể không phụ lòng câu nói “vui sướng khi người gặp họa” chứ?

Đoan Mộc Ly thực bình tĩnh cười cười, nhìn về phía hai nam nhân bị kịch, "Kỳ thật ta đã sớm nhìn ra."

"..." Dạ Cẩm cùng Mặc Kỳ Thụy đen mặt, có dự cảm mãnh liệt, trong đầu nhanh chóng nghĩ cách ứng đối đáp trả.

Đứng lên, Đoàn Mộc Ly phân phó bọn người Thanh Long, "Gọi điện thoại đặt vé máy bay, đi Hà Lan."

"..." Quý Ngừ Hàm chầy lẽ rờng rờng cầm khăn tay cắn điên cuồng.

Nàng ân hận, nàng không nên dạy hấn tri thức hiện đại nhiều như vậy!

"... Đi Hà Lan làm gì chứ?"

Những người khác còn chưa hiểu được, không biết sao đề tài lại dời tới chuyện này.

Đoàn Mộc Ly cười nhạt nhìn hai người bọn Dạ Cẩm, dùng giọng điệu chúc phúc nói, "Hà Lan cho phép đồng tính luyến ái kết hôn."

"..." Mọi người nhin xuống ý muốn ngắt xiu quãng tới cho hai người bọn Dạ Cẩm ánh mắt đồng tình ngẩn ngui.

Sau đó lại tiếp tục vui sướng khi người gặp họa...

Tục ngữ nói nếu dám đấu tranh, phải dùng cảm nắm giữ số mệnh của kẻ thấp cổ bé họng, cho nên sáng sớm hôm sau, bọn Dạ Cẩm chết sống cũng không chịu đến công ty quản lý.

Vì thế chiến tranh bạo phát...

Vừa xuống lầu, Quý Ngừ Hàm đã tập mãi thành thói quen với loại tình huống này, cho nên thực bình tĩnh kêu Không Không cách từ lạnh gần nhất, "Đánh xong thì lấy giúp ta hộp sữa chua."

"Được!"

Không Không vừa đánh người vừa trả lời.

Bọn họ thường xuyên hỗn chiến như vậy, bình thường Đoàn Mộc Ly đều ở một bên xem náo nhiệt, không gia nhập cũng không can thiệp.

Nhưng mà hôm nay hấn lại mở miệng ngăn cản, "Đừng đánh."

Hấn mà cũng thiện lương như vậy?

Hôm nay là ngày mấy?

Mọi người đều kinh ngạc dừng tay, sau đó nhất loạt nhìn về phía hấn.

Đi qua lấy giúp Quý Ngừ Hàm hộp sữa chua, Đoàn Mộc Ly cười nhìn về phía bọn họ, "Chút nữa còn phải đến công ty quản lý, đừng đánh vào mặt."

... Quả nhiên vẫn là không có lòng tốt.

Nói đến tự nhiên như vậy!

Vì thế mọi người đều đổi lại, đánh lên người, kiên quyết "Nhiệt tình vui vẻ đưa tiễn" hai bọn người Dạ Cẩm ra ngoài.

Đứng ở ngoài cửa, Dạ Cẩm cười hung dữ, "Ta nhất định phải khiến công ty kia gấp gấp đem ta trở về!"

Hấn muốn người đại diện công ty căn bản không dám lưu hấn lại!

Mặc Kỳ Thụy chỉ sửa sang quần áo, ném cho hấn một ánh mắt đến từ Bắc Cực, "Com trưa tính thêm một phần cho ta."

Hấn tự tin trước giữa trưa sẽ mau chóng trở về?

Mọi người thì không tin, vô cùng vui sướng ngoắc bọn họ, "Không cản trở lại ~ "

"..." Nhìn cánh cửa dần khép lại, Dạ Cẩm cùng Mặc Kỳ Thụy liếc nhau, đều tự bắt đầu nghiệp lớn động kinh của bọn họ.

Bởi vì Đoàn Mộc Ly đã gọi điện giao phó trước, cho nên hiện tại bọn họ có xe đưa đón riêng, ngồi vào trong xe, Dạ Cẩm lập tức bắt đầu kế hoạch của mình.

Hấn nhìn về tiểu nữ sinh buồn bã ịu xiu cùng ngồi phía sau, "Ta là Dạ Cẩm."

"..." Tiểu nữ sinh nâng khuôn mặt trắng bệch lên, mặt không chút thay đổi nhìn hấn.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ăn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 130: Ngoại truyện hiện đại: Dạ Cẩm

Phát hiện Dạ Cẩm đang chờ mình đáp lại, tiểu nữ sinh nâng ngón tay chỉ mặt mình, hữu khí vô lực nói, "Gọi tôi là Tiểu Bạch được rồi."

"..." Thật đúng là Tiểu Bạch.

Dạ Cẩm nhìn mặt nàng trắng không còn chút máu, thậm chí cảm thấy gân xanh mờ hồ lộ ra, nhìn thế nào đều thấy nàng không giống người bình thường.

Nhưng mà đây không phải trọng điểm, hiện tại mục tiêu hàng đầu của hắn chính là hù dọa người bỏ chạy, tốt nhất có thể khiến công ty căn bản không dám giữ hắn.

Cho nên hắn thực thần bí hạ giọng, "Nói cho người một bí mật, ta đã mấy ngàn tuổi."

Tiểu Bạch vẫn mang khuôn mặt buồn bã ỉu xiu kia, "Ha."

"... Ta sống mấy ngàn năm! Người không tin?"

"Tin."

Dạ Cẩm nổi giận.

Người nọ phản ứng chậm hay là nghe không hiểu hắn nói gì, sao một chút cũng không khiếp sợ!

Con mắt thông thả di động, chống lại tầm mắt của Dạ Cẩm, Tiểu Bạch chậm rãi giải thích, "Kỳ thật tôi cũng mấy ngàn tuổi."

"..." Thật hay giả?

Ở cổ đại, chuyện cổ quái ngạc nhiên gì cũng đã từng gặp, Dạ Cẩm cũng không hề khiếp sợ, chỉ hoài nghi lời nàng nói là thật hay giả.

Hơi thở mong manh, Tiểu Bạch bổ sung một câu, "Nhưng mà tôi đã chết mấy ngàn năm."

"..." Dạ Cẩm hoảng sợ.

Mà Tiểu Bạch nói xong câu đó, cũng không biết là ngủ hay là hôn mê hay là "lại" chết...

Tóm lại chính là ngã xuống, nửa nằm nửa ngồi ở phía sau.

Thật cẩn thận, Dạ Cẩm nhích về phía cửa kính xe trốn tránh.

Ai cũng có thể nói "Ta là nữ quý", nhưng không phải ai cũng đều có thể hé ra khuôn mặt nữ quý có sức thuyết phục như vậy...

Cho nên trong lòng Dạ Cẩm, Tiểu Bạch nháy mắt liền biến thành tiểu nữ quý.

5 phút tiếp theo, Dạ Cẩm liền buồn bực.

Không phải hắn muốn hù dọa người sao? Sao lại còn bị tiểu nữ quý này hù dọa?

Hắn cũng đã sống mấy ngàn năm, có gì phải sợ chứ!

Nghĩ như vậy, Dạ Cẩm thực không khách khí kêu nàng, "Tiểu nữ quý!"

"..."

Tiểu Bạch thực không có tinh thần mở nửa con mắt nhìn hắn.

"Đứng lên, chúng ta trao đổi chút kinh nghiệm ăn thịt người!" Dạ Cẩm tiếp tục hù dọa người.

Không đúng, là hù dọa quý.

"Ta thích nấu ăn! Người thì sao?" Về mặt Dạ Cẩm vô cùng hung ác hỏi.

"Ăn sống."

"..." Dạ Cẩm ghen hòng.

Sao nàng có thể ác độc như vậy?!

Khôi phục tinh thần một chút, hấn nhe răng, "Ăn sống? Bằng răng của người sao?"

"Lúc ăn thịt người răng nanh của tôi sẽ dài ra."

"..."

Lại bị ghen hòng, Dạ Cẩm âm thầm nhéo nhéo nắm tay, cảm thấy hôm nay mình chuẩn bị chưa đầy đủ.

Một đường buồn bực, sau khi xe dừng lại Dạ Cẩm liền lập tức xuống xe, Tiểu Bạch vẫn còn lưu lại nghe điện thoại.

"Dạ, mẹ... Không có việc gì, bụng đã không còn đau nữa... Rất tốt, chỉ là ông chủ mới thích đóng giả Hắc Sơn lão yêu... Dạ, là người trưởng thành, không phải là bạn nhỏ... Con rất phối hợp đóng giả thành nữ quý ngàn năm, nhưng hấn hình như tin là thật... Dạ, con không hồ đồ, là người trưởng thành, không phải ngôi sao nhỏ tuổi mới tới công ty... Dạ, được, về nhà lại nói, tạm biệt..."

Cúp điện thoại, Tiểu Bạch xuống xe, hữu khí vô lực đi về phía thang máy.

Bụng đau thực vật và...

Dạ Cẩm còn đang chờ thang máy, quay đầu liền nhìn thấy một tiểu nữ quý đang thông thả đi về phía mình.

Gân xanh trên thái dương nhảy lên vài cái, Dạ Cẩm bước nhanh qua, "Người theo ta làm gì?"

Tuy rằng bụng đau khiến tinh thần nàng không quá tập trung, Tiểu Bạch vẫn đủ năng lực lý giải để hiểu câu nói không đầu không đuôi này.

"Nếu anh ở lại, tôi chính là trợ lý của anh."

"Ông chủ đang ở đâu? Ta muốn đổi người!"

"Tầng 26."

Vừa vận thang máy đến, Dạ Cẩm cất bước đi vào, không chút do dự ấn tầng 26.

"Chúc anh hạnh phúc." Sau khi ấn nút tầng 12 mình muốn đi, Tiểu Bạch chậm rãi nâng ánh mắt lên nhìn hấn.

"... Tại sao lại nói như vậy?"

"Trừ tôi ra, chỉ còn một trợ lý rảnh rỗi yêu thích nam giới, hơn nữa chính là thích ngoại hình như anh vậy." Giọng điệu Tiểu Bạch thông thả nói xong.

"..." Dạ Cẩm một trận mồ hôi lạnh.

"Các anh sẽ hạnh phúc."

"..."

Dạ Cẩm bắt đầu cảm thấy tiểu nữ quý trước mắt này là tối làm cho hấn động kinh không thể đẩy nhanh tốc độ về nhà.

Thang máy đến tầng 12, Dạ Cẩm vô cùng phiền muộn đi ra ngoài.

Hấn cũng không muốn đổi trợ lý, lấy chồng tìm "Hạnh phúc"!

Chỉ là tiểu nữ quý này không sợ dọa dẫm, hấn còn có thể tìm cơ hội dọa người khác, tóm lại không thể để Đoan Mộc Ly được như ý!

Trong lòng hấn mãi suy nghĩ, bước ra ngoài rất nhiều bước mới phát hiện Tiểu Bạch đã sớm dừng lại, đang dùng khuôn mặt trắng bệch nhìn hấn.

"... Sao lại không đi?"

"Vì sao anh lại bước ra?"

"..." Dạ Cẩm phẫn nộ.

Biết rõ là hấn bị câu "Chúc phúc" kia dọa, không dám đổi trợ lý, còn hỏi hấn cùng đi ra làm gì?

Cứ nhịn xuống trước đã!

Hắn là người, không chấp nhật với tiểu nữ quý!

"Người còn hỏi ta sao? Đương nhiên là đi theo người!"

Tiểu Bạch chậm rì rì nâng tay, chìa chìa cánh cửa bên cạnh, "Nhưng mà tôi đi toilet."

"..." Dạ Cẩm cảm thấy máu nóng bốc lên.

"Anh muốn đến công ty sao? Chúng ta ở tầng19."

"... Vậy người chạy đến tầng12 làm gì!"

"Nước rửa tay ở tầng này rất dễ chịu."

"..."

Dạ Cẩm hung tợn trừng mắt nhìn chăm chăm nàng nâng hai móng vuốt tiểu quý lên, hận không thể trực tiếp bấm nàng ra.

Hắn cảm thấy chính mình sẽ không thể xui xẻo đến cực điểm như vậy, nhưng vài tiếng sau, sự việc đã xảy ra.

Bởi vì hoàn toàn không biết gì cả về tình hình công ty, Dạ Cẩm đành chờ Tiểu Bạch ra khỏi toilet mới cùng nàng rời đi.

Nhưng sau vài giây hai người bước vào thang máy ——

Không hề báo trước, đèn thang máy đột nhiên ngưng hoạt động, con số cũng không nhảy lên nữa.

Thang máy bị kích bãi công ...

Dạ Cẩm chưa từng trải qua loại tình huống này, lúc đang để ánh mắt thích ứng với bóng tối chung quanh, phát hiện một móng vuốt tiểu quý vươn tới.

"Muốn ăn ta?"

Trực giác nghĩ là nhân lúc xung quanh tối đen nàng bắt người mà ăn, Dạ Cẩm nóng vội nắm lấy móng vuốt kia.

Quả nhiên là tiểu nữ quý, tay lạnh như vậy.

Một mảnh tối thui, Tiểu Bạch mở di động, để cho ánh sáng màn hình chiếu vào mặt mình, hữu khí vô lực giải thích ——

"Cái nút khẩn cấp ngay bên cạnh anh."

Trong bóng đêm bị ánh sáng màn hình di động rọi vào, ai cũng trông giống quý...

Nhất là khuôn mặt Tiểu Bạch vốn không có tí huyết sắc, hơn nữa lại không có tinh thần, ánh mắt khóe miệng đều trĩ xuống, phối hợp với một đầu tóc đen xõa xuống...

Đúng là một con quý mà!

"..." Dạ Cẩm hóa đá.

Rút tay lại ấn nút khẩn cấp, Tiểu Bạch không để ý đến hắn, khép di động lại, sau đó không có khí lực tựa vào trên tường thang máy.

Sau khi hoàn hồn, Dạ Cẩm cảm thấy mình vô cùng mất mặt.

Vốn chỉ là một tiểu nữ quý, chẳng lẽ còn đọi nàng ta lớn lên giống người sao?! Có gì đáng sợ chứ!

Đợi một lát không thấy có người đến, Tiểu Bạch lấy di động ra gọi điện.

"Mất điện? À... Ừ, cứu bọn họ trước rồi thông báo cho người tới cùng được... Không sao, không sợ hãi... Hai người..."

Tiểu Bạch nói xong nhìn qua phía Dạ Cẩm, "Hình như anh ta hơi sợ hãi... Ừ, yên tâm đi, tôi sẽ an ủi anh ta... Ừ, tạm biệt..."

Tuy rằng không nghe thấy người bên kia điện thoại nói gì, nhưng Dạ Cẩm cũng đoán được.

Hiện tại hắn đã muốn bộc phát.

Ai nói hắn sợ hãi?

Ai nói hần cần "An ủi"?!

Sau khi Tiểu Bạch cúp điện thoại, trong thang máy chỉ còn lại một khoảng tối đen, Dạ Cẩm chỉ mơ mơ hồ hồ nhìn thấy được nàng ngồi xuống, tay không biết đang làm cái gì.

Một lát sau, trong thang máy vang lên một trận âm thanh nhai nuốt chậm chậm.

"..." Tóc gậy Dạ Cẩm đều dựng thẳng lên.

Điều này cho thấy tiểu nữ quý đang ăn cái gì sao?

Nhanh chóng sờ soạng tay chân chính mình một lần, Dạ Cẩm xác định nàng không phải lén lút gỡ bỏ chân tay hần đi ăn. (=’=)

Ăn mấy miếng, Tiểu Bạch có khí lực nói chuyện, an ủi hần ——

"Không sao đâu, bọn họ sẽ mau chóng đến đây, phòng chừng nửa tiếng sau là có thể tới cứu chúng ta."

"... Người đang ăn thịt người?"

"Anh muốn ăn sao?"

"... Không cần."

Tiếng Dạ Cẩm cứng ngắc, khoe khoang nói, "Ta thích ăn chín."

Không có người để ý đến hần, âm thanh nhai nuốt tiếp tục trong bóng đêm..

Vừa ăn xong này nọ, di động Tiểu Bạch lại vang lên.

Thừa dịp nàng nhận điện thoại, Dạ Cẩm nhìn về phía đèn sáng nhỏ kia.

Sau đó hần liền nhìn thấy khoe miệng Tiểu Bạch có một chút "Vết máu" màu đỏ...

Một bên giải thích văn kiện để chỗ nào cho đồng nghiệp, một bên Tiểu Bạch lấy khăn giấy ra lau miệng.

Không có ánh sáng ăn cái gì cũng không tiện, sốt cả chua đều dính hết trên khoe miệng..

Liên tiếp chịu đả kích, Dạ Cẩm sinh ra hoài nghi với năng lực chịu đựng của mình.

Còn tiếp tục như vậy, hần còn chưa kịp dọa người khác động kinh, thì trước hết đã bị tiểu nữ quý này tra tấn thần đến thần trí cũng không rõ ràng!

Nghĩ như vậy, sau khi thành công ra khỏi thang máy, Dạ Cẩm đen mặt đưa tay, "Cho ta mượn di động!"

Cầm lấy di động, hỏi rõ dùng như thế nào, Dạ Cẩm gọi điện thoại về nhà.

"Ai vậy?" Tiếp điện thoại là Phi Phi.

"Ta, Dạ Cẩm!"

"Lão bắt từ?!"

Phi Phi hưng phấn, "Sao rồi sao rồi, ngươi còn ôm hi vọng với cuộc đời không?"

"..."

Dạ Cẩm cắn răng, "Kêu Đoan Mộc Ly tới nghe điện thoại! Còn nữa, đừng gọi ta là lão bắt từ!"

"Ai bảo ngươi có đặc điểm này, hay gọi là ô quy quy (rùa đen), vương bát bát (ba ba), muốn gọi cái nào thì tự ngươi chọn đi ~ "

"..."

Lúc rằng Dạ Cẩm sắp cắn nát, đầu bên kia điện thoại vang lên âm thanh ôn hòa của Đoan Mộc Ly, "Nói đi."

"... Ngươi không cần tra tấn ta, ta trở về cổ đại sẽ đi tìm nương tử!"

Khi Dạ Cẩm nói lời này đã hạ quyết tâm, nếu Đoan Mộc Ly không đồng ý, hần liền trực tiếp đập đầu chết, đổi thân thể mới, có thể đào thoát khỏi ma chướng của Đoan Mộc Ly.

Không đúng, bây giờ còn có thêm một người phải chạy trốn, chính là ma trảo của tiểu nữ quý phía sau!

Dạ Cẩm tiêu dao mấy ngàn năm, từ sau khi gặp Đoàn Mộc Ly, chất lượng cuộc sống giảm xuống đáng kể...

Ngoài dự kiến của hắn, một chút ý tứ muốn phản đối Đoàn Mộc Ly cũng không có, thoải mái đáp ứng, "Được."

Được?

Dạ Cẩm vô cùng hoài nghi thái độ thương lượng cực kỳ tốt của hắn, nhưng sợ Đoàn Mộc Ly đổi ý, hắn lập tức cúp điện thoại, chuẩn bị lập tức về nhà.

"Nói với ông chủ của các người, ta mặc kệ!"

Dạ Cẩm bỏ lại những lời này, cũng rất thoải mái đến trước thang máy, ấn nút xuống tầng dưới.

Sau đó hắn chợt nghe thấy âm thanh hữu khí vô lực phía sau, "Anh..."

Dạ Cẩm ngắt lời nàng, "Người không cần khuyên ta, nói gì thì ta cũng không muốn ở lại!"

"Mất điện, anh phải đi xuống bằng lối thoát hiểm."

"..."

Đáng thương cho Dạ Cẩm, trước khi đi còn phải chịu đả kích một lần nữa...

Sau khi Dạ Cẩm chạy vào lối thoát hiểm hai ba phút, di động của Tiểu Bạch lại vang lên, là số của ông chủ lớn.

"A, tốt hơn nhiều, không còn đau nữa... Hà... Ừ... Được, tôi đã biết..."

Cúp điện thoại, Tiểu Bạch liền chậm chạp đi về phía lối thoát hiểm, cũng xuống lầu.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ăn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 131: Ngoại truyện hiện đại: Trời sinh một đôi

Tuy rằng buổi sáng trôi qua không mấy suông sẻ, nhưng lúc Dạ Cẩm về đến nhà vẫn rất là đặc ý.

Mặc kệ nói như thế nào, tạm thời hắn vẫn an toàn ~

Sau khi vào cửa, hắn phát hiện mọi người giống như bề bộn nhiều việc.

Bốn người bọn Thanh Long đang vội vàng quét tước vệ sinh, Quý Ngữ Hàm cầm di động, nghe qua là đang nói chuyện với Phi Phi, hình như là đang dặn hắn chặn trái cây thế nào.

"Các người đang làm gì vậy?"

"Chuẩn bị tiếp khách!"

Vừa mới vào cửa, trong tay Không Không đang cầm một đồng thứ, vui sướng trả lời hắn.

"... Tiếp khách gì?"

Dạ Cẩm nhìn Đoàn Mộc Ly bình tĩnh ngồi ở trên sofa, có loại dự cảm mơ hồ.

"Là tôi."

Phía sau Dạ Cẩm truyền đến âm thanh hữu khí vô lực.

Hít!

Dạ Cẩm vô cùng sợ hãi nhảy một cái về phía trước rồi mới quay đầu lại, "Tiểu nữ quý?"

"Cút! Ăn nói vớ vẩn!"

Không Không bắt mắt nhắc chân đá vắng hân, "Người ta rõ ràng là một tiểu mỹ nhân!"

Thấy Tiểu Bạch đến, mọi người đều nhiệt tình đi qua, "Bạch tiểu thư, mời vào nhà!"

Sau đó liền đứng chắn ở cửa nhìn chăm chăm người ta...

Khóe miệng Quý Ngừ Hàm run rẩy kéo bọn họ ra, đứng ngay cửa như vậy, sao có thể vào chứ.

"Bạch tiểu thư..."

"Ngừng!"

Dạ Cẩm ngăn cản không cho Quý Ngừ Hàm nói thêm gì nữa, sau đó kéo Tiểu Bạch qua, "Sao người lại tới đây?"

Tiểu Bạch đang chào hỏi mọi người, nghe hân hỏi vậy, chậm rãi giải thích, "Ông chủ lớn bảo tôi về cùng anh."

Dạ Cẩm còn chưa hỏi tiếp, Đoan Mộc Ly đã cười giải thích, "Là ta gọi cho ông chủ bọn họ, nói muốn Bạch tiểu thư đến đây."

"..." Dạ Cẩm cứng họng.

Cả đầu đều suy nghĩ làm sao để "Gian kế" của Đoan Mộc Ly không thực hiện được, Dạ Cẩm hiểu sai ý tứ của Đoan Mộc Ly, còn tưởng rằng hân gọi Tiểu Bạch về làm thuyết khách, kiên trì muốn hân tới công ty kia...

Cho nên hân chặn Tiểu Bạch lại, "Tiểu nữ quý, người từ chức đi, ta muốn người!"

"Anh muốn dùng bao nhiêu tiền mời tôi?"

"... Hiện tại người kiếm bao nhiêu, ta có thể trả cho người gấp năm lần!"

"Vậy sao, cảm ơn."

"Người đồng ý?" Tâm tình Dạ Cẩm không tệ hỏi.

"Không đồng ý." Tiểu Bạch thông thả trả lời.

"..." Dạ Cẩm nghẹn họng. "Vì sao?"

Năm lần còn chệch ít? Quý làm gì có nhiều chỗ tiêu tiền vậy chứ!

Tiểu Bạch thực không có tinh thần nâng ngón tay chỉ chỉ mình, "Ông chủ lớn là ba tôi."

"..."

Không chỉ Dạ Cẩm, ngay cả những người khác vây xem xung quanh đều run rẩy.

Thực bình tĩnh đó...

Bọn họ hoài nghi nhìn về phía Đoan Mộc Ly, chẳng lẽ là sự muội đồng môn phái bình tĩnh của Đoan Mộc Ly thất lạc ở hiện đại?

Dạ Cẩm ken két ken két nắm chặt quả đấm, "Ba người chính là ông chủ, người còn hỏi ta có thể ra bao nhiêu tiền mời người?!"

"Tò mò."

Trong lúc mọi người còn đang hóa đá, Tiểu Bạch đã lấy di động ra gọi điện thoại.

"A, ba, vừa rồi có người ra giá gấp năm lần muốn con... Dạ, không giống bị cận thị... Đúng vậy, con muốn tăng lương... A... Dạ, được rồi... Vậy tạm biệt, về nhà gấp..."

"..." Mọi người duy trì trạng thái hóa đá nhìn nàng cúp điện thoại, sau đó quang ánh mắt đồng tình tới Dạ Cẩm.

Không nhìn bộ dáng sắp phát điên của Dạ Cẩm, Không Không thật hiếu kỳ hỏi nàng, "Ba người tăng tiền lương cho người?"

"Không có." Tiểu Bạch ra về thật đáng tiếc.

Dạ Cẩm nháy mắt lấy lại tinh thần, "Không sao, không bằng người vẫn mau chóng hợp tác với ta!"

"Nhưng ba ta nói muốn cho ta thê phụ."

"... Thẻ phụ là cái gì?" Dạ Cẩm cắn răng, quay đầu hỏi Quý Ngừ Hàm.

Quý Ngừ Hàm đồng tình nhìn hấn, "Chính là cùng thẻ tín dụng của ba nàng dùng chung một tài khoản, như vậy nàng thẻ cầm thẻ phụ tùy tiện quẹt..."

So với tăng lương gấp năm lần càng nhiều hơn, người ta là không có thời hạn ...

Mọi người đồng thời quăng tới cho Dạ Cẩm... ánh mắt vui sướng khi người gặp họa.

Đột nhiên ý thức được một sự kiện, Dạ Cẩm muốn điên rồi, "Nói như vậy ngươi không phải nữ quý?!"

"..." Mọi người hoảng sợ nhìn hấn, sau đó đồng loạt quay đầu nhìn trời.

Chỉ số thông minh như vậy...

Bọn họ tuyệt đối không quen biết hấn!

Phát hiện mình bị xem thường, Dạ Cẩm tức giận tận trời chỉ vào mặt Tiểu Bạch, "Các ngươi xem sắc mặt của nàng đi, giống người bình thường sao!"

"Đau bụng, không thoải mái." Tiểu Bạch thê thảm giải thích.

"Ngươi là con gái ông chủ, đau bụng còn đi làm?!"

Tiểu Bạch thông thả nâng ánh mắt lên nhìn hấn, "Nghe nói anh thực động kinh, ba tôi lo lắng nếu để người khác tới làm trợ lý sẽ bị anh dọa cho nằm viện."

Cho nên nàng chỉ có thể tự thân xuất mã ...

"..." Dạ Cẩm gặp trở ngại rồi...

Mọi người còn lại thì bị kích động chạy tới, vây quanh Tiểu Bạch.

Nàng cùng Dạ Cẩm quả thực chính là tuyệt phối mà!

Về phân xứng ở chỗ nào... Có thể làm cho người này gặp trở ngại chính là xứng!

Chờ Dạ Cẩm quay trở lại, câu đầu tiên khi mở miệng là ——

"Ta muốn về cổ đại!"

"Được!"

Mọi người đồng thời gật đầu, sau đó chia chia Tiểu Bạch đang tựa vào sofa nghỉ ngơi, "Chúng ta đã mời nàng đến cổ đại chơi!"

"..." Trong nháy mắt Dạ Cẩm liền cảm thấy có phải mình gặp trở ngại còn chưa đủ hay không.

Nhóm người này có Đoàn Mộc Ly làm núm dũa, hấn không thể trêu vào, cho nên Dạ Cẩm quyết định xuống tay trên người Tiểu Bạch.

"Tiểu nữ quý! Ngươi là thiên kim đại tiểu thư, ba ngươi yên tâm cho ngươi theo chúng ta đến cổ đại?"

Độ tiếp nhận của Tiểu Bạch với chuyện xuyên qua rất cao, biết thân phận bọn họ cũng không quá ngạc nhiên.

Nghe thấy hấn hỏi như vậy, nàng hữu khí vô lực nói, "Ba tôi bảo tôi mang máy chụp hình theo, chụp nhiều tư liệu sống mang về."

"..." Dạ Cẩm nhìn khuôn mặt đang xem trò hay của mọi người, cảnh giác.

Nhóm người này muốn ghép hấn cùng tiểu nữ quý thành một đôi!

Đây cũng không phải là khê cần môi như bình thường, gặp trở ngại liền có thể giải quyết!

Chuyện này quan hệ đến cả đời của hấn!

Hơn nữa chuyện cả đời hấn cũng rất dài... Phải thật thận trọng.

Nhìn khuôn mặt trắng bệch của tiểu nữ quý, Dạ Cẩm cười nham hiểm.

Muốn dọa chạy nữ nhân, không dám gả cho hấn không phải rất dễ dàng sao?!

Chờ đi, hần nhất định sẽ không để cho nhóm người kia được như ý!

Mọi người thấy Dạ Cẩm âm hiểm, đều cười như kẻ trộm

Muốn dọa người chạy?

Đừng quên, bọn họ có Đoan Mộc Ly trấn thủ!

Hon nữa, bản thân Tiểu Bạch cũng đã đủ cường đại rồi, tuyệt đối có thể đánh bại Dạ Cẩm!

Lúc này đây, bọn họ nhất định sẽ được như ý!

Hắc hắc hắc... Trong lòng hai nhóm người đều cười đến đắc ý, mơ đến viễn cảnh tốt đẹp sau này.

Bởi vì hiện tại thân thể Tiểu Bạch không thoải mái, bọn họ cũng không thể lập tức xuất phát.

Kỳ thật có gì phải gấp, chỉ cần có thể để Tiểu Bạch cùng Dạ Cẩm sớm chiều ở chung là được!

Cho nên một đám người phát động thể công cường đại với Tiểu Bạch, vô cùng nhiệt tình giữ nàng ở lại, nói là để mọi người có cơ hội làm quen với nhau thêm.

Tiểu Bạch thông thả ngồi ở đó, không nói hai lời liền đồng ý.

"Người không cần hỏi xin ba người sao?"

Mọi người vô cùng tò mò.

Thoạt nhìn tuổi Tiểu Bạch không lớn, lại là thiên kim đại tiểu thư, ở lại bên ngoài không cần xin phép sao?

"Ba tôi nhất định sẽ đồng ý."

"Tại sao?" Không Không vô cùng hiếu kỳ.

"Công ty đang chuẩn bị làm một bộ phim mới, ba tôi hẳn là muốn tôi lưu lại tìm linh cảm."

"Phim gì?"

Luôn luôn có hỏi tất đáp, Tiểu Bạch hiếm khi có một thoáng khó xử, sau đó thật thành khẩn nhìn mọi người, "Tên là 《 làm sao lấy lại con gió đã qua 》."

"..."

Sau khi trầm mặc trong chốc lát, Không Không kích động trước hết, tiến lên cầm tay Tiểu Bạch, "Tri âm à! Liếc mắt một cái liền nhìn ra chúng ta đều là người động kinh!"

"..." Mọi người im lặng cào tường.

Người không biết cái gì là bí mật, cái gì là kín miệng sao!

...

Cho dù Tiểu Bạch ở lại, Dạ Cẩm cũng không phản đối.

Ở lại mới khiến hần càng có cơ hội "Phát huy"!

Buổi chiều hôm đó, Dạ Cẩm chạy xuống sạp báo dưới nhà, chịu đựng ánh mắt xem thường của bác gái bán báo, xem hơn mười cuốn tạp chí phụ nữ.

Đương nhiên hần cũng không muốn xem chùa tạp chí, nhưng hần không có tiền ~

Vốn hần có chủ ý đưa ngọc bội tùy thân của mình cho bác gái, sau đó đổi một đồng tạp chí về.

Nhưng vừa mới lấy khối ngọc bội vô giá kia ra đã bị xem thường...

Bác gái vô cùng phẫn nộ chỉ vào ngọc bội trong tay hần, nói hần còn trẻ tuổi không lo học cho giỏi, lấy mấy thứ của ‘cửa hàng hai nhân dân tệ’ ra lừa bà...

Bi kịch ở chỗ Dạ Cẩm không rõ ‘cửa hàng hai nhân dân tệ’ là cái gì, một đại nam nhân như hần không thể tranh chấp với bác gái hai tay trời gà không chặt, chỉ có thể chịu đựng bác gái tiến hành giáo dục tư tưởng sâu sắc với hần một phen.

... Kỳ thật đa số hẳn nghe không hiểu gì cả, chỉ nhớ rõ có cái tám vinh quang tám nhục nhã gì đó... (LPH: tám vinh tám nhục là các tư tưởng đường lối của Đảng TQ)

Về phần hẳn, mục tiêu vốn là xem hết đồng báo này, còn nguyên nhân sao lại chỉ xem được hơn mười cuốn...

Là bởi vì bác gái thật sự không nhìn được loại người trẻ tuổi "Vô sĩ" như hẳn. Hung hăng giống như đuôi tà dùng chổi quét hẳn ra cửa.

Lúc đầu Dạ Cẩm cũng không để ở trong lòng, cho đến khi bác gái không thể nhìn được nữa, cuối cùng dùng cán chổi đuôi đánh, hẳn mới thôi...

Qua chuyện này... giá trị cuộc sống, cách nhìn thế giới, cách nhìn người của Dạ Cẩm đã bị đảo điên ——

Ai nói tay bác gái trói gà không chặt?!

Nhưng mặc kệ tay bác gái có thật trói gà không chặt, hay là tay không chế ngự cả người nuôi gà đều không phải là vấn đề... cái chính là Dạ Cẩm không thể ra tay đánh nữ nhân.

Vì thế trên đầu đội một túi lớn, Dạ Cẩm mang gương mặt đen như mực về nhà.

Phi Phi vừa mở cửa nhìn thấy hẳn liền thật cao hứng, "Cục than nhỏ, Kim cương Hồ Lô Oa* mà người nói nhìn là vậy sao?"

*Kim cương Hồ Lô Oa: truyện tranh kể về 7 anh em hồ lô (trái bầu) được sinh ra từ những quả hồ lô, có sức mạnh hơn người, chống lại yêu ma
"..."

Quý Ngừ Hàm đồng tình nhìn đầu Dạ Cẩm như cái hồ lô, "Đầu của bạn học Hồ Lô Oa có hình dạng bình thường."

Phi Phi tiếc nuối lắc đầu, càng dùng giọng điệu đồng tình nói, "Xem đó, ngay cả Hồ Lô Oa người ta cũng ghét bỏ người."

Đang ở một bên điên cuồng gặm tạp chí, Không Không nói chen vào, "Có thể làm thành Hồ Lô Oa kiểu mới, thời đại đang tiến bộ thôi ~"

Dạ Cẩm cắn răng nhìn bạn Tiểu Bạch vẫn luôn một mực ghi ghi chép chép, món nợ này hẳn sẽ tính trên người tiểu nữ quý!

Buổi tối hôm đó, mọi người đều trở về phòng chuẩn bị ngủ, sát khí đầy người, Dạ Cẩm phá cửa mà vào.

Tiểu Bạch còn chưa nằm xuống, rất không có tinh thần ngẩng đầu lên, "..."

Cười nham hiểm, hiện tại thoát nhìn Dạ Cẩm cực kì tà ác.

Căn cứ vào hơn mười quyển tạp chí hẳn xem vào buổi chiều, nữ nhân không thể chịu đựng được nam nhân có quá nhiều khuyết điểm, mà "Biểu hiện" thích hợp nhất bây giờ của hẳn, là hai điều ——

Háo sắc, đánh vợ.

Ý tưởng của Dạ Cẩm rất tốt rất đẹp, cả đêm hôm nay hẳn chuẩn bị biểu diễn cả hai loại khuyết điểm này, tốt nhất là suốt đêm dọa cho tiểu nữ quý này sợ chạy.

"Tiểu nữ quý, ngủ một mình không sợ hãi sao ~" Dạ Cẩm ngả ngón hỏi.

"Không sợ."

Phản ứng của tiểu Bạch quá bình tĩnh, Dạ Cẩm hết sức bất mãn.

Vì thế điều chỉnh cảm xúc một chút, hẳn đi tới, "Tiểu nữ quý, đêm dài đằng đẵng, không nên chỉ ngủ, không bằng chúng ta làm chút chuyện gì đó?"

Tiểu Bạch thông thả quay đầu, chậm rãi mở miệng, "Buổi tối anh cũng thích chạy bộ sao?"

"..." Dạ Cẩm nghẹn một hơi trong cổ họng, cảm thấy mình có chút khó thở.

"Cái ta nói không phải là chạy bộ!"

Phát hiện mình có chút thiếu kiên nhẫn, Dạ Cẩm điều chỉnh âm thanh, tiếp tục giả thành sắc lang, "Ý ta là gì, nàng còn không biết sao?"

Tiểu Bạch thực không có tinh thần hỏi hẳn, "Thì chạy?"

"..." Rốt cuộc Dạ Cẩm cũng bị đánh bại.

Phương pháp đóng giả sắc lang này hiển nhiên không dễ thành công, Dạ Cẩm dứt khoát từ bỏ, lựa chọn "Đánh vợ".

Đương nhiên hắn không thể thực sự ra tay đánh Tiểu Bạch, chỉ muốn biểu hiện một chút việc mình là người có khuynh hướng bạo lực.

Cho nên xắn xắn tay áo, vẻ mặt Dạ Cẩm phản nộ, "Bực bội quá —— "

Sau đó đánh một quyền lên tường.

Vừa lòng nhìn trên tường xuất hiện một cái lỗ nhỏ, Dạ Cẩm thu hồi nắm tay, chờ tiểu nữ quý kêu lên sợ hãi sau đó chạy như điên ra khỏi phòng.

Phản ứng của Tiểu Bạch là...

Nheo mắt lại, kẻ sát vào nhìn nhìn cái lỗ kia.

Gân xanh trên thái dương Dạ Cẩm giật giật.

Không sao cả, tiểu nữ quý phản ứng chậm, hắn có thể tha thứ cho nàng.

Sau khi nhìn vài giây, Tiểu Bạch sờ sờ cái lỗ kia, sau đó thông thả gật gật đầu, lấy đồng hồ báo thức trên giường nhét vào trong cái lỗ.

"Cuối cùng cũng tìm được chỗ để đồng hồ báo thức." (LPH: ặc, há há =)))

Bởi vì không có tinh thần, nàng nói chuyện rất chậm rãi, lòng Dạ Cẩm vì câu nói chậm rì rì này... bẽ nát...

"A —— "

Đang tràn ngập bi phẫn, Dạ Cẩm nghĩ đây là tiếng hét mà bản thân phát ra, sau lại phát hiện âm thanh này truyền tới từ phòng khách dưới lầu.

Mọi người chẳng qua mới trở về phòng, vốn còn chưa ngủ, nghe âm thanh thê thảm đó, đều mở cửa ra xem.

Nhìn thấy Dạ Cẩm đi ra từ trong phòng Tiểu Bạch, tập thể mọi người khinh bỉ hắn, "Ra về đạo mạo!"

Ban ngày còn làm bộ không tình nguyện, kỳ thật tay chân cũng nhanh như vậy!

Tiểu Bạch từ trong phòng chậm chạp đi ra, "Tôi không làm gì anh ta cả."

"..."

Mọi người cảm khái nhìn về phía Dạ Cẩm - mặt đã vụn vụn.

Hai người này thật sự là "Xứng" mà...

Mọi người đều chú ý việc này, chỉ có Đoan Mộc Ly hỏi Không Không vừa phát ra tiếng kêu, "Làm sao vậy?"

Không Không vô lực cào tường, "Chúng ta đều quên mất Mặc Kỳ Thụy, hắn vẫn chưa trở về."

Ặc...

Bởi vì Tiểu Bạch xuất hiện, mọi người đều chú ý đến Dạ Cẩm, khi Không Không nhắc nhở mới nhớ tới điểm này...

Khối băng đi đâu vậy?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ấn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 132: Cửa thời không biến mất

Tiểu Bạch gọi điện thoại cho đồng nghiệp, hỏi được đại khái là lúc mười giờ sáng Mặc Kỳ Thụy cũng đã rời khỏi công ty.

Thời gian dài như vậy, sao còn chưa trở về?

Cho dù là lạc đường, cũng đã sớm gọi 110 xin giúp đỡ.

Đoan Mộc Ly dứt khoát đi qua mở cửa phòng Mặc Kỳ Thụy, nhìn chung quanh, sau đó cười thực vui vẻ, "Hắn là chạy về cổ đại rồi."

"..."

Thấy Đoan Mộc Ly cười đến cao hứng như vậy, mọi người đều bi ai cho Mặc Kỳ Thụy một chút.

Aizzz, rốt cục hắn lại tìm được cơ hội chinh người...

Nhưng mà căn cứ vào bản tính vốn có của đám người này, bi ai tuyệt đối rất ngắn ngủi, xem diễn mới là hoạt động thường xuyên lâu dài.

Nghĩ như vậy, mọi người đều vội vã quay về.

Nhưng bây giờ Tiểu Bạch vẫn cần nghỉ ngơi nhiều...

"Dạ Cẩm, ở lại chăm sóc Tiểu Bạch!" Mọi người cùng mở miệng lên tiếng.

Chăm sóc thì chăm sóc, ai sợ ai chứ!

Một lần thất bại có là gì?

Tục ngữ nói, thất bại là mẹ thành công!

Dạ Cẩm giờ cánh tay xấn tay áo nhìn Tiểu Bạch ở bên cạnh, hắn chuẩn bị "Chăm sóc" nàng thành tiểu nữ quý hàng thật giá thật!

Lần đến hiện đại này tạm thời bị bỏ dở, mọi người chuẩn bị về cổ đại bắt Mặc Kỳ Thụy trở lại, rồi sẽ tiếp tục quay về hiện đại chơi đùa.

Thu dọn một chút, mọi người đóng gói quay về cổ đại.

Dọc theo đường đi, bọn họ đều nghĩ đến tình huống Mặc Kỳ Thụy gặp xui xẻo, cho nên tâm tình vô cùng thoải mái.

Nhưng đến mái nhà của Quý Ngữ Hàm, cũng chính là vị trí của cửa như ý, mọi người đều sửng sốt.

"Lạnh buốt đóng chặt cửa như ý?"

Mọi người tìm vài vòng cũng không tìm được cửa vào, không thể không suy đoán như vậy.

"Không thể tuyệt tình như vậy chứ?"

Không Không thực hoài nghi, "Tìm lại lần nữa đi, có thể chúng ta nhớ nhầm vị trí."

Nhưng chờ khi mọi người tìm quanh bốn phía, tìm toàn bộ mái nhà hơn mười lần, vẫn không hề có thu hoạch gì.

Không có cửa như ý, bọn họ không thể quay về, chẳng lẽ vì tránh né độc thủ của Đoan Mộc Ly, mà Mặc Kỳ Thụy định để bọn họ không thể quay về cổ đại được nữa?

Việc này là không thể...

Náo loạn thì náo loạn, cho tới bây giờ mọi người cũng đều không lấy chính sự ra đùa.

Hiện tại hai huynh đệ Đoan Mộc Ly và Đoan Mộc Hồng đều ở hiện đại, Tề Loan quốc chỉ còn lại một mình Tiểu Dật.

Cho dù Tiểu Dật khôn khéo, nó cũng vẫn là một tiểu hài tử, hỗ trợ trong thời gian ngắn thì còn được, chấp chính lâu dài, bên người lại không có người phụ tá... dù sao vẫn không quá ổn thỏa.

Mặc Kỳ Thụy sẽ không lấy loại chuyện này ra đùa giỡn chứ?

Chẳng lẽ là... Đã xảy ra chuyện?

Trong lòng mọi người đều có chút hoài nghi, nhưng không ai nói ra.

Nhưng Đoan Mộc Ly lại thực bình tĩnh cười cười, "Hắn là đã xảy ra chuyện."

"..." Mọi người trầm mặc một trận.

"Tiểu Dật, thằng bé còn ở cổ đại..."

Đoan Mộc Ly cười hân hân Quý Ngữ Hàm rất nhanh khóc, trấn an nàng, "Không phải còn có Tiểu Trọng Suốt và tiểu Oa Nhi sao, có hai người bọn họ bên cạnh, ai có thể thương tổn đến Tiểu Dật chứ?"

Mọi người cũng vừa mới nhớ tới hai tiểu tử kia, thần kinh vốn căng thẳng lập tức được thả lỏng.

"Hắn là tình huống còn chưa nguy cấp đến mức cần đánh thức Tiểu Trọng Suốt."

Đoan Mộc Ly thực bình tĩnh cười cười, "Đừng xem thường Tiểu Dật, trong lòng thằng nhóc nhỏ đó luôn có tính toán."

Tiểu Dật là do một tay Đoan Mộc Ly dạy dỗ, lời hắn nói đương nhiên rất đáng tin.

Hơn nữa căn cứ vào biểu hiện của Tiểu Dật...

Quên đi, bọn họ vẫn nên đừng quá quan tâm.

Hai phụ tử bọn họ... Aizzz, không nói nữa.

Mọi người hoàn toàn yên tâm, nhưng có chút buồn bực.

Ai đã đóng chặt cửa? Ở cổ đại bọn họ còn có kẻ thù sao?

"Bây giờ chúng ta phải làm sao?"

Phi Phi rất muốn lập tức xông về cổ đại hung hăng đánh cho kẻ quấy rối kia một trận.

Đoan Mộc Ly lại vô cùng bình tĩnh, cười nói, "Chờ người nọ chủ động mở cửa ra."

"... Chủ động mở cửa?"

Mọi người đều hoài nghi nhìn hắn.

Hắn là Tiểu Dật phái Tiểu Trọng Suốt đánh thắng người thần bí, sau đó mở cửa nghênh đón bọn họ mới đúng chứ?

Đoan Mộc Ly là một đối thủ mạnh, lần này thật vất vả mới nhốt hắn ở hiện đại được, nào có ai lại ngốc đến nỗi chủ động mở cửa cho hắn quay về?

Đoan Mộc Ly rất tự tin, "Mọi người vẫn nên tin tưởng thằng nhóc Tiểu Dật đi."

Nói xong câu đó, hắn liền ôm lấy Quý Ngữ Hàm chuẩn bị xuống lầu.

"Người đi đâu vậy?"

"Quay lại nhà Quả Quả." Đoan Mộc Ly bình tĩnh cười.

"... Vậy chúng ta ở đâu?" Mọi người cảm thấy không ổn, hỏi.

Nhà Quý Ngữ Hàm rất nhỏ, chỉ có một phòng khách một phòng ngủ, đâu còn chỗ chứa được nhiều người như vậy?

Hơn nữa bọn họ muốn tức tức trực trông chừng xem cửa như ý có mở hay không, cũng không thể rời khỏi chỗ này quá xa...

Phi Phi phát hỏa, "Chẳng lẽ người muốn để chúng ta ngủ ngoài trời? Hiện tại là mùa đông!"

Đoan Mộc Ly ôn hòa cười cười, "Đương nhiên sẽ không."

"Tính ra người còn có lương tâm!" Phi Phi buông tay áo vừa mới xắn lên xuống.

Những người khác lắc đầu thờ dãi, Phi Phi vừa trải qua hai ngày an ổn, tính cảnh giác liền tuột dốc thảm hại mà!

Trọng điểm là ở nửa câu sau, nửa câu sau!

Để đón nhận nửa câu sau có khả năng gây chết người, mọi người đều nhanh chóng vịn tường, miễn cho chốc lát nữa lại ngã sấp xuống.

Đoan Mộc Ly đứng giữa không khí khẩn trương, khoan thai mở miệng, chất giọng vô cùng ôn hòa, "Mọi người ngủ hành lang đi."

"..."

Sau một trận lay động, mọi người đều cảm thấy khí huyết cuộn cuộn, trước mắt đom đóm bay loạn xạ, ngay cả không khí cũng giống như bị thiếu hụt.

Vẫn là chưa chuẩn bị đủ...

Mọi người đồng thời rơi nước mắt hối hận.

Nhớ ngày đó bọn họ làm người thoải mái bao nhiêu, sao lại quen biết Đoàn Mộc Ly chứ?

Không Không đứng thẳng người, nhìn ra phương xa, tràn ngập bi thương hát khúc, "Lẽ mừng năm mới năm nay không nhận quà, quà thì chỉ lấy thuốc hối hận —— "

"..." Mọi người gầy dựa đứng lên, hợp lực ném hấn xuống đất.

Bạo lực xong, mọi người đều sầu não.

Tiểu Mễ đứng gần Phi Phi nhất, lau sạch nước mắt, "Ta cảm thấy, tương lai ta cũng muốn bị đánh giống như Không Không..."

"Vậy nhảy đi!"

Không Không ở dưới lầu hô to, "Nhảy xuống người liền ngộ đạo! Ta cảm thấy những ngày động kinh vừa qua sẽ không còn nữa!"

Tuy rằng hoài nghi, bất quá mọi người đều lo lắng về sau mình sẽ biến thành giống Không Không, cho nên cực kỳ tin tưởng lời nói của Không Không.

Dù sao với võ công của bọn họ, nhảy xuống cũng sẽ không bị thương.

Cho nên mọi người đều nhảy...

Sau 1 phút im lặng——

"Chết tiệt! Dám gạt chúng ta nhảy xuống đồng than! Đánh hấn!"

Nghe dưới lầu truyền đến âm thanh quyền đâm cước đá, Quý Ngừ Hàm khóc lớn.

Người hối hận phải là nàng nè! Mỗi ngày đều nhìn mọi người động kinh, lá gan yếu ớt của nàng thật sự phải chịu khổ rồi ... Ô.

Buổi tối hôm đó, bọn họ cũng không cần tranh chấp chỗ ngủ.

Bởi vì sau khi đánh xong, một đám nam nhân rơi vào trong đồng than đều đen thui chỉ còn thấy răng ...

Cho nên đêm dài đằng đẵng, bọn họ liên tục cọ rửa suốt đêm..

Về phần tình hình ở cổ đại... quả thật không khác với suy đoán của Đoàn Mộc Ly lắm.

Trong tâm cung bị đào thành một cái hố sâu, hư hỏng không tính là nhẹ ——

Tiểu Dật đang nằm trên nệm thấp, khuôn mặt nhỏ nhắn bất mãn, "Thực dài dòng, quả nhiên nữ nhân đều không đáng yêu giống như thức ăn nướng của ta!"

"..." Mặt tiểu thái giám hầu hạ bên cạnh muốn rút gân vì bộ dáng ông cụ non này.

Mà người cùng hấn giăng co...

Mấy ngày nay đã dây dưa không biết bao nhiêu lần.

Giăng co cũng có thể kéo dài nhiều ngày như vậy, khó trách Tiểu Dật nói nàng ta dài dòng.

Đúng vậy, "Nàng ta", người trước mắt dĩ nhiên là Tam cô nương.

Thừa dịp bọn Đoàn Mộc Ly không ở đây, nàng ta lại chạy đến?

Trên người nàng ta vẫn đang quấn "Cánh tay" của Tiểu Trong Suốt, theo lý mà nói nàng ta không thể trốn tới đây, cho nên việc nàng ta xuất hiện ở đây có vẻ không hợp lý cho lắm.

Vấn đề này Tiểu Dật suy nghĩ rất nhiều ngày cũng chưa hiểu được, đành trực tiếp hỏi nàng, "Sao bà ra đây được?"

Tam cô nương cười đắc ý, "Người nghĩ rằng ta có thể bị nhốt một cách đơn giản như vậy?"

Tiểu Dật khinh bỉ nàng ta, "Khoác lác!"

Nói xong liền cất cao giọng, "Oa Nhi ~ "

"Hả?"

Oa Nhi lộ ra cái đầu nhỏ từ trong hố sâu, thực đáng yêu nhìn Tiểu Dật, "Ngươi tìm ta sao?"

"Đúng vậy, nữ nhân này khoác lác, ngươi đánh bà ấy giúp ta, nhưng trăm ngàn lần đừng đánh chết."

"Được thôi."

Trong chớp mắt, bóng người Oa Nhi đã xuất hiện trước mắt Tam cô nương, không đợi nàng ta mở miệng ngăn cản, cũng đã nâng nắm tay nhỏ như hạt đậu lên, chiu một cái, đánh ra một quyền.

Sau đó, Tam cô nương liền bay lên, về phía mặt tường...

Oa Nhi thực chán nản nhìn tay nhỏ bé của mình, "Hình như lại đánh trọng thương rồi."

"Không sao cả, " Tiểu Dật an ủi nàng, "Không đánh chết là được."

"Vậy ha." Oa Nhi hoàn toàn là một đứa trẻ ngoan ngoãn, người khác nói cái gì cũng nghe theo...

Mặt bị đánh đến biến hình, Tam cô nương giả vờ đứng lên, hung tợn nhìn theo hấn, "Tiểu Dật, căn bản là ngươi không tin ta có thể hủy diệt Tề Loan quốc?"

Tiểu Dật thực nhàm chán vùi đầu vào trong nhuyễn tháp, "Vậy ngươi liền phá hủy đi, thật đáng ghét! Năm đó, bài học đầu tiên phụ hoàng dạy ta chính là người nào càng không ngừng ăn nói ngoan độc, nhưng nói nửa ngày cũng không động thủ, kỳ thật là người không đáng sợ nhất, bởi vì bọn họ nhất định có điều kiêng kỵ, không dám động thủ."

Nói xong, Tiểu Dật mắt hững hờ ngẩng đầu, "Ba tuổi ta đã học được điều đó! Vì sao đã vài trăm tuổi mà bà còn không biết chiêu này đã lỗi thời rồi!"

"..." Tiểu thái giám đáng thương run rẩy từng trận.

Tiểu Dật vẫn là chủ tử tốt, cho nên chia chia điểm tâm trên bàn, "Ăn đi, thức ăn nướng nói, lúc cảm thấy chịu kích thích, có thể ăn một chút gì đó để bồi bổ."

"..." May mà chủ tử còn tốt bụng... Tiểu thái giám rơi lệ đầy mặt cảm lấy một khối điểm tâm.

Hầu hạ trong cung thật sự khảo nghiệm ý chí con người mà...

Tam cô nương cũng đã sắp muốn điên rồi...

Đầu không lại Đoan Mộc Ly còn có thể chấp nhận, nhưng người trước mắt vẫn là một thằng nhóc nhỏ, có thể quở trách nàng ta đến ngay cả phản bác cũng phản bác không được sao?!

Ánh mắt hung ác, Tam cô nương không hề chần chừ, mạnh mẽ tiến lên, đặt tay lên cổ Tiểu Dật, "Tiểu Dật, ngươi có tin hiện tại ta sẽ bóp chết ngươi hay không?"

"..." Tiểu Dật thực bất đắc dĩ liếc mắt xem thường.

Sau đó hấn nhìn về phía tiểu thái giám bên cạnh, "Ngươi xem đó, bà ta thật sự thực ngu ngốc mà? Ta vừa nói người chỉ biết độc mồm độc miệng thực không đáng sợ, thế mà bà ta còn làm như vậy."

Aizzz, thực không có ý nghĩa.

Không tìm được đối thủ thú vị, Tiểu Dật vô cùng ullah.

"..." Tiểu thái giám run run bỏ khối điểm tâm vào miệng.

Tam cô nương xanh mặt, "Quá thật hiện tại ta không thể lập tức bóp chết ngươi ngay, vì ta còn muốn giữ ngươi làm con tin, uy hiếp Đoan Mộc Ly!"

Tiểu Dật kháng nghị, "Nói cho rõ trước, ta cũng không ngốc, thật sự sẽ để ngươi bắt được sao!"

Hấn chỉ muốn xem thử nữ nhân dài dòng này rốt cuộc muốn làm gì, hơn nữa cũng muốn xem thử khi phụ hoàng gặp loại tình huống này sẽ làm thế nào!

Bằng không hấn đã sớm kêu Oa Nhi đánh bay nữ nhân này!

Tam cô nương căn bản không để lời nói của hấn trong lòng.

Đoan Mộc Ly thương Tiểu Dật, đây là việc ai ai cũng biết.

Còn có nữ nhân Quý Ngữ Hàm kia, quan hệ của nàng và Tiểu Dật tựa như mẫu tử tình thân, Tiểu Dật bị bắt, nàng sẽ không sợ hãi, khóc sụt sùi sao?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ăn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 133: Tiểu đội động kinh Kiểm tra cuối kỳ

Nàng ta muốn chính là Quý Ngữ Hàm khóc sụt sùi, Đoan Mộc Ly vì muốn an ủi nàng ấy mà nôn nóng mất bình tĩnh vốn có!

Trong lòng nghĩ vô cùng hoàn mỹ, Tam cô nương bắt lấy Tiểu Dật, nhảy xuống thạch thất dưới mặt đất.

Tiểu Dật nhàm chán ngáp dài, "Tôi lúc ngơ nhìn thấy phụ hoàng thì gọi ta một tiếng."

Sau liền nhắm mắt lại, hình như là định ngủ.

"..." Tam cô nương tức giận đến nổi vọt thẳng về phía cửa như ý, "Đi tìm Đoan Mộc Ly!"

"..." Trên bàn ăn, mọi người mờ mịt nhìn người vừa xông tới như bà điên - Tam cô nương.

Người giờ trò lại là nàng ta?

Nhưng thật đúng như Đoan Mộc Ly tiên đoán, nàng ta thật sự chủ động mở cửa ra.

Ngay lúc bọn họ còn đang kinh ngạc ——

"Phụ hoàng! Thức ăn nướng!"

Tâm tình Tiểu Dật thật tốt gọi bọn hắn, lộ ra tươi cười cực kì sáng lạn.

"..." Nháy mắt Quý Ngữ Hàm liền nổi giận, "Tiểu Dật, con lại ăn vụng đường!"

"Con không có!" Tiểu Dật phồng khuôn mặt nhỏ nhắn, kiên quyết không thừa nhận.

"Vừa rồi con cười rất sáng lạn, răng đều lộ ra kìa!"

"..." Tiểu Dật chu chu cái miệng nhỏ nhắn, "Sâu cảm thấy răng của con ăn ngon, con cũng hết cách rồi..."

"Giả bộ đáng yêu cũng vô dụng!"

Phi Phi vỗ bàn, vọt tới một bên tìm ra cò lê trong nhà đưa cho Quý Ngữ Hàm, "Đây, chúng ta nhờ răng của thằng nhóc nhỏ này đi!"

Không Không cũng rút cái kim ra, "Ra tay đi!"

Những người khác đều "Tiến lên", lúc này đương nhiên không thể rơi lại phía sau, nhanh chóng xông tới cướp sạch thùng dụng cụ nhà Quý Ngữ Hàm, sau đó giờ các loại "Hung khí" nhìn chằm chằm răng của Tiểu Dật như hồ rình mồi.

Mấy ngày rồi không gặp thằng nhóc nhỏ này, mọi người vô cùng vui vẻ...

Cho nên tình huống này... So với liên tưởng của Tam cô nương kém xa quá nhiều.

Phải nói căn bản chính là nàng ta bị tất cả mọi người xem nhẹ ...

"Các người đều cảm miệng cho ta!"

Tam cô nương hét lớn một tiếng, ánh mắt tàn nhẫn nhìn Đoan Mộc Ly, "Bay giờ Tiểu Dật đang ở trong tay ta, người còn đắc ý được sao?"

Đoan Mộc Ly căn bản không nhìn Tam cô nương, ngược lại thực ôn hòa nhìn mọi người cười.

Ặc...

Quý Ngữ Hàm "Phiên dịch" một chút, "Việc này... Không phải các người đã tự học thành tài rồi sao? Đây là kiểm tra cuối kỳ..."

Kết thúc công việc, đàn sao sao (ノ 3 ヽ) mọi người ngủ ngon đi

Tam cô nương nghe mà không hiểu bọn họ đang nói gì, những người khác thì đang rối rắm.

Mới đó mà đã cuối kỳ? Lại còn có kiểm tra?!

Sau vài giây trầm mặc, mọi người đồng loạt nhìn về phía Không Không, "Ngươi lên trước!"

Không Không giận, "Tại sao lại đẩy ta ra trước!"

Phi Phi nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, "Không phải ngươi chính thức bá sư sao? Chúng ta đều tự học, sao có thể lên kiểm tra trước ngươi được chứ?"

Không Không hỏi hận không thôi, nhớ ngày đó, tại sao lại làm cái lễ bá sư đó chứ...

Giọng nói bi thương lại cất lên, "Lễ mừng năm mới năm nay..."

"... Cầm miệng!" Mọi người cùng điên cuồng hét lên, ngăn cản hấn lại dọa người.

Tiểu Dật tò mò nhìn bọn họ, "Thức ăn nướng, mọi người gần đây giống như càn động kinh hơn."

Quý Ngừ Hàm nước mắt lưng tròng, "Tiểu Dật, con nói không sai..."

Nếu đã bị mọi người đá ra, hiện tại Không Không không có đường lui, chỉ có thể tham gia "kiểm tra" trước.

Xụ mặt, hấn bắt đầu xoay tròn quanh Tam cô nương, mãnh liệt nhìn chăm chăm nàng ta.

"Ngươi nhìn cái gì!" Tam cô nương không hờn giận quát hỏi hấn.

Không Không cười lạnh lùng, "Ngươi nói xem?"

Những lời này rõ ràng là đang thừa nhận mình chuẩn bị giết người phóng hỏa mà...

Nhưng lần này Tam cô nương không dễ dàng nể nang, cười lạnh lùng đáp trả lại hấn, "Tu Đồ Không, không phải ai cũng có thể nói những lời này hiệu quả như Đoan Mộc Ly."

Sao?

Mọi người kinh ngạc.

Vài ngày không gặp, Tam cô nương tiến bộ thần tốc rồi, chẳng lẽ là có cao nhân chỉ dẫn?

Sau khi kinh ngạc, một cỗ oán khí tích tụ trong lòng mọi người.

Nếu cái câu vạ lần đầu trúng này không có hiệu quả, vậy lát nữa bọn họ phải tham gia kiểm tra thế nào đây?

Xem ra sẽ không qua được ...

Bực! Rốt cuộc kẻ nào đã phát minh ra kiểm tra cuối kỳ!

Không Không nhất thời cũng không biết nên nói cái gì, giống như mọi người, nhìn về phía Đoan Mộc Ly đang thực bình tĩnh ăn bữa sáng.

Bị mọi người kỳ thác kỳ vọng thật cao, Đoan Mộc Ly căn bản không tính mở miệng, ngay cả đầu cũng chưa nâng.

Bởi vì đại gia hấn còn chưa ăn xong bữa sáng..

Ánh mắt của một đám người chiếu thẳng chờ đợi, thiếu chút nữa cào tường, rốt cục cũng đợi được đến khi hấn buông bát đĩa.

Nhưng Đoan Mộc Ly vẫn không mở miệng.

Bởi vì nướng tử thân yêu của hấn còn chưa ăn xong..

Vì thế trước khi hấn lên tiếng, mọi người đã phát điên trước.

Lần này chắc chắn là Tam cô nương có "Cao nhân chỉ dẫn", lúc ứng đối với Đoan Mộc Ly, rõ ràng bình tĩnh hơn trước kia rất nhiều.

Đoan Mộc Ly không để ý tới nàng ta, nàng ta cũng không thúc giục, cứ như vậy nghiêm mặt chờ đợi.

Mọi người khó chịu đợi nửa ngày, ngay lúc Quý Ngừ Hàm com nước xong, rốt cuộc Đoan Mộc Ly cũng đồng ý mở miệng.

Nhưng ngay lúc hần vừa ngừng đầu, Tam cô nương đột nhiên giành lên tiếng trước.

"Đoan Mộc Ly, lần này ngươi không nên lại dùng những lời làm ta sợ, ta sẽ không bị lừa nữa đâu!"

Đoan Mộc Ly mỉm cười, cũng không để ý tới tuyên ngôn của nàng ta, nhìn về phía mọi người, "Nói như vậy Mặc Kỳ Thụy không quay về cổ đại."

"..." Nhấn nhẹn chờ hần ăn uống nửa ngày lại chờ được câu nói này, mọi người hận không thể xông lên đánh hần một trận.

Cửa như ý bị đóng lại, quả thật dù Mặc Kỳ Thụy muốn quay về cổ đại cũng không thể quay về.

Nhưng mà... đây không phải là trọng điểm lúc này!

Bị bỏ qua một bên, Tam cô nương càng thêm cười lạnh, "Đoan Mộc Ly, không cần giả bộ, ta biết ngươi chỉ đang giả bộ trấn tĩnh."

Đoan Mộc Ly vẫn không để ý tới nàng ta, mặc cho mọi người gấp đến độ muốn đập tường.

Quý Ngừ Hàm cao hứng, nàng học tất cả chỉ để chờ đến thời khắc này!

Đây là đạo lý một tiếng trống làm tinh thần thêm hăng hái sau khi đã suy kiệt nè...

Cho nên nàng rất phối hợp trả lời Đoan Mộc Ly, "Chắc hần không muốn quay về cổ đại, nhưng còn chưa đi tới cửa như ý, cũng đã xuyên đến nơi khác sao?"

Đề tài này gọi lên hứng trí của Phi Phi, hần lập tức xen mồm, "Nói không chừng lạnh buốt đi tìm chim cánh cụt chơi ~ "

"Chim cánh cụt?"

Quý Ngừ Hàm mờ mịt, "Hần muốn đến Nam Cực chơi?"

"Không phải, hôm đó trên tivi đang chiếu cái khảo sát khoa học gì đó, lạnh buốt như thực hăm mộ chim cánh cụt có thể ở cái nơi băng tuyết ngập trời đó."

"..." Mọi người trầm mặc cắn khăn tay.

Lúc ấy Không Không không ở đó, không xem tiết mục kia, cho nên cũng vô cùng sinh hứng thú với chim cánh cụt này này nọ nọ.

Hần cũng hứng trí bùng bùng lên tiếng chen vào, "Chúng ta liền lập tức lái xe qua đó xem đi."

"..." Một đám người thương hại nhìn hần.

"Sao vậy?"

"Lái xe không đến Nam Cực được."

"... Xe lửa thì sao?"

Sau khi tới hiện đại, Không Không có một loại tình cảm sùng bái không hiểu nổi với mấy thứ ô tô này nọ...

Cho nên lúc này nghe nói còn có nơi ô tô không đi được, hần hơi uể oải.

"..."

Phi Phi lấy bình hoa trang trí trên bàn nhét vào tay hần, vỗ vỗ đầu của hần, "Ngươi vẫn nên chạy qua một bên chơi đi."

"... Cút!" Không Không nổi giận, "Không phải các ngươi chỉ xem nhiều hơn ta hai ngày sao!"

Nói ra những lời này, Không Không gờ cánh tay xắn tay áo xoay người lại.

"Ngươi đi đâu vậy?"

Không Không hào khí ngất trời trả lời, "Đi xem tivi!"

"..." Mọi người run lên một trận, thật là người có hoài bão...

Bọn họ huyền não thực vui vẻ, Tam cô nương lại tức giận đến nổi trước mắt đều nổi đom đóm...

Vỗ bàn thật mạnh, nàng ta có ý đồ muốn lấy được lực chú ý của Đoàn Mộc Ly, "Đừng quên Tiểu Dật còn đang ở trên tay ta!"

"A? Đến con?"

Vốn đã muốn ngủ rồi, nghe thấy mình bị điểm danh, Tiểu Dật mơ mơ màng màng mở mắt ra, phát hiện hình như không có chuyện gì, liền tiếp tục ngủ...

"..." Tam cô nương tức giận đến phát run.

Hình như cuối cùng Đoàn Mộc Ly cũng đồng ý phóng lực chú ý lên người nàng ta, lại không đáp lại lời của nàng ta, chỉ là nhìn về phía bên người nàng ta

"Người có biết vì sao trong tấm cung có bồn hoa màu lam kia không?"

"..."

Mọi người run rẩy, sao lại đột nhiên có cảm giác hoài nghi mãnh liệt dâng lên vậy nè?

Tam cô nương cũng giật mình, tầm mắt không tự giác nhìn về phía bồn hoa màu lam bên cạnh kia.

Hoa trông có vẻ khó coi, cũng không phải loại thông thường, vừa nghe Đoàn Mộc Ly nói, Tam cô nương cũng bắt đầu cảm thấy bồn hoa này hiện diện có chút quái dị.

Nhưng mà trong đầu nàng ta lập tức liền xuất hiện lời cảnh báo của người đã cứu nàng ta ra ——

Trăm ngàn lần không nên để ý tới câu hỏi của Đoàn Mộc Ly.

Mặc kệ là thắc mắc hay hỏi lại, hần hỏi câu gì đó đều có thể vì muốn người nhầm lẫn, trăm ngàn lần không nên mắc mưu.

Những lời này luôn luôn ở trong đầu nàng ta, bất quá Đoàn Mộc Ly bình tĩnh tự nhiên tươi cười với Tam cô nương cũng tạo ra ảnh hưởng thật lớn.

Hai cổ thế lực bắt đầu giằng co trong lòng, sắc mặt Tam cô nương đổi tới đổi lui, bắt đầu không có chủ kiến.

Tâm tình Đoàn Mộc Ly dường như không tệ, cười hỏi, "Người không biết là hần đang lợi dụng người sao?"

"..." Ai?

Quý Ngừ Hàm và mọi người đều giống nhau, nháy mắt trong lòng liền nảy sinh nghi hoặc.

Nhưng bọn họ lập tức ý thức được, đây căn bản vẫn là đang lừa người, đại khái ngay cả Đoàn Mộc Ly cũng không biết là ai...

Chỉ biết là người đó nhất định có tồn tại, giúp Tam cô nương trốn thoát, còn chỉ dẫn nàng cách ứng phó Đoàn Mộc Ly.

Quý Ngừ Hàm nghiêng đầu qua nhìn lại.

Chỉ sợ người kia cố ý muốn đối phó Đoàn Mộc Ly, dạy Tam cô nương tất cả các phương pháp chống lại Đoàn Mộc Ly.

Bằng không đẳng cấp của Tiểu Dật kém xa Đoàn Mộc Ly, sao Tam cô nương không thể đối phó được Tiểu Dật, lại có thể ở trước mặt Đoàn Mộc Ly chống đỡ được trong thời gian dài như vậy?

Mọi người đều đã thông suốt điểm này, nhưng Tam cô nương thật là trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, nghe thấy câu đó, trong lòng không khỏi run lên.

Giọng nàng ta lạnh lẽo, "Người đừng nghĩ đến việc châm ngòi ly gián, chuyện của ta và nàng ấy, không cần người quản!"

Chỉ là khi nói chuyện, những người khác cũng không nghe ra là "Hần" hay là "Nàng", cũng chưa ý thức được người thần bí phía sau màn là một nữ nhân.

Đoàn Mộc Ly cười nhìn nàng ta, "Sao người có thể tin tưởng như vậy? Theo ta được biết, người bị hần lừa cũng không ít."

"..." Mọi người không nói gì, rõ ràng ngay cả người ta là ai người cũng không biết...

Té ngà! Sau này bọn họ cần luyện tập cho bình tĩnh!

Bất quá Tam cô nương nghe thế lại bắt đầu cười ha ha, "Đoàn Mộc Ly, rốt cục người cũng lộ tẩy rồi! Người hiểu nàng? Ta quen biết nàng cả đời, còn chưa dám nói là đã hiểu!"

"..." Có ý gì?

Mọi người còn đang nghi hoặc, tâm tình Đoan Mộc Ly cũng đã tương đối tốt nhờ nụ cười, "Thì ra hẳn giống người, cũng đã sống rất nhiều năm."

A...

Mọi người tỉnh ngộ, người có thể khiến Tam cô nương quen biết cả đời, ít nhất cũng đã sống hơn ba trăm năm.

"Người..."

Phát hiện trong lúc vô tình mình lại bị hấn nắm được, trên mặt Tam cô nương tràn đầy giận dữ, nhưng lập tức lại biến thành cười đắc ý.

"Nói như vậy căn bản người không biết nàng ta là ai, lời nói trước đó đều là giả!"

"Ta chỉ không xác định được là người nào mà thôi," Đoan Mộc Ly cười nói, "Cảm ơn người đã nói cho ta biết đáp án."

"..."

Tam cô nương đã sắp bị hấn quay vòng đến hồ đồ, Đoan Mộc Ly lại vẫn không buông tha cho nàng ta, "Hắn không bảo người phải cẩn thận bồn hoa màu lam kia sao?"

"..." Tam cô nương không nhận được lại đưa mắt nhìn về phía bồn hoa kia.

Đoan Mộc Ly chỉ đơn giản lắc lắc đầu, "Tam cô nương, bởi vì lời dặn của tổ tông, ta cũng từng thực tôn trọng người."

"Người nói chuyện thật quá khách khí!" Phi Phi nói chen vào.

Hắn "hỗ trợ" giải thích, "Tam cô nương, Đoan Mộc Ly hẳn cười nhạo chỉ số thông minh của người thấp!"

Những người khác thực nghiêm túc gật gật đầu, "Kỳ thật chúng ta cũng đang cười nhạo người."

Rốt cuộc mọi người cũng tìm được cảm giác "Kiểm tra"...

Hiện tại biểu hiện vẫn còn kịp chứ? Bằng không sẽ phải thi lại, rất phiền toái ~

Đoan Mộc Hồng "Nhiệt tâm" đưa ra đề nghị, "Bằng không người cùng đến học hỏi Đoan Mộc Ly đi? Người không tiến bộ nhiều lắm."

"Sao hai huynh đệ các người đều đáng ghét như nhau vậy?"

Phi Phi bất mãn trừng bọn họ liếc mắt một cái, sau đó "giải thích" với Tam cô nương, "Ý của hắn là, hiện tại người quá ngu ngốc, sau khi ghi danh thế nào cũng có thể tiến bộ hơn một chút."

"Đúng, đệ tử giống như người là an toàn nhất, không thể lui bước ~" những người khác cùng trả lời.

Trên tivi đang trình chiếu tiết mục vận động, mọi người chợt nghe một người đàn ông dùng giọng nói thực vui vẻ đang nói chuyện, trong đó có vài câu vô cùng "Hợp với tình hình" ——

"Luôn không ngừng khiêu chiến cực hạn của con người" ...

"..." Mọi người trầm mặc cắn khăn.

Sau khi vẻ mặt "an ủi" của Phi Phi đã dần dần xanh mét, tóc lại vì tức giận mà dựng đứng cả lên, chợt thấy Tam cô nương rất giống cây Tiên Nhân Chương (cây xương rồng bà hay còn được gọi là cây bàn tay tiên) thành tinh.

"Thật là đúng dịp, yên tâm, người không cần liên tục khiêu chiến cực hạn của con người, trở nên càng ngày càng ngu ~"

"..." Tam cô nương cắn chặt răng, chỉ e mở miệng sẽ bị hộc máu.

Mọi người xem tivi nào nhiệt thảo luận, đều rất ngạc nhiên quay đầu, "Không Không, người xem cái gì vậy?"

"Không nói cho các người ~"

Vì không cho mọi người đến xem, Không Không đổi kênh.

"Khụ, " Quý Ngự Hàm roi lệ hắng giọng nhắc nhở bọn họ, "Lạc đề, kiểm tra kia..."

"..." Mọi người giật mình, quay đầu nhìn mắt Đoan Mộc Ly.

Bọn họ chỉ tùy tiện hỏi một câu, sẽ không trừ điểm chứ?

Quên đi, bọn họ tiếp tục biểu hiện ~

"Tam cô nương, ngươi thật sự không đến ghi danh học tập một chút sao?"

"Đúng đúng, lúc này ghi danh, học được hai ba tháng ..."

"Chỉ cần tám trăm tám mươi tám, chỉ cần tám trăm tám mươi tám!"

Nam nhân trong quảng cáo trên tivi đồng dạng, hoa chân múa tay thực vui sướng..

Mọi người cào tường, "Ngươi xem, hần cũng biết giá thực rẻ kia."

Phi Phi cảm khái quay đầu hỏi Quý Ngữ Hàm, "Cục than nhỏ, tivi nhà ngươi đã thành tinh sao?"

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ăn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 134: Đào hố chôn nàng ta đi

Thấy Tam cô nương đã bị chọc tức đến nỗi thần trí không rõ, mọi người đang do dự nên làm thế nào để đoạt lại Tiểu Dật, đem về số điểm tròn trịa cho cuộc kiểm tra lần này ——

Đột nhiên Đoàn Mộc Ly ngẩng đầu, cười nhìn về phía sau Tam cô nương, "Ngươi đã đến rồi."

Theo trực giác, Tam cô nương nghĩ người cứu nàng đã đến, kinh ngạc quay đầu.

Nhắm đúng thời cơ, Đoàn Mộc Ly đi lên, nâng tay điểm huyệt đạo của nàng ta, dễ dàng đoạt Tiểu Dật đang ngủ say về.

Mọi người giật dử, đây là hần giành lấy thành quả thắng lợi của bọn họ!

Đoàn Mộc Ly bình tĩnh nhìn bọn họ phần nộ híp đôi mắt nhỏ, "Xem như các ngươi đã đủ tư cách."

Tức giận của mọi người trong nháy mắt liền biến mất, giành lấy thì cứ giành lấy đi, chỉ cần thừa nhận bọn họ thuận lợi thông qua kiểm tra là được ~

Dưới tra tấn của Đoàn Mộc Ly, yêu cầu của mọi người càng ngày càng thấp ...

Biết mình lại bị lừa, mặt Tam cô nương xám như tro tàn nhìn Đoàn Mộc Ly, có chút chưa từ bỏ ý định hỏi, "Cuối cùng thì chuyện bốn hoa màu lam là sao?"

Đoàn Mộc Ly bình tĩnh cười, "Quả Quả cảm thấy màu sắc đặc biệt, tùy tiện nuôi dưỡng một chút hoa đại."

Phụt... Tam cô nương học máu ngất xỉu.

"..." Mọi người run run cào tường, đều tự nhắc nhở chính mình.

Trăm ngàn lần không thể làm như vậy với Đoàn Mộc Ly... Tam cô nương trước mắt chính là kết quả cuối cùng.

Sau khi bình tĩnh lại, mọi người đều vây quanh đánh giá Tam cô nương đang té xỉu.

"Bây giờ phải làm sao? Người cứu nàng có thể làm đứt 'Cánh tay' của Tiểu Trọng Suốt? Thật là một nhân vật lợi hại."

Hơn nữa thân phận của người thân bí phải để sau này hãy lại suy đoán, trước mắt đang có một phiền toái cần giải quyết ngay lập tức ——

Bọn họ có rất nhiều chuyện không rõ, có thể còn muốn thăm vấn Tam cô nương, cho nên tạm thời không thể giết nàng.

Bất quá trên đời này, có thể tìm thấy vật rắn chắc hơn so với "Cánh tay" của Tiểu Trọng Suốt, chẳng lẽ còn phải tìm người trông coi Tam cô nương, để phòng nàng ta lại được cứu đi?

Thật ra Đoàn Mộc Ly đều đã có chủ ý, tâm tình thực không tệ nói, "Đào hố chôn nàng ta đi."

"..." Mọi người hoảng sợ vịn tường, vì sắp không chịu được mà mặc niệm cho trái tim mình.

Tam cô nương vừa tỉnh, lại học máu, lại hôn mê bất tỉnh...

Nếu "Đại ma đầu" Đoàn Mộc Ly cũng đã nói muốn chôn người, mọi người chỉ có thể không cam lòng nuốt nước mắt, bắt đầu ra tay đào hố.

Mấu chốt là, chôn Tam cô nương làm gì chứ?

Chẳng lẽ sẽ có thêm càng nhiều Tam cô nương, tổ hợp thành đội đánh bóng rổ hay đội đá banh gì đó?

Ngay cả khi đang không ngừng dẫn dắt, mọi người vẫn có suy nghĩ không bình thường ...

Thấy hố đào sắp xong, Đoàn Mộc Ly nâng tay đo đo, ý bảo bọn họ ném người vào trong hố.

"..." Tâm tình mọi người phức tạp quăng người xuống, chỉ chừa lại ngực ở bên ngoài.

Đoàn Mộc Ly đi qua đi lại, nhặt Tiểu Trọng Suốt luôn khò khò ngủ li bì lên, đặt bên cạnh Tam cô nương, "Được rồi, đi thôi."

"..." Đúng vậy, thế này là được rồi!

Nếu bây giờ có người muốn đào Tam cô nương lên, nhất định phải đánh thức Tiểu Trọng Suốt, căn bản không cần bọn họ quan tâm, tiểu tử kia sẽ đánh cho người đó một trận.

Mọi người lại đồng loạt roi lệ.

Đó là một suy nghĩ quá bình thường mà!

Kích thích bọn họ thành như vậy, Đoàn Mộc Ly vẫn có thể làm một người bình thường?

Nhân sinh ời, sao người lại tàn khốc đến thế! Đối xử khác biệt quá, sao người phải vĩ đại vậy chứ!

Tất cả mọi người lâm vào trạng thái không nói gì mà hỏi trời...

Cảm khái xong rồi, Phi Phi đột nhiên nảy ra ý tưởng, "Không đúng lắm!"

Tình ngộ xong, hần lập tức châu đầu ghé tai với người bên cạnh, vài giây sau, mọi người đều đã biết tin tức khiến người ta phẩn chấn này.

Hắc hắc hắc... Mọi người đều cười đắc ý.

Mà dưới tình huống này lại có thể khiến bọn họ cười tươi như vậy chính là...

"Người cũng không biết người cứu Tam cô nương ra là ai chứ gì?!".

Đây là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên! Phúc hắc còn có phúc hắc hơn!

Không phải Đoàn Mộc Ly cũng không phát hiện còn có một người thần bí chưa xuất hiện như bọn họ sao?

Rốt cuộc vẫn là có người còn thông minh hơn hần, còn là người có thể ẩn nấp!

Đoàn Mộc Ly bình tĩnh cười cười, "Ta biết là ai."

Nhưng quả thật cũng vừa mới nghĩ đến, vài chuyện trước đó đã bị hần xem nhẹ.

Mọi người đắc ý, "Tam cô nương cũng đã ngất rồi, người không cần lại lừa gạt người nữa ~ "

"Đúng vậy, đừng cảm thừa nhận đầu óc của người đã không đủ dùng đi!"

Mọi người tỏ vẻ khoan dung "Cổ vũ" hần.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ăn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 135: Người tình cũ thần bí

Aizz, phong thủy thay đổi rồi, cuối cùng cũng có một ngày bọn họ có thể khinh bỉ Đoàn Mộc Ly!

Đoàn Mộc Ly vẫn cười cười như cũ, cúi đầu, "Oa Nhi, trừ chúng ta ra, nơi này còn có người khác sao?"

"Có nha." Tiểu Oa Nhi ngoan ngoãn có hỏi tất đáp.

"..." Mọi người đều sợ hãi.

Oa Nhi sẽ không nói dối, bọn họ đã về tới cổ đại, hiện tại trong tâm cung này, lại còn có người khác võ công cao đến mức bọn họ căn bản cũng không phát hiện được?

Đứng thẳng người, Đoàn Mộc Ly ôn hòa mở miệng, "Người ẩn nấp như vậy, là muốn gặp Dạ Cẩm?"

"..." Mọi người run lên, nhìn Đoàn Mộc Ly giống như thấy quỷ.

Đây là đang nói cái gì vậy?

Trong tâm cung không ai đáp lại Đoàn Mộc Ly, hần cũng không ngoài ý muốn, cúi đầu hỏi Oa Nhi, "Bây giờ còn có người khác không?"

Oa Nhi lắc lắc đầu nhỏ, "Đã đi rồi."

"..."

Quý Ngữ Hàm mờ mịt chớp chớp mắt, xác định không phải mình đang nằm mơ, "Người cứu Tam cô nương, có quan hệ với Dạ Cẩm?"

Vì sao?

Đoàn Mộc Ly cười cười, "Hắn là nữ nhân trước kia của Dạ Cẩm."

"... tình nhân cũ?"

Chân tướng này thực chấn động, mọi người nhất thời có chút không thể lý giải.

Cho tới bây giờ Dạ Cẩm cũng chưa từng nói mình có nữ nhân, bọn họ còn tưởng rằng hần cũng giống như những người khác, cô đơn một đời.

"Chết! Vậy Tiểu Bạch phải làm sao? Không phải chúng ta đã đẩy người ta vào trong hố lửa rồi sao?"

"Đừng nóng vội đừng nóng vội, có lẽ nữ nhân kia không phải là người tốt, Dạ Cẩm đã sớm quên mất nàng ta rồi."

Kỳ thật mặc kệ người ta có phải là người tốt hay không, xem trạng thái Dạ Cẩm hiện tại, tám phần là đã quên người ta không còn một mảnh ... Ai vậy nhỉ!

Mọi người oán giận.

Bình thường nhìn Dạ Cẩm không phải người hoa tâm, cho nên vẫn có chút hoài nghi, "Sao người biết đó là tình nhân cũ của Dạ Cẩm?"

"Vốn chỉ phỏng đoán một chút."

Nhưng vừa rồi hần vừa hỏi như vậy, người nọ lập tức rời đi, xem ra hần đoán đúng rồi.

Đoàn Mộc Ly cười nhìn Quý Ngữ Hàm, nhắc nhở nàng, "Nàng quên sao, trước kia Dạ Cẩm từng vô cùng thần bí nói muốn nàng cùng hần bầu bạn suốt đời."

Á...

"Đúng là có chuyện như vậy."

Khi đó Dạ Cẩm từng nói rất nhiều lần, chờ Đoàn Mộc Ly mất, bảo nàng đi tìm hần.

Lúc ấy nàng còn cảm thấy Dạ Cẩm kỳ quái, sau mới hiểu được, hần có thể trường sinh bất lão, đương nhiên là có thể...

"Gì, không đúng lắm!" Quý Ngữ Hàm cũng phản ứng lại.

"Quả thật hần có thể trường sinh bất lão, nhưng ta là người thường tuổi thọ có hạn, sao có thể bồi hần?"

"... Hẳn có thể làm cho người khác cũng trường sinh bất lão?"

Dạ Cẩm có bí mật lớn như vậy mà lại gạt bọn họ?!

"Nhưng người cứu Tam cô nương đi có lẽ cũng nhờ ăn quả U Minh mới trường sinh bất lão, sao ngươi lại hoài nghi đến trên người Dạ Cẩm?"

Đoan Mộc Ly cười cười giải thích, "Năng lực của nàng ta hẳn là cũng không khác Tam cô nương lắm, vậy thì cũng không có biện pháp cứu Tam cô nương ra, cho nên thân phận của nàng ta tuyệt đối không đơn giản như vậy."

Dừng một chút, hẳn đoán, "Đột nhiên Tam cô nương bắt đầu học võ, hẳn chính là do nàng ta dạy."

"..." Sư phụ của Tam cô nương? Tình nhân cũ của Dạ Cẩm?

Phi Phi phát hỏa, gì mà lộn xộn tùm lum vậy!

"Đi, trở về hỏi Dạ Cẩm!"

Mọi người đều ngăn hẳn lại, "Nếu muốn nói, Dạ Cẩm đã sớm thắng thắn!"

Phiền toái nhất là, Dạ Cẩm căn bản không sợ bức cung, nếu cứng rắn bức cung, rõ ràng hẳn có thể nghĩ biện pháp tự sát, đổi thân thể khác tiếp tục sống.

"Vậy các ngươi nói xem bây giờ phải làm sao?"

"Tìm người giả trang tình nhân cũ của hẳn, đi thăm dò." Đoan Mộc Ly nhẹ nhàng nói.

"..." Mọi người vừa nghe loại giọng điệu này của hẳn thì da đầu liền run lên.

Mỗi lần hẳn nói như vậy nhất định sẽ có người gặp xui xẻo!

Tìm ai đóng giả? Hẳn chấp nhận cho Quý Ngừ Hàm làm sao?

Quả nhiên, tâm tình Đoan Mộc ly vô cùng tốt nhìn Không Không, "Ngươi đi đi?"

Hai hàng lệ nóng thoáng chốc dâng lên vành mắt, Không Không bị phần hỏi hẳn, "Vì sao là ta?"

Đoan Mộc Ly cười cười, "Ngươi nói thử xem?"

"..." Không Không duy trì không được quơ quơ, tim gan vốn làm bằng sắt nháy mắt biến hóa thành đồ thủy tinh, bùm bùm nát vụn.

Cũng cùng một câu, sao có thể nói thành có lực sát thương nhiều như vậy?

Hẳn bị phần đâm ngực dậm chân, nếu mỗi quốc gia đều có một Đoan Mộc Ly, ai còn thèm nghiên cứu cái gọi là bom nguyên tử gì đó chứ...

Bỏ xuống những lời này, Đoan Mộc Ly thực bình tĩnh ôm Quý Ngừ Hàm đi mất.

Quý Ngừ Hàm đồng tình quay đầu nhìn bọn họ.

Cái gọi là nhân sinh trên đời, chung quy lại, kỳ thật đánh qua đánh lại, cũng thành thói quen...

Thấy bọn họ đi rồi, Không Không bị phần nắm tay nhìn trời rít gào, "Vì sao là ta, vì sao!"

Mọi người cũng đều vây quanh Không Không nghiên cứu.

Bọn họ nhiều người cũng ở với nhau như vậy, Đoan Mộc Ly lại cố tình chọn hẳn, chắc phải có nguyên nhân chứ?

Cái câu "Ngươi nói thử xem" kia, đến tận cùng là nên "Nói" thế nào?

Nghiên cứu nửa ngày, mọi người cảm thấy...

Không nể tình vỗ vỗ bả vai hẳn, tuyên bố "Nghiên cứu thành công", "Ai bảo ngươi đứng gần hẳn nhất làm chi?"

"..." Không Không bị chân tướng tàn khốc này đánh bại.

Run run vịn vách tường, hẳn giấy dựa suy nghĩ muốn đứng lên, đầy ngập bị phần chỉ có thể phát tiết trong lời hát, "Tết năm nay không nhận lễ vật, nhận lễ vật chỉ sợ sẽ hối hận——"

"..." Phi Phi nhin không được nâng tay muốn đánh hẳn.

"Bình tĩnh, bình tĩnh!"

Mọi người vội vàng ngăn hấn lại, "Hấn đã thành như vậy, để cho hấn hát đi."

Vì thế bịt kín lỗ tai, mọi người chạy thoát...

Không có người ngăn trở, tiếng hát của Không Không cứ vậy mà quanh quẩn trên không trung hoàng cung Tề Loan quốc, âm thanh bi thương khiến người nghe thấy đều rơi lệ ——

Hát động kinh khó nghe như vậy, không để cho người khác sống nữa à!

Sau đó ở nơi này, cao thấp trong hoàng cung Tề Loan quốc đều có một tâm nguyện, chính là nhất định phải đến thăm Đại Hưng quốc một chút.

Chiều theo từ ngữ Quý Ngữ Hàm dạy hấn, cái này gọi là "Khảo sát".

Bọn họ thật sự muốn biết, Đại Hưng quốc có một hoàng đế như Không Không, rốt cuộc làm sao mà người trong cung có thể chống đỡ được ...

Tinh thần dũng cảm cam chịu vận mệnh của những người trong cung đó thật sự là rất đáng học tập!

Thâm tình "Hiến cá" cả một canh giờ, Không Không vẫn không trốn khỏi vận mệnh giả trang thành tình nhân cũ của Dạ Cẩm.

Cho nên lúc chạng vạng, hấn cứng rắn bị đá vào một cái bồn đầy hoa tắm rửa sạch sẽ hóa trang...

Trong lúc những người khác đến "Thân thiết an ủi" hấn một chút, thâm thúy đồng tình với vẻ mặt của hấn, an ủi hấn, "Yên tâm đi, chúng ta sẽ làm cho người thoát nhìn giống nữ nhân!"

"..." Không Không té xỉu trong bồn tắm.

Tắm rửa sạch sẽ xong, mùi hoa bốn phía, nháy mắt Không Không liền kiêu mỹ ...

Tâm tình mọi người vô cùng tốt đẹp lời Không Không muốn vùng vẫy trở về, hợp lực giúp hấn thay "Nữ trang".

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ăn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 136: Giả trang nữ nhân là kỹ thuật sống

Trang phục nữ bình thường đương nhiên Không Không mặc không vừa, bọn họ cũng chỉ để hấn mặc trường bào màu trắng, bên ngoài lại khoác một tầng lụa mỏng.

Lại cột lên cái đầu bóng loáng của Không Không một búi tóc...

Cho rằng đã xong, mọi người lui ra phía sau nhìn xem kết quả tổng thể.

Ừ, tuy rằng Không Không động kinh, bất quá hấn vẫn là soái ca không hơn không kém, hiện tại mặc thành như vậy, nhìn vẫn rất đẹp ...

Mọi người vừa lòng, đánh thức Không Không, "Xuất phát đi, chúng ta chờ tin tức thắng lợi của ngươi!"

"..." Không Không cắn răng, "Nếu ta cố ý diễn hư thì sao?"

Vẫn ngồi ở một bên Đoan Mộc Ly cười cười, "Ta đây có thể tự mình dạy ngươi nên diễn như thế nào."

"... Ta nhất định thành công!" Không Không bị phần nắm tay xuất phát.

Hết cách rồi, Đoan Mộc Ly thật rất dọa người ...

Dạ Cẩm ngủ thẳng đến trưa, chợt nghe ngoài cửa sổ có tiếng sột sột soạt soạt.

Trộm?

Mặc kệ loại trộm nhỏ bé này, ngay cả mắt Dạ Cẩm cũng chưa mở, tiếp tục ngủ.

Sau đó hần chợt nghe thấy, ngoài cửa sổ vang lên một tiếng thờ dài u oán đến cực điểm.

Không kiên nhẫn đứng dậy kéo rèm cửa sổ, Dạ Cẩm liền nhìn thấy một người áo trắng tóc dài đứng trên cây ngoài cửa sổ, khoảng cách không gần, ánh sáng lại không tốt, cũng không thấy rõ người nọ dài ngắn ra sao.

Dạ Cẩm nhú mồm, "Tiểu nữ quý?"

Không khí này, thật có chút âm u quỷ dị.

... Chỉ có một tiếng thờ dài u oán trả lời hần.

Cau mày, Dạ Cẩm ý thức được người trên kia có đáng người thua kém tiểu nữ quý rất nhiều, không thể là cùng một người.

"Ai ở đây giả thần giả quỷ!"

"Người không nhớ ta sao?" Đã ăn thuốc đổi giọng, Không Không vừa hỏi hần vừa âm thầm gãi vỏ cây.

Hần oán hận mà...

"Không nhớ rõ!"

Nghe thấy giọng nữ nhân, Dạ Cẩm không có hứng thú quan sát cửa sổ, căn bản không muốn nghĩ kẻ đó là ai.

"..." Bị coi nhẹ Không Không nổi giận.

Hần cũng đã hy sinh lớn như vậy, mà Dạ Cẩm lại còn dám không phối hợp!

Bọn Phi Phi vây quanh xem diễn giờ cao giấy chỉ chỉ, bên trên viết hai chữ to ——

"Quyến rũ".

"..." Khẽ cắn môi, Không Không liều mạng.

Không phải là giả trang nữ nhân sao, chẳng lẽ còn có thể đáng sợ hơn khi đối mặt với Đoan Mộc Ly sao?!

Nghĩ như vậy, hần lập tức có dũng khí.

Đoan Mộc Ly quả thật thực "Dốc lòng" mà...

Lúc này đây, giọng điệu Không Không vô cùng ai oán quyến rũ, "Người không nhớ ta sao?"

"..." Mọi người không nói gì chấn động rớt xuống một lớp da gà.

Phi Phi đánh giá lực sát thương của cỗ họng này tuyệt đối có thể đứng top mười trong bảng xếp loại binh khí...

Bất quá, với câu hỏi như vậy, phản ứng của Dạ Cẩm là... Không phản ứng.

"... Dạ Cẩm ~" tiếp tục cố gắng.

Răng của mọi người đều muốn rụng, nhưng Dạ Cẩm vẫn không phản ứng.

Mọi người đều bắt đầu hoài nghi, dùng ánh mắt hỏi Đoan Mộc Ly.

Có thể là hần đã đoán sai hay không, Dạ Cẩm căn bản không có tình nhân cũ gì?

Đoan Mộc Ly lắc đầu, rất có lòng tin đối với phán đoán của mình.

Việc này...

Quý Ngừ Hàm rồi rầm một chút, giọng tay xung phong nhận việc.

Vẫn là nàng đến thử một chút thôi.

Diễn cũng đã diễn đến một nửa, quả thật không có cách nào khác để kết thúc, Đoan Mộc Ly cũng không phản đối đề nghị này.

Điều chỉnh cảm xúc một chút, Quý Ngừ Hàm nắm cổ họng, cất giọng thật thấp như là thờ dài, "Người không nhớ ta sao?"

"Rằm" một tiếng, Dạ Cẩm mở cửa sổ...

Hữu hiệu vậy sao?

Kinh ngạc xong, mọi người khinh bỉ Không Không.

Sao có thể ngốc vậy chứ, kịch bản đã viết thật hay cho hần, đóng giả nữ nhân cũng đóng giả không tốt?!

Xứng đáng với công sức bọn họ "Hóa trang" cho hần sao!

Không Không giận quá, đem ánh mắt của một đám bọn họ trừng trừng về.

Có bản lĩnh thì các người đến mà đóng giả! Nữ nhân không dễ đóng giả vậy đâu!

Nhất thời khiếp sợ mở cửa sổ, Dạ Cẩm chần chờ, không mở miệng nói chuyện.

Lúc trước Đoan Mộc Ly đã dặn dò, chỉ cần làm cho Dạ Cẩm hứng thú, sau đó trăm ngàn lần không cần lại mở miệng.

Bằng không cái gì bọn họ cũng không biết, nói nhiều thực dễ lộ ra sơ hở.

Yên lặng nửa ngày, Dạ Cẩm khẽ nhíu mày, "Là nàng?"

Không Không đứng trên cây vẫn không nhúc nhích, tưởng tượng mình chính là nhánh cây...

Dạ Cẩm tiếp tục hỏi nàng, "Sao nàng biết là ta?"

Nhánh cây, nhánh cây, hần là một nhánh cây...

Thôi miên mình mấy câu, Không Không liền nổi giận.

Hai đám lửa nhỏ phần nộ trong mắt hần bùng hực thiêu đốt, hận không thể trực tiếp đem mấy người bên cạnh vừa vây xem vừa không tiếng động ăn đồ ăn vặt kia đi nướng.

Tức quá... Chừa cho hần một chút đi mà!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ăn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 137: Phải bình tĩnh thổ lộ

Mọi người không nhìn đôi mắt oán giận của Không Không, tiếp tục thành thói ăn đồ ăn vặt.

Xem diễn mà, không ăn cái gì sao được?

Yên tĩnh nửa ngày, Dạ Cẩm rốt cục mở miệng, "Nàng muốn làm gì?"

"..." Hần muốn ăn thịt bò khô!

Không Không hung tợn nhìn chằm chằm thịt bò khô trong tay Phi Phi.

Không ai trả lời hần, trong giọng nói của Dạ Cẩm mang theo sát khí, "Chuyện năm đó ta đã không muốn so đo với nàng, bây giờ nàng lại xuất hiện là có ý gì?"

Sao?

Mọi người đều cảm thấy nghe được tin tức hữu dụng, chẳng lẽ bọn họ đã đoán sai, Dạ Cẩm mới là người bị đá?

Cũng khó trách hần không chịu nói, có thể là do cảm thấy thật mất mặt.

Hiện tại nữ nhân kia hối hận, lại muốn trở về tìm Dạ Cẩm?

Đang suy nghĩ, cửa sổ cách vách Dạ Cẩm "két" một tiếng mở ra, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch hé ra dò xét, quay đầu nhìn hắn bên này, chậm rãi hỏi hắn, "Sao anh còn chưa ngủ?"

"Vào trong!" Giọng của Dạ Cẩm thực nghiêm khắc.

"Vì..."

Lời của Tiểu Bạch bị cắt đứt, im lặng nhìn Dạ Cẩm, không có ý muốn di chuyển.

"Mau vào trong!"

Dạ Cẩm nhấn mạnh, nói xong liền dứt khoát trực tiếp phóng qua, kiên quyết muốn bắt Tiểu Bạch quay vào trong phòng.

"Anh đừng qua đây, " Tiểu Bạch thực bình tĩnh, "Có cái gì đó đang đặt trên lưng tôi, hình như là dao."

"..." Mọi người hóa đá, đứng ở trên cây Không Không lại "vù vù" một tiếng xui xẻo rơi xuống dưới.

Nghe được âm thanh, Dạ Cẩm vừa ý thức được khi nãy có người đóng giả nữ nhân, bất quá hiện tại ngay cả tâm tư mắng chửi người hắn cũng không có, nhanh chóng nhìn chằm chằm một mảnh tối đen phía sau Tiểu Bạch.

Bọn Đoàn Mộc Ly cũng chạy đến.

Nữ nhân thần bí kia đuổi tới đây, còn tính bắt Tiểu Bạch làm con tin?

Trong không khí khẩn trương, chợt nghe âm thanh Tiểu Bạch rất chậm, "Muốn giết tôi sao?"

Không ai trả lời cô, Tiểu Bạch tiếp tục hỏi, "Bất quá cho tôi quay lại trước đi, tôi rất muốn biết bản thân sẽ chết trên tay ai."

"..." Mọi người hóa đá, đây cũng quá bình tĩnh rồi...

Người phía sau cô cũng cứng lại, trầm mặc vài giây, để cô xoay người lại.

Tiểu Bạch đối diện với một khuôn mặt vô cùng xinh đẹp, chỉ là ánh mắt quá mức u oán khiến thoát nhìn... Có chút dày đặc quý khí.

"Cô còn giống nữ quý hơn tôi." Tiểu Bạch chậm rãi hỏi cô ta, "Sao cô có thể trắng đẹp được như vậy?"

"..." Mấy người đang muốn tiến lên giải cứu Tiểu Bạch đều lão đảo điều đứng.

Bọn họ cảm thấy Tiểu Bạch rất có tiềm chất, hắn là tự mình có thể đánh đuổi được cái người thần bí kia...

Hiện tại chỉ có Dạ Cẩm thực khẩn trương, "Liễm Diễm, người buông nàng ra!"

Nữ nhân tên gọi Liễm Diễm khẽ thờ dài, "Người thế nhưng lại thực lo lắng cho nàng ta."

"Chuyện của chúng ta không liên quan gì đến nàng ấy!"

Tiểu Bạch thông thả nhìn hai người bọn họ, thì ra là bạn gái cũ của Dạ Cẩm...

Nhưng có quan hệ gì đến cô chứ?

Cho nên cô vẫn lo lắng chuyện của chính mình...

"Cô tên là Liễm Diễm sao? Có hứng thú làm nghệ sĩ không? Tôi cảm thấy điều kiện của cô tốt lắm."

"..." Mọi người bị lời Tiểu Bạch nói làm chấn động.

Quý Ngừ Hàm rơi lệ nhìn về phía Đoàn Mộc Ly, Tiểu Bạch thật sự không phải sư muội phái bình tĩnh bị thất lạc ở hiện đại của hắn sao...

"Chất giọng của cô không tệ..."

"Tiểu nữ quý..."

"Người cùng Dạ Cẩm..."

Ba người cơ hồ đồng thời mở miệng, tiếng nói âm ỹ thành một mảnh, cũng không nghe rõ là đang nói cái gì.

"Vẫn là để tôi trước đi, chuyện này rất quan trọng."

Chậm rãi nói xong, Tiểu Bạch liền nhìn Liễm Diễm, "Chất giọng của cô không tệ, ngoại hình lại tốt..."

"..." Mọi người đã sắp hoàn toàn hóa đá, sau đó nàng ta nói thêm cái gì cũng không ai để ý.

Đây là chuyện quan trọng?

Có dao đặt trên cổ nàng, nàng còn cảm thấy giúp công ty thu nhận người mới là chuyện quan trọng?!

"Tiểu nữ quý!"

Dạ Cẩm không thể nhịn được nữa rống nàng, "Người im lặng cho ta!"

Im lặng?

Cô không muốn đâu ~

Bởi vì trong nhà có tiền, từ nhỏ đến lớn cô gặp bọn cướp vô số lần, mỗi lần đều dựa vào việc mở miệng này mà nói cho người ta choáng váng.

Đương nhiên không phải chỉ cần dong dài là xong, trải qua nhiều lần thực tiễn, cô phát hiện giọng điệu cùng tốc độ nói chuyện đều có liên quan.

Sau khi lớn lên công lực của cô dường như càng ngày càng cao, bọn cướp còn chưa mang cô về hang ổ, ở trong xe đã không chịu nổi tông xe, đâm đầu vào cửa sổ thủy tinh hôn mê.

Sau đó cô sẽ bò lên ghế điều khiển đẩy lái xe té xiu ra, tự mình lái xe đến cục cảnh sát, nếu tiện đường không chừng còn có thể đưa người đến bệnh viện trước. (LPH: sốc)

Cô cũng không lo lắng sau khi tỉnh mấy người đó lại muốn chạy, tỉnh thì sẽ nói cho choáng váng tiếp ~

Cho nên hiện tại cô phải tiếp tục nói...

"Không thích ca hát cũng không sao, có thể diễn kịch, ánh mắt của cô thật sự rất được..."

"Câm miệng!"

Liễm Diễm căn bản là nghe không hiểu nàng nói cái gì, tại đây, dưới tình huống khẩn trương nghe nàng nói liên phiên chán muốn chết!

"Sao người có thể thích nữ nhân dài dòng như vậy!" Nàng chất vấn Dạ Cẩm.

"..." Dạ Cẩm cũng phát hiện Tiểu Bạch có ý.

Bình thường nàng chính là có hỏi tất đáp, kỳ thật không nói nhiều lắm, hôm nay lại khác thường.

Vốn muốn tiếp tục nói tiếp, Tiểu Bạch khó có khi kinh ngạc, "Anh ấy thích tôi? Không có nha, cô hiểu lầm rồi."

Chậm rì rì, cô bỏ thêm một câu, "Nhưng thật ra tôi cũng hơi thích anh ấy."

"..." Một vệt sét đánh xuống, mọi người đều bắt đầu lắc lư.

Tiểu Bạch quả nhiên luôn có diễn xuất ngạc nhiên đến vui mừng...

Đình đầu Dạ Cẩm đã bắt đầu bốc khói, "Tiểu nữ quý, có phải người đang mộng du hay không! Hiện tại đang có dao đặt trên cổ người!"

"Tôi vốn nghĩ đến lúc nào đó sẽ nói ra, " Tiểu Bạch thực bình tĩnh, "Nhưng mà thổ lộ lúc này có vẻ đặc biệt, về sau nhớ tới rất có ý nghĩa kỷ niệm."

"..." Mọi người đều bị đánh bại, chỉ có thể nước mắt nhìn trời.

Trên đời này quả nhiên nơi nơi đều có người mạnh mẽ...

Tiểu Bạch thông thả nâng tay lên, chỉ chỉ Dạ Cẩm cũng đang hóa đá, "Cô xem đó, anh ấy cũng không có phản ứng vui mừng kinh ngạc, có phải cho thấy là anh ấy không thích tôi không? Cô bắt tôi làm con tin có thể cũng không hữu dụng."

"..."

"Kỳ thật tôi nói cho cô một bí mật, Dạ Cẩm, anh ấy thích người kia."

Tiểu Bạch thực thần bí chỉ về phía... Đoàn Mộc Ly. (LPH: ta phục, tiểu Bạch quá cao tay ^^)

"..." Mặt Liễm Diễm bắt đầu hơi hơi run rẩy.

"Thật đó, nếu không nghe thấy anh ấy nói mớ, tôi cũng không tin."

Mọi người đều đã run rẩy sắp ngã xuống đất, chỉ có Đoan Mộc Ly khẽ thở dài, phối hợp, nói: "Tiểu Bạch, sao ngươi lại muốn vạch trần bí mật này?"

Tiểu Bạch vẫn bình tĩnh như cũ, "Bởi vì tôi ghen tị, nói ra như vậy, cô ấy nhất định sẽ không để cho các anh gặp nhau, như vậy anh có thể rời xa Dạ Cẩm, tôi mới có cơ hội theo đuổi anh ấy."

Mọi người run rẩy đổ lẫn nhau, đây là đang diễn đó...

Lam Phượng Hoàng: cổ đại và hiện đại đan xen, xung hô có chút hỗn loạn, mọi người thông cảm

"..." Liễm Diễm đã xem đến choáng váng, "Năm đó nói gì ngươi cũng không chấp nhận ta, là vì ngươi thích nam nhân?"

"..." Quý Ngừ Hàm roi lệ lấy viên thuốc ra nhét vào miệng.

"Cục than nhỏ, ngươi còn có thể nuốt trôi sao?" Phi Phi hữu khí vô lực hỏi nàng.

"Lấy được từ chỗ Mặc Kỳ Thụy, lúc cảm thấy miệng mình sắp sùi bọt mép, có thể ăn một..."

Mọi người nổi giận, "Có thứ tốt như thế sao còn không lấy thêm ra!"

Hiện tại bọn họ thật sự rất cần loại thuốc như vậy!

Uống thuốc xong, trong nháy mắt tinh thần mọi người liền phấn chấn.

Kỳ thật có hơi quá phấn chấn... Cảm thấy bắt đầu động kinh.

Phi Phi thực kích động, "Kỳ thật ta cũng đã sớm nhìn ra Dạ Cẩm thích Đoan Mộc Ly! Bằng không vì sao hần hào phóng không than một tiếng chịu làm trâu làm ngựa cho người ta?!"

Bởi vì bọn họ đều không đánh lại hần, ngay cả nói cũng không bằng!

Trong lòng bị phản trả lời như vậy, bất quá mắt mọi người đều phát ánh sáng xanh nhìn Dạ Cẩm nhà bọn họ.

Rốt cuộc Mặc Kỳ Thụy đã trộn thuốc gì ta...

Liễm Diễm thích Dạ Cẩm rất nhiều năm, hơn một trăm năm nay vì bề quan luyện công mới mai danh ẩn tích.

Lần này xuất quan đuổi theo hần đến đây, nàng vốn tràn đầy tự tin, lại không nghĩ sẽ biết được một "Chân tướng" tàn khốc như vậy.

"Ngươi... nam nhân kia có gì tốt!"

"..." Mặt Dạ Cẩm vụn vụn, không dư hơi trả lời nàng.

"Có phải ngươi hối hận vì đã yêu thích Dạ Cẩm không?"

Không Không đứng ra, thực chân thành nhìn Liễm Diễm, "Ta dạy cho ngươi hát một bài biểu đạt cảm xúc ghen, hiện tại..."

"Câm miệng!" Mọi người lập tức quát bảo hần ngưng lại, ba chân bốn cẳng che miệng của hần.

"Các ngươi..."

Vì bị đám người quý dị này huyền não mà đầu óc Liễm Diễm loạn thành một đoàn, nàng chợt buông Tiểu Bạch ra, phóng người ra ngoài cửa sổ.

"Cho dù ngươi thích nam nhân, ta cũng sẽ không buông tay!"

"... Cứ như vậy mà đi rồi?" Mọi người mờ mịt nhìn phương hướng nàng ta biến mất.

Dạ Cẩm thực tức giận nhìn bọn họ, "Nàng ta là người rất cố chấp, có thể sẽ còn đến! Sao các ngươi biết việc này?"

"Chúng ta còn chưa hỏi ngươi, ngươi và nàng có quan hệ gì?"

"..." Gân xanh nổi lên trên trán Dạ Cẩm, "Nàng ấy thích ta, sau đó ta nhất thời không suy xét kỹ, thuốc, sau đó nàng ấy cũng sống sót."

Mọi người đều là người thuần khiết, ừ, cho nên không chút khó khăn hiểu được câu nói lung tung lộn xộn này.

"À..." Mọi người phát ra âm thanh lý thú sâu xa.

Thì ra năm đó Dạ Cẩm không cẩn thận mà bị ngưỡng mộ...

"À cái gì mà à!"

Vết sẹo nhỏ bị vạch trần, Dạ Cẩm phát hỏa, không thèm quan tâm gì cả lao xuống muốn đánh người.

"Chờ một chút, " Tiểu Bạch thực bình tĩnh gọi hấn lại, "Tôi thổ lộ với anh, anh còn chưa trả lời đâu."

"..." Đang dầm nát ban công bên ngoài, thân mình Dạ Cẩm nhoáng lên một cái, liền xui xẻo rơi xuống.

Mọi người cũng bị kinh sợ, vừa rồi thật sự là Tiểu Bạch đang thổ lộ?

Như nhìn mà hiểu nghi vấn của bọn họ, Tiểu Bạch giải thích, "Những cái khác là nói bậy bạ, nhưng thổ lộ là thật đó."

Vì thế trong nháy mắt, Dạ Cẩm đã bị một đồng cặp mắt nhỏ bao phủ ...

Mà sống Dạ Cẩm mấy ngàn năm..

"Dạ Cẩm, nguoi đồ mặt!" Không Không hưng phấn vạch ra chỗ không đúng của hấn.

Dạ Cẩm giận, "Đồ mặt gì chứ! Ta đây là bị đông lạnh!"

"Xấu hổ thì xấu hổ, có sao đâu ~ "

Mọi người cổ vũ hấn, "Không sao cả, tận tình xấu hổ đi ~ "

Dạ Cẩm đương nhiên không nhịn được nữa, vì thế mọi người lại đánh thành một đoàn...

Quý Ngừ Hàm dưới sự bảo vệ của lão công nhà mình tránh khỏi vòng đánh nhau, vòng đến bên người Tiểu Bạch.

"Tiểu Bạch, cô thật sự thích Dạ Cẩm sao?"

"Đúng vậy, anh ấy rất đáng yêu nha."

"..." Dạ Cẩm đáng yêu?

Khỏe miệng Quý Ngừ Hàm run rẩy, hiện tại nhìn Dạ Cẩm chỉ là người bình thường... Không đúng, là người có chút động kinh.

Nhưng nàng nhớ rõ là bạn Tiểu Bạch đã biết "sự tích quang vinh" trước kia của Dạ Cẩm mà...

Quả nhiên là tình nhân trong mắt hóa Tây Thi.

"Cái kia, có thể không dễ gì mà theo đuổi được Dạ Cẩm, cô phải kiên nhẫn đó."

Chủ yếu là thời gian Dạ Cẩm sống quá dài, khiến hấn không có quan niệm thời gian.

So với hấn mà nói "Lo lắng một trận", bình thường đều tính là lo lắng ba bốn mươi năm ...

"Không sao cả, từ từ mà theo đuổi thôi."

Ngược lại tầm nhìn của Tiểu Bạch lại rất rộng mở, "Tôi thật vất vả mới gặp được người trong lòng, theo đuổi cả đời cũng đáng giá."

Võ công Dạ Cẩm cao, thánh lực đương nhiên cũng tốt, những lời này bị hấn nghe được rõ ràng.

Theo đuổi cả đời cũng đáng giá?

Hấn tốt vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ẩn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 138: Ngoại truyện Tiểu Dật: Nương tử tương lai

Đây chính là tiểu nữ quý chịu sự giáo dục của hiện đại, sao vẫn còn có quan niệm ngu như vậy?

Bất quá sao hẳn lại đáng yêu?

Rõ ràng là loại máu lạnh thích giết chóc, rất không phân rõ phải trái!

Ánh mắt của tiểu nữ quý bị sao thế!

Trong lòng mắng như vậy, khoe miệng Dạ Cẩm lại không tự kìm hãm được mà nâng lên.

Hừ, hẳn không so đo với tiểu nữ quý ~

Liễm Diễm kia nếu thật sự thích Dạ Cẩm, ít nhất cũng sẽ không ra tay ngoan độc với bọn họ, cho nên cuộc sống cũng khôi phục lại bình thường.

Nhưng mà... rốt cuộc Mặc Kỳ Thụy đã đi đâu?

Vấn đề này không làm khó được bọn họ, chỉ cần nói một câu với cửa như ý "Đi tìm Mặc Kỳ Thụy" là biết được.

Nhưng chờ sau khi cửa mở... Mọi người lại cười như kẻ trộm đóng cửa lại.

Quả nhiên là xuyên qua... Bất quá lại có thể khiến đại khối băng ở lại nơi ấm áp giống như mùa xuân, bọn họ cũng không vội để hắn trở về ~

Mọi người đều không có việc gì, đột nhiên Tiểu Dật bắt đầu kháng nghị.

"Con muốn đi nhà trẻ, con muốn tìm bạn nhỏ cùng chơi đùa!"

Quý Ngừ Hàm mê mang, "Không phải con nói không thích chơi chung với bạn cùng tuổi sao?"

"Nhưng giờ con suy nghĩ lại rồi."

Tiểu Dật ôm cổ nàng làm nũng, "Thức ăn nướng, người để cho con đi đi, để cho con đi đi..."

Đoan Mộc Ly xách Tiểu Dật lên, nhướn mày cười, "Muốn chơi với bạn nhỏ cùng tuổi?"

"Thức ăn nướng..."

Bị phụ hoàng nhìn thấu, Tiểu Dật trông mong nhìn Quý Ngừ Hàm, cái miệng nhỏ nhắn mếu máo, cực kỳ ủy khuất.

Hi hi, hẳn biết, phụ hoàng thương thức ăn nướng nhất, chỉ cần thức ăn nướng đồng ý, nhất định phụ hoàng cũng đồng ý!

Quả nhiên, Quý Ngừ Hàm vừa thấy bộ dáng đáng thương của Tiểu Dật liền mềm lòng.

Nhưng cũng chỉ mềm lòng trong vài giây.

Ô, kinh nghiệm bị lừa phong phú của nàng đang quơ quơ roi da nhỏ nhắc nhở nàng, không thể tin tưởng tiểu phúc hắc này!

"Tiểu Dật, con lại có mưu ma chước quỷ gì? Vẫn nên nói thực ra đi..." Ô.

Đoan Mộc Ly cười nhẹ nhàng vạch trần hắn, "Nó muốn đi nhà trẻ tìm nướng tử tương lai."

"..." Quý Ngừ Hàm gục lên trên bàn khóc lớn.

Ô... Không thể để cho nó hưởng ma trao về phía những mầm non xinh đẹp được!

"Thức ăn nướng, người không thương Tiểu Dật ... Ô, các người đều đã thành thân, chỉ có con là một mình..." Tiểu Dật bắt đầu chơi xấu.

Quý Ngừ Hàm bị lời nói này kích thích mà hai mắt ràn rụa đầm lệ, "Việc thành thân này... Không cần phải gấp gấp... Chờ con trưởng thành rồi nói sau..."

Cái miệng nhỏ nhắn của Tiểu Dật chu lên, "Không cho con thành thân, con sẽ không trưởng thành!"

"..." Quý Ngừ Hàm sụp đổ khóc ngã vào trong lòng Đoan Mộc Ly.

Mọi người vây xem xung quanh run rẩy một chút xong, đều hứng trí bưng bưng bước qua "Hỗ trợ".

"Không muốn trưởng thành? Không thành vấn đề, bây giờ chúng ta liền bóp chết ngươi!"

Tiểu Dật quay đầu, "Không cho con tìm nương tử, con sẽ không cho các người bóp!"

"..." Động kinh trước đó hiển nhiên vẫn hoàn toàn chưa đủ, mọi người đều nhau trở về ngồi ghế dựa, lại tận tình động kinh một trận..

"Thức ăn nướng.." Tiểu Dật tiếp tục làm nũng.

"Không được!"

Quý Ngừ Hàm lộ vẻ bi tráng, "Ta đã thực có lỗi với người dân quê ta, không thể lại thực có lỗi với mầm non quê ta nữa!"

Ánh mắt Tiểu Dật sáng lên, "Vậy không đi nhà trẻ quê nương là được chứ gì?"

"... Ta không thể thực có lỗi với tổ quốc!"

"Vậy xuất ngoại đi!"

"..." Nàng cũng không thể thực có lỗi với địa cầu mà...

Mọi người cũng rơi lệ cùng Quý Ngừ Hàm, đây là niềm tin kiên định thái quá rồi..

Ô, "Tiểu Dật, vì sao con nhất định phải đến tìm ở hiện đại?"

Tiểu Dật thực buồn bực, "Lúc mọi người không ở cổ đại con đã truy tìm, không có ai thích hợp cả."

"..." Ô ô.

"Tiểu Dật, vì sao con lại vội vã tìm nương tử vậy?" Không Không run run giọng hỏi hần.

"Trước kia phụ hoàng từng nói thật đáng tiếc là đã không thể cùng lớn lên với thức ăn nướng, cho nên con nghĩ phải sớm tìm nương tử về."

"..." Mọi người bắt đầu dùng ánh mắt khiển trách nhìn Đoan Mộc Ly, tại ngươi nói lung tung nè!

Nghe được nguyên nhân này xong, hai vợ chồng Quý Ngừ Hàm ngược lại bèn thay đổi chủ ý.

Thanh mai trúc mã, hai đứa nhỏ hồn nhiên... Quả thật rất tốt đẹp.

"Hay là chúng ta để cho nó đi tìm đi." Quý Ngừ Hàm thương lượng với lão công.

"Cám ơn thức ăn nướng! Thức ăn nướng tốt nhất!"

Nhào qua hôn mạnh Quý Ngừ Hàm một cái, Tiểu Dật cao hứng phấn chấn chạy đi.

Hi hi, căn bản là hần không cần chờ phụ hoàng trả lời, chỉ cần thứ căn nương nói đồng ý, phụ hoàng cũng sẽ đồng ý! "Ta muốn rời nhà tìm nương tử! Tìm nương tử!"

Tiểu Dật vui vẻ rời đi, nhưng mọi người đều đang không ngừng run rẩy.

Sao lại có cảm giác có người sẽ bị xui xẻo vậy...

Ba ngày sau, lần đầu tiên Tiểu Dật đến hiện đại, sau khi điên cuồng xem tivi ba ngày, hần tự xưng đã hoàn toàn thích ứng với hiện đại.

Nghe tuyên ngôn như thế, mọi người chỉ có thể nhìn trời không nói gì.

Đây là cái loại tinh thần gì chứ... Đây là loại tinh thần không muốn để cho bọn họ sống mà!

Bất đắc dĩ, sáng sớm ngày hôm sau, bọn họ đem đưa hần vào nhà trẻ đã sớm làm xong thủ tục.

Thực không khéo là, vì nghênh đón tết Nguyên Đán, ngày hôm nay nhà trẻ có buổi biểu diễn, vở kịch 《Công chúa ngủ trong rừng》, còn mời phụ huynh đến xem.

Tiểu Dật chưa từng tập luyện, nhưng lão sư thấy bộ dạng hần vô cùng đáng yêu, cũng rất muốn để hần lên diễn.

Vì thế trên sân khấu liền có thêm một cây nấm nhỏ đáng yêu...

Tiểu Dật chỉ cần thay một bộ quần áo màu rậm nắng, thành thành thật thật ngồi làm cây nấm của hần là tốt rồi, căn bản không cần tập luyện gì.

Thấy mắt sáng Tiểu Dật trong suốt, Quý Ngữ Hàm liền cảm thấy... Giống như có gì đó không đúng?

Thừa dịp biểu diễn còn chưa bắt đầu, nàng tiến đến sân khấu.

Còn chưa mở miệng, Tiểu Dật đã bị kích động kêu nàng trước, "Thức ăn nướng, bánh bao nhỏ bên kia chơi thật vui nha."

Theo phương hướng hần chỉ nhìn qua...

Quý Ngữ Hàm co rút một chút, "Đó là tiểu nữ sinh..." Nhưng lại là tiểu nữ sinh xinh đẹp.

"Nhưng mặt của nàng rất giống bánh bao mà, nhìn thật đáng yêu, thức ăn nướng, chúng ta mang nàng về nhà đi!"

Hai mắt Quý Ngữ Hàm đắm lệ nhìn hần, "Tiểu Dật, nếu con dám tập thói quen cường đoạt dân nữ, ta sẽ bảo phụ hoàng con phé vô công của con."

"Không đoạt thì không đoạt, chỉ nói một chút thôi mà!"

Tiểu Dật nói xong bỏ chạy đến trước mặt tiểu nữ sinh, "Bánh bao nhỏ, ta là Tiểu Dật."

Tiểu nữ sinh ủy khuất chu cái miệng nhỏ nhắn, "Minh không phải bánh bao nhỏ."

"Nhưng đáng vẻ người giống bánh bao nhỏ mà."

Tiểu Dật thực nghiêm túc, "Nếu để người khác hiểu lầm, bỏ người vào xúng háp chung lên liền thảm."

"..." Quý Ngữ Hàm không chống chọi được, run run ngã xuống.

Chờ khi nàng được Đoàn Mộc Ly chạy tới ôm lấy giữ cho đứng vững, đôi mắt của tiểu nữ sinh đã muốn đỏ, "Sẽ không có ai hiểu lầm đâu! Không ai chung mình đâu!"

"Người đừng khóc nữa" Tiểu Dật cũng không nghĩ chỉ vậy mà nàng lại bị dọa hoảng sợ, vội vàng an ủi nàng, "Có ta ở đây rồi, không ai dám chung người đâu!"

Sợ nàng không tin, hần quơ quơ nắm nắm nhỏ cam đoan, "Cho dù người đã sắp bị đưa vào trong lồng háp, ta cũng sẽ cứu người ra!"

"..." Đây là cái gì với cái gì vậy chứ... Quý Ngữ Hàm càng không ngừng lau nước mắt.

Hai bạn nhỏ còn đang thảo luận vấn đề chung bánh bao, lão sư đã đến nhắc nhở, biểu diễn sắp bắt đầu.

"Tiểu Dật, đây chỉ là diễn xuất, cha mẹ của các bạn nhỏ đều đang xem, con trăm ngàn lần đừng nên giờ trò quý." Quý Ngữ Hàm lo lắng dặn dò.

Đoàn Mộc Ly cũng bật cười nhắc nhở hần, "Con không thể cứ vậy mà gạt người ta về nhà được, phải làm cho người ta thích con trước đã."

"Được!" Tiểu Dật hoàn toàn đồng ý, đi làm cây nấm nhỏ của hần.

Chờ Tiểu Dật rời đi, Quý Ngữ Hàm ném ánh mắt bi phẫn tới Đoàn Mộc Ly, "Chàng không làm gương tốt! Lúc trước rõ ràng là ngay từ đầu chàng liền gạt ta hoài cung!"

Ồ, khoảng thời gian bị kịch đó...

Đoàn Mộc Ly cười ôm nàng, hôn một cái, "Thứ ta gạt về nhà là Tiên Hạc quả."

"..." Ô ô, nàng không muốn nhắc tới Tiên Hạc quả!

Đoạn thời gian kia suốt ngày nàng lo lắng bị ăn... Nàng muốn ghi lại vào cuốn sổ hồi ức nha! Ô...

Biểu diễn bắt đầu, mọi người đều trở lại chỗ ngồi.

Vì không muốn bại lộ bộ mặt thật sự trước nhạc phụ nhạc mẫu tương lai của Tiểu Dật khiến bọn họ động kinh, mọi người đều thực nghiêm nghiêm chỉnh xem biểu diễn...

Diễn xuất của các bạn nhỏ đương nhiên không cách nào bằng dân chuyên nghiệp, nhưng lại hơn ở vẻ đáng yêu, mọi người cũng đều xem rất nồng nhiệt.

Vốn hết thấy đều bình thường, Tiểu Dật cũng ngồi an phận làm cây nấm nhỏ, nhìn về phía bị che ở trên giường, "Bánh bao nhỏ" đang sắm vai công chúa.

Thật sự là càng nhìn càng thấy đáng yêu, phải làm sao để gạt nàng về nhà đây?

Sắp diễn tới màn kết thúc, Quý Ngừ Hàm đột nhiên khẩn trương, "Nguy rồi... Hoàng tử sắp hôn tình công chúa!"

Ô ô, sao nàng có thể quên mất cảnh này?

Muốn ngăn cản cũng không kịp rồi, trên sân khấu, Tiểu Dật cũng đã ý thức được sau đó sẽ diễn ra một màn gì.

Bánh bao nhỏ là nương tử tương lai của hắn, người khác đừng hòng hôn được!

Vì thế một trận gió thổi qua, cây nấm nhỏ vốn ở bên cạnh sân khấu đã "vút" đến bên giường chính giữa sân khấu ...

Các phụ huynh nháy mắt mấy cái, thì ra nơi đó còn có một cây nấm nhỏ à?

Nhưng bộ dạng của cây nấm nhỏ này thật sự rất đáng yêu...

Bọn Quý Ngừ Hàm tức thì chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, không ổn rồi...

Tiểu nam hài sắm vai hoàng tử mi thanh mục tú, là tiểu soái ca, bởi vì tiếp theo sẽ diễn đến cảnh quan trọng, trong lòng hắn có chút khẩn trương, cũng không chú ý bên chân có nhiều thêm một cây nấm nhỏ.

Vì thế bi kịch đã xảy ra...

Lúc hoàng tử muốn cúi đầu hôn công chúa, "vừa vặn" đá trúng một cước vào cây nấm nhỏ bên giường.

Bị đá trúng, cây nấm nhỏ lập tức đứng lên, rất "Chính nghĩa" chỉ vào hoàng tử, "Lão sư, hắn khi dễ hoa cỏ cây cối!"

"Ha ha ha ha..."

Bên dưới khán đài truyền tới tiếng cười lớn, bọn Quý Ngừ Hàm "vù vù" ngã xuống đất.

Các phụ huynh còn tưởng rằng là tính tiết lão sư có ý an bài, đều cảm thấy thú vị, các lão sư tức thì khóc ròng.

Hoàng tử khi dễ hoa cỏ cây cối... Kế tiếp sẽ phải diễn thế nào đây?

Nhưng bọn họ không cần lo lắng, bởi vì Tiểu Dật đã nghĩ xong kịch bản cho cảnh tiếp theo...

Hắn tháo cái mũ nấm trên đầu mình xuống, "Ngươi không biết bảo vệ môi trường, phạt ngươi biến thành nấm!"

Hoàng tử bị biến thành nấm, khuôn mặt nhỏ nhăn đau khổ, "Công chúa..."

Tiểu Dật thực khí thế vỗ vỗ ngực, "Công chúa để ta đến hôn tình!"

"Nhưng ngươi là nấm..." Bọn nhỏ hoàng tử đã sắp lẫn lộn.

Tiểu Dật nâng cao đầu, thực thần bí nói, "Ta là nội ứng!"

"..." Trong tiếng vỗ tay ầm ĩ dưới khán đài, bọn người Quý Ngừ Hàm sụp đổ rôi lệt.

Sau khi vở kịch kết thúc, các lão sư muốn khóc.

"Quý phu nhân, đưa nhỏ nhà các người..."

Quý Ngừ Hàm hiểu được cầm tay bọn họ, "Không cần phải nói, tôi hiểu được, yên tâm, tôi sẽ không để Tiểu Dật tiếp tục gây tai họa cho nhà trẻ này."

"Cám ơn ..."

Vì thế lão sư và Quý Ngừ Hàm ôm đầu khóc ròng..

Tiểu Dật lại cảm thấy mình biểu hiện tốt lắm, lập tức đi đến trước mặt cha mẹ bánh bao nhỏ.

"Chào cô chú, con tên là Tiểu Dật."

"Tiểu Dật thực ngoan ha, vừa rồi diễn rất khá." Mẹ của bánh bao thực thích hắn, ngồi xổm xuống thân thiết vỗ vỗ đầu hắn.

"Dì à, có thể gả bánh bao nhỏ cho con không?" Tiểu Dật nghiêm túc hỏi bà.

"Ai là bánh bao nhỏ vậy?"

Cha bánh bao còn chưa biết tên gọi mới của con gái mình, cảm thấy thú vị hỏi hấn.

"Bạn nói con đó!" Bánh bao nhỏ chu cái miệng nhỏ nhắn nhào vào trong lòng mẹ, "Người ta căn bản không giống bánh bao nhỏ mà!"

Mẹ của bánh bao nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái mình, kỳ thật thật đúng là hơi giống bánh bao... Sao trước kia lại không để ý thấy nhỉ?

Ba của bánh bao cũng an ủi con gái, "Bạn nói vậy, Diễm Diễm còn đáng yêu hơn bánh bao nhỏ."

"..." Quý Ngừ Hàm rơi lệ thay Diễm Diễm, đây là đang an ủi người sao...

Ánh mắt bọn Không Không thì lại sáng lên, bọn họ cảm thấy ba của bánh bao cùng một loại người với bọn họ đó nghen!

...

Bánh bao nhỏ Diễm Diễm phồng khuôn mặt nhỏ nhắn suy nghĩ nửa ngày, càng nghĩ càng cảm thấy ba nói bộ dạng của bé quả thật có chút giống bánh bao nhỏ, cho nên...

"Ồ, không nên chùng con..."

"..." Mọi người cũng rơi lệ theo nàng, Diễm Diễm đáng thương à... sao lại bị Tiểu Dật yêu thích cơ chứ?

"Đừng sợ đừng sợ, có ta bảo vệ ngươi!"

Tiểu Dật rất có phong thái nam tử hán đứng ra bảo đảm, trong nháy mắt liền hỏi mẹ Diễm Diễm, "Dì à, con có thể cưới nàng không?"

"..." Mẹ Diễm Diễm hóa đá.

Quý Ngừ Hàm rơi lệ muốn ngăn cản, "Tiểu Dật, phải lịch sự chứ... Mới đó mà đã muốn lừa dẫn con gái người ta đi sao, nhất định phải kín đáo."

Ba Diễm Diễm đứng một bên thực nghiêm túc mở miệng, "Tôi nghe thấy rồi."

"..."

"Tôi còn rất tỉnh táo, nên nghe được cậu bé đang nói gì."

Dừng một chút, ba Diễm Diễm lại càng nghiêm túc, "Tôi cảm thấy cậu bé nói có đạo lý."

"..." Quý Ngừ Hàm co rút một trận.

Không Không còn thật kích động chạy đến bắt tay hấn, "Tìm được đồng đội rồi!"

Giống như là người động kinh xa cách lâu ngày, hấn không thể gặp được nhau sớm hơn!

Vì thế mẹ Diễm Diễm còn chưa hoàn hồn, ba Diễm Diễm cũng đã nhanh chóng hoà mình vào đại gia đình, hơn nữa cũng quyết định theo cả nhà đi thăm cô đại...

Quý Ngừ Hàm đứng một bên dùng đến cái khăn tay thứ n, không ngừng lau nước mắt.

Ồ, nàng vốn nghĩ chỉ có cổ nhân mới thích động kinh!

Hiện tại nàng hiểu được, không phải hiện đại không có người như vậy, mà là nàng thiếu một đôi mắt tinh tường thôi!

Về phần sao bây giờ nàng lại có được ánh mắt tinh tường ... Hấn là bởi vì nàng đã rất động kinh rồi? Ô ô!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ẩn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 139: Hồi ký của Quả Quả

Đoạn chuyện xưa này kỳ thật là phát sinh lúc Quý Ngừ Hàm vừa mới tiến cung, mỗi ngày đều lo lắng mình sẽ bị ăn, cho nên mỗi ngày đều cố gắng làm

cho mình thoát nhìn không thể ăn...

"Tiểu Quả Quả," đang phê duyệt tấu chương, Đoan Mộc Ly không ngẩng đầu ngoác, "Lại đây."

"..." Không qua đâu! Xem nàng là con chó nhỏ sao?

Quý Ngừ Hàm phần nộ đứng cách xa hơn.

Cười ngẩng đầu, Đoan Mộc Ly dùng giọng nói ôn hòa mở miệng, "Chờ ta xong việc thì kêu ngự trù đến đây."

"..." Ô... Quý Ngừ Hàm roi lệ chạy vội tới trước mặt hắn.

Nàng đi đến là được rồi, không cần cùng ngự trù nghiên cứu làm thế nào để ăn nàng đâu mà!

Kéo người đến ngồi xuống bên cạnh mình, tâm trạng Đoan Mộc Ly vô cùng vui vẻ xõa tóc nàng ra, quần quần sợi tóc mềm mại tinh tế của nàng mà chơi đùa.

Quý Ngừ Hàm bị phần ngồi ngay ngắn.

Sao có cảm giác đầu mình như bị con mèo nhỏ xem như cuộn len mà đùa nghịch vậy?

Ô...

Giận mà không dám nói gì, nàng chỉ có thể tưởng tượng trong đầu ra một cái phòng bếp, chặt móng vuốt sói của Đoan Mộc Ly xuống, chưng nấu, nướng một lượt.

Tưởng tượng xong quá trình "một bộ móng làm thành ba món", oán khí của nàng tiêu tan không ít, nhưng lại ai oán nghĩ tới một vấn đề khác ——

Nàng chính là đang nghĩ, chẳng lẽ nam nhân ác liệt này thật sự tính ăn nàng!

Ô...

"Ta thấy hình như ngươi ăn cái gì cũng thực soi mói nha..." Quý Ngừ Hàm đáng thương hề hề hỏi hắn.

"Tiểu Quả Quả, nàng muốn nói gì?"

Đoan Mộc Ly buông bút, xoay người cười nhìn nàng.

"Vậy ngươi không cảm thấy ta không thể ăn sao?" Ô.

"Không đâu."

Đoan Mộc Ly "An ủi" bóp bóp khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, "Trắng mềm thế này, vừa nhìn đã biết ăn rất ngon."

"..." Ô, nàng đã nói là nàng hận khuôn mặt này rồi mà!

"Đây là ảo giác."

Quý Ngừ Hàm nước mắt lưng tròng hạ thấp bản thân, "Ngươi chưa từng nghe bên ngoài tô vàng nạm ngọc sao, kỳ thật ta rất khó ăn."

Đoan Mộc Ly vô cùng hứng trí hỏi nàng, "Nàng đã thử chính mình?"

"..." Ô ô, nói không lại hắn!

Tất nhiên Quý Ngừ Hàm sẽ không cứ vậy mà buông xuôi, tuy rằng đoạn đối thoại này khiến nàng roi lệ một trận, bắt quá qua đó nàng nghe ra được một tin tức quan trọng!

Cho nên sáng sớm hôm sau, nàng một mực đợi Đoan Mộc Ly rồi đi liền kéo cái ghế nhỏ, ngồi trong viện phơi nắng.

Cho đến trưa, Quý Ngừ Hàm đều kéo ghế chạy qua chạy lại, đuổi theo nơi có ánh mặt trời mạnh nhất mà phơi nắng, quả thực chính là một gốc cây hoa hướng dương nhân tạo...

Lúc Đoan Mộc Ly về đến là thời điểm dùng cơm trưa, nàng đã phơi nắng đến sắp hôn mê, trong mắt đều là sao kim.

"Tiểu Quả Quả, nàng đang làm gì vậy?"

Đoan Mộc Ly bật cười đỡ lấy Quý Ngừ Hàm đang lão đảo dời ghế đi.

"... Chơi đùa."

Nàng muốn phơi nắng cho đen, nàng không muốn trắng mềm, nàng muốn mình trở nên không thể ăn!

Trong lòng nung nấu lý tưởng vĩ đại, Quý Ngữ Hàm lại có tinh thần.

Nhưng mà hiện tại không thể tiếp tục phơi nắng, miễn cho bị nam nhân giao hoạt này phát hiện!

Hắc hắc hắc...

Tâm tình Quý Ngữ Hàm thực tốt trở về tâm cung, chờ ăn cơm.

Tiểu nha đầu này lại có ý định gì đây?

Nhiều mi lại, Đoan Mộc Ly nhớ lại đoạn đối thoại của hai người ngày hôm qua.

Còn hồi tưởng đến vừa rồi mặt nàng hơi hơi đỏ lên...

Bất đắc dĩ lắc đầu, Đoan Mộc Ly bật cười không thôi, thật sự là tiểu ngu ngốc.

Giống như thường ngày, tứ đại thị vệ cử hai người đem giỏ thức ăn đưa cơm trưa đến.

Chờ bọn hần dọn xong chén đĩa, Đoan Mộc Ly bình tĩnh dặn dò bọn họ, "Lấy cho ta một chén cháo mè đen."

"..." Thanh Long và Chu Tước mờ mịt.

Cháo mè đen?

Chủ tử thích ăn thứ này từ bao giờ?

Hơn nữa hiện tại là thời gian ăn cơm...

Quên đi, chủ tử phân phó, bọn họ nghe theo là tốt rồi.

Chờ cháo mè đen đưa lên đến, Quý Ngữ Hàm thật sự không kiềm chế được lòng hiếu kỳ, "Sao đang ở bữa ăn chính ngươi lại ăn đồ ăn vặt?"

Đoan Mộc Ly bình tĩnh cười, "Đột nhiên muốn ăn cái gì đó màu đen."

"..." Quý Ngữ Hàm run lên, chiếc đĩa liền rơi lên trên bàn.

Ô, "Chỉ giới hạn trong cháo mè đen thôi phải không?" Nàng còn ôm một tia hy vọng hỏi.

"Vây cũng không hẳn."

Đoan Mộc Ly cười trả lời, "Đột nhiên cảm thấy cái gì đó màu đen ăn có vẻ ngon."

"..."

Ô ô, không phải nàng vừa canh mặt trời lên cao thật cao mới phơi nắng sao!

Hôm qua rõ ràng hần nói trắng mềm ăn ngon mà!

Quý Ngữ Hàm rơi lệ hỏi hần, "Vây ngươi cảm thấy màu sắc nào thì khó ăn?"

Ô, xanh đỏ tím vàng gì, mặc kệ hần nói tới màu sắc gì nàng đều có thể biến thành!

Cùng lắm thì đến phường nhuộm là được...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ăn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 140: Hồi ký của Quả Quả: Ô, không nên ăn nàng!

Cười nhìn nàng, giọng Đoan Mộc Ly cực kỳ bình tĩnh, "Mới thêm ăn gần đây thôi, cảm thấy màu gì ăn cũng ngon."

"..."

Ngon lửa hy vọng nhỏ nhoi trong lòng "cháu" một tiếng liền bị tiêu diệt, linh hồn nhỏ bé của Quý Ngữ Hàm bị thương, rơi lệ ăn xong cơm trưa.

A a a... Nàng không thể buông xuôi, nàng phải tiếp tục cố gắng, khiến mình trở nên không thể ăn!

Buổi tối hôm đó, ngay lúc nàng ngủ say, Đoan Mộc Ly điểm huyết đạo của nàng, lấy thuốc mỡ lấy được ở chỗ ngự y lúc sáng thoa cho nàng.

"Tiểu ngu ngốc."

Đoan Mộc Ly thả lỏng lực đạo, cẩn thận thoa thuốc giúp nàng, bật cười quở trách nàng, "Suốt buổi sáng ngồi dưới ánh nắng mặt trời, phơi nắng khiến mình bị thương thì phải làm sao?"

Thoa thuốc xong rồi, chờ thuốc mỡ trên mặt nàng khô hết, Đoan Mộc Ly giải huyết đạo cho nàng, cười ôm nàng vào trong lòng.

Quý Ngữ Hàm lập tức tỉnh, thở phì phì nhìn hắn, "Buông tay!"

"Không buông, " Đoan Mộc Ly thực ôn hòa cười, "Ta sợ nửa đêm Tiên Hạc quả chạy mất."

A a a...

"Vậy người điểm huyết đạo của ta đi, không cho ta cử động!"

"Được." Đoan Mộc Ly thực "Phối hợp" điểm huyết đạo của nàng.

"... Ta cũng đã không thể cử động, vì sao còn không buông tay?!"

Đoan Mộc Ly vẫn tươi cười như cũ, "Như vậy càng có thể yên tâm hơn."

A a a...

Đây căn bản chính là đang lấy cớ chiếm tiện nghi của nàng!

Quý Ngữ Hàm bị phần nắm chặt nắm đấm nhỏ, báo thù, một ngày nào nàng đó muốn báo thù!

Buổi sáng hôm sau, cũng giống như bình thường, lúc Quý Ngữ Hàm tỉnh lại, Đoan Mộc Ly đã vào triều từ sớm rồi.

Ăn điểm tâm xong, thừa dịp Thanh Long đến thu dọn bát đĩa, Quý Ngữ Hàm bắt lấy cơ hội hỏi hắn.

"Chủ tử các người thích ăn thịt gì?"

Thanh Long kinh ngạc nhìn nàng, "Người hỏi cái này làm gì chứ?"

"Việc này... Sống thì cần phải học hỏi mà! Ta là người hiếu học nha."

"... Chuyện này cùng hiếu học có quan hệ gì?"

"Khụ, người hiếu học đều hay hỏi."

Quý Ngữ Hàm rất sâu lắng nói, "Kỳ thật ta đang nghiên cứu một môn học vấn rất cao thâm, đó là ngành khoa học phân tích hành vi con người, phương pháp nghiên cứu chính là... Hỏi người khác thích ăn loại thịt gì đó mà."

Trên cơ bản Thanh Long hoàn toàn nghe không hiểu, chỉ cảm thấy mới mẻ, "Chủ tử không thích mỡ, nhưng cũng không thích thịt quá khô."

Trả lời xong, hắn liền nhìn chăm chăm Quý Ngữ Hàm, chờ nàng phân tích một chút.

Ặc...

Đối mặt với đôi mắt tràn ngập tò mò như vậy, Quý Ngữ Hàm đành phải tiếp tục giả bộ thâm trầm, "Theo ta phân tích, chủ tử các người..."

"Thế nào?"

"Có thể hắn không thích ăn thịt béo!"

"..." Thanh Long bị đánh ngã.

Phân tích thực "Phức tạp" đó...

Quý Ngừ Hàm cũng tự thấy mình rất 囧, cho nên che mặt chạy như điên đến phòng cách vách.

囧 thì 囧, nhưng vừa rồi câu phân tích kia của nàng tuyệt đối vô cùng thực dụng!

Chiều theo lời nói của Thanh Long, quá gầy và quá béo nhất định Đoan Mộc Ly đều cảm thấy không thể ăn, cho nên nàng chỉ cần chọn một phương hướng mà cố gắng là được.

Nhưng hiện tại nàng đang ở trong cung, mỗi ngày đều phải đối mặt với mỹ thực của ngự thiện phòng...

Lúc đó bảo nàng giảm béo, thật sự rất tàn nhẫn!

Nàng vẫn nên tăng cân thôi...

Hắc hắc hắc, Đoan Mộc Ly không thích ăn thịt béo!

Trong tâm cung luôn đặt vài đĩa điểm tâm, ngọt mặn đều có, mọi thứ đều đầy đủ sắc hương vị, khiến ngón trở của người ta cử động không ngừng.

Bình thường bởi vì bữa ăn chính đã thực no rồi, Quý Ngừ Hàm rất ít khi chịu ăn.

Nhưng hiện tại thì...

Hắc hắc hắc, ăn!

Trước giờ ăn trưa, rốt cục nàng cũng thành công cất hết mấy đĩa điểm tâm vào trong bụng, nhưng mà...

Ăn quá nhiều, máu đều chạy xuống dạ dày, khiến não không được cung cấp đủ máu...

Kỳ thật nói đơn giản, chính là hiện tại nàng phản ứng hơi chậm...

Cho nên khi Đoan Mộc Ly trở về dùng cơm trưa, chính là nhìn thấy một Quý Ngừ Hàm có ánh mắt hơi đại đi.

Nhìn không được cười ra tiếng, Đoan Mộc Ly đi qua.

Tiểu nha đầu này lại đang giầy vò gì đây?

"Tiểu Quả Quả?"

"... A?"

"Đến đây, hôn ta một cái." Đoan Mộc Ly dùng giọng nói ôn hòa dụ dỗ nàng.

"Ừ... A?"

Đồng ý xong Quý Ngừ Hàm mới có phản ứng với lời hấn vừa nói, "Đoan Mộc Ly!"

A a a... Ở cạnh kẻ hảo sắc này quả nhiên không thể lơ là cảnh giác!

"Tiểu Quả Quả, vừa rồi nàng đã đồng ý với ta." Đoan Mộc Ly cười nhắc nhở nàng thực hiện "Hứa hẹn".

"... Đó là do ta không phản ứng kịp!"

Đoan Mộc Ly lắc đầu, giọng điệu có chút tiếc nuối, "Tiểu Quả Quả, không ngờ nàng lại không tuân thủ hứa hẹn như vậy."

"... Rõ ràng ngươi thừa lúc ta mơ hồ mà chiếm tiện nghi của ta!"

Ô... Nói không lại hấn!

Bình tĩnh, bình tĩnh, không thể tức giận!

Ăn quá nhiều, tức giận một cái là sẽ nổ tung ...

Ô, nàng bị kích như vậy, đều do Đoan Mộc Ly trứng thối này làm hại!

Trong lòng căm giận mắng hấn, Quý Ngừ Hàm đi đến bên cạnh bàn, chuẩn bị tiếp tục ăn bữa trưa.

Ăn!

Sớm ăn thành heo nhỏ béo mập, an toàn chạy khỏi cung, sau đó tìm cơ hội báo thù!

Mang theo loại niềm tin này, Quý Ngữ Hàm liền ăn... cả ngày.

Không nên xem thường ngày hôm nay, hôm nay đại khái nàng đã ăn thức ăn của cả ba ngày.

Nàng vốn tính hôm sau sẽ tiếp tục làm như vậy, nhưng nửa đêm hôm đó...

Nàng phát sốt ...

Trước đó cũng không có triệu chứng gì, còn may là ban đêm Đao Mộc Ly phát hiện người bên cạnh hồ hấp không yên ổn, đứng dậy xem xét mới biết được nàng nóng lên.

Truyền Thái y đến, Đao Mộc Ly lo lắng chờ đợi kết quả.

Rõ ràng hẳn cảm thấy mình chiếu cố người ta rất tốt, sao có thể nhiễm phong hàn?

Rất nhanh, thái y chẩn đoán ra được kết quả, có chút không thể tin được.

Râu bạc run run phát phơ, hẳn tỉ mỉ xem mạch lại một lần nữa.

Mạch tượng này...

"Nàng bị sao vậy?"

Thấy trên mặt thái y xuất hiện thần sắc do dự, trên mặt Đao Mộc Ly luôn luôn bình tĩnh liền lộ ra vẻ lo lắng.

"... Quý tiểu thư nàng ấy... Ăn uống không điều độ..."

Thái y tìm cách nói thật trọng nhất.

Nhưng cách nói này thật sự quá thật trọng, hơn nữa trong lòng Đao Mộc Ly đang lo lắng, căn bản nghe không hiểu.

"Nàng ăn phải cái gì không nên ăn sao?"

"Không phải, " Thái y vội vàng giải thích, "Quý tiểu thư nàng ấy chính là... Ăn quá nhiều..."

"..." Ô ô ô...

Nghe được kết quả, Quý Ngữ Hàm lập tức chôn mặt vào trong gối đầu, trong lòng gào khóc lớn.

Nàng cứ vậy mà ăn no đến phát sốt?!

Điều này về sau làm sao nàng có thể gặp người!

Ô...

Sưng sốt xong, Đao Mộc Ly bật cười không ngừng, vẫy tay kêu Thanh Long đi theo Thái y lấy thuốc.

Chờ trong tẩm cung chỉ còn lại có hai người, hẳn ngồi vào bên giường.

Hắn cười kéo người từ trong gối đầu ra, "Tiểu Quả Quả, nàng thực hiểu lòng người."

"..." Nàng ăn no đến phát sốt có liên quan gì đến hiểu lòng người?

Đao Mộc Ly cười bóp mặt của nàng, "Không phải nàng sợ ta cảm thấy không thể ăn nàng, nên mới vội vã biến thành heo nhỏ sao?"

"Người..."

Vừa hô một chữ, Quý Ngữ Hàm liền thật cẩn thận không dám lớn tiếng nói chuyện.

Ô, nàng như muốn nổ tung...

"Người không nên nhân lúc này chọc tức ta." Quý Ngữ Hàm nhỏ giọng lên tiếng kháng nghị.

Bình tĩnh, bình tĩnh, không nên thờ đốc, không nên hít sâu...

Một chút nàng cũng không muốn làm người đầu tiên trên địa cầu vì ăn quá nhiều mà làm mình nổ mạnh do ăn no căng...

Ô, nàng lớn đến bây giờ cũng chưa từng mất mặt lần nào!

Trong lòng Đoan Mộc Ly cười to không ngừng, thấy nàng nhịn thật rất khổ sở, coi như có ý tốt không cười ra tiếng nữa.

Thanh Long đã trở lại, sắc mặt kỳ gái đưa một hộp giống như thuốc dán gì đó qua.

"Chủ tử, Thái y nói Quý tiểu thư... Không thích hợp dùng loại thuốc uống, cho nên đưa đến một hộp thuốc cao, chỉ cần dựa theo vị trí huyết vị trên bản đồ mà bôi thuốc là được."

"..." Ô, cứ việc nói thẳng nàng đã ăn quá nhiều, không có bụng để uống thêm thuốc nữa thôi!

"Cám ơn..."

Quý Ngừ Hàm thực bị phần tiếp nhận thuốc mỡ cùng bản đồ huyết vị, "Ta tự mình bôi thuốc là được, các người ra ngoài đi."

Lần này Đoan Mộc Ly không chọc nàng, rất phối hợp đi ra cửa, cho đến khi nàng lên tiếng gọi người mới trở về.

Bôi thuốc xong, Quý Ngừ Hàm thật cẩn thận nằm trên giường, cảm thấy mình giống như là quả bóng cao su bị thổi đến cực hạn, chỉ cần chạm vào một chút sẽ nổ tung... Ô.

Vào cửa, Đoan Mộc Ly nhịn cười xóc chấn lên, "Tiểu Quả Quả, theo ta ra ngoài một chút."

"Trễ như vậy người còn muốn ra ngoài làm gì chứ?" Tiếng Quý Ngừ Hàm nói chuyện rất rất nhỏ.

Không phải ngày mai hán còn phải dậy sớm vào triều sao?

"Tiểu ngu ngốc, ra ngoài đi dạo một chút mới có thể trợ giúp tiêu hóa."

"..." Hán có lòng tốt vậy sao?

À, nhất định là hán sợ Tiên Hạc quả còn chưa kịp ăn, đã nổ tung rồi...

Thực bị phần, Quý Ngừ Hàm chậm chạp đứng lên, khoác thêm áo choàng cùng hán ra cửa.

Vừa rồi đi xem đồng học kết hôn chiếu, hạnh phúc nha, chúng ta ban lại một cái kết hôn...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ăn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 141: Hồi ký của Quả Quả: Từ từ tình yêu sẽ đến

Lúc ra khỏi cửa tẩm cung, nhìn thấy Thanh Long mang sắc mặt kỳ quái canh giữ ở cửa.

Quý Ngừ Hàm vô cùng ai oán, "Người muốn cười liên tục đi, ta biết người nhất định đã nhịn rất vất vả..."

"Phi ha ha ha ha..."

Rốt cục không cần ghen nữa, Thanh Long bắt đầu lên tiếng cười điên cuồng.

"..." Ô, không nên thành thật như vậy chứ, tốt xấu gì cũng chờ nàng đi xa một chút rồi hãy cười không được sao!

Bởi vì có Thanh Long làm ví dụ, Quý Ngừ Hàm rồi rầm.

Nếu đi dạo trong hoàng cung, không phải mọi người đều biết sự tích dọ người của nàng sao? Ô.

Nhìn ra nàng suy nghĩ cái gì, Đoan Mộc Ly ôm nàng, nhảy đến hồ bờ bên kia, sau đó cũng không dừng lại, trực tiếp ra khỏi cung.

Ha, không cần ở trong cung dọa người!

Kẻ bạ hoại này cũng có lúc có lòng tốt nha... Thật hiếm thấy.

Lúc này, trên đường căn bản là không có người, ngay cả nói Quý Ngữ Hàm cũng không dám nhiều lời, Đoan Mộc Ly liền cũng không đùa với nàng, hai người im lặng đi dưới ánh trăng.

"Kỳ thật người có thể bảo bọn Thanh Long theo giám sát ta."

Đi đã được hơn nửa canh giờ, Quý Ngữ Hàm nhìn không được nhắc nhở hần.

Hần luôn là người vào triều sớm mà, xem tình huống hiện tại của nàng... Ô, chắc phải đi cả buổi tối!

"Tiểu Quả Quả, đây không phải 'giám sát', mà là cùng đi." Đoan Mộc Ly cười sửa lại cho đúng.

"Mới lạ đó!"

Cũng không phải bằng hữu, gì mà "cùng đi" chứ!

Đoan Mộc Ly cười nhủ mảy, "Tiểu Quả Quả, nếu chúng ta thân mật một chút, xem có giống ta đang hộ tống nàng hay không?"

"..."

Quý Ngữ Hàm cảnh giác kháng nghị, "Không cần mượn cơ hội chiếm tiện nghi của ta!"

"Được." Mặt Đoan Mộc Ly lộ vẻ ôn hòa gật đầu, sau đó... Dắt tay nàng.

"..."

Quý Ngữ Hàm cảm tức móng vuốt sồi trên tay mình, "Không phải người đã nói 'được' sao?!"

"Ta đồng ý không chiếm tiện nghi của nàng." Đoan Mộc Ly "tâm tình tốt" giải thích.

"Vậy hiện tại người đang làm gì?" Quý Ngữ Hàm tức giận nâng bàn tay hai người đang nắm lên.

Không được, phải bình tĩnh, bình tĩnh, không thể trúng quỷ kế của kẻ địch, lại tức giận sẽ nổ mạnh ...

Đoan Mộc Ly cười ôn hòa, dắt nàng đi tới, "Dẫn nàng đi."

Kết thúc công việc , đàn sao sao (ノ 3 ノ) mọi người bình an đêm khoái hoạt

"... Ta không phải là đứa nhỏ, ta muốn tự mình đi!"

"Rõ ràng chính là một đứa nhỏ."

Đoan Mộc Ly bật cười bóp khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận của nàng, "Đứa nhỏ đáng yêu."

"..."

Bình tĩnh, bình tĩnh, không thể trúng mỹ nam kế của kẻ địch.

Không được chảy nước miếng, không được đỏ mặt...

Thế nhưng dù trong lòng không ngừng nhắc nhở chính mình như vậy, nhiệt khí vẫn không chịu khống chế mà hiện lên trên mặt nàng.

Ô, ý chí rất không kiên định!

Trong lòng khinh bỉ chính mình, Quý Ngữ Hàm khẽ cắn môi, xoa sạch móng vuốt sồi của hần, "Không cần phải gạt người!"

Không đúng nha, nàng hần nên nói "Không nên chạm vào mặt ta", sao lời vừa ra khỏi miệng, liền biến thành so đo có phải hần thật tình hay là đang khen chính mình đáng yêu không?

Ô, mỹ nam kế quá mạnh mẽ...

Đoan Mộc Ly cười nhìn nàng, dùng giọng điệu thương lượng hỏi, "Vậy nói nàng là đứa nhỏ ăn rất ngon?"

"... Không thể ăn, không thể ăn!"

Tức giận phản bác lại, Quý Ngừ Hàm liền muốn giơ tay đánh người, nhưng cứng lại rồi.

Ồ...

"Làm sao vậy?"

"Giống như muốn nổ tung..." Quý Ngừ Hàm nhỏ giọng nói với hân.

Vừa rồi biên độ động tác quá lớn, nàng cảm thấy hiện tại nếu mình buông tay, nhất định sẽ nổ tung...

Buồn cười lại đau lòng, Đoan Mộc Ly bất đắc dĩ đến gần sát nàng, để nàng tựa vào người mình.

"Thả lỏng, đừng khấn trương, người sẽ không nổ tung."

"Nhưng trong bụng và dạ dày ta thật sự khó chịu..."

Quý Ngừ Hàm thật sự sợ hãi, đáng thương hề hề nói.

Bởi vì tựa vào người hân nên giảm đi rất nhiều khí lực, loại cảm giác nổ mạnh cũng giảm bớt rất nhiều, Quý Ngừ Hàm không đẩy hân ra.

Ô, kỳ thật hiện tại cho dù nàng muốn cũng không dám động...

"Đừng sợ."

Đoan Mộc Ly trấn an vỗ vỗ đầu nàng, ôn nhu hỏi, "Vừa rồi thuốc mỡ thoa ở nơi nào?"

"Dạ dày, còn có huyết phía trong cánh tay phải..."

"Tiểu Quả Quả, không phải ta đang chiếm tiện nghi của nàng."

Đoan Mộc Ly khó có khi thu hồi tươi cười, còn nghiêm túc nhìn nàng, "Đừng khấn trương."

A?

Quý Ngừ Hàm còn chưa kịp phản ứng lại, tay Đoan Mộc Ly cũng đã vói vào trong tay áo nàng, bám vào phía trong cánh tay phải, vị trí nàng đã bôi thuốc mỡ.

A a a...

Trong lòng đang thét chói tai, nhưng nhìn vẻ mặt chăm chú của Đoan Mộc Ly, lại nhớ tới lời hân nói vừa nãy, tâm tình của nàng liền yên ổn xuống.

Nam nhân này thật sự có một gương mặt rất hấp dẫn nha...

Lòng bàn tay Đoan Mộc Ly liền dán tại phía trong cánh tay phải của nàng, chậm rãi vận chuyển nội lực, muốn đẩy nhanh tốc độ hấp thu của thuốc.

Qua vài phút đồng hồ, hân ôn nhu hỏi nàng, "Quả Quả, khá hơn chút nào không?"

"... Tốt lắm."

Mặt đỏ lên một cách khó hiểu, ngay cả lỗ tai cũng đều nóng ran, Quý Ngừ Hàm cúi cúi đầu làm tiểu đà điểu, khiếp đảm không dám nhìn hân.

"Đừng sợ."

Giọng nói thì thầm giống như đang trấn an, không biết có phải ảo giác của nàng hay không, giống như có một nụ hôn dưng trên trán nàng.

Nụ hôn rất nhẹ rất nhẹ, như là gió nhẹ phát qua, nhẹ đến nỗi thậm chí nàng cũng không dám xác định nó có chân thật tồn tại hay không.

Nhưng tâm lại ấm lên, thật sự bắt đầu cảm thấy không cần sợ hãi, có hân ở đây, nàng có thể không cần e ngại nguy hiểm nào.

Đoan Mộc Ly đã vói tay vào trong quần áo của nàng, đặt tại vị trí dạ dày nàng...

Luôn luôn cảm thấy hân là một đại sắc lang, hiện tại không ngờ lại không có loại bản khoản này.

Lòng bàn tay ấm áp dán trên làn da nàng, không thấy chút ý khinh bạc, chỉ cảm thấy chính mình đang được che chở thật cẩn thận, cảm giác ngọt ngào cũng bắt đầu lan tràn trong lòng.

Ban đêm im lặng trên ngã tư đường, có tiếng bước chân vang lên.

A... Bây giờ xem như quần áo nàng không chỉnh tề phải không?

"Đừng sợ."

An ủi nàng xong, Đoan Mộc Ly kéo áo choàng của mình qua, cẩn thận bao nàng ở trong lòng mình, chỉ lộ ra một đôi mắt đen lúng liếng.

"Nàng đó..."

Thật sự là tiểu nha đầu đáng yêu.

Đoan Mộc Ly hơi hơi thở dài, yêu chiều cọt cọt trên đỉnh đầu nàng.

Quý Ngừ Hàm đỏ mặt bị hấn ôm vào trong ngực.

Đêm nay... Sao cảm giác lại khác biệt như vậy?

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, lúc xoay người đi qua khúc cua, đi đến chỗ bọn họ đang đứng, Quý Ngừ Hàm mới nhìn ra đó là một ông lão dẫn theo một con chó.

Nửa đêm đột nhiên nhìn thấy người trên đường, ông lão cũng hoảng sợ, cho đến khi thấy Đoan Mộc Ly thân thiết gật gù đầu với mình, mới nhẹ nhàng thở ra.

"Tiểu tử, sao trễ như vậy mà còn chưa ngủ?"

"Đi ra dạo một chút." Đoan Mộc Ly cười trả lời, "Sao ông lão còn chưa ngủ?"

"Haiz, ta đây cũng đều do bị bắt buộc thôi."

Ông lão cười chỉ chỉ chú chó nhỏ đang chậm rì rì đi trên mặt đất, tức giận nói, "Tiểu tử này thừa dịp ta không chú ý ăn vụng một khối thịt lớn, kết quả ăn nhiều quá đau bụng, buổi tối ngủ không chịu được, liên tục kêu hừ hừ, ta chỉ có thể dẫn nó ra ngoài đi dạo thôi."

"..." Lệ của Quý Ngừ Hàm chảy ròng ròng.

Ông lão, ông thực không phải do Đoan Mộc Ly an bài, cô ý ngay lúc tâm hồn bé nhỏ của nàng thương tích đầy mình còn khoét thêm một cái lỗ chứ?!

Ô...

Theo khe hở áo choàng, Quý Ngừ Hàm nhìn chú chó nhỏ ăn no quá có chút mơ màng trên mặt đất, dường như con chó nhỏ rất thống khổ.

Không biết có phải cảm ứng được tầm mắt của nàng hay không, con chó luôn lắc lư cũng đứng lại, ngẩng đầu nhìn nàng.

Ông lão dắt chó đi dạo, Đoan Mộc Ly thì sao đây?

Là đất tiên hạt quả chứ gì nữa... Ô.

Vì thế một người một chó cùng chung cảnh ngộ...

Đoan Mộc Ly nhìn cười nhìn thực vất vả, cánh tay ôm Quý Ngừ Hàm đều hơi hơi run động, làm cho Quý Ngừ Hàm lại muốn khóc, rơi lệ...

Thật vất vả mới đợi được ông lão đi khỏi, Quý Ngừ Hàm bị phản ngẩng đầu.

"Bụng ta không khó chịu nữa, người tận tình cười đi, ta sang bên kia chờ người."

Ô, đại khái hẳn sẽ phải cười hơn mười phút đúng không?

Đoan Mộc Ly bật cười giữ chặt nàng, "Tiểu ngu ngốc, không phải ta cũng muốn cười nàng."

"Nhưng rõ ràng vừa rồi người đang cười."

Nhẹ bóp gương mặt của nàng, Đoan Mộc Ly lấy tay về, thực nghĩa khí xoay người.

"Ta chỉ cảm thấy thú vị, cảm thấy nàng đáng yêu."

"..." Quý Ngừ Hàm đỏ mặt kéo kéo vạt áo của mình.

Nam nhân này giống như chỉ có miệng thối một chút, kỳ thật người cũng tốt lắm nha...

"Cái kia, người có thể xoay lại đây ..."

Xoay người, Đoan Mộc Ly tự nhiên dắt tay nàng, cười hỏi, "Còn muốn đi nữa không?"

"Người còn phải lâm triều đó..."

Đoan Mộc Ly lắc tay hai người đang nắm chặt, "Nàng còn muốn đi, ta liền đi cùng nàng."

"..."

"Tiểu ngu ngốc."

Nhìn nàng đỏ bừng mặt, Đoan Mộc Ly bật cười nói nàng một câu, nhưng nghe thế nào cũng không giống như đang mắng nàng, ngược lại là thực yêu chiều thực yêu chiều.

"..."

Quý Ngừ Hàm mặt đỏ tím đập bị hấn dắt đi.

Không nên đột nhiên lại thay đổi lớn đến vậy chứ...

Điều này căn bản chính là vượt quá khả năng chịu đựng của trái tim bé nhỏ của nàng mà!

Nhưng ngẫm lại, dường như hấn vẫn luôn đối xử với nàng không quá xấu, nhiều lắm chỉ là hù dọa nàng thôi...

Lúc đem nàng về cung hấn nói muốn để ngự thiện phòng nghiên cứu một chút xem nên ăn nàng thế nào, nhưng cũng chỉ là nói thôi, không có làm thật.

Chẳng lẽ nàng nên cân nhắc đề nghị của Tiểu Dật, khiến Đoan Mộc Ly luyến tiếc không muốn ăn nàng sao?

Nàng có thể làm được sao?

Hơn nữa... Nàng thật sự muốn làm như vậy sao?

Nếu thành công, cả đời đều sẽ ở lại bên cạnh hấn.

Cả đời...

Mặc kệ sau bao nhiêu năm, nếu vào một ngày nào đó thân thể nàng không thoải mái, hấn đều sẽ như vừa rồi, cẩn thận dỗ dành nàng sao?

Cả đời như vậy, dường như cũng thực rất hạnh phúc...

Đoan Mộc Ly dừng bước, xoay người nhìn Quý Ngừ Hàm không biết đang nghĩ gì mà xuất thần, khi thì nhíu mày, khi thì cười thật ngọt ngào.

Thật sự là tiểu ngu ngốc đáng yêu.

Nhẹ nhàng ôm lấy nàng, Đoan Mộc Ly mang nàng nhảy lên nóc nhà.

Bởi vì động tác hấn rất nhẹ, Quý Ngừ Hàm căn bản còn chưa hoàn hồn, vẫn đắm chìm trong ảo tưởng của mình.

Cởi áo choàng của mình xuống khoác trên người nàng, Đoan Mộc Ly nhẹ nhàng ôm chầm lấy nàng, để nàng tựa vào vai mình.

Quý Ngừ Hàm vẫn tự suy tư nghĩ mà ngây ngô, Đoan Mộc Ly vẫn luôn cười nhìn nàng đang ngẩn người.

Quý Ngừ Hàm vẫn đang tưởng tượng về tương lai của mình, mà Đoan Mộc Ly thì đang nhìn tương lai của mình.

Đúng vậy, tương lai của hấn.

Cõi đời này luôn có một người, sẽ khiến người cam tâm tình nguyện muốn chia sẻ tất cả những điều tốt đẹp và vui vẻ trong cuộc sống với nàng, một cách tự nhiên mà xem nàng là người quan trọng nhất trong cuộc sống của người.

Yêu chính là yêu, không muốn kháng cự, cũng không muốn chần chừ.

Hấn chưa từng cảm thấy trong lòng có thêm một mối ràng buộc thì có gì không tốt, ngược lại, hấn còn cảm thấy mình thực may mắn.

May mắn tìm được một nữ nhân đáng giá biết bao, may mắn tương lai có thể có người sớm chiều chăm sóc lẫn nhau với hấn ở chung, cùng làm bạn cả

kiếp này.

Nghĩ đến việc ôm nàng còn đang ngẩn ngời, cũng chính là ôm cả một đời hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ấn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 142: Sắc tâm mênh mê, Sắc đảm quá thiếu

Chuyện kể rằng từ lúc Phi Phi bị Phó bảo chủ của Khiếu Thiên Bảo "mua" về tay xong... Hắn liền lâm vào tình trạng u mê kéo dài.

Đây thật sự là chuyện thường tình của đời người thôi..

Lúc Phó bảo chủ Khiếu Thiên Bảo mới năm tuổi, chính hắn cũng mới mười tuổi, có thể nói là từ nhỏ hai người đã cùng nhau lớn lên.

Bởi vì mỗi lần Phó bảo chủ nhìn thấy hắn đều kích động quá độ, thấy thế nào cũng rất không giống người bình thường, cho nên Phi Phi vẫn kêu "Hắn" là Tiểu Trừ Trừ.

Theo tuổi tác dần lớn lên, Tiểu Trừ Trừ càng lớn càng đàn ông, "Đàn ông" nhanh nhẹn dũng mãnh mà hắn đã quen nhìn thấy hiện tại lại đột nhiên gờ hầu kết xuống, nũng nịu nói với hắn, nàng là nữ ...

Kỳ thật Phi Phi không trực tiếp rút gân, đã thực kiên cường ...

Sắp thanh tỉnh Phi Phi cảm thấy chính mình có nguy hiểm.

Kỳ thật hiện tại hắn đầu óc còn mơ hồ, cũng tạm thời không nhớ tới chuyện phía trước, chỉ là tính cảnh giác của người luyện võ nói cho hắn, hắn đang bị nhìn chăm chăm.

Mục tiêu của kẻ địch là nhắm ngay ngực hắn, hiện tại tựa hồ đang dùng một loại ánh mắt thực hung hãn nhìn chăm chăm mục tiêu này.

Bại lộ rõ ràng như vậy, thế mà lại còn muốn ám toán hắn?

Cười lạnh một tiếng, còn chưa thực thanh tỉnh Phi Phi mạnh mẽ mở mắt ra, muốn thấy rõ kẻ địch.

Sau đó hắn liền thấy Tiểu Trừ Trừ kia trưng ra gương mặt quen thuộc...

Không đúng, khuôn mặt đàn ông này quả thật là Tiểu Trừ Trừ, nhưng ánh mắt kia...

Ánh mắt mãnh liệt chăm chú vào ngực hắn, rõ ràng đang viết "Ta thực vừa ý ngươi", đôi mắt híp lại..

Phi Phi cảm thấy một trận khí huyết cuộn cuộn, cổ họng đã cảm thấy một cổ tanh ngọt.

Kỳ thật học máu là chuyện thực dễ dàng mà...

"Bảo chủ, ngươi tỉnh rồi?!"

Giọng kêu nũng nịu phát ra, gương mặt đàn ông lộ ra vẻ co quắp, luống cuống tay chân lau lau nước miếng, thân hình Tiểu Trừ Trừ vạm vỡ, vẻ mặt lại ngượng nghịu đứng ở một bên...

Động tác liên tiếp này làm cho Phi Phi vừa mới thanh tỉnh bị đá kích trầm trọng...

Hai mắt tối sầm, vừa chống đỡ một nửa thân mình lại ngã về trên giường.

Không được, không thể choáng váng!

Phi Phi cắn răng nhắc nhở chính mình.

Nếu hắn lại ngất xỉu, ngực mình sẽ lại bị nhìn!

Khụ, nam nhân thì sao chứ, nam nhân cũng có "Băng thanh ngọc khiết" đó...

Mang tâm lý kiên định "Bảo vệ trong sạch", rốt cục Phi Phi cũng nhìn qua được trận mê muội này.

Chờ hơi thở khôi phục không tệ lắm, chuyện đầu tiên cần phải làm chính là dùng sức lôi kéo vạt áo, bảo hộ "Trong sạch".

Nhưng chờ khi hần cúi đầu ——

Quần áo mặc trên người vẫn còn hoàn hảo?

Ngay cả cổ áo cũng không lộn xộn, một chút "Cảnh xuân" cũng chưa lộ ra.

Vậy vừa rồi nàng nhìn cái gì đấy?

Chẳng lẽ quần áo hần có chỗ nào rách một lỗ, chỉ là hần còn chưa phát hiện?

Càng nghĩ càng lo lắng, Phi Phi đơn giản trực tiếp hỏi nàng, "Ngươi nhìn cái gì đấy?"

"... Cơ ngực." Phó bảo chủ nuốt nước miếng xuống trả lời.

"..."

Phi Phi kinh ngạc, nhanh chóng kéo chắn che trước ngực mình.

Nhưng hần lập tức liên ý thức được động tác này... Thật sự là quá khoa trương mà, cho nên hần cứng ngắc nâng mặt, dùng giọng điệu như đang xem xét học hỏi nói, "Cái chắn này chất liệu thật tốt đó."

"Đúng vậy."

Phó bảo chủ máy móc trả lời, ánh mắt vẫn chăm chú vào trên người Phi Phi.

Phi Phi phát hỏa, "Cách một lớp chắn ngươi vẫn có thể nhìn thấy?"

"..." Trên mặt đàn ông lộ ra vẻ rối rắm.

"... Có chuyện thì nói!"

"Khụ, kỳ thật thuộc hạ đã làm được ..."

Do dự nhìn mắt Phi Phi, Phó bảo chủ vẫn thành thật thừa nhận, "Đã đạt được cảnh giới dù trong mắt không thấy cơ ngực, trong lòng cũng có thể nhìn ra cơ ngực!"

Nói một cách khác, mặc kệ bảo chủ hần phủ kín bao nhiêu chắn, nàng vẫn có thể muốn nhìn cái gì thì ra cái đó...

"..." Hai mắt Phi Phi tối sầm, hồng mắt mà hôn mê bất tỉnh.

Lúc này hần không cần kiên trì chịu đựng, dù sao mặc kệ giả dựa thế nào, đậu hủ vẫn nhất định đều bị ăn rồi...

Khi Phi Phi tỉnh lại, đã cảm thấy cuộc sống không còn hy vọng gì nữa rồi, hơi thở mong manh mở miệng, "Hiện tại ngươi đang dịch dung?"

"Phải."

"Bỏ mặt nạ xuống, cho ta nhìn xem ngươi là cái dạng gì."

Phi Phi đầy ngập bị phần, "Ta sợ sau khi ta bị tức chết, không biết nên tìm ai báo thù."

"Bảo chủ, ngươi thật tổn thương trái tim ta mà ..."

Phó bảo chủ thực ai oán, nước mắt tí tách lăn dài trên má..."Có thể cho ta ăn chút đậu hủ bồi bổ hay không?"

Phi Phi sắp hồng mắt, "Ngươi đổi khuôn mặt đi rồi hãy nói chuyện với ta!"

Vì suy nghĩ cho cuộc sống lâu dài với Phi Phi, Phó bảo chủ lấy viên thuốc thơm mát ra đặt trên khăn mặt bôi bôi lên mặt, bóc mặt nạ ra.

"Hình như là khuôn mặt này đó?"

Đã rất lâu Phó bảo chủ chưa đỡ lớp nguy trang xuống, đã sắp quên mình mang bao nhiêu lớp mặt nạ ...

Phi Phi nhìn khuôn mặt trước mắt này, tức giận nói, "Không phải!"

"A."

Lại bơi bơi... Lại bơi bơi?

Sao không bóc mặt nạ ra được?

Lấy gương đồng qua nhìn xem, Phó bảo chủ gật đầu, "Đây chính là mặt của ta nè!"

Phi Phi cảm giác mình bị ghen ở cổ, nhìn nàng như nhìn yêu quái, "Người trông như vậy?"

Câu nói tương sinh ra từ tâm này... Cũng không thể hoàn toàn tin tưởng.

Ví như vợ chồng Đoàn Mộc Ly bọn họ, đều là bộ dáng hoàn toàn không xứng với cá tính, mà Phó bảo chủ... Cũng là như thế...

Từ khuôn mặt đàn ông lúc trước giờ đến khuôn mặt nhỏ nhắn nhu nhược ai thấy cũng thích trước mắt này, chênh lệch thật lớn khiến trước mắt Phi Phi đều nổi đom đóm.

Trời, đây là nhân sinh gì vậy!

Phi Phi còn đang bị phần, Phó bảo chủ liền nhân cơ hội tiếp tục chảy nước miếng.

Nàng vẫn thực thẳng thắn thừa nhận... Nàng là một sắc nữ không hơn không kém.

Nhớ đến năm nàng mới hai tuổi, cũng đã bị bảo chủ bảy tuổi làm cho nổi lên nước miếng, còn vì nghiệp lớn số sàng của nàng, lúc năm tuổi dịch dung trà trộn vào Khiếu Thiên Bảo.

Nhưng nhiều năm đã trôi qua, bảo chủ vẫn thực an toàn, không bị nàng "Lạt thủ tời hoa".

Về phần nguyên nhân... Đây là nỗi hận lớn nhất trong lòng của nàng!

Làm một sắc nữ, bị kịch nhất chính là có một nỗi lòng sắc tâm mệnh mỏng, nhưng chút ít sắc dâm cũng không có.

Nàng cứ như thế này, ôm ấp một tấm lòng vui vẻ phù phù phù phù toát ra sắc tâm, lại treo tường đập bàn cũng không tìm thấy chút sắc dâm nào...

Cho nên nhiều năm đã qua, nàng vẫn chậm chạp không nâng dậy nỗi dưng khi dễ xuống tay, chỉ có thể bóp cổ tay nhìn khối đậu hủ bảo chủ lúc ẩn lúc hiện ngay trước mắt, lúc ẩn lúc hiện, phí công chảy nước miếng.

Nhưng hiện tại nàng gặp may!

Đoàn Mộc Ly thật sự là người tốt mà! Lại có thể nghĩ đến việc xem bảo chủ bọn họ như đồ vật bán đi!

Đây...

Hiện tại bảo chủ là người của nàng, nàng không dám tự mình nhào qua, nhưng cũng có thể gọi hắn nhào lại đây chứ?

Trong lòng luân chuyển những ý nghĩ tốt đẹp, Phi Phi đã ngồi dậy, từ trên giường bước xuống.

"Ta đi đây!"

Phó bảo chủ nháy mắt từ trong ảo tưởng hoàn hồn, đậu hủ muốn chạy?

"Chờ một chút!"

Phó bảo chủ vội vàng gọi hắn lại, "Đậu... Bảo chủ, người đã là người của ta!"

"..." Phi Phi nổi giận, "Người đã xuống tay rồi?!"

"Chưa đâu." Phó bảo chủ vô cùng đáng tiếc.

Nhưng thật ra nàng rất muốn "Xuống tay" đó, chỉ là nàng không có sắc dâm, aizz.

"Bảo chủ, ý ta là ta đã mua người từ trên tay Đoàn Mộc Ly."

Phi Phi vừa nghĩ tới Đoàn Mộc Ly liền lửa giận đầy bụng, muốn tìm người đánh nhau phát tiết một chút.

"Tiểu Trừu Trừu, gần đây người luyện võ công thế nào? Tỷ thí tỷ thí!"

"Được!"

Từ nhỏ đến lớn hai người thường xuyên đánh nhau như vậy, Phó bảo chủ lập tức gật đầu đồng ý.

Phi Phi cũng nâng tay lên, nhưng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đầm đìa đáng yêu trước mắt...

"Không đánh!"

Phi Phi thật buồn bực.

Đây là chuyện gì chứ, huynh đệ từ nhỏ cùng nhau lớn lên liền biến thành tiểu cô nương nhìn thấy hấn sẽ chảy nước miếng?

Phó bảo chủ ngồi xuống bên người hấn, "Bảo chủ... Ta biết ngươi thích Quý tiểu thư, nhưng cho ta một cơ hội theo đuổi ngươi đi."

Phi Phi hoài nghi nhìn nàng, "Không phải cho ngươi một cơ hội ăn đậu hủ của ta?"

Phó bảo chủ ngưng ngừng, "Bảo chủ, ngươi nói thực rõ ràng..."

"... Là sắc tâm của ngươi quá rõ ràng!"

"..." Phó bảo chủ thực xấu hổ thu hồi tầm mắt.

Aizz, thật sự hôm nay tâm tình rất kích động ...

Thấy nàng thu hồi ánh mắt, ngược lại Phi Phi có chút hối hận.

Bình thường đã quen lòng ngay dạ thẳng với nàng, hiện tại nàng khôi phục nữ trang, hấn lại nói như vậy thật giống như rất đả kích người.

"Khụ, Nguyệt Tịch." Phi Phi gọi nàng.

"Bảo chủ, ngươi đang gọi ai?"

Phó bảo chủ mờ mịt nhìn xem bốn phía, không có người khác đến mà.

"..."

Gần xanh trên thái dương Phi Phi dựng thẳng đứng, "Ta đang gọi ngươi! Không phải ngươi tên là Nguyệt Tịch sao?"

"..."

Phó bảo chủ thập phần xấu hổ, cảm thấy chính mình thực dọa người, "Ta nghe bảo chủ gọi ta Tiểu Trừ Trừ nghe riết quen rồi, hơn nữa rất nhiều năm không có người gọi ta như vậy, nhất thời đã quên..."

Nàng ăn ngay nói thật, Phi Phi lại nghe hơi hơi sùng sốt, "Nguyệt Tịch, vì sao ngươi muốn giả dạng làm nam nhân đến Khiếu Thiên Bảo?"

"Lúc ấy lão bảo chủ vẫn đang tại vị, nói trong Bảo chỉ nhận nam nhân."

"Vậy sao lại muốn trà trộn vào?"

"..." Phó bảo chủ thật cẩn thận liếc hấn một cái, "Ta ở trong núi chảy nước miếng ba năm, chờ khi sư phụ cho phép ta xuống núi, ta liền đến Khiếu Thiên Bảo."

Nàng chính là muốn mỗi ngày đều nhìn thấy bảo chủ đó...

Phi Phi không biết mình nên tức hay nên cười.

Vì là tổ chức sát thủ, trong Khiếu Thiên Bảo đều bắt đầu huấn luyện từ khi còn bé, hơn nữa cực kỳ khắc nghiệt, tuyệt đại đa số đứa nhỏ đều chịu đựng không nổi thống khổ, nửa đường rời khỏi.

Trong đám người được huấn luyện lúc ấy nàng ít tuổi nhất, một tiểu nha đầu, liền vì mỗi ngày có thể chảy nước miếng với hấn mà chịu đựng được huấn luyện của Khiếu Thiên Bảo?

Năm tuổi nàng vào Bảo, hiện tại đã qua mười năm.

Giả trang nam nhân mười năm, giả đến ngay cả nghe thấy tên của mình cũng không có phản ứng, nàng là sắc tâm kiên định, hay là...

"Ngu ngốc." Phi Phi phê bình.

Ngoài miệng mắng nàng, trong lòng lại trầm mồi tơ vò.

Bao nhiêu người có thể âm thầm "ngu ngốc" như vậy trong suốt mười năm?

Hắn mắng một câu như vậy, nhưng Phó bảo chủ không đáp lại, ngẩng đầu, Phi Phi mới phát hiện nàng vẫn còn duy trì tư thế nhìn về phía trước, không nhìn hắn.

"... Tức giận?"

Tức giận cái gì?

Phó bảo chủ bị hắn hỏi sững sốt, sau đó xấu hổ giải thích, "Không phải, nếu ta xoay lại có thể liền sẽ chảy nước miếng."

Phi Phi bất đắc dĩ cười, "Quên đi, người xoay lại đây đi."

Đầu nhỏ lập tức xoay lại, Phó bảo chủ cười với hắn, sau đó liền không khống chế được xu hướng chảy nước miếng.

Muốn cười, nhưng lại muốn thờ dài nhiều hơn, Phi Phi bất đắc dĩ, "Mấy năm nay, người vất vả rồi."

"Không vất vả không vất vả!"

Chỉ cần khối đậu hũ Bảo chủ này có thể luôn ở trước mắt nàng, nàng liền cảm thấy không vất vả!

Không đúng không đúng..

Trả lời xong Phó bảo chủ liền cảm thấy không thích hợp, vội vàng sửa miệng, "Đúng vậy, ta thực vất vả, bảo chủ, ta có thể có chút phần thưởng không?"

"... Người muốn được thưởng gì?"

Phi Phi cảm giác trong sạch của mình lại gặp nguy hiểm, hơi hơi di chuyển sang một bên, muốn tránh khỏi đôi mắt nhỏ như hổ rình mồi của nàng.

Bất quá sao Phó bảo chủ chịu để cho khối đậu hũ là hắn chạy khỏi tầm mắt của nàng chứ?

Ánh mắt lập tức đuổi theo, "Ta... Muốn cùng đậu hũ tiếp xúc gần gũi một chút."

"... Không được!"

Mắt Phó bảo chủ sáng lên nhìn hắn, "Bảo chủ, mấy năm nay ta lập hơn mười công lao, lúc ấy người đều nói ta muốn thưởng gì cũng được."

"..." Phi Phi co rút một chút, cảm thấy nhân sinh nháy mắt liền u ám.

Năm đó sao hắn có thể nghĩ đến nàng là nữ nhân chứ?

Thật sự là không thể nói lung tung, xúc động đúng là ma quỷ mà... Phi Phi roi nước mắt hối hận xuống.

"Bảo chủ, người đừng như vậy, ta sẽ không bắt buộc người!" Phó bảo chủ còn nghiêm túc cam đoan.

"..."

"Khụ, ta nói sai rồi, ý ta là ta sẽ chờ người tự nguyện!"

Phó bảo chủ vẫn thực không làm thất vọng cái tên "Tiểu trầu trầu" này...

"..."

Phi Phi nhin không được nữa, "Vậy người muốn ta thưởng cái gì?"

"... Cho ta một cơ hội theo đuổi người." Phó bảo chủ có chút thẹn thùng.

Trước kia đã quen mang mặt nạ, còn không biết mình lại để đó mặt như vậy.

"... Không phải vừa rồi người mới nói muốn... Tiếp xúc gần gũi một chút?"

Phó bảo chủ mơ hồ, "Không phải Bảo chủ không đồng ý sao?"

Chuyện quan trọng như vậy, nàng không thể nghe lầm.

Phi Phi cứng lại, "Ta không đáp ứng, người liền đổi yêu cầu khác?"

"Đúng vậy."

Phó bảo chủ cảm thấy kỳ quái nhìn hắn, hôm nay sao bảo chủ lại phản ứng chậm như vậy?

Nhưng mà vẫn làm cho người ta chảy nước miếng như cũ nha..."ưc" ...

Bị đôi mắt nhỏ mờ mịt của Phó bảo chủ nhìn sang, Phi Phi bắt đầu bắn khoăn.

Người ta căn bản không định mượn cơ hội lừa bịp tổng tiền gì hắn hết, ngay cả dong dài hơn hai câu cũng không nghĩ tới, ngược lại hắn lại nghĩ người ta thành xấu xa như vậy.

Nàng canh giữ bên người hắn mười năm, nếu lần này Đoan Mộc Ly không âm ỷ chuyện bán người, căn bản nàng cũng không định lộ ra diện mạo thực sự, thậm chí vẫn cứ vậy yên lặng mà chảy nước miếng?

Aizzz, chi có thể nói Phó bảo chủ thoát nhìn sắc tâm rất rõ ràng, thực dễ làm trái lương tâm...

Càng nghĩ càng cảm thấy bắn khoăn, Phi Phi dường như bất chấp tất cả nói, "Người muốn tiếp xúc liền tiếp xúc đi!"

Ngoài dự kiến của hắn, Phó bảo chủ đang chảy nước miếng vội vàng lắc đầu, "Không nên không nên!"

Phi Phi nổi giận, "Đây không phải là yêu cầu vừa rồi của người sao?"

"Ta là muốn bảo chủ cam tâm tình nguyện đồng ý, nhưng hiện tại thoát nhìn bảo chủ là nhất thời xúc động..."

"Có gì khác nhau sao?"

Không phải đều là để cho nàng sở sàng sao?

"Đương nhiên là có khác nhau, lỡ như ngày nào đó bảo chủ thanh tỉnh, không xúc động, không phải nửa đêm sẽ từ trên giường nhảy dựng lên ném ma trảo sắc nữ của ta đi sao?"

Bọn họ từ nhỏ lớn lên cùng nhau, tính tình của hắn nàng hiểu rất rõ.

Vì để về sau càng có nhiều cơ hội sở sàng, nàng nhất định phải bảo vệ ma trảo sắc nữ của mình.

Cái này tương đương với đồ ăn nha...

"..." Quả thật giống như hắn tự mình gây chuyện.

Phi Phi hơi chần chờ một chút, "Cho dù ta hối hận, cũng sẽ không gây phiền đến người, ta cam đoan!"

Cam đoan?

Bảo chủ luôn luôn là một lời nói đáng giá ngàn vàng, cam đoan này tuyệt đối có thể tin!

Ha ha ha, đậu hủ, ta đến đây ——

Thấy ánh mắt Phó bảo chủ vô cùng dọa người, Phi Phi có chút cảm giác co rút.

Rõ ràng là khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu, sao vừa nhắc tới sở sàng liền trở nên hung mãnh như vậy?

Quả nhiên trên đầu chữ sắc có một con dao mà...

Nhưng Phó bảo chủ kia rõ ràng là đem lưỡi dao trên đầu chỉ về phía người khác ...

Phó bảo chủ xoa tay chuẩn bị thật lâu mà vẫn không hạ thủ, Phi Phi phát hỏa.

"Người còn muốn làm nóng người tới bao giờ? Đây là cho người sở sàng, không phải cho người đánh quyền!"

"..." Khuôn mặt hưng trí bùng bùng của Phó bảo chủ suy sụp.

"Bảo chủ, ta cũng muốn động thủ... Nhưng ta không có sắc đảm!"

Ô ô ô.

"..."

Phi Phi cảm thấy mình không kìm nén run rẩy nổi nữa, cho nên thống thống khoái khoái co giật một chút.

Phó bảo chủ thật sự không làm thất vọng biệt danh hán cấp cho nàng mà, ngay cả sắc cũng có thể sắc thành như vậy "Rất khác biệt" ~

"Bảo chủ, ta có thêm một thỉnh cầu."

"Nói."

Phi Phi đang bận rộn động kinh, cho nên tâm tình rất tốt.

Đúng vậy, đúng là tâm tình tốt, chính cái gọi là mỗi ngày run rẩy một chút, còn hơn đua thuyền rồng thôi ~

Về phần động kinh có cái gì để so sánh với đua thuyền rồng...

Giận, hán đã co giật thành như vậy, có thể kìm nén là tốt lắm rồi, đừng yêu cầu cao như vậy!

...

Phó bảo chủ không biết tâm tư động kinh của hán, nàng còn đang rối rắm về vấn đề tiểu sắc nữ theo đuổi, do dự mở miệng ——

"Bảo chủ, không bằng ngươi cầm tay của ta, đặt lên trên 'Đậu hũ' đi."

"..."

Vừa chấm dứt một lần động kinh, Phi Phi cảm thấy mình cần khăn cấp co giật một lần nữa.

Mặt lại bắt đầu vận vẹo, Phi Phi thừa dịp chính mình còn thanh tỉnh, hỏi nàng, "Ngươi là do sự phụ ngươi nhặt về từ trên núi?"

"Đúng vậy."

"Ngươi đi tìm Đoàn Mộc Ly hỏi một chút, nhất định là hán có muội muội biểu muội thất lạc gì gì đó..."

"... Bảo chủ, nhắc tới Đoàn Mộc Ly, mặt của ngươi giống như càng vận vẹo lợi hại hơn."

"Đây là vì oán niệm quá lớn..."

Phi Phi chảy xuống nước mắt chua xót.

"Nhưng mà cho dù bảo chủ nhặn thành bánh quai chèo, cũng vẫn khiến người ta chảy nước miếng..." Phó bảo chủ cảm khái nói.

"..." Chống đỡ không được mà run rẩy ngã xuống đất, oán niệm của Phi Phi càng mãnh liệt.

Đoàn Mộc Ly, Nguyệt Tịch thực không phải do ngươi cố ý huấn luyện đưa đến gãy vò ta chứ...

"Bảo chủ, mặt đất lạnh!"

"..." Hán cũng biết mặt đất lạnh, không phải hán đang run rẩy đến không đứng lên nổi sao!

Phi Phi quăng ánh mắt phẫn nộ tới Phó bảo chủ, còn không kéo hán đứng lên!

Thật ra Phó bảo chủ nhìn hiểu ý tứ của hán, nhưng mà...

"Bảo chủ, ta không có sắc đảm..."

Phi Phi vừa giận vừa run, cái này có quan hệ gì với sắc đảm!

Phó bảo chủ rối rắm, "Ta không dám đụng vào ngươi..."

Ánh mắt đảo đến cái gì đó trên bàn, Phó bảo chủ đột nhiên cao hứng, "Có rồi!"

Sau khi Phi Phi hôn mê, Phó bảo chủ vẫn canh giữ ở bên người hán, ngay cả ăn cơm cũng chưa rời khỏi phòng này, cho nên trên bàn có một bộ bát đĩa đã dùng rồi.

Hiện tại chiếc đĩa này thực hữu dụng ...

Lấy chiếc đĩa gấp quần áo Phi Phi, Phó bảo chủ liền cứ vậy nâng người trở về giường...

Phi Phi nhìn đôi đĩa đang nâng chính mình, tuyệt vọng phát hiện thì ra còn có loại chuyện động kinh không thể giải quyết.

Còn có thể nói gì đây?

Đừng do dự, choáng váng đi ~

Chờ khi lại mở mắt ra, trời đã tối rồi.

Nhưng không cần đốt đèn hắt cũng có thể nhìn thấy rõ cảnh vật trong phòng, đây không phải vì võ công hắt cao, thị lực mạnh hơn người bình thường.

Mà vì ánh mắt Phó bảo chủ đang phát ra tia sáng mãnh liệt...

Phi Phi bị phản thay đổi sắc mặt, "Đưa tay đây!"

Chờ Phó bảo chủ đưa ma trảo sắc nữ đến trong tay mình, ngay cả nói Phi Phi cũng không nói, bị trảo kéo tay nàng thả vào trước ngực mình.

"Ăn đi ăn đi, đậu hũ động kinh có gì ngon mà ăn!"

Bởi vì hắt không nói tiếng nào, một chút tâm lý chuẩn bị Phó bảo chủ cũng không có để ăn đậu hũ chảy nước miếng mười ba năm..

Điều này khiến nàng quá mức khẩn trương, không thể tránh khỏi một màn máu tươi..

Đương nhiên, là máu mũi.

Nhưng mà chuyện lớn như vậy, chỉ chảy máu mũi là không đủ, Phó bảo chủ thực vui vẻ mà hôn mê bất tỉnh.

Bởi vì quá mức kích động, nàng choáng váng có vẻ rất khác biệt, nàng tròn tròn đôi mắt giao hoạt giống như kẻ trộm...

Phi Phi thực sự co quắp nghĩ đến một câu, chết không nhắm mắt...

Sau đó hắt cũng ngất đi.

Cửa "ki-ét" một tiếng mở ra, Quý Ngừ Hàm roi lệ đi vào, "Sao chỉ ăn đậu hũ cũng có thể khiến hai người bọn họ ăn thành bộ dáng trải qua nguy hiểm sống chết thế này chứ?"

Quả nhiên đều là nhân tài mà... Ô.

"Sao bên này cũng hôn mê?"

Thấy rõ cảnh tượng trước mắt, Dạ Cẩm vừa chạy tới thập phần phẫn nộ.

"... Không phải người đi vậy xem bọn Không Không sao?"

"Không Không đã co quắp rồi, ta còn tưởng thừa dịp này chạy qua nhìn hai người bên này!"

Không ngờ bên này cũng giống, phí công hắt chạy xa như vậy !

Quý Ngừ Hàm roi lệ an ủi hắt, "Chấp nhận sự thật đi, mấy người chúng ta, co quắp là thái độ bình thường, không co quắp mới cần tìm Thái y..."

"Cái gì mà chúng ta? Ta và các người không giống nhau, ta luôn luôn chỉ vậy xem động kinh, không tham dự!"

Những người khác phóng ánh mắt khinh bỉ tới hắt, "Người nói, lúc người đói sắp chết thấy một con bò cùng một giỏ cà chua, lúc này người ăn cái nào!"

"Đương nhiên là ăn bò!"

Dạ Cẩm đáp đương nhiên, hắt không thích ăn chua nha ~

"Sai! Còn nói người không động kinh, hắt là nên ăn cà chua nấu với thịt bò!"

"..." Quý Ngừ Hàm hoàn toàn mờ mịt.

Đây là cái gì?

Cổ đại cũng có trắc nghiệm tâm lý?

"Cái kia... Vì sao muốn ăn cà chua nấu với thịt bò?" Nàng thực "ham học" hỏi.

"Không phải do người nói sao? Anbumin không tốt cho tiêu hóa, sắp chết đói, ăn bò có thể tiêu hóa sao? Không phải sẽ tổn thương dạ dày à!"

"..."

Quý Ngừ Hàm hoảng sợ vịn vách tường, run run rơi lệ.

Cái này cùng co rút và động kinh có quan hệ gì? Ô... Rất rút! Lại tiếp tục co rút nữa mặt của nàng sẽ rút gân !

Bởi vì thấy hai nhân vật chính trong phòng có dấu hiệu sắp thanh tỉnh, bọn họ lập tức ngừng thảo luận về động kinh, lách khỏi gian phòng, tiếp tục vụng trộm vây xem

Hai người cùng nhau tỉnh lại, lau máu mũi, Phó bảo chủ vẫn như cũ tròn tròn hai mắt sáng lấp lánh.

"Đây không phải đậu hủ, đây là đậu phụ khô..."

Hơi thở của Phi Phi đã sắp mong manh, "Không cần quan tâm nó là cái gì, người muốn ăn liền ăn đi, dù sao về sau ta cũng không cần ..."

"Vì sao không cần?"

Lúc Phó bảo chủ phát sinh nghi vấn, người bên ngoài cũng đều đang nghi hoặc.

Dạ Cẩm vẫy vẫy tay, ý bảo mọi người đều chú ý đến hắn.

Sau đó hắn dùng khẩu hình hỏi, chẳng lẽ Phi Phi chuẩn bị đến hiện đại nâng ngực?

"..."

Quý Ngừ Hàm bị phần nhìn hắn, sao hắn còn ở lại chỗ này?

Không Không cũng đã tỉnh lại, trở về vây xem hắn ta đi, đừng ở chỗ này biểu diễn động kinh!

Bất quá ngay sau đó nàng liền phát hiện, mọi người đều thực nghiêm túc gật gật đầu, thực đồng ý phán đoán của Dạ Cẩm.

Ô... Quý Ngừ Hàm khóc ròng nằm úp sấp trong lòng Đoan Mộc Ly, vẫn là lão công tốt nhất, vĩnh viễn không động kinh!

Nhưng nàng lập tức liền nghĩ tới, mọi người đều bị Đoan Mộc Ly bức động kinh ...

Ô, mạng nhỏ đáng thương của nàng...

Bọn họ ở bên ngoài vui vẻ động kinh, tình hình Phi Phi tựa hồ không quá tốt đẹp.

Ánh mắt hắn bị thương nhìn một bên bàn, "Cục than nhỏ từng nói một câu ở hiện đại, hiện tại ta mới cảm nhận được nó có bao nhiêu sâu sắc."

"Nói cái gì?"

Ánh mắt Phi Phi tập trung ở cái hộp đen nhỏ bên cạnh bàn, "Cái hộp nhỏ kia mới vĩnh viễn là nhà..."

Phi Phi hiển nhiên có thể đã bị tra tấn đến nỗi không còn hy vọng gì đối với nhân sinh...

Phó bảo chủ nhìn cái hộp hắn nói, rồi rầm một chút, cuối cùng vẫn thành thật nói cho hắn.

"Bảo chủ, cái hộp kia... Là ta lấy để đựng hạt dưa vân vân..."

"..."

Nước mắt hối hận nháy mắt liền mãnh liệt tuôn trào trên mặt Phi Phi.

Vì sao trước đó hắn không cầm hộp đựng lá trà ở trà lâu đến?! Đây là cái hộp vuông được dùng khi tiệc hận!

Cái gọi là bi kịch, chính là muốn đi chết lại không tìm được hòm...

Tuy rằng vì ăn đậu hủ, chút lòng riêng của Phó bảo chủ đã vô cùng mê mông, bất quá nàng cũng chưa quên quan tâm đến Phi Phi một chút.

"Bảo chủ, sao nhìn người thật sa sút vậy?"

Phi Phi giận, "Mỗi ngày của ta đều phải trải qua nhiều tra tấn như vậy, có thể sống sót cũng đã thực kiên cường!"

Phó bảo chủ lập tức đồng ý, "Đúng vậy, bảo chủ tuyệt đối không phải khối đậu hủ bình thường!"

"..."

Phi Phi mãnh liệt đấm ngực.

Cuộc sống thật sự cho hấn khảo nghiệm rất ác liệt ...

"Nguyệt Tịch, ngươi có nóng hay không?" Phi Phi một bên đấm ngực một bên hỏi.

"... Không nóng?"

Phó bảo chủ hồn nhiên trả lời, bởi vì nàng hoàn toàn không hiểu được sao bảo chủ lại đột nhiên hỏi như vậy.

Phi Phi liếc mắt xem thường, "Ta nóng."

"Bảo chủ muốn cởi quần áo?"

Ánh mắt Phó bảo chủ cam đoan, "Không sao đâu, ngươi tận tình thoát đi, không cần sợ ta ngượng ngùng!"

"..."

Phi Phi rút gân một chút, "Ta là nói tay ngươi đặt ở một chỗ quá lâu, giống như một cái chân bông!"

"..."

Phó bảo chủ xấu hổ nhìn tay mình, "Cái kia, bảo chủ, ngươi giúp ta di động một chút đi, ta không dám..."

"..." Phi Phi run rẩy bắt lấy tay nàng chuyển sang chỗ khác.

Thật sự chưa từng thấy sắc nữ không có sắc đảm như vậy!

Nhưng mà xét phần sắc tâm này của Phó bảo chủ, chỉ cần nàng hơi có chút sắc đảm..

Vậy thì hiển nhiên nàng có thể thống nhất cả hai phe hắc bạch trong giới sắc nữ, xưng bá địa cầu thuận tiện còn uy chấn hóa tinh!

Sau đó là toàn bộ vũ trụ cũng không chừng?

Phi Phi run lên một chút, bắt đầu phản hận chính mình nghe Quý Ngữ Hàm nói nhiều tri thức về vũ trụ như vậy.

Không được, không thể tiếp tục, hấn muốn nhanh chóng đổi đề tài khác!

"Nguyệt Tịch, ngươi đã... Khụ, lúc trước Tề Mị Nhi muốn tìm sát thủ trong Bảo ám sát cục than nhỏ, sao ngươi còn muốn để nàng ta làm Bảo chủ phụ nhân?"

Nói đến việc này, Phó bảo chủ cảm thấy mình vô cùng mất mặt, ấp úng nửa ngày mới mở miệng giải thích.

"Ta thấy Bảo chủ giống như vẫn không có ý định tìm nương tử, ta lo lắng ngươi quên, cho nên muốn làm ra sự kiện như vậy nhắc nhở ngươi..."

Không nghĩ tới Bảo chủ thật sự thích Quý tiểu thư.

Aizzz, nàng thật vất vả đùa giỡn tâm cơ một lần, kết quả liền thê thảm...

Nàng vẫn nên an phận làm một người thành thật thôi.

Phi Phi tức giận mắng nàng, "Đây là cái phương pháp rách nát gì? Cũng chỉ có ngươi mới nghĩ ra được chủ ý này!"

"Ta cũng phát hiện ..." Phó bảo chủ vô cùng buồn rầu.

Phi Phi có chút áy náy, "Quên đi quên đi, ta cũng tùy tiện nói thôi, ngươi đừng tưởng thật!"

Phó bảo chủ kỳ quái ngẩng đầu, "Bảo chủ, hiện tại ngươi ăn nói khách khí với ta rất nhiều đó."

Đây tuyệt đối không phải vì Bảo chủ biết thân phận chân thật của nàng, nói thực ra gần đây Bảo chủ luôn muốn quán lấy nữ nhân của hấn mà hung dữ...

Phi Phi tức giận nhìn nàng, "Chính ngươi tự soi gương đi, hiện tại ngươi mang khuôn mặt này, ta hơi có chút nặng lời liền cảm giác mình đang khi dễ kẻ yếu!"

Phó bảo chủ thực vui mừng, "Vậy về sau có phải ta có thể lợi dụng khuôn mặt này mà tác oai tác quái không?"

"..."

Phó bảo chủ co rút một chút, "Nguyệt Tịch, về sau lại có ý tưởng đen tối như vậy, thì nên để trong lòng chậm rãi thực hành là tốt rồi, đừng nói ra..."

"Ngươi không phải là Bảo chủ sao ~ "

Trừ nàng là nữ nhân cùng với việc nàng thích Bảo chủ, nàng cũng không gặt hái chuyện gì.

"..." Phi Phi nhìn nàng giống như nhìn quái vật.

"Làm sao vậy?" Phó bảo chủ mờ mịt sờ sờ mặt.

"... Không có gì."

Ngoài miệng nói như vậy, Phi Phi trên mặt lại viết rõ ràng "Đại gia ta thực khủng hoảng".

Hắn vừa phát hiện, Tiểu Trừ Trừ đối xử với hắn thật sự rất tốt, hơn nữa hai người cùng nhau lớn lên, thật sự là một chút hắn cũng không chán ghét nàng.

Tiếp tục như vậy... Một ngày nào đó hắn thực có thể sẽ bị nàng cảm động.

Được, thừa nhận đi, hiện tại hắn liền cảm thấy rất cảm động.

Phát triển thêm chút nữa, có thể hắn cũng sẽ yêu thích nàng hay không?

Một Đoạn Mộc Ly liền đủ làm cho hắn không muốn sống, nếu hắn lại yêu thích một Nguyệt Tịch động kinh như vậy...

Ngày chết thật sự là không còn cách bao lâu đâu!

Càng nghĩ càng khủng bố, Phi Phi từ trên giường nhảy dựng lên, "Khiếu Thiên Bảo liền giao cho ngươi!"

Hắn chuẩn bị chạy trốn, không bao giờ trở về nữa!

Nhưng mà đây nhất định chỉ có thể là ảo tưởng..

Bởi vì cơ hồ hắn vừa nhảy lên, cửa liền mở ra, trông thấy Dạ Cẩm cầm đầu một đám người chắn ở cửa.

Bọn họ bắt lấy Phi Phi, vô cùng chính nghĩa lớn tiếng quát hỏi, "Đậu hủ, ngươi muốn trốn ~~~ đi đâu!"

"..." Quý Ngữ Hàm che mặt khóc ròng, lui vào trong góc tiếp tục xem diễn.

Nhóm người này tuyệt đối không có quan hệ gì với nàng..

Phi Phi mạnh mẽ bắt lấy cột giường, "Các ngươi là đang bức người làm đậu hủ!"

"Hắc hắc, ngươi nói đúng!"

Phi Phi chống đỡ không nổi nữa, dứt khoát buông cột giường ra, ngẩng đầu ưỡn ngực đứng trước mặt bọn họ, vẻ mặt phẫn nộ.

"Thà chết không chịu nhục! Các ngươi còn muốn bức bách đường đường nam tử hán như ta làm khối đậu hủ, ta —— ta suy nghĩ lại một chút ~ "

"..." Đang chờ hắn "Thề sống chết bảo vệ trong sạch" mọi người chống đỡ hết nổi ngã xuống đất, miệng run rẩy sùi bọt mép.

Phó bảo chủ sùng bái nhìn hắn, "Bảo chủ, ngươi mạnh mẽ hơn rồi."

"Đó là ~ "

Phi Phi không thay đổi sắc mặt, đắc ý vòng xung quanh mọi người đã ngã xuống đất.

"Ta xem như hiểu được, thói đời này, người bình thường sẽ không có đường ra, nghĩ đến sứt đầu mẻ trán, nhất định phải động kinh!"

Hắn chia chia một đám người trên mặt đất, chia sẻ một chút kinh nghiệm "Thành công", "Quạt ngã hết người khác, ngươi liền thắng!"

"Sâu sắc nha..." Phó bảo chủ cũng có xu thế động kinh..

Lệ Quý Ngữ Hàm rơi từng giọt từng giọt, "Hai người các ngươi, thực co giật mà..."

Chính cái gọi là không phải người một nhà, sẽ không cùng co giạt... Ô.

Phi Phi cảm thấy hiện tại nói thế nào thì mình cũng là "Nhân sĩ thành công", sau đó nhất định phải thể hiện tinh thần thắng không kiêu bại không nản.

Cho nên hẳn thực "Kiêm tốn" cười cười, "Mọi người đều co giạt, mới thật là co giạt."

"..." Quý Ngữ Hàm hồng mắt ngã xuống đất.

Phi Phi nhìn xem bốn phía, hiện tại chỉ có hai người hẳn cùng Phó bảo chủ còn kiên cường đứng trên mặt đất.

Về phần cái gã không thể nào ngã xuống đất - Đoan Mộc Ly... Có thể trước đó không tính là người ~

Cho nên hiện tại trong lòng hẳn dâng trào loại cảm giác tự hào "Anh trai thực mạnh mẽ", khiến hẳn không khỏi nổi "hứng thơ ca".

Xoay người mãi mực nhắc bút, Phi Phi múa bút viết xuống vài nét chữ to cứng cáp ——

"Mạnh mẽ hơn, động kinh trước!"

Phi Phi vừa lòng buông bút, "Treo lên, đặt ở trong phòng nghị sự đi!"

"..." Vừa mới từ trên mặt đất đứng lên, mọi người lại ngã xuống.

Phó bảo chủ có chút rối rắm, "Bảo chủ, cái này... Không vắn lắm."

Không phải Phi Phi không phát hiện vấn đề này, do dự nên sửa thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ấn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 143: Ai là người động kinh nhất

Muốn trúng gió, động kinh trước?

Không được, ngụ ý không đúng ~

Có rồi, "Muốn thành phượng, động kinh trước!" (LPH: ta phản đối)

"Thuận gió? Bảo chủ, ai muốn thành tiên ư?" (LPH: động kinh=trừu phong lại bị bạn tiểu Trừu Trừu nghe thành thừa phong=thuận gió)

"..." Phi Phi run rẩy quay đầu.

Không được, những lời này nghe qua còn có nghĩa khác, cũng không thể dùng!

Suy nghĩ nửa ngày, cũng không nghĩ ra cách nói hợp vắn nào.

Vung tay lên, hẳn chỉ vào câu đối đã viết trước đó, "Ai nói không hợp vắn? Người động kinh cao sẽ không câu nệ tiểu tiết! Chính là ý này!"

"..." Một đám người té trên mặt đất giúp nâng nhau ngồi dậy, dồn sức vịn lấy tường.

"A —— cuộc đời này của ta thật ~~~ nhấp, nhô!" Một lời cảm khái thực trư tình.

Là ai?

Là ai nói ra tiếng lòng của bọn họ?

Mọi người giãy dụa quay đầu, phát hiện Không Không đã đến đây.

Không nhìn mọi người té trên mặt đất, đứng ở trước mặt Đoan Mộc Ly, Không Không thực thành khẩn vỗ vỗ ngực, "Nghe nói người đem ta bán, còn chịu trách nhiệm hậu mãi?"

"..."

Lần đầu tiên Quý Ngừ Hàm cảm thấy nguy hiểm khi đứng bên người lão công nhà mình như vậy, vội vàng buông tay, giầy dựa trốn sang một bên.

Đoan Mộc Ly không hổ là người mạnh mẽ, nhiều người động kinh vây xem như vậy, còn có thể bình tĩnh bảo trì mỉm cười.

"Đúng" hần cười gật đầu, ôn hòa hỏi, "Người muốn về bảo trì sao?"

"..."

Không Không cảm thấy vết thương chồng chất trong lòng hần nháy mắt đã bị một chương đánh trúng, đã sắp không chịu được.

"Ta là trở về xin bảo hộ!"

Không Không rơi lệ đầy mặt, vẻ mặt phẫn nộ, "Tốt xấu gì chúng ta cũng đã từng đồng cam cộng khổ, hơn nữa, ta là thành viên của nhóm động kinh chúng ta, tốt xấu gì ta cũng ở cấp bậc chúa tể sơn lâm! Ta là giống quý hiếm!"

"..." Quý Ngừ Hàm run run sửa đúng hần, "Là gấu trúc..."

Nước mắt Không Không càng thêm mãnh liệt, lòng đầy căm phẫn tiến hành khiển trách nghiêm khắc với nàng.

"Quý tiểu thư, ta vốn tưởng rằng người là người thiện lương, không ngờ, không ngờ..."

Không Không dùng âm thanh nghẹn ngào nói, "Không ngờ người đối với một người động kinh thành như vậy còn muốn yêu cầu nghiêm khắc! Người nói xem, người như vậy không làm thất vọng tiêu đội động kinh chúng ta sao!"

"..." Quý Ngừ Hàm dậm chân khóc lớn.

Giả trang thành khối băng, Mặc Kỳ Thụy động kinh cũng động kinh không quá nghiêm trọng.

Cho nên hần là người đầu tiên trong đám người đứng lên.

Vỗ vỗ bả vai Không Không, trong ánh mắt Mặc Kỳ Thụy luôn luôn lạnh buốt chứa đầy thương hại, "Hiện tại Phi Phi đã động kinh hơn cả người."

"Cái gì —— "

Không Không phát ra tiếng kêu bi phẫn, chất vấn Phi Phi đang cười đắc ý, "Vì sao người muốn cướp vị trí gấu trúc của ta!"

"Ai mà thềm tranh đoạt với gấu trúc chứ?"

Phi Phi đắc ý chia chia "Lời răn" mình vừa viết, "Hiện tại ta là gấu trúc lão đại!"

"..." Mọi người điên cuồng cắn khần tay nhỏ bé, chỉ e hai người bọn họ muốn tỷ thí xem ai động kinh hơn.

May thay, tiết mục giày vò như vậy không trình diễn, bởi vì ——

"Tư Đồ Không?" m thanh thực có sức sống vang lên.

m thanh này... Hình như là của Miêu Diệu đã mua Không Không đi?

Thấy sắc mặt Không Không thay đổi, mọi người biết mình đoán đúng rồi.

Thời gian cấp bách, Không Không không có hơi sức lý luận với Phi Phi, chỉ bi phẫn hỏi Đoan Mộc Ly.

"Ta thật sự không thể xin bảo hộ? Được lắm, ta cảm thấy mình là hàng thứ phẩm, ta muốn được quay về, tiếp thu 'Giáo dục' của người!"

"..." Mọi người đều run lên, cố gắng không bị động kinh nữa.

Không Không gặp phải cái gì, sao lại như không muốn sống nữa?

Chẳng lẽ trên đời này còn có người đáng sợ hơn Đoan Mộc Ly?

Mọi người lập tức sinh ra loại cảm giác kính ngưỡng với Miêu Diệu...

"Ha, quả nhiên là người ở đây!"

Miêu Diệu nhanh chóng tiến tới, chào hỏi mọi người, sau đó kéo Không Không qua, "Đi, chúng ta tiếp tục trở về nghiên cứu."

"Ta không quay về —— "

Không Không tỏ vẻ bi tráng ôm lấy cây cột, nhất quyết không đi, "Thà chết chứ không chịu nhục!"

Mọi người đều tò mò, cũng tạm thời đình chỉ động kinh.

Quý Ngừ Hàm đứng lên, lau nước mắt, "Diệu Diệu, ngươi đã làm gì với Không Không?"

"Không có gì, ta chỉ muốn một phong hưu thư thôi."

Quý Ngừ Hàm quay đầu, dùng ánh mắt hoài nghi với vẻ mặt bi phẫn của Không Không.

Không phải hẳn thực hối hận vì đã cưới Miêu Diệu sao?

Hiện tại nàng ta chủ động muốn hưu thư, không phải chính là hợp tâm ý của hẳn sao?

Nhưng mà nàng lập tức phát hiện, khác hẳn với phản ứng của nàng, những người khác đều lấy ánh mắt thương hại nhìn về phía Không Không.

Ặc...

Nàng nổi giận?

Có điều gì nàng còn chưa biết sao?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ăn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 144: Giấy hưu thư cho ai

Đoan Mộc Ly cười giải thích với nàng, "Luật pháp của Đại Lương quốc có về thiên về bảo vệ... chính là nhóm người được cho là yếu thế."

"Hiểu được hiểu được." Quý Ngừ Hàm gật đầu.

"A... Nhân ~~~ sinh!"

Không Không phát ra một tiếng cảm thán than thở, mạnh mẽ quay lưng... đi.

Đoan Mộc Ly không để ý tới hẳn, tiếp tục nói, "Trong chuyện hưu thư này cũng vậy, giữa hai vợ chồng ai yếu thế hơn mới có thể viết hưu thư."

"..."

Quý Ngừ Hàm nháy mắt nửa ngày, nói cách khác hiện tại Miêu Diệu đã mạnh mẽ hơn Không Không rồi sao?

Giống như mọi người, nàng ngưỡng mộ nhìn Miêu Diệu, "Diệu Diệu, ngươi làm sao mà ..."

Nếu nhớ không lầm, tuy rằng Không Không động kinh, nhưng vẫn là hoàng đế...

Miêu Diệu có chút cảm khái, "Việc này nói ra thật dài..."

"Không vội không vội, ngươi chậm rãi nói, chúng ta đang nghe!"

Mọi người vừa nói vừa bận rộn chạy tới chạy lui, chờ nói xong bọn họ đã dọn xong cái bàn cùng mâm đựng trái cây, trong tay còn cầm theo một bọc nhỏ hạt dưa...

Không Không vẫn đang duy trì tư thế thẳng lưng trước đó, ghen ngào nói, "Các ngươi không đồng tình với đồng loại..."

"Không Không, ngươi muốn oán trách cũng nên xoay qua đây mà oán trách, bằng không có vẻ rất không khí thế."

"Ta cũng muốn xoay qua!"

Bi phẫn nói xong, Không Không tạm dừng một chút, "Không phải tại động tác vừa rồi quá mạnh, bẻ gãy cổ sao?"

Khinh bỉ xong xuôi, mọi người cũng không nhìn hẳn, "Được rồi, Miêu Diệu, ngươi nói đi."

"... Các ngươi là đồ không có lương tâm, giúp ta vận về đi!"

"Như vậy thực phiền toái, trực tiếp vận gãy nó là được!"

Mọi người nâng cánh tay xắn tay áo tiến lên "Giải cứu" hắn

"Không nên không nên!" Miêu Diệu vội vàng ngăn cản.

Không Không chảy nước mắt cảm động xuống.

Lúc hoạn nạn mới thấy chân tình, rốt cuộc Miêu Diệu vẫn có lương tâm hơn bọn hắn!

Miêu Diệu vội vàng chắn ở trước mặt mọi người, "Các ngươi vận gãy cổ hắn, ai tới viết hưu thư cho ta?"

"..." Nước mắt nham động xuống dài, đổi thành nước mắt bi phẫn lên sân khấu...

Nắm lấy cổ của mình, Không Không cố sức xoay đầu lại, "Các ngươi muốn nghe chuyện xưa? Được, ta kể cho các ngươi!"

Cổ vừa vận lại có hơi méo, đúng lúc xúng với bộ dáng không muốn nhìn thẳng vào hiện thực của Không Không.

Vận vận cổ hắng hắng giọng, giọng Không Không âm trầm, bắt đầu nhớ lại, "Đã rất nhiều năm, ta ~~~ cũng từng ôm ấp giấc mộng, phải làm một ~~~ người, bình, thường!"

"..."

Mọi người không kiên nhẫn được đánh hắn choáng váng, sau đó bình tĩnh vuốt vuốt ống tay áo, "Miêu Diệu, vẫn là cô nói đi."

Miêu Diệu tỏ vẻ ngạc nhiên, "Động tác của các ngươi giống như thường xuyên luyện tập vậy đó."

"Đúng, chúng ta thường xuyên rèn luyện thân thể như vậy."

"..." Miêu Diệu thần phục.

Không Không đã hôn mê, nhiệm vụ nhớ lại chuyện cũ đương nhiên liền đặt trên đầu nàng, may mà Miêu Diệu là một người bình thường, có thể khiến thần kinh mọi người giảm bớt căng thẳng một chút.

Dưới yêu cầu mãnh liệt của mọi người, nàng bắt đầu kể lại từ nguyên nhân hai người thành thân.

"Năm đó lúc ta xuyên qua liền rơi lên giường Tư Đồ Không, xui xẻo là... Lúc ấy Thái Hậu đang tận tình khuyên bảo hắn cưới vợ, cho nên ta liền trúng thưởng ‘thần phận hoàng hậu trời ban cho hắn’."

"..."

Mọi người đồng tình nhìn nàng.

Vừa xuyên qua, chưa quen với cuộc sống lại gặp phải phu quân động kinh như Không Không, nàng ta thật không dễ chịu gì.

"Việc hôn nhân này liền định như vậy, Thái Hậu vô cùng vui vẻ, dưới yêu cầu mãnh liệt của ta, Tư Đồ Không không trực tiếp đá văng ta đi, mà theo ta nói chuyện."

"Ngươi yêu cầu thế nào?" Mọi người có vẻ tò mò.

"... Ta nói mọi người đều là người trưởng thành rồi, hắn là nói chuyện bằng thực lực."

"Ngươi biết võ công?" Quý Ngữ Hàm ngạc nhiên hỏi.

Miêu Diệu xoa trán, "Ta dùng chiêu bao kéo búa."

"..."

Mọi người co rút một chút, sau đó cổ vũ nàng, "Có thể thắng kéo búa bao cũng không tệ, cho thấy vận khí ngươi tốt."

Miêu Diệu cảm thấy vẫn nên ăn ngay nói thật, "Kỳ thật ta đã giở trò, lúc ấy ta ra ‘giếng’."

Cho nên nếu Không Không ra búa hoặc kéo, đều lọt vào bên trong ...

Mọi người lại co rút một chút, "Vậy hắn ra bao thì sao? Không phải sẽ bao giếng lại sao?"

"..." Miêu Diệu uống trà nhìn trời.

Đoan Mộc Ly bình tĩnh cười cười, "Bao quá nhỏ, cũng lọt xuống."

"... Hẳn nói đúng." Miêu Diệu gật đầu thừa nhận.

Mọi người run rẩy nhìn nàng, thực không phải người bình thường mà...

Nhưng Không Không có thể bị loại lý do này thuyết phục... Aizzz, chỉ số thông minh...

Miêu Diệu tiếp tục nhớ lại, "Hai chúng ta nói chuyện nửa ngày, sau đó phát hiện kỳ thật hẳn không muốn cưới ta, ta cũng không muốn gả cho hẳn, nhưng ta có thể giúp hẳn ngăn cản Thái Hậu, hẳn có thể giúp ta giải quyết âm mưu, cho nên chúng ta quyết định hợp tác một chút, giả thành thân."

Mọi người gật đầu, đây không phải rất tốt sao?

Vậy sao sau đó Không Không lại còn bị dọa phải trốn thoát?

Đôi mắt với đôi mắt nghi hoặc của mọi người, Miêu Diệu bình tĩnh, "Ngày thành thân, Thái Hậu trùng trùng nhìn chúng ta uống rượu giao bôi, nghe nói.. Tiểu Mễ, hay là ngươi đến kể đi."

Từ kinh nghiệm bản thân sau màn diễn kia, Tiểu Mễ đồng tình nhìn Không Không vẫn còn ngất.

"Buông ly rượu, chưa kịp nói câu gì, hoàng hậu nàng không hề báo trước ... Liền lọt sạch Không Không, chúng ta đều không kịp ngăn cản."

"..." Mọi người bị chấn động, thâm tàng bất lộ mà...

Miêu Diệu không cho là đúng, "Đó là do ta uống say, trước đó ta cũng không biết tư lượng của mình kém như vậy, nhưng mọi người đều không tin có người uống một chén là có thể say."

"Đúng vậy, lúc ấy tất cả chúng ta đều không tin, Không Không thừa dịp chúng ta không chú ý, bỏ chạy suốt đêm."

"Bỏ chạy suốt đêm?"

Mọi người khinh bỉ nhìn Không Không, một đại nam nhân mà năng lực thừa nhận lại kém như vậy!

Tiểu Mễ đồng tình giải thích hộ Không Không, "Lúc ấy mọi người đều muốn náo động phòng, cho nên... Kêu tất cả mọi người trong cung đến xem."

Cũng chính là tương đương với nhìn thấy Không Không trần truồng một lần...

"Khụ." Mọi người háng háng giọng, sau đó thế nào.

Miêu Diệu cũng thực hối hận, "Ta thực không cố ý, vì việc này ta sám hối một năm."

Tiểu Mễ gật đầu, "Sau khi Không Không chạy, ta vốn muốn hạ giận giúp hẳn, sau đó chúng ta làm một thí nghiệm, phát hiện hình như hoàng hậu uống say thực sự liền có tật xấu cởi quần áo người khác."

Miêu Diệu kinh ngạc, "Ta lại uống say khi nào? Ta lọt sạch ai?"

"... Ta vụng trộm bỏ rượu trong bữa tối của ngươi, còn bảo cung nữ cùng thái giám đều rời đi."

"Kết quả ra sao?" Miêu Diệu thực khẩn trương, chỉ e thâm kịch của Không Không lại trình diễn.

Tiểu Mễ đen mặt, cảm thấy nhớ lại chuyện cũ có chút đáng sợ, "Kết quả không tìm thấy người... Ngươi liền lọt sạch cả một mâm quả cam."

"..." Mọi người sợ hãi than, thật là một... người kiên cường mà ~

Miêu Diệu ho khan hai tiếng, "Khụ, ta tiếp tục kể nhé."

"Được, tiếp tục đi! Vậy sao giờ ngươi còn mạnh mẽ hơn Không Không?"

"Việc này..."

Miêu Diệu không thể bình tĩnh uống trà, "Không phải là do ta phải sám hối sao? Cảm thấy mình nên biểu hiện thật tốt, sau đó liền biểu hiện thật quá tốt..."

"..." Có ý gì?

Miêu Diệu lại háng háng giọng, "Thái Hậu lão nhân gia bà ấy cảm thấy có vẻ ta thích hợp làm hoàng đế."

"..." Mọi người hóa đá.

Quý Ngữ Hàm run lên một chút, "Diệu Diệu, ngươi mạnh mẽ thật rồi..."

"Kỳ thật phương pháp này đều do ta sao chép, trước đó ta có xem một quyển sách nổi tiếng là Tư Tri Thông Giám, aizzz, còn là bản tự thoại, kỳ thật ta căn bản không biết gì về lịch sử!"

"Ta cũng từng xem qua!"

Quý Ngữ Hàm kích động, "Ta xem là bản hoàn chỉnh, quyển Bách Dương gì đó! Nhưng xem xong thì cái gì ta cũng không nhớ rõ..." Ô.

Nhưng mà nhìn lão công nhà mình ở bên người xem...

Ô, cho dù cái gì cũng nhớ kỹ, nàng cũng không thể mạnh mẽ hơn Đoan Mộc Ly... Ô.

Những người khác cắn răng, "Lạc đề!"

"Khụ." Hai người hiện đại đồng thời háng giọng, ngồi nghiêm chỉnh.

Miêu Diệu tiếp tục nói, "Sau đó cũng không có gì, ta không đồng ý, nhưng hiện tại đại đa số việc triều chính đều do ta xử lý..."

Những người khác run rẩy hỏi nàng, "Vì sao không đồng ý?"

Miêu Diệu thực bình tĩnh, "Làm Hoàng Thượng còn phải bỏ dầy lăm triều, rất vất vả."

"..." Mọi người bị đánh bại.

Phi Phi lắc tỉnh Không Không, sau đó hỏi Miêu Diệu, "Ly hôn với Không Không xong, ngươi có tính toán gì không?"

"Vẫn ở lại hoàng cung thôi."

Mọi người ngạc nhiên, "Ngươi vội vã muốn hưu thư như vậy, còn tưởng rằng ngươi muốn xuất cung đi chơi."

"Ta chỉ không muốn lưu lại thân phận đã kết hôn thôi."

Miêu Diệu cười tủm tỉm, "Nhưng mà tay nghề của ngự trù thật sự quá tốt, ta luyến tiếc rồi đi."

Phi Phi đồng tình vỗ vỗ bả vai Không Không, "Bạn hữu, sức quyến rũ của ngươi còn không bằng một món ăn, ngươi thật bị kích."

"Nói bậy!"

Đặt mạnh ly trà xuống, Không Không thực hào khí vỗ cái bàn, "Nàng là hoàng hậu, ăn cơm làm sao có thể chỉ ăn một món!"

"..." Mọi người không nói gì nhìn hần, "Cho nên?"

"Cho nên ta không bằng một bàn đồ ăn! Không phải một món!"

"..." Quý Ngữ Hàm roi lệ nhìn hần, khác nhau lắm sao...

Phi Phi còn đang nhứ mảy, thực nghiêm túc, "Cục than nhỏ, không phải ngươi từng nói có cái loại gọi là dầu cá gì đó, có thể bổ não?"

"..." Quý Ngữ Hàm che mặt roi lệ, những người khác lại còn nhìn Không Không, không ngừng gật đầu.

Hần quả thật nên ăn nhiều đồ bổ một chút...

Miêu Diệu giúp Không Không nói chuyện, "Nghe nói hần chỉ cần vừa lên triều sẽ khôi phục thành người bình thường."

Ừ, thật ra bọn họ tin tưởng điều này, bằng không Đại Lương quốc hần là đã sớm diệt vong.

Không Không thực tức giận, "Kỳ thật bình thường ta cũng là người bình thường! Là nhân lực của các ngươi không tốt!"

Nói xong hần nhìn về phía Quý Ngữ Hàm - người thiện lương nhất trong nhóm, "Quý tiểu thư, ngươi nói đúng không hả?"

"..." Quý Ngữ Hàm thật sự không đành lòng đã kích tâm hồn động kinh của hần.

Thực nghiêm túc, nàng gật đầu, "Ta cảm thấy vấn đề của ngươi chính là lúc bình thường che giấu quá kỹ."

Ô...

Không Không cân nhắc, "Ta cảm thấy đây là sự thật ~ "

Phi Phi khinh bỉ nàng, "Cục than nhỏ, nguoi thực dối trá! Rõ ràng hần đã động kinh đến có thể bốc khói luôn rồi!"

"Nói bậy! Ta đây là do bình thường biết che giấu!" Không Không càng nghĩ càng hài lòng cách nói này.

Đoan Mộc Ly ôn hòa cười nói, "Có thể là ăn mặc quá nhiều."

"... Nói rất đúng!"

Sừng sốt xong, mọi người đều trầm trồ khen ngợi, xắn tay áo sẽ lột sạch người.

"Các nguoi không được làm càn —— "

Không Không bị phần kéo nhanh vạt áo, "Nam nam cũng thụ thụ bất thân!"

"..."

Miêu Diệu thực không nói gì nhìn bọn họ nháo thành một đoàn, "Hâm Hâm, ta cảm thấy... Mọi người đều tập luyện rất thành thạo."

"Đúng vậy."

Quý Ngữ Hàm gạt lệ, "Bọn họ thường xuyên động kinh như vậy." Ô.

Quay đầu, Miêu Diệu thực đồng tình nhìn nàng, "Vậy sao nguoi lại không động kinh thế?"

"..." Quý Ngữ Hàm co rút một chút, câu hỏi này cùng biểu cảm này, bộ dạng hình như không hợp lắm..

Nàng cảm giác không ổn lui về phía sau, trốn sau người Đoan Mộc Ly, "Vì sao phải động kinh... Làm người bình thường không tốt sao?"

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ẩn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 145: Rốt cục cũng tìm được cơ hội báo thù!

Miêu Diệu nói lời thăm thía, "Động kinh không chỉ càng khỏe mạnh, hưởng chi sinh mệnh lại định ở chỗ động kinh, ví như động kinh kinh một chút, như trẻ lại mười năm.."

Quý Ngữ Hàm nháy mắt khóc ròng, quả nhiên là người một nhà mà, Diệu Diệu động kinh lại rất biết cách che giấu ...

Không Không lại còn nhăn mày, "Nguoi sử dụng nhiều từ như vậy... Các nguoi gọi là gì?"

"Liên từ?"

Miêu Diệu rất cao thâm cười, "Ta chỉ là cảm thấy nói như vậy có vẻ càng động kinh."

"Phải không?"

Không Không còn thật sự bắt đầu cân nhắc vấn đề này, "Đi, chúng ta nghiên cứu một chút đi."

Vì thế hai người trước đó còn rối rắm vấn đề hưu thư rốt cục cũng tìm được tiếng nói chung, cũng rất hài hòa cùng nhau rời đi..

Mọi người không nói gì nhìn bóng dáng bọn họ, sau đó Phi Phi lắc đầu thở dài, "Động kinh, không hổ là mối liên kết giữa hai tâm hồn!"

"..." Quý Ngữ Hàm che mặt khóc lớn, đây là chuyện gì vậy nè...

Nàng kéo kéo Đoan Mộc Ly, "Không bằng chúng ta đến tiên giới ở vài ngày đi."

Ô, nàng muốn rời xa những người này, ổn định lại thần kinh nhỏ bình thường của nàng...

Đoan Mộc Ly quả thật mang Quý Ngự Hàm đến tiên giới, nhưng những người khác cũng đều theo giúp vui ...

Đương nhiên, dưới uy hiếp của Đoan Mộc Ly, mấy người bọn họ cũng không dám tới động kinh trước mặt Quý Ngự Hàm, chỉ ở trong tiên giới đánh tới đánh lui.

Sau đó, sự việc liền đã xảy ra...

Nói rằng có một ngày, bọn họ vừa vận động kinh đến bên cạnh đá cầu nguyên, Phi Phi nhìn về phía Không Không rống lên một câu "Lăn đi" ~ (LPH: ta nghĩ là 'cút', nhưng thế lại không hợp với tình huống phía sau ^^)

Sau đó Không Không tựa như một viên thịt một đường lăn đi mất...

Mọi người đều không nói gì nhìn trời, nghĩ rằng sau mấy ngày luận bàn cùng Miêu Diệu, công lực động kinh của Không Không đã nâng cao.

Bất quá ngay sau đó bọn họ chợt nghe thấy ——

"Sao lại thế này! Ta không ngừng lại được!"

Mọi người đều hoảng sợ, vội vàng chạy tới, muốn chặn viên thịt viên đang không ngừng lăn về phía trước lại.

Ngăn cản thì cứ ngăn cản, nhưng Không Không chỉ không thể tiến tới mà thôi, vẫn giống viên thịt không ngừng lăn qua lộn lại tại chỗ...

Mọi người kinh ngạc, "Phi Phi, lúc ngươi động kinh cũng nhân tiện rút gân?"

"... Lăn đi!"

Vì thế mọi người đều lăn...

Một đám thịt viên ở tiên giới lăn qua lăn lại, lăn qua lăn lại, tiên giới vốn đã ít thần tiên, chỗ đá cầu nguyên này lại càng hẻo lánh...

Hiện tại rốt cục bọn họ cũng hiểu được cái gì là "Gọi nát cả yết hầu cũng không ai để ý" ...

Giận, sớm biết hôm nay, lúc trước bọn họ cũng sẽ không cười lạnh châm biếm!

"A... Ta muốn dừng lại!"

Lăn lâu nhất Không Không nhịn không được rít gào.

Sau đó hần liền dừng lại...

Sau khi ngẩn ngơ, những người khác cũng học theo rít gào, "Ta muốn dừng lại!"

Thực thần kỳ, lời nói của bọn họ lúc đó liền thật sự ứng nghiệm.

Thần kỳ như vậy?

Phi Phi phản ứng rất nhanh nhìn về phía Không Không nói, "Lại lăn tiếp cho ta ~"

Vì thế Không Không liền lại bắt đầu lăn...

"Ta muốn dừng lại!"

Rít gào xong, Phi Phi hô to, "Những người khác đều lăn cho ta!"

Trải qua một đoạn hỗn loạn thịt viên đại chiến xong, Đoan Mộc Hồng mở miệng kêu ngừng.

"Tất cả dừng nào loạn! Đã quên Ngự Hàm từng nói sao? Muốn hiểu rõ một hiện tượng phải nhìn vào bản chất của nó!"

"Bản chất gì? Không phải hể nói là có thể ứng nghiệm sao?"

Không Không chỉ thuận miệng hỏi, nhưng mọi người nghe được đều sửng sốt.

Đúng vậy, chính là bản chất này!

Bọn họ đã náo qua các nơi trên tiên giới, cũng không phải lần đầu tiên nói như vậy, nhưng chỉ hôm nay mới xuất hiện tình huống này.

Về phần nơi đặc thù này...

"Đá cầu nguyện?!"

Mọi người đồng thời ý thức được đây là vấn đề mấu chốt.

"Tiên để lại nhốt chính mình ở bên trong sao?" Phi Phi đoán.

"Làm sao có thể? Mọi người đều biết rõ chân tướng, không ai đến cầu nguyện, hơn nữa tiên đế hiện đang vội vàng theo đuổi nương tử, làm sao có thời gian đến quản khối đá cầu nguyện này?"

Chẳng lẽ...

"Đá cầu nguyện khôi phục bình thường?" Mọi người cũng không dám tin hỏi.

Phi Phi lập tức làm thí nghiệm, "Ta muốn một ly trà nóng!"

Mọi người thấy hoa mắt, trong tay Phi Phi liền xuất hiện một ly trà nóng.

"... muốn con thờ?"

Một con thờ trắng mập mập xuất hiện bên chân bọn họ.

Mọi người cảm thấy vô cùng thần kỳ, thí nghiệm hỏi, "Muốn trời mưa?"

Một đám mây đen thổi đến, trời đất tối đen nổi mưa rầm rầm.

"Thật đúng là khôi phục bình thường!" Mọi người hoan hô.

"Đi, đi nói cho người khác!"

"Chậm đã!"

Dạ Cẩm gọi bọn họ lại, âm hiểm cười, "Bây giờ còn chưa thể nói!"

Dạ Cẩm vô cùng cao thâm, "Nửa đời sau của chúng ta, liền trồng cây vào khối đá cầu nguyện này!"

"Ý người là..."

Về mặt mọi người từ nghi hoặc đến tỉnh ngộ, hắc hắc hắc...

Đúng vậy, Đoàn Mộc Ly lợi hại, cũng không thể lợi hại hơn đá cầu nguyện thần kỳ!

"Không bằng chúng ta ước nguyện, để hắc trở nên ngu ngốc vài ngày!"

Đoàn Mộc Hồng nhíu mày, "Không thể độc ác như vậy, sao các ngươi lại có thể phúc hắc như vậy?"

Aizz, chẳng phải bọn họ bị tra tấn mà oán khí quá nặng sao?

Thấy Đoàn Mộc Hồng lời lẽ nghiêm khắc như vậy, mọi người đều sấm hối một chút.

Nhưng mà...

Từ nhỏ Đoàn Mộc Hồng đã bị đệ đệ hắc tra tấn, chẳng lẽ không muốn báo thù?

Còn đang nghi hoặc, Đoàn Mộc Hồng đã mở miệng ——

"Nói là báo thù, kỳ thật cũng chính là náo loạn, vài ngày rất nghiêm trọng, một ngày thôi!"

"..." Mọi người do dự, "Cũng đúng!"

Một ngày thì một ngày, so ra cũng không nên quá quyết liệt!

Nói là làm, mọi người đều chuẩn bị lừa Đoàn Mộc Ly đến.

Đoàn Mộc Hồng còn đứng tại chỗ, "Ừ, để hắc biến thành ngu ngốc một ngày ~ "

Một loạt âm thanh ngã xuống đất "rầm rầm"...

Mọi người run run quay đầu nhìn hắc, "Hai người các ngươi quả nhiên là huynh đệ!"

Bọn họ chỉ nói là biến ngu đi một chút, hần liền trực tiếp làm cho người ta biến thành ngu ngốc!

Phương pháp báo thù như thế thực nghiêm trọng..

Mọi người cảm thấy không sai ~

Nhưng Đoàn Mộc Hồng còn có việc muốn nói, "Không thể cứ dễ dàng như vậy! Ánh mắt Đoàn Mộc Ly rất xảo quyệt, vừa thấy vẻ mặt chúng ta hưng phấn chắc chắn sẽ biết là có vấn đề!"

Vậy làm sao bây giờ?

Bảo bọn họ ngưng cười?

Làm sao có thể? Tích tụ oán khí lâu như vậy rốt cục cũng có thể phát tiết, bọn họ không trực tiếp cười đến động kinh đã là thực bình tĩnh rồi!

Vì thế nhiệm vụ này liền rơi lên người Mặc Kỳ Thụy có khuôn mặt khối băng..

Khối băng đương nhiên cũng thật cao hứng, nhưng khối băng cao hứng hay mất hứng cũng không nhìn ra được, dù sao đều trương ra gương mặt lạnh..

Mang theo hy vọng của mọi người, khối băng lên đường chinh chiến.

Nhìn bóng dáng hần rời đi, mọi người đã nhìn thấy thời khắc chính mình báo thù rửa hận, đều chảy xuống nước mắt vui mừng.

Không Không cảm khái nhìn ra phương xa, làm ra bộ dáng cảm thán, "A! Một ngày này, ta, đợi đã thật ~~~ lâu!"

Lập tức có thể báo thù lớn, tâm tình mọi người đều vui vẻ như nhau, cho nên không ai ngăn cản Không Không động kinh.

Rốt cục có cơ hội phát huy, Không Không lại ngẫu hứng "đọc diễn cảm" mấy bài thơ tứ, cảm xúc hưng phấn cũng khiến cho động vật nhỏ đều lã chã rơi lệ, chạy đi chạy lại như điên.

Kết thúc xong, chỗ của Không Không rốt cuộc cũng không tìm thấy bóng dáng động vật nhỏ nào... Khụ, việc này nói sau đi.

Lúc Mặc Kỳ Thụy đi tìm Đoàn Mộc Ly, đã điều chỉnh khuôn mặt thành khối băng hoàn mỹ, ngay cả ánh mắt tinh tường như Đoàn Mộc Ly cũng không nhìn ra sơ hở gì.

Lúc bọn họ sắp tiếp cận đá cầu nguyện, bọn Phi Phi đã sớm núp vào, miễn cho việc vẻ mặt của mình có vấn đề, có thể khiến hần sinh nghi.

Nhưng mà...

Đá cầu nguyện có chỗ bất đồng, Mặc Kỳ Thụy đột nhiên gọi hần đến đây, việc này vốn có vẻ khả nghi.

Nhưng chuyện nhỏ như vậy lại bị bọn họ xem nhẹ ...

Hiện tại là mùa đông, trên mặt đất có tuyết, dấu chân đều có thể nhìn thấy rõ ràng rành mạch.

Cho nên Đoàn Mộc Ly liếc mắt một cái liền nhìn ra nơi này từng có một đám người, hơn nữa dấu chân lại hỗn loạn, hần là bọn họ đã ngừng lại đùa giỡn ở chỗ này.

Nghĩ như vậy, Đoàn Mộc Ly quét mắt nhìn đá cầu nguyện xa xa, mỉm cười dừng bước.

Muốn tâm nguyện trở thành sự thật, phải đứng ở bên cạnh đá cầu nguyện một khoảng cách nhất định mới được.

Hiện tại hần còn chưa tiến vào phạm vi ứng nghiệm, lại đột nhiên không chịu đi nữa, trong lòng Mặc Kỳ Thụy lo lắng, hần phát hiện điều gì sao?

Không thể nào, mặt của hần tuyệt đối không có sơ hở.

Khối băng đang nghĩ phải làm thế nào thực tự nhiên mà thúc giục Đoàn Mộc Ly tiếp tục đi tiếp...

Đang nắm tay Quý Ngừ Hàm, Đoàn Mộc Ly đột nhiên vọt đến trước đá cầu nguyện, thực bình tĩnh cười ——

"Mọi người mặc váy cỏ khiêu vũ đi." (ặc)

Bởi vì có Quý Ngừ Hàm ở đây, hần lại bỏ thêm một câu, "Mặc thêm váy cỏ là được, không cần cởi quần áo."

"..." Quý Ngừ Hàm nhìn Đoàn Mộc Ly vừa mới rời đi đã trở lại bên người, co rút một chút.

Nhưng nàng lập tức liền mãnh liệt co rút...

Đoan Mộc Ly mới vừa trở về, trước mắt đột nhiên xuất hiện một đám người...

Một đám người mặc váy cỏ...

Mặc váy cỏ, một đám người khoa trương vắn vẹo...

Ô...

Quý Ngừ Hàm không nhìn được, che mặt khóc ròng, Đoan Mộc Ly lại còn ôm nàng, cười đến thực bình tĩnh.

"... Đoan Mộc Ly!"

m thanh trần ngập tức giận cùng oán khí, bắt quá người thì... nhiệt tình dào dạt xoay xoay.

"Ngươi rất..." Xoay...

Mọi người nói gì cũng không dứt khoát, thân thể chỉ có thể không chịu không chế mà xoay đến xoay đi.

Nước mắt hối hận chảy ròng ròng trên mặt bọn họ ——

Vừa rồi sao bọn họ chỉ nghĩ đến việc làm cho người khác lẫn?

Sao bọn họ không nghĩ tới ý "tốt" mặc váy cỏ khiêu vũ này?!

Nhảy nhảy, mọi người liền bình tĩnh.

Thì sao chứ?

Dù sao cũng đều là động kinh, rất động kinh và siêu cấp động kinh có khác nhau sao?

Kệ đi, coi như là biểu diễn ~

Vì thế một đám người thực bình tĩnh tiếp tục khiêu vũ...

Động kinh, kỳ thật có thể rèn luyện lòng người, để ý chí thừa nhận năng lực hoạt động hạng nhất...

Mặc kệ màn khiêu vũ này, đất Quý Ngừ Hàm, Đoan Mộc Ly đi đến đá cầu nguyệt.

"Xem ra là nó đã có thể cho phép ước nguyện bình thường lại rồi."

A?

Quý Ngừ Hàm buông tay che mặt, sờ sờ đá cầu nguyệt, "Không phải nói hông thật lâu rồi sao?"

"Lúc ấy không phải là vì cục than nhỏ bỏ đi nên mới hông sao?"

"Đúng, nói không chừng ngươi về đến nên nó liền khôi phục bình thường."

Bởi vì bình tĩnh, hơi thở của mọi người đều khôi phục vững vàng, đã có thể nói chuyện dứt khoát.

Cho nên bọn họ liền như vậy mà vắn vẹo vây đến bên cạnh đá cầu nguyệt, gia nhập thảo luận...

Khóe miệng Quý Ngừ Hàm run rẩy nhìn bọn họ, "Các ngươi..."

Mọi người nổi giận, "Làm sao vậy? Khó coi?"

Quý Ngừ Hàm roi lệ, lập tức gạt đầu, "Đẹp lắm đẹp lắm, thật là đẹp mắt..."

Phi Phi hoài nghi nhìn nàng, "Đẹp mắt chỗ nào? Nói cụ thể xem!"

"Chính là!"

Không Không cũng phụ họa, "Nói cho chúng ta nghe xem, có phải ngươi thực biết thưởng thức hay không!"

"..." Thương thức...

Quý Ngừ Hàm khóc lớn, nhìn bọn họ xoay đến vận vẹo, liều mạng tìm kiếm từ ngữ thích hợp.

"Cái kia, các người nhảy thật sự... Lay động... Lay động ra tư thế..."

Ô, nàng khinh bỉ chính mình!

Nghe xong lời của nàng, mọi người lộ vẻ nghiêm túc.

Hai mắt Quý Ngừ Hàm đầm lệ nhìn bọn họ, chẳng lẽ không hài lòng với từ này?

Ô, đừng lại tra tấn nàng như vậy chứ!

Nghiêm túc xong, Phi Phi là người đầu tiên vừa xoay vừa gật đầu, "Nói rất đúng, chính là lay động ra tư thế!"

"Ừ, Quý tiểu thư, người thật biết thưởng thức ~" Không Không cũng khen ngợi nàng.

"..."

Ô, để thiên lôi tới giáng sét mãnh liệt chút đi!

Bọn họ náo loạn, Đoan Mộc Ly luôn luôn đánh giá đá cầu nguyện trước mặt.

Sau đó hấn gõ gõ vách đá, "Lần trước Quả Quả trở về, đá cầu nguyện cũng không khôi phục bình thường, hẳn là không phải vấn đề của nàng."

"Vậy người nói là bởi vì sao?"

Đoan Mộc Ly lại gõ gõ vách đá, "Có người không?"

"Có nha."

Khối đá lớn lập tức vỡ ra một khe nhỏ, đầu nhỏ của Oa Nhi chui ra...

Mọi người ngẩn ngơ, "Oa Nhi, vừa rồi là người làm cho nguyện vọng của chúng ta trở thành sự thật?"

"Không có nha."

Oa Nhi vô tội nháy nháy mắt, "Ta không biết nên làm thế nào nha."

"Trong tảng đá còn có ai?"

"Còn có Trong Suốt nha."

Tiểu Trong Suốt?

Tiểu gia hỏa kia luôn ngủ, cũng không thể dư hơi chạy tới giúp bọn hắn thực hiện nguyện vọng.

Cho nên...

"Oa Nhi, hai người các người ra trước đi." Đoan Mộc Ly cười nói với nàng.

"Được nha."

Oa Nhi chui trở về, trong nháy mắt lại mang theo Tiểu Trong Suốt đang ngủ đi ra, nhảy lên trên tay Quý Ngừ Hàm đang mở ra.

Thử lại lần nữa.

Ngay lúc mọi người khẩn trương chờ mong, Đoan Mộc Ly mở miệng, "Có thể dừng lại."

Không có phản ứng, đám người vẫn mặc váy cỏ khiêu vũ.

"Ta muốn dừng lại!" Phi Phi cũng mở miệng.

Vẫn không phản ứng.

Chẳng lẽ thực giống như bọn họ nghĩ?

Khối đá cầu nguyện này thực là vì có Oa Nhi cùng Tiểu Trong Suốt tồn tại mới có được năng lực thần kỳ?

"Oa Nhi, người lại trở về thử xem."

"Được nha."

Đề Tiểu Trọng Suốt lại, Oa Nhi tự mình quay về trong tảng đá.

Nhưng chờ bọn họ lại thí nghiệm một lần nữa, nguyện vọng vẫn không trở thành sự thật.

Chẳng lẽ bọn họ đã đoán sai?

Kỳ vọng quá cao, mọi người đều bị sự thật như vậy đã kích vô cùng buồn bực.

Chỉ có Đoan Mộc Ly vẫn thực bình tĩnh, nhất Tiểu Trọng Suốt đang ngủ lên, cũng thả vào bên trong khối đá.

"Có thể dừng lại."

Giống như kỳ tích, một đám người vừa rồi còn nhiệt liệt vận vẹo lập tức ngừng lại, váy cỏ mặc trên người bọn họ trước đó cũng không cánh mà bay.

"..." Một đám người mờ mịt ngơ ngốc.

Đại khái sau vài giây ——

"Thành công!"

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ấn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 146: Nàng dám không chịu trách nhiệm với ta?!

"Đúng là vì hai người bọn họ!"

"Làm cho Đoan Mộc Ly..."

Dạ Cẩm còn chưa nói dứt lời, Đoan Mộc Ly đã thật bình tĩnh đánh người choáng váng, sau đó cười nhìn lướt qua những người khác.

"..."

Vừa mặc váy cỏ lắc lư một hồi xong mọi người đều lui từng bước về phía sau, thở dài nhìn Dạ Cẩm té xỉu.

"Thật ngu ngốc, sao người có thể nghĩ đến việc hại Đoan Mộc Ly? Aizzz... Sao không thể học hỏi chúng ta chứ?"

Sau khi Không Không bị bọn họ mạnh mẽ tung cước, chạy đến bày tỏ, "Dạ Cẩm làm loại việc này thực đáng xấu hổ! Chúng ta tuyệt đối không làm như vậy!"

Những người khác cũng gật đầu phụ họa, "Đúng, ngay cả người như Không Không cũng không làm được, càng không cần phải nói chúng ta ~ "

Không Không nổi giận, "Nói cái gì đó!"

Hắn rõ ràng là cao thượng tích chút xú đức!

Sai, là đạo đức lớn!

Những người khác cũng nóng nảy, đang bày tỏ quyết tâm, lại náo loạn cái gì vậy!

Mọi người tức giận lẫn nhau, trong đám người chỉ có Thanh Long thầm cảm thấy vui mừng.

Nhớ lại chuyện cũ, hắn không khỏi lưu lại nước mắt tang thương.

Nhớ năm xưa... Người bị đá ra luôn là hắn!

Đoan Mộc Ly mặc kệ bọn họ động kinh, nhất Oa Nhi và Tiểu Trọng Suốt lên, mang theo Quý Ngữ Hàm đang rơi lệ rời đi, tính đi tìm tiên đế.

Đối tượng bọn họ muốn bày tỏ quyết tâm đều đi rồi, bọn họ cũng không quẩn quýt nữa.

Mọi người xoa xoa hốc mắt trùng đến sắp lòi cả con mắt ra, "Không cần cãi, kỳ thật vài người chúng ta đều là người cao thượng ~ "

"Đó là ~ "

Một đám người liền như vậy động kinh, cùng rời tiên giới đi tìm tiên đế.

Đúng vậy, muốn tìm tiên đế nhất định phải rời đi tiên giới, bởi vì hiện tại hắn đang bận rộn ——

"Người đứng lại đó cho ta!"

Tiên đế tức sùi bọt mép đang đuổi theo một người đang khoác bộ áo nghiêm nghiêm kín kín.

"Người nói xem, bản tiên đế có gì không tốt! Vì sao người ghét bỏ ta!"

"..."

Mới từ tiên giới trở lại nhân gian, mọi người không nói gì xem một màn này.

Đuổi theo lâu như vậy, một chút khản trương tiên đế cũng không có, ngay cả lời kịch đều vẫn là một câu này...

Tiểu thư đi nhanh phía trước đã trả lời n lần, hiện tại rõ ràng lười đáp lại hắn, chỉ tăng tốc chạy đi.

"Người đứng lại —— "

Tiên đế phát hỏa, tiến lên ngăn ở trước mặt nàng.

"Nhìn cũng đã nhìn, sờ cũng đã sờ, người dám không chịu trách nhiệm với ta?!"

Cái gì, cái gì chứ?

Mọi người lập tức liền sáng sáng khoái khoái rút gân một lần.

Bất quá việc này có thể khiến người ta phản chấn mà động kinh...

Trong khoảng thời gian bọn họ không ở đây, đã phát sinh chuyện gì?

Tiên đế "Hiến thân" xong lại vẫn bị ghét bỏ?

Bị ngăn lại, tiểu thư mặc áo choàng thực bình tĩnh, "Là chính người ngủ lửa thể, nửa đêm đứng lên đi vệ sinh cũng không mặc quần áo."

A...

Mọi người ti hí mắt trao đổi vài ánh mắt ý vị sâu xa.

Sau đó bọn họ cùng nhau dùng ánh mắt khiển trách nhìn tiên đế, lưu manh!

Tiên đế tự giác đuối lý, trước kia hắn ở tiên giới, buổi tối chỉ có một mình, không mặc quần áo cũng không có ai nhìn..

Cho nên nhất thời hắn đã quên...

Nhưng mà...

"Vậy vì sao người lại còn sờ ta!" Tiên đế tức giận chất vấn.

Phi Phi đột nhiên nâng tay ngăn hắn lại, "Tiên đế, người hỏi như vậy hiệu quả không tốt ~ "

Tiên đế quay đầu, cẩn thận nhìn nhóm người kia tay cầm hạt dưa đang vây xem, "Các người nên làm gì thì đi làm đi!"

Mọi người lập tức nhìn phía Đao Mộc Ly đứng bên cạnh, học hắn bình tĩnh cười, "Chúng ta là tới phụ trách hậu mãi."

"..." Tiên đế gặp trở ngại rồi.

Tiểu thư mặc áo choàng ngược lại cảm thấy có chút kỳ quái ngẩng đầu nhìn bọn họ liếc mắt một cái, lại lập tức thu hồi ánh mắt.

Phi Phi đi qua vỗ vỗ hắn, "Tiên đế, đừng tức giận mà ~ đến đến đây, chúng ta dạy người câu vừa rồi nên nói thế nào."

Nói xong hần lại vẩy tay, "Không Không, cơ hội cho ngươi biểu hiện đã đến!"

Không Không nhủ mảy, rất sâu lắng nói, "Cơ hội tốt như vậy ta không thể độc chiếm, Tiểu Mễ, cảm ơn ngươi nhiều năm qua vẫn toàn tâm toàn ý đối xử tốt với biểu muội ta, cơ hội này..."

Trên mặt lộ ra thần sắc gầy dựa, sau đó Không Không thực chân thành ngẩng đầu, "Quên đi, tặng cho ngươi!"

Tiểu Mễ cảm động đến rơi nước mắt, "Không Không, vì cảm tạ ngươi, ta chuẩn bị hư biểu muội ngươi."

Không Không nhanh chóng lấy tay về, "Nhưng ta vừa nghĩ lại, trong khoảng thời gian này Dạ Cẩm vẫn giúp đỡ ta nhiều nhất!"

"Thật sự rất có nghĩa khí!"

Dạ Cẩm thực cảm động vỗ bờ vai của hần, "Tiểu Mễ không dứt được biểu muội ngươi cũng không sao cả, ta có thể gạt nàng đi bán!"

"..."

Không Không bị phẫn, "Kỳ thật ta và biểu muội có ân oán!"

"Vậy tốt quá, chúng ta giết nàng giúp ngươi!"

"Ông trời ơi ——" Không Không ngửa mặt lên trời bi phẫn thét dài.

Mọi người cũng không ngăn cản hần, "Kêu đi, kêu xong liền làm mẫu đi ~ "

Cho nên rít gào xong, Không Không liền mang về mặt bất chấp tất cả đi đến trước mặt tiên đế đã sớm chờ hết kiên nhẫn...

Hắng hắng giọng, Không Không lấy khăn tay nhỏ bé ra giương lên, "Vậy vì sao ngươi muốn sờ người ta ~~~ "

Nói xong còn thẹn thùng dậm chân...

"..." Miệng tiên đế sùi bọt mép, run rẩy ngã xuống đất.

Ô... Quý Ngữ Hàm khóc lớn.

Những người khác đều vỗ tay cho Không Không, "Hay, làm mẫu rất hay! Chúng ta biết rõ việc này nên tìm ngươi!"

"... Cút!"

Chờ tiên đế thật vất vả đứng lên, Phi Phi vỗ vỗ bả vai hần, lời nói thâm thúy, "Chờ đợi quả nhiên là đáng giá, đúng không?"

"..." Tiên đế đáng thương lại ngã xuống đất.

Kỳ thật tiểu thư áo choàng cũng rất muốn động kinh.

Nhưng bị tiên đế quán lấy lâu như vậy, đá cũng đá không đi, nàng hiển nhiên hần nên chạy trước, đợi khi tìm được nơi không có người lại sáng sủa khoái khoái động kinh một lần.

Đáng tiếc nàng vừa di chuyển, một đám người lập tức che ở trước mặt nàng, "Tiểu thư xin dừng bước."

Sao có thể để cho nàng chạy?

Nếu nữ nhân vật chính chạy mất, sao bọn họ còn có thể xem diễn được chứ?

Tiểu thư mặc áo choàng thực bất đắc dĩ, "Ta và hần vốn không liên quan."

"Vậy sao ngươi lại sờ người ta?"

Tiểu thư mặc áo choàng thực bình tĩnh, "Hần đứng ở đằng kia, ban đêm rất tối, ta tưởng mặt tường."

A...

Mọi người ti hí mắt trao đổi vài ánh mắt ý vị sâu xa.

Sau đó bọn họ lại khinh bỉ tiên đế còn chưa đứng lên, đây rõ ràng là có kế hoạch lừa gạt lưu manh!

Thế mà còn dám nói cô nương người ta sờ người?!

Khinh bỉ hấn xong, mọi người hỏi nàng, "Ngươi cứ vậy mà buông tha tên lưu manh?"

"Đúng, sao không 'Răng rắc' hấn?"

Không Không vừa vì bị buộc làm mẫu cho tiên đế, cho nên bây giờ cực kỳ thống hận hấn.

Tiểu thư mặc áo choàng càng bình tĩnh, "Trên người ta không mang đao."

"..." Mọi người bị chấn động.

Không phải người bình thường mà...

"Hạnh ngộ hạnh ngộ!"

Một đám người đánh giá nàng một lần nữa, dùng ánh mắt kính ngưỡng nhìn nàng.

"Khách khí, khách khí."

Khi tiên đế bị kịch tình lại, nhìn thấy chính là hình ảnh một đám người trò chuyện với nhau thật vui.

Điều này làm cho tất cả bị phản nổi lên trong lòng hấn, thiếu chút nữa lại ngất xỉu...

Nhưng mà hấn lập tức cắn răng chịu đựng.

Nghĩ rằng hấn đường đường là một thần tiên, lại là lão đại của thần tiên... Tuy rằng lão đại ở đây không có nghĩa là lợi hại nhất.

Ngừng!

Mặc kệ nói như thế nào, dù sao tốt xấu gì hấn cũng là một thần tiên, sao có thể bán cho người còn bị người ghét bỏ?!

Càng nghĩ càng giận, tiên đế vọt mạnh đứng lên, đẩy mọi người ra, hùng hổ đứng trước mặt nàng.

"Cái khác đừng nói! Vì sao ngươi hôn ta?"

Cái gì cái gì?

Máu nhiều chuyện của mọi người sôi trào, ngay cả hôn cũng hôn rồi?

Kích động, đồng thời bọn họ cũng không quên khinh bỉ tiên đế một chút.

Chuyện quan trọng như vậy, sao đến giờ mới nói!

Bây giờ không phải thời điểm thờ dốt!

Tiểu thư mặc áo choàng vẫn là luôn bình tĩnh, một chút cũng không chần chờ trả lời, "Ta tưởng là đầu heo, muốn cắn một ngụm."

"..."

Mọi người bị chấn động.

Mạnh mẽ quá...

"Không đúng không đúng!"

Phi Phi phục hồi tinh thần lại trước hết, "Tiên đế, nàng sờ ngươi, sau đó lại nghĩ ngươi là đầu heo..."

"Đúng vậy!"

Những người khác cũng gật đầu, "Tiên đế, ý tứ của nàng là nói đáng người ngươi không tốt!"

"Đúng, nàng đang mắng ngươi!"

Quý Ngừ Hàm rơi lệ, đồng tình nhìn tiểu thư mặc áo choàng.

Có liên quan đến nhóm người này, nàng đừng mong thoát thân ...

Một đám người còn đang giựt giây tiên đế.

"Tiên đế, đây mới là vấn đề trọng điểm!"

"Đúng! Nàng vẫn ghét bỏ người, là vì cảm thấy đáng người người không tốt!"

"Ta xem là vì nàng không thấy rõ, đáng người người rõ ràng tốt lắm!"

"Bạn hữu, cời đi!"

"Đúng, đừng cảm chứng minh chính mình!"

"..." Quý Ngừ Hàm rơi lệ đầy mặt, họ là loại người nào vậy...

Bọn họ người một câu ta một câu, tiên đế đã sắp muốn điên rồi.

"... Cút! Muốn cời các người cời đi!"

Phi Phi lắc đầu, "Nam tử hán đại trượng phu, có vậy mà cũng nhăn nhó gì chứ?"

"Đúng đó, không phải chỉ khỏa thân thôi sao ~ "

"Chẳng lẽ đáng người hán thật sự không tốt?"

Tiên đế nổi giận, "Phép khích tướng cũng vô dụng! Ta sẽ không mắc mưu!"

Sau đó hán hạ giọng, nói với tiểu thư mặc áo choàng, "Đi, ta cời cho người xem!"

Vẫn bị lừa.

Tiểu thư mặc áo choàng lắc đầu, "Không xem."

Một đám người lập tức thực bất lương bất lý cơ hội kích động, "Xem ra thật sự là có chuyện như vậy, nàng không thích xem!"

"Đúng, giải quyết duy nhất lúc này chính là người lập tức cời đi, bức nàng xem!"

Dưới bức bách của mọi người, tiên đế giận dữ ——

Nhìn về phía Đoan Mộc Ly.

"Người nhìn hán làm gì chứ?"

Mọi người không kích động như trước, đều rất ngạc nhiên, "Người sẽ không hy vọng xin hán hỗ trợ chứ?"

Đoan Mộc Ly có lương tâm sao?

Có!

Nhưng đều đặt ở trên người Quý Ngừ Hàm, đối mặt với bọn họ, Đoan Mộc Ly hoàn toàn toàn mạng theo hắc tâm...

Tiên đế quen biết Đoan Mộc Ly mấy vạn năm, đương nhiên cũng biết điều này.

Cho nên hán xắn tay áo, đi đến trước mặt Đoan Mộc Ly mạnh mẽ nhìn chăm chăm hán, miệng còn trả lời vấn đề của bọn Phi Phi.

"Không phải! Nhưng năm đó ta bị Đoan Mộc Ly lừa gạt rất thảm, sau lần đó, mỗi lần ta cảm thấy chính mình sắp bị lừa, ta đều nhớ tới khuôn mặt hán, những người khác nói gì cũng đều không có tác dụng!"

Khuôn mặt này của Đoan Mộc Ly, trong mắt hán có thể trừ tà đuổi ma quỷ, trốn tai phòng họa, thật sự có công dụng giống như sắp đi du lịch liên chuẩn bị nhiều bùa hộ mệnh...

Hán đây là phỏng theo hình mẫu Đoan Mộc Ly?

Mọi người nổi giận, ai có thể so công lực này với Đoan Mộc Ly được?

Giận, thế không phải là không để bọn họ tiếp bước trên con đường lừa gạt người sao?

Đoan Mộc Ly chính là tai họa!

Giận mà không dám nói gì, trong lúc nhất thời bốn phía chỉ còn lại âm thanh tổn hại thừa lời.

Bọn họ vừa im lặng, tiên đế liền như bình thường mà bình tĩnh tự hỏi.

Xem ra, một chiêu này quả nhiên rất hữu dụng ~

Sở dĩ nói như bình thường...

Là vì tiên đế liên tục bị ghét bỏ n ngày, lòng tự trọng cùng tự tin đều đã bị hủy diệt cùng đả kích, lại nói việc này cũng ép buộc thần kinh nhỏ bình thường của hắn tới sống dở chết dở ...

Hắn chất vấn tiểu thư mặc áo choàng, "Ta là người, sao ngươi có thể xem ta như heo!"

Đây tuyệt đối là lấy cớ!

Trong áo choàng lộ ra ánh mắt thực bình tĩnh nhìn hắn, "Ta đã ăn hoa quả gần một năm, nhìn thấy thịt thực dễ sinh ra ảo giác."

"..."

Mọi người đều lui về phía sau một bước.

Bọn họ phát hiện vị này quả nhiên rất mạnh mẽ, mỗi lần nói chuyện đều có thể khiến bọn họ chấn động.

Tuy rằng hắn đuổi theo nàng rất nhiều ngày, quả thật chỉ thấy nàng ăn hoa quả, nhưng tiên đế vẫn không thể nào tin được cách nói này.

"Vì sao ngươi chỉ ăn hoa quả?"

Sau một hồi cãi vã, tiểu thư mặc áo choàng tiếp tục bình tĩnh, "Nghe nói nếu ta ăn gì đó, sẽ tai nạn chết người."

"Vì sao?"

"Không biết." Thực bình tĩnh.

"Ai sẽ chết?"

"Không biết." Tiếp tục bình tĩnh.

"..."

Mọi người không nói gì nhìn nàng.

Sau đó Không Không có ý tốt đề nghị, "Vị tiểu thư này, ngươi nhìn nam nhân mặc quần áo màu trắng kia, cười đến thực ôn hòa đúng không?"

Người hắn chỉ đương nhiên chính là Đoan Mộc Ly, Không Không theo sát tiểu thư mặc áo choàng đẩy mạnh công tác tiêu thụ, "Người kia thực thích lừa gạt người, ta cảm thấy ngươi hẳn là đồng môn với hắn."

"Ta không nói dối, đây là nghe nói, ta cũng không biết sao lại thế này."

Giọng của tiểu thư mặc áo choàng thực chân thành, nhưng mọi người đều bị Đoan Mộc Ly lừa sợ...

Cho nên không ai khinh địch tin tưởng nàng, trong ánh mắt đều là hoài nghi.

Trái lại tiên đế là người đầu tiên nhận không được nữa, "Quên đi, cho dù đây là sự thật! Nàng cần một ngum, phát hiện là người, vì sao còn muốn tha ta lên trên giường?"

"..."

Mọi người nổi giận, nâng cánh tay xắn tay áo chuẩn bị tẩm quất tiên đế, "Chuyện quan trọng như vậy bây giờ ngươi mới nói!"

Tiên đế cũng thực giận, "Điều quan trọng đương nhiên phải nói sau cùng!"

"Bậy bạ! Ngươi không nói chuyện quan trọng trước, đợi đến khi ngươi đề cập tới, người ta đã chạy mất!"

"Khụ, lạc đề ..." Quý Ngữ Hàm roi lệ nhắc nhở bọn họ.

Không khí giương cung bạt kiếm lập tức biến mất, một đám người hứng trí bùng bùng hỏi, "Sau đó đã xảy ra cái gì?"

"Sau đó..."

Hình như tiên đế nhớ lại cái gì quá bí hiểm, mặt lộ thần sắc thê thảm, "Sau đó..."

Giận, rốt cuộc ngươi có nói hay không!

Nhưng mọi người e ngại tổn thương đến tiên đế hiện đang lộ vẻ thực yếu ớt cẩn thận, cho nên chỉ mắng mắng trong lòng.

Bằng không nếu hấn động kinh, sẽ không có người nói cho bọn họ chuyện đêm đó ~

Giọng tiên đế bị thăm đến cực điểm, "Sau đó... Cái gì cũng không phát sinh!"

Khiếp sợ xong, một đám nam nhân đều đồng tình nhìn tiên đế, giống như vừa mới nghe người ai đó kể thảm kịch.

Ặc...

Quý Ngừ Hàm mờ mịt.

Sao mọi người lại có biểu cảm không giống trước đó?

Cái gì cũng chưa phát sinh, không phải chuyện tốt sao?

Nhìn mặt tiên đế thăm như vậy, nàng còn tưởng rằng vị tiểu thư mặc áo choàng này làm chuyện... Khụ, không thể nói cho người ngoài, với hấn.

Đoan Mộc Ly bình tĩnh cười, giải thích đơn giản, "Võ công của tiên đế không tệ."

Hả... A! Đã hiểu!

Võ công của tiên đế không tệ, tiểu thư mặc áo choàng cũng không thể bắt buộc hấn, cho nên phải nói là hấn tự nguyện bị người ta kéo lên trên giường.

Lúc ấy nhất định là hấn ôm mục đích không thuần khiết, vô cùng kích động, nghĩ lập tức liền... ừ ~

Nhưng tiểu thư mặc áo choàng lại chẳng làm gì, người ta căn bản không có cái ý tứ kia với hấn...

Aizz.

Quý Ngừ Hàm không phải thực hiểu biết tâm tính nam nhân, nhưng cũng hiểu được tiên đế quả thật rất đáng đồng tình.

Phi Phi cảm khái vỗ vỗ bả vai hấn, "Bạn hữu, nếu ngươi sớm nói chuyện này, chúng ta sẽ không chê bai ngươi như vậy."

"Đúng vậy, đều là nam nhân, chúng ta hiểu."

"Về sau có chuyện gì liền nói với chúng ta, chúng ta nhất định hỗ trợ!"

Tiên đế ghen ngào, "Cám ơn..."

Đều đến vỗ vỗ bờ vai của hấn, một đám nam nhân cùng chung mối thù, khiển trách tiểu thư mặc áo choàng, "Vì sao ngươi lại làm như vậy!"

Đối mặt nhiều ánh mắt nam nhân vây công, tiểu thư mặc áo choàng vẫn bình tĩnh như cũ, "Lúc ấy ta ngủ mơ màng, đâu có chút mơ hồ."

"Việc này dính dáng gì đến mơ hồ!"

"Ta không ý thức được đó là người, kỳ thật nếu ta thanh tỉnh, lúc ấy ta căn bản sẽ không cần hấn, ta nói, ta không thể ăn thịt."

"..."

Mọi người lại bị chấn động, xem khối "Thịt" bên cạnh bọn hấn.

Nếu nói Đoan Mộc Ly là thứ "bán" người bán thân tiên, hiệu quả vẫn rất không tồi, sao đến phiên tiên đế lại là bị kịch?

Nhìn vẻ mặt thăm của tiên đế, mọi người đành phải tiếp tục hỏi tiểu thư mặc áo choàng.

"Mặc kệ là người hay là thịt heo, vì sao nàng muốn kéo người lên trên giường!"

Giọng nói bình tĩnh không chút do dự trả lời bọn họ ——

"Lúc ấy ta cần một ngủ, cảm thấy hình như là còn sống, muốn tha trở về giường, buổi sáng hôm sau lại nấu ăn."

"..." Một đám nam nhân nhất thời không nói gì, đều bị đáp án này làm cho cứng họng.

Sau đó bọn họ đá Mặc Kỳ Thụy có bộ mặt thoát nhìn bình tĩnh nhất ra.

Khối băng không cô phụ hy vọng của mọi người, tuy rằng nội tâm của hắn đã sóng to gió dữ, nhưng khuôn mặt kia vẫn là một khối băng hoàn mỹ.

Hắn ra về thực bình tĩnh hỏi tiểu thư mặc áo choàng, "Chỉ là thịt heo mà thôi, cho dù muốn nấu nó cũng có thể bắt nó để qua một bên trước, không cần kéo lên trên giường."

"Lâu lắm không ăn thịt, ta mơ hồ lúc nào cũng có loại cảm giác khủng hoảng, nghĩ thịt sẽ chạy mất."

"..."

Đáp án này rất chấn động người, khối băng cũng bị đánh bại.

Không nói gì một lúc, Phi Phi cảm khái vỗ vỗ bả vai tiên đế, "Bạn hữu, kiếp sau lại báo thù đi."

"... Đời này của ta khi nào mới có thể chết?"

Mọi người vô hạn đồng tình với hắn, "Có vẻ ngươi không chết được."

"... Tiên đế học máu ngã xuống đất."

Tiểu thư mặc áo choàng thực bất đắc dĩ, "Sao hắn cứ nhất định phải làm cho ta mua hắn? Hiện tại ta không tiện nuôi thêm một người nữa."

"Vì sao?"

"Nghe nói ta lập tức sẽ chết."

Hiển nhiên mặc kệ sự tình gì cũng không thể lay động được bình tĩnh của tiểu thư mặc áo choàng, khi nói những lời này, giọng của nàng cũng không có chút gọn sóng nào.

"... Vì sao lại là nghe nói?"

"Bởi vì điều này là nghe người khác nói."

"..." Mọi người cười ngất.

Thật sự là phải trông cậy vào Đoan Mộc Ly rồi, một đám người mềm nhũn từ từ dâng tinh thần lên...

Im lặng nửa ngày Đoan Mộc Ly đột nhiên lên tiếng hỏi nàng, "Đây là nghe nói gần đây nhất?"

Ra tay ra tay rồi!

Rốt cục Đoan Mộc Ly cũng bắt mắt tiểu thư mặc áo choàng cướp đi nổi bật của hắn, chuẩn bị cùng tân binh nhất quyết phân cao thấp!

Mọi người kích động.

Nhưng hiện tại nên ủng hộ Đoan Mộc Ly, chờ hắn xả giận cho tiên đế, hay là...

Ủng hộ tiểu thư mặc áo choàng, chờ nàng thay bọn họ báo thù rửa hận đây?

Mặc kệ nó, dù sao mặc kệ bên nào thắng, đối với bọn họ đều có lợi!

Cho nên mọi người chờ hai người bọn họ "Quyết đấu", trong lòng vô cùng vui vẻ.

Mà tiểu thư mặc áo choàng...

Nàng khó có khi chần chờ một chút, giống như có chút đề phòng với Đoan Mộc Ly.

Nhưng ngẫm lại dù sao nàng cũng lập tức sắp chết...

Được rồi, nói thật.

"Đúng, trước kia ta nghe nói nếu ta lại không thành thân, sẽ mất mạng."

Phi Phi không nhịn được, "Ngươi còn chuyện gì không phải nghe nói!"

Che rất kín, mọi người cũng không nhìn rõ trên mặt nàng lộ vẻ gì.

Nhưng tiểu thư mặc áo choàng giống như còn thật sự suy nghĩ một chút, sau đó trả lời, "Ta đói bụng."

"..." Mọi người bị chấn động.

Cho rằng bọn họ nghe không hiểu, tiểu thư mặc áo choàng còn giải thích một chút.

"Ý ta là chuyện 'Ta đói bụng' không phải ta nghe nói."

Nàng không giải thích thì thôi, giải thích rồi, mọi người đều có cảm giác không chống đỡ nổi. Liên tục lui về phía sau.

Tiểu thư mặc áo choàng kỳ thật là một đứa nhỏ thành thực...

Nàng nói đói bụng, chính là thực đói bụng..

Một cánh tay đeo bao tay lấy ra một quả táo đã rửa sạch từ trong bao quần áo, lại lấy ra một miếng vải màu đen.

Sau đó nàng liền lấy miếng vải màu đen này che từ trên xuống dưới, chiều dài cơ hồ tới thắt lưng..

Trong lúc ánh mắt mọi người run rẩy, cánh tay đeo bao tay kia lùi về trong miếng vải, bên trong cũng lập tức phát ra thanh âm con sóc gặm hoa quả...

Mọi người hoảng sợ nhìn tiểu thư mặc áo choàng, không đúng, hiện tại là tiểu thư che đầu...

"Nàng đây là đang ăn sao?"

"Tiên đế, người từng thấy nàng tháo áo choàng xuống chưa?"

"Đúng vậy, người xác định nàng là người, không phải yêu tinh gì gì chứ?"

Trong tiếng ồn ào nghi vấn của mọi người, tiểu thư mặc áo choàng cắn xong một quả táo, tay đeo bao tay cầm hạt quả táo chìa ra khỏi miếng vải.

Một tay kia cầm khăn tay lùi về lau lau miệng, thuận thế vươn đến bao lấy hạt quả táo.

Thu hồi miếng vải che đầu, tiểu thư mặc áo choàng thực bình tĩnh lấy mỗi lửa, đốt trụi hạt táo cùng khăn tay...

Mọi người lại bị chấn động.

Đây thật sự là ăn, không phải là phương pháp tà ma gì chứ?

"Vì sao người phải đốt bỏ hạt táo?"

"Nghe nói thứ gì ta chạm qua đều có độc."

... Lại là nghe nói.

Mọi người đều sắp bị tiểu thư mặc áo choàng làm chấn động không nói nên lời, chỉ có Đoan Mộc Ly vẫn còn bình tĩnh như cũ, cười hỏi nàng, "Từng nghe nói tên chính mình chưa?"

Luôn luôn bình tĩnh, tiểu thư mặc áo choàng giống như có chút phát điên, mọi người đều nghe được rõ ràng lời nói tổn hại thừa lời.

Mọi người khinh bỉ Đoan Mộc Ly, trình độ của hắn giảm xuống thẳng tắp rồi...

Hỏi cái vấn đề gì vậy, tên mình mà còn phải nghe nói sao!

Nhưng ngoài dự kiến của bọn họ, cọ cọ đủ rồi, tiểu thư mặc áo choàng cắn giận trả lời, "Không có!"

Nàng nghe nói một đồng chuyện, chính là chưa ai từng đề cập nàng được gọi là gì!

"..." Mọi người bị kinh sợ nâng tinh thần lên.

Đoan Mộc Ly bình tĩnh cười hỏi nàng, "Vậy từng nghe nói về đảo Hải Nam chưa?"

Tiểu thư mặc áo choàng đột nhiên kích động, "Nghe rồi, ta còn từng nghe về Thổ Lỗ Phiên!"

Mọi người cũng kích động, "Thiên vương địa hồ!"

"Bảo tháp trấn hà yêu!" Tiểu thư mặc áo choàng lập tức tiếp lời.

Sau đó về mặt đám người phấn khởi chạy đến, cầm tay nàng, lệ nóng doanh tròng. "Đồng chí, rốt cục ta cũng tìm được ngươi!"

"..." Quý Ngữ Hàm bị phản mãnh liệt vịn lấy Đoan Mộc Ly.

Vì sao, vì sao nàng lại dạy bọn họ cách nói ở hiện đại!

Rốt cục tiểu thư mặc áo choàng cũng tìm được hy vọng trong đời, "Các ngươi cũng đến từ hiện đại?"

"Không phải."

Một đám người lập tức thu tay, biểu tình phong phú đồng loạt khoát tay với nàng.

Lúc này, rất "Am hiểu" tình huống. Không Không tự nhiên thành người đứng ra, hấn nâng tay đang hơi hơi rung động lên, tràn đầy cảm xúc nói, "Nàng ta ~~~ mới, đúng!!"

"..." Quý Ngữ Hàm rơi lệ trốn sau người Đoan Mộc Ly.

Phi Phi nổi giận, "Cục than nhỏ, ngươi nên ra mặt!"

Những người khác tức giận, "Ai cho ngươi phát giận! Biểu tình không hài hòa như vậy, cẩn thận chúng ta khai trừ ngươi!"

"Khai trừ thì khai trừ! Không phải là chương trình giới thiệu gì!"

Phi Phi nói xong tiếp tục kêu nàng, "Cục than nhỏ!"

"Ta không nâng người dậy nổi..." Ô.

Để bọn họ long trọng giới thiệu như vậy, ai còn dám bước ra...

Tiểu thư mặc áo choàng thấu hiểu nhìn nàng.

Mọi người đều bị tiểu thuyết lừa, thì ra xuyên qua đều không dễ dàng!

Quý Ngữ Hàm không chịu, những người khác liền mượn cơ hội châm ngòi thổi gió, "Thần lắm bả tiểu thư, nàng coi thường ngươi!"

"Chờ một chút!"

Không Không đặt câu hỏi, "Vì sao là thần lắm bả tiểu thư?"

Những người khác khinh bỉ hấn, "Ngươi không thấy là nàng lần thần lái nhái sao?"

"Có sao? Ta cảm thấy..."

Không Không đánh giá tiểu thư mặc áo choàng một chút, "Ta cảm thấy có một chút."

"Đó là bởi vì ngươi rất lần thần lái nhái!"

"..."

Mọi người không nhìn Không Không nâng tay che lồng ngực tạo dáng, tiếp tục kích động, "Thần lắm bả tiểu thư, ngươi không thể để người xem thường!"

"Đúng! Hiện tại ngươi phải làm gì đó kích thích nàng!"

"Đúng vậy! Tiên đế, cởi quần áo!"

"..."

Tiên đế phát hỏa, "Liên quan gì đến ta!"

Phi Phi lộ vẻ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép dạy hấn, "Nam nhân nhà nàng có thể trần truồng, Đoan Mộc Ly có thể trần truồng sao!"

"..."

Quý Ngữ Hàm rơi lệ ngoắc kêu tiểu thư mặc áo choàng cùng nàng bỏ trốn.

"Cái đó, ngươi nhìn chút đi, bọn họ vừa bắt đầu động kinh, chưa tới nửa giờ là chưa chấm dứt được..."

Tiểu thư mặc áo choàng có chút hoài nghi, "Mỗi ngày đại khái động kinh vài lần?"

Quý Ngừ Hàm nháy mắt rơi lệ, vấn đề này thật sự là hỏi đúng trọng điểm!

Nàng gạt lệ nói cho nàng ta, "Cũng đã động kinh lần thứ ba mươi mốt rồi."

Tiểu thư mặc áo choàng khe khẽ co rút một chút, sau đó an ủi nàng, "May mà còn dư lại tám tiếng là bình thường."

Quý Ngừ Hàm khóc lớn, "Nhưng tám tiếng đó là thời gian bọn họ ngủ..."

"..." Tiểu thư mặc áo choàng hết chỗ nói rồi.

Sau đó nàng nghĩ nghĩ, thực bình tĩnh nói, "Người thật sự là không dễ chịu, hay là để ta sờ chết người, được không?"

"..."

Không chỉ Quý Ngừ Hàm, ngay cả tiên đế đang tranh luận rốt cuộc có nên trần truồng cùng một đám nam nhân hay không ở đằng kia cũng bị chấn động.

"Vì, vì sao sờ có thể sờ chết..."

Tiểu thư mặc áo choàng bình tĩnh đứng thẳng người, từ trong áo choàng vươn tay, lại tháo bao tay xuống, lộ ra một bàn tay vô cùng nhỏ bé.

Tay nhỏ bé vươn lên xuống trong không trung hai cái, bọn họ chợt nghe âm thanh nhấp nhô của tiểu thư mặc áo choàng, "Nghe nói vật còn sống bị ta sờ qua đều đã chết."

"Người chết đâu?" Không Không bật thốt lên hỏi.

Mọi người không nói gì cào tường, lập tức đứng cách Không Không xa một chút.

Tiểu thư mặc áo choàng không bị vấn đề này dọa dẫm, vẫn bình tĩnh như cũ, "Hắn là sờ không sống được."

"..." Mọi người bị áp án này chấn động, đều lộ ra đôi mắt ngưỡng mộ.

Quý Ngừ Hàm run giọng hỏi nàng, "Cái kia, người còn nghe nói gì nữa ..."

"Rất nhiều, trên cơ bản ta làm gì đều sẽ có người mất mạng."

"..." Mọi người không nói gì đỡ lẫn nhau.

"... Người xuyên không thành ai?"

"... Không nghe nói!" Rốt cục Tiểu thư mặc áo choàng cũng bình tĩnh được, bắt đầu tốn hơi thừa lời.

Mọi người đồng tình nhìn nàng, thật là một đứa nhỏ không may...

Phi Phi hoài nghi nhìn trang phục toàn thân của nàng, "Sao người lại che chính mình kín như vậy? Chẳng lẽ người nhìn thấy người cũng sẽ có chuyện?"

Tiểu thư mặc áo choàng bình tĩnh ngẩng đầu, "Hắn là sẽ thành tinh."

"..." Mọi người rút lui từng bước.

"Cái kia, đây không phải người nghe nói?"

"Đây là ta chính mình thí nghiệm."

"... Vì sao muốn thử nghiệm?"

"Khi ta xuyên qua chính là đang mặc như vậy, sau lại nghe nói một đồng chuyện, lúc ấy ta hoài nghi chính mình xuyên qua thành yêu quái."

"..." Nói thật, hoài nghi này rất hợp lý ...

Tiểu thư mặc áo choàng tiếp tục nói, "Bởi vì bao tay và tất cả đồ phòng hộ này đều có chút đạo lý, lúc ấy ta đoán chủ nhân lúc trước của thân thể này che mặt lại nhất định là có nguyên nhân của nàng."

"Sau đó người liền cởi áo choàng xuống nhìn người?"

Mọi người nhìn nhìn bốn phía, muốn gặp yêu tinh sống.

"Không có, ta liền ngồi xổm ở bãi cỏ hậu viện nhìn nấm."

"..."

Không Không liền đem tinh thần học học hỏi cận kề phát huy một cách triệt để, hỏi nàng, "Ra bãi cỏ vì sao không nhìn cỏ?"

Ánh mắt tiểu thư mặc áo choàng cũng không nháy, "Ta lúc ấy ta mang giày đế mỏng, đạp lên trên mặt cỏ, cỏ nhỏ đều đã chết, chỉ có cây nấm kia còn sừng sững."

"..." Mọi người liên tục thối lui vài bước, e sợ nhìn nàng có một đôi giày đế mỏng như cục gạch như vậy.

Tiền đế không nói gì nhìn nàng, "Ta nghĩ ngươi muốn khiến mình nhìn cao một chút, mới mang giày như vậy."

Tiểu thư mặc áo choàng thực bình tĩnh, "Bên trong ta đã cao rồi."

"..."

Rung động xong, Không Không đột nhiên cởi áo ra.

Mọi người đại ra, tầm mắt đều chuyển về phía hấn, "Ngươi làm gì vậy? Bị kích thích mà muốn trần truồng?"

Không Không giận, "Các ngươi cũng quá không theo kịp tiến bộ rồi! Nhìn thấy đại nhân mạnh mẽ như vậy, đương nhiên là ta muốn kí tên!"

Tiểu thư mặc áo choàng cự tuyệt, "Ta không biết ta là ai."

"... Vậy ký tên 'Người mạnh mẽ' đi."

Không Không thu xếp, "Ta đi tìm bút mực."

"Không cần."

Tiểu thư mặc áo choàng nhận cái áo, sau khi vurun tay tháo bao tay xuống, trực tiếp bình tĩnh thể hiện tài năng viết chữ bằng ngón tay.

Sau đó mọi người chợt nghe một trận âm thanh "xèo xèo" rất nhỏ, còn thêm mùi vị cháy khét...

Mà mảnh áo kia, cũng cháy thành chữ "người mạnh mẽ" thật to...

Sau đó nàng lại lấy từ trong lòng ra một cái bình sứ, đổ ra chút thuốc bột vẩy vào mảnh áo...

Bình tĩnh mang bao tay trở lại, tiểu thư mặc áo choàng giương mắt, "Không có độc."

"..." Mọi người bị động tác liên tiếp này làm chấn động.

"Cục than nhỏ."

Hơi thở Phi Phi mong manh gọi nàng, "Đồ ăn vặt của ngươi đâu? Cho ta một chút, ta muốn bồi bổ."

Đang điên cuồng cắn điểm tâm, Quý Ngữ Hàm roi lệ cống hiến túi đồ ăn vặt của mình, "Mọi người đều bồi bổ đi..."

Cuộc sống này... Thật sự là rất có tính khiêu chiến.

Một đám người chống đỡ không được tìm nơi ngồi xuống, điên cuồng cắn đồ ăn vặt.

Tiểu thư mặc áo choàng vẫn dựa vào hoa quả mà sống, vốn liền dễ đói, hiện tại thấy bọn hấn ăn, nàng cũng muốn ăn.

Cho nên mọi người lại thấy hình ảnh nàng lần nữa che chính mình lại, vùi đầu cắn hoa quả...

Vì thế động tác ăn của mọi người càng nhanh hơn ...

Đồ ăn xong rồi, tiểu thư mặc áo choàng tiếp tục kể cho bọn hấn chuyện nàng nhìn nấm.

"Ta nghĩ cây nấm kia sẽ bị ta nhìn chết, nhưng ta nhìn nó hai ba phút, đột nhiên nó chạy đi."

"..."

Mọi người nhìn quanh bốn phía, muốn tìm nấm tinh sống kia.

"Sau đó thì sao..." Quý Ngữ Hàm run run hỏi nàng.

"Sau đó ta liền bắt nó ăn."

"..." Mọi người lại một lần nữa bị chấn động. "Năm tình người cũng dám ăn?"

"Lúc ấy ta không muốn sống nữa."

"..."

Cũng đúng, như thế cơ bản sẽ không muốn sống tiếp ...

Nhưng mà xem ra có thể ăn năm tình nha, nàng còn thờ phỉ phò bình thường, lại sống rất mạnh mẽ.

"Chờ một chút!"

Dạ Cẩm đột nhiên phản ứng lại đây, "Năm biết chạy? Nàng gặp Ảnh linh chi sao?"

"Không thể nào."

Những người khác đều lắc đầu, "Ảnh linh chi chạy trốn rất nhanh, sao nàng ta có thể đuổi theo nó?"

Lúc ấy nếu không có cơ duyên xảo hợp, Quý Ngữ Hàm cũng không ăn được nó.

Tiểu thư mặc áo choàng không biết Ảnh linh chi là cái gì, nhưng vẫn bình tĩnh giải thích, "Quả thật nó chạy trốn rất nhanh."

"Không phải, người không biết, nó chạy trốn không chỉ nhanh bình thường, căn bản người sẽ không đuổi kịp."

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ăn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 147: Ta dự định sờ chết hấn!

"Quả thật nó chạy trốn rất nhanh."

"... Vậy người bắt nó thể nào?"

"Vừa chạy ra hơn mười mét, nó liền lăn ra đất, ta lập tức bắt nó nhặt lên ăn."

"..." Mọi người run lên một chút, vô cùng sùng bái nàng.

"Ảnh linh chi... sẽ té ngã sao..."

Mọi người đều bị chấn động đến phát run, vấn đề này đương nhiên vẫn do tiểu thư mặc áo choàng trả lời.

"Ngồi trên đất lâu như vậy, mặc kệ là cái gì cũng đều sẽ tê chân."

"..."

"... Cho tới bây giờ người đều nói chuyện bình tĩnh như vậy sao?"

"Một năm này ta bắt buộc chính mình luyện ra."

"... Vì sao muốn luyện cái này?"

"Bằng không cuối cùng ta phải tốn hơi thừa lời, rằng giả nơi này đều là vàng bạc, quá khó coi."

"..."

Nhìn thấy mọi người phát run, tiểu thư mặc áo choàng cho rằng bọn họ nghe không hiểu, bình tĩnh kể lại một chút.

"Nói tốn hơi thừa lời, ta sợ làm răng rụng không còn."

"..." Mọi người nháy mắt cảm thấy răng đau.

Cảm thấy bọn họ thật sự không chiến thắng được mạnh mẽ của tiểu thư mặc áo choàng, run run vỗ vỗ bả vai tiên đế, một đám nam nhân chuẩn bị lui lại.

"Bạn hữu, chỉ có thể trách ngươi không biết trước được người mua."

Tiên đế hồng mắt, ngửa mặt lên trời rít gào, "Vì sao bị thương luôn là ta?!"

Đoan Mộc Ly lại thật bình tĩnh cười hỏi nàng, "Ngươi là vụng trộm chạy đến?"

"Đúng vậy, ta nghe nói nửa tháng sau sẽ chủ trì hiến tế, vì không muốn hại người, ta nghĩ biện pháp chạy đi."

"Hiến tế thế nào lại hại người?"

"Bọn họ muốn bắt năm mươi cô gái làm tế phẩm, hiến cho một lão đại gì đó ở tiên giới."

"..."

Mọi người ngây dại, sau khi phản ứng lại lập tức từ từ quay đầu, nhìn về phía tiên đế xong, xoay người lại, làm bộ chuyện gì cũng chưa phát sinh.

Tiên đế cũng tự mình ngây dại.

Nhân gian có người biết hấn tồn tại, không ngờ còn hiến tế phẩm cho hấn?

Đoan Mộc Ly ôn hòa cười, "Lần đầu tiên bọn họ làm hiến tế như vậy?"

"Nghe nói không phải."

Tay nhỏ bé không mang bao tay của tiểu thư mặc áo choàng đột nhiên vuron vào trong áo choàng, "Lão đại tiên giới kia hại chết nhiều người như vậy, nếu để ta tìm được, ta dự định sẽ chết hấn."

"..." Mọi người bất ngờ cười to đồng thời vô cùng đồng tình nhìn tiên đế.

"..."

Tiên đế không nói gì lấy áo choàng ra, che phủ chính mình kín mít, phòng ngừa thật sự bị sờ chết.

Phi Phi nhú mày, vô cùng nghiêm túc, "Bộ dạng ngươi trông thế nào?"

"..." Quý Ngữ Hàm không nói gì nhìn hấn, sao lại chuyển đề tài đến việc này?

Nhưng chỉ có mình nàng nghi hoặc, một đám nam nhân giống như cũng đều tò mò với việc này.

Tục ngữ nói chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu...

Không đúng, tiên đế phong lưu không nổi, vậy thành quỷ cũng thông dong đi ~

Tiểu thư mặc áo choàng bình tĩnh trả lời, "Không biết."

"... Sao ngay cả diện mạo chính mình ngươi cũng không biết?"

"Ta sợ sau khi soi gương, chính mình cũng sẽ thành tinh."

Tiểu thư mặc áo choàng bình tĩnh nhìn bọn họ, "Lúc ta rửa mặt cũng không dám nhìn bên trong chậu nước."

"..." Mọi người bị chấn động liên tục lui về phía sau.

Sợ ngây người một hồi, bọn họ đều nhìn về phía Đoan Mộc Ly, "Để hấn xem đi! Hấn không sợ!"

"Đúng, hấn đã thành tinh!"

Nhìn ánh mắt ôn hòa của Đoan Mộc Ly, tiểu thư mặc áo choàng bình tĩnh nhắc nhở, "Yêu tinh và yêu tinh, cũng không giống nhau. Ngươi là yêu tinh ôn hòa, cây nấm kia biến thành yêu tinh hoạt bát."

Đoan Mộc Ly không sao cả, nhưng mọi người hoảng sợ.

Bọn họ cũng không xác định thứ tiểu thư mặc áo choàng ăn rốt cuộc có phải Ảnh linh chi hay không, người nhìn thấy mặt nàng thực sẽ biến thành yêu tinh hoạt bát...

Hiện tại Đao Mộc Ly đã thích giãy vò như vậy, nếu hắn trở nên hoạt bát...

Tất cả mọi người run lên một chút, cùng kêu lên từ chối, "Hắn không nên nhìn!"

Tiểu thư mặc áo choàng cũng không thềm để ý bọn họ lật lọng, thực bình tĩnh nói lên lý tưởng của chính mình.

"Chờ ta tìm được lão đại trên tiên giới kia, ta định sẽ để cho hắn nhìn."

"... Vì sao?" Mọi người không chế mắt mình không nên liếc về phía tiên đế đang bị kịch.

Tiểu thư mặc áo choàng còn nghiêm túc trả lời, "Nghe nói bị ta sờ không phải sẽ chết ngay tức khắc, ta muốn trong khoảng thời gian này để hắn thấy mặt của ta."

"... Vì sao?"

"Cứu sống hắn."

"... Cứu sống hắn làm gì chứ?" Mọi người run run hỏi.

Tiểu thư mặc áo choàng bình tĩnh đến không thể bình tĩnh hơn, "Lại sờ chết."

Mọi người sắp chóng đờ không nổi nữa, "Mục đích làm như vậy là..."

"Hắn hại chết nhiều người lắm."

Cánh tay nhỏ bé không mang bao tay lại duỗi ra, quơ quơ trong không trung, "Ta muốn làm cho hắn thống khổ hai lần."

"..."

Quý Ngừ Hàm kéo áo choàng của Đao Mộc Ly che lên đầu, lui vào trong lòng hắn khóc lớn.

Những người khác không có nơi để lui..

Vì vậy bọn hắn liền kéo áo choàng của mình che lên đầu, co lại thành trạng thái chim cánh cụt rơi lệ.

Tiểu thư mặc áo choàng cảm thấy chính mình đang rơi vào trại nuôi chim cánh cụt... Còn là một trại nuôi dưỡng không tốt.

... Bằng không sao nhóm chim cánh cụt lại đều đang khóc?

Đưa mắt nhìn lại, chỉ có Đao Mộc Ly còn lộ mặt ở bên ngoài.

Nhưng nàng cảm thấy Đao Mộc Ly rất thông minh, giống như không có nhiều chuyện muốn nói với hắn.

Lúc này đứng ở đây, nhàn rồi lại nhàn rồi...

Cho nên nàng lấy quả cam ra, che đầu bắt đầu ăn cam.

Mọi người từ bên trong áo choàng ngóc đầu tìm hiểu nhìn thấy chính là hình ảnh này...

Không thể chịu nổi, bọn họ lại lùi về khóc tiếp...

Sau đó bọn họ chợt nghe giọng Đao Mộc Ly thực ôn hòa, "Chúng ta trở về với người."

Một đám người đều sững sốt, từ trong áo choàng ngó đầu ra.

Đao Mộc Ly cười nhìn nàng, "Cái nơi người đã trốn ra đó, chúng ta trở về xem lại với người."

Tiểu thư mặc áo choàng có chút chần chờ, "Nơi đó không dễ thoát ra, quay về, rất có khả năng sẽ không thể thoát ra được nữa."

"Điểm ấy người yên tâm, có hắn ở đây, cho dù mọi người đều đã chết, hắn cũng có thể nói khiến diêm vương thả người."

"Vì sao?" Tiểu thư mặc áo choàng hiếm khi có nghi vấn.

Mọi người cào tường, về mặt thống khổ, "Vì nửa đời sau của mình, diêm vương sẽ không giữ tai họa này lại."

"Thật sự?"

"Đừng —— "

Mọi người hoảng sợ kêu to, khiến Quý Ngừ Hàm vừa chui ra giật mình hoảng sợ.

☹️, lại làm sao vậy...

Phi Phi lộ vẻ mặt ôm đầu không muốn sống, "Ngươi đừng để hấn làm mẫu!"

"Đứng, xin ngươi ..."

Những người khác cũng thống khổ ôm đầu, "Không đến lúc bắt đắ dĩ, chúng ta chưa bao giờ dám để hấn ra tay..."

Bởi vì đây chính là đoàn kết cùng chống kẻ địch mà chịu đả kích...

Thấy bọn họ thống khổ như vậy, tiểu thư mặc áo choàng luôn luôn bình tĩnh lộ vẻ xúc động, "Ta tin."

Nàng đồng ý, bắt quá tiên đế lại kháng nghị.

Hấn kéo mấy nam nhân qua một bên, "Quay lại nơi nàng chạy thoát? Nếu ta bị nhận ra thì phải làm sao?!"

Mọi người khinh bỉ hấn, "Sao ngươi lại không nhìn xa trông rộng như vậy chứ?"

"Dù gì, hiện tại nàng cũng không biết ngươi chính là lão đại của tiên giới, mà ngay cả mặt nàng cũng không dám lộ ra, tâm nguyện lưu manh của ngươi có thể thực hiện được sao!"

"... Ta không lưu manh..." Tiên đế kháng nghị.

Mọi người tự cho là đúng quát hỏi hấn, "Ngươi có muốn sờ tay nhỏ bé của người ta hay không!"

"..." Tiên đế xa xăm nhìn trời.

"Ngươi xem đó, còn nói mình không phải lưu manh!"

"... Sao sờ tay nhỏ bé lại là lưu manh chứ!"

"Mao chủ tịch nói, không lấy kết hôn làm mục đích để yêu đương chính là đùa giỡn lưu manh!"

"... Mao chủ tịch là ai?"

Phi Phi càng khinh bỉ hấn, "Ngay cả Mao chủ tịch là ai ngươi cũng không biết? Lúc cục than nhỏ giảng bài ngươi nghe cái gì!"

Tiên đế nổi giận, "Ta căn bản chưa từng nghe nàng giảng bài!"

"Trốn học mà ngươi còn lý sự!"

"..." Tiên đế điên rồi.

Sau đó hấn nghĩ nghĩ, cảm thấy không đúng, "Ai nói ta không muốn cưới nàng!"

"Ngươi nói là thành thân, chúng ta nói là kết hôn!"

"... Không giống nhau sao?"

Tiên đế chỉ nghe Quý Ngừ Hàm nhắc đến vài câu, mơ hồ nhớ rõ hình như là cùng một chuyện.

Mọi người không chút do dự, "Không giống nhau!"

Ai bảo ngươi trốn học, chúng ta liền lừa ngươi!

Mọi người thực vui vẻ cảm thấy mình đang thay trời hành đạo, tiêu diệt trốn học ...

Tiên đế còn đang rối rắm, những người khác quay đầu nhìn tiểu thư mặc áo choàng, thực thành khẩn khuyên bảo hấn.

"Bạn hữu, chúng ta đều là nam nhân, đều có tinh thần mạo hiểm."

"Đúng vậy, có mất tất có được, ngươi chưa từng nghe sao?"

"Được rồi, hấn trốn học nhiều lắm, hình như chưa từng nghe, chúng ta giúp hấn phổ cập một chút."

"Đề ta đề ta! Trường học nói, chính là không bỏ được thói lưu manh, sẽ không lấy được vợ!"

"... Lòi này có liên quan gì đến ta?" Tiên đế mờ mịt.

Mọi người khinh bỉ hần, "Người chính là gã lưu manh!"

"..." Tiên đế ngắt đi rồi.

Một đám nam nhân kéo tiên đế ngắt xiu trở lại, "Đi thôi, tiên đế đã muốn đồng ý!"

"Có thật không..."

Quý Ngừ Hàm hoài nghi lại đồng tình nhìn tiên đế ngắt đi, sao nàng không cảm thấy hần có đồng ý?

Mọi người đứng lý hợp tình hỏi tiên đế căn bản đã không còn khả năng phản ứng, "Người có đồng ý hay không? Nếu kháng nghị, liền gior tay."

Quý Ngừ Hàm lệ nóng doanh tròng, "Các người có tiền bộ ..."

Mọi người cũng roi lệ, "Tự học, quả nhiên có thể thành tài..."

Tuy rằng sau đó khi tiên đế tỉnh lại từng kháng nghị n lần, bất quá hai năm đám của hần tuyệt đối không đánh lại n cánh tay.

Lúc bị mọi người tung nắm đám nhiệt tình trang điểm thành một đôi mắt gấu mèo siêu lớn, tiên đế tuyệt vọng.

Bắt đầu từ ngày đó, hần không bao giờ kháng nghị nữa, mỗi ngày rảnh rỗi thì ăn chút gì đó.

Lòng Quý Ngừ Hàm rất đồng tình, hỏi vì sao hần ăn điên cuồng như vậy.

Lúc ấy tiên đế nâng một đôi mắt gấu mèo lên, "Lỡ như ta bị sờ chết thì sao? Tốt xấu cũng thưởng thức hết một lần mỹ thực của thế gian."

Phi Phi lăn đến, đánh giá hần, "Ăn đi, đến lúc đó nếu tiểu thư mặc áo choàng lại sờ người, nhất định càng cho rằng người là đầu heo."

"..."

Tiên đế ném chân giò thủy tinh trong tay, chạy đi.

Tiểu thư mặc áo choàng không biết nơi mình trốn đi là tổ chức tà giáo gì, chỉ biết đó là một sơn cốc thực bí ẩn, vị trí là ngay tại biên giới của Tề Loan quốc và Phong Gian quốc.

Còn phải đi nửa ngày đường là có thể tới nơi, mọi người tìm một khách sạn, dự định nghỉ ngơi một chút.

Đương nhiên, bọn họ còn muốn thảo luận nên trả trộn vào cái tổ chức tà giáo kia thế nào.

Nhưng đi lâu như vậy rồi, mọi người đều đói bụng, ngồi vào bên bàn bắt đầu ăn điên cuồng, cũng không cố thảo luận thêm nữa.

Chỉ có tiểu thư mặc áo choàng không giống người thường.

Đương nhiên, nàng chỉ có thể ăn hoa quả, muốn ăn cái gì còn phải che kín mình lại... Vốn đã không giống người thường.

Nhưng hiện tại, nàng ngồi ở phòng góc, không ăn gì, hơn nữa còn làm một chuyện dường như thực phức tạp.

Tay trái của nàng vẫn đeo bao tay, hình như cầm bản đồ huyết vị gì đó.

Tay phải không mang bao tay, một cánh tay nhỏ bé chọt chọt một khối gỗ ở trước mắt, thỉnh thoảng còn tham khảo bản đồ huyết vị bên tay trái.

Không thể nghi ngờ, khối gỗ kia đã bị chọt ra một đám hố nhỏ, đã sắp biến thành một tác phẩm nghệ thuật điêu khắc trừu tượng ...

"Người đang làm gì vậy?" Mọi người thật sự kiềm chế không được lòng hiếu kỳ, hỏi.

Tiểu thư mặc áo choàng ngẩng đầu, thực bình tĩnh nói, "Ta đang nghiên cứu trên thân thể con người chọt cái lỗ nào sẽ không trí mạng."

"..."

Mọi người đột nhiên đều cảm thấy da heo của mình có chút đau nhứt...

"Vì sao muốn nghiên cứu cái này..."

"Hai ngày nay ta luôn mơ thấy oan hồn, bảo ta thay các nàng báo thù, ta nghĩ nghĩ, cảm thấy chỉ khiến thần tiên lão đại kia thống khổ hai thì lần rất tiện nghi cho hần."

Mọi người run lên một chút, trong lòng vô cùng đồng tình với tiên đế.

Nàng xác định kia thật sự là đang nằm mơ, không phải ban đêm tiên đế phát ra kêu rên khiến nàng nghe thấy được chứ...

"Vậy ngươi định làm thế nào?" Mọi người run run hỏi nàng.

"Ta định thông kê một chút xem có bao nhiêu người chết vì hần, sau đó dựa theo số lượng..."

Tay nhỏ bé lại quơ quơ, chiu một cái tạo nên một cái lỗ trên khối gỗ.

Sau đó nàng bình tĩnh ngẩng đầu nhìn mọi người, "Cứ như vậy thiêu thiêu hần."

"..." Mọi người cao tường, cảm thấy có thể đoán được bộ dáng tiên đế biến thành cái rở...

Ổn định cảm xúc lại một chút, mọi người lại đặt câu hỏi, "Vì sao lại muốn tìm chỗ không nguy hiểm đến tính mạng mà 'Thiêu'?"

"Ta sợ động một cái liền thiêu hần chết cháy, lát sau không có cách nào thiêu nữa."

"..." Mọi người đều chấn động.

Tiểu thư mặc áo choàng cũng rất bình tĩnh, "Hơn nữa ta sửa chủ ý lại, không để cho hần chết."

"..."

Mọi người sắp bị chấn động có chút mơ hồ.

Phi Phi lắc lắc đầu bảo trì tỉnh táo, "Vì sao không muốn để cho hần chết?"

"Ta nghĩ muốn tiến hành cải tạo lao động với hần."

Tiểu thư mặc áo choàng nói xong lấy từ trong bao quần áo ra một cái chén gỗ, chiu, chiu chỉ vài cái, chén gỗ biến thành một cái rổ tiêu chuẩn.

Nàng bình tĩnh nhìn mọi người, "Mỗi ngày hần có thể dùng cái này múc nước, chỉ cần có thể múc đầy mười thùng nước là được."

"..."

Giọng của tiểu thư mặc áo choàng bình tĩnh, "Ta tạm thời không thể nghĩ ra nên trừng trị hần thế nào, cho nên để hần cải tạo lao động trước vậy."

"..."

Một đám người đều run lên run lên, đây còn chưa phải là trừng trị?

Mấy nam nhân kéo tiên đế qua một bên, "Bạn hữu, hay là chúng ta động thủ đi, ngươi còn có thể đi được yên ổn một chút."

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ăn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 148: Thật mạnh mẽ, tự học thành tài!

Tiên đế lộ vẻ bi thương, "Không có biện pháp khác sao?"

Những người khác khẳng định gật đầu, "Có."

"Biện pháp gì?" Trong mắt Tiên đế dấy lên ngọn lửa hy vọng.

Mọi người hứng trí bùng bùng đề nghị, "Ngươi đánh bại Đao Mộc Ly, đưa hần vào cái hộp kia vĩnh viễn nhốt trong nhà, sau đó cứ coi như cho tới bây giờ mình chưa từng bị bán, mấy ngày nay đều là ảo giác của ngươi!"

"..."

Ngọn lửa nhỏ vụt tắt, tiên đế bị trắng nhắm mắt lại, "Ra tay đi! Hai mươi năm sau, ta vẫn là một thần tiên!"

Vỗ vỗ bả vai hần, giọng của mọi người vô cùng đau đớn an ủi hần, "Ít nhất cũng vẫn là một kẻ lưu manh!"

"Yên tâm, chúng ta đều không chết được, sau khi nguoi trọng sinh có thể qua tìm chúng ta!"

"Lỡ như nguoi lơ dờ ngu ngốc, chúng ta có thể bảo bọc nguoi!"

"Đúng, chúng ta nhất định sẽ xem trọng nữ nhi nhà mình, không để tên lưu manh nguoi nhìn thấy các nàng!"

Tiên đế nổi giận, mở tay bọn họ chuẩn bị bóp chết hần ra, "Có nguoi an ủi như các nguoi vậy sao!"

"Lo lắng an ủi rất khác biệt như vậy mới có thể thể hiện được nguoi không giống người bình thường!"

"... Ta muốn phương pháp an ủi bình thường!"

Những người khác khinh bỉ hần, "Thực không tiến bộ!"

"... Được, ta tự đánh chết chính mình!"

"Chậm đã." Giọng nói ôn hòa nhẹ nhàng của Đoan Mộc Ly truyền tới.

"..." Tiên đế run lên, thần sắc bi thống trên mặt tăng thêm.

"Nguoi muốn gì chứ?"

Đoan Mộc Ly đi tới, ôn hòa cười, "Ta có thể hỗ trợ."

Những lời này đương nhiên là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi... Điều kiện tiên quyết là nói ra từ miệng người khác.

Đoan Mộc Ly vừa nói như vậy, không thể nghi ngờ là họa vô đơn chí...

Tiên đế nháy mắt chảy xuống nước mắt hối hận.

Vừa rồi bọn Phi Phi họ muốn ra tay giết hần, hần nói nhiều lời vô dụng như vậy làm gì chứ?

Nếu trực tiếp ra tay, hiện tại hần đã dễ chịu uống canh nóng đi qua cầu Nại Hà rồi!

Sao hiện tại còn có thể đứng ở đây chờ Đoan Mộc Ly tra tấn chứ...

Lập tức đưa tay kéo ghế dựa qua ngồi xuống, tiên đế chặt chẽ vịn lấy cái bàn, vẻ mặt anh dũng nhất ngẩng đầu, "Nói đi, nguoi muốn gì!"

Đoan Mộc Ly ôn hòa cười, "Ta chỉ vui vẻ giúp nguoi mà thôi."

Mọi người nháy mắt rơi lệ, đúng vậy, nguoi không phải là người tính toán thù lao...

Nguoi là kẻ tính toán không phải nguoi!

Tiên đế cảm thấy chảy nước mắt sấm hối đã không đủ phát tiết cảm xúc, cho nên không chút do dự bắt đầu mỗi ngày đều phải làm một hoạt động —— đập đầu.

Hần vừa đập vừa nói, "Ta sai lầm rồi, ta không nên quên nguoi thích giúp nguoi nhất, nguoi là người phẩm đức cao thượng, nguoi thích lấy đức thu phục nguoi!"

Đang ăn cơm Quý Ngừ Hàm cũng thay bọn họ rơi lệ, cuộc sống của bọn họ thật ảm ức mà...

Đập đủ, tiên đế run run quay đầu, lệ nóng doanh tròng giữ chặt tay Đoan Mộc Ly.

"Ta biết nguoi làm chuyện tốt không cần báo đáp, nhưng ta muốn báo đáp nguoi! Ta sẽ đưa nguoi bất cứ thứ gì, nguoi hãy thỏa mãn tâm nguyện nhỏ bé của ta đi!"

Đoan Mộc Ly cười cười, dùng một loại âm thanh thực khoan dung trả lời, "Nguoi đã nhất định yêu cầu như vậy, ta đồng ý với nguoi."

"..."

Đắm đuối ngực, tiên đế kiềm nén xúc động muốn học máu, tiếp tục hỏi hần, "Vậy nguoi muốn ta đưa cho nguoi thứ gì?"

Đoan Mộc Ly ngừ điệu thoải mái, "Chỉ cần để quan thôi."

"..." Để quan (cái mũ của tiên đế)?

Hắn muốn vị trí tiên đế này?

Không thể nào, tiên đế căn bản chính là công việc gian khổ muốn đòi mạng, Đoan Mộc Ly không thể có tâm địa tốt giải cứu hắn như vậy!

Tiên đế lộ vẻ khẩn trương hỏi, "Ngươi muốn làm tiên đế?"

Quả nhiên, Đoan Mộc Ly cười lắc đầu, "Không phải, ta chỉ là muốn khôi đá ngọc bích kia."

"Răng rắc" một tiếng, bàn tay vịn cái bàn của tiên đế bóp nát cái bàn.

"Chỉ muốn?"

Ngoại trừ đá cầu nguyện ra đó chính là thứ đáng giá nhất toàn bộ tiên giới!

Đây là cướp bóc mà!

Phần nộ tiên đế giận xấn tay áo, "Đoan Mộc Ly! Ta nói cho ngươi biết, ta không dễ khi dễ!"

Bạo phát bạo phát, rốt cục có người muốn phản kháng!

Bọn Phi Phi vô cùng hưng phấn mà đứng một bên, dùng tinh thần ủng hộ hắn.

Tiên đế căm tức nhìn Đoan Mộc Ly, "Ngươi muốn đá ngọc bích? Ngươi cho là thứ quý trọng như vậy ngươi nói muốn liền muốn!"

Đúng, nói rất đúng!

Là khí thế này, thổi gió mạnh hơn nữa đi!

Trong lòng mọi người nhiệt liệt ủng hộ...

Dồn sức đập tường, tiên đế hiên ngang lăm lăm giận quát Đoan Mộc Ly, "Ta nói cho ngươi biết, nếu ngươi không nói cho ta biết ngươi muốn đá ngọc bích làm gì, ta sẽ không cho ngươi!"

"..." Kích động nửa ngày bọn Phi Phi chống đỡ hết nổi ngã xuống đất.

Không Không không cam lòng đấm ngực, "Vì sao, đây là vì sao chứ!"

Tiên đế đặc ý phát đầu, "Không phải các ngươi đều nói là tự học thành tài sao? Ta tiến bộ nhanh hơn các ngươi!"

"..." Mọi người phần nộ nhìn hắn.

Thật đáng giận, khoe khoang cái gì chứ?!

Tìm cơ hội chúng ta sẽ chinh chết ngươi! Mới nhập học còn dám càn rỡ như vậy!

Vậy xem nửa ngày tiểu thư mặc áo choàng lắc đầu, "Các ngươi đó... Nữ nhân tội gì làm khó nữ nhân?"

Phụt ——

Khóe môi một đám "Nữ nhân" xuất hiện tơ máu, tay cẩn thận bảo vệ tâm hồn bé nhỏ bị kích thích, nhìn nàng bằng ánh mắt ai oán đến cực điểm.

Tiểu thư mặc áo choàng thực bình tĩnh, "Ta cũng muốn thử cái gọi là tự học thành tài."

Phụt ——

Mọi người học máu phun càng thêm khoan khoái ...

"..." Quý Ngừ Hàm chảy xuống nước mắt vui mừng.

Rốt cuộc đến từ hiện đại, năng lực tự học thật rất mạnh mẽ mà...

Qua nửa ngày, tiên đế giầy giụa đứng lên, "Để bảo tuyết tới càng mãnh liệt hơn đi! Đoan Mộc, ngươi muốn đá ngọc bích làm gì!"

"Để cấm nển."

"..." Tiên đế chống đỡ không được lui về phía sau hai bước.

Rốt cục những người khác cũng tìm được cơ hội trả thù, lau tơ máu trên khóe miệng chen vào nói.

"Cũng đúng, màu sắc đá ngọc bích kia nếu làm đế cấm nền quả thật xinh đẹp, đẹp hơn đế cấm nền hiện tại rất nhiều."

"Người làm đế cấm nền sẽ ném bỏ rất nhiều thứ, lưu cho chúng ta làm đồ đặt cược chơi xúc xắc."

"Các người..."

Tiên đế bị phản roi lệ, "Các người ghen tị ta tiến bộ nhanh!"

"Còn dám đề cập việc này?!"

Mọi người nổi giận, "Đánh hán!"

Trong trận hỗn chiến, tiên đế phát ra tiếng hô ai oán, "Ông trời ơi..."

Mọi người không đề ý tới, tiếp tục đánh.

"... Ta mệt lão sư các người!"

"..." Một đám người nhanh chóng thu tay lại, mắt nhìn "Lão sư" Đoan Mộc Ly này, chung ra bộ dáng "Ta là đệ tử tốt".

Những lời này thật sự là mang đậm sát khí nhất từ trước đến giờ...

Bất quá Quý Ngữ Hàm vừa roi lệ vừa kháng nghị trong lòng.

Nói vậy! Đoan Mộc Ly rõ ràng mang cấp bậc chủ nhiệm..

Tiên đế từ trên mặt đất đứng lên, ai oán mà hỏi đầu sỏ liên tiếp gây nên bi kịch này.

"Người muốn khối đá ngọc bích kia, vì sao không trực tiếp lấy đi! Vì sao!"

Đoan Mộc Ly đã ngồi trở lại bên cạnh bàn, quay đầu cười cười với bọn họ, "Ta không thích đoạt mấy thứ này nợ của người khác."

"..."

Mọi người bị thương che chắn tâm hồn nhỏ bé của mình khỏi bị đá kích.

Đúng vậy, hán đều là muốn gạt này nợ, muốn tra tấn người, hai tay nắm lấy hai tay, đều phải cứng rắn!

Lau lau nước mắt, mọi người sục sôi ý chí chiến đấu ngồi trở lại bên cạnh bàn.

Nói giữa mưa gió, chút lệ ấy tính cái gì?! Lau khô lệ, phải nói —— tiếp tục ăn cơm!

Mọi người biến bị thương thành sức ăn, tướng ăn dùng cảm can quét cả cái bàn.

Quý Ngữ Hàm vô cùng vui mừng, năng lực chống cự của mọi người ngày càng mạnh ...

Khối đá ngọc bích kia cũng thật đáng giá mà, không có thì không có.

Nghĩ đến Đoan Mộc Ly đồng ý hỗ trợ, tiên đế không khỏi phóng ánh mắt lóe lóe về phía tiểu thư mặc áo choàng.

Tiểu thư mặc áo choàng nghi hoặc, "Người đang nhìn gì vậy?"

Những người khác lập tức buông bát đĩa, cùng kêu lên trả lời, "Hắn đang đùa giỡn lưu manh!"

Tiểu thư mặc áo choàng gạt đầu, "Các người thực hiểu biết hán."

"Đúng vậy ~" mọi người đắc ý.

Tiểu thư mặc áo choàng thực bình tĩnh, "Quả nhiên là hiểu muội không ai bằng tỷ."

"Rắc" ... Đũa trong tay mọi người gãy đôi.

"Loảng xoảng" ... Mọi người tan nát cõi lòng.

Quý Ngừ Hàm lệ nóng doanh tròn, "Ngươi tiến bộ quá nhanh, ta bỏ phiếu tuyển ngươi làm lớp phó học tập!"

"..." Một đám nam nhân bị kịch dồn sức ăn cơm

Lớp phó học tập tính cái gì, cuộc thi lần sau, chúng ta nhất định sẽ vượt qua ngươi!

Buổi tối hôm nay, bởi vì mọi người động kinh quá mức, không ai giữ nguyên kế hoạch thương lượng làm sao để tiến vào cái tổ chức tà giáo kia.

Cho nên ngày hôm sau lúc đi ra, tiểu thư mặc áo choàng có chút lo lắng, "Chúng ta không có chuẩn bị gì sao?"

Mọi người buồn bã ỉu xiu khinh bỉ vị "Lớp phó học tập" này, "Yên tâm đi, có Đoan Mộc Ly ở đây rồi."

Phi Phi đảo hai mắt đã dại ra, "Còn để cho Đoan Mộc Ly ra tay? Ta chịu không nổi tra tấn này, rõ ràng có thể để Oa Nhi một đường đánh qua."

"Oa Nhi là ai?"

"Là ta nha." Oa Nhi là một đứa bé ngoan có hỏi sẽ đáp, nghe thấy có người kêu nàng, lập tức từ trong túi áo của Quý Ngừ Hàm lộ đầu ra tìm hiểu.

"..." Tiểu thư mặc áo choàng bị thể tích của Oa Nhi làm chấn động.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ăn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 149: Đây là trả thù!

Bởi vì Oa Nhi rất ngoan, hai ngày nay căn bản không bước ra, tiên đế cũng vừa nhìn thấy nàng.

Hắn thực ngạc nhiên, "Không phải tiểu gia hỏa này muốn canh giữ bên trong thạch thất, không chịu ra sao?"

Đúng vậy...

Mọi người cũng vừa nhớ đến điểm này, "Oa Nhi, sao ngươi lại đi ra ?"

"Rõ ràng là cứng rắn muốn ta đi ra nha."

Mọi người thương tâm, "Ngươi chỉ nghe lời Tiểu Trọng Suốt, chúng ta nói thế nào ngươi cũng không nghe."

Oa Nhi thực vô tội nhìn bọn họ, "Nhưng rõ ràng nói chúng ta nên nghe Tiểu Tiểu nha."

"... Ai là Tiểu Tiểu?"

Còn nhỏ hơn bọn hắn ... Tiểu đậu đỏ hay là Tiểu đậu xanh?

"Chính là nàng nha."

Oa Nhi cố sức nâng đầu nhỏ lên, nhìn người cao hơn nàng nhiều lắm... Quý Ngừ Hàm.

Quý Ngừ Hàm roi lệ, "Ta là Tiểu Tiểu?" Ô...

"Rõ ràng là nói vậy nha."

Oa Nhi thực thành thực thuật lại, "Hắn nói ngươi thực ngu ngốc, đã quên trước kia mình tên là gì, còn nói sau khi hắn tỉnh ngủ nhất định sẽ khinh bỉ ngươi nha."

"..." Quý Ngừ Hàm che mặt khóc ròng.

Mọi người còn lại đều nghe ra điểm không thích hợp, "Trước kia Tiểu Trọng Suốt biết nàng?"

"Đúng nha, rõ ràng hắn nói nhớ tới đến chuyện trước kia, nhưng mà hắn không có tinh thần để nói, liền lại đang ngủ nha."

"... Trước kia đã biết Tiểu Tiểu?"

Tiên đế không thể nào tin, "Nhưng tại sao ta lại không biết hai tiểu tử này?"

Trước kia ở tiên giới mọi người kêu Quý Ngữ Hàm là Tiểu Tiểu, cái tên Tiểu Tiểu này thật ra cùng Tiểu Tiểu mới được nhắc tới có liên quan.

Oa Nhi vô tội nhìn hấn, "Ta không biết nha, cái gì ta cũng không nhớ rõ."

Những người liếc nhìn nhau vài lần, đều xúm lại kích động tiên đế.

"Bạn hữu, chúng ta gần đây đều động kinh, thiếu chút nữa quên mất chính sự, kỳ thật chúng ta tới tìm ngươi là vì khối đá cầu nguyên kia lại khôi phục bình thường."

"Đúng, hơn nữa nguyên nhân là vì hai tiểu tử này."

"Có muốn biết đây là nguyên nhân gì hay không?"

"Rất đơn giản, gọi Tiểu Trong Suốt dậy! Huynh đệ, tận tình đánh thức hấn đi!"

Mọi người ngơ ngác một lời ta một câu, tiên đế chưa chính mắt nhìn thấy Tiểu Trong Suốt sau khi bị "Rầm rộ" đánh thức, cho nên không có phòng bị gì nâng tiểu tử nằm úp sấp trên đầu Quý Ngữ Hàm lên.

Tính cảnh giác của Tiểu Trong Suốt kỳ thật rất cao, bình thường mọi người đem hấn dòi đến dòi đi hấn không phản ứng, là vì mọi người đều là người quen...

Hôm nay cảm giác được có người xa lạ bắt lấy hấn, trong nháy mắt tiểu tử kia liền mở mắt ra.

"Ngươi biết ta?" Tiên đế còn chưa ý thức được mình sắp bị kích, trực tiếp hỏi hấn.

Tiểu Trong Suốt tức giận nhìn hấn, "Không phải là tiên đế sao!"

"..."

Mọi người nhìn nhìn tiểu thư mặc áo choàng đột nhiên vờn cánh tay không mang bao tay ra, lại nhìn nhìn tiên đế, bắt đầu bị ai ...

Tình huống rõ ràng là sắp diễn ra một màn bạo lực huyết tinh, mọi người đều là người yêu chuộng hòa bình, gặp loại tình huống này, kia tất nhiên là muốn... Lui về phía sau.

Đương nhiên cũng không thể lui quá xa, bằng không làm sao có thể vây xem?

Thấy tiểu thư mặc áo choàng muốn đến gần, Tiểu Trong Suốt rất có dáng vẻ nâng một bàn tay lên, "Chạm đã."

"Vì sao?"

"Ta muốn đánh hấn trước."

Tiểu thư mặc áo choàng thực bình tĩnh, "Có thể, nhưng không cần trực tiếp đánh chết hấn."

"Được."

Tiểu tử kia nhìn lên nhìn xuống tiểu thư mặc áo choàng, sau đó vờn một mảnh nhánh cây, thực nghiêm túc nói, "Tiểu Trong Suốt."

Tiểu thư mặc áo choàng cũng bình tĩnh vờn một bàn tay, "Không tên."

Sau đó hai người liền học theo nguyên thủ quốc gia bắt tay khi gặp nhau...

"..."

Mọi người run run vịn lấy vách tường, lập tức đoạt lấy đồ ăn vặt của Quý Ngữ Hàm nhét vào miệng.

Tiên đế cũng co rút.

Nhưng mà vị trí hấn đứng không tốt, rời xa đại đội, không thể đứng lúc lấy chút đồ ăn vặt bồi bổ.

Vì thế hấn liền động kinh...

Không Không nuốt điểm tâm xuống, giọng nói kịch liệt đau thương tổng kết, "Đây là kết cục của thoát ly quần chúng nhân dân đó..."

"..."

Tiểu Trọng Suốt nhíu mày nhìn tiên đế đo sắn, "Chờ lần sau ta tỉnh lại lại đánh hấn, trước lúc đó, ngươi để hấn bảo trì hơi sức trước."

"Cũng được."

Một mảnh nhánh cây lại duỗi ra, Tiểu Trọng Suốt nghiêm túc nói, "Chờ mong lần sau hợp tác."

Tiểu thư mặc áo choàng bình tĩnh cầm nhánh chồi nhỏ kia, "Chúc ngươi ngủ sáng khoái."

"..."

Mọi người lập tức đoạt lấy bao đồ ăn vặt mà Quý Ngữ Hàm vừa muốn thu hồi, tiếp tục bồi bổ.

Quý Ngữ Hàm run run rơi lệ, "Sau khi Tiểu Trọng Suốt khôi phục trí nhớ liền sẽ nói như vậy?"

Ô, hiện tại nàng dạy dỗ lại tiểu tử kia còn kịp hay không...

Mọi người đồng tình nhìn nàng, sau đó lui về phía sau từng bước, "Đến lúc đó chúng ta cũng đứng tách ra!"

Đoan Mộc Ly cười ôn hòa, "Người của tổ chức tà giáo sẽ đi ra."

"..."

Mọi người quyết đoán nhảy tới, đứng bên cạnh Đoan Mộc Ly, "Nhưng Mao chủ tịch nói, đoàn kết chặt chẽ với trung ương đảng quan trọng hơn!"

Quý Ngữ Hàm rơi lệ, "Những lời này không phải Mao chủ tịch nói..."

Mọi người cao tường, "Những tri thức này đều do học tập..."

"..."

Mọi người động kinh một chút, mà tiên đế bị kích... động kinh mạnh nhất.

Tiểu thư mặc áo choàng quơ qua quơ lại cánh tay không đeo bao tay ngay trước mắt hấn, lúc này trong lòng tiên đế đang nhảy vũ khúc động kinh, đã sắp không chịu được...

Tiểu thư mặc áo choàng thực bình tĩnh, "Ta đã đồng ý với Tiểu Trọng Suốt, hiện tại sẽ không sờ chết ngươi."

Đáp án này thật sự khiến hấn vui vẻ không thôi, tiên đế lấy nước mắt rửa mặt...

Cái người của tổ chức tà giáo thần bí kia quả thật đi ra.

Nhưng mà là ở nơi ngoài năm trăm mét, một đội người lòng vòng vài vòng, giống như cảm thấy bọn họ không có gì khả nghi, liền lại đi trở về.

Tiểu thư mặc áo choàng nhìn bọn họ, "Đến tốt cùng các ngươi là loại người nào, vì sao lại ở cùng ác ôn?"

Mọi người đồng tình nhìn "Ác ôn", thực chân thành nói, "Chúng ta thích luyện tập đánh hội đồng, hấn chính là người bị đánh."

Tiểu thư mặc áo choàng không thực tin tưởng đáp án này, nhưng mà theo hiểu biết mấy ngày nay, nàng cũng biết mọi người không phải là người xấu, nhất thời có chút do dự.

Quý Ngữ Hàm khuyên nàng, "Chúng ta thật sự là người tốt, tiên đế cũng không phải kẻ ác ôn, chờ khi vào bên trong tà giáo, ngươi sẽ biết việc này căn bản không quan hệ với hấn."

"Đúng đúng."

Những người khác cũng phụ họa, "Ngươi không thể bị biểu tượng động kinh của chúng ta che mờ hai mắt, phải tỉnh tề phát hiện nội tâm chúng ta hồn nhiên lương thiện!"

Quý Ngữ Hàm rơi lệ, "Ngươi xem, mọi người đều động kinh thành như vậy... Căn bản không có tâm tư đi làm người xấu."

Tiểu thư mặc áo choàng đồng tình nhìn nàng.

Quả thật, động kinh như vậy, một ngày trôi qua rất nhanh, cũng không có thời gian đi hại người.

Bởi vì mọi người đều có biểu hiện động kinh, nàng có chút tin tưởng lời Quý Ngữ Hàm nói, "Các ngươi còn muốn đi vào?"

Bởi vì đã biết thân phận của tiên đế, tiểu thư mặc áo choàng không cần vội vàng trở về tà giáo.

"Bắt đầu từ nơi này, đều là thể lực thuộc phạm vi tà giáo, lúc ấy chính là ở ngoài năm trăm mét, ta đi ba ngày mới ra được."

Đoan Mộc Ly cười ôn hòa, "Cơ quan rất nhiều?"

"Đúng, hơn nữa bụi cây cũng đều có độc, bắt quá ta không sợ."

"..."

Mọi người ngấm lại khối gỗ bị nàng nhát sờ có thể thiêu ra cái lỗ...

Trước mắt bụi cây lợi hại như vậy?

Một đám người nháy mắt cảm thấy cơ hội đã tới, vui sướng mà chuẩn bị "Khởi công".

"Tiểu thư mặc áo choàng, ngươi cũng quá coi thường người, có Đoan Mộc Ly ở đây, qua mấy lùm cây có gì là khó?"

"Đúng vậy, hấn không cần đến thời gian một ngày là có thể khiến chúng ta không mất một sợi lông mà qua được!"

Phi Phi lại còn rất sâu lắng nhìn Đoan Mộc Ly, "Tuy rằng ta vẫn xem ngươi không vừa mắt, nhưng hôm nay ta vẫn muốn nói câu nói có lương tâm——bọn họ đang khiêu khích!"

Phi Phi nói xong liền kích động, "Bọn họ cũng dám khiêu khích đến trên đầu ngươi, ngươi nói chuyện này ngươi có thể chịu sao? Tuyệt đối không thể! Ra tay đi! Khiến bọn họ biết được lợi hại của ngươi!"

Đối mặt với mọi người kẻ xướng người họa lừa gạt như vậy, Đoan Mộc Ly vô cùng ôn hòa cười cười, "Nửa canh giờ là đủ rồi."

"..." Khoác lác!

Trong lòng mọi người hung hăng phỉ nhổ hấn, lại còn cố gắng duy trì vẻ mặt bình thường.

Đoan Mộc Ly cười nhìn Phi Phi ở gần mình nhất, "Vừa rồi Tiểu thư mặc áo choàng đã sờ soạng ngươi một chút."

"Cái gì —— "

Phi Phi giật mình quát to một tiếng, chỉ e chính mình sẽ biến thành một cái rở.

Bọn họ vốn đứng trong phạm vi thể lực của tà giáo, không lên tiếng thì thực tốt, kêu to như vậy, hơn năm trăm mét roẹt một tiếng đồng loạt xuất hiện hàng loạt người mặc áo đen.

Những người khác đồng tình vỗ vỗ Phi Phi, "Chúc mừng ngươi, bị hấn chọn làm loa."

"..."

Trước kia luôn bị kịch - Không Không an ủi hấn, "Bị lừa cho đen mặt như vậy, ít nhất điều này cho thấy giọng của ngươi có vẻ to rõ."

"... Cút!"

Những người khác gât đầu, "Ừ, đúng là to rõ ~ "

Người áo đen ở đối diện hung ác mắng một câu, "Muốn chết thì nhanh lăn lại đây!"

Mọi người nhìn về phía Phi Phi, "Người này cũng dám so ai lớn giọng hơn với ngươi? Hô lại đi!"

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ấn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 150: Ta muốn sờ sờ hấn

"... Muốn hét các ngươi tự đi mà hét!"

Những người khác quả thật tự mình hô lên...

Bọn họ đồng loạt chỉ vào Phi Phi, kêu lên với người áo đen kia, "Hắn nói muốn tấn công các ngươi!"

"..."

Nhóm người áo đen vốn cũng rất hung ác, nghe nói như thế, tự nhiên là sẽ không bỏ qua.

Bất quá bọn họ giống như không đi qua đám cây kia, bọn họ chỉ nghe đến tiếng cười âm trầm, sau đó một vật hình tròn màu tím bắn về phía Phi Phi.

"Có thể có độc." Tiểu thư mặc áo choàng nhỏ giọng nhắc nhở bọn họ.

Từ lúc đối diện có người ra tay, Đoan Mộc Ly cũng đã mở miệng.

Giọng của hắn thực ôn hòa, "Không muốn thứ kia nữa?"

... Quả cầu màu tím phút chốc dừng lại, quay tròn đảo lộn trong không trung.

"Bọn họ muốn cái gì? Vì sao các ngươi biết?"

Không rõ tình huống, tiểu thư mặc áo choàng phòng bị hỏi.

Mọi người cào tường, "Hắn cũng không biết, đây là lừa dối trong truyền thuyết."

Trong lòng ai mà không có thứ gì đó mà mình khao khát chứ?

Chỉ cần giọng nói đủ bình tĩnh, những lời này chính là vạn năng.

Nói đến đây...

Phi Phi có chút tò mò, "Cục than nhỏ, ngươi muốn cái gì?"

"..."

Quý Ngừ Hàm che mặt, "Buổi tối ta muốn ăn sườn xào chua ngọt."

Mọi người không nói gì cùng nhau khinh bỉ nàng, "Ngươi không có ước muốn nào cao cấp hơn sao!"

"... Cái gì ta cũng không thiếu." Ô.

Đây tuyệt đối là khoe khoang!

Phi Phi nhìn Mặc Kỳ Thụy còn chưa có chủ, "Yên tâm đi lạnh buốt, về sau nhất định ngươi còn được gả tốt hơn nàng!"

"... Cút!"

Khối băng cũng không bình tĩnh được ...

Bọn họ náo loạn một trận, đám người áo đen kia vẫn không có phản ứng.

Đoan Mộc Ly nhìn sắc trời, quyết định tốc chiến tốc thắng.

Bởi vì sắp đến giờ cơm tối rồi ...

Hắn nhìn về phía trước nơi quả cầu màu tím bay đến, "Nên làm như thế nào, ngươi biết rồi chứ."

"..." Mọi người không nói gì rơi lệ, bi ai cho người áo đen này.

Yên lặng một lát, một giọng nói chậm chạp vang lên, "Ngươi là ai?"

Nghe giọng nói, hắn là người đã cười trước đó.

Nghe hắn nói mới biết được, không chỉ giọng nói âm trầm, ngữ điệu của hắn cũng quý dị, một câu bình thường được hắn nói ra, lại cảm thấy vô cùng chói tai, khiến tâm tình người ta phiền chán đến khó hiểu.

Đoan Mộc Ly không để ý đến hắn, chậm rãi ung dung kéo vạt áo xuống, giúp Quý Ngừ Hàm che kín lỗ tai, cúi đầu hôn nàng.

Giọng nói âm trầm thêm tức giận, lại hỏi một lần, "Ngươi là ai?"

Đoan Mộc Ly vẫn không trả lời, dắt Quý Ngừ Hàm, trực tiếp xoay người rời đi.

"..."

Mọi người đen mặt, không nói gì phối hợp đi theo.

Giận, không thể đưa kịch bản cho bọn hắn liếc xem trước một cái được sao! Khi dễ diễn viên phụ quá!

"Đứng lại!"

Theo tiếng hét lớn, sau lưng mọi người truyền đến tiếng gió vù vù, hình như có người tung một chương về phía Đoan Mộc Ly.

Mọi người nghiêng mắt nhìn xem...

Đại gia hắn không có phản ứng, căn bản là không định đánh trả hoặc tránh né...

Vì thế mọi người cũng bình tĩnh đi về phía trước.

Bởi vì mỗi ngày đều động kinh, thần kinh bọn họ đã được rèn luyện thật sự kiên cường dẻo dai, một chút khảo nghiệm ấy tính là gì chứ!

Một chương đã sắp chạm tới đỉnh đầu Đoan Mộc Ly, lại miễn cưỡng dừng lại.

Giọng nói âm trầm lạnh lẽo vang lên sau lưng mọi người, "Ngươi không sợ ta trực tiếp giết ngươi?"

... Không ai để ý đến hắn.

"... Vì sao ngươi lại đi?" Giọng nói âm trầm thay đổi đề tài.

Lần này rốt cục Đoan Mộc Ly cũng dừng bước, nhưng không hề xoay người, cười nói, "Bởi vì ngươi không có thành ý, ta đổi chủ ý, không muốn giao thứ kia cho ngươi."

"..." Mọi người không nói gì tự an ủi.

Giận, có thể thông cảm cho tâm tình của diễn viên quần chúng hay không!

Đại gia hắn lừa dối của hắn, vì sao không xoay người sang chỗ khác?

Nhân vật chính cũng chưa xoay lại, sao bọn họ có thể xoay? Bọn họ muốn nhìn xem người này có bộ dạng gì!

Không Không kiểm chế không được lòng hiếu kỳ của mình, dùng ánh mắt hỏi mọi người.

Chỉ cần đừng tùy tiện nói chuyện, xoay lại cũng không có vấn đề gì chứ?

Mọi người đồng loạt dập tắt ngọn lửa hy vọng nhỏ bé trong lòng hắn, "Bậy bạ! Đóng vai phụ cũng muốn phân cấp bậc, không phải ai cũng có thể trực tiếp lên hình!"

Dù sao người có giọng nói âm trầm lạnh lẽo này cũng nghe không hiểu lời nói của hiện đại, những lời này bọn họ có thể tự do nói ra.

Tầm mắt nam nhân âm trầm đánh giá bóng dáng đám người trước mặt, cuối cùng dừng trên người tiểu thư mặc áo choàng.

"Vì sao ngươi lại đi cùng bọn họ?"

Rốt cục một đám kếp phụ cũng tìm được cơ hội lên sóng...

Mọi người hứng trí bùng bùng cùng kêu lên trả lời, "Ngươi nói thử xem?"

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ăn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 151: Thiên hạ ai không động kinh

Người phía sau bọn họ trầm mặc nửa ngày, sau đó giọng nói âm trầm thực trịnh trọng nói, "Nói không nên lời."

"..." Mọi người co rút một chút.

"Hắn là ai vậy?" Quý Ngữ Hàm dùng tiếng Anh hỏi tiểu thư mặc áo choàng.

Tiểu thư mặc áo choàng bình tĩnh lắc đầu, "Chưa từng nghe nói, chưa từng thấy qua."

"..." Những người khác nghe không hiểu, chỉ có thể không nói gì nhìn hai người các nàng.

Lời cha ông dạy rất đúng mà, học giỏi một môn ngoại ngữ quan trọng đến cỡ nào...

Cùng lúc hai người các nàng nói chuyện, ở ngoài năm trăm mét mơ hồ truyền đến âm thanh ồn ào.

Nghe thấy âm thanh, nam nhân âm trầm giống như có chút nóng vội, nói chuyện cũng không chậm rì rì như trước đó, "Theo ta về cốc rồi lại nói!"

Mọi người vốn có chủ ý này, đương nhiên sẽ không phản đối.

Nhưng chờ khi bọn hắn đi theo Đoàn Mộc Ly cùng nhau xoay người...

Mọi người đều đồng loạt co rút.

Phi Phi thực cảm khái, "Bộ dạng của anh bạn này... Thực rực rỡ đó."

Nam nhân âm trầm hé ra gương mặt màu sắc rực rỡ, nổi giận, "Ngươi mới rực rỡ! Cả nhà ngươi đều rực rỡ!"

Nói xong hắn giơ lên một vật hình cầu màu lục, "Lại nói nhảm nữa ta cho ngươi biết tay!"

"..."

Lúc này ở khoảng cách gần, mọi người nhìn thấy rõ ràng, vật hình cầu kia kỳ thật là một... quả cầu tuyết...

Nhưng mặt ngoài của quả cầu tuyết nhuộm một lớp màu lục... Nói như vậy vừa rồi cái màu tím kia cũng là...

Mọi người nhìn nhìn trên thân nam nhân âm trầm đủ mọi dấu vết màu sắc, nhìn nhìn lại quả cầu tuyết kia, đột nhiên có ý tưởng thực động kinh.

"Chẳng lẽ vừa rồi các ngươi... Ném tuyết?"

Giọng của nam nhân âm trầm không hề giận, "Đúng, đừng dài dòng! Ta còn vội vã ra quân!"

"..."

Mọi người co rút một chút, hoài nghi nhìn tiểu thư mặc áo choàng.

Nơi này thật sự là nơi tà giáo mà nàng nói là muốn dùng năm mươi cô gái để hiến tế?

Không phải lạc đường chứ?

Hình như lùm cây thiết kế theo thuật Kỳ Môn Động Giáp, nam nhân âm trầm mang theo bọn họ đồng gạt tây vòng, rất nhanh đi xuyên qua đó.

Thấy sắp ra khỏi lùm cây, hắn đột nhiên dừng bước lại, xoay người đánh giá Quý Ngữ Hàm, "Ta đột nhiên nhớ tới một chuyện."

"... Chuyện gì?" Quý Ngữ Hàm mờ mịt quan sát hắn chừng ra khuôn mặt to lớn ở đối diện.

Nam nhân âm trầm nhăn mi lại, "Có vẻ ngươi là mẹ của ta."

"..."

Mọi người đang chuẩn bị động kinh một chút, nam nhân âm trầm vừa vui mừng vừa kích động nhào về phía Quý Ngữ Hàm, "Mẹ! Mẹ đã trở về!"

Sau đó hắn đã bị Đoàn Mộc Ly đá văng ...

Nam nhân âm trầm đương nhiên không cam lòng bị đá văng, thực không khách khí lăn trở về.

Vì thế mọi người liền vừa nhìn hai người bọn họ đá nhau, vừa động kinh thê thảm...

Sau một trận đập đá, nam nhân âm trầm tỏ ý không vui, căm tức nhìn Đoàn Mộc Ly, "Cha, sao cha đi du ngoạn lại đi thành ngu ngốc như thế!"

"..." Vài người nằng lực chịu đựng hơi kém một chút trực tiếp động kinh.

Quý Ngừ Hàm khóc lớn, "Ta muốn về hiện đại, ta muốn gọi 120..." Ô...

"Mẹ, mẹ không nhớ con sao? Con là Mộc Mộc, a... đúng rồi!"

Vị này không hề âm trầm, nhưng giống như thực động kinh, Mộc Mộc bừng tỉnh hiểu ra, đưa tay lau sạch sẽ tuyết trên mặt, lau khô khuôn mặt ngồn ngàng màu sắc.

Ặc...

Mọi người đều ngây dại.

Nhìn trái, ngó phải..."Bộ dạng hai người các ngươi hoàn toàn giống nhau."

"Bộ dạng của ta và mẹ giống nhau thì có gì không đúng?"

"..."

Quý Ngừ Hàm co giật, "Cho dù bộ dạng của ta và ngươi giống nhau, ta cũng không thể là mẹ của ngươi... Ngươi không phát hiện tuổi tác của bản thân không khác biệt với ta lắm sao..."

Mộc Mộc có chút tiếc hận nhìn nàng, "Mẹ, mẹ hồ đồ rồi sao? Con còn lớn hơn mẹ mà."

"..." Lại có mấy người động kinh ...

Quý Ngừ Hàm thực kiên cường không bị đánh gã, cao giọng hỏi hắn, "Ngươi lớn hơn ta, sao ta có thể là mẹ ngươi?"

"Mẹ, cái gì mẹ cũng không nhớ rõ?"

"..." Ô, vốn cũng không có gì khiến nàng phải nhớ mà?

Sao hắn còn nói là nàng đã quên mất chứ?

Đang buồn rầu, thấy vật trong suốt đang nằm úp sấp trên đỉnh đầu Quý Ngừ Hàm, ánh mắt Mộc Mộc sáng lên, "Mẹ, Minh còn đi theo mẹ?"

"..." Ngay cả Tiểu Trọng Suốt hắn cũng biết?

"Minh, đừng ngủ! Đứng lên giúp ta chứng thật thân phận đi!"

Tiểu tử kia xoay người, không để ý tới hắn, tiếp tục ngủ.

"Minh!"

Tiểu Trọng Suốt nắm lấy một túm tóc của Quý Ngừ Hàm, che lên trên đầu tiếp tục ngủ.

Bị bỏ qua một bên, Mộc Mộc phát hỏa, "Mẹ, là Minh, Oa Nhi cũng còn đi theo mẹ chứ?"

"Gọi ta sao?" Oa Nhi chìa cái đầu nhỏ ra.

"Oa Nhi, nói cho bọn họ biết ta là ai ~ "

"Được nha."

Oa Nhi từ bên trong túi áo Quý Ngừ Hàm đi ra, còn thật sự nhìn mọi người, "Ta không biết hắn nha."

"..." Mọi người rơi lệ đầy mặt.

Nhìn Mộc Mộc giống như muốn động kinh, Quý Ngừ Hàm có ý tốt nhắc nhở hắn, "Oa Nhi mất trí nhớ, nhưng Tiểu Trọng Suốt còn nhớ rõ chuyện trước kia."

Nghe vậy, Mộc Mộc bắt đầu xấn tay áo, "Minh! Ngươi nếu không đứng dậy ta liền hứa gả Oa Nhi cho ngươi khác!"

Tiểu Trọng Suốt phát hỏa, bật dậy đứng lên, "Cũng đã nhiều năm như vậy, ngươi vẫn chỉ có một câu này!"

Mộc Mộc rất đắc ý, "Ai bảo ngươi sợ nhất chính là câu này ~ "

"..." Mọi người hóa ngọc.

Tiểu Trọng Suốt thật đúng là có biết hần? Hần sẽ không thật sự là con của Quý Ngữ Hàm và Đoan Mộc Ly chứ...

Mọi người nhìn qua hai vợ chồng bọn họ, sau đó liền yên lặng lui về phía sau hai bước.

Quý Ngữ Hàm khóc ròng, kéo kéo tay áo Đoan Mộc Ly, "Thiếp muốn về nhà..." Ô.

"Mẹ, nơi này chính là nhà của mẹ ~ "

"..." Ô...

Đoan Mộc Ly ôm lấy nàng, xoay người hỏi tiên đế, "Người biết hần?"

"Không biết."

Tiên đế cũng đang vừa động kinh vừa mờ mịt, "Đây hần là đứa nhỏ có được sau khi hai người các người rời khỏi tiên giới."

"Người chính là tiên đế?"

Mộc Mộc liếc mắt đánh giá cao thấp hần một cái, sau đó chỉ chỉ tiểu thư mặc áo choàng, "Nàng ấy là cô cô của ta."

"..." Mọi người rời lệ, xem ra trận động kinh hôm nay là không thể tránh khỏi ...

"Yên, Yên Yên?"

Tiên đế kinh ngạc, liên tục lui về phía sau vài bước, "Người là Đoan Mộc Yên?"

Rất cục tiểu thư mặc áo choàng cũng nghe được tên hiện tại của mình, nhưng nàng không cao hứng nổi.

"Đoan Mộc Yên đã làm gì?"

"Không có gì, bất quá trước kia người yêu thâm tiên đế."

"Ta không thâm mến hần, ta vừa mới xuyên qua."

"Con biết, thì ra chủ nhân khối thân thể này đầu thai sai, đã bị con đuổi đi, người vốn chính là cô cô của con."

"..." Mọi người đồng tình nhìn tiểu thư mặc áo choàng.

Sự thật quả nhiên đều rất tàn khốc ...

Tiểu thư mặc áo choàng tỉnh một chút, sau đó thực bình tĩnh nhìn tiên đế, "Ta nghĩ hiện tại liền sờ chết người."

Tiên đế cũng thực chân thành nhìn nàng, "Ta đang muốn tìm nàng nhờ hỗ trợ đây!"

Tiểu thư mặc áo choàng vừa vờn cánh tay nhỏ, mọi người lập tức đánh ngã tiên đế.

Phi Phi đặt câu hỏi, "Muội muội Đoan Mộc Ly còn dọa người hơn ca ca của nàng?"

Sao sau khi tiên đế biết thân phận của tiểu thư mặc áo choàng thì thái độ liền chuyển biến lớn như vậy?

Không Không khinh bỉ Phi Phi, "Đó không phải là vấn đề mấu chốt, còn dọa người hơn Đoan Mộc Ly, vậy tức là không phải người!"

Bất quá ngay sau đó Không Không cũng bị khinh rẻ ——

"Đoan Mộc Ly cũng đã không phải người!"

Tiên đế ghen ngào đánh gãy thảo luận của bọn họ về vấn đề chủng loại của Đoan Mộc Ly, "Yên Yên giống như chúng ta, là một người bình thường."

"..." Mọi người thực nghiêm túc nhìn hần.

Phi Phi vỗ vỗ bả vai hần, nói lời thăm thía, "Bạn hữu, về sau đừng nói dối nữa."

"... Ta nói đều là thật sự!"

Mọi người nghiêm khắc khiển trách hần, "Nói bậy! Người xem mấy người chúng ta có ai giống người bình thường chứ!"

"..." Tiên đế roi lệ đầy mặt, "Yên Yên, nàng mau sờ chết ta đi!"

Tiểu thư mặc áo choàng không thể bình tĩnh xua xua tay, "Không được, ta muốn sờ chết chính mình trước."

"... Vì sao?"

Tiểu thư mặc áo choàng tổn hao thừa lời, "Ta thế mà cũng là một người động kinh?"

Mọi người nổi giận, "Nàng cũng dám khinh bỉ chúng ta động kinh?"

"Quá can rở! Đánh hắn!"

Vì thế mọi người cùng nhau đánh tiên đế...

Tiên đế phẫn nộ hô to, "Vì sao lại đánh ta?"

Mọi người tức giận, "Hắn thế mà lại muốn chúng ta đánh nữ nhân? Tiếp tục đánh!"

Sau một hồi nghiêng răng, cuối cùng tiểu thư mặc áo choàng cũng bình tĩnh lại, nhìn về phía tiên đế bị vây đánh, bình tĩnh mở miệng ——

"Xem ra nguoi có thể trực tiếp bị đánh chết, không cần ta sờ chết nguoi, đi thuận lợi nhé."

"..." Tay đánh người của mọi người đều run lên một chút.

Cánh tay nhỏ vừa giơ lên, tiểu thư mặc áo choàng lại nghĩ tới điều gì đó, "Nếu có gặp ta thì không cần chào hỏi, kiếp sau ta muốn làm người bình thường."

"Chờ một chút!" Tiên đế khăn trương ngăn nàng lại.

"Làm sao vậy?"

"Lúc uống canh Mạnh bà nên uống nồi bên trái!"

"..." Mọi người run run cào tường, ngay cả đánh người cũng đều quên.

Chỉ có tiểu thư mặc áo choàng còn thực bình tĩnh hỏi hắn, "Vì sao?"

Tiên đế lộ bi thống, "Bởi vì nồi bên phải... rất cay!"

"..." Mọi người hoảng sợ liên tục lui về phía sau, cùng vịn lấy nhau yên lặng roi lệ.

Rốt cục ánh mắt tiểu thư mặc áo choàng cũng có chút dao động, "Nồi bên trái kia uống ngon không?"

"Sao có thể ngon chứ."

Tiên đế đau thương cắn khăn, "Mạnh bà nấu canh nhiều năm như vậy, vẫn không có gì tiến bộ, chả trách không được thăng quan."

"Không sao cả, uống không ngon còn có thể thêm đồ gia vị!"

Rốt cục có thể từ giả những ngày ăn hoa quả, tiểu thư mặc áo choàng có chút kích động mở áo choàng ra, lấy ra vài lọ gia vị.

"..." Mọi người động kinh càng lợi hại hơn.

"Nàng, không phải nàng chỉ có thể ăn hoa quả sao? Mang nhiều lọ gia vị như vậy làm gì?"

"Để lúc thèm ăn có thể ngửi được!"

"... Vì sao nàng không trực tiếp ngửi đồ ăn?"

Tiểu thư mặc áo choàng lại khôi phục bình tĩnh, "Lúc cấp bách đồ ăn có thể nhai được, lúc gấp cũng không thể ăn đồ gia vị."

"..." Mọi người lại lui ra phía sau một bước.

Cảm thấy đều đã nhần nhủ đầy đủ, hai người chuẩn bị tự sát liếc nhau, dừng cảm giác nắm tay về phía đối phương, "Đi vui nhé."

"Aizzz, cô cô, cô cô muốn đi chết sao?"

Đánh với Tiểu Trọng Suốt nửa ngày Mộc Mộc không động kinh hỏi một câu.

"..." Mọi người nhanh chóng dời ánh mắt động kinh về hướng Mộc Mộc.

Hôm nay là ngày hội diễn xuất? Sao lại đều cùng nhau động kinh vậy chứ?

Có người cản trở nàng đi uống canh, tiểu thư mặc áo choàng vô cùng bất mãn, nàng quay đầu nhìn Mộc Mộc, "Có việc sao?"

"Giúp con mang về một bát canh Mạnh bà, con muốn nôi bên phải."

"..." Mọi người chống đỡ hết nôi ngã xuống đất.

Một đám người phẫn nộ.

Phản rồi phản rồi !

Một đám người mới tới lại muốn đập đổ nhóm tiền bối động kinh như bọn họ?

Phải dạy dỗ bọn họ một chút!

Giãy dụa đứng lên, Phi Phi chỉ huy, "Không Không, tuyên chiến đi!"

"Được!"

Không Không đứng ra, lộ vẻ ý chí chiến đấu sục sôi, "Gió xuân thổi, trống trận nổi lên, nói đến động kinh, chúng ta nào sợ ai!"

"Hay!" Mọi người trầm trồ khen ngợi.

Không Không lại nổi giận, "Hay cái gì mà hay, còn chưa nói xong đâu!"

Nói xong hần thay đổi về mặt, tay ôm mặt, tay giơ lên, thực diễn cảm nói, "A... Ai, sợ, ai!"

"Đừng xúc động!"

Mọi người ba chân bốn cẳng giữ chặt Phi Phi, "Hiện tại chúng ta phải tỷ thí động kinh, hần là chủ lực!"

"Đúng vậy, đại cục lâm trọng!"

"..." Phi Phi buông nắm tay đã giơ lên xuống.

Tiên đế đã một lòng tìm chết, chuẩn bị làm luôn một lần, cho nên bị khiêu khích như vậy cũng không có phản ứng gì.

Nhưng thật ra tiểu thư mặc áo choàng lại có chút bất mãn với bọn họ, nhưng hiện tại nàng có chuyện quan trọng hơn phải làm.

Nàng nhìn Mộc Mộc, thực bình tĩnh nói, "Canh Mạnh bà không phục vụ ra bên ngoài."

Mộc Mộc né tránh một quyền của Tiểu Trọng Suốt, nhúu mày hỏi, "Cái gì là ra bên ngoài?"

"Chính là mang ra ngoài uống."

"Vì sao không cho mang ra ngoài?"

"Bởi vì ta muốn đi tìm cái chết, không thể còn sống trở về."

"Không phải cô cô không chết được sao?"

"..." Tiểu thư mặc áo choàng không bình tĩnh nổi, "Vì sao?"

"Trước kia mỗi lần người kích động liền tự sát, sau đó lại ngại mỗi lần đều phải uống canh Mạnh bà, quá khó uống, cho nên phé đi sức mạnh, bảo cha mẹ con giúp người lập một trận pháp gì đó, để người tự sát thế nào cũng không chết được."

"..."

Mọi người bội phục nhìn nàng, quả nhiên rất mạnh mẽ...

Tiểu thư mặc áo choàng không tin chuyện tà đạo, rút đoản kiếm ra liền rạch một đường lên cổ tay mình.

Còn chưa đụng tới cổ tay nàng, đoản kiếm đã bị chặt đứt...

Mọi người an ủi nàng, "Đừng nản chí, người chỉ xui xẻo gặp phải đồ kém chất lượng mà thôi!"

Bất quá bọn họ còn chưa nói hết câu, đoàn kiểng bị chặn đứt liền lại hoàn hảo như lúc ban đầu...

"..." Mọi người liếc nhìn xa xa, trong lòng vô cùng đồng tình với nàng.

Tiên đế run lên một chút, "Nàng không đi uống canh? Ta đây đi một mình."

"..." Mọi người không nói gì nhìn hắn.

Qua con động kinh, thật sự không muốn sống sao?

Tiên đế nhảy mất roi lệ, "Các người không rõ chân tướng... Yên Yên, nàng cởi áo choàng ra đi."

"... Không phải người thấy mặt của ta sẽ thành tinh sao?"

"Nếu nàng là Đoàn Mộc Yên, vậy sẽ không."

Tiên đế đau đớn cắn khăn, "Nhưng sẽ lấy mạng của ta."

Vì sao?

Lòng mọi người đều tràn đầy nghi hoặc, chờ tiểu thư mặc áo choàng vạch trần chân tướng.

Mộc Mộc đồng tình nhìn tiên đế, sau đó bỏ nhào vào tiểu thư mặc áo choàng cam đoan, "Cô cô, người cởi áo choàng đi, sẽ không xảy ra vấn đề đâu."

Cho nên tiểu thư mặc áo choàng liền làm theo...

Sau khi thấy rõ mặt của nàng, mọi người cảm giác lục phủ ngũ tạng của mình đều lên lên, hét chói tai "quao" một tiếng, sau đó liền hồng mắt...

Sau đó là âm thanh "bịch bịch" ngã xuống đất liên tiếp, người còn đứng được cũng chảy nước mắt ào ào, không biết nên đồng tình tiểu thư mặc áo choàng hay an ủi tiên đế trước.

"..."

Tiểu thư mặc áo choàng vốn không ôm hy vọng gì với khuôn mặt chưa từng nhìn thấy của mình, thấy mọi người phản ứng như vậy, lại cảm giác gió lạnh vù vù thổi trong lòng.

"Gương mặt ta... Thực khó nhìn?"

"Không, rất đẹp..."

"Vậy thì tại sao?"

Quý Ngừ Hàm lau lau nước mắt, "Người... gương mặt quá giống chàng..."

Theo tay nàng chỉ, tiểu thư mặc áo choàng nhìn thấy Đoàn Mộc Ly đang trưng ra khuôn mặt tươi cười ôn hòa...

Sau đó nàng cũng động kinh theo mọi người...

Tiên đế vừa động kinh vừa giải thích với mọi người, "Năm đó ta biết Yên Yên thích ta, thời gian trôi qua, ta vốn cũng hơi thích nàng, nhưng mà, nhưng mà!"

Tiên đế nghẹn ngào ...

Mọi người thấu hiểu gật đầu, "Chúng ta biết!"

Biết Đoàn Mộc Ly cũng đã đủ thảm, còn phải cưới một người có bộ dạng giống hắn...

Vẫn là trực tiếp tự sát đi...

Mọi người quay đầu dùng ánh mắt khiển trách Đoàn Mộc Ly, thật sự là hại người rất nặng!

Đoàn Mộc Ly cười nhạt hỏi Không Không, "Nếu bộ dạng của nương tử người rất giống ta, người có còn cưới nàng hay không?"

"..." Không Không tượng tượng hình ảnh kia, sau đó run lên một chút, cắn răng gật đầu, "Cưới!"

Mọi người nổi giận, khinh bỉ hẳn, "Rốt cuộc ngươi lại ủng hộ bên kia!"

Không Không nhìn bọn họ bằng ánh mắt khinh bỉ, "Bộ dạng giống nhau thì sao? Các ngươi thật nông cạn! Ta thích nương tử nhà ta tiểu tinh linh động kinh đáng yêu!"

"..." Quý Ngữ Hàm roi lệ che mặt.

Mọi người nghĩ nghĩ một chút, hình như quả thật là có chuyện như vậy ~

Thế là bọn hắn sửa lại khinh bỉ tiên đế, "Ngươi quá nông cạn!"

Tiên đế kháng nghị, "Chính Yên Yên cũng bởi vì khuôn mặt này mà co rút!"

Tiểu thư mặc áo choàng giải thích, "Ta đây là kích động, ta vốn nghĩ bộ dạng của mình giống như đầu trâu mặt ngựa."

Không ngờ dĩ nhiên là mỹ nữ...

"Nhưng tiên đế có bóng ma tâm lý với diện mạo này của nàng thì sao?"

"Không sao cả!" tiểu thư mặc áo choàng bình tĩnh nói, "Dù sao ta cũng không thích hẳn."

"..." Tiên đế choáng váng.

Mọi người vỗ vỗ tiên đế, thực chân thành nói, "Đáng đời."

"... Ta cũng chỉ do dự một chút, sau đó nàng và Tiểu Tiểu, hai người cùng nhau nhảy xuống từ ven hồ Cừu Thiên!"

Tiểu thư mặc áo choàng mờ mịt, "Tình cảm của ta và Đoan Mộc Ly tốt như vậy?"

"..."

Mộc Mộc đen mặt, "Sau khi con lớn lên cô cô có kể lại chuyện này, cô cô nói lúc ấy người muốn vui vẻ đi đưa tiễn, rốt cục cha con sẽ không tiếp tục ở lại tiên giới hại người động kinh nữa, bởi vì tâm tình rất tốt, liền trượt chân rơi xuống..."

"..." Mọi người chỉ có thể roi lệ.

Lúc ấy bọn họ không nhìn lầm, quả nhiên rất mạnh mẽ mà...

Tiểu thư mặc áo choàng không thể chấp nhận sự thật chính mình trước kia động kinh như vậy, hỏi hẳn, "Nếu ta đã rơi xuống nhiều năm như vậy, sao không trở về tiếp tục theo đuổi hẳn?"

Mộc Mộc đồng tình nhìn nàng, "Bởi vì khi người rơi xuống đất bị trặc chân."

"..." Đáp án này khiến mọi người tận tình co rút một hồi.

Tiểu thư mặc áo choàng cũng không tự mình bình tĩnh được, "Chuyện này có liên quan gì đến trặc chân chứ?"

Đáp án này tiên đế lại biết, "Lúc ấy mọi người còn không thể đến nhân gian, cho nên điều kiện có vẻ đơn giản, muốn trở về phải hít một hơi chạy về."

"... Phải chạy bao lâu?"

Tiên đế tính ra một chút, "Tính theo thời gian ở nhân gian, cũng là ba bốn tháng, nếu bản thân có võ công, khoảng hai tháng là có thể trở về."

"..."

"Ta bị trặc chân sao còn không trở về?"

Mộc Mộc đen mặt, "Bởi vì đồ ăn trên tiên giới quá khó ăn, cho nên ở vài ngày liền luyến tiếc không muốn về."

"..."

Tiên đế nổi giận, "Yên Yên, nàng không thật lòng với ta!"

Tiểu thư mặc áo choàng bình tĩnh gạt đầu, "Rốt cục ngươi cũng hiểu được."

"Nàng..." Tiên đế bị phản cắn răng.

Tiểu thư mặc áo choàng chấp tay, "Chúc ngươi uống canh vui vẻ."

"..."

Tiên đế roi lệ đầm ngực, "Nàng càng ngày càng giống ca ca nàng! Những ngày như vậy trôi qua thật không dễ dàng!"

Mọi người thực chân thành an ủi hắn, "Không sao, dù sao người ta cũng không muốn trải qua cùng ngươi."

"..."

Trong mắt tiên đế có ngọn lửa phần nộ thiêu đốt, "Các ngươi, các ngươi... Ta càng muốn!"

Mọi người lộ vẻ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, "Ngươi vốn không có câu nói nào có tiền đồ sao?"

"Có, ta muốn đá đảo Đaoan Mộc Ly!"

"... Vẫn nên dùng câu phía trước kia đi."

"..."

Tiên đế lau lau nước mắt, nâng tinh thần lên, "Yên Yên, ta muốn một lần nữa theo đuổi nàng!"

Tiểu thư mặc áo choàng thực bình tĩnh quay đầu, "Nói như vậy kỳ thật ngoài ăn hoa quả ta còn có thể ăn cái khác?"

"Đúng, cô cô chỉ là muốn giảm béo..."

Vừa nghe được chữ đầu tiên, tiểu thư mặc áo choàng liền đoạt lấy bao đồ ăn vặt của Quý Ngữ Hàm, rút tờ lụa ra che lên đầu, vùi đầu điên cuồng ăn.

"... Hiện tại ngươi có thể lộ mặt ra." Mọi người run run nhắc nhở nàng.

Tiểu thư mặc áo choàng hàm hồ giải thích, "Nhìn ăn lâu lắm, tướng ăn nhất định rất khó xem."

"..." Như bây giờ tuy rằng không khó xem, nhưng rất dọa người...

Động kinh xong, mọi người quay đầu, hai tay an ủi vỗ vỗ tiên đế, "Không sao cả, ngươi chẳng qua chỉ bị xem nhẹ mà thôi."

Tiên đế bị phân, "Có ai an ủi người khác như các ngươi không!"

"Ngươi hiểu lầm."

Mọi người thực chân thành nhìn hắn, "Chúng ta vốn cũng không thật muốn an ủi ngươi."

"..." Tiên đế vốn bị thương, tâm hồn bé nhỏ liền... vỡ nát.

Mọi người không nhìn hắn, vô cùng hiếu kỳ hỏi Mộc Mộc, "Mấy người này sao lại xuyên qua?"

"Không phải mấy người, mọi người đều xuyên qua."

Mộc Mộc vô cùng nghiêm túc, "Là mẹ con đi đầu."

"... Ta?" Vẫn roi lệ xem diễn Quý Ngữ Hàm mờ mịt chỉ chỉ chính mình, "Vì sao?"

"Lúc ấy mọi người đều đã động kinh trúng gió, mỗi ngày người đầu lệ chảy ròng ròng, kết quả có một ngày khóc muốn đi tìm Mạnh bà uống canh."

"..."

Mọi người hoảng sợ lui về phía sau từng bước, "Nàng khóc đến chết?"

Bọn họ động kinh có lực sát thương lớn như vậy?

"Không phải, "Mộc Mộc đen mặt, "Người lạc đường."

"..." Mọi người không nói gì ném ánh mắt khinh bỉ tới Quý Ngữ Hàm.

Quý Ngữ Hàm khóc lớn, ô...

"Nàng lạc đường mà mơ hồ đi đến địa phủ?" Mọi người vô cùng hiếu kỳ hỏi tiếp.

"Không phải, là người không biết mình đang ở nơi nào, bên cạnh lại không có ai, đành phải đâm đầu mà chết, đến địa phủ hỏi đường."

Đoan Mộc Ly nhủ mảy, "Ta thì sao?"

Đúng thế, Đoan Mộc Ly đâu?

Mọi người cũng đều nghi hoặc, Đoan Mộc Ly không thể nào để Quý Ngũ Hàm tự mình đối mặt với nguy hiểm?

Mộc Mộc đen mặt, "Người ở trong thư phòng, con ra ngoài đi bộ, Minh và Oa Nhi đang ngủ trưa, những người khác đang động kinh... Kỳ thật mẹ vẫn đang ở ngay tại hậu viện nhà chúng ta."

"..." Mọi người hoảng sợ nhìn Quý Ngũ Hàm, tâm tình vô cùng phức tạp.

Quý Ngũ Hàm roi lệ nhìn đứa con đột nhiên nhảy ra nói, "Người thật sự không phải đang lấy cớ chứ..." Ô.

Hình tượng của nàng đó...

Mộc Mộc đối với chuyện này cũng thực bất đắc dĩ, "Mẹ, trước kia năng lực nhìn đường của mẹ quả thật rất thần kỳ."

"Việc này ta có thể làm chứng."

Vội vàng tu bỏ tâm hồn bị tổn thương của mình, tiên đế chen vào nói tiếp, "Trước kia ở tiên giới, nàng từng đi lạc rồi ngồi chồm hổm ven đường, mọi người đã quen với việc Tiểu Tiểu thường không biết đi lạc đến nơi nào mà nhật nàng trở về."

"..." Ô...

Mọi người cực kỳ tò mò với chuyện xưa này, hứng trí bùng bùng hỏi, "Sau đó thì thế nào?"

"Sau đó mẹ phát hiện mùi vị canh Mạnh bà uống khá ngon, liền mang về cho mọi người mấy bát, cho nên mấy người các ngươi liền thường xuyên đi uống canh."

"..." Thì ra lúc ấy bọn họ động kinh như vậy...

"Không phải mỗi lần chúng ta uống canh xong đều có thể trở về?"

"Quả đúng như vậy, nhưng sau đó lại có một lần, diêm vương và nương tử của hắn cãi nhau, hai người liền đóng cánh cửa mà các ngươi trở về lại, nói nếu các ngươi không có kiên nhẫn chờ, liền đi đầu thai một lần nữa ~ "

"..."

Mọi người đột nhiên cảm thấy vì bảo hộ hình tượng nhỏ vốn đã rất động kinh của chính mình, hẳn là nên nhốt Mộc Mộc - người duy nhất nhớ rõ việc này vào trong phòng tối thôi.

Nhưng Mộc Mộc không ý thức được mình đang gặp phải nguy hiểm, còn tiếp tục nói, "Sau đó các ngươi lại cảm thấy chơi như vậy vui lắm, cho nên không có việc gì liền chơi một chút."

"..."

"Mỗi lần xuyên qua chúng ta đều không nhớ rõ chuyện trước kia, chẳng lẽ không sợ xuyên qua sẽ thất lạc?"

"Không phải sợ, nếu đến thời gian nhất định các ngươi còn chưa trở về, ta có thể kêu diêm vương làm cho các ngươi chết mà trở về."

"..." Mọi người cảm thấy chính mình đã muốn động kinh đến một cảnh giới mới.

Mộc Mộc vô cùng cảm khái nhìn bọn họ, "Kỳ thật căn bản con không cần làm như vậy, mặc kệ các ngươi trọng sinh đến gia đình nào, cuối cùng luôn sẽ động kinh với nhau."

"..."

Vẫn không đánh thắng hắn, Tiểu Trọng Suốt lướt qua mượn cơ hội mật báo trả thù, "Cho nên hắn sống thanh thản mấy trăm năm cũng không gọi các ngươi trở về, chẳng quan tâm tới mấy người các ngươi."

Mọi người nổi giận, "Tốt, dám đối với chúng ta như vậy! Đánh hắn!"

Lòng Mộc Mộc tràn đầy phẫn nộ, "Các ngươi thật không hiểu ý tốt của người con! Đây không phải là không muốn để cha con trở về tiếp tục tra tấn con sao!"

Mọi người hấn quăng tới ánh mắt đồng tình ngăn ngừi với, sau đó xắn tay áo, "Đánh!"

"... Vì sao còn muốn đánh!"

"Người chỉ biết chính mình không phải chịu tra tấn! Sao không biết giải cứu chúng ta!"

"Oan uổng mà! Con đã vụng trộm đi tìm Không Không thức, hấn nói ở cùng một chỗ mới đủ động kinh, hấn không trở lại!"

Vì thế một đám người chuyển qua vây đánh Không Không...

Không Không bị kịch cảm thán rít gào, "Ta không ~~~ nhớ rõ!"

"Mẹ ~ "

Rất cục Mộc Mộc cũng tìm được lúc rảnh rỗi, vô cùng kích động nhào về phía Quý Ngừ Hàm, "Mẹ, mẹ còn chưa đổi cha cho con sao?"

"..."

Quý Ngừ Hàm nháy mắt roi lệ, "Kỳ thật ta không quá muốn nhận quen biết với con..." Ô...

"Mẹ, mẹ đừng bị con làm sợ, không phải mỗi ngày con đều động kinh như vậy, hôm nay là gặp mẹ nên kích động."

"... Nhưng trước đó con rất dọa người, còn vô cùng u ám."

"Trang phục ném tuyết của con là của diêm vương, đương nhiên phải u ám rồi."

"... Trận ném tuyết này của các con, ném thực chuyên nghiệp đó..."

"Đương nhiên, bằng không có thể từ tuyết đầu mùa ngày đó chơi đến bây giờ sao?"

Quý Ngừ Hàm run lên một chút, trốn ra sau người Đoan Mộc Ly, "Tuyết đầu mùa là ngày nào?"

"Hơn hai tháng trước ~ "

"..."

Quý Ngừ Hàm roi lệ nhìn lão công nhà mình, "Chúng ta vẫn nên về hoàng cung đi... Thiếp muốn về tẩm cung ở..."

Ô, nàng đã sớm phát hiện, sau khi rời khỏi tẩm cung, người nàng gặp càng ngày càng động kinh...

Đoan Mộc Ly ôm lấy nàng, thực ôn hòa trấn an nàng, ánh mắt mang cười vẫn đang nhìn Mộc Mộc, "Không sao, về sau hấn sẽ không động kinh như vậy."

Tươi cười ôn hòa quen thuộc khiến Mộc Mộc phần nộ, "Mẹ, cha uy hiếp con! Mẹ hấn là nên bỏ ông ấy!"

Quý Ngừ Hàm lệ nóng doanh trong cảm tay hấn, "Ta cảm thấy, hấn uy hiếp tốt lắm."

"Mẹ..."

Mộc Mộc thống khổ đen mặt, "Người càng ngày càng không mềm yếu giống trước kia."

"..."

Quý Ngừ Hàm nhẹ co rút một chút, "Kia có là gì, chỉ cần động kinh, sẽ không yếu ớt..."

"Vì sao?"

Những người khác nổi giận, "Cũng dám hỏi vì sao?! Người không biết không có một tâm hồn mạnh mẽ căn bản sẽ động kinh không tốt sao?! Không biết có thể kinh động đều là người mạnh mẽ sao?! Hấn dám vũ nhục đám người chúng ta như vậy? Đánh hấn!"

Mộc Mộc roi lệ đầy mặt, ngựa mặt lên trời thét dài, "Vì sao mỗi lần các người trở về đều có thể động kinh cao thêm một bậc vậy? Vì sao —— "

"Người dám không xem trọng tiến bộ của chúng ta? Đánh hấn!"

Mộc Mộc tuyệt vọng roi lệ, "Con đi uống canh!"

Nói xong liền đập đầu vào tảng đá lớn bên cạnh...

Bất quá người vừa ngã xuống, hần đột nhiên lại đứng lên.

"..."

Quý Ngừ Hàm run run nhìn hần, "Sao nhanh như vậy đã liền sống lại?"

Mộc Mộc vô cùng sâu lắng, "Ai bảo bọn họ động kinh, khiến con quên mang theo bát."

"..." Ô...

Lòng hiếu kỳ chiến thắng ý muốn đánh người, mọi người thu hồi nắm đấm, "Còn phải tự chuẩn bị bát nữa?"

"Không phải, nhưng ánh sáng ở địa phủ không tốt, còn không cho người khác tùy tiện cầm đèn, cho nên con vẫn luôn mang một cái bát điều khắc từ dạ mình châu đi uống canh!"

"..." Mọi người bị chấn động.

Mộc Mộc nổi giận, "Ánh mắt kia của mọi người là có ý gì, nắm đó vì tìm dạ mình châu có kích thước thích hợp, mỗi ngày mấy người các ngươi đều đánh nhau!"

"... Vậy cuối cùng ai thắng?"

Mộc Mộc đen mặt, "Còn hỏi sao? Thứ tốt nhất đương nhiên là bị cha con đoạt đi rồi!"

"..." Mọi người chảy xuống nước mắt bi thống.

Quý Ngừ Hàm nghẹn ngào mở miệng, "Con nhanh đi uống canh đi..."

Ô, đừng ở chỗ này co rút...

Dùng tốc độ nhanh nhất cầm bát trở về, Mộc Mộc lại đập vào tảng đá ...

Mọi người cảm khái nhìn Mộc Mộc ngã xuống đất, "Không có tiền đồ! Vì uống một chén canh mà làm nhiều việc phiền toái như vậy!"

"Đúng vậy! Rất mất mặt!" Không Không nói xong nhìn mọi người, "Không bằng chúng ta cũng đi ném thử?"

"Được ~" mọi người đều thâm trầm gật gật đầu, xoa tay mà chuẩn bị cùng nhau đập qua.

"..." Quý Ngừ Hàm che mặt khóc lớn.

Bất quá không đợi mọi người đập đầu vào tảng đá, Mộc Mộc đã tỉnh, hơn nữa vẻ mặt buồn bực.

"Lại quên mang cái gì à?" Quý Ngừ Hàm run run hỏi hần.

"Lần này không phải là vấn đề của con, là hôm nay không có canh uống!"

"Vì sao?" Một đám đang hứng trí bùng bùng chờ uống canh nổi giận.

Mộc Mộc cũng thực tức giận, "Diêm vương lại đánh nhau với nương tử nhà hần!"

"Hai người bọn họ đánh nhau có liên quan gì đến hần canh!"

"Vốn không liên quan! Nhưng hôm nay hai người bọn họ vừa vặn lại ầm ỹ đến chỗ Mạnh bà, đánh đổ cả hai nồi canh!"

"Cái gì?"

Mọi người đều nổi giận, nâng cánh tay xắn tay áo mà chuẩn bị đi dạy dỗ diêm vương.

Mộc Mộc nhìn bọn họ, "Mọi người không cần sốt ruột, hiện tại muốn đánh diêm vương cũng không đánh được."

"Vì sao?"

Mộc Mộc đen mặt, "Bởi vì hần bị Mạnh bà ném vào trong nồi."

"..." Mọi người co rút một chút, "Vì sao?"

"Mạnh bà nổi bão, nói bọn họ không quý trọng thành quả lao động của bà ấy, phải nấu diêm vương, ngăn cũng không ngăn được, hiện tại trong địa phủ đã loạn thành một đoàn."

"... Không phải Mạnh bà chỉ có một mình thôi sao, sao có thể không ngăn được?"

Mộc Mộc không nói gì thờ dài, "Bởi vì ở địa phủ, người có thể ăn cay nhiều hơn người sợ cay."

"..."

Mọi người run lên một chút, "Có ý gì?"

Mộc Mộc thực nghiêm túc, "Canh cay của Mạnh bà uống ngon lắm, không cay thực bình thường, cho nên người ăn cay đều ủng hộ Mạnh bà, số ít sợ cay ủng hộ diêm vương."

"..." Quý Ngừ Hàm tuyệt vọng, "Trên đời này còn có người không động kinh sao?"

"Có!"

"Ai?"

Mộc Mộc thực tự hào, "Con!"

"..." Ô...

Quý Ngừ Hàm lôi kéo Đoan Mộc Ly chạy như điên đến một bên mà khóc.

Mộc Mộc thực rối rắm nhìn bóng dáng của nàng, hô lớn nói, "Mẹ, con vẫn không rõ vì sao mẹ chưa bao giờ đồng ý thừa nhận con là một người bình thường!"

"..." Quý Ngừ Hàm lao đảo một chút.

Mộc Mộc vốn còn muốn hỏi lại, nhưng cha hần cười quay đầu nhìn hần một cái...

"..."

Run lên một chút, Mộc Mộc nghiêm túc quay đầu nhìn trời, khiến nước mắt bị phẫn không ngừng chảy xuôi trong lòng.

Mẹ trở về là chuyện tốt, nhưng cha hần cũng đã trở lại...

Ông trời ơi! Khi nào thì hần mới có thể đổi một người cha khác!!!

Trong lòng Mộc Mộc hò hét không tiếng động...

Thấy bọn Quý Ngừ Hàm đã đi xa một chút, Mộc Mộc hạ giọng hỏi người bên cạnh, "Mọi người nói xem vì sao mẹ con không chịu thừa nhận con là một người bình thường?"

"..." Mọi người quay đầu cho hần ánh mắt thương hại.

Phi Phi cảm khái vỗ vỗ hần, "Bạn trẻ à, người đây là đang động kinh mà không biết mình động kinh."

Mộc Mộc vô cùng nghiêm túc, mặt mày càng nhăn càng chặt, sau đó hần vẫn nói lời thật lòng, "Phi Phi thúc, con không phải bạn của người, là tiểu bối ~"

"..."

Phi Phi co rút một chút, "Khụ, nói cái khác, Mộc Mộc, người tên gì?"

Mộc Mộc khinh bỉ hần, "Không phải con đã nói sao? Con tên là Mộc Mộc."

"... Ta hỏi con tên là Đoan Mộc gì!"

"Chính là Đoan Mộc Mộc."

"..." Mọi người bị chấn động.

"Tên này... Không quá giống phong cách của cục than nhỏ mà?"

"Đúng vậy, Đoan Mộc Ly hần cũng không thể để con mình bị gọi bằng cái tên này."

Mộc Mộc thực đau thương đen mặt, "Tên này là vì trả thù cha con, sau khi lớn lên tự mình sửa lại."

"... Như vậy có thể trả thù cha ngươi?" Mọi người đều lên kế hoạch đổi tên.

"Đương nhiên không thể. Con vốn nghĩ tên động kinh như vậy có thể dọa ông ấy chạy, nhưng con thất vọng rồi..."

Mộc Mộc chảy xuống nước mắt đau thương.

Mọi người đồng tình nhìn hắn.

Nếu đều là người bị Đoàn Mộc Ly áp bách, mọi người phải đoàn kết ~

Cho nên Không Không an ủi hắn, "Nhưng ngươi vẫn có thu hoạch, ít nhất sửa tên này nghe thực huyền bí, rất cao thâm ~ "

Mọi người mờ mịt nhìn Không Không, "Sao ngươi có thể hiểu được?"

Không Không khinh bỉ bọn họ, "Thật sự là không có khả năng tưởng tượng! Đoàn Mộc Mộc, Đoàn Mộc Mộc, ngươi có thể lập tức liền biết được hắn họ Đoàn hay là họ Đoàn Mộc sao!"

"..." Mọi người bối phục nhìn Không Không.

Tiểu Mễ cảm khái cầm tay hắn, "Không Không, ta phát hiện ngươi luôn có thể đi đầu động kinh lên một tầng cao mới!"

Không Không lộ vẻ khiêm tốn gật gật đầu, "Yên tâm, ta sẽ không coi thường đám người kém hiểu biết các ngươi."

Mọi người khinh bỉ hắn, "Lời này nói thực không đúng!"

"Chính xác! Lập tức vượt qua hắn!"

Cho nên Phi Phi lập tức nghĩ ra một cái tên mới...

Hắn thực chân thành nhìn Mộc Mộc, "Ngươi có thể đổi tên thành Đoàn Mộc Đầu!"

"Tên rất hay!" (LPH: mộc đầu = đầu gỗ)

Mọi người đều vỗ tay, "Tên động kinh như vậy, nhất định có thể dọa chạy Đoàn Mộc Ly!"

Không Không khinh bỉ bọn họ, "Cái gì mà tên hay, ai biết được là đầu gỗ nhà ai? Rất không dễ nghe!"

Mộc Mộc phản bác, "Động kinh đều là động kinh, còn muốn dễ nghe sao!"

"Bậy bạ!"

Mọi người và Không Không đứng cùng một trận tuyến, trách cứ Mộc Mộc, "Động kinh và động kinh, không giống nhau!"

"Đúng! Chúng ta đều là động kinh cao cấp, cố gắng muốn động kinh đến trình độ cảnh đẹp ý vui!"

"..."

Mộc Mộc giãy dụa, "Mẹ, con và mẹ cùng khóc chạy đi với nhau thôi!"

Ở xa xa, Quý Ngữ Hàm run lên một chút, chạy lại chạy...

Mọi người lộ vẻ nghiêm túc giữ chặt hắn, "Đây là vấn đề nguyên tắc, không thể hàm hồ!"

"Đúng, chúng ta liền lập tức nói cho ngươi biết cái gì mới là động kinh đến trình độ cảnh đẹp ý vui! Không Không, ngươi đổi tên trước đi ~ "

"Được!"

Không Không làm như đại biểu của hội động kinh, hăng hái đứng ra, "Ta, đã nghĩ ra một cái ~~~ tên!"

"... Dừng dài dòng!"

Bị người đánh gãy, Không Không thực giận quay đầu, "Không huyền nào không khí trước một chút, sao có thể mời tên của ta xuất hiện!"

"..." Mọi người đen mặt, "Ngươi tận tình động kinh đi..."

Quay đầu lại, Không Không điều chỉnh biểu cảm một chút, "Đó chính là ~~~ Đoàn Mộc Bồn!"

Thế giới im lặng ...

Sau đó, "Hay!"

Mọi người bùng nổ, vỗ tay như sấm...

"Tên rất hay! Không làm chúng ta mất mặt!"

"Không Không, người quả nhiên động kinh có phong cách nhất!"

"Đó là ~ "

Bị mọi người luân phiên "Khen ngợi" như vậy, Không Không có chút kiêu ngạo, thực hào khí chỉ lên trời, "Ta động kinh còn nhiều hơn trời nổi gió!"

"Nói rất đúng!"

Mọi người lại một phen ca ngợi...

Mộc Mộc ngẩng đầu nhìn nhìn, cha hắn đưa mẹ hắn đi rồi, không đưa hắn theo sao...

Hắn rất muốn chạy, nhưng hắn đã bị động kinh không còn tí khí lực nào ...

Giấy dựa đi đến tảng đá phía trước, Mộc Mộc dò tìm được chén Dạ Minh châu, bí tráng kêu, "Ta đi uống canh!"

Sau đó liền đập đầu...

Mọi người đợi một hồi, phát hiện hắn vẫn không trở về.

Sắc mặt mọi người lộ vẻ vui mừng, "Chẳng lẽ là lại có canh uống?"

Vì thế mọi người liền cũng đập đầu vào tảng đá, đi uống canh...

Thiếu nhóm người động kinh bọn họ, thế giới lập tức yên tĩnh.

Tiên đế rồi rảo nhìn về tiểu thư mặc áo choàng bên cạnh sớm đã không còn ăn nữa, nhưng vẫn che đầu, "Yên Yên, nàng vẫn không tha thứ cho ta sao?"

... Không ai trả lời hắn.

Nhưng tiểu thư mặc áo choàng nói chuyện vẫn thực trực tiếp, nếu muốn cự tuyệt, nhất định nàng sẽ mở miệng nói thẳng.

Cho nên đám hy vọng trong lòng tiên đế như ngọn lửa nhỏ bắt đầu hùng hục thiêu đốt, "Yên, Yên!"

Bởi vì động kinh đã lâu, cảm thán xong, hắn cũng không biết nên nói cái gì cho phải...

Cho nên hắn liên tục vỗ tay, xin Đoan Mộc Ly ở xa xa giúp đỡ.

Nhưng hiện tại lại không thể im lặng, tiên đế vắt hết óc, rốt cục nhớ tới một câu.

"Yên Yên, nàng không trực tiếp đuổi ta đi, trong lòng nàng nhất định vẫn còn có ta."

Tiểu thư mặc áo choàng tháo tơ lụa che trên đầu xuống, bình tĩnh nói, "Nghe."

"..."

"Vừa rồi nghe, không có cách nào mở miệng."

"..." Tiên đế ai oán đau lòng, "Hả, Yên Yên, chẳng lẽ nàng không thương ta sao?"

"..." Quý Ngừ Hàm vừa tới liền lão đảo một chút, rồi lộ muốn lôi kéo Đoan Mộc Ly rời đi một lần nữa.

"Chờ một chút!"

Tiên đế vội vàng tiến lên ngăn cản bọn họ, nhỏ giọng nói, "Tiểu Tiểu, ta định giúp hai người bọn họ."

Quý Ngừ Hàm rồi lộ, "Vậy chàng cũng không được thua kém, không thể động kinh như vậy."

Tiên đế thực nghiêm túc, "Ta đây là đi đường tắt, ta vốn sẽ không có cơ hội theo đuổi nữ nhân, Yên Yên nàng lại rất bình tĩnh, cho nên ta chuẩn bị động kinh làm nàng choáng váng, khiến nàng mơ hồ mà đáp ứng ta."

"..." Quý Ngừ Hàm run run nhìn hấn.

"Vậy ta cũng không cần phải hỗ trợ đâu nhỉ?"

Ô, nàng không muốn lại vậy xem tuồng động kinh...

"Không được."

Tiên đế quay đầu, nhìn về phía tiểu thư mặc áo choàng ngồi đó bằng ánh mắt say đắm, "Ta phát hiện chỉ bằng lực lượng của chính mình sẽ không động kinh khiến Yên Yên đồ được."

Quý Ngừ Hàm run lên một chút, lau lau nước mắt cổ vũ hấn, "Ít nhất nàng còn chưa chạy đi, ngươi còn có hi vọng."

Tiểu thư mặc áo choàng bình tĩnh quay đầu nhìn bọn họ, "Ăn nhiều."

"..." A?

"Ăn quá nhiều, không muốn động."

"..."

Quý Ngừ Hàm bị đánh bại, che mặt rơi lệ, "Tiên đế, ta không giúp được ngươi ..." Ô.

Tiểu thư mặc áo choàng thực bình tĩnh nhìn tiên đế, "Kỳ thật ngươi không cần tìm người khác hỗ trợ."

"Vì sao?"

"Bởi vì ta không định tha thứ cho ngươi."

"..." Tiên đế hóa đá.

Vài giây sau, hấn lộ vẻ phẫn khởi nhìn tiểu thư mặc áo choàng, "Yên Yên, ta rất thích tính cách này của nàng!"

Đang nằm, Phi Phi đột nhiên ngồi dậy, "Cục than nhỏ, Mộc Mộc bảo ta mang canh trở về."

"..."

Tâm tình Quý Ngừ Hàm vô cùng phức tạp nhìn bát canh trong tay hấn, bùm bùm chảy nước mắt.

Đoan Mộc Ly thực bình tĩnh nhận lấy bát giúp nàng, hỏi hấn, "Mộc Mộc đâu?"

"Hấn nhìn trúng một tiểu nha đầu, đang ngồi xổm ở cửa chờ người ta đầu thai."

Nói xong Không Không đứng lên, "Không thèm nghe ngươi nói nữa, ta còn phải trở về xem náo nhiệt."

"..." Quý Ngừ Hàm bị phẫn.

"Vì sao các ngươi đều phải động kinh cùng một ngày?"

Ô, hiện tại nàng nên ở đâu để xem diễn?

Tiểu thư mặc áo choàng thiện lương am hiểu ý người đứng lên, "Ngươi không nên buồn, ta cũng phải đi uống canh."

"... Không phải nàng mới vừa nói ăn quá nhiều, không muốn động sao?"

Ánh mắt tiểu thư mặc áo choàng lóe lên nhìn bát canh trong tay nàng, sau đó thực bình tĩnh nói, "Nếu liên tục một năm chỉ có thể ăn hoa quả, ngươi liền hiểu được cảm giác của ta."

"..." Quý Ngừ Hàm run lên một chút, "Hiện tại hình như ta đã hiểu được."

Tiểu thư mặc áo choàng gật đầu, "Chút xíu nữa gấp trên bàn cơm."

Nói xong liền đập đầu vào tảng đá...

Quý Ngừ Hàm run lên một chút, "Cái kia, chúng ta cũng đập đầu đi..."

Tuy rằng cảm thấy hành động này thực động kinh, nhưng Đoan Mộc Ly thương nhượng tử, cho nên liền mang theo nàng cùng nhau đập đầu...

Tiền đế tự nhiên cũng đập đầu theo, nhưng không phải vì hắn muốn uống canh, cũng không phải vì tiếp tục theo đuổi tiểu thư mặc áo choàng, mà là...

Một lúc sau tại địa phủ, tiền đế thần thần bí bí từ một cái cửa nhỏ chạy đi, không đến nửa canh giờ, lại kích động mang theo một túi tiền chạy trở về.

Mọi người vừa uống canh vừa hỏi hắn, "Túi nìlon? Ngươi đến hiện đại?"

Tiền đế không đáp, rút một quyển sách ra, đọc một đoạn ngắn sau đó làm theo, vui sướng nhìn tiểu thư mặc áo choàng, "Yên ~ ta có!"

Bùm bùm, một trận âm thanh chén bát đổ vỡ...

Sau đó địa phủ liền im lặng...

Tiền đế nhân cơ hội lại xem sách lần nữa.

Ừ, không đọc sai, khoe mất đuôi lông mày mang theo sắc mặt vui mừng, nhưng có chút thẹn thùng hơi hơi cúi đầu, nếu có thể nắm góc áo đối phương nói lời này liền rất tốt ~

Ánh mắt rồi rảo nhìn trên người tiểu thư mặc áo choàng tựa như có mang theo chất độc, tiền đế thực hoài nghi nếu bản thân nắm góc áo nàng có phải liền trực tiếp bị độc chết hay không...

Cho nên hắn tiếc nuối buông tha cho cơ hội cuối cùng, còn nói một lần, "Yên ~ ta có!"

Người có năng lực chịu đựng kém nhẹn không được lấy đoản kiếm ra, bị trắng hô to, "Đại ca, thay ta báo thù!"

Nói xong liền mạnh mẽ đâm đoản kiếm vào ngực.

Mười giây sau, hắn cúi đầu nhìn đoản kiếm lắc lư trước ngực, mờ mịt hỏi mọi người, "Vì sao ta còn sống?"

Đại ca hắn rơi lệ đầy mặt, "Bởi vì ngươi đã là quý, không thể lại chết đi."

"..." Quý bị kích tự sát miệng sùi bọt mép ngã xuống đất.

Quý đại ca oán giận khiển trách tiền đế, "Xem ngươi đã làm cái gì kia! Quý cũng bị ngươi làm cho không muốn sống nữa!"

Tiền đế cảm thấy mình thực vô tội, "Ta đã làm gì?"

Quý Ngữ Hàm vài người bọn họ đã sắp nhẹn không được, không ai trả lời hắn.

Đoan Mộc Ly lại vẫn ngồi thật ngay ngắn, nhưng hắn đang dỗ Quý Ngữ Hàm, không có tâm tư để ý đến hắn.

Kỳ thật cho dù hắn có tâm tư cũng không muốn hỗ trợ...

Tiểu thư mặc áo choàng không hổ là muội muội của Đoan Mộc Ly, đối mặt với chấn động mãnh liệt của câu nói vừa rồi, nàng còn có thể mặt không đổi sắc uống hết một chén canh.

Buông bát canh, nàng thực bình tĩnh nhìn tiền đế, "Đại phu nói thế nào?"

"..." Quý Ngữ Hàm khóc lớn dậm chân.

Nếu để cho tiền đế nói thêm gì nữa, nàng cảm thấy nàng sẽ không muốn sống nữa.

Cho nên nàng giãy giụa đứng lên, "Tiền đế, ngươi có biết lời vừa rồi ngươi nói là có ý gì không?"

"... Không biết."

Sau đó tiền đế lục lọi, không tìm thấy giải thích.

Những người khác cũng khẽ cắn môi, cố gắng đừng động kinh.

Gạt lệ, mọi người lộ vẻ chân thành dặn dò hắn, "Cẩn thận đừng nhúc nhích kéo động thai."

"..." Tâm tiền đế "Răng rắc" một tiếng liền vỡ nát.

Hắn lộ vẻ bi phẫn, run run chỉ vào trong sách, "Nhưng rõ ràng trong sách nói là nên làm như vậy!"

"Ngươi, cuốn ngươi mua hắn là dành cho nữ sinh..."

Tiên đế chỉ vào bia sách, "Trên này viết rõ ràng là: Nếu làm theo, đảm bảo bạn sẽ cưới được cô gái mình yêu!"

Quý Ngữ Hàm giấy dựa đi qua xem, cẩn thận lật xem một lúc, nàng rơi lệ, "Sách lậu quả thật rất hại người..."

"..." Tiên đế hồng mắt ngã xuống đất.

Nhưng bi kịch của hắn còn chưa chấm dứt...

Trong đại sảnh, mọi người động kinh đột nhiên cảm thấy một cỗ sát khí mãnh liệt.

Quay đầu, bọn họ nhìn lão bà bà hung dữ tay trái cầm cái nồi, tay phải giơ lên cái nồi khác còn đang nhiều nước, lửa giận trong mắt hùng hục thiêu đốt.

"Là ai? Là ai lại không quý trọng thành quả lao động của ta!"

"..."

Vừa mới chính mắt nhìn thấy Mạnh bà ném Diêm vương vào trong nồi, hiện tại mọi người đều nóng lòng phải sạch quan hệ, đồng loạt đồng loạt chỉ về phía tiên đế.

Tiên đế hữu khí vô lực đứng lên, "Rõ ràng là các ngươi không bình tĩnh, các ngươi nhìn Yên Yên kia, bát canh của nàng ấy, một chút cũng chưa lãng phí."

Mạnh bà thay đổi trương ra gương mặt hiền lành, cổ vũ nhìn tiểu thư mặc áo choàng, "Thật sự là một hài tử ngoan, có muốn uống một chén nữa không?"

"Không, " tiểu thư mặc áo choàng bình tĩnh lắc đầu, "Uống hai chén nữa."

"..." Mọi người run run bắt đầu đập bàn.

Đưa cho tiểu thư mặc áo choàng một chén canh đầy, vừa rồi còn cười tủm tỉm Mạnh bà đột nhiên hung ác vọt đến trước mặt tiên đế, "Chính ngươi đã lãng phí canh này?"

"Đúng, nhưng..."

"Không có nhưng mà!"

Theo những lời này, tay phải Mạnh bà giơ cao cái nồi, mạnh mẽ nện tiên đế choáng váng, tay trái phối hợp giương lên.

Động tác liên tiếp, kết quả chính là...

Tiên đế bị nện choáng váng vừa vịn ngã vào trong nồi ...

"..." Mọi người hóa đá.

Thấy không ai ngăn cản, Mạnh bà vừa lòng nhấc nồi đun nước, chuẩn bị tiếp tục hầm canh...

Quý Ngữ Hàm khóc ròng ngăn cản bà, "Cái kia, lỗi không quá nặng, đừng gây cảnh huyết tính như vậy..."

Mạnh bà khoái trá lắc đầu, "Không sao, dù sao cũng không nấu tan được hắn! Ta chỉ dạy dỗ hắn một chút!"

"Nhưng mà ta sợ cay..."

Giọng nói hữu khí vô lực của tiên đế thống khổ từ trong nồi bay ra, "Mạnh bà, bà lại lấy nồi bên phải mà nấu... Cay chết ta ..."

"..." Quý Ngữ Hàm run run rơi lệ.

Hôm nay mọi người thật sự động kinh rất mãnh liệt, Quý Ngữ Hàm sắp mau hồng mắt.

"Ô, các ngươi đừng động kinh nữa, đều đã đến, chúng ta còn chưa mở hội liên hoan..."

Tuy rằng hội liên hoan có thể sẽ càng động kinh...

Nếu Quý Ngữ Hàm đã lên tiếng, Đoan Mộc Ly nhất định sẽ phối hợp.

Hắn cười nhìn mọi người liếc mắt một cái, "Đừng động kinh nữa."

Vừa chú ý tới hắn, Mạnh bà run lên một chút, "Đoan Mộc? Ngươi đã trở lại?"

Chợt bỏ lại nồi nước đang đun, Mạnh bà bỏ chạy, "Vì sao không ai nói cho ta biết hắn đã trở lại —— về sau các ngươi đừng hòng được uống canh ta

nấu!"

"Không nên..." Trong địa phủ một loạt âm thanh khóc thét.

"..." Mọi người run run nhìn Đoàn Mộc Ly mỉm cười.

Lực sát thương này...

Nhưng mà bị phần trong lòng bọn họ lập tức đã bị hưng phấn thay thế.

"Hội liên hoan? Chúng ta đã sớm chuẩn bị tốt tiết mục!"

"..." Quý Ngừ Hâm roi lệ lấy bao đồ ăn vặt dự trữ ra.

Các bạn học bên trong địa phủ chưa từng mở hội liên hoan...

Cho nên bọn họ cảm thấy vô cùng mới mẻ, đều giúp khiêng cái bàn, chờ xem tiết mục hay, cảnh đẹp ý vui vô cùng như trong lòng của bọn Phi Phi.

Tiền đế tắm rửa xong xuôi vẫn luôn vây quanh tiểu thư mặc áo choàng.

Lần này hẳn không tin lời dạy trong sách, trực tiếp áp dụng phương pháp ‘cường thủ hào đoạt’ (mạnh mẽ ép cưới, ngang ngược cướp lấy)...

"Yên Yên, ta muốn cưới nàng!"

Tiểu thư mặc áo choàng bình tĩnh quay đầu nhìn hắn một cái, "Không gã chồng."

"Không phải nàng sẽ không gã, ta nhất định phải cưới nàng về nhà!"

Tiểu thư mặc áo choàng bình tĩnh giờ một thanh đoản kiếm lên, "Ngươi lập lại lần nữa?"

"..." Mọi người vây xem bị chấn động.

Tiền đế không bị dọa dẫm, "Nói lại thì nói lại! Ta muốn cưới nàng! Nàng phải gã cho ta!"

Ánh mắt cũng không chớp, tiểu thư mặc áo choàng giờ tay chém xuống ——

Bỏ một quả cam...

"..." Mọi người bắt đầu run run.

Lưu loát cắt quả cam thành tám cánh hoa, tiểu thư mặc áo choàng quay đầu, "Chị dâu, ăn không?"

"Không ăn..." Ô.

Vài quần chúng có mặt vây xem, không kiềm chế được lòng hiếu kỳ, "Không phải ngươi muốn giết hắn?"

"Nếu nói muốn giết người, nên dùng thanh này." Tiểu thư mặc áo choàng nói xong liền bình tĩnh giờ một cây đại đao lên.

"..." Mọi người run lên một chút, "Sao ngươi đem theo nhiều đao như vậy?"

Tiểu thư mặc áo choàng bình tĩnh giải thích, "Lần trước nửa đêm đụng đến hắn xong, vẫn hỏi hận không đeo đao."

"..." Mọi người kính ngưỡng nhìn nàng.

"Đừng nói chuyện phiếm!"

Tâm tình Phi Phi tương đối tốt đứng trước một khán đài đã được dựng lên đang dẫn dò bọn họ, "Im lặng, hội liên hoan sẽ bắt đầu ~"

Không Không đột nhiên từ sau đài đi ra, giờ tay đẩy hắn xuống dưới đài, "Đã sắp bắt đầu! Các vị..."

"Cút!"

Phi Phi cắt ngang hắn, phần nộ nhảy ngược trở lại lên đài, "Ai đẩy hắn ra đây? Không phải đã bàn rõ là không thể để hắn ra chủ trì sao?"

"A! Ngươi ~~~ thể nhưng, lại không cho ta ~~~ chủ trì!"

Không Không tung ra tuyệt kỹ trữ tình ...

Phi Phi thống khổ ôm đầu, "Sai lầm nhiều năm, ta không đánh ngã được ngươi."

"Đúng vậy ~~~ nhiều, năm, !"

Phi Phi tổn hơi thừa lời, "Khán đài là của ngươi! Đừng quá biểu cảm!"

Không Không phần nộ, "Giới thiệu chương trình thì giới thiệu chương trình, mời thưởng thức màn vũ đạo mở đầu ‘tứ tiểu thiên nga’! Đem bốn con ngan kia ra đi!"

"..." Quý Ngừ Hàm ở dưới đài roi lệ.

Hai người Phi Phi và Không Không cùng nhau quay lại hậu trường, trên đường còn nghe Phi Phi mắng Không Không ——

"Không văn hóa! Thiên nga không phải ngan!"

"Còn chưa bằng ngan ấy chứ! Lăn trong đám vịt còn bị chê xấu xí!"

...

Sau khi đến hậu trường, không còn nghe thấy tiếng cãi vã nữa, chỉ còn tiếng quyền đầm cước đá...

Sau đó bọn tứ đại thị vệ Thanh Long đã bị đá ra...

Phi Phi và Không Không chia nhau chắn phía sau hai bên đài, giờ các tấm bảng lớn, mặt trên viết "Nhảy không tốt sang năm mỗi ngày Đoan Mộc Ly đều sẽ khinh bỉ các ngươi!"

Tứ đại thị vệ bị phản roi lệ, quá độc ác...

Bởi vì thời gian có vẻ cấp bách, bọn họ cũng không về hiện đại tìm bối cảnh âm nhạc gì, cho nên không có nhạc đệm...

Vì thế các bạn học địa phủ liền mờ mịt nhìn bốn nam nhân trên đài lắc lư qua lại...

Tâm bọn họ cũng lắc lư qua lại theo...

Lắc lắc như vậy, bọn họ đã bắt đầu muốn động kinh...

Nhưng bốn nam nhân trên đài đã muốn động kinh trước.

Thanh Long phần nộ trước tiên, "Bạch Hổ, sao ngươi lại đá ta!"

"Không phải ngươi cũng đạp ta sao!"

"Là chân ngươi thu lại quá chậm!"

"Rõ ràng là Huyền Vũ thu chân quá chậm, ảnh hưởng đến ta!"

Huyền Vũ nổi giận, "Liên quan gì tới ta! Rõ ràng là ta nhảy tốt nhất!"

Chu Tước giận quá, "Hiện tại ngươi đang đạp chân ta thì sao! Còn không biết xấu hổ mà nói là nhảy tốt!"

"Khụ." Phi Phi ở phía sau đài ho khan một tiếng, lắc lắc tấm bảng trong tay.

Tứ đại thị vệ nổi giận, "Cười thì cười đi! Hiện tại không phải chủ tử cũng không cười!"

"Đúng, chúng ta không nhảy nữa!"

Sau đó bốn người bọn họ liền chạy trốn tập thể...

"Các ngươi đứng lại cho ta!"

Vài người bọn Dạ Cẩm đuổi theo...

Đợi nửa ngày không thấy người trở về, Phi Phi và Không Không đột nhiên phát hiện... Chỉ còn lại hai người bọn họ?

Giận, bọn Dạ Cẩm căn bản chính là làm bộ đuổi theo người, kỳ thật là chạy trốn!

Phi Phi lộ vẻ đau lòng, "Thật sự là làm cho tổ chức của chúng ta mất mặt!"

Không Không lại thật thực bình tĩnh, "Sợ gì chứ! Cho dù bọn họ đều chạy, một mình ta cũng có thể khiến hội liên hoan động kinh luôn!"

"... Ngươi sẽ hát hay khiêu vũ?"

Không Không khinh bỉ hất, "Nhắc mấy thứ kia làm gì? Sở trường của ta là ca tình cảm!"

"..." Phi Phi rất có bóng ma tâm lý với việc Không Không hát trữ tình, quay đầu nhìn khe cửa, lên kế hoạch chạy trốn.

Không hề để ý tới hất, đứng ở trước đài, Không Không sửa sang góc áo, "A!"

"..." Đây là âm thanh cổ họng phát ra, mọi người đều run lên một chút.

Ngồi ở gần cửa, động tác mau, đã muốn chạy...

Không Không nhìn nhìn phương xa, cảm xúc no đủ liền tiếp tục hát, "Ta biết ~~~ các ngươi cảm thấy ta, động, kinh!"

Người đi mất một nửa...

Đoan Mộc Ly mang theo Quý Ngừ Hàm, cũng chạy... Phi Phi theo sát sau đó...

Không Không không để ý tới bọn họ không biết thương thức, "Nhưng ~~~ mà! Không phải ai cũng có thể động kinh độc, đáo giống như ta! Lý tưởng trong cuộc đời ta chính là ~~~ không động kinh tâm thương!"

Người chạy trốn gần như không còn ...

"..." Ngay cả tiểu thư mặc áo choàng bình tĩnh nghe mà cũng choáng váng.

Ở một bên như hồ rình mồi thật lâu, rốt cục tiên đế cũng tìm được cơ hội, đột nhiên ra tay điểm huyết hôn mê của nàng, sau đó khiêng người bỏ chạy.

Ra khỏi cửa, hất vừa vận dụng phải mọi người đều đang dựa vào gốc cây nghỉ mệt.

Mọi người vừa thấy hất khiêng tiểu thư mặc áo choàng đang không phản ứng liền nổi giận, "Ngươi lại muốn lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn? Rất bỉ ổi!"

Tiên đế giận quá, "Ta là người như vậy sao!"

Tiên đế đen mặt thờ dài, "Ta muốn lột sạch chính mình, chờ Yên Yên tỉnh, bắt nàng chịu trách nhiệm với ta."

"..." Mọi người đồng tình nhìn hất.

Mất Phi Phi chứa chan lệ nóng, chân thành dặn hất, "Nhớ kỹ phải tạo hình thân thể, tránh việc nàng lại nghĩ ngươi là heo."

"Đúng, đáng người không tốt cũng đừng lo lắng, có thể tạo hình để bù lại."

"... Cút!" Tiên đế phẫn nộ khiêng người đi.

"Chờ một chút."

Đoan Mộc Ly cười chặn trước mặt hất, rút hết tất cả đao mang theo trên người tiểu thư mặc áo choàng.

Tiên đế cảm động, "Đoan Mộc, ngươi tiến bộ! Vẫn còn nhớ chút tình huynh đệ!"

Đoan Mộc Ly ôn hòa cười, "Không có gì, ngày mai đưa tất cả dạ mình châu của tiên giới tới để cho ta chọn là được rồi."

"... Ngươi! Ông trời ơi..."

Tiên đế khiêng người gạt lệ rời đi.

Náo nhiệt lớn như vậy, đương nhiên mọi người sẽ không bỏ qua, cho nên đều đi theo phía sau.

Bọn họ đi rồi, bất quá Không Không vẫn còn đang động kinh ...

Hiện tại "Hội liên hoan" chỉ còn một người xem.

Không phải vì năng lực chịu đựng của hất tốt, ngược lại, là vì từ đầu hất đã bị Không Không động kinh làm cho mềm chân, căn bản là không có khí lực để chạy đi...

Không Không còn đang cảm thán trên đài, "Trước kia, ta không biết ~~~ vì sao, ta vừa động kinh, liền cao, hứng như vậy!"

"..." Người xem bị kịch gãy dựa đi ra phía ngoài, trong lòng đang không tiếng động hò hét.

Cứu mạng... Cứu quý một mạng đi...

Không Không đang động kinh đến cao hứng, vô cùng muốn giao lưu với người xem.

Cho nên hắn nhảy ra chặn trước mặt người xem duy nhất còn lại, "A! Người ~~~ có biết là vì sao không?"

"..."

Người xem run rẩy miệng sùi bọt mép, vẫn kiên cường không ngất đi, vẫn đang gãy dựa đi ra phía ngoài.

"Để ta nói cho người biết! Đây ~~~ là đáp, án hôm nay ta vừa nghĩ đến!"

Thấy còn có vài bước là có thể tới cửa, mặt người xem bị ngọn lửa hy vọng bao phủ.

Đáng tiếc Không Không sẽ không đơn giản như vậy mà bỏ qua cho hắn...

Hắn ngăn trước mặt hắn ta lại, "Đó là vì ~~~ người là sắt, động kinh là thép, một ngày không động, sẽ không có khí lực!"

"..."

Rốt cuộc người xem cũng không chống đỡ nổi nữa, không cam lòng nhìn cánh cửa cách vài bước, phần hận té xỉu.

Không Không nhìn quanh một chút, chỉ còn một mình hắn ở hội trường, kích động nói, "A ~~~ hội liên hoan đã kết thúc nãy giờ! Động kinh mới có thể càng khỏe mạnh, một ngày không động kinh, quả nhiên ~~~ sẽ, hoảng, sợ!"

Để sắp xếp tác phẩm tạo hình sau này, Không Không hăng hái tổng kết, "Năm mới, để chúng ta náo náo nhiệt nhiệt tiếp tục động kinh đi!"

Hết

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Không Thể Ẩn Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.